Elogii pentru romanul captivant al lui Vince Flynn despre un guvern sub asediu

LIMITE DE TERMEN

„TERM LIMITS este un thriller politic de patru stele, un thriller politic de patru stele, cu o lovitură de fund în faţă, care nu seamănă cu nimic din ce am citit vreodată! Debutul lui Vince Flynn este rapid şi de neuitat. Tom Clancy, păzeşte-ţi spatele!”

— Richard Marcinko, autorul best-sellerului Rogue Warriore, seria Rogue Warriore.

„TERM LIMITS face ca Puterea absolută să pară o joacă de copii!”

— Danny O. Coulson, fondator al echipei de salvare a ostaticilor din cadrul FBI şi autor al cărţii Fără eroi

„Flynn a creat un thriller politic încărcat de adrenalină care te va ţine pe marginea scaunului. Să-l compari pe Vince Flynn cu Clancy şi Ludlum nu este un zbor de imaginaţie”.

— Newport News Press (Virginia)

„Multă acţiune şi suspans… Flynn a exploatat titlurile zilei… personajele seamănă în mod remarcabil cu figurile actuale de la Casa Albă şi din Congres”.

— Florida Times-union

„Agitaţie non-stop. Fanii thrillerelor politice precum cele ale lui Tom Clancy vor adora TERM LIMITS… Linia rapidă a poveştii este clară şi interesantă”.

— Midwest Book Review (Wisconsin)

„TERM LIMITS chiar funcţionează… Un debut excelent”.

— San Francisco Examiner

Cărţi scrise de Vince Flynn

Consimţământul de a ucide

Memorial Day

Puterea executivă

A treia opţiune

Transferul de putere

Limitele mandatului

Vă mulţumim că aţi cumpărat această carte electronică Atria Books.

Înscrieţi-vă la buletinul nostru informativ şi primiţi oferte speciale, acces la conţinut bonus şi informaţii despre ultimele noutăţi şi alte cărţi electronice excelente de la Atria Books şi Simon & Schuster.

sau vizitaţi-ne online pentru a vă înscrie la ebook News. Simonandăchuster.com

Pentru Tom Clancy, Robert Ludlum, Leon Uris, J.R.R. Tolkien şi Ernest Hemingway, pentru că m-au inspirat să îmi trăiesc visele

Cuprins

Recunoştinţe

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Capitolul 29

Capitolul 30

Capitolul 31

Capitolul 32

Capitolul 33

Capitolul 34

Capitolul 35

Capitolul 36

Capitolul 37

Capitolul 38

Capitolul 39

Capitolul 40

Capitolul 41

Capitolul 42

Capitolul 43

Capitolul 44

Recunoştinţe

Când mi-am asumat sarcina de a scrie Term Limits, habar nu aveam câţi oameni vor contribui în cele din urmă cu timpul şi talentele lor. Vă sunt recunoscător tuturor, dar în special celor care au făcut un pas în plus, oferindu-şi priceperea, expertiza şi prietenia.

Lui Dan McQuillan, Paul Lukas, Liz Tracy, Mike McFadden, Kristin O'Gara, Judy O'Donnell, Matthew O'Toole şi Tom şi Valérie Tracy, vă mulţumesc pentru că m-aţi ţinut în direcţia cea bună.

Lui Susie Moncur, pentru sfaturile şi abilităţile tale editoriale superbe. Lui Jeanne Neidenbach şi fratelui meu Kevin, pentru că m-au aprovizionat cu manuscrise proaspete. Bunului meu prieten Dave Warch, pentru umorul şi talentul său fotografic. Lui Mike Andrews, Mike Dickson, Matt Michalski şi lui Dave, Don şi Mary de la Stanton pentru entuziasmul şi ajutorul acordat. Pentru Teresa McFarland şi Maureen Cahill, care au făcut cu adevărat diferenţa.

De asemenea, le datorez foarte mult tuturor librăriilor, instituţiilor media şi cititorilor din Minnesota care m-au susţinut. Comentariile voastre pozitive m-au inspirat să ridic ştacheta cu încă o treaptă pentru toate cărţile care vor urma.

Agenţilor Serviciilor Secrete, agenţilor speciali ai FBI şi foştilor membri ai Forţelor Speciale care şi-au făcut timp să-mi ofere informaţii despre vieţile lor dedicate – nu aş fi putut face acest lucru fără voi. Îi mulţumesc în mod special lui Dick Marcinko, fostul SEAL al Marinei şi legenda, pentru că şi-a făcut timp să-mi dea câteva sfaturi.

Este aproape imposibil pentru un scriitor să reuşească în lumea extrem de competitivă a editurilor din New York fără un agent de top şi un editor excelent. Eu am fost binecuvântat cu ambele. Pentru agentul meu, Sloan Harris, şi Nasoan Sheftel-Gomes de la International Creative Management, sunteţi cei mai buni. Lui Emily Bestler şi tuturor celor de la Pocket Books, mi-aţi făcut visele să devină realitate.

Nu în ultimul rând, aş dori să le mulţumesc mamei şi tatălui meu. Sprijinul, dragostea şi încurajarea voastră au însemnat enorm pentru mine.

…Guvernele sunt instituite între oameni, derivându-şi puterile din consimţământul celor guvernaţi, şi că, ori de câte ori o formă de guvernare devine distructivă pentru aceste scopuri, este

dreptul poporului să o modifice sau să o abolească şi să instituie un nou guvern… este dreptul şi datoria lor să se debaraseze de un astfel de guvern şi să asigure noi gărzi pentru siguranţa lor viitoare.

— THOMAS JEFFERSON.

Declaraţia de independenţă

1

CABANA DE LEMN VECHI ŞEDEA SINGURĂ, ÎNCONJURATĂ de copaci şi de întuneric. Jaluzelele erau trase, iar un câine zăcea nemişcat pe veranda din faţă. Un şuvoi subţire de fum ieşea din coşul de fum şi se îndrepta spre vest, prin zona rurală din Maryland, spre Washington, D.C. Înăuntru, un bărbat stătea în tăcere în faţa şemineului, împingând teancuri de hârtie în flăcările fierbinţi.

Documentele erau produsul a luni de muncă anevoioasă şi meticuloasă. Fiecare foaie reprezenta ore întregi de note de supraveghere, profiluri detaliate ale subiecţilor şi hărţi ale cartierelor din zona metropolitană a oraşului Washington. Ştia când patrulau poliţiştii, când se livrau ziarele, cine făcea jogging şi la ce oră şi, cel mai important, unde dormeau ţintele sale şi la ce oră se trezeau.

El şi oamenii săi îi urmăreau de luni de zile, observând şi aşteptând, discernând cu răbdare ce parte a rutinei lor zilnice putea fi exploatată – şi când ar fi fost cel mai vulnerabili. Mâinile lui puternice se întinseră spre foc şi se opriră brusc. Lăsându-le să atârne lângă flăcări, le-a flexat drepte, apoi le-a strâns în pumnii strânşi. Bărbaţii pe care îi urmărea îl trimiseseră în unele dintre cele mai obscure locuri de pe faţa planetei pentru a ucide oameni consideraţi o ameninţare la adresa securităţii naţionale a Statelor Unite ale Americii.

Pierduse socoteala numărului de oameni pe care îi omorâse în slujba ţării sale. Nu îşi blocase intenţionat numărătoarea din minte, ci pur şi simplu era ceva ce nu se deranjase niciodată să calculeze. Oricare ar fi fost numărul, nu avea niciun regret pentru oamenii pe care îi omorâse. Erau nişte psihopaţi fără onoare şi răi – ucigaşi de civili nevinovaţi.

Figura solitară care stătea în faţa focului era un asasin al asasinilor, un exportator al morţii, antrenat şi finanţat de guvernul Statelor Unite. Părul

său scurt şi blond strălucea în timp ce privea tot mai adânc în flăcări, focul viu transformându-se în cele din urmă într-o ceaţă hipnotică. Mâine avea să ucidă pentru prima dată pe pământ american. Momentele, locurile şi ţintele fuseseră toate alese. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, cursul politicii americane urma să fie schimbat pentru totdeauna.

Soarele a răsărit peste Washington, D.C., marcând începutul unei zile lungi și pline de muncă. Cu bugetul anual al președintelui la douăzeci și patru de ore distanţă de un vot în plenul Camerei, oraşul era înnebunit. Congresmeni, senatori, birocraţi şi lobbriști făceau presiuni de ultim moment pentru a modifica sau a elimina anumite elemente ale bugetului. Numărătoarea era prea strânsă pentru a se putea spune, iar liderii ambelor partide exercitau mari presiuni asupra membrilor lor pentru a vota în funcţie de liniile partizane.

Nimeni nu exercita mai multă presiune decât Stu Garret, şeful de cabinet al președintelui. Se apropia ora 9 dimineaţa, iar Garret era gata să explodeze. Stătea în Camera Albastră a Casei Albe şi

îl privea pe preşedinte citindu-i „Humpty-Dumpty” unui grup de copii de grădiniţă, iar furia lui creştea cu fiecare secundă. Garret îi spusese preşedintelui că şedinţa foto cu copiii era exclusă, dar secretarul de presă al Casei Albe, Ann Moncur, îl convinsese pe preşedinte de contrariu. Era rar ca Garret să piardă în faţa cuiva; chiar şi la cel mai mic aspect. Dar Moncur îl convinsese pe preşedinte că, în mijlocul unei lupte bugetare crâncene, ar fi un bun PR pentru el să pară că se află deasupra negocierilor politice murdare de la Washington.

Garret lucrase non-stop în ultima lună încercând să obţină voturile necesare pentru a aproba bugetul. Dacă bugetul era respins, şansele sale de realegere ar fi fost grav afectate. Numărătoarea ar fi fost strânsă, dar exista un plan pentru a face o lovitură de ultim moment. Singura problemă era că Garret avea nevoie ca preşedintele să se întoarcă în biroul său, să dea telefoane, nu să stea în Camera Albastră şi să citească cântece de copii.

Aşa cum era tipic pentru orice lucru la Casa

Albă, evenimentul începuse cu întârziere şi acum se desfăşura peste intervalul iniţial de o jumătate de oră. Garret şi-a privit ceasul pentru a zecea oară în ultimele cinci minute şi a decis că era suficient. Uitându-se în stânga sa, a privit-o fix pe Ann Moncur, care se afla la câţiva metri distanţă. Garret s-a strecurat între perete şi alţi câţiva membri ai personalului Casei Albe şi s-a îndreptat spre Moncur. Când a ajuns la ea, a tras-o înapoi şi i-a pus mâna pe ureche. „Aceasta este cea mai stupidă cascadorie pe care ai făcut-o vreodată. Dacă bugetul este torpilat mâine, eşti istorie. Circul ăsta a depăşit cu cincisprezece minute programul. Mă duc în Biroul Oval şi, dacă nu este acolo în cinci minute, mă întorc aici şi te arunc personal în stradă”.

Moncur se străduia să zâmbească şi să pară relaxat. A aruncat o privire prin cameră şi a observat că unii dintre ceilalţi membri ai personalului şi câţiva membri ai presei o priveau. A dat din cap de câteva ori şi a fost uşurată când Garret s-a îndepărtat şi s-a îndreptat spre uşă. Din motive evidente, Moncur nu-l simpatiza pe şeful de cabinet mai în vârstă şi mai grosolan. Pur şi simplu, era o pacoste să lucrezi pentru el.

Michael O'Rourke mergea hotărât pe holul clădirii Cannon House Office Building. Era puţin după ora 9 dimineaţa, iar clădirea era plină de oameni. O'Rourke evită să stabilească un contact vizual cu cineva, de teamă să nu fie oprit. Nu era într-o dispoziţie bună. Lui O'Rourke nu-i plăcea Washingtonul; de fapt, se putea spune că îl ura. La jumătatea holului, a intrat într-un birou şi a închis uşa în urma lui.

Înăuntru se aflau cinci bărbaţi care purtau costume închise la culoare şi beau cafea. O'Rourke i-a aruncat secretarei sale o privire rapidă, dar înainte ca aceasta să poată răspunde, toţi cei cinci bărbaţi s-au apropiat de el.

„Domnule congresman O'Rourke, aţi putea să-mi acordaţi un moment din timpul dumneavoastră? Am nevoie doar de cinci minute", a implorat bărbatul cel mai apropiat de uşă.

Un bărbat scund şi grăsuţ s-a împins în faţă. „Domnule congresman, aş dori să vă vorbesc despre modul în care vor fi afectaţi fermierii din districtul dumneavoastră dacă nu votaţi bugetul preşedintelui”.

Proaspătul congresman în vârstă de 32 de ani şi-a ridicat mâinile. „Domnilor, vă pierdeţi timpul. M-am hotărât deja şi nu voi vota pentru bugetul preşedintelui. Acum, dacă sunteţi amabili să părăsiţi biroul meu, am treabă de făcut”. Grupul a început să protesteze, dar O’Rourke a deschis uşa şi le-a făcut semn să iasă pe hol. Toţi cei cinci bărbaţi s-au împiedicat să-şi ia servietele şi apoi au plecat abătut, în căutarea unui alt congresman pe care să-l linguşească.

Lobbyistul corpolent a rămas în urmă şi a încercat să mai încerce o dată. „Domnule congresman, am vorbit cu oamenii mei din districtul dvs. şi mi-au spus că aveţi o mulţime de fermieri care aşteaptă banii pentru calamităţi agricole pe care preşedintele i-a prevăzut în buget”. Lobbyistul a aşteptat o reacţie din partea lui O’Rourke, dar nu a

primit niciuna. „Dacă acest buget nu trece, nu aş vrea să fiu în locul dumneavoastră la următoarele alegeri”.

O'Rourke s-a uitat la bărbat şi a arătat spre uşă cu degetul mare. „Am treabă de făcut”.

Cu un vot atât de strâns, lobbyistul nu era dispus să renunţe uşor. „Domnule O'Rourke, dacă veţi vota împotrivă la bugetul preşedintelui, Asociaţia Fermierilor Americani nu va avea altă opţiune decât să vă susţină adversarul anul viitor”.

O'Rourke a clătinat din cap şi a spus: „Bună încercare, dar nu candidez pentru un al doilea mandat”. Făcându-şi la revedere cu mâna, tânărul congresman a apucat uşa şi i-a închis-o în nas lobbyistului. O'Rourke s-a întors cu faţa la secretara sa, Susan Chambers.

Susan a zâmbit şi a spus: „Îmi pare rău, Michael. Le-am spus că ai agenda plină, dar au insistat să aştepte să vadă dacă le faci loc”.

„Nu e nevoie de scuze, Susan”. Michael a părăsit zona principală de recepţie şi a intrat în biroul său. Şi-a aşezat servieta pe scaunul de lângă birou şi a luat un teanc de mesaje roz. Ţipând spre uşă, a întrebat: „A venit Tim?”

„Nu”.

„A sunat?”

„Da. A spus că, din moment ce nu există nici cea mai mică şansă ca preşedintele să scoată din buget finanţarea pentru Administraţia pentru

Electrificare Rurală, va face câteva comisioane şi va veni în jurul orei unu”. Tim O’Rourke era fratele mai mic cu doi ani al lui Michael şi şeful său de cabinet.

„Mă bucur că toată lumea este atât de pozitivă pe aici”.

Susan s-a ridicat din spatele biroului ei şi s-a îndreptat spre uşa biroului lui O’Rourke. „Michael, suntem doar realişti. Admir faptul că încerci să faci ceea ce este corect, dar problema este că cei ca tine nu câştigă la Washington”.

„Ei bine, mulţumesc pentru votul tău de încredere, Susan”.

Susan s-a uitat în ochii injectaţi de sânge ai lui

O'Rourke. „Michael, ai ieşit din nou aseară?" O'Rourke a dat din cap că da. „Viaţa asta de burlac o să te omoare. De ce nu-ţi faci o femeie cinstită din iubita aia adorabilă a ta?"

O'Rourke auzise asta de la toată lumea în ultima vreme, dar el nu era în situaţia de a se căsători. Poate peste un an… după ce va pleca din Washington. S-a uitat în jos şi a oftat: „Susan, sunt irlandez, avem tendinţa de a ne căsători târziu în viaţă. În plus, nu sunt aşa de sigur că mă va accepta".

„Asta e o minciună şi o ştii. Ea te adoră. Ascultă ce-ţi spune o femeie: Am văzut cum se uită la tine cu acei ochi mari şi căprui. Tu eşti alesul, aşa că nu o da în bară. Nu sunt prea mulţi ca ea". Chambers i-a dat o palmă în stomac. „Sper că faptul că ai fost încoronat cel mai dorit burlac din Washington nu ţi s-a urcat la cap!"

O’Rourke s-a încruntat şi a clătinat din cap. „Foarte amuzant, Susan”.

Chambers s-a întors şi a plecat, râzând.

„Mă bucur că te amuză atât de mult, Susan. Reţine toate apelurile mele. Am o întâlnire la prânz şi până atunci nu vreau să fiu deranjată”.

„Şi dacă sună bunicul tău sau Liz?”

„Nimeni, nu vreau să fiu deranjată”. O’Rourke a închis uşa şi s-a aşezat în spatele biroului său.

2

CÂND PREŞEDINTELE A INTRAT ÎN BIROUL SĂU, i-a găsit pe Garret şi pe directorul său de buget, Mark Dickson, stând pe o canapea lângă şemineu, analizând numărătoarea de voturi preconizată, încercând să-şi dea seama pe cine ar putea să convingă să treacă de partea lor. Stevens ştia că şeful său de cabinet era într-o dispoziţie proastă şi nu avea energia necesară pentru o ceartă. Aşa că a decis să dezamorseze situaţia şi să primească ordine. În timp ce se îndrepta spre ei, şi-a dat jos jacheta, a aruncat-o pe cealaltă canapea şi a bătut din palme. „În regulă, Stu, sunt al tău pentru tot restul zilei. Spune-mi doar ce vrei să fac”.

Garret şi-a ridicat privirea şi i-a făcut semn şefului său să ia loc. Garret şi Dickson se aflau în birou de la ora 6 dimineaţa., întocmind o listă finală a posibililor reţinuţi. Cu o zi înainte de final, au obţinut 209 voturi. Opoziţia avea 216 voturi, iar zece congresmeni erau încă indecişi. Garret avea în faţa lui o foaie de hârtie cu două titluri: INDECIŞI şi POSIBILI DEFECTORI. Zece nume se aflau la rubrica nehotărâţi, iar şase la rubrica posibili dezertori. Ambele coloane se micşoraseră considerabil în ultima săptămână, pe măsură ce se apropia votul.

„În regulă, iată care este situaţia actuală, Jim”. Nimeni, în afară de Stu Garret, nu-i spunea preşedintelui pe numele mic. „Trebuie să punem capăt acestei chestiuni astăzi. Basset şi Koslowski sunt sus pe Deal şi se joacă de-a poliţistul bun şi poliţistul rău cu cei care se opun. Vom încerca să pornim o debandadă până la prânz”. Tom Basset era preşedintele Camerei, iar Jack Koslowski era preşedintele Comisiei pentru credite a Camerei.

„Suntem în măsură să facem asta?”, a întrebat preşedintele.

Garret s-a lăsat pe spate în scaun, şi-a pus mâinile la ceafă şi a zâmbit. „Tom Basset are o întâlnire cu congresmanul Moore la ora unsprezece, iar când se va încheia acea întâlnire, Frank Moore va face un anunţ că susţine bugetul”.

„Cât o să ne coste?”, a întrebat Dickson.

„Doar vreo zece milioane”.

„Voi o să-l băgaţi în sac pe Frank Moore pentru zece milioane? Pentru Frank, asta nu înseamnă nimic mai mult decât măruntiş”. Preşedintele a clătinat din cap. „Cum o să-l convingeţi să se mulţumească cu atât de puţin?”

Zâmbetul lui Garret emana încredere. „Am

recrutat nişte ajutoare externe pentru a-l face să vadă lucrurile aşa cum vrem noi”.

„Ce fel de ajutor?”

Garret a făcut o pauză lungă şi a răspuns categoric: „Arthur Higgins a aranjat să fie făcute nişte fotografii cu congresmanul şi o anumită tânără”.

Arthur Higgins. Nu exista un nume mai misterios în tot Washingtonul. Stevens s-a întrebat serios dacă era în interesul său să afle detalii. Arthur Higgins era o figură ameninţătoare şi legendară în cercurile de putere din Washington şi din multe alte capitale ale lumii. Timp de patruzeci de ani, Higgins condusese cea mai secretă ramură a CIA. Oficial, el nu a existat niciodată şi nici departamentul său nu a existat. Higgins fusese autorul şi controlorul celor mai delicate şi mai periculoase operaţiuni secrete ale Agenţiei încă de la apogeul Războiului Rece. Cu câţiva

ani înainte fusese forţat să părăsească CIA în urma unei lupte aprinse pentru putere. Ceea ce făcuse de atunci cu timpul şi talentele sale era ceva despre care se şoptea în spatele uşilor închise.

Stevens şi-a ridicat privirea din ziar şi a spus: „Ai de gând să-l şantajezi pe Frank Moore?”

Garret a zâmbit şi a spus: „În esenţă”.

„Nu vreau să ştiu detaliile, nu-i aşa?”

„Nu”. Garret a clătinat din cap. „Ai încredere în mine când spun că Moore nu va vedea altă soluţie decât să voteze în favoarea noastră”.

Stevens a dat solemn din cap şi a răspuns: „Data viitoare, aş prefera să mă anunţaţi despre aceste lucruri înainte de a fi puse în mişcare”.

„Am înţeles”. După o scurtă tăcere, Garret şi-a îndreptat din nou atenţia către sarcina pe care o aveau de îndeplinit. „Jim, trebuie să te pun să lucrezi la câţiva dintre aceşti posibili dezertori. Angajaţii noştri i-au pipăit pe tipii ăştia şi cred că doi dintre cei şase ne vor da votul lor dacă promiţi să nu le susţii adversarul la următoarele alegeri. Dintre cei zece indecişi şi cei şase posibili dezertori, va trebui să obţinem cel puţin nouă, altfel bugetul este mort, iar dacă se va întâmpla asta, am putea la fel de bine să ne luăm adio de la alegerile de anul viitor”.

„Cum rămâne cu eventualele dezertări din partea noastră?”, a întrebat preşedintele.

Garret s-a aplecat în faţă. „Nu vă faceţi griji în

privinţa asta. Dacă vreunul dintre aceşti nemernici iese din rând, Koslowski va tăia fiecare bănuţ de bani federali din districtul lor. Nu vom avea niciun trădător”. Pe lângă faptul că era preşedintele Comisiei de Credite a Camerei Reprezentanţilor, Jack Koslowski era principalul spărgător de gât al partidului pe Capitoliu. Era cunoscut şi temut de toţi ca fiind unul dintre cei mai duri jucători din D.C. „Ceea ce am nevoie de la voi în această dimineaţă sunt nişte telefoane foarte drăguţe şi cu picioarele pe pământ către câţiva dintre aceşti congresmeni începători, spunându-le cât de mult ar însemna votul lor pentru voi şi pentru ţară. Poate chiar să-i inviţi aici la prânz”.

Solicitarea a fost întâmpinată cu o grimasă din partea preşedintelui, dar Garret a continuat: „Jim, ştiu că nu-ţi place să te amesteci cu oamenii de rând, dar dacă nu-i convingi pe câţiva dintre aceşti băieţi să treacă de partea noastră, va trebui să pupi foarte mult în fund în perioada alegerilor”. Garret făcu o pauză, dându-i preşedintelui timp să reflecteze la amintirile neplăcute din timpul campaniei electorale. „Dacă totul merge bine cu Moore, ceea ce sunt sigur că va merge, vreau să programez o conferinţă de presă la prânz pentru a încerca să-i speriem pe restul băieţilor să se aşeze. La conferinţa de presă vreau să

vă ridicaţi în picioare şi să vă plângeţi de blocajul din Congres. Spuneţi-le că nu puteţi începe să reparaţi această naţiune dacă nu vă trece bugetul. Cunoaşteţi rutina. Ţi-am scris un discurs aseară şi, după ce terminăm cu telefoanele, vreau să îl parcurgem împreună”. Garret nu scrisese de fapt discursul. Unul dintre angajaţii săi o făcuse, dar Garret nu era genul care să acorde credit altora.

„Cum vreţi să reacţioneze dacă vor începe să întrebe despre faptul că am cumpărat voturi?”, a întrebat Dickson.

„Să nege categoric acest lucru. Spuneţi-le că există mai mulţi congresmeni care ţin foarte mult să obţină anumite tipuri de ajutor economic pentru districtele lor, care au mare nevoie de ajutor. Neagă, neagă, neagă, neagă! Toată chestia asta se va termina în câteva zile, iar apoi presa va trece la altceva. Dacă vor începe să se ia de tine în legătură cu orice parte frivolă a proiectului de lege, doar scapă de ea, apoi uită-te la ceas şi pune capăt conferinţei de presă. Spuneţi-le că trebuie să vă întâlniţi cu nişte diplomaţi dintr-una dintre fostele republici sovietice”. Garret

şi-a notat rapid o notă pentru el însuşi. „Până când vei continua, voi avea o scuză pregătită”.

Preşedintele a dat din cap în mod pozitiv. Era un politician profesionist, iar Garret era unul dintre cei mai buni manipulatori din domeniu. Avea încredere totală în Garret când era vorba de manipularea opiniei publice.

Garret şi-a înfipt degetul arătător în lista de congresmeni. „În regulă, să rămânem concentraţi pe joc. Mă doare-n cot de ce crede presa, atâta timp cât reuşim să aprobăm bugetul ăsta”. Garret a luat un pix şi a încercuit trei nume la rubrica posibili dezertori. „Acum, Jim, aceşti trei băieţi sunt nişte ţărani cât se poate de mari. Sunt nişte tipi de genul „Domnul Smith merge la Washington”. Exact ca Jimmy Stewart în film. Toţi trei sunt boboci şi sunt plini de idealuri. Dacă îi chemi şi le baţi toba de comandant-şef, cred că îi putem convinge să treacă de partea noastră. Ţine-le vechiul discurs „Roma nu a fost construită într-o zi, nu putem salva naţiunea peste noapte”. Preşedintele a dat din cap, semnalând o înţelegere deplină a performanţei necesare. „Următorii doi sunt

cei despre care vă spuneam. Dacă le promitem că nu le vom susţine adversarii la următoarele alegeri, ne vor da voturile lor. Tot ce vor este o garanţie personală din partea ta… au spus că nu au încredere în cuvântul meu”. Garret a lăsat să iasă un râs puternic. „Îţi poţi imagina aşa ceva?”

Preşedintele şi Dickson i s-au alăturat cu zâmbete şi câteva chicoteli. Garret a continuat. „Acum, această ultimă reprezentantă este o adevărată nebună şi nu sunt sigur că va face jocul. Koslowski a vrut ca numele ei să fie pe listă. E dintr-unul din districtele vecine din Chicago. Este o boboacă de culoare şi mă sperie de moarte. E o adevărată mâncătoare de rasă. Va face pe oricine rasist, şi mă refer la oricine. L-ar face şi pe papă rasist dacă ar avea ocazia. Cred că, în schimbul votului ei, va dori să fie invitată la mai multe evenimente de profil înalt şi să fie inclusă în unele dintre cele mai puternice comitete. În acel moment se va ridica în picioare şi îi va numi pe cei mai mari finanţatori ai noştri rasişti şi îi va face de râs. Aş prefera să evit să am de-a face cu ea, dacă este posibil”.

Preşedintele şi-a masat degetele. „De ce este ea pe listă?"

„Ţi-am spus, Jack a pus-o acolo doar în cazul în care avem nevoie de un vot în ultimul moment. Nu vom avea de-a face cu ea decât dacă va fi absolut necesar. Acum să începem cu cei trei începători".

Primul nume din capul listei a fost Michael O'Rourke. Preşedintele a luat stiloul şi a înţepat vârful pe numele lui O'Rourke. „Michael O'Rourke – unde am mai auzit numele ăsta?"

Garret s-a uitat la şeful său şi a clătinat din cap. „Habar n-am. Este un proaspăt independent din Minnesota". Garret s-a uitat în jos la notiţele sale. „A făcut parte din echipa senatorului Olson înainte ca acesta să fie ales. A absolvit Universitatea din Minnesota, unde a jucat hochei. După facultate a intrat în Corpul Puşcaşilor Marini şi a luptat în

Războiul din Golf. Scrie aici că conducea o echipă de puşcaşi marini de recunoaştere în spatele liniilor inamice în timpul războiului aerian, efectuând evaluarea ţintelor, când au văzut un pilot al coaliţiei doborât. El şi oamenii săi s-au grăbit să îl ajute pe pilot şi au ţinut la distanţă o întreagă companie de soldaţi irakieni până la sosirea cavaleriei. A fost decorat cu Steaua de Argint”.

Preşedintele a continuat să se holbeze la nume şi a mormăit pentru sine: „Ştiu că am mai auzit acest nume înainte”.

Mark Dickson a intervenit: „Domnule, este posibil să fi citit despre el în ziare. A fost încoronat recent de către editorialiştii mondeni drept cel mai dorit burlac din Washington”.

Stevens şi-a înfipt de câteva ori stiloul pe bucata de hârtie. „Aveţi dreptate. De acolo am auzit

despre el. Le-am surprins pe secretare leşinând în faţa pozei lui acum câteva săptămâni. Un tânăr foarte chipeş. Probabil că am putea folosi asta în avantajul nostru. Ce altceva mai ştim despre el?"

Garret s-a uitat prin nişte notiţe pe care i le făcuse un asistent. „Are treizeci şi doi de ani şi este din Grand Rapids. Familia lui este importantă în afacerile cu lemn". Garret a ridicat din sprâncene când s-a uitat la valoarea estimată a companiei O'Rourke Timber Company. „Au nişte bani serioşi. În orice caz, spune că nu va vota bugetul dumneavoastră decât dacă se taie toate fondurile pentru Administraţia de Electrificare Rurală".

Preşedintele a scăpat un râs zgomotos şi a întrebat: „Ăsta e singurul lucru care nu-i place la el?"

„Nu". Garret a clătinat din cap. „Spune că toată chestia e naşpa, dar e dispus să semneze dacă, şi

numai dacă, tăiaţi finanţarea pentru REA”.

Preşedintele s-a încruntat la cuvântul „naşpa”. „Asta este ridicol. Am pierde jumătate din voturile pe care le avem deja şi nu am câştiga mai mult de o mână de voturi”.

„Exact”.

„Ei bine, hai să-l sunăm şi să aflăm cât de serios este când îl are pe preşedintele Statelor Unite care îi suflă în ceafă”. Stevens a apăsat un buton de pe consola telefonului său. „Betty, vrei te rog să mi-l dai pe congresmanul O’Rourke la telefon?”

„Da, domnule”.

Stevens şi-a ridicat privirea de la telefon. „Ce altceva îmi puteţi spune despre el?”

„Nu prea multe. Este un necunoscut. Mizez pe faptul că, odată ce vă va auzi vocea, va fi atât de uimit încât se va rostogoli ca un băiat bun şi bătrân de la ţară”.

O'Rourke era adâncit în gânduri când vocea lui Susan se auzi prin interfon. A terminat fraza la care lucra şi a apăsat butonul interfonului. „Da, Susan, ce este?”

„Michael, preşedintele este în aşteptare pe linia unu”.

„Foarte amuzant, Susan. Ţi-am spus că nu

vreau să fiu deranjat. Te rog, spune-i preşedintelui că sunt puţin ocupat în acest moment. O să încerc să mă întorc la el după prânz”.

„Michael, nu glumesc. Preşedintele este în aşteptare pe linia unu”.

O'Rourke a râs în sinea lui. „Susan, eşti atât de plictisită?”

„Vorbesc serios, e pe linia unu”.

O'Rourke s-a încruntat la lumina care clipea şi a apăsat-o. „Bună ziua, sunt congresmanul O'Rourke”.

Preşedintele stătea în spatele biroului său, iar Stu Garret şi Mark Dickson ascultau convorbirea de la telefoane separate din cealaltă parte a camerei. La auzul vocii lui O'Rourke, preşedintele a spus cu entuziasm: „Alo, domnule congresman O'Rourke?"

Michael s-a aplecat în faţă pe scaun când a auzit vocea familiară a preşedintelui şi a spus: „Da, el este".

„Acesta este preşedintele. Ce mai faceţi în această dimineaţă?"

„Foarte bine, domnule, iar dumneavoastră ce mai faceţi?". O'Rourke a închis ochii şi şi-a dorit ca Susan să-l fi ascultat.

„Ei bine, aş fi fost mult mai bine dacă aş fi reuşit să vă conving pe unii dintre voi, cei de acolo, să mă susţineţi în privinţa acestui buget”.

„Da, îmi imaginez că da, domnule”. Răspunsul monoton al lui O'Rourke a fost urmat de o scurtă tăcere.

„Ştiţi, domnule congresman, este o parte frumoasă a ţării din care veniţi. Unul dintre colegii mei de cameră de la Dartmouth avea o mică cabană în apropiere de Grand Rapids. Am petrecut o săptămână acolo într-o vară şi m-am simţit fantastic. Asta cu excepţia ţânţarilor ăia nenorociţi. Puteau să te ridice şi să te ducă în mijlocul nopţii dacă nu erai atent”.

„Da, sunt destul de răi uneori”. O'Rourke încă nu afişase niciun gram de emoţie în glas.

Preşedintele a continuat, vorbind ca şi cum el şi O'Rourke ar fi fost prieteni de ani de zile. „Ei bine, Michael, motivul pentru care te sun este să-ţi spun că am mare nevoie de votul tău mâine. Şi înainte de a-mi spune da sau nu, vreau să vorbesc cu tine despre câteva lucruri.

„Fac acest lucru de peste douăzeci şi cinci de ani şi îmi amintesc când eram un reprezentant al bobocilor. Am venit aici plin de urină şi oţet. Aveam de gând să schimb acest loc... aveam de gând să fac diferenţa. Ei bine, mi-am dat seama repede că dacă nu învăţam să iau şi bunele şi relele, nu voi reuşi niciodată să fac nimic. Am trecut şi eu prin asta, Michael. Ştiu prin ce treci.

„Îmi amintesc primul buget prezidenţial pe care a trebuit să-l votez. Erau unele lucruri în acel buget care m-au făcut să îmi vină să vomit. Am jurat să mă lupt cu el, până când unii dintre băieţii mai în vârstă m-au tras deoparte şi mi-au atras atenţia că nu va exista niciodată un buget cu care să fiu complet de acord. M-am mai uitat o dată la el şi, după o analiză mai atentă, mi-am dat seama că eram de acord cu

aproximativ optzeci la sută din lucrurile care erau acolo.

„Michael, sunt patru sute treizeci și cinci de membri în Camera Reprezentanţilor. În niciun caz nu voi putea trimite acolo un buget cu care să fie toată lumea de acord. Acum, ştiu că vrei ca REA să fie desfiinţat și, ca să fiu sincer, am vrut să ucid nenorocitul de program în ultimii douăzeci de ani, dar suntem într-un război nenorocit aici, Michael. Dacă torpilez REA, bugetul meu va fi scufundat mai repede decât Titanicul. Sunt de acord cu tine în teorie. REA trebuie să dispară, dar în lumea reală, dacă vreau să aprob toate celelalte lucruri care vor contribui la transformarea acestei ţări într-un loc mai bun pentru a trăi, trebuie să fac unele compromisuri. Iar REA este unul dintre acele lucruri urâte pe care trebuie să le las să treacă, astfel încât să putem realiza ceea ce este mai bine pentru ţară".

Preşedintele a făcut o pauză de efect, iar O'Rourke nu a oferit niciun răspuns.

„Michael, înţelegi poziţia în care mă aflu? Nu voi putea niciodată să prezint un buget care să mulţumească pe toată lumea. Vreau să te întrebi dacă nu cumva eşti realist… Eu sunt aici sus şi suport consecinţele. Eu conduc spectacolul, iar dacă acest buget nu va fi adoptat, voi fi foarte împiedicat în capacitatea mea de a pune ţara pe picioare. Vă cer o mare favoare… Am mai fost în locul tău o dată… Am nevoie să ignori cele douăzeci de procente care nu-ţi plac şi să mă ajuţi să trec acest buget. Dacă te implici, Michael, îţi garantez că vei ajunge departe în politică”. Stevens a făcut o pauză pentru a-i da timp lui O'Rourke să se gândească la modurile în care preşedintele Statelor Unite i-ar putea ajuta cariera. „Ce spui, Michael? Pot conta pe votul tău mâine?”

A existat o tăcere lungă şi stânjenitoare, în timp ce O'Rourke stătea în biroul său şi se blestema pentru că a răspuns la telefon. Nu voia să intre într-o dezbatere cu preşedintele chiar acum. Aşa că, fidel formei sale tipice, a trecut direct la miezul problemei. „Domnule preşedinte, sunt foarte puţine lucruri care îmi plac la bugetul dumneavoastră. Votul meu va fi negativ mâine şi nu există nimic care să schimbe acest lucru. Îmi pare rău că v-am irosit timpul acceptând acest apel”. Fără să aştepte un răspuns, O'Rourke a închis.

3

PREŞEDINTELE ŞEDEA ÎN DEZAMĂGIRE ÎN AFARA biroului său, uitându-se fix la telefon. S-a uitat la Garret şi l-a întrebat: „Tocmai mi-a închis în nas?”

„Tipul trebuie să fie un idiot. Cu siguranţă nu va mai sta mult timp în oraşul ăsta. Nu-l lăsa să te deranjeze. Îl voi pune pe Koslowski să se ocupe de el”. Garret s-a ridicat şi a început să se îndrepte spre uşă. „Mă întorc imediat. Trebuie să iau ceva din biroul meu. Mark, pune-l să înceapă să dea telefoanele către Dreyer şi Hampton. Jim, tot ce vor

este o garanţie verbală din partea ta că nu-i vei susţine pe adversarii lor la alegerile de anul viitor. Mă întorc în cinci minute”.

Garret a mers pe hol, ignorându-i pe toţi cei din calea lui. A intrat în biroul său, a închis uşa şi s-a îndreptat direct spre biroul său. Înainte de a apuca telefonul, a luat un pachet de Marlboro 100 şi şi-a băgat unul în gură. După ce l-a aprins, a tras două fumuri adânci şi şi-a umplut plămânii. Preşedintele nu-i permitea lui Garret să fumeze în Biroul Oval, aşa că avea tendinţa de a găsi o scuză cam la fiecare oră pentru a se furişa în biroul său. A ridicat receptorul telefonului şi a format numărul liniei directe către biroul lui Jack Koslowski.

O voce aspră a răspuns la celălalt capăt al firului. „Da”.

„Jack, sunt Stu. Cum merg lucrurile?”

„Ţinem linia. Nimeni nu va rupe rândurile de data asta. Tot ce avem nevoie este ca voi şi Tom să vă descurcaţi”.

„Amândoi ştim că Tom ni-l va livra pe Moore până la prânz, dar avem nevoie de oameni care să sară din cealaltă parte”.

„La cine vă gândiţi?”

„Pentru început, am nevoie să vă sprijiniţi pe acest clovn O'Rourke. Preşedintele tocmai a încercat să-i dea papucul moale şi a trecut ca un balon de plumb. Stevens i-a ţinut un discurs de cinci minute şi apoi O'Rourke i-a închis în nas”.

„Îţi baţi joc de mine. I-a închis în nas lui

Stevens?” Koslowski a început să râdă.

Lui Garret nu i s-a părut amuzant. „Sprijină-te tare pe el, iar dacă te mai gândeşti la altcineva, avem nevoie de el până la prânz”.

„O să-mi pun băieţii în stradă şi o să văd ce pot face. Te anunţ imediat ce aflu ceva”. Amândoi bărbaţii au închis.

Congresmanul O’Rourke stătea la biroul său, citind peste nişte documente şi dictând notiţe, când uşa biroului său s-a deschis în forţă. Un bărbat zvelt, bine îmbrăcat, care îi părea vag familiar, şi-a făcut loc printre Susan şi s-a apropiat de biroul lui Michael.

Cu o voce iritată, Susan a spus: „Îmi pare rău,

domnule, dar i-am spus acestui om că nu primiţi vizitatori în această dimineaţă”.

Bărbatul a făcut un pas înainte. „Îmi cer scuze pentru deranj, domnule deputat O'Rourke, dar sunt unul dintre asistenţii preşedintelui Koslowski. Are o propunere pe care ar dori să o luaţi în considerare şi are nevoie de un răspuns imediat”.

Michael s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a dat seama unde îl mai văzuse pe bărbatul brunet. Privirea lui Michael s-a întors de la consilier la secretara sa. „Mulţumesc, Susan, mă duc să-l văd pe domnul”. Susan s-a retras din birou şi a închis uşa. Ajutorul preşedintelui a făcut un pas înainte şi a întins mâna peste birou. O'Rourke a rămas aşezat şi i-a luat mâna bărbatului.

„Domnule deputat O'Rourke, numele meu este Anthony Vanelli”.

O'Rourke şi-a aşezat dictafonul pe birou, în spatele mai multor teancuri de dosare, şi a spus: „Vă rog să luaţi loc, domnule Vanelli". O'Rourke auzise mai multe poveşti despre consilier şi se îndoia că aceasta va fi o vizită prietenoasă.

Vanelli s-a aşezat pe unul dintre scaunele din faţa biroului lui O'Rourke şi şi-a încrucişat picioarele. „Domnule congresman O'Rourke, am fost trimis aici pentru a afla dacă veţi vota în continuare împotriva bugetului preşedintelui şi, dacă da, ce putem face pentru a vă face să vă răzgândiţi".

„Domnule Vanelli, presupun că ştiţi că am vorbit cu preşedintele în această dimineaţă".

„Sunt pe deplin conştient de acest lucru, domnule congresman O'Rourke, dar timpul se scurge şi trebuie să ştim cine este alături de noi şi cine este împotriva noastră".

O'Rourke s-a aplecat în faţă şi şi-a pus coatele pe birou. „Ei bine, domnule Vanelli, mi-am exprimat poziţia foarte clar de la început. Voi vota împotrivă pentru buget dacă preşedintele nu taie toate fondurile pentru Administraţia pentru Electrificare Rurală".

„În regulă, domnule congresman, să trecem la subiect. Trăim în lumea reală şi, în lumea reală, Administraţia pentru Electrificare Rurală va continua să existe. Acesta este modul în care funcţionează lucrurile pe aici. Trebuie să încercaţi să treceţi peste lucrurile mărunte şi să vă concentraţi asupra imaginii de ansamblu. Nu poţi blestema întregul buget doar pentru că nu-ţi place o mică parte din el".

„Domnule Vanelli, cu greu aş considera o jumătate de miliard de dolari puţin. Lucrul pe care voi nu-l înţelegeţi este că eu consider că cea mai mare parte a bugetului preşedintelui este o risipă. Mă concentrez doar asupra Administraţiei pentru Electrificare Rurală pentru că este o ţintă uşoară. Trebuie să fiţi de acord cu logica simplă conform

căreia, atunci când o instituţie este fondată pentru a rezolva o problemă, odată ce acea problemă este rezolvată, instituţia ar trebui închisă. Toată America rurală a fost electrificată de peste douăzeci de ani, dar continuăm să sângerăm contribuabilii cu aproximativ cinci sute de milioane de dolari pe an, doar pentru ca congresmenii şi senatorii să poată trimite carne de porc înapoi către alegătorii lor. Este o crimă faptul că preşedintele prevede un deficit bugetar de o sută de miliarde de dolari, iar gunoaie ca acestea nu sunt tăiate”. O’Rourke s-a uitat în jos pentru a se asigura că dictafonul încă funcţiona.

Vanelli s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre celălalt capăt al biroului. „Mi-au spus că eşti un fulg”, a spus peste umăr.

O’Rourke a zâmbit în sinea lui în timp ce se uita la spatele lui Vanelli şi a spus: „Scuzaţi-mă. Ce-ai spus?”

Vanelli s-a întors şi s-a pavoazat înapoi la birou. „Ajunge cu prostiile, Mike. Nu sunt aici ca să vorbesc cu tine despre teorie politică şi nici ca să discutăm despre ceea ce este corect din punct de vedere etic. Asta e pentru oameni ca tine şi prietenii tăi rataţi cu care să pierzi timpul”.

„Domnule Vanelli, nu-mi amintesc să vă fi dat permisiunea de a-mi spune pe numele mic”.

„Ascultă, Mike, Mikey, sau cap de puţă, îţi spun cum vreau eu. Nu eşti decât un mic şi naiv boboc congresman care crede că are toate soluţiile. Suntem cam de aceeaşi vârstă, dar suntem lumi diferite. Eu sunt un realist şi tu eşti un idealist. Ştii unde ajung idealiştii în oraşul ăsta? Nicăieri! Nu ajung nicăieri! M-au trimis aici ca să-ţi dau o ultimă şansă. Ori eşti de acord cu bugetul preşedintelui, ori cariera ta s-a terminat. Alegerea e simplă. Ajută-ne şi preşedintele Koslowski se va asigura că nişte bani în plus vor ajunge în districtul tău. Dacă nu o faceţi, veţi rămâne fără slujbă anul viitor”.

O'Rourke s-a uitat la bărbatul care stătea deasupra biroului său şi s-a ridicat pentru a răspunde provocării. O'Rourke, care avea 1, 80 metri şi cântărea 210 kilograme, a zâmbit uşor şi a întrebat: „Domnule Vanelli, ce vreţi să spuneţi mai exact prin faptul că cariera mea se va sfârşi?"

Vanelli a făcut un pas înapoi şi a replicat: „Ori joci cu noi, ori îţi distrugem cariera. Preşedintele Koslowski se va asigura că va tăia fiecare bănuţ care ajunge în districtul tău. Avem oameni chiar acum care sapă în trecutul tău. Dacă găsim ceva murdar, vom răspândi în tot oraşul, iar dacă nu, vom inventa ceva. Avem destui oameni în presă. Te-am putea ruina într-o săptămână. Am terminat cu joaca de-a băiatul de treabă". Vanelli a scuturat degetul în faţa lui O'Rourke. „O să aştept în holul dumneavoastră exact cinci minute. Vreau să stai aici şi să te gândeşti la faptul că ţi-ai distrus cariera din cauza unui vot stupid, iar când vei termina, vreau un răspuns". Vanelli s-a întors spre uşă.

O'Rourke s-a întins în faţă şi a apucat Dictafonul cu mâna stângă. Şi-a luat degetul mare şi

a apăsat butonul de derulare înapoi. Aparatul micuţ a început să scârţâie în timp ce banda se învârtea în sens invers. Vanelli a auzit sunetul familiar şi s-a întors să se uite. Michael a ridicat aparatul micuţ şi a apăsat play. Vocea lui Vanelli a emanat din cutiuţa mică. „Avem oameni chiar acum care scormonesc prin trecutul tău. Dacă găsim ceva murdar, îl vom răspândi în tot oraşul, iar dacă nu, vom inventa ceva. Avem destui oameni în presă. Te-am putea ruina într-o săptămână”.

Vanelli a traversat furtunos camera şi s-a năpustit asupra dictafonului. „Cine naiba te crezi?”

Mâna dreaptă a lui O'Rourke a sărit în sus şi a apucat mâna întinsă a lui Vanelli. O'Rourke exersase mişcarea de judo de mii de ori când era în Marină. Dintr-o singură mişcare rapidă a răsucit mâna lui Vanelli până când partea de jos a încheieturii a fost îndreptată spre tavan, apoi a forţat mâna înapoi spre cot. Vanelli s-a prăbuşit în genunchi de durere. O'Rourke a continuat să exercite suficientă forţă pentru a-l ţine pe podea.

Vanelli şi-a ridicat privirea cu o faţă îndurerată şi a ţipat: „Dă-mi drumul la încheietura mâinii şi dă-mi nenorocita aia de bandă”. O'Rourke a mărit presiunea şi Vanelli a scos un ţipăt.

„Ascultă-mă, Vanelli. Doar pentru că eşti din Chicago şi ai un nume italian nu înseamnă că eşti dur. Eşti asistentul unui congresman, nu un asasin plătit al Mafiei”.

Vanelli şi-a ridicat mâna dreaptă şi şi-a întins mâna spre încheietura îndoită. Înainte de a fi la jumătatea drumului, O'Rourke a trântit încheietura înapoi cu încă un centimetru şi mâna liberă a lui Vanelli a zburat înapoi pe podea în timp ce a scos un ţipăt.

„Ascultă-mă, derbedeu mic ce eşti! Nu ştiu cine te crezi că eşti venind aici şi ameninţându-mă, dar dacă tu sau şeful tău nenorocit mă mai deranjaţi

vreodată, o să ai FBI-ul, 60 Minutes şi toate celelalte organizaţii de ştiri importante din ţară care o să se târască în fundul tău. Ai înţeles?” Vanelli a întârziat să răspundă, aşa că O'Rourke a crescut presiunea şi a repetat întrebarea. „Ai înţeles?” Vanelli a dat din cap că da şi a început să se smiorcăie. O'Rourke a aşezat reportofonul pe birou, a căzut într-un genunchi şi l-a apucat pe Vanelli de bărbie. L-a privit fix în ochi şi, cu o voce fermă şi precisă, a spus: „Dacă te mai pui vreodată cu mine, o să-ţi fac al naibii de mult mai mult decât să-ţi răsucesc încheietura mâinii”.

Garret a dat buzna în Biroul Oval. Toată dimineaţa alergase de colo-colo între biroul său şi cel al preşedintelui, trăgând pe furiş fumuri de ţigară şi ţipând în telefon. A traversat cu paşi mari camera până la locul unde stăteau preşedintele şi Dickson. „Am veşti grozave; Moore este la bord”. Preşedintele a bătut cu pumnul în aer, iar toţi cei trei bărbaţi au scos un ţipăt.

„Jim, cred că ar trebui să amânăm conferinţa de presă până la ora 13.00”.

„Stu, ştii că urăsc să amân aceste lucruri. Ne va face să părem neorganizaţi”.

Garret a luat o foaie de hârtie proaspătă şi s-a aplecat peste masă. A scris numărul 209 în colţul din stânga sus şi 216 în dreapta sus. „Eram la două sute nouă voturi faţă de două sute şaisprezece în această dimineaţă. De atunci i-am luat pe Moore, Reiling şi pe unul dintre ţăranii ăia. Toţi erau indecişi, iar pe Dreyer şi Hampton i-am făcut să dezerteze. Asta înseamnă minus doi pentru ei şi plus cinci pentru noi. Asta ne plasează la două sute paisprezece de fiecare”. Garret s-a ridicat în picioare şi a strigat: „Doamne, îmi place tensiunea asta. O să câştigăm chestia asta nenorocită”. Preşedintele şi Dickson au zâmbit.

„Înţeleg unde vrei să ajungi cu asta, Stu”, a spus preşedintele. „Ţi-ar plăcea să transformi chestia asta într-un mic anunţ de victorie”.

„Exact. Dacă putem aştepta până la ora unu, cred că Jack şi Tom pot aduna destule voturi pentru a ne da puţin spaţiu de manevră. La biroul lui Tom s-a scurs deja informaţia că Moore a stabilit. Restul pariorilor vor face înţelegerile cât mai curând posibil”.

Preşedintele l-a privit pe Garret cu un zâmbet şi a cedat. „Stu, fă ce trebuie să faci pentru a o muta de la ora douăsprezece la ora unu, dar încearcă să fii blând cu doamna Moncur”.

Garret a dat din cap, apoi a plecat să facă treaba. Ar fi fost la fel de blând cu Ann Moncur cum este un băiat de cinci ani cu frăţiorul său de trei ani. Se afla într-una din zonele sale. Victoria era chiar după colţ, iar el ar fi făcut orice ca să câştige. Nu avea timp pentru orgolii fragile şi pentru persoane numite prea sensibile şi corecte din punct de vedere politic. El se afla în prima linie, iar ei nu erau altceva decât oameni de sprijin. Întotdeauna era uimitor pentru el faptul că oamenii care se plângeau cel mai mult erau de obicei cei care încercau să-şi justifice locurile de muncă. Oamenii din tranşee nu se plângeau

niciodată. Pur şi simplu continuau să producă rezultate. Koslowski era aşa. Nu-i păsa dacă arăta frumos sau nu, ci doar se asigura că treaba se face. Noul lor aliat, Arthur Higgins, era un producător. Fără rahaturi, fără plângeri, doar rezultate. Şi-a făcut o notă mentală să-i mulţumească lui Mike Nance, consilierul pentru securitate naţională, pentru că l-a aranjat pe acesta. Doamne, ce treabă bună a făcut cu Frank Moore. Asta ar putea fi cea care i-a făcut să ajungă în vârf.

PREŞEDINTELE ŞI ÎNTÂLNIREA SA se aflau în anticamera situată în spatele sălii de presă a Casei Albe. O puteau auzi pe Ann Moncur explicându-i corpului de presă de la Casa Albă că preşedintele avea o după-amiază încărcată şi că nu va putea răspunde la multe întrebări. Stevens era puţin nervos. Trecuseră aproape patru luni de la ultima sa conferinţă de presă. Luna de miere dintre el şi presă se încheiase la mijlocul celui de-al doilea an de mandat al său. În primul an şi jumătate nu putuse greşi cu nimic. Presa îl susţinuse în timpul alegerilor, iar el, la rândul său, îi acordase un acces fără precedent. Luna de miere s-a stricat atunci când anumiţi membri ai corpului de presă şi-au amintit că sarcina lor este de a relata faptele şi de a ţine publicul informat. Au fost descoperite mai multe scandaluri potenţiale, dar înainte ca acestea să devină adevărate poveşti, Stu Garret a intervenit şi a stins incendiile. Documentele au fost distruse, oamenii au fost plătiţi să tacă sau să mintă, iar totul a fost negat cu emfază şi denunţat ca fiind o manevră a opoziţiei pentru a-l defăima pe preşedinte. Când scandalurile s-au stins în cele din urmă, Garret a stabilit o nouă strategie pentru preşedinte în ceea ce priveşte relaţiile cu presa: să se arate rănit, trădat şi să păstreze distanţa. Preşedintele s-a conformat cu plăcere planului şefului său de cabinet, iar noua strategie a funcţionat parţial.

Unii dintre membrii presei îl admirau pe preşedinte şi tânjeau după relaţia pe care o avuseseră cu el în primul său an de mandat, dar reporterii înrăiţi au văzut clar înşelătoria. Prea multe documente dispăruseră în mod miraculos şi prea multe surse îşi schimbaseră povestea peste noapte. Vechea gardă a corpului de presă era de prea mult timp aici pentru a se lăsa păcălită de izolarea prefăcută a preşedintelui. Erau cinici şi, pentru ei, politicienii profesionişti nu făceau nimic care să nu fie calculat. Dacă preşedintele se izola de presă, nu era pentru că îi erau rănite sentimentele. Era pentru că avea ceva de ascuns.

Garret îl îndepărtase pe preşedinte de restul grupului şi îi amintea de ce reporteri trebuia să se ferească în timpul perioadei de întrebări şi răspunsuri. „Acum, Jim, nu uita, nu mai mult de patru întrebări şi, orice ai face, nu-i recunoaşte pe Ray Holtz de la Post şi pe Shirley Thomas de la Times”. Preşedintele a dat din cap în semn de acord. Garret l-a apucat de umăr şi a început să-l conducă spre scenă. „Voi fi acolo dacă cineva te pune la colţ, şi nu uita, doar patru întrebări şi apoi trebuie să te duci să-l cunoşti pe noul premier al Ucrainei. Dacă se plâng de cât de scurt este, zâmbeşte şi spune-le că-ţi pare rău, dar ai un calendar plin şi deja eşti în întârziere”.

Preşedintele i-a zâmbit lui Garret. „Stu, relaxează-te, am mai făcut asta înainte”.

Garret a zâmbit la rândul său. „Ştiu, asta mă nelinişteşte”.

Ann Moncur încă se adresa galeriei când a observat că reporterii se uitau în dreapta ei. A aruncat o privire şi l-a văzut pe preşedinte stând în uşa mică.

„Bună ziua, domnule preşedinte. Sunteţi gata să preluaţi conducerea?”

Preşedintele a sărit pe cele două trepte mici şi s-a îndreptat spre podium, întinzând mâna dreaptă. „Mulţumesc, Ann”. Cei doi şi-au strâns mâna, iar

Moncur s-a dus să se alăture lui Stu Garret şi Mark Dickson, care stăteau în picioare lângă perete. În timp ce preşedintele îşi organiza notiţele, fotografii erau ocupaţi să facă poze. După un scurt moment, acesta şi-a curăţat gâtul şi şi-a ridicat privirea de pe podium. Cu un zâmbet uşor, a salutat corpul de presă: „Bună ziua”.

Presa a răspuns la fel, iar zâmbetul uşor al preşedintelui s-a transformat într-unul mare. La fel ca majoritatea politicienilor, Stevens ştia cum să lucreze cu mulţimea, iar cel mai de succes instrument al său a fost zâmbetul său mai mare decât viaţa. Ceea ce nu ştiau cei mai mulţi dintre cei din sală era că zâmbetul fusese repetat. Puţine lucruri în această administraţie s-au întâmplat din întâmplare. Stu Garret s-a asigurat de asta. Zâmbetul a avut efectul dorit, iar majoritatea oamenilor care stăteau în tribună au zâmbit la rândul lor. Preşedintele şi-a aşezat mâinile subţiri şi bine îngrijite pe marginile podiumului şi şi-a curăţat din nou gâtul. „Am convocat această conferinţă de presă pentru a anunţa o victorie pentru poporul american. Pe parcursul săptămânii trecute, această administraţie a luptat cu politica partizană, dezinformarea, blocajul şi un deficit de treizeci şi două de voturi pentru a asigura adoptarea cu succes a bugetului meu în Camera

Reprezentanţilor. Până astăzi la prânz, am obţinut două sute douăzeci de voturi, suficient pentru o victorie la limită.

„Aş fi neglijent dacă nu aş profita de această ocazie pentru a-i mulţumi stimabilului preşedinte al Camerei, domnul Thomas Basset, pentru toată munca grea pe care a depus-o pentru a asigura adoptarea acestui buget. Munca sa asiduă ne va ajuta să facem încă un pas mai aproape de a readuce această ţară pe drumul către o redresare economică rapidă”. Preşedintele a aruncat o privire în jos la ceas, apoi și-a readus privirea spre reporteri. „Îmi cer scuze că sunt atât de scurt, dar am un calendar extrem de încărcat astăzi și sunt deja în întârziere cu o oră. Am câteva minute la dispoziţie pentru a răspunde la câteva întrebări scurte”.

Mâinile s-au ridicat imediat în sus, iar o duzină de reporteri au început să strige întrebări.

Preşedintele s-a întors în dreapta sa şi a căutat chipul familiar al lui Jim Lester, corespondentul ABC la Casa Albă. Lester stătea pe marginea scaunului său, cu mâna dreaptă ridicată, aşteptând ascultător să fie chemat. Stevens a arătat în direcţia lui şi i-a strigat numele. Restul reporterilor au tăcut când Lester s-a ridicat de pe scaun.

„Începând din această dimineaţă, domnule, s-a raportat că aţi obţinut aproximativ două sute zece voturi. Cum aţi reuşit să adunaţi atât de repede cele zece voturi rămase şi dacă vreunul dintre aceste noi voturi provine de la congresmeni care se angajaseră anterior să voteze împotriva bugetului dumneavoastră?”

„Ei bine… am adunat cele zece atât de repede pentru că există o mulţime de oameni pe Capitoliu care ştiu, în ciuda a ceea ce a spus opoziţia, că acesta este un buget bun. Există o mulţime de oameni în această ţară care au nevoie de ajutorul pe care acest buget îl va oferi şi au existat mai mulţi congresmeni care, după ce au analizat mai serios bugetul, şi-au dat seama că ar fi rău intenţionat să nu-l voteze”.

Preşedintele şi-a întors capul de la Lester, iar mâinile s-au ridicat imediat. Şi-a aşezat privirea şi arătătorul pe o altă faţă prietenoasă, Lisa Williamson, corespondentul de la Casa Albă pentru Associated Press.

„Domnule preşedinte, vă îngrijorează faptul că, cu o victorie atât de strânsă în Cameră, bugetul dvs. va trece mai greu de Senat, unde opoziţia deţine un procent mult mai mare de locuri?”

Stevens nu a pierdut timpul să răspundă. Întrebarea a fost anticipată şi răspunsul pregătit. „Nu chiar. Poporul american doreşte acest buget, iar senatorii noştri ştiu asta. Ei vor face ceea ce este corect şi vor aproba bugetul”. Stevens a început să se întoarcă pentru a găsi un alt reporter înainte de a termina de răspuns la întrebare.

Mai multe mâini s-au ridicat, iar de data

aceasta preşedintele s-a întors pentru a-l găsi pe Mick Turner de la CNN.

„Domnule preşedinte, trecerea cu succes a acestui buget prin Cameră va fi un home run politic pentru administraţia dumneavoastră. Cât de mult credeţi că vă va îmbunătăţi poziţia atunci când veţi negocia cu japonezii în timpul negocierilor comerciale de luna viitoare?”

„Ei bine, japonezii au o istorie de a pleca de la aceste discuţii într-o poziţie mai bună decât atunci când au intrat în ele. Acest lucru este oarecum ironic dacă luăm în considerare faptul că au înregistrat un excedent comercial tot mai mare cu noi în ultimii cincisprezece ani. Deficitul comercial pe care îl avem cu ei dăunează forţei de muncă americane. Noi oferim produse de înaltă calitate, iar japonezii refuză să îşi deschidă pieţele. Acest deficit comercial ne împiedică economia să îşi atingă potenţialul maxim şi, cel mai important, ne costă locurile de muncă americane. Nu există nicio îndoială că adoptarea bugetului meu va fi un semnal pentru japonezi că suntem în sfârşit pregătiţi să inversăm o tendinţă pe

care administraţiile anterioare au lăsat-o să scape de sub control.

„Mai am timp pentru încă o întrebare”.

În timp ce Stevens vorbea, capul său s-a rotit pentru a cuprinde întreaga galerie de presă. A observat o brunetă uimitoare care stătea în secţiunea rezervată de obicei presei străine. A decis că, din moment ce alegătorilor nu le păsa prea mult de afacerile externe, ar fi fost în siguranţă dacă ar fi apelat la ea. A arătat spre fundul sălii. „Domnişoara din rândul din spate”. Preşedintele se aştepta să audă un accent străin şi a fost oarecum şocat când aceasta s-a ridicat şi a vorbit o engleză perfectă.

„Domnule preşedinte, Liz Scarlatti de la Washington Reader. Congresmanul Michael O'Rourke din Minnesota a declarat că, deşi crede că bugetul dumneavoastră este, citez, „umplut cu mai

multă carne de porc decât un cârnat Jimmy Dean", ar fi totuşi dispus să voteze pentru el dacă veţi închide Administraţia pentru Electrificare Rurală, o agenţie care se estimează că îl costă pe contribuabilul american între cinci sute şi şapte sute de milioane de dolari pe an. Această agenţie a fost înfiinţată în 1935 cu unicul scop de a aduce electricitate în zonele rurale din America... Întrebarea mea este următoarea: Domnule preşedinte, ştiu că liderii ţării noastre sunt foarte ocupaţi, dar aţi observat dumneavoastră sau altcineva de la Washington că toată America rurală are electricitate de peste douăzeci de ani? Şi acum că aţi fost informat, ce veţi face pentru a închide acest program inutil?"

Mulţi dintre reporterii din public au început să chicotească.

Cu un zâmbet forţat, preşedintele şi-a scos cel mai bun, de băiat bun. „Ei bine, doamnă Scarlatti, în primul rând, acest buget este unul dintre cele mai sărace bugete pe care un preşedinte din ultimii douăzeci de ani le-a trimis la Hill". Ochii au început să se rotească în public. Membrii cinici ai presei

începuseră să se sature să audă retorica lipsită de fapte a preşedintelui. A fost drăguţ în primul an, dar se săturase de ea. „Şi, în al doilea rând, am încercat să închid REA încă de când am preluat mandatul, dar realitatea dură rămâne că, dacă aş ucide REA, bugetul meu nu ar ieşi niciodată din comisie”.

Înainte ca preşedintele să poată continua, bruneta înflăcărată a strigat din nou din rândul din spate. „Domnule preşedinte, nu credeţi că este un fapt mai dur al realităţii faptul că bugetul dumneavoastră prevede un deficit de o sută de miliarde de dolari şi că încă finanţaţi agenţii federale care sunt învechite? Ca să nu mai vorbim de faptul că nu aţi făcut nimic pentru a controla creşterea asigurărilor sociale şi a Medicare!”

Stu Garret şi-a dat seama că preşedintele avea probleme, aşa că a făcut un pas în faţă şi i-a atins cotul. Preşedintele s-a întors, iar Garret i-a arătat ceasul. Stevens s-a întors spre presă şi a spus: „Oameni buni, sunt foarte în întârziere. Lăsaţi-mă să termin întrebarea domnişoarei şi apoi va trebui să plec... Această administraţie este foarte preocupată

de găsirea şi eliminarea risipei guvernamentale. Vicepreşedintele Dumont conduce chiar acum un grup de lucru care caută energic modalităţi de a reduce risipa guvernamentală. Aceasta a fost o prioritate majoră a administraţiei mele şi va continua să fie una. Vă mulţumesc foarte mult pentru timpul acordat şi vă doresc o zi bună”. Preşedintele s-a îndepărtat de pe podium şi a făcut cu mâna pentru a-şi lua rămas bun. Reporterii au continuat să strige întrebări în timp ce Stevens părăsea scena.

Odată ajuns în culise, Stu Garret l-a apucat de braţ şi l-a tras aproape. „De ce naiba ai sunat pe cineva pe care nu-l cunoşteai?”

„Stătea în secţiunea pentru presa străină. Am chemat-o pentru că m-am gândit că îmi va pune o întrebare despre afaceri externe. Relaxează-te, Stu, m-am descurcat bine”.

Garret s-a încruntat adânc. „Afaceri externe, pe naiba. Te gândeai la un alt tip de afacere. Ştii la ce reporteri să apelezi dacă vrei să pui o întrebare despre afacerile externe. Asta a fost o prostie. De acum încolo, respectaţi programul!”

5

22: 40, joi

Furgoneta albastră şi-a croit drum prin micul cartier Friendship Heights din Washington, D.C. Literele de culoare verde închis, împrăştiate pe partea laterală a dubei, spuneau: „Johnson Brothers' Plumbing, serviciu de urgenţă disponibil 24 de ore pe zi”. Înăuntru se aflau doi bărbaţi, ambii în jur de 20 de ani, ambii extrem de in formă. Purtau salopete albastru închis şi şepci de baseball asortate. Duba a încetinit şi a virat pe o alee îngustă şi slab luminată. La zece metri pe alee, duba s-a oprit, iar şoferul a tras maneta de viteze în sus şi a trecut în marşarier. Ieşind din nou în stradă, furgoneta s-a oprit din nou şi apoi s-a întors în direcţia din care tocmai venise. Pentru oricine ar fi putut privi, părea că duba instalatorului căuta inofensiv o casă care să aibă nevoie de serviciile sale.

Înapoi pe alee, în spatele unui rând de tomberoane, fostul pasager brunet al dubei s-a ghemuit în tăcere şi a observat. După câteva minute, s-a ridicat în picioare şi a pornit încet pe alee, trecând din umbră în umbră, mergând liniştit pe vârful

picioarelor. Şase case mai jos, s-a oprit în spatele unui garaj din dreapta. Acesta aparţinea domnului Harold J. Burmiester. A luat o pungă de plastic din buzunarul său, a întins mâna peste gardul de doi metri şi a aruncat conţinutul pungii în curtea din spate. Ghemuindu-se între colţul gardului şi garaj, a apăsat pe lumina ceasului său digital. Era ora 22: 44. Trebuia să mai aştepte încă cincisprezece minute pentru a se asigura că momeala fusese muşcată.

Burmiester era de părere că sistemele de securitate de înaltă tehnologie erau o risipă de bani. Casa lui era singura casă din cartier care nu avea aşa ceva şi singura casă din cartier care nu fusese niciodată spartă. Această distincţie era direct imputabilă unui ciobănesc german destul de mare, pe nume Fritz.

Observatorul nepoftit aştepta liniştit în umbră, aşa cum făcuse în zeci de nopţi anterioare, aşteptând şi urmărind, înregistrând orele şi luând notiţe – întotdeauna liniştit de punctualitatea bancherului pensionar.

La ora 10: 55, reflectorul din curtea din spate a fost aprins, iar silueta gardului a fost proiectată peste alee, în garajul vecinului. O clipă mai târziu, uşa s-a deschis şi etichetele de pe zgarda lui Fritz au putut fi auzite zornăind în timp ce acesta cobora treptele şi traversa curtea. În fiecare seară, exact la ora 10: 55, Burmiester îi dădea drumul lui Fritz pentru a merge la baie, apoi îl lăsa înapoi înăuntru cinci minute mai târziu, exact la timp pentru ca stăpânul său să se uite la ştirile de seară.

Câinele alerga direct la gardul din spate, unde stăpânul său îl dresase să meargă la baie. Fritz urina pe gard când a început să adulmece frenetic. Lăsând piciorul jos, a alergat spre colţul unde fusese depozitată carnea şi a început imediat să smulgă bucăţile mici de carne de vită. Bărbatul nemişcat a ascultat cu atenţie cum câinele se înfrupta din carne. După câteva minute, scârţâitul uşii din spate care se deschidea a spart liniştea aerului răcoros al nopţii şi, fără să fie chemat, Fritz a sărit de pe gard şi a fugit în casă.

2: 05 A.M., vineri

Limuzina senatorului Daniel Fitzgerald se îndrepta spre nord pe Massachusetts Avenue. Era puţin după miezul nopţii, iar senatorul stătea pe bancheta din spate, bând un pahar de scotch şi citind Post. Tocmai plecase de la a treia petrecere a serii şi se îndrepta spre casă. Fitzgerald era preşedintele Comisiei de Finanţe a Senatului şi unul dintre cei mai puternici oameni din Washington. Avea un păr încărunţit şi un nas roşu şi bulbucat, rezultat direct al consumului excesiv de alcool. Senatorul avea două vicii – femeile şi alcoolul. Fusese deja căsătorit de trei ori şi în prezent era despărţit de cea de-a treia soţie. Trecuse prin aproximativ o jumătate de duzină de programe de tratament, dintre care niciunul nu funcţionase. Cu câţiva ani în urmă, decisese să nu se mai lupte cu dependenţa sa. Iubea băutura şi asta era tot. În timpul tuturor frământărilor personale de căsnicii ruinate, crize de depresie şi şase copii pe care nu-i cunoştea, senatorul se agăţase întotdeauna de un singur lucru – slujba lui. Era tot ce mai rămăsese în viaţa lui.

Fitzgerald se afla la Washington de peste patruzeci de ani. După absolvirea Facultăţii de Drept din Yale, plecase să lucreze pentru o prestigioasă firmă de avocatură din Boston, iar apoi, la vârsta de douăzeci și opt de ani, fusese ales în Camera Reprezentanţilor a Statelor Unite. După ce a servit ca membru al Congresului timp de trei mandate, unul dintre cele două locuri de senator din statul său natal a devenit disponibil. La îndemnul și cu sprijinul financiar al tatălui său, Fitzgerald a lansat cea mai costisitoare campanie pe care New Hampshire a văzut-o vreodată. Mașinăria politică pe care tatăl său o construise i-a asigurat victoria, iar Fitzgerald a fost ales în Senatul Statelor Unite.

În ultimii treizeci și patru de ani, a supravieţuit scandal după scandal și s-a agăţat de acel scaun ca un copil care ţipă și se agaţă de jucăria sa preferată. Fitzgerald fusese politician toată viaţa lui de adult și nu știa nimic altceva. Devenise insensibil la afacerile de zi cu zi din capitala naţiunii. Cei peste patruzeci de ani de minciună, înșelăciune, încheiere de înţelegeri, distrugere a carierei și politică partizană deveniseră atât de înrădăcinate în Fitzgerald, încât nu numai că a crezut că acest comportament era acceptabil, dar credea cu adevărat că era singurul mod de a face afaceri.

Dan Fitzgerald fusese atras în vidul politicii de la Washington şi, la fel ca mulţi alţii înaintea lui, îşi lăsase conştiinţa şi morala la uşă. Pentru Fitzgerald, lucruri precum integritatea, munca grea, asumarea responsabilităţii propriei vieţi, libertatea individuală şi Constituţia Statelor Unite nu prea aveau sens. Pentru el, a fi un lider al ţării nu însemna să faci ceea ce este corect. Era vorba de a se menţine la putere. Să te ţii de ea indiferent de ce ar fi fost nevoie. Fitzgerald era dependent de putere la fel cum un dependent de crack este dependent de piatră. Avea mereu nevoie de mai mult şi nu se putea sătura niciodată.

Fitzgerald a trăit doar pentru prezent şi viitor. Nu se deranjase niciodată să se uite în urmă la viaţa lui până acum. El trăia ceva prin care mulţi dintre predecesorii săi trecuseră la sfârşitul carierei lor. Îşi vânduse sufletul şi integritatea pentru a ajunge în vârf, iar acum că se afla acolo, începuse să realizeze că era un loc singuratic. Cu bătrâneţea privindu-l drept în faţă, a fost, pentru prima dată, forţat să privească înapoi la viaţa sa cu un ochi critic. Întotdeauna ştiuse că era un eşec atât ca tată, cât şi ca soţ. Tot ce avea, pusese în cariera sa.

Sprijinindu-şi capul de fereastră, a tras îndelung din băutura proaspătă şi a închis ochii. Senatorul Daniel Fitzgerald nu fusese niciodată interesat de adevăr, dar acum, în anii săi apuseni, nu mai putea scăpa de el. Nu-i plăcuse niciodată să fie singur. Întotdeauna avusese nevoie de alţii în jur pentru a se simţi în siguranţă, iar acest lucru nu făcuse decât să se înrăutăţească de-a lungul anilor. Muncise toată viaţa pentru a ajunge unde se afla, iar acum că era acolo, nu avea cu cine să o împartă. Dar şi mai rău era că, în adâncul sufletului său, ceva îi spunea că şi-a irosit viaţa luptând pentru lucruri greşite. A terminat paharul de Dewar’s şi şi-a mai turnat unul.

Limuzina a ieşit de pe Massachusetts Avenue şi a trecut pe străzile rezidenţiale înguste din Kalorama Heights. Cu un bloc înainte de destinaţie, limuzina a trecut pe lângă o dubă albă, simplă. Înăuntru se aflau doi bărbaţi care aşteptau – aşteptau şi se pregăteau pentru această noapte de mai bine de un an.

Limuzina s-a oprit în faţa casei de 1, 2 milioane

de dolari a lui Fitzgerald, iar şoferul a sărit să îi deschidă uşa şefului său. Până când a ajuns în spatele maşinii, Fitzgerald era deja ieşit de pe bancheta din spate şi se împiedica spre casă. Fitzgerald se credea un om prea important pentru a închide portierele maşinilor, aşa că, ca de obicei, a lăsat şoferul să se ocupe de asta.

Şoferul a închis portiera şi i-a urat noapte bună angajatorului său. Fitzgerald a ignorat politeţea şi a continuat să urce treptele până la uşa de la intrare. Şoferul s-a întors pe partea cealaltă a limuzinei şi l-a privit pe Fitzgerald cum introduce codul de securitate şi descuie uşa. Când uşa s-a deschis şi senatorul s-a împiedicat în foaier, şoferul s-a urcat în limuzină şi a plecat.

Fitzgerald şi-a lăsat cheile pe o masă din stânga uşii şi s-a întins spre întrerupătorul de lumină. L-a ridicat, dar nu s-a întâmplat nimic. A mai încercat de câteva ori, iar rezultatul a fost acelaşi. Înjurând în sinea lui, s-a uitat în jurul casei întunecate. Uşa din faţă era mărginită pe ambele părţi de geamuri cu lăţimea de 15 centimetri, care se

întindeau din partea de sus a uşii până la podea. Prin cele două ferestre înguste, lumina străzii dădea o strălucire slabă holului din faţă. Din locul în care se afla Fitzgerald, abia dacă putea distinge podeaua de gresie albă a bucătăriei, aflată la doar treizeci de metri distanţă, drept în josul holului.

În timp ce pornea spre bucătărie, a trecut pe lângă intrarea întunecată spre sufragerie, la dreapta, şi pe lângă scările care duceau la etajele superioare, la stânga. Vârfurile aripilor sale grele şi scumpe au răsunat în toată casa când au lovit podeaua de lemn masiv la fiecare pas. Lumina slabă care strălucea prin ferestre îi proiecta o umbră lungă care se întindea pe hol spre bucătărie. Cu fiecare pas, corpul său rotund bloca tot mai mult din lumina care venea dinspre stradă. Când a ajuns în bucătărie, era înconjurat de întuneric. S-a întors spre stânga şi a căutat întrerupătorul de lumină. Înainte ca Fitzgerald să-l găsească, o pereche de mâini înmănușate a ieșit din întuneric şi l-a apucat din spate.

Intrusul cu părul blond l-a smuls pe bărbatul mai în vârstă din picioare şi l-a trântit cu faţa în

podeaua de gresie. Coborând asupra ţintei sale, bărbatul puternic şi-a înfipt genunchiul în centrul părţii superioare a spatelui lui Fitzgerald şi l-a apucat pe senator de cap cu ambele mâini. Dintr-o izbucnire rapidă de forţă, asasinul și-a adus toată greutatea în jos pe ceafa lui Fitzgerald și a tras de bărbie. Zgomotul pe care l-a făcut gâtul senatorului în momentul în care s-a rupt a străbătut casa liniștită ca o ramură de copac fragilă ruptă peste un genunchi. Crăpătura a fost urmată de tăcere, iar apoi de un gâlgâit straniu care a emanat din gâtul lui Fitzgerald. Ochii senatorului muribund s-au deschis din ce în ce mai larg până când au părut că sunt pe cale să iasă afară. Aproximativ treizeci de secunde mai târziu, gâlgâiala s-a potolit, iar trupul lui Fitzgerald zăcea fără viaţă pe podeaua rece, de gresie.

Asasinul s-a ridicat în picioare şi a expirat adânc. S-a uitat la cadavrul de pe podea cu un sentiment de mare satisfacţie. Ucigaşul care stătea deasupra lui Fitzgerald tocmai răzbunase moartea a opt dintre cei mai apropiaţi prieteni ai săi – opt oameni care muriseră de o moarte lipsită de sens într-un deşert pustiu, la mii de kilometri depărtare, totul pentru că oameni ca Fitzgerald nu ştiau să-şi ţină gura. Uciderea lui Fitzgerald a fost personală, dar următoarele două vor fi de afaceri. Braţul subţire al

unui microfon atârna în faţa maxilarului pătrat al asasinului. A vorbit cu o voce precisă: „Numărul unu e în sac, terminat”. După o scurtă secundă, o confirmare a venit pocnind prin cască, iar el s-a întors la treabă.

Apucând cadavrul de glezne, l-a târât până la subsol şi l-a depus într-un dulap mare de depozitare. Asasinul a făcut un ultim tur prin casă, adunând dispozitivele electronice de ascultare pe care le plasase acolo în săptămâna precedentă. Înainte de a pleca, şi-a închis gulerul de la haină până în jurul bărbiei şi şi-a tras bine pălăria de baseball peste părul scurt şi blond. A stat momentan la uşa din spate, uitându-se pe fereastră în curtea mică. Vântul se înteţea, iar copacii se legănau înainte şi înapoi. Încă o dată a vorbit încet în microfon: „Sunt pe drum, terminat”. A încuiat uşa şi a închis-o în urma lui. Cu dezinvoltură a traversat curtea, a trecut prin poartă şi a intrat pe alee. Când a ajuns la capătul aleii, furgoneta albă s-a oprit doar cât să urce în ea, apoi a plecat în viteză pe stradă.

3: 45 A.M., vineri

Furgoneta albastră a firmei Johnson Brothers' Plumbing circula din nou pe străzile din Friendship Heights. A tras pe aceeaşi alee pe care se oprise cu cinci ore mai devreme. În timp ce furgoneta era încă în mişcare, pasagerul a sărit pe trotuar şi a mers lângă ea, ghemuindu-se și ţinându-se de uşă. Lumina domoală din interiorul furgonetei fusese îndepărtată. Când furgoneta s-a oprit, bărbatul cu umerii largi și părul negru a închis ușa în liniște și a sărit în umbră. A aşteptat în timp ce furgoneta a plecat. Pe umărul său era atârnată o geantă mare de pânză neagră. După ce au trecut câteva minute, a început să se îndrepte pe alee. Când a ajuns la gardul lui Burmiester, a scos din geantă o cutie de WD-40 şi a stropit balamalele porţii. A aşteptat ca uleiul să îşi facă efectul, apoi a ridicat cu grijă zăvorul porţii şi a deschis-o. Strecurându-se în curtea din spate, s-a lăsat în spatele unui rând de tufişuri şi s-a uitat la ferestrele casei lui Burmiester şi ale vecinilor, aşteptând să vadă o faţă care să se uite afară sau o lumină aprinsă, anunţând că cineva l-a văzut. Timp de aproape cinci minute a stat în spatele tufişului, aşteptând şi privind. Avea timp să fie atent şi aşa îi plăcea, aşa cum fusese antrenat.

Bărbatul a băgat mâna în geantă, de data aceasta recuperând o pereche de cleşti tăietori de sârmă. Ridicându-se prudent în picioare, a mers de-a lungul marginii garajului şi apoi a sărit prin micul spaţiu deschis până la prispa din spate, unde s-a ghemuit. Din nou, a folosit cutia de WD-40, stropind balamalele uşii de la paravan. În timp ce aştepta ca uleiul să se absoarbă, a luat perechea de cleşti de tăiat sârmă şi a tăiat linia telefonică care ducea în subsolul casei. A pus cleştele de sârmă înapoi în geantă şi a luat un cutter de sticlă. Sărind pe prispă, a deschis uşa de la paravan cu aproximativ un metru şi s-a strecurat între ea şi uşa din spate. Uşa din spate era din lemn cu treimea superioară împărţită în patru secţiuni de sticlă. A aşezat cupa tăietorului de sticlă în mijlocul geamului din stânga jos şi a rotit muchia tăietoare în jurul ventuzei în sensul acelor de ceasornic. După cinci rotaţii, a luat ambele mâini şi a apăsat pe cercul nou creat. Bucata de sticlă proaspăt tăiată a sărit liber şi a rămas ataşată de ventuză. Băgându-şi braţul prin gaură, a deblocat uşa, a deschis-o şi a intrat în bucătărie, închizând cu grijă uşa în urma lui. A rămas complet nemişcat şi s-a uitat pe fereastră, privind fix spre casele vecinilor, căutând ceva care s-ar fi putut schimba, în timp ce urechile sale se concentrau asupra interiorului casei. A auzit câinele respirând şi s-a întors pentru a-l vedea întins pe o bucată de covor în faţa mesei din bucătărie, complet relaxat şi moale. Trăgând microfonul de sub borul şepcii de baseball, a vorbit într-o şoaptă moale: „Am intrat, terminat”.

Partenerul său stătea în duba albastră, la şase străzi distanţă, după colţul unui mic magazin de proximitate cu program de douăzeci şi patru de ore. Monitoriza radioul poliţiei locale. Calm, a vorbit în microfonul care îi atârna în faţa gurii: „Recepţionat, totul este clar la mine, terminat”.

Bărbatul din bucătăria casei lui Burmiester a împins microfonul înapoi sub borul pălăriei şi a scos încet geanta neagră de pe umăr. Aşezând-o cu grijă pe podea, a recuperat o mască de gaz şi o butelie verde cu un furtun de cauciuc transparent ataşat la capăt. Cu butelia şi masca în mână, a coborât pe holul fără mochetă spre uşa din faţă şi spre scara care ducea la etajul doi. Când a ajuns la piciorul scării, s-a oprit şi s-a aplecat în faţă, punându-şi mâinile pe a patra treaptă. S-a oprit din nou, fără să se mişte, doar ascultând. După ce s-a asigurat că Burmiester nu fusese trezit, a început să se târască pe trepte, ţinându-şi mâinile şi picioarele departe de centrul scării, aplecându-se înainte, încercând să-şi păstreze greutatea cât mai egal distribuită, nevrând ca scările vechi să scârţâie şi să-l trezească pe proprietar.

Când a ajuns la etajul al doilea, a rămas în genunchi şi a continuat să se târască încet spre dormitorul principal, aflat la aproximativ şase metri distanţă. Încă o dată, a aşteptat răbdător şi a ascultat. Uşor, a băgat tubul de cauciuc pe sub uşă, şi-a pus masca de gaz şi a deschis supapa de la rezervor. Aşezându-se cu spatele la perete, a pornit cronometrul de la ceas.

După ce s-au scurs cincisprezece minute, a închis supapa şi a scos tubul de sub uşă. Încet, a deschis uşa şi a tras cu ochiul în cameră. Burmiester era întins cu spatele la uşă şi nu dădea semne de mişcare. Intrusul a împins uşa până la capăt şi s-a îndreptat spre pat. Întinzând mâna în jos, l-a împins pe Burmiester de câteva ori. Bătrânul nu s-a mişcat. Şi-a luat mănuşa de pe mâna dreaptă, a pus-o pe gâtul lui Burmiester şi i-a verificat pulsul. După ce l-a mai verificat de două ori, a concluzionat cu uşurare că bătrânul era bine. Intrusul nu-l cunoştea pe omul deasupra căruia stătea şi nu dorea să-l vadă murind. Harold Burmiester nu era omul pe care îl căuta în seara asta. A ocolit patul până la fereastra dublă care dădea spre strada de jos şi a privit drept spre casa de vizavi de cea a lui Burmiester. A coborât microfonul şi a spus: „Sunt pe poziţie. Totul arată bine, terminat”.

Răspunsul a venit imediat pocnind prin cască. „Recepţionat, totul este liniştit la acest capăt, terminat".

La opt kilometri distanţă, de cealaltă parte a râului Potomac, cea de-a doua echipă se mutase pe poziţie. Camioneta albă nedesluşită era parcată pe o stradă laterală liniştită. Înăuntru, asasinul cu părul blond era supus unei schimbări. Îşi dăduse jos blugii negri, jacheta şi cizmele şi le înlocuise cu o pereche de pantaloni de trening gri, un hanorac albastru şi o pereche de pantofi de alergare Nike. Stătea nemişcat în timp ce unul dintre ceilalţi bărbaţi îi aplica cu grijă machiaj negru pe faţă, pe gât şi pe urechi. Machiajul era pentru camuflaj, dar nu în sensul tipic militar. Era menit să fie observat şi să înşele, nu să ascundă. După ce munca de machiaj a fost finalizată, o perucă afro neagră şi strâmtă a fost pusă peste părul său blond, iar peste ochii săi albaştri au fost introduse o pereche de lentile de contact maro. Apoi, şi-a pus căştile la loc şi şi-a tras pe cap o şapcă de baseball a Universităţii Michigan.

5: 55 A.M., vineri

Ecranul care acoperea fereastra de la dormitorul domnului Burmiester fusese dat jos, iar proprietarul casei fusese mutat cu grijă din dormitorul principal, în josul holului, într-una dintre camerele de oaspeţi. Intrusul era aşezat pe un scaun de lemn şi privea pe fereastră spre o pereche de uşi franţuzeşti situate la etajul al doilea al casei de peste drum. Pe genunchiul său se afla o puşcă militară cu lunetă Remington M-24, cu un amortizor personalizat ataşat la capătul ţevii. Un cartuş era în cameră, dar puşca era încă pe siguranţă. Alarma de la ceasul său bătuse cu cinci minute mai devreme şi încerca să rămână relaxat. Cerul abia începea să se lumineze şi păsările ciripeau. Ţinta lui urma să se ridice din clipă în clipă, iar el făcea un efort conştient de a-şi controla respiraţia şi de a-şi menţine nivelul de adrenalină scăzut.

O lumină se aprinse vizavi, iar draperiile de pe cealaltă parte a uşilor franceze se transformară din gri în galben. Dintr-o singură mişcare rapidă a adus puşca în poziţie de tragere, apăsând crosa între umăr

şi obrazul stâng. Degetul său a urcat şi a scos siguranţa, în timp ce a centrat ţinta pe mijlocul uşilor franceze. A continuat să respire încet şi controlat. O umbră înceţoşată s-a mişcat din spatele perdelelor. Trăgătorul a inspirat adânc şi, chiar când plămânii i s-au extins complet, uşile de peste drum s-au deschis. În timp ce se roteau spre interior, au dezvăluit trupul grăsuţ, roz şi alb al congresmanului Jack Koslowski. Purtând doar o pereche de boxeri de culoare albastru copil, s-a întors şi a pornit spre baie.

Centrul vizorului se afla pe spatele păros al lui Koslowski. Mâna dreaptă a asasinului s-a ridicat uşor, iar puşca l-a urmat. Reperul a alunecat de-a lungul coloanei vertebrale, trecând pe lângă omoplaţi şi s-a oprit chiar sub chelia de pe ceafă a lui Koslowski. Partea superioară a corpului asasinului s-a răsucit în timp ce ţinta era urmărită de vizor prin cameră. Degetul arătător stâng şi-a început strângerea lentă şi uniformă pe trăgaci. O secundă mai târziu s-a prins, iar ciocanul s-a trântit înainte. Glonţul cu vârf gol şi-a croit drum în spirală pe ţeavă, prin amortizor şi şi-a croit drum în aerul liniştit al dimineţii.

Glonţul s-a izbit în ceafa congresmanului, glonţul cu vârf gol prăbuşindu-se la impact. În loc să îşi continue spirala curată şi strânsă, vârful acum aplatizat era de trei ori mai mare decât dimensiunea sa iniţială, în timp ce a sfâșiat creierul, împingând totul în calea sa spre partea din faţă a capului congresmanului. Glonţul a sfâșiat orbita ochiului drept, luând cu el bucăţi de os, creier și carne. Impulsul impactului l-a propulsat pe Koslowski în faţă şi l-a fixat de marginea patului, lăsându-i corpul îndoit pe spate și picioarele și braţele tremurând. Asasinul încărcase deja un alt cartuş şi manevra ţinta înapoi în poziţie. Următoarea împuşcătură l-a lovit pe Koslowski la baza craniului şi a întrerupt imediat toate comunicaţiile neuronale dintre creier şi restul corpului său.

6: 15 A.M., vineri

De cealaltă parte a râului Potomac, în McLean, Virginia, celălalt grup stătea şi aştepta următoarea ţintă. Erau parcate vizavi de parcul Pimmit Bend, cu faţa spre nord pe Balentrane Lane, care se termina în parc. Şoferul asculta scannerul poliţiei şi mesteca o gumă de mestecat. Un alt bărbat se afla în spatele dubei şi se uita pe geamurile din spate la parc. Din locul în care erau poziţionaţi, îl putea vedea pe fostul asasin blond sprijinit de un copac de lângă pista de jogging. Îşi întindea picioarele în timp ce aştepta, încercând să pară că este doar un alt alergător. Mai mulţi alergători şi plimbăreţi trecuseră deja pe acolo şi observaseră ceea ce ei credeau că este un negru care se pregătea să facă mişcare în parcul lor alb ca nuca de crin. Când şi-a dat drumul la piciorul drept, asasinul i-a apucat piciorul stâng şi l-a tras în sus, în spatele lui. Şi-a sprijinit mâna stângă de un copac pentru echilibru şi s-a uitat la ceas. Următoarea lor ţintă trebuia să apară din clipă în clipă.

Ţinta era senatorul Robert Downs, preşedintele Comisiei bancare a Senatului şi „prinţul porcilor” care domnea în Senatul Statelor Unite. Locuia la mai puţin de trei străzi distanţă şi îşi plimba cu religiozitate collie-ul în fiecare dimineaţă, între orele 6: 00 şi 6: 20. Era aproape un sfert după, iar el trebuia să ajungă din clipă în clipă. În timp ce asasinul

şi-a ridicat privirea din copac, a văzut cunoscuta şapcă de şofer englez de culoare maro a lui Downs legănându-se în sus şi în jos chiar de cealaltă parte a uşoarei ridicări a potecii. Se afla la cincizeci de metri distanţă, mergând în ritmul său obişnuit, liniştit. Când Downs a ajuns pe creasta micului deal, asasinul a observat o femeie într-un echipament de încălzire de tenis viu colorat la aproximativ treizeci de metri în spatele senatorului. Mergea într-un ritm rapid, fluturându-şi braţele şi legănându-şi şoldurile dintr-o parte în alta. Pe măsură ce se apropia de poziţia lui, femeia era aproape gata să treacă pe lângă senator. Asasinul a observat că purta un Walkman şi a răsuflat uşor uşurat. Niciun om nevinovat nu avea să moară.

Când Downs se afla la aproximativ douăzeci de metri distanţă, asasinul s-a întors cu spatele la ţinta sa, s-a sprijinit de copac, şi-a tras piciorul drept în sus şi a început să se întindă din nou. Îl auzea pe câine gâfâind şi unghiile labei lui când loveau poteca de asfalt negru. I-a dat drumul piciorului drept şi l-a apucat pe cel stâng. Într-o şoaptă joasă a vorbit în microfonul său: „Cum arăt, terminat?”

Bărbatul care stătea în spatele furgonetei s-a uitat în dreapta şi în stânga sa, apoi a răspuns: „Singurele două persoane la vedere sunt ţinta noastră şi femeia care vine în spatele lui, terminat”.

„Recepţionat, terminat”. Asasinul şi-a întors capul spre dreapta şi s-a uitat peste umăr. Downs se afla la distanţă de atac, iar femeia era chiar pe urmele lui. Asasinul s-a uitat la baza copacului şi s-a concentrat asupra vederii sale periferice. În momentul în care cei doi plimbăreţi au ajuns la copac, femeia trecuse de Downs şi mărea constant distanţa dintre ea şi senator.

Asasinul a ieşit pe cărare şi s-a aliniat în spatele lui Downs. După aproximativ trei paşi, mâna stângă i-a alunecat pe sub treningul larg şi a apucat talia colanţilor de alergare. Mâna dreaptă a ajuns înăuntru şi a apucat mânerul pistolului Beretta de 9 mm. Accelerând ritmul, s-a apropiat de senator. Scoţând pistolul, şi-a întins braţul şi a plasat vârful amortizorului la câţiva centimetri de ceafa ţintei sale. Două focuri rapide au fost trase în baza craniului, iar Downs s-a împiedicat înainte, aterizând cu faţa pe

trotuar. Asasinul s-a întors şi a sprintat prin parc până la duba care îl aştepta. Umblătoarea şi-a continuat drumul fără să piardă un pas, în timp ce bătrânul collie stătea lângă stăpânul ei muribund şi adulmeca balta de sânge care se forma lângă capul lui.

6

SOARELUL răsărise pe cerul dimineţii de toamnă şi se lupta să rămână afară în timp ce vântul se înteţea şi norii se apropiau. Un şuvoi constant de frunze aurii şi roşii foşnea pe lângă pantofii negri de

rochie ai agentului special FBI Skip McMahon. McMahon era agentul special care se ocupa de echipa de intervenţie rapidă a FBI de pe Coasta de Est. Echipa de răspuns rapid, sau QRT, așa cum era denumită în cadrul Biroului, era formată dintr-un grup de agenţi de elită. Misiunea lor era simplă: să ajungă la locul unui atac terorist și să înceapă imediat colectarea de probe și urmărirea autorilor cât timp pista era încă caldă. Unitatea dispunea de avioane, elicoptere și laboratoare criminalistice mobile în așteptare 24 de ore din 24 și putea ajunge în câteva ore la locul unei crime, oriunde, de la Chicago la Miami sau New York.

McMahon își odihnea corpul mare de o mașină de poliţie și ţinea o ceașcă de cafea sub nas. O veche accidentare de fotbal la genunchi îi dădea mai multe bătăi de cap decât de obicei în această dimineaţă. Își spunea că de vină era aerul rece și umed al dimineţii și nu vârsta sa. Agentul veteran privea fără emoţii cum un sac negru pentru cadavre în care se afla senatorul Fitzgerald era încărcat în spatele unei dube FBI. Aceasta era a treia scenă a crimei la care fusese în această dimineaţă, iar intensitatea liniștită a crimelor se instalase. Era o concluzie de la sine înţeleasă că crimele erau legate între ele. Nu se spunea asta presei, dar nu era nevoie de un geniu

pentru a-şi da seama că trebuie să fie legate. S-a uitat la ambele capete ale străzii şi a clătinat din cap la mulţimea de presă şi curioşi care se adunase de cealaltă parte a baricadelor poliţiei. Strângând ceaşca de cafea cu ambele mâini, a închis ochii şi a blocat agitaţia din jur. A încercat să-şi imagineze cum anume fusese ucis Fitzgerald.

McMahon credea cu tărie în vizualizare. Într-un mod inexplicabil, el credea că un ucigaş lăsa o aură la locul crimei. Nu era neobişnuit ca McMahon să se întoarcă în locurile în care oamenii fuseseră ucişi la luni, chiar ani, după ce crimele fuseseră comise şi să stea ore în şir jucând scenarii după scenarii în mintea sa, încercând să obţină cea mai mică perspectivă în mintea criminalului.

Punându-se în locul ucigaşului, s-a gândit la diferitele moduri în care Fitzgerald ar fi putut fi ucis. După un timp, a început să caute asemănări în modul în care Koslowski, Downs şi Fitzgerald fuseseră ucişi. Îşi făcea o listă de verificare mentală a întrebărilor la care trebuia să răspundă: Câţi ucigaşi? De ce au fost ucişi? De ce aceşti trei politicieni? Cine ar fi avut

motivul? McMahon punea bazele investigaţiei sale. Tot ceea ce gândea urma să fie transferat pe o tablă în sala de situaţii tactice, pentru ca echipa sa să le analizeze. Concentrarea lui a fost întreruptă de o voce familiară care îi striga numele. McMahon şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe şeful său, Brian Roach, mergând spre el împreună cu gărzile sale de corp mereu prezente.

„Skip, ai ceva nou de raportat?” Roach lucra în cadrul Biroului de douăzeci şi şase de ani şi fusese directorul acestuia în ultimii patru. Fusese un agent bun la vremea lui, dar asta era istorie acum. A conduce FBI-ul însemna să uite aproape tot ce învăţase despre aplicarea legii şi să se concentreze pe politică şi administraţie.

McMahon se împinse de lângă echipă şi făcu un pas spre Roach. „Echipele de criminalişti se ocupă de locurile crimelor, iar medicii legişti ar trebui să înceapă autopsiile într-o oră”. McMahon şi-a întins mâna dreaptă.

Roach a strâns-o şi l-a apucat pe McMahon, mai mare, de braţ, plimbându-l cu câţiva paşi spre trotuar. Gărzile de corp ale lui Roach s-au împrăştiat în cerc.

„Totul este pregătit. Tu eşti responsabil de anchetă. Vor fi unele persoane care nu vor fi prea încântate de asta, dar nu-mi pasă. Adevărul este că eşti cel mai bun agent de investigaţii pe care îl avem şi am nevoie de cineva în care să am încredere să conducă chestia asta”. Roach şi-a băgat o mână în buzunar şi cu cealaltă şi-a îndreptat cravata. „Skip, presiunea de a rezolva această încurcătură va fi incredibilă. Va veni din toate direcţiile, iar cea mai mare parte va fi politică. Voi face tot posibilul să te protejez de ea, dar nu voi putea să o blochez pe toată”.

McMahon a ridicat din umeri. „Nimic cu care să nu fim obişnuiţi, nu-i aşa?”

„Da, dar asta va fi diferit. Mă doare capul când mă gândesc la toate presiunile politice care vor fi exercitate asupra noastră pentru a rezolva acest lucru. Celălalt motiv pentru care te pun pe tine la conducere este că ştiu cât de mult urăşti să ai de-a face cu presa şi cu politicienii. Nu putem avea nicio scurgere de informaţii. Asigură-te că oamenii tăi ştiu că, dacă suflă o vorbă cuiva din afara unităţii despre investigaţie, carierele lor sunt terminate”.

„Am înţeles”.

Roach s-a uitat la ceas. „Vreau să vii cu mine la Casa Albă şi să faci o scurtă şedinţă de informare. Îl înnebuneşte pe preşedinte că singura informaţie pe care o primeşte este de la televizor”. Roach a observat încruntarea de pe chipul lui McMahon şi a spus: „Tot ce vreau să faci este să le dai informaţiile de bază despre ceea ce ai găsit la cele trei locuri ale crimei. Haideţi, să mergem”. Roach a dat din cap spre limuzina sa şi s-au îndepărtat de locul crimei cu gărzile de corp în spate.

McMahon şi Roach se cunoşteau de mult timp. Cei doi bărbaţi se cunoscuseră când McMahon era agent în al doilea an, iar Roach era proaspăt absolvent al Academiei FBI. În ultimii douăzeci şi ceva de ani, deveniseră buni prieteni. Roach, încă de la început, a vrut să ajungă în fruntea Biroului, iar McMahon nu a vrut niciodată să fie altceva decât un agent. Lipsa de ambiţie a lui McMahon era dublă. În primul rând, era un om realist. Se cunoştea bine pe sine însuşi şi înţelegea că nu va putea niciodată să-şi îngroape mândria şi să-şi croiască drum până la nivelurile superioare. Directorul trebuia să fie capabil să joace jocul de la Washington, lucru pentru care investigatorul de elită nu era foarte potrivit. McMahon nu se învârtea în jurul cozii; dacă credea că greşeşti, ţi-o spunea. Nu conta cine erai. Desigur, acest lucru nu fusese întotdeauna bine primit. Fuseseră mai mulţi politicieni şi cel puţin un fost director care doreau să i se încheie cariera la FBI.

Din fericire pentru McMahon, era foarte bun în ceea ce făcea. Acesta era al doilea motiv pentru lipsa lui de ambiţie. Îşi iubea meseria. În întregul Birou, McMahon era recunoscut ca fiind cel mai bun investigator de omucideri. Nu era unul care să urmeze procedurile FBI ca un robot. Alţi agenţi din întreaga ţară se consultau cu el în anchetele lor. Avea

propriul său mod unic de a face lucrurile. În timpul petrecut la Birou, văzuse cum unii mari anchetatori se irosiseră după ce fuseseră promovaţi în posturi administrative comode. Nu şi Skip McMahon. Îi spusese lui Roach cu patru ani mai devreme, când prietenul său devenise director: „Ziua în care mă vei scoate de pe teren va fi ziua în care mă voi retrage”.

Înainte de a se urca în limuzina directorului, McMahon i-a strigat lui Kathy Jennings, unul dintre agenţii care lucrau sub comanda sa. Jennings vorbea cu un grup de agenţi, care purtau cu toţii hanoracul albastru standard al FBI, de la locul faptei. Ea şi-a pus conversaţia în aşteptare şi s-a apropiat de mentorul ei. Părul ei lung şi castaniu era tras la spate într-o coadă de cal strânsă. L-a salutat pe director cu profesionalism şi apoi s-a întors spre McMahon.

McMahon a respirat adânc, i-a spus lui Jennings că se va întoarce cât mai curând posibil, apoi a început să înşiruie o listă de lucruri pe care tânărul agent trebuia să le verifice. „Asigură-te că fiecare nivel al forţelor de ordine pe o rază de trei sute de mile este notificat să fie în căutarea mai

multor bărbaţi care călătoresc în maşini de model american generic”. McMahon a început să îşi înfigă degetul arătător al mâinii drepte în palma mâinii stângi în timp ce îşi parcurgea lista. „Amintiţi-le să aresteze pe oricine li se pare cât de puţin suspect şi să îl reţină până la sosirea unuia dintre oamenii noştri. Asigură-te că au înţeles clar ultima parte şi asigură-te că profilurile suspecţilor sunt trimise prin fax tuturor ofiţerilor lor. După ce termini cu asta, află cum se descurcă echipele cu casetele de supraveghere de la Dulles şi Naţional şi, dacă apare ceva, sună-mă imediat”.

Jennings a dat din cap şi şi-a privit şeful strecurându-se pe bancheta din spate a maşinii lungi şi întunecate.

În timp ce conduceau pe stradă, McMahon l-a pus pe Roach la curent cu detaliile morţii lui Fitzgerald. Directorul fusese deja informat prin telefon despre crimele lui Koslowski şi Downs. Drumul din Georgetown până la Casa Albă a durat mai puţin de zece minute. Când au intrat în incinta Casei Albe, Roach a întrebat: „Ce şanse avem să-i

prindem pe tipii ăştia înainte să scape?”

„Avem puncte de control instalate pe toate drumurile care ies din oraş, fiecare aeroport pe o rază de cinci sute de kilometri este supravegheat, iar Marina şi Paza de Coastă urmăresc fiecare navă care se îndreaptă spre mare”.

„Deci, care sunt şansele noastre?”

McMahon s-a încruntat şi a spus: „Instinctul meu îmi spune că ne pierdem timpul. Oricine a făcut asta a fost bun… foarte bun. Fie a părăsit ţara imediat, fie se ascunde undeva aşteptând ca lucrurile să se liniştească”.

„Probabil că ai dreptate. Dar trebuie să fim

foarte atenţi de data asta. Altfel, anul viitor voi sta în faţa unei comisii mixte şi voi fi pus la îndoială de o grămadă de bătrâni care vor să le arate alegătorilor de acasă că ştiu mai multe decât directorul FBI". Roach a făcut o pauză de o clipă. „În plus, nu-i uitaţi pe profesioniştii care au detonat bomba din World Trade Center. Cine ar fi crezut că ar fi fost atât de proşti încât să încerce să recupereze garanţia pentru acea dubă? Aceşti infractori nu sunt întotdeauna atât de deştepţi pe cât credem noi că sunt".

„Brian, nu e nevoie de o minte criminală grozavă pentru a parca o dubă încărcată cu explozibili în parcarea subterană a World Trade Center. Dar nu există multe organizaţii care pot ucide trei persoane diferite, în trei locaţii diferite, într-o singură seară, fără a lăsa urme. Nu este ca şi cum ai arunca în aer o bombă artizanală la Jocurile Olimpice. Orice idiot poate lăsa o bombă într-un parc. Este mult mai complicat să te apropii şi să ucizi pe cineva".

Roach a meditat la comentariile lui McMahon în timp ce limuzina s-a oprit. Gărzile de corp ale regizorului au deschis uşile, iar Roach a spus:

„Înainte de a intra, permiteţi-mi să vă avertizez în legătură cu câteva lucruri. Toată lumea va înţelege că nu aţi avut prea mult timp să vă pregătiţi pentru această şedinţă, aşa că fiţi simpli şi încercaţi să nu editorializaţi prea mult. Preşedintele nu va spune prea multe, dar aveţi grijă la Garret”.

„Nu-ţi face griji, nu te voi face de râs… cel puţin nu intenţionat”. McMahon a zâmbit.

„Încă un lucru. Nu-ţi băga prea mult capul în faţă. Dacă îţi vor cere o părere, şi o vor face, spune-le doar că e prea devreme să se pronunţe”.

McMahon i-a mai dat şefului său încă o dată din cap. „Brian, am mai făcut asta înainte”.

„Ştiu, Skip, dar nu ai mai avut de-a face cu această administraţie până acum". Roach şi-a coborât vocea până la o şoaptă. „Ai încredere în mine şi ai grijă ce spui".

Directorul a coborât primul din maşină. Gărzile de corp ale lui Roach i-au condus până la uşă şi într-un mic hol. Un agent al Serviciilor Secrete s-a apropiat şi i-a escortat până la Sala Cabinetului. Nu era pentru prima dată când McMahon se afla la Casa Albă, dar era pentru prima dată când se afla în Sala Cabinetului. Celelalte întâlniri ale sale avuseseră loc fie în Biroul Oval, fie în Sala de Situaţii de la subsol.

În timp ce McMahon şi directorul Roach se pregăteau să se aşeze pe scaunele lor, preşedintele, Garret şi consilierul pe probleme de securitate naţională Mike Nance au intrat în cameră, cu Garret în frunte. Garret a bătut tare din palme. „Haideţi, domnilor, să începem această întâlnire".

Preşedintele a luat loc în mijlocul mesei lungi. Garret s-a aşezat imediat la dreapta sa, iar Nance la stânga sa. În faţa preşedintelui stăteau Skip McMahon, directorul FBI Roach, directorul CIA Thomas Stansfield şi expertul de top al CIA în terorism, Dr. Irene Kennedy.

Roach şi Stansfield şi-au prezentat subordonaţii, apoi Garret a început şedinţa. „Ei bine, domnule director Roach, sper că aveţi nişte răspunsuri pentru noi”.

Roach s-a uitat la preşedinte şi a spus: „Domnule preşedinte, cu ajutorul centralei telefonice a Congresului şi a mai multor departamente de poliţie locale, am aflat unde se află restul de cinci sute treizeci şi doi de senatori şi congresmeni. Toţi judecătorii Curţii Supreme, membrii cabinetului şi şefii de stat major au fost, de asemenea, localizaţi. În acest moment se pare că singurele persoane pe care le urmăreau erau senatorul Fitzgerald, senatorul Downs şi congresmanul Koslowski.

„Am o întâlnire programată pentru ora 13.00 cu directorul Tracy de la Secret Service pentru a discuta despre resursele pe care le avem la dispoziţie pentru a asigura protecţia celorlalţi membri ai Camerei şi Senatului. Am trimis deja agenţi pentru a-i proteja pe cei mai înalţi membri ai ambelor partide. Până când vom şti mai multe despre ce se întâmplă, cred că ar trebui să jucăm la sigur”. Roach s-a întors spre Nance. „Mike, înainte de a pleca, aş dori un minut din timpul tău pentru a discuta despre ce resurse am putea împrumuta de la armată, cum ar fi poliţişti militari sau puşcaşi marini care sunt antrenaţi pentru misiuni la ambasadă”. Nance a dat din cap, iar Roach a continuat: „Îl voi pune pe agentul special McMahon să preia de aici şi să vă informeze cu privire la specificul a ceea ce s-a întâmplat ieri seara târziu şi azi dimineaţă devreme. Când va termina, vă voi pune la curent cu măsurile de interdicţie pe care le luăm. Agentul special McMahon a fost la toate cele trei scene ale crimei în această dimineaţă”. Roach s-a întors spre McMahon şi a dat din cap.

McMahon şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Daţi-mi voie să încep prin a spune că această investigaţie are doar câteva ore, aşa că nu avem prea multe detalii”. McMahon s-a uitat de la un capăt la altul al mesei în

timp ce vorbea. „Primul dintre cei trei care a fost ucis, şi ultimul care a fost găsit, a fost senatorul Fitzgerald. Şoferul limuzinei lui Fitzgerald...”

Garret l-a întrerupt: „Nu aveţi pregătit un rezumat, ca să putem urmări?”

McMahon s-a uitat la Roach, dându-i şansa de a răspunde, ştiind că răspunsul şefului său va fi mai diplomatic decât al lui. Roach s-a întors către preşedinte, ocolindu-l intenţionat pe Garret. „Domnule, nu am avut timp să pregătim un raport. Vom avea unul pe biroul dumneavoastră până la ora două după-amiază”.

„Este în regulă. Vă rog să continuaţi”, a răspuns preşedintele.

Garret a clătinat din cap în lateral şi a notat ceva pe caietul său galben.

McMahon a început din nou. „După cum spuneam, şoferul limuzinei lui Fitzgerald raportează că l-a lăsat pe senator la casa sa din Kalorama Heights imediat după miezul nopţii. Estimarea noastră preliminară cu privire la ora morţii lui Fitzgerald este undeva între miezul nopţii şi unu şi jumătate dimineaţa. cauza morţii pare a fi o fractură de gât. Vom şti mai multe după ce se va termina autopsia”. McMahon a făcut o pauză de o secundă. „Uşa din spate a casei lui Fitzgerald prezintă urme de furt, iar sistemul său de securitate a fost învins la faţa locului. Cadavrul lui Fitzgerald a fost găsit băgat într-un dulap din subsol. Cea mai bună presupunere a noastră în acest moment este că autorul sau autorii au aşteptat în casă când Fitzgerald a ajuns acasă, l-au ucis şi apoi au mutat cadavrul în subsol”. Pe un ton fad, McMahon a adăugat: „Îi interogăm pe vecini pentru a vedea dacă au văzut ceva noaptea trecută, iar o echipă de criminalişti se va deplasa în casă pentru a verifica dacă există probe”.

„Agent McMahon, vorbiţi de parcă nu vă aşteptaţi să găsiţi nimic”, l-a întrerupt din nou Garret.

McMahon l-a privit cu atenţie pe Garret. „Cel care i-a ucis pe aceşti oameni este foarte bun. Este foarte puţin probabil să fi lăsat în urmă vreo dovadă utilă”. A continuat să se holbeze la Garret fără să spună nimic până când şeful de cabinet al preşedintelui şi-a întors privirea.

„Congresmanul Koslowski a fost următorul care a murit. Din ceea ce ştim până acum, Koslowski s-a ridicat din pat în jurul orei şase dimineaţa şi a fost împuşcat de două ori în ceafă. Împuşcăturile au fost trase cu o puşcă de mare putere şi au fost trase din casa de peste drum. Casa aparţine lui Harold Burmiester, un bancher bogat, pensionat. Când am intrat în casă în această dimineaţă, am constatat că linia telefonică fusese tăiată, iar la uşa din spate lipsea un geam. Ciobănescul german al lui Burmiester era inconştient şi, presupunem noi, drogat. Burmiester a fost găsit legat într-un dormitor de la etajul doi. Ecranul fusese îndepărtat de la fereastra de vizavi de dormitorul lui Koslowski, iar

pe pervazul ferestrei au fost găsite arsuri de praf de puşcă.

„După ce am vorbit cu Burmiester, am pus cap la cap următoarele detalii: Cu puţin înainte de ora 11: 00 noaptea trecută, Burmiester şi-a lăsat câinele afară. În acest moment, credem că, probabil, câinele a fost drogat. Burmiester s-a dus la culcare în jurul miezului nopţii în dormitorul din care s-au tras focurile de armă. Cândva, între douăsprezece şi jumătate şi cinci şi jumătate dimineaţa, autorul sau autorii au intrat în casă, l-au lăsat inconştient pe Burmiester şi l-au mutat într-un alt dormitor. Au aşteptat, iar când Koslowski a deschis uşile, au tras. Avem nişte analize de sânge făcute lui Burmiester şi câinelui său şi ar trebui să ştim dacă au fost sau nu drogaţi până la începutul după-amiezii. Băieţii de la Criminalistică cercetează ambele case, iar vecinii sunt interogaţi".

„Unde a fost soţia lui Koslowski în tot acest timp?", a întrebat Garret cu sarcasm.

„Doamna Koslowski doarme în altă cameră”. McMahon a încercat din nou să ignore maniera iritantă a lui Garret.

Mike Nance, rece şi detaşat, îl observa pe McMahon. Nance, absolvent al West Point şi fost director al Agenţiei Naţionale de Securitate, rămânea de obicei tăcut în timpul şedinţelor. El prefera să stea deoparte şi să ia totul în considerare. Spre deosebire de Garret, el credea că o persoană poate învăţa mai mult privind şi ascultând decât punând întrebări.

Cu ochii încă concentraţi pe carneţelul său, Garret a strigat o altă întrebare. „A raportat cineva că a auzit împuşcături?”

„Nu, distanţa împuşcăturii a fost de numai o sută de metri. Suficient de scurtă pentru ca un amortizor să poată fi folosit fără a afecta precizia împuşcăturii”. McMahon a continuat să vorbească

fără să-i dea lui Garret şansa de a mai pune întrebări. „După cum sunt sigur că toată lumea a aflat până acum, Robert Downs a fost ucis într-un parc de lângă casa lui, în McLean. Două gloanţe de nouă milimetri au fost trase în ceafă, de la mică distanţă. Avem o descriere a unui posibil suspect de la o femeie care se plimba în parc în fiecare dimineaţă. Ea spune că a trecut pe lângă Downs pe aleea de promenadă în această dimineaţă, aproximativ în locul în care a fost găsit cadavrul său. Ea, împreună cu alte câteva persoane, au raportat că au văzut un bărbat de culoare îmbrăcat în trening, stând lângă un copac la aproximativ 20 de metri de locul unde Downs a fost ucis. Niciuna dintre aceste persoane nu spune că l-a mai văzut pe individ în parc. Presupun că ar fi avut în jur de 30 de ani. Agenţii noştri încă îi interoghează pe aceşti oameni, încercând să obţină cât mai multe informaţii. Îmi cer scuze, domnilor, pentru lipsa de detalii, dar, aşa cum am spus mai devreme, această anchetă are doar câteva ore”.

„Vă mulţumesc, domnule McMahon”, a spus preşedintele. „Înţeleg pe deplin că ne aflăm încă în primele etape ale acestei anchete, dar, cu toate acestea, aş dori să aud câteva opinii. Are cineva vreo idee de ce au fost ucişi aceşti trei oameni şi de către cine?”

Ca de obicei, Garret a fost primul, şi în această situaţie cel mai puţin calificat, care a răspuns. „Până când vom şti mai multe, cred că este un pariu destul de sigur că este vorba de un grup terorist. Unul care probabil că nu este prea încântat de pacea care se răspândeşte în Orientul Mijlociu, sau una dintre acele grupări de miliţie nebuneşti din Vest”.

Preşedintele s-a adresat directorului FBI. „Brian, ce părere ai?”

„Domnule, este prea devreme pentru a da un răspuns în cunoştinţă de cauză. Pur şi simplu nu există suficiente date pentru a face o presupunere inteligentă. Aproape orice ar putea fi posibil. Ar putea fi oricine”.

Preşedintele s-a uitat la McMahon şi a întrebat: „Dl. McMahon, ştiu că nu avem toate datele, dar te rog să spui ce gândeşti”. Preşedintele s-a

holbat la McMahon şi a aşteptat un răspuns.

„Ei bine, domnule, avem trei politicieni importanţi ucişi în trei locaţii diferite în decurs de cinci ore. Oricine a pus la cale această operaţiune trebuie să o fi plănuit de mult timp. Şi-au luat timp să îşi studieze ţintele şi au ales cu grijă când şi cum să le ucidă pe fiecare dintre ele. Probabil că au fost bine finanţaţi şi au avut acces la nişte ucigaşi foarte talentaţi. Aceşti ucigaşi puteau fi terorişti, foşti comandouri militare sau asasini plătiţi. Având în vedere informaţiile pe care le avem în acest moment, presupunerea ta este la fel de bună ca şi a mea”.

Preşedintele a dat din cap şi s-a uitat la şeful său de cabinet.

Garret a preluat replica şi a spus: „Domnilor, preşedintele trebuie să se adreseze naţiunii şi să încerce să explice ce se întâmplă. Acum nu este

momentul să vă sfiiţi cu opiniile voastre”. A existat o tăcere lungă, apoi Garret s-a uitat la şeful CIA. „Domnule director Stansfield, ce părere aveţi despre ceea ce s-a întâmplat?”

„V-aş avertiza să nu trageţi nicio concluzie până când agentul special McMahon şi oamenii lui nu vor avea timp să investigheze”. Răspunsul lui Stansfield a fost urmat din nou de o tăcere incomodă. Atât directorul Stansfield, cât şi directorul Roach văzuseră cum le plăcea lui Garret şi preşedintelui Stevens să opereze, şi niciunul dintre ei nu simţea nevoia să se angajeze la ceva cu atât de multe întrebări rămase fără răspuns. Atât Roach, cât şi Stansfield începuseră de jos în agenţiile lor respective şi, de-a lungul anilor, văzuseră preşedinţii venind şi plecând şi, odată cu ei, pe cei numiţi politic care conduceau CIA şi FBI. Unii dintre aceşti directori erau mai loiali omului care îi numise decât agenţiei pe care ar fi trebuit să o conducă. Nu şi Roach şi Stansfield: pentru ei, FBI şi CIA erau pe primul loc. Oportunităţile politice şi postările erau lucruri pe care le evitau cu orice preţ. Soluţiile politice erau deseori bune pe termen scurt şi pentru cei care le făceau, dar de cele mai multe ori erau dezastruoase pe termen lung.

Preşedintele s-a aşezat pe scaun şi s-a blestemat în tăcere pentru că nu i-a înlocuit pe Roach şi Stansfield atunci când preluase Casa Albă. Garret dorea ca ambii bărbaţi să fie înlocuiţi, iar Stevens era sigur că i se va reaminti acest lucru imediat ce şedinţa se va încheia. Dacă nu ne-ar fi fost atât de greu să obţinem confirmarea membrilor cabinetului, s-a gândit Stevens, nimic din toate acestea nu ar fi fost o problemă.

În timpul primelor şase luni ale administraţiei Stevens, patru candidaţi consecutivi la cabinet fuseseră doborâţi. Trei dintre ei au trebuit să se retragă după ce o examinare intensă din partea presei a dezvăluit unele abateri minore din trecutul lor, iar al patrulea a ajuns până la un vot real al comisiei, dar a fost respins în mod jenant. În momentul în care cabinetul a fost completat, administraţia cheltuise atât de multă influenţă politică şi primise o asemenea şicanare din partea presei încât a decis că, în loc să rişte o altă audiere de confirmare potenţial jenantă, ar fi mai bine să-l lase pe Stansfield la conducerea CIA până la un moment mai oportun. Preşedintele îşi dădea seama că aşteptase prea mult.

Stevens s-a uitat la Kennedy, expertul în terorism al CIA. „Dr. Kennedy, care este opinia dumneavoastră?”

Kennedy avea cel mai mare IQ din sală, cu o diferenţă semnificativă. În vârstă de treizeci şi opt de ani, mamă a unui copil, avea un doctorat în studii arabe şi un master în istorie militară. Doctoriţa s-a aplecat în faţă şi şi-a scos ochelarii. Părul ei şaten şi nisipos era strâns într-o coadă de cal şi purta unul dintre costumele ei caracteristice de pantaloni. Şi-a aşezat braţele pe masă şi a început să vorbească pe un ton încrezător. „Trebuie să fiu de acord cu agentul special McMahon. Oamenii care au condus această operaţiune sunt fie terorişti, fie asasini plătiţi, fie comandouri militare. Presupunerea mea este că a fost ultima dintre cele trei variante”.

Garret a răbufnit: „Ce vă face să fiţi atât de sigur de asta?”

„Cred că au fost comandouri militare pentru că domnul Burmiester este încă în viaţă”.

Faţa lui Garret s-a strâmbat într-o încruntare iritată. „Domnul cine?”

„Domnul Burmiester, omul care locuieşte vizavi de congresmanul Koslowski. Dacă cei care au condus această operaţiune ar fi fost terorişti, domnul Burmiester ar fi fost mort. Teroriştii nu fac efortul de a anestezia oamenii care le stau în cale. Ei îi ucid. Dacă teroriştii ar fi făcut acest lucru, domnul Burmiester ar fi fost mort, la fel ca şi femeia care se plimba în parc. Aceste crime au fost comise de comandouri antrenate de militari.

„Teroriştii şi comandourile militare trec printr-o pregătire foarte complexă şi, la suprafaţă, cea mai mare parte a acesteia este similară, cum ar fi lupta corp la corp, pregătirea pentru demolări,

pregătirea pentru arme de foc, etc. Cu toate acestea, ei sunt instruiţi foarte diferit în ceea ce priveşte planificarea obiectivelor şi a operaţiunilor. Teroriştilor nu le pasă de viaţa umană. Ei operează după un set diferit de reguli. Teroriştii sunt antrenaţi să îşi elimine ţinta într-un mod care este, de obicei, foarte violent. Cu cât mai violent, cu atât mai bine. Atunci când ucid, încearcă să bage teroarea în mintea publicului. De aici şi eticheta de terorist. Aceştia folosesc maşini-capcană sau mitraliază oameni, fără nicio grijă pentru vieţile nevinovate.

„Comandourile şi asasinii, care sunt aproape întotdeauna foşti comandouri, sunt antrenaţi să ucidă doar pe cine trebuie şi să o facă cât mai discret şi mai rapid posibil. Comandourile operează în cadrul anumitor parametri morali. Au existat ocazii, în vremuri de război sau de urgenţă naţională, când aceşti parametri au fost îndoiţi, iar comandourile militare au ucis un trecător nevinovat. Totuşi, aceasta este o excepţie de la regulă, în timp ce, în cazul teroriştilor, uciderea unor trecători nevinovaţi este norma operaţională.

„Când ne gândim să desfăşurăm o astfel de operaţiune, ne alegem ţintele şi apoi decidem care este cea mai bună modalitate de a ucide cât mai puţini oameni şi de a ne scoate în siguranţă bunurile noastre”.

Garret a fost iritat de tonul încrezător al lui Kennedy. „Păreţi teribil de sigur pe dumneavoastră, dr. Kennedy. Excludeţi posibilitatea ca aceste crime să fi fost comise de un grup terorist?”

„Nu cred că au fost comise de un grup terorist fundamentalist. Un grup care, aşa cum aţi spus mai devreme, ar fi nemulţumit de pacea care se face în Orientul Mijlociu. În ceea ce priveşte faptul că crimele ar fi fost comise de un grup de terorişti interni, cum ar fi unul dintre cei de genul Anti-Guvern, de tip Naţiunea Ariană... mă îndoiesc foarte tare că ar avea personalul instruit de care ar fi nevoie pentru a realiza aşa ceva. În plus, de ce ar ucide pe cineva ca senatorul Downs? El este pro – NRA şi promilitar. Este unul dintre puţinii politicieni pe care membrii miliţiei îi plac”.

Garret făcu un gest spre Kennedy. „Ei bine, mă bucur să ştiu că, după ce ai ascultat un briefing de zece minute, ai rezolvat cazul pentru noi”. Garret a chicotit batjocoritor la adresa lui Kennedy. „Cum poţi să spui asta cu atâta emfază, cu atât de puţine informaţii?”

McMahon s-a holbat la Garret şi s-a gândit: „Doamne, tipul ăsta e un măgar. Directorul Roach a văzut expresia de pe faţa lui McMahon şi şi-a pus mâna pe braţul prietenului său. McMahon s-a retras şi s-a lăsat pe spate în scaun, continuând să se holbeze la Garret.

Kennedy era obişnuită cu bărbaţii care îi contestau intelectul şi a continuat să-şi apere opinia pe un ton profesionist. „Este treaba mea să ştiu cum ucid aceste grupuri, domnule Garret. Dacă un grup, cum ar fi Abu Nidal, ar fi comis aceste crime, s-ar fi dus pur şi simplu într-unul dintre cele mai populare locuri de luat masa din oraş, ar fi plantat o bombă şi ar fi explodat-o în timpul prânzului de ieri. Ar fi ucis cu uşurinţă o duzină de senatori şi deputaţi şi, probabil, câţiva membri ai cabinetului”.

„De ce nu ar fi putut fi vorba de un grup paramilitar de dreapta naţional?”

„Este posibil, dar, aşa cum am spus mai devreme, nu cred că aceste grupuri au resursele necesare pentru a desfăşura o astfel de operaţiune”.

Cu voce tare, Garret a strigat pe jumătate: „Dacă eşti atât de sigur că nu au fost terorişti, atunci cine a făcut-o?”

McMahon s-a aplecat în faţă pe scaun şi şi-a pus ambele antebraţe pe masă. La cei 1, 80 metri înălţime şi 90 de kilograme, arăta ca un urs gata să atace. Înainte ca Roach să poată reacţiona, McMahon a început să vorbească. „Domnule Garret, suntem cu toţii profesionişti aici. Nu există niciun motiv să ne lăsăm pradă emoţiilor şi să ridicăm vocea. Ne-aţi cerut părerea, iar doctorul Kennedy a făcut-o cu respect. Ne-a oferit o perspectivă foarte inteligentă

într-un caz în care este foarte necesară. Ea nu încearcă să ne spună exact cine a făcut-o, ci doar ne ajută să ne restrângem căutarea”. McMahon a continuat să se holbeze la Garret, în timp ce şeful de personal se înroşea furios.

Lui Mike Nance nu-i venea să creadă la ce era martor. Îl văzuse pe Stu Garret acţionând astfel în nenumărate şedinţe din ultimii trei ani. Era o raritate să vadă pe cineva punându-l la locul lui, cu atât mai puţin un subaltern din FBI. Tensiunea din încăpere a continuat să crească în timp ce McMahon refuza să dea înapoi. Directorul Roach stătea pe scaun, cu mâna pe frunte, temându-se de ceea ce s-ar putea întâmpla în continuare.

Preşedintele a pus capăt confruntării. „Toată lumea să se calmeze… Suntem cu toţii sub o mare presiune şi sunt sigur că se va înrăutăţi şi mai mult. Haideţi să ne relaxăm şi să discutăm teoria doctorului Kennedy”.

În timp ce şedinţa a continuat, Bridgett Ryan stătea în cabina ei din celălalt capăt al oraşului, la biroul din Washington al NBC, şi încerca să pară ocupată. Bridgett era studentă în ultimul an la Jurnalism la Universitatea Catolică şi se afla în mijlocul unui stagiu de un an la NBC. Şeful ei era Mark Stein, şeful biroului din D.C. al reţelei.

Programul de lucru al lui Bridgett varia în funcţie de numărul zilnic de cursuri. În această dimineaţă se dăduse jos din pat la ora 9, aflase despre crime şi, în loc să se ducă la cursuri, se dusese direct la studio. Stătuse acolo mai bine de o oră şi jumătate şi nu făcuse mai mult decât să toarne cafea şi să mâzgălească notiţe pentru Stein. Stătea la biroul ei micuţ din faţa biroului lui Stein când a venit poştaşul şi a lăsat un pachet de scrisori pe biroul ei.

Una dintre sarcinile ei zilnice era să deschidă şi să sorteze corespondenţa şefului ei. A tras elasticul de pe teanc şi a luat un plic mare de manila de jos. Era adresat lui Stein, dar nu conţinea nicio adresă de retur. Şi-a luat deschizătorul de scrisori, a tăiat partea de sus a plicului şi a scos foile de hârtie. După

ce a citit primul paragraf, inima ei a început să se grăbească. A început să citească din nou de la început, iar de data aceasta mâinile au început să-i tremure. A respirat adânc şi a continuat să citească. După ce a terminat, a sărit în sus şi a aruncat uşa biroului lui Stein. Ryan i-a strigat numele şi a ţinut foile de hârtie în aer. „Mark!”

Stein, care vorbea la telefon, şi-a ridicat privirea şi i-a făcut semn să plece. S-a învârtit pe scaun şi s-a întors cu spatele la ea. Vorbea cu şeful său din New York. „Carol, am nevoie de mai multe echipe de filmare, la naiba! Am nevoie de mai mulţi reporteri. Cum naiba te aştepţi să fac rost de toate aceste imagini pentru tine? E o nenorocită de grădină zoologică aici jos. Ne dăm unii peste alţii încercând să obţinem povestea. E prea mare, avem nevoie de mai mulţi oameni!” Bridgett a mers în jurul biroului său şi i-a fluturat plicul în faţă. Stein a îndepărtat telefonul de la cap şi şi-a pus mâna liberă pe receptor. „Bridgett, sunt ocupat! Nu acum!” Stein a început să aducă din nou telefonul la cap, dar Ryan nu s-a lăsat descurajat.

„Mark, este foarte important!” A împins hârtiile şi plicul în faţă. „Tocmai am primit asta prin poştă. Îţi este adresată ţie şi cred că este de la terorişti!”

Stein a apucat foile de hârtie şi a început să citească rapid. Şeful său se auzea în fundal întrebând ce naiba se întâmplă. Când Stein a terminat, a strigat în receptor: „Carol, du-te la fax, e ceva important!”

Garret se calmase şi era vizibil mai liniştit. McMahon şi Kennedy discutau teoria celui din urmă când uşa de la Cabinet Room s-a deschis şi a intrat Jack Warch. Era agentul special însărcinat cu serviciul secret al preşedintelui. „Scuzaţi-mă, domnilor, NBC anunţă că are o scrisoare de la un grup care revendică responsabilitatea pentru crime”.

Warch s-a îndreptat spre peretele din spatele preşedintelui şi a deschis un dulap mare care

conţinea o bancă de şase televizoare. Le-a pornit pe cele patru din stânga, care erau prezintonizate pe principalele reţele şi pe CNN. Televizorul din dreapta sus transmitea semnalul NBC. A dat volumul mai tare şi s-a îndepărtat. Pe ecran a apărut chipul familiar al lui George Blake, prezentatorul ştirilor de la NBC.

„Aş dori să vă avertizez încă o dată că această scrisoare provine de la un grup care revendică responsabilitatea pentru asasinarea senatorului Fitzgerald, a senatorului Downs şi a congresmanului Koslowski. Nu avem nicio dovadă că ei sunt de fapt grupul care a comis crimele. Scrisoarea a fost primită prin poştă la studioul nostru din Washington, D.C., cu câteva momente în urmă. În ea se afirmă următoarele”. Blake şi-a coborât privirea şi a citit de pe hârtia de fax:

„În 1776, fondatorii Statelor Unite ale Americii au trimis o Declaraţie de Independenţă regelui Angliei. În acea Declaraţie, Thomas Jefferson a scris „că ori de câte ori orice formă de guvernare devine distructivă… este dreptul poporului de a o modifica sau de a o aboli şi de a institui un nou guvern”.

Invocăm acest drept de a ne ridica şi de a schimba cursul guvernului nostru. Aţi avut şansa de a corecta cursul Americii şi aţi eşuat.

„Senatorul Fitzgerald, congresmanul Koslowski şi senatorul Downs au fost ucişi ca un avertisment pentru preşedinte şi pentru ceilalţi membri ai Camerei şi Senatului. Zilele voastre de cheltuieli deficitare şi de politică partizană s-au terminat. În ultimii douăzeci şi cinci de ani, aţi cheltuit bani pe care nu îi avem pe programe federale de care nu avem nevoie. În fiecare an aţi promis poporului american că prioritatea dumneavoastră numărul unu este reducerea cheltuielilor şi echilibrarea bugetului. În ciuda acestor promisiuni, bugetul federal a continuat să crească.

„Aţi avut timpul şi oportunitatea de a aduce cheltuielile sub control şi nu aţi făcut nimic. Aţi demonstrat că lăcomia personală şi obiectivele partidelor politice pe care le conduceţi sunt mai importante pentru dumneavoastră decât securitatea economică şi viitorul Americii. Ca urmare a conducerii dumneavoastră egoiste şi incompetente,

suntem acum împovăraţi de o datorie naţională de peste cinci trilioane de dolari. O datorie naţională care creşte cu mai mult de un miliard de dolari pe zi şi care se estimează că va ajunge la zece trilioane de dolari până la sfârşitul secolului. Dacă datoria naţională nu este abordată, aceasta va arunca ţara noastră în haos economic.

„Timpul de a acţiona este acum. Îi cerem preşedintelui să îşi retragă bugetul care se află în faţa Camerei şi, cu ajutorul Biroului de Management şi Buget şi al Biroului de Contabilitate Generală, să construiască un buget echilibrat, folosind o bugetare bazată pe zero. Acest buget nu va conţine taxe noi sau majorate şi va reduce toate programele federale inutile. Acesta va introduce testarea mijloacelor de trai pentru a controla creşterea bugetului de asigurări sociale şi Medicare şi va adopta reducerile militare propuse de şefii de stat major, fără interferenţe politice. După adoptarea acestui buget, preşedintele va prezenta un proiect de lege naţional privind criminalitatea, care se va concentra pe menţinerea infractorilor violenţi în afara străzilor şi în închisoare. Preşedintele, Camera şi Senatul vor pune în aplicare, de asemenea, o taxă naţională de vânzare de două procente, care va fi utilizată exclusiv pentru reducerea datoriei naţionale.

„Dacă sunteţi incapabili să restauraţi forma limitată de guvernare pe care au dorit-o autorii Constituţiei, renunţaţi şi plecaţi acasă. Vă vom urmări îndeaproape acţiunile. Acesta este singurul avertisment pe care îl vom da. Dacă nu răspundeţi la aceste cereri, veţi fi ucişi. Niciunul dintre voi nu este în afara razei noastre de acţiune – nici măcar preşedintele”.

7

În timp ce prezentatorul de ştiri rostea cuvintele „Niciunul dintre voi nu este în afara razei

noastre de acţiune, nici măcar preşedintele”, toate privirile din încăpere s-au îndreptat de la televizor către preşedintele Stevens… toate privirile, cu excepţia celor ale agentului special McMahon. McMahon se îndepărtase de grup şi îşi strângea telefonul digital, aşteptând ca cineva să răspundă la celălalt capăt.

„Agent special Jennings”.

„Kathy, sunt Skip. Trimiteţi pe cineva la studioul NBC imediat. Sună înainte şi spune-le că venim să confiscăm acea scrisoare ca probă şi că, până ajungem acolo, nu vreau ca nimeni să se atingă de ea. Sunt sigur că jumătate din redacţia lor de ştiri şi-a pus deja amprentele pe ea”.

„Phillips şi Reynolds sunt deja în drum spre noi, iar Troy e la telefon şi încearcă să dea de cine se ocupă”.

„Bine”. McMahon a făcut o pauză de o secundă. „Ascultă, hai să mizăm pe şansa ca ei să fi trimis mai mult de una din astea. Sună la oficiul poştal şi află când se livrează corespondenţa celorlalte reţele şi a ziarelor importante. Trimite nişte oameni la CBS, ABC şi CNN. Să sperăm că putem pune mâna pe una dintre ele înainte de a fi deschisă”.

„Altceva?”

„Nu, sună-mă dacă afli ceva. Mă întorc la birou”. McMahon a apăsat butonul de închidere a telefonului, l-a pus în buzunar şi s-a învârtit înapoi.

„Despre ce a fost vorba?”, a întrebat preşedintele.

„Încercam doar să vedem dacă putem pune mâna pe una dintre aceste scrisori înainte ca aceasta să aibă o duzină de seturi diferite de amprente pe ea”.

„Putem să luăm asta în serios? Adică, nu este foarte posibil ca cineva să fi trimis asta încercând să-şi asume responsabilitatea pentru crime, chiar dacă nu le-a comis? Nu se întâmplă tot timpul aşa ceva în astfel de cazuri?”. Preşedintele a fost vizibil zguduit de scrisoare şi mai precis de menţionarea biroului său.

„Da, domnule, este destul de obişnuit să primim scrisori şi telefoane de la grupuri care nu au comis crima, dar nu atât de devreme. De obicei, începe câteva zile sau săptămâni mai târziu. Aceste crime au fost comise cu mai puţin de opt ore în urmă”.

Garret, încercând să se reafirme după ce

fusese stânjenit de McMahon mai devreme, sări alături de şeful său. „Asta nu înseamnă că cineva nu ar fi putut să scrie acea scrisoare şi să o lase în această dimineaţă, după ce a auzit despre crime. Adică, domnule McMahon, trebuie să ne păstrăm mintea deschisă în legătură cu asta”.

McMahon dorea cu disperare să se ridice şi să plece. Trebuia să se întoarcă la clădirea Hoover, conducând această anchetă. „Domnule Garret, orice este posibil în acest moment”. McMahon s-a întors spre preşedinte pentru a-i cere permisiunea de a pleca, dar înainte de a putea face acest lucru, Garret a scăpat o altă întrebare.

„De unde ştim că nu este menit să ne încurce? Poate că cineva i-a ucis dintr-un alt motiv, cum ar fi faptul că vrea să saboteze bugetul preşedintelui sau că vrea să dăuneze acestei preşedinţii. Poate că au trimis această scrisoare pentru a ne face să căutăm în locuri greşite”.

McMahon l-a privit pe Garret pentru o scurtă clipă şi şi-a spus să îşi ţină cumpătul în frâu. „Domnule Garret, ştim foarte puţine lucruri până acum. De aceea trebuie să investigăm. Voi lua în considerare toate teoriile dumneavoastră şi voi păstra o minte deschisă”. McMahon s-a întors de la Garret la preşedinte. „Domnule, dacă nu vă supăraţi, trebuie neapărat să fiu pe teren pentru a coordona această anchetă”.

„De ce… da… bineînţeles”.

McMahon s-a aplecat, i-a şoptit la ureche lui Roach, apoi s-a ridicat şi a părăsit încăperea.

Mica sală de conferinţe din biroul congresmanului O’Rourke conţinea aceeaşi mobilă pe care o avea când O’Rourke preluase funcţia în anul precedent. O’Rourke nu vedea niciun sens în a urma vechea tradiţie de la Washington de a scăpa de

mobila perfect bună şi de a cumpăra lucruri noi pe cheltuiala contribuabililor. O'Rourke, fratele său Tim, Susan şi câţiva membri ai personalului stăteau în jurul televizorului color, urmărind cum George Blake continua să citească scrisoarea trimisă de grupul care revendica responsabilitatea pentru uciderea lui Koslowski, Fitzgerald şi Downs.

O'Rourke stătea fără mişcări sau emoţii, privind fix la televizor, în timp ce ceilalţi strigau comentarii de colo-colo. Mâinile îi erau strânse în faţa fetei, formând un triunghi. După ce Blake a citit scrisoarea pentru a patra oară, Nick Swenson, unul dintre tinerii colaboratori ai lui O'Rourke, s-a întors spre şeful său. „Ei bine, Michael, nu trebuie să-ţi faci griji că te vor ucide. Se pare că sunt chiar pe placul tău".

O'Rourke s-a uitat la Swenson, cu părul blond, cu o expresie neutră. În interior, însă, O'Rourke era departe de a fi lipsit de emoţii.

Tim O'Rourke şi-a privit fratele de peste masă. „Michael, ce părere ai despre toate astea?"

O'Rourke şi-a coborât încet mâinile. „Nu cred că ţării noastre îi vor lipsi oameni ca Fitzgerald, Downs şi Koslowski".

Tim s-a încruntat şi a spus: „Michael, s-ar putea să fie adevărat, dar te rog să nu spui asta în public. Au fost senatori şi deputaţi şi, indiferent de ceea ce crezi despre politica lor, nu poţi să spui pe aici că meritau să moară".

„Nu am spus că meritau să moară. Am spus doar că nu li se va simţi lipsa".

„Presa nu se va obosi să facă această distincţie.

Vor pune pe prima pagină a fiecărui ziar: „Congresmanul O'Rourke spune că Koslowski, Downs şi Fitzgerald meritau să moară!”. Tim a ridicat mâna în sus şi a punctat fiecare cuvânt.

„Nu-mi pasă ce face presa”.

„Ştiu că nu-ţi pasă de ce fac ei, Michael, dar sunt şi alţi oameni în acest birou cărora le pasă de carierele şi de viitorul lor în politică”.

Michael s-a aplecat puţin mai aproape de fratele său şi a spus cu voce mai joasă: „Nu mă simt în totalitate confortabil cu asasinii care se plimbă prin capitala noastră, dar dacă este nevoie să ucidem câţiva dinozauri corupţi precum Koslowski, Fitzgerald şi Downs pentru a aduce o schimbare, sunt de acord”.

Tim O'Rourke s-a aşezat pe spate şi s-a încruntat la fratele său mai mare. Sursa aversiunii severe a lui Michael faţă de ierarhia politică din Washington era adânc înrădăcinată. Cu zece ani mai devreme, când Michael era în ultimul an la Universitatea din Minnesota, viaţa lui nu putea fi mai bună. Era căpitanul echipei de hochei clasate pe plan naţional, avea un grup de prieteni grozavi, o prietenă minunată şi era în grafic pentru a-şi termina facultatea de istorie. Nu exista niciun nor gri în viaţa lui Michael O'Rourke.

Michael era pe cale să afle, nu pentru prima dată, cât de repede se poate schimba viaţa. Într-o noapte rece de iarnă, după unul dintre meciurile sale de hochei, părinţii lui Michael i-au urcat pe doi dintre cei trei fraţi ai lui Michael şi pe sora lui mai mică în Suburban-ul familiei şi au început drumul de două ore înapoi spre oraşul natal al familiei O'Rourke, Grand Rapids, în nordul statului Minnesota. La aproximativ patruzeci de minute de Grand Rapids, marele Suburban a fost lovit în plin de un şofer beat care nu a putut să-şi ţină maşina de cealaltă parte a liniei galbene. Sora lui Michael, Katie, şi fraţii săi Tommy şi micul Seamus au supravieţuit accidentului, dar nu şi părinţii săi. Părinţii iubitori ai celor cinci copii au fost ucişi de un bărbat de 34 de

ani, cu şase condamnări anterioare pentru conducere în stare de ebrietate.

Moartea părinţilor săi i-a distrus viaţa lui O'Rourke. După ce a absolvit în primăvară, s-a înrolat în Corpul puşcaşilor marini, aşa cum făcuseră şi tatăl şi bunicul său înaintea lui. După ce s-a întors din Golf, şi-a zdrobit genunchiul în timpul unui salt de antrenament de noapte la joasă altitudine cu plutonul său de recunoaştere. Mai multe cabluri de la paraşuta principală s-au defectat şi, neavând timp să deschidă paraşuta de rezervă, O'Rourke a căzut la sol cu o viteză dublă faţă de cea normală. Acelaşi genunchi la care se rănise în facultate s-a îndoit sub impact şi s-a zdrobit ca o cutie de aluminiu. Tânărul locotenent a fost supus unei reconstrucţii complete a genunchiului, iar cariera sa de puşcaş marin al Statelor Unite a fost efectiv încheiată. O'Rourke a părăsit serviciul militar şi s-a alăturat echipei senatorului Olson la Washington. Senatorul Erik Olson a fost un prieten apropiat al părinţilor decedaţi ai lui Michael. Michael a privit Washingtonul cu ochi idealişti şi a văzut noul loc de muncă ca pe o oportunitate de a face ceva care să facă diferenţa. În următorii cinci ani, Michael a devenit unul dintre cei mai eficienţi asistenţi ai senatorului. A muncit din greu şi a luptat să nu cadă în capcana apatiei de la

Washington, dar, pe măsură ce timpul trecea, afacerile pe la spate ale brokerilor de putere ai naţiunii l-au epuizat. Politica de la Washington era un joc dezgustător pe care doar o anumită rasă putea să-l joace. Oricine avea onoare şi integritate era uzat şi scuipat de maşinăria politică a politicii de partid.

Chiar în momentul în care Michael era gata să renunţe şi să se întoarcă în Minnesota, s-a eliberat un loc în Congres în districtul său natal. Senatorul Olson l-a încurajat să candideze, spunându-i că, dacă sistemul îl deranja atât de mult, ar trebui să încerce să facă ceva în acest sens. Michael a acceptat provocarea şi, cu sprijinul bunicului său şi al senatorului Olson, tânărul O'Rourke a câştigat cu uşurinţă locul abia contestat.

În acea iarnă, înainte ca Michael să fi preluat funcţia, tragedia a lovit din nou. Moartea unei alte persoane apropiate l-a forţat pe O'Rourke să privească Washingtonul într-o altă lumină, iar orice bucurie pe care o simţea pentru recenta sa victorie a dispărut. Mandatul său de doi ani ca proaspăt membru al Congresului a devenit o condamnare de

doi ani într-un oraş pe care îl dispreţuia tot mai mult pe zi ce trecea.

Telefonul a început să sune, iar Susan s-a ridicat să răspundă. O clipă mai târziu, şi-a băgat din nou capul în cameră. „Michael, bunicul tău este pe linia unu”.

„O să răspund în biroul meu”. Michael s-a întors în biroul său şi a luat telefonul. „Alo, Seamus”.

Seamus O'Rourke era preşedintele şi unicul proprietar al O'Rourke Timber Company. Tatăl lui Seamus înfiinţase compania ca un mic depozit de cherestea în 1918. Când Seamus s-a întors după ce a luptat în cel de-al Doilea Război Mondial, a preluat compania şi a transformat mica fabrică într-una dintre cele mai mari companii de cherestea din Midwest.

Seamus a sunat de pe puntea casei familiei O'Rourke din Grand Rapids. Aceasta era situată pe Lacul Pokegama, un lac frumos, punctat de insule, lung de aproape 16 kilometri. Locuinţa era o cabană modernă şi superbă, din lemn, amplasată pe vârful unui punct care dădea spre cel mai mare golf de pe lac. Bunicul în vârstă de şaptezeci şi doi de ani a strâns telefonul în braţe şi a admirat priveliştea panoramică a lacului albastru ca cerul şi a culorilor strălucitoare ale toamnei. „Este totul în regulă, Michael?”

„Da, totul este în regulă”.

Seamus s-a sprijinit de balustrada punţii. Bunicul O'Rourke nu părea să aibă nici măcar o zi peste şaizeci de ani. Mergea cinci kilometri în fiecare dimineaţă cu banda lui de câini, care includea doi labrador, un husky şi alţi câţiva de origine mixtă. Plimbările matinale cu câinii nu erau singurul lucru care îl făcea să arate tânăr. Cu zece ani mai devreme, moartea nefericită a fiului şi a nurorii sale îl transformase în tatăl de facto al unei fete de doisprezece ani, a doi băieţi gemeni de şaisprezece

ani şi a lui Michael şi Tim, care erau la facultate la acea vreme.

Seamus a luat un pahar de cafea şi a întrebat: „Ce părere ai despre asasinate?”

Michael a bătut cu creionul în calendarul de pe birou, în timp ce se străduia să formuleze corect răspunsul. „Sunt împărţit. O parte din mine crede că este exact ceea ce avem nevoie, iar o parte din mine este foarte neliniştită în legătură cu asta”.

„Cred că este de înţeles”, a răspuns Seamus cu vocea lui gravă. „Ce părere ai avut despre oamenii care au fost ucişi?”

„Nu cred că fondatorii democraţiei ar fi fost

trişti să îi vadă renunţând la scaunele lor de putere”.

Seamus a râs uşor. „Asta e sigur”.

Michael şi-a învârtit scaunul şi s-a uitat pe fereastră. Putea să vadă Monumentul Washington ieşind în sus, în depărtare. „Seamus”, a spus Michael inconfortabil. „Este ceva despre care trebuie să vorbesc cu tine. Mai ai de gând să vii în oraş în acest weekend?”

„Da”. Seamus a detectat ceva. „Ce s-a întâmplat?”

„Nu sunt sigur. S-ar putea să aibă legătură cu ceea ce s-a întâmplat aseară”. Michael a ezitat puţin. „Cred că cel mai bine ar fi să vorbim despre asta

personal”.

Seamus a înţeles instantaneu ideea. În Washington era mai bine să presupunem că orice lucru spus la telefon era potenţial înregistrat de Dumnezeu ştie cine. „Poţi să-mi dai un indiciu despre ce este vorba?”

Michael se legăna înainte şi înapoi în scaun. „Implică un prieten comun de-al nostru”.

Înapoi în Minnesota, Seamus a privit cu ochii întredeschişi spre o barcă de pescuit care tăia intrarea în golf. Bătrânul a ştiut imediat despre cine vorbea Michael. „Înţeleg. Ţine-o sub pălărie până ajung în oraş”.

„În regulă”.

„Ne vedem peste câteva zile”.

„Te duci cu avionul?”

„Da”.

„Sună-mă şi anunţă-mă când vei ateriza”.

„Aşa voi face. Salută-i pe Tim şi Liz din partea mea”.

„Aşa voi face”. Michael a închis telefonul şi s-a gândit la individul la care el şi Seamus tocmai făcuseră aluzie. Cu siguranţă are un motiv, se gândi Michael în sinea lui. Motivul şi abilitatea.

Vestea scrisorii a cuprins întreaga ţară. Drama din viaţa reală care se desfăşura în capitala naţiunii acaparase atenţia fiecărui american. Preşedintele stătea în fotoliul său de piele cu spătar înalt, uitându-se pe ferestrele din spatele biroului său din Biroul Oval. Stătuse în această poziţie în ultimele zece minute şi nu mişcase niciun muşchi. Se gândea la izolarea biroului său… se gândea la faptul dur că el, preşedintele Statelor Unite, nu ştia mai mult decât oricine altcineva din ţară despre ceea ce se întâmpla. Se gândea la cât de scurtă fusese victoria sa bugetară. Astăzi ar fi trebuit să fie o zi de sărbătoare, o zi în care ar fi putut să se mândrească în faţa camerelor de luat vederi şi să facă încă un pas crucial spre un al doilea mandat. În schimb, se întâmplase inimaginabilul. Bugetul său nu ar fi fost niciodată adoptat fără Jack Koslowski, iar cel care era responsabil pentru crime îi ameninţa şi viaţa. S-a gândit la posibilitatea ca aceşti criminali să se apropie de el şi a ajuns la concluzia reconfortantă că nu puteau – nu cu toţi agenţii Serviciului Secret şi tehnologia modernă care îl înconjurau.

Știa că va trebui să se adreseze națiunii, dar nu avea nicio idee despre ce să spună. Era aproape ora două după-amiaza, iar Stevens încă nu se oprise să se gândească la moartea foștilor săi colegi sau la cei dragi pe care îi lăsaseră în urmă. Era cufundat în el însuși și în modul în care evenimentele din acea zi îi vor afecta cariera, locul său în istorie.

Pe holul din fața Biroului Oval, Ann Moncur aștepta să intre și să-l vadă pe președinte. Dacă voiai să ai o întâlnire cu președintele, trebuia să treci prin șeful său de cabinet, iar Moncur se săturase să treacă prin Garret. Presa era pe urmele ei, dorind un răspuns de la Casa Albă cu privire la asasinate. Toată lumea presupunea că președintele se va adresa națiunii, iar ea trebuia să anunțe presa când.

Stu Garret a apărut în colț cu Mike Nance și cu directorul de comunicare al Casei Albe, Ted Hopkinson. Titlul neoficial al lui Hopkinson era „spin doctor”. Cu ajutorul lui Garret, preluase majoritatea responsabilităților lui Moncur. Garret trebuia să le țină mulțumite pe feministe și să le facă să creadă că Moncur era important. Așa că îi dăduse titlul lui

Moncur şi o lăsase să informeze presa despre evenimentele zilnice de la Casa Albă, dar asta era tot ce se putea face. De toată planificarea strategiei, scurgerile intenţionate către mass-media, analiza sondajelor de opinie şi întâlnirile individuale cu preşedintele s-au ocupat Hopkinson.

Moncur a păşit în faţa lui Garret şi i-a blocat intrarea în Biroul Oval. Meditase toată noaptea asupra felului în care o tratase cu o zi înainte şi hotărâse că nu avea de gând să mai suporte aşa ceva. Cu o voce fermă a spus: „Stu, trebuie să-l văd”.

„Nu acum, Ann, suntem foarte ocupaţi”. Garret a vrut să o ocolească, iar ea s-a mutat în faţa lui.

„Stu, presa este peste tot în cazul meu. Vor să ştie când se va adresa naţiunii”.

„O să vă anunţ imediat ce ne hotărâm", a răbufnit Garret.

„Despre asta o să vorbiţi acolo… despre discursul lui, despre strategia mediatică? Ar trebui să fiu inclus şi eu". Moncur a făcut o pauză, iar Garret s-a uitat în altă parte, dând din cap că nu. „M-am săturat să mă scoţi din circuit, Stu. Eu sunt secretarul de presă al Casei Albe, nu el". Moncur a arătat cu degetul spre Hopkinson. „Ar trebui să fiu implicat în asta".

Garret a apucat-o de braţ şi a împins-o într-o parte, lipindu-şi faţa direct în faţa ei. „Ann, nu am nevoie de rahatul ăsta acum. Avem o criză pe cap. Du-te la biroul tău şi te voi anunţa la ce oră se va adresa naţiunii imediat ce vom ieşi din această întâlnire. Acum pleacă naibii din calea mea". Garret s-a întors şi a intrat în birou, cu Nance şi Hopkinson în urma lui.

Preşedintele a auzit uşa deschizându-se şi s-a răsucit pe scaun. Garret şi-a aruncat braţele în aer. „Cum ar putea această zi să fie şi mai rea? Ne-am spetit pe brânci încercând să facem să treacă bugetul şi, tocmai când eram în siguranţă, ni se trage preşul de sub picioare”. Garret a arătat spre uşă. „Şi acum fiecare clovn şi fratele lui încearcă să se ia la harţă cu mine. Azi dimineaţă a fost idiotul ăla de la FBI, iar acum e vorba de gluma aia pe care o numim secretar de presă”.

Preşedintele s-a ridicat din spatele biroului său şi a mers să se alăture celorlalţi în faţa şemineului. S-a aşezat pe un scaun cu spatele la şemineu, iar Garret s-a aşezat singur pe canapeaua din stânga lui Stevens, în timp ce Nance şi Hopkinson s-au aşezat pe cealaltă canapea din dreapta.

„Domnilor, ce aţi hotărât?”, a întrebat preşedintele.

„Ei bine, am ales un moment. Vă vom pune să vă adresaţi naţiunii la ora opt în această seară. În acest fel vom avea o expunere maximă”. Garret a făcut o pauză de câteva clipe şi s-a uitat la Nance şi Hopkinson. „Şi ne va da ceva timp să încercăm să ne tragem sufletul şi să ne dăm seama ce naiba se întâmplă. În momentul de faţă, reacţia mea instinctivă este să ieşim în forţă şi să denunţăm aceste asasinate ca fiind o ameninţare directă la adresa securităţii naţionale a Statelor Unite ale Americii şi să îi catalogăm pe cei care au trimis scrisoarea drept terorişti.

„Trebuie să începem să învârtim acest lucru şi să preluăm controlul asupra lui. Mass-media este peste tot în acest moment”. Garret s-a uitat în jos la carneţelul său galben. „Ted a pus oamenii să urmărească emisiunile toată dimineaţa, iar mass-media se referă la persoanele care au trimis această scrisoare ca fiind de toate felurile, de la asasini la terorişti, revoluţionari, criminali şi infractori. Trebuie să ne dăm seama dacă există o modalitate de a folosi acest lucru în avantajul nostru şi apoi să conducem mass-media pe această poveste. Trebuie să ne agăţăm de acest lucru şi să strivim orice sprijin public ar putea exista pentru această listă de cereri. Nu putem permite ca aceşti tipi să fie văzuţi ca nişte

revoluţionari”.

Garret s-a oprit o clipă şi a clătinat din cap cu frustrare. „Nebunii de la radio sună şi spun că e timpul ca cineva să se ocupe serios de conducerea acestei ţări şi să scape de gunoaie ca Fitzgerald. Cred că trebuie să punem lucrurile la punct cât mai putem, iar discursul tău către naţiune va fi prima noastră şansă”. Garret s-a aplecat în faţă. „Jim, dacă poţi să ieşi în seara asta arătând bine şi puternic, ar fi un mare bonus în lumina piedicilor pe care le vom suferi din cauza pierderii lui Koslowski. Fiecare persoană din această ţară se va uita la tine în seara asta, căutând să te ghideze”.

Garret s-a aplecat pe spate. „Acum, Mike şi Ted diferă puţin de mine. Ted, ca de obicei, vrea să aştepte până când vom primi nişte sondaje pentru a decide exact cât de fermi ar trebui să fim în această privinţă, iar Mike vrea, de asemenea, să acţionăm cu prudenţă”.

Preşedintele s-a întors de la Garret şi s-a uitat la Nance. Prudenţă era un cuvânt care îl atrăgea foarte mult în acest moment. „La ce te-ai gândit, Mike?”

„Ei bine, domnule, cred că ar fi prudent să aşteptăm până când vom primi ceva mai multe informaţii de la serviciile noastre de informaţii înainte de a adopta o poziţie fermă. În acest moment, avem trei politicieni morţi, care par să fi fost ucişi de un grup care doreşte să facă presiuni asupra dvs. şi a Congresului pentru a face unele reforme radicale. Totul ar putea fi atât de simplu, sau ar putea fi de o sută de ori mai complicat. Nu ştim dacă această scrisoare este reală. Oamenii din spatele ei ar putea dori să pară o simplă revoluţie, dar în realitate s-ar putea să aibă alte motive”.

Nance s-a aplecat în faţă pe scaun şi s-a apropiat de preşedinte. „Nu credeţi că momentul ales pentru asta este puţin ciudat? Astăzi ar fi trebuit să fie ziua în care bugetul dumneavoastră trebuia să treacă prin Parlament. Toată lumea ştia că, dacă reuşeai, şansele tale de realegere ar fi fost mult

îmbunătăţite. Dacă cineva nu voia să fiţi reales, sau dacă cineva voia să fie preşedinte şi a decis că primul lucru pe care trebuie să-l facă este să vă anuleze şansele de realegere?”

Nance încerca să realizeze două lucruri prin confundarea intenţionată a preşedintelui. În primul rând, sincer, nu-i plăcea să se grăbească într-o situaţie complicată şi să adopte o poziţie fermă fără să cunoască toate faptele. De prea multe ori în cariera sa fusese nevoit să cureţe o mizerie după ce oamenii luaseră o poziţie neinformată asupra unei probleme, pentru ca mai târziu să afle că aleseseră partea greşită. Un alt motiv pentru care Nance dorea să îl menţină pe Stevens nesigur era acela că, atâta timp cât preşedintele era confuz, acesta ar fi continuat să ceară sfatul consilierului său pentru securitate naţională.

„Domnule preşedinte, este un risc inutil să ieşi şi să te angajezi imediat pe o poziţie. Vă amintiţi când USS Vincennes a doborât Airbus-ul iranian? Preşedintele Reagan a ieşit la televiziunea naţională şi a spus lumii că Vincennes era atacat de canoniere

iraniene când a tras asupra Airbusului. El a adoptat o poziţie fermă potrivit căreia a fost vina iranienilor. S-a pus singur la colţ şi a petrecut luni de zile încercând să apere partea greşită a argumentului. Partea noastră a dat-o în bară şi a ucis trei sute de oameni nevinovaţi. Am sfârşit prin a părea nişte proşti. Acum, evident, această situaţie este diferită, dar tot ceea ce cer este să aşteptăm până când FBI-ul ne va furniza informaţii de încredere”. Nance a continuat să vorbească pe tonul său echilibrat, fără a fi conflictual. „Atunci vom putea formula un plan de acţiune coerent… În plus, a crede că putem înăbuşi chestia asta chiar acum este ca şi cum am crede că putem da înapoi un val tsunami. Neîncrederea publicului în politicieni este la un nivel record. Cerinţele enumerate în această scrisoare sunt exact ceea ce alegătorii au cerut cu insistenţă. Dacă vrem să ieşim învingători din această situaţie, va trebui să fim puţin mai vicleni”.

Hopkinson clătină din cap în semn de acord, dar în loc să i se adreseze preşedintelui, se uită la Garret. „Sunt de acord. Aş vrea, de asemenea, să aştept până când vom obţine unele dintre rezultatele acestor sondaje de opinie publică. Nu are sens să ne grăbim până nu ştim exact care este situaţia. În plus, cred că Mike are dreptate. Chestia asta este ca un val

mareic care se apropie de ţărm, iar lucrul cel mai inteligent este să ne dăm la o parte şi să stăm în faţa furtunii”.

Garret s-a aplecat pe spate şi şi-a bătut cu degetele pe măsuţa de lângă canapea, în timp ce piciorul încrucişat sărea în sus şi în jos. Preşedintele, Nance şi Hopkinson erau obişnuiţi ca Garret să mediteze la o idee.

După un minut întreg de tăcere, preşedintele a devenit nerăbdător şi a întrebat: „Stu, ce părere ai?”

Garret a clănţănit din dinţi de câteva ori şi a răspuns: „Bine, aţi câştigat. Pentru discursul din această seară vom merge la sigur. Vom merge pe sumbru şi îndoliat”. Garret şi-a notat o notă pentru el însuşi pe carneţelul său galben. „Puteţi vorbi despre durerea pe care o simţiţi pentru pierderea acestor buni prieteni. Vom face ca totul să pară foarte

personal. Poţi să enumeri câteva dintre realizările lor şi să vorbeşti despre ei ca despre adevăraţi eroi ai democraţiei”.

„Să nu-i ridicăm prea mult în slăvi”, a spus Nance cu prudenţă. „Unul dintre prietenii noştri decedaţi are destule schelete în dulap care s-ar putea întoarce să ne bântuie. Să lăsăm presa să facă prima mişcare în acest sens… Să spunem doar ceea ce este evident şi să spunem că aceste asasinate sunt o ameninţare la adresa securităţii noastre naţionale, iar apoi puteţi face câteva comentarii despre cum aceşti oameni şi-au dăruit întreaga viaţă în slujba ţării lor. Cel mai important, ar trebui să fim scurţi”.

Garret a dat din cap în semn de acord. „Aveţi dreptate. Aceşti oameni sunt morţi acum. Nu le mai datorăm niciun favor. Dacă presa vrea să îi transforme în martiri, putem aştepta şi putem sări în acel vagon în timpul funeraliilor de săptămâna viitoare”.

Toată lumea a dat din cap în semn de acord, în timp ce Garret a continuat să îşi scrie un bilet. Când a terminat, şi-a ridicat privirea spre Hopkinson. „Ted, de ce nu te duci să-i spui lui Moncur la ce oră ne vom adresa naţiunii şi să-i faci pe cei care scriu discursurile să se concentreze asupra problemelor pe care le-am discutat. Când voi termina, voi trece pe la biroul tău pentru a lucra la detalii”. Hopkinson s-a ridicat şi a pornit spre uşă.

De îndată ce a plecat, Garret s-a aplecat în faţă şi a vorbit pe un ton scăzut. „Sunt foarte supărat pe modul în care a decurs întâlnirea de azi dimineaţă şi nu doar pentru că agentul ăla fără nume mi-a ieşit în faţă. Sunt supărat pentru că ne aflăm în mijlocul unei crize şi nu putem avea încredere nici măcar în oamenii de care depindem pentru a ne oferi informaţii. Acum, nu vreau să mă întorc şi să repet de ce Roach şi Stansfield nu au fost înlocuiţi când am preluat mandatul. Ştim cu toţii de ce nu au fost înlocuiţi şi am fost cu toţii de acord la momentul respectiv. Având în vedere dificultăţile pe care le-am întâmpinat în a obţine confirmarea cabinetului, ceea ce trebuia făcut era să-i lăsăm la conducerea FBI şi CIA”. Capul chelios şi slab al lui Garret a tremurat şi obrajii i s-au încordat. „Acum, iată-ne în mijlocul unei crize majore, iar eu nu am încredere în niciunul

dintre ei cât de departe pot să-i arunc. Ce vom face în această privinţă?”

Preşedintele a analizat întrebarea şi a răspuns: „Ei bine, niciunul dintre ei nu este dispus să demisioneze şi, având în vedere criza cu care ne confruntăm, cred că încercarea de a-i forţa să plece nu ar fi înţeleaptă”.

Nance a stat nemişcat în timp ce ambii bărbaţi se uitau la el pentru a-i cere părerea. El era spionul profesionist al grupului, după ce îşi petrecuse cea mai mare parte a primilor ani lucrând pentru serviciile de informaţii ale armatei şi trecând apoi la Agenţia Naţională de Securitate. Avea o minte ascuţită şi se pricepea să pună lucrurile în mişcare. Ideea de a-l şantaja pe congresmanul Moore fusese a lui.

„Dacă vreţi cu adevărat să scăpaţi de ei”, a

răspuns în cele din urmă Nance, „va trebui să o faceţi prin presiune publică şi prin presiuni de la Hill. Trebuie să fie stânjeniţi să îşi părăsească slujbele”. A făcut o pauză pentru o clipă, mintea lui calculând următoarea mişcare. „Presiunea de a rezolva aceste crime va sta numai pe umerii FBI-ului. Dacă Roach nu va face progrese în acest caz, va fi foarte uşor să dea drumul la câini pe el”. Nance a ridicat un deget în aer. „Şi am câteva idei despre cum am putea să accelerăm procesul”.

SOARELE SCĂZEA peste orizontul vestic, iar odată cu el scădea şi temperatura. O'Rourke mergea pe stradă cu mâinile în buzunare. Purta o pereche de blugi, o cămaşă de flanelă şi o geacă de piele maro închis. Mâna stângă era înfăşurată în jurul mânerului unui Combatmaster de calibrul.45 fabricat de Detonics. Pistolul de mărimea unei palme avea o putere uriaşă. În calitate de membru al Congresului, O'Rourke obţinuse un permis special pentru a purta arma. Nu purta pistolul doar din cauza asasinatelor recente. Începuse să o poarte cu câţiva ani în urmă pentru a se proteja împotriva haitelor de gangsteri care cutreierau străzile din Washington D.C. O'Rourke fusese un fundaş zdrobitor de oase pentru echipa de hochei a Universităţii din Minnesota. Cu mărimea şi viteza lui, puţini oameni se jucau cu el pe gheaţă sau în afara ei, dar tâlharilor din D.C. nu le păsa de mărime. Al doilea cel mai traumatizant eveniment din viaţa lui O'Rourke dovedise acest lucru.

Gândul la tâlhăria prietenului său îl făcu pe Michael să-şi strângă mai tare strânsoarea în jurul mânerului pistolului. Cu un an înainte, cel mai bun prieten al lui Michael fusese împuşcat şi ucis la doar două străzi de Capitoliu. Mark Coleman şi O'Rourke lucrau în echipa senatorului Olson şi erau colegi de

cameră. Într-o seară, Coleman se îndrepta spre casă de la serviciu când a fost oprit de un drogat de 22 de ani. Un martor l-a văzut pe tânărul şovăielnic cum s-a apropiat de Coleman şi, fără să spună un cuvânt, l-a împuşcat în piept, i-a luat portofelul şi a fugit. Poliţia l-a prins pe bărbat a doua zi. Ucigaşul fusese deja condamnat de două ori pentru jaf armat, dar a fost eliberat condiţionat mai devreme din cauza lipsei de spaţiu în închisorile din D.C.

O'Rourke nu fusese îngrijorat de faptul că colegul său de cameră nu venise acasă în acea seară. Coleman era logodit şi îşi petrecea majoritatea serilor în apartamentul logodnicei sale. O'Rourke s-a dus la birou târziu în dimineaţa următoare. Tocmai îşi câştigase locul în Congres săptămâna precedentă şi venise să treacă în revistă câteva note de tranziţie cu senatorul Olson. Michael a intrat în birou fără să ştie că prietenul său fusese ucis. Personalul biroului era adunat în zona de recepţie, îmbrăţişându-se şi plângând când Michael a intrat pe uşă. O'Rourke a rămas în stare de şoc în timp ce una dintre secretare îi dădea vestea. Michael s-a uitat în jurul camerei la toţi oamenii care încercau să se consoleze unii pe alţii şi s-a retras instinctiv. A ieşit cu spatele din birou şi a părăsit clădirea.

Când a ieşit afară, s-a îndreptat spre Mall şi a mers spre vest, trecând pe lângă Smithsonian şi Monumentul Washington. Mergând încet, mintea îi era inundată de amintiri despre prietenul său şi părinţii săi. După ce a trecut pe lângă Reflecting Pool, a ajuns la Lincoln Memorial şi s-a oprit. A stat şi a privit îndelung la Capitoliu.

O'Rourke a privit marea rotondă şi a încercat să înţeleagă cum o persoană a putut fi împuşcată şi ucisă atât de aproape de inima guvernului Statelor Unite ale Americii. Stătea pe treptele Lincoln Memorial şi privea fix la Capitoliu, încercând să dea sens unei morţi fără sens, încercând să înţeleagă ce se întâmpla cu America, încercând să înţeleagă de ce o persoană ca Mark Coleman, care muncise atât de mult, care trăise cinstit, care avea toată viaţa înainte, putea fi stingherit de un dependent de droguri fără valoare.

O'Rourke s-a gândit la toate şedinţele la care a participat, în care senatori şi congresmeni cu greutate aruncau miliarde de dolari din taxe ca la un joc de Monopoly – bani care mergeau întotdeauna în

sprijinul unor grupuri de interese speciale a căror susţinere era necesară la următoarele alegeri. Atunci când se aducea în discuţie subiectul criminalităţii, se vorbea despre el cu entuziasm şi vigoare, mai ales când presa era prin preajmă, dar în spatele uşilor închise ale şedinţelor de comisie, politicienii erau întotdeauna mai dispuşi să cheltuiască banii pe subvenţii agricole sau pe cheltuieli pentru apărare decât pe criminalitate.

Realitatea vieţii îl izbise dur pe O'Rourke în acea zi. Se uitase la Washington şi ştia că nu avea cum să facă diferenţa. Corupţia sistemului devenise prea înrădăcinată şi, chiar dacă ar mai fi existat alţi treizeci de congresmeni la fel ca el, nu ar fi putut să facă nicio breşă. Băieţii vechi controlau comisiile şi, odată cu acestea, agenda legislativă şi sforile pungilor de la buzunar.

O'Rourke decisese în acel moment, cu un an mai devreme, în timp ce privea cupola mare a Capitoliului, că a terminat cu Washingtonul. Dacă nu putea schimba ceva, nu voia să fie martor şi complice la corupţia din politica de la Washington. La naiba

dacă avea de gând să rămână în acest oraş şi să se transforme într-unul dintre ei. Washington fusese construit pe o mlaştină şi, în ceea ce-l privea pe Michael, era încă o mlaştină.

Când O'Rourke a virat pe Wisconsin Avenue, mintea lui s-a întors în prezent. A observat pentru prima dată de la preluarea mandatului că o schimbare reală ar putea fi posibilă. Asasinarea şocantă a trei dintre cele mai proeminente animale politice din Washington avea să forţeze cu siguranţă reforma în prim-plan.

O'Rourke a traversat strada până la Blacky's Bar şi a intrat. Aruncând o privire peste mulţime, a căutat o căpăţână plină de păr negru şi, după două mătănii, a găsit-o. Stătea la capătul celălalt al barului, înconjurată de un grup de bărbaţi încă în costume. Vederea ei i-a adus un zâmbet pe faţă.

O femeie atrăgătoare s-a apropiat şi l-a apucat de braţ pe O’Rourke. „Michael, ai întârziat. Ar fi bine să te duci acolo şi să o salvezi. Vulturii se apropie”.

O’Rourke a continuat să se uite fix peste bar. „Da, văd asta”. S-a uitat în jos şi a sărutat-o pe femeie pe obraz. „Bună, Meredith, e gata să mă omoare?”

„Michael, ai putea să apari la miezul nopţii şi ea nu s-ar supăra. Pot să vă iau haina?”

O’Rourke şi-a amintit că avea arma la el şi a spus politicos: „Nu, mulţumesc”.

„Erau lucrurile destul de tensionate pe Deal astăzi?”

„Da, a fost multă securitate suplimentară”.

„Ei bine, aveţi grijă”. Proprietarul l-a strâns de braţ. „Du-te acolo şi salveaz-o. Am o cabină pregătită pentru tine, oricând vei fi gata”.

O'Rourke şi-a croit drum prin mulţime şi a rămas în spatele haitei de maşini de patrulare care salivau după prietena lui. A respirat adânc şi a privit pentru o clipă. O'Rourke şi-a pus mâinile pe umerii celor doi bărbaţi cei mai apropiaţi de el. „Scuzaţi-mă, domnilor”.

Cei doi bărbaţi s-au întors şi şi-au făcut loc. Liz purta o bluză albă, o fustă neagră scurtă, ciorapi de nylon negri şi tocuri negre din piele de căprioară. Un zâmbet s-a răspândit pe faţa lui O'Rourke şi a făcut un pas înainte pentru a o săruta pe buze. Apoi, trecându-şi nasul pe obrazul ei, i-a şoptit: „Arăţi minunat”.

Ea a zâmbit, şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei lui şi l-a tras mai aproape pentru un alt sărut. După câteva momente, O'Rourke a luat-o de mână şi a spus: „Meredith ne-a pregătit masa. Să mergem să fim singuri".

Cuplul s-a îndreptat spre cabina deschisă şi s-a aşezat unul vizavi de celălalt. O'Rourke a apucat-o de mâini şi s-a uitat fix la ea. Îi plăceau ochii ei. Îi plăcea totul la ea... părul ei negru şi des, pielea măslinie, mintea ei ascuţită, simţul ei grozav al umorului, dar mai ales îi plăceau ochii ei. În ciuda atitudinii sale proaste faţă de Washington, ea reuşise să-şi facă loc în inima lui. Liz era inteligentă, era agresivă, era grijulie, iubea copiii. Era tot ce-şi dorea el. Liz Scarlatti intrase în viaţa lui cu un an în urmă şi, deşi ultimul lucru pe care şi-l dorea era o relaţie, nu-i putea rezista.

Se cunoscuseră într-un mic bar de blues din Georgetown. Era o seară aglomerată de weekend şi s-a întâmplat să fie unul lângă altul când formaţia a dat drumul la o versiune senzuală a piesei „Sweet Melissa" a celor de la Allman Brothers. Solista

principală a trupei a cântat-o într-un mod lent şi seducător, care a antrenat întreaga mulţime într-un legănat ritmic. Stând la marginea ringului de dans, O'Rourke s-a lovit puţin prea tare de cea lângă care stătea, iar când s-a întors pentru a-şi cere scuze, era Liz.

Scuzele nu i-au ieşit niciodată din gură. Se holba uimit la ceea ce nu avea nicio îndoială că era cea mai frumoasă femeie pe care pusese vreodată ochii. Faţa îi era îngheţată, cu ochii larg deschişi şi buzele uşor întredeschise. Liz s-a uitat la el cu ochii ei mari şi căprui, şi asta a fost tot. O'Rourke a simţit cum inima i se scufundă în stomac şi nu s-a mai putut mişca. Din fericire pentru el, Liz nu a îngheţat. Ea a luat încet berea din mâna lui Michael, a pus-o pe un pervaz, apoi l-a luat de mână şi l-a condus pe ringul de dans. Restul a fost istorie.

Pe parcursul anului următor, atracţia lor a crescut într-o relaţie de dragoste serioasă, cu căsătoria la orizont. Exista o singură problemă în prezent – Michael voia să plece din D.C., iar Liz nu era încă sigură. Îi plăcea slujba ei din ce în ce mai puţin

cu fiecare săptămână, dar încă nu ajunsese să o urască. Muncise din greu pentru a ajunge acolo unde era şi nu era foarte sigură că era pregătită să renunţe la el şi să se mute în Minnesota.

Scarlatti i-a zâmbit lui O'Rourke şi l-a întrebat: „Deci, m-ai văzut ieri la televizor?"

Zâmbetul a dispărut de pe gura lui O'Rourke. „Despre ce a fost vorba? Ştii cât de mult urăsc publicitatea". O'Rourke şi-a schimbat vocea şi a început să o imite: „Domnule preşedinte, congresmanul O'Rourke spune că bugetul dumneavoastră este umplut cu mai multă carne de porc decât un cârnat Jimmy Dean. Haide, Liz, toată după-amiaza m-au sunat reporterii la birou". O'Rourke fusese furios ca naiba ieri când o văzuse ridicându-se la conferinţa de presă şi citându-l, dar acum, stând în faţa ei, toată acea furie dispăruse.

„Ei bine, îmi pare rău, Michael, eşti o figură publică şi ceea ce spui este o ştire”.

„În primul rând, eu nu sunt eligibil şi nu am niciun control asupra a ceea ce scrie un editorialist de bârfe zburătăcit. Cu tine, asta e o altă poveste. Tot ceea ce îţi cer este ca pe viitor să ne păstrăm relaţia puţin mai privată. Ceea ce se spune când suntem împreună în pat rămâne între noi doi”.

Scarlatti s-a aplecat în faţă. „Dacă asta îţi doreşti cu adevărat, o voi respecta, dar nu voi înţelege niciodată aversiunea ta faţă de presă. Eşti singurul politician pe care îl cunosc care încearcă în mod conştient să stea departe de lumina reflectoarelor”.

„Liz, am mai discutat despre asta. Hai să nu mai trecem din nou peste asta”. Michael i-a oferit un zâmbet forţat, apoi a spus: „Apropo, felicitări! Ai

arătat foarte bine ieri. Ai fost singura care l-a provocat. Restul fătălăilor s-au rostogolit şi i-au dat întrebări frumoase şi uşoare”.

„De aceea sunt chemaţi. Acele conferinţe de presă sunt cele mai mari escrocherii. Preşedintele apelează de fiecare dată la aceiaşi oameni pentru că ştie că aceştia îi vor arunca o întrebare frumoasă şi grasă”.

Preşedintele stătea în spatele biroului său din Biroul Oval, purtând un costum închis la culoare, o cravată în dungi şi o cămaşă albă. Bucăţi de Kleenex erau îndesate între guler şi gât, în timp ce o femeie stătea deasupra lui şi îi aplica machiaj pe faţă. Stu Garret se profila peste celălalt umăr şi citea o listă de atenţionări de ultim moment. Ted Hopkinson se afla în mijlocul unei ultime verificări pentru a se asigura că totul era la locul lui. În cinci minute urmau să fie în direct în faţa naţiunii.

Garret îi făcu semn cu mâna femeii care se ocupa de machiaj. „Ajunge. Arată bine!"... Acum, Jim, ţine minte, începe cu o privire sumbră. Vrem să le arătăm că eşti în suferinţă. Rămâi cam aplecat în prima parte, aşa cum ai făcut la ultima repetiţie. Când ajungem la ultima parte, despre democraţie şi fondatorii acestei ţări, vreau să devii mai ţeapăn şi mai rigid. Staţi drept, dar nu bateţi cu pumnul în pupitru, aşa cum aţi făcut la ultima repetiţie. Pare un pic prea puternic. Rămâi la vechea ta metodă. Strânge braţul şi dă din pumnul spre cameră. Nu prea repede. Scutură-l încet şi deliberat, ca şi cum ai sublinia fiecare cuvânt". Garret a imitat mişcarea.

Hopkinson s-a apropiat şi a scos Kleenex-ul de sub gulerul preşedintelui. „Domnule, cunoaşteţi rutina. Vă rog să nu vă atingeţi faţa, cămaşa sau cravata. Machiajul se va păta şi vom fi în direct în câteva minute".

Scarlatti şi O'Rourke se uitau la meniurile lor şi discutau despre asasinate, când vuietul subjugat al mulţimii de vineri seara a căzut într-o tăcere tăcută. Când şi-au ridicat privirea, chipul preşedintelui era

pe toate televizoarele din bar. Mai multe persoane au făcut remarci sarcastice şi au fost strigate de ceilalţi clienţi. Preşedintele a început să vorbească.

„Bună seara. Voi fi foarte scurt şi la obiect în această seară. Cu profundă durere vin în faţa dumneavoastră, pentru a discuta despre o mare pierdere pentru naţiunea noastră… moartea tragică a congresmanului Koslowski, a senatorului Fitzgerald şi a senatorului Downs… Aceşti trei mari oameni de stat au oferit peste optzeci de ani de servicii poporului american. În acest timp, au luptat cu pasiune pentru lucrurile în care credeau: libertate, democraţie şi bunăstarea fiecărui bărbat, femeie şi copil din America. Carierele lor au fost lungi şi ilustre. Între ei, au fost autorii a sute de proiecte de lege care au contribuit la transformarea Americii într-un loc mai bun pentru a trăi şi a munci. Conducerea, îndrumarea şi înţelepciunea lor vor lipsi foarte mult în sălile sfinţite ale Congresului, iar mie îmi va lipsi foarte mult prietenia lor”. Preşedintele a coborât privirea pentru un moment şi a făcut o pauză. „V-aş ruga pe toţi, concetăţenii mei americani, să îi păstraţi pe congresmanul Koslowski, senatorul Fitzgerald, senatorul Downs şi familiile lor în rugăciunile voastre. Ei nu au fost perfecţi; niciunul dintre noi nu este. Cu toate acestea, şi-au depăşit imperfecţiunile şi

au dat tot ce au avut pentru ţara lor şi pentru compatrioţii lor. Pentru acest lucru, le vom fi mereu îndatoraţi”. Preşedintele a făcut din nou o pauză, cu faţa trasă, privind fix în cameră.

„Noi, în capitala naţiunii, suntem în stare de şoc din cauza crimelor violente şi fără sens care au fost comise în această dimineaţă. Suntem un grup foarte apropiat. Mulţi dintre noi au lucrat unul lângă celălalt timp de zeci de ani. Eu, personal, îi cunosc pe congresmanul Koslowski, pe senatorul Fitzgerald şi pe senatorul Downs de peste treizeci de ani. Le-am cunoscut soţiile şi copiii. I-am văzut pe copiii lor crescând, căsătorindu-se şi având proprii lor copii. Este extrem de dureros pentru noi să vedem trei oameni, care au dat atât de mult, loviţi într-o rafală de violenţă fără sens”. Din nou, preşedintele şi-a coborât privirea şi a făcut o pauză de câteva momente. Când şi-a ridicat din nou privirea, a luat o bucată de hârtie şi a ţinut-o în faţa camerei.

„Mulţi dintre voi sunt la curent cu această scrisoare care a fost primită astăzi de către mass-media. FBI-ul m-a informat că există şanse foarte

mari ca această scrisoare să provină de la grupul care a comis asasinarea congresmanului Koslowski, a senatorului Fitzgerald şi a senatorului Downs. De asemenea, FBI consideră că există o şansă foarte mare ca această scrisoare să fi fost trimisă ca o piesă de dezinformare, trimisă pentru a conduce ancheta într-o direcţie greşită. Din cauza investigaţiei în curs, nu pot dezvolta mai mult acest subiect. Tot ce pot spune deocamdată este că directorul FBI, Roach, m-a asigurat că teroriştii care au ucis aceşti oameni lipsiţi de apărare vor fi prinşi şi aduşi în faţa justiţiei".

Preşedintele a fluturat scrisoarea în aer şi s-a aşezat mai drept. „Oamenii care au comis această crimă reprezintă antiteza democraţiei. Ei reprezintă tirania. Ceea ce s-a întâmplat în această dimineaţă nu a fost doar uciderea a trei politicieni importanţi. A fost un atac asupra Statelor Unite ale Americii. A fost un atac asupra idealurilor democraţiei. Ţara noastră a fost fondată de bărbaţi şi femei care au fugit de tirania monarhiilor şi dictaturilor din întreaga lume. Ei au făcut din America un loc în care toată lumea putea avea un cuvânt de spus în ceea ce priveşte modul în care era condusă ţara: un guvern pentru popor, de către popor şi al poporului. De-a lungul anilor, am luptat în nenumărate războaie pentru a apăra libertatea şi democraţia. Milioane de bărbaţi şi

femei americani au murit pentru ca noi să putem continua să trăim liberi, pentru a avea un cuvânt de spus în modul în care funcţionează guvernul nostru, pentru ca democraţia să poată înflori!” Preşedintele a devenit mai animat.

„Crimele crude şi inumane care au fost comise în această dimineaţă reprezintă ceea ce acele milioane de americani au murit luptând împotriva lor. Au fost acte de tiranie, guvernarea aspră, violentă şi în forţă a celor puţini asupra celor mulţi. Democraţia şi diversitatea au făcut America măreaţă. Suntem măreţi pentru că toată lumea a avut un cuvânt de spus, nu pentru că câţiva militanţi şi-au băgat credinţele şi idealurile pe gâtul restului ţării. Chiar dacă solicitările din această scrisoare ar fi autentice, ceea ce nu credem că sunt, nu le-aş putea accepta. Dacă voi, poporul american, doriţi să faceţi schimbări în modul în care este condus guvernul vostru, aceste schimbări trebuie să aibă loc într-un mod paşnic şi democratic. Acestea trebuie să aibă loc în cadrul sistemului nostru legislativ şi juridic actual. M-aţi ales să fiu preşedintele vostru şi am depus un jurământ de a respecta legile acestei ţări şi de a proteja securitatea naţională a Americii.

„Cei care au comis aceste crime sunt terorişti şi laşi. Voi continua politica predecesorilor mei. Nu voi trata cu teroriştii. FBI-ul, împreună cu cooperarea celorlalte agenţii de aplicare a legii şi de informaţii, va vâna aceste animale şi le va pune după gratii. Mulţi americani au murit luptând pentru democraţie. Congresmanul Koslowski, senatorul Fitzgerald şi senatorul Downs sunt încă trei nume care vor fi adăugate la această listă lungă şi nobilă. Ei au fost patrioţi care nu numai că au crezut în democraţie şi libertate, care nu numai că au trăit şi s-au bucurat de roadele democraţiei şi libertăţii, ci au fost oameni care au luptat pentru democraţie şi libertate pentru ca noi ceilalţi să ne putem bucura de ele.

„Moartea acestor trei mari americani este o tragedie şi o pierdere pentru întreaga noastră naţiune, dar America este o ţară care a suferit multe pierderi în lunga şi glorioasa ei luptă pentru a susţine libertatea. De-a lungul istoriei noastre, ne-am confruntat cu mari încercări şi necazuri. Noi, ca naţiune, ne-am ridicat întotdeauna deasupra acestor obstacole şi am ieşit mai puternici! Săptămâna viitoare, noi, ca naţiune, îi vom înmormânta pe aceşti trei oameni onorabili. Le vom plânge moartea ca ţară, iar apoi vom face ceea ce şi-ar fi dorit ei”.

Preşedintele şi-a luat mâna dreaptă de pe birou şi şi-a strâns pumnul. Continuând să vorbească, l-a împins încet în faţă, spre cameră. „America şi democraţia sunt prea mari şi prea bune pentru a fi doborâte de tiranie. Vom merge mai departe, vom persevera, vom învinge!” A urmat o pauză lungă, în timp ce a continuat să privească în cameră şi să lase să atârne cuvintele pe care le rostise, iar apoi, în încheiere, a spus: „Noapte bună şi fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pe fiecare dintre voi”.

PREŞEDINTELE A CONTINUAT SĂ FURE ÎN FAŢA camerei până când Hopkinson a intervenit şi l-a tras de pe scaun. „Domnule, toate aceste microfoane sunt încă în direct, iar camera trimite o transmisiune”.

Preşedintele a dat din cap, ştiind ce insinua directorul său de comunicare. În anul precedent, Stevens spusese mai multe glume deplasate după discursul său radiofonic de sâmbătă după-amiază. El crezuse că microfoanele fuseseră închise, dar nu era aşa. Presa sărise pe el, dar, cum glumele erau chiar amuzante, pagubele au fost minore. Hopkinson şi Garret au fost mereu în alertă pentru a preveni o greşeală similară.

Garret s-a apropiat şi a spus: „Haideţi, domnilor, să mergem în biroul meu”. A clătinat din cap spre uşă, iar preşedintele şi Hopkinson l-au urmat.

Când au intrat în biroul lui Garret, preşedintele s-a întors spre Hopkinson şi l-a întrebat: „Cum am arătat?”

„Aţi arătat bine, domnule”.

„Aţi părut sincer şi sincer?”

„Aşa mi s-a părut, dar vom şti mai multe în aproximativ o oră. Am un grup de sondare a opiniei publice care sună chiar acum la cinci sute de case pentru a încerca să afle mai devreme ce crede publicul”.

Stu Garret s-a aşezat în spatele biroului său, şi-a băgat o ţigară în gură şi a aprins micul aparat de fumat maro de lângă scrumieră. După ce a tras un

fum adânc, şi-a îndepărtat ţigara de buze şi a început să vorbească, cu plămânii încă plini de fum. „Ai făcut o treabă bună, Jim. Dacă ne descurcăm cum trebuie, cred că vom vedea un salt mare în ratingul tău de aprobare”. Fumul a început să iasă din nasul lui Garret şi acesta şi-a înclinat capul pe spate, expirând un nor gri închis spre tavan. „Nimic nu se compară cu expunerea pe care ţi-o oferă o criză”.

În Blacky's, vacarmul conversaţiei revenise, în timp ce patronii discutau despre evenimentele din acea zi şi despre discursul preşedintelui. O'Rourke îşi ţinea intenţionat gura închisă, în timp ce Scarlatti se holba la el. Se uita peste meniul său la ochii ei mari şi căprui.

„Michael, ştii că mor de nerăbdare să aud ce ai de spus despre toată povestea asta”.

„Despre ce?”

Scarlatti i-a smuls meniul din mâini. „Nu face pe timidul cu mine, Michael, vorbesc serios. Chiar vreau să ştiu ce părere ai despre asta. Adică, nu în fiecare zi sunt asasinaţi doi senatori şi un membru al Congresului”.

Michael s-a gândit să-şi îndulcească comentariul şi apoi a optat pentru abordarea directă. „Pe scurt, Liz, cred că Koslowski, Downs şi Fitzgerald au fost nişte gunoaie de pe pământ. Ei reprezentau nucleul a ceea ce este în neregulă cu acest oraş”.

„Haide, Michael, ce părere ai cu adevărat despre ei?”, a întrebat Scarlatti cu sarcasm.

„Ascultă, nu sunt înnebunit să văd cum liderii noştri politici sunt împuşcaţi la adăpostul întunericului, dar având în vedere încotro ne îndreptăm, nu sunt atât de sigur că aceşti asasini nu ne fac tuturor o mare favoare”.

Scarlatti s-a uitat în jos şi a spus: „Mă tem că sunt mulţi oameni care ar fi de acord cu tine. Nu vă îngrijorează deloc... în calitate de congresman... faptul că aceşti terorişti ar putea să întoarcă arma împotriva dumneavoastră în cele din urmă?”

„Nu”. Michael a clătinat din cap. „Sunt peşti mai mari de prăjit decât mine. Şi în plus, nu sunt atât de sigur că sunt terorişti”.

„Nu crezi că sunt terorişti?” a întrebat Liz cu o expresie întrebătoare.

„Nu. Este un clişeu prea des folosit, dar teroristul unuia este luptătorul pentru libertate al altuia. Tipii ăştia nu au ucis niciun civil”. O'Rourke a făcut o pauză de o secundă. Cu o voce puţin deasupra unei şoapte, a continuat: „Dacă nu mai moare nimeni, iar acest grup poate aduce schimbările pe care le-au declarat în cererile lor, acesta va fi unul dintre cele

mai bune lucruri care s-au întâmplat în această ţară de la mişcarea pentru drepturile civile”.

„Ei bine, din ceea ce tocmai a spus preşedintele, există motive să credem că acea scrisoare este un fals”.

„Haide, Liz”. O'Rourke s-a încruntat. „Eşti reporter. Chiar crezi vreun cuvânt care iese din gura lui Stevens? Casa Albă încearcă deja să învârtă chestia asta şi nici măcar nu ştiu ce se întâmplă. Tipii ăia stau acolo chiar acum şi fac pe ei”. O'Rourke şi-a ridicat furculiţa şi a bătut-o uşor pe covoraş. „Azi trebuia să fie o zi mare pentru ei. Preşedintele urma să-şi aprobe bugetul, dar în schimb se trezeşte şi află că doi senatori şi omul său de bază din Congres au fost asasinaţi. Apoi primeşte o scrisoare în care i se spune că este timpul să se adune, altfel el va fi următorul. Liz, aceasta este cea mai mare teamă a lor, şi nu doar a preşedintelui, ci a tuturor. Ei au jucat micul lor joc al politicii de partid de ani de zile. La fiecare alegeri spun că vor reduce toate cheltuielile inutile, vor acorda o reducere de taxe clasei de mijloc şi vor echilibra bugetul. Spun orice pentru a fi aleşi,

iar apoi, odată ajunşi la guvernare, spun aceleaşi prostii: mai multe cheltuieli, nicio scutire de taxe şi mai multe deficite”.

Scarlatti a clătinat din cap şi a zâmbit.

O'Rourke s-a uitat la ea şi a întrebat: „Ce?”

„Cred că sunt puţin şocată. Aş fi crezut că tu, dintre toţi oamenii, domnul Lege şi Ordine, ai fi denunţat ceea ce s-a întâmplat astăzi. Adică, eu sunt liberalul. Eu ar trebui să susţin anarhia, nu tu”.

„Asta nu e anarhie, Liz. Poate fi o revoltă, dar nu este anarhie”. Zâmbind, el a spus: „În plus, tu eşti membru al presei. Ar trebui să fii neutră… îţi aminteşti?”

Agentul special McMahon stătea în capul mesei într-o sală de conferinţe mare, în capătul holului de la biroul său. Camera devenise rapid centrul de comandă al anchetei. Se holba la televizor cu neîncredere. Preşedintele tocmai îşi terminase discursul către naţiune, iar lui McMahon nu-i plăcea ceea ce auzise. A luat telefonul de lângă el şi a format linia directă către biroul lui Roach.

După mai multe sonerii, directorul a răspuns: „Alo”.

„Ce naiba a fost asta?”

„Habar n-am”, a răspuns categoric Roach.

„Le-a spus cineva de la Birou că noi credem că

scrisoarea este o dezinformare?”

„Nu”, a oftat Roach.

„Nu i-ai promis de fapt că îi vom prinde pe tipii ăştia, nu-i aşa?”

„Skip, ştii mai bine decât atât”.

„Ce naiba se întâmplă? Nu înţeleg de ce naiba ar spune aşa ceva”.

„Eu cred că da. Ce-ar fi să ne întâlnim mâine

dimineaţă la ora opt în biroul meu? Preşedintele vrea să ne vadă la prânz. Asta ar trebui să ne dea timp să trecem în revistă unele lucruri”.

„Voi fi acolo la opt”.

„Cum merg lucrurile la tine?”

„Până acum, rapoartele preliminare ale autopsiilor nu au scos nimic la iveală, iar scrisorile pe care le-am interceptat au fost negative pentru amprente. S-ar putea să afle mai multe după ce le analizează, dar mă îndoiesc”.

„A venit vreunul dintre oamenii ăia din parc să încerce să ne dea un portret robot al tipului pe care l-au văzut?”

„Da, avem trei care cred că l-au văzut pe făptaş. Chiar acum sunt în camere separate, dând descrierile lor unor artişti diferiţi. Când vor termina, le vom aduce împreună şi vom compara”.

„Bine. Presupun că luăm măsuri de precauţie suplimentare pentru a ne asigura că numele lor nu sunt divulgate?”

„Din câte ştie presa, nu există martori la niciuna dintre crime”.

„Am făcut aranjamente pentru a le oferi protecţie?”

„Ne-am ocupat deja de asta”.

„În regulă, ţinem legătura. Voi fi aici până pe la zece”.

McMahon a închis telefonul şi şi-a îngropat faţa în mâini. Nu s-a mişcat timp de aproape cinci minute. Încerca să se gândească la un motiv pentru care preşedintele ar fi spus că scrisoarea era o momeală. S-a ridicat şi s-a uitat la cei doi agenţi care stăteau în stânga lui. „Kathy şi Dan, veniţi cu mine”.

McMahon a ieşit din cameră şi a mers pe hol până la biroul său. Agenţii speciali Kathy Jennings şi Dan Wardwell l-au urmat. Când Jennings şi Wardwell au intrat în cameră, a închis uşa şi a făcut semn spre canapea. Cei doi agenţi s-au aşezat. McMahon s-a plimbat un moment şi apoi s-a oprit.

„Cred că suntem cu toţii de acord că scrisoarea trimisă la NBC a fost trimisă de acelaşi grup care i-a ucis pe Koslowski, Downs şi Fitzgerald. Este o

chestiune de la sine înţeleasă. Scrisoarea a fost trimisă înainte ca crimele să aibă loc şi îi numeşte pe cei care au fost ucişi. Suntem cu toţii de acord?”

Jennings şi Wardwell au dat din cap că da.

McMahon a ridicat o copie a scrisorii. „Aş dori să vă aud părerile dacă credeţi că această scrisoare este ceea ce pare a fi sau dacă credeţi că este, aşa cum a spus preşedintele, „o piesă de dezinformare”.

Cei doi agenţi s-au privit unul pe celălalt în căutarea sprijinului, niciunul dintre ei nefiind foarte sigur de răspunsul pe care îl căuta şeful lor. Wardwell a vorbit primul. „Cine, la Birou, i-a spus preşedintelui că ei credeau că scrisoarea este o dezinformare?”

„Nimeni nu a făcut-o, din câte ştim noi, dar nu asta mă preocupă. Nu vreau ca nimic din toate astea să se infiltreze în linia ta de gândire. Ceea ce vreau să ştiu este dacă, pe baza dovezilor pe care le-aţi văzut, credeţi că această scrisoare este o piesă de dezinformare?” McMahon s-a sprijinit de marginea biroului său şi a aşteptat un răspuns.

„Pe baza a ceea ce ştim, nu, nu cred că această scrisoare este o piesă de dezinformare”, a spus Wardwell.

„De ce credeţi că este autentică?”. a întrebat McMahon.

„Spuneţi-mi de ce ar trebui să cred altceva”.

„Nu aşa vreau să procedaţi”. McMahon a început să dea din cap şi să dea din mâini. „Hai să încercăm asta. Dan, vreau să presupunem că oricine i-a ucis pe aceşti tipi a avut un motiv ascuns. Kathy, vreau ca tu să susţii că nu au avut un motiv ascuns. Acum, Dan, dacă motivul uciderii celor trei tipi nu a fost acela de a-i speria pe politicieni să facă ceea ce scrie în scrisoare, atunci care a fost?”

A fost o tăcere lungă în timp ce Wardwell a meditat la întrebare. Dintr-odată, şi-a lovit coapsele cu ambele mâini. „O, Doamne! Nici măcar nu m-am gândit la asta. Bugetul preşedintelui ar fi trebuit să fie adoptat astăzi. Dacă îi elimini pe tipii ăia, bugetul e mort”.

„Dacă motivul era să deraieze bugetul, atunci de ce să-i omori pe toţi trei? Koslowski era responsabil de Comitetul de Credite. Tot ce trebuia să facă era să-l omoare şi bugetul ar fi fost mort. De ce să-i ucidă pe cei doi senatori?” a insistat McMahon.

„Ei bine… dacă ar fi vrut să-şi acopere urmele şi să nu pară că au încercat să oprească bugetul, ar fi ucis mai mult decât Koslowski”.

„Destul de corect”. McMahon a făcut o pauză şi şi-a bătut cu degetul în bărbie. „Presupunând că ai dreptate, de ce şi-ar asuma cineva un risc atât de mare doar pentru a opri bugetul?”

„Ar putea fi un milion de motive diferite… probabil, toate având legătură cu banii. Poate că era o nouă lege acolo care urma să coste pe cineva o grămadă de bani, sau poate că tocmai tăiaseră fondurile pentru un program, iar oamenii care au primit acei bani nu erau foarte mulţumiţi de asta. Bugetul este un act legislativ uriaş. Ar putea exista peste o mie de intrări noi acolo care ar putea afecta drastic finanţele cuiva sau ale unui grup”, a spus Wardwell.

A existat o scurtă tăcere în timp ce se gândeau la comentariile lui Wardwell, iar apoi Jennings a luat cuvântul. „Da, sau ar putea fi doar un grup de americani supăraţi pe modul în care aceşti nesimţiţi conduc ţara”.

McMahon s-a întors spre Jennings. „În regulă, şmecherule, e rândul tău”.

Jennings s-a aşezat în faţă pe canapea. Pistolul ei atârna lejer într-un toc de umăr sub braţul stâng. „Sunt o mulţime de americani care s-au săturat de felul în care tipii ăştia conduc ţara. Propriul nostru Departament de Contraterorism a raportat o creştere alarmantă a ameninţărilor împotriva politicienilor în ultimele optsprezece luni. Dacă aş fi un individ care se teme să piardă bani din cauza unei noi legi, Fitzgerald, Koslowski şi Downs ar fi ultimii trei pe care i-aş ucide. Ei au fost cei mai mari cheltuitori de pe Hill… Dacă preşedintele nu are nişte dovezi concrete că există un motiv ascuns în spatele acestor crime, cred că sunt doar o retorică politică”.

„Nu credeţi că momentul este puţin ciudat?” a întrebat McMahon.

„Ce sincronizare? Că au fost uciși chiar înainte ca bugetul să fie votat?”. Jennings a clătinat din cap în lateral. „Nu, nu cred. În această după-amiază mi-ai spus ce a spus femeia aceea Kennedy de la CIA despre faptul că aceste crime au fost comise de comandouri antrenate de militari. Ei bine, m-am gândit la asta o vreme și apoi l-am sunat pe vechiul meu instructor de arme de foc de la Academia FBI. Numele lui este Gus Mitchell. L-aţi întâlnit vreunul dintre voi?”

„Sigur, îl cunosc foarte bine”, a răspuns McMahon. Wardwell a dat din cap că nu.

„Ei bine, Gus este un vechi comandant al Delta Force, aşa că l-am sunat şi i-am prezentat teoria lui Kennedy. Nu am putut vorbi decât câteva minute, pentru că trebuia să se ducă să predea la un curs, dar

în acel scurt timp a spus ceva ce nu am înţeles cu adevărat până când ai adus în discuţie chestia asta cu bugetul. Gus a spus că unul dintre cele mai dificile lucruri legate de planificarea unei operaţiuni ca aceasta ar fi să alegi un moment în care să ai garanţia că toate ţintele tale vor fi acolo unde doreşti. Când te uiţi la aceste asasinate din punctul de vedere al ucigaşilor, dimineaţa dinaintea votării bugetului este momentul perfect. Toţi congresmenii trebuie să fie în oraş pentru a vota, iar toţi senatorii rămân în oraş pentru a încerca să influenţeze rezultatul. În orice altă zi, iar aceşti oameni zboară în oraş şi pleacă din oraş cu puţin sau deloc".

McMahon dădu din cap în sus şi în jos în timp ce se gândea la noul unghi de abordare al lui Jennings. Poate că ar merita să meargă să-i facă o mică vizită lui Gus Mitchell.

O'Rourke şi Scarlatti se plimbau pe trotuar. Scarlatti avea ambele braţe înfăşurate în jurul taliei lui O'Rourke, iar el avea braţul în jurul umărului ei. Aerul rece al nopţii se simţea bine pe feţele lor. Liz s-a întins şi l-a sărutat pe bărbie. O'Rourke a zâmbit şi

a observat că era prima dată când făcea asta de câteva zile. Totul fusese atât de încordat, atât de serios, în ultimele săptămâni. Se simţea bine ţinându-se de Liz, dar ceva îi spunea că lucrurile în Washington aveau să se înrăutăţească înainte de a se îmbunătăţi.

Când au ajuns la casa lui O'Rourke, au urcat treptele până la uşa din faţă. Primul nivel al casei era un garaj pentru două maşini. Parcat pe aceeaşi parte a străzii şi mai jos cu vreo trei case mai jos era un BMW negru cu geamuri fumurii închise la culoare şi numere de înmatriculare diplomatice. Bărbatul de la volan a privit cum cuplul chipeş intra în casă. S-a uitat în sus şi în josul străzii ca să vadă dacă îi urmase cineva.

În timp ce Michael și Liz intrau în casă, labradorul galben al lui O'Rourke, Duke, a sărit de la locul său de pe podeaua bucătăriei şi a fugit pe hol. Liz i-a dat drumul lui Michael pentru a-l întâmpina pe câinele entuziasmat.

„Bună, Duke. Ce mai faci? Mi-a fost dor de tine”. Scarlatti l-a mângâiat pe o parte şi l-a zgâriat pe gât, în timp ce labradorul de optzeci de kilograme dădea din coadă. O'Rourke l-a salutat pe colegul său de cameră de şapte ani şi l-a mângâiat pe cap. Scarlatti s-a ridicat în picioare. „Unde ţi-e mingea, Duke? Unde ţi-e mingea? Du-te şi ia-ţi mingea”. Duke a bătut frenetic cu labele pe podeaua de lemn masiv şi apoi a luat-o la fugă pe hol în căutarea mingii sale.

O'Rourke a luat geaca lui Scarlatti, a agăţat-o şi a spus: „Hei, nu-l agita prea tare. Am lucruri mai importante de făcut decât să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea”.

„Haide, Michael, a stat în casă toată ziua. Trebuie să se descarce puţin”.

„Tim a venit în timpul prânzului şi l-a dus la o alergare şi crede-mă, eu am nevoie să mă descarc mai

mult decât Duke”. O’Rourke a zâmbit şi i-a înfăşurat ambele braţe în jurul taliei.

„Uşurel, băiete mare. O să ţi-o iei pe a ta destul de curând”.

„O să te ţin de promisiune”.

„Nu-ţi face griji, nu va trebui să o faci”. Scarlatti s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat. O secundă mai târziu, Duke s-a întors şi şi-a lăsat mingea albastră la picioarele lor. L-au ignorat pentru o vreme şi au continuat să se sărute până când Duke a scos un lătrat puternic. Scarlatti i-a dat drumul lui O’Rourke şi a apucat mingea. A fluturat-o în faţa gurii lui Duke de câteva ori, apoi a aruncat-o pe hol.

O'Rourke a bătut-o pe fund şi a pornit pe scări. „Mă duc să umplu cada de baie. Când termini cu Duke, de ce nu iei o sticlă de vin şi urci?”. Scarlatti a zâmbit şi a dat din cap.

Când O'Rourke a ajuns la etajul al doilea, a mers pe holul scurt până la bârlogul său. Stând în faţa selecţiei sale de CD-uri, şi-a trecut ochii peste cutiile subţiri de plastic întoarse pe o parte. S-a oprit la unul dintre preferatele lui Liz. O'Rourke a luat CD-ul cu Shawn Colvin, l-a pus înăuntru şi a apăsat play. Lumina de lângă fereastră era aprinsă, iar jaluzelele erau deschise. S-a apropiat, a stins lumina şi a stat o clipă uitându-se la strada întunecată de dedesubt. Tânărul congresman s-a gândit la o excursie de vânătoare pe care o făcuse cu aproape un an în urmă. O excursie în care divulgase un secret întunecat şi dăunător care îl implica pe senatorul Fitzgerald. Pentru prima dată de la crime, Michael şi-a permis să se întrebe dacă persoana căreia îi spusese acel secret era capabilă să le ia viaţa lui Fitzgerald, Koslowski şi Downs. O'Rourke nu a trebuit să caute adânc – răspunsul a fost un da răsunător.

Asasinul şi-a ridicat privirea spre umbra care stătea la fereastra de la etajul doi. Geamurile maşinii erau uşor crăpate, aşa că putea auzi ce se întâmpla în afara maşinii. Timp de câteva minute, a continuat să scruteze strada, verificând dacă nu cumva existau persoane sau maşini noi pe care nu le mai văzuse în nopţile precedente. A făcut acest lucru cu o mişcare minimă. Doar ochii îi săgetau înainte şi înapoi, folosindu-se de oglinzi pentru a se uita în spate. După câteva minute, a pornit maşina şi a plecat. Văzuse ceea ce avea nevoie.

ROACH ŞI MCMAHON STAU ÎN Biroul Oval, aşteptându-i pe preşedinte, pe Garret şi pe oricine altcineva urma să participe la întâlnire. Era aproape ora douăsprezece şi cincisprezece şi nimeni nu intrase în încăpere de când un agent al Serviciului Secret îi lăsase să intre la prânz. Cei doi oameni de la FBI stăteau în faţa şemineului, câte unul pe fiecare canapea. Niciunul dintre ei nu scosese un cuvânt de la sosire. Preşedintele şi Garret puneau ceva la cale, iar Roach nu era foarte sigur despre ce era vorba, dar până nu-şi dădea seama, avea să se mişte cu prudenţă.

În acelaşi moment, preşedintele, Garret, Hopkinson, preşedintele Camerei Basset, senatorul Lloyd Hellerman şi o jumătate de duzină de secretari şi asistenţi se înghesuiau în jurul mesei mari de conferinţe din Sala Cabinetului. Se înghesuiau să pună la cale o strategie mediatică care să-i ajute să scoată ce e mai bun dintr-o situaţie dezastruoasă. Cei mai mulţi dintre oamenii din sală erau conştienţi de neîncrederea generală a naţiunii în politicieni, dar niciunul dintre ei nu-şi imaginase cât de rău ajunsese. Hopkinson începuse să primească informaţii din sondaje, iar acestea erau şocante. Un sondaj realizat de USA Today arăta că aproape 40 la sută dintre cei chestionaţi credeau că ţării i-ar fi mai

bine fără Fitzgerald, Koslowski şi Downs.

Când Garret auzise mai devreme vestea, glumise: „Să vedem unde sunt cifrele astea luni". Motivul pentru care era atât de încrezător era faptul că telefonul său nu mai avea răbdare să sune de la discursul preşedintelui. Americanii adorau o conspiraţie. Ar fi devorat ideea că scrisoarea fusese trimisă pentru a încurca FBI-ul şi că crimele fuseseră comise în legătură cu un complot întunecat. Seminţele fuseseră plantate, iar faimoasa moară de zvonuri de la Washington şi din mass-media se va ocupa de restul. Preşedintele Basset şi senatorul Hellerman chiar muşcaseră momeala. Ajunseseră amândoi devreme în această dimineaţă şi trecuseră pe la biroul lui Garret pentru a-l întreba dacă se mai aflase ceva despre autenticitatea dubioasă a scrisorii. Garret le-a spus că până şi el fusese ţinut în întuneric – că agenţia care le furnizase informaţia lua măsuri atente pentru a cerceta pista. Garret i-a asigurat că, de îndată ce va afla ceva, vor fi primii care vor afla.

Una dintre secretare a coborât la capătul mesei unde stăteau preşedintele şi Garret şi le-a

reamintit, pentru a treia oară, că directorul Roach îi aştepta în Biroul Oval. Preşedintele s-a uitat la ceas. Era ora 12: 20 P.M. „Stu, douăzeci de minute sunt suficiente pentru ca ei să aştepte”.

Garret a dat din cap. „Da, presupun că ai dreptate”. Garret le-a spus celorlalţi că se vor întoarce şi că vor continua fără ei. El şi preşedintele au plecat şi s-au oprit în biroul lui Mike Nance înainte de a se îndrepta spre Biroul Oval.

Preşedintele a intrat primul în biroul său, urmat de Garret şi apoi de Nance. Roach şi McMahon s-au ridicat pentru a se întâlni cu comandantul suprem. Preşedintele s-a îndreptat spre ambii bărbaţi şi le-a strâns mâna. „Domnilor, îmi cer scuze că am întârziat, dar lucrurile au fost extrem de agitate pe aici. Vă rog să luaţi loc”. Toţi cei cinci bărbaţi s-au aşezat, iar preşedintele a continuat: „Ei bine, a descoperit FBI-ul ceva de ieri?”

„Avem rapoartele preliminare de autopsie pentru toate cele trei cadavre", a spus Roach. „Agentul McMahon a adus copii şi este pregătit să le analizeze cu dumneavoastră, dacă doriţi".

Garret s-a aplecat pe spate şi şi-a încrucişat picioarele. „E în regulă, lăsaţi-le aici şi le putem examina mai târziu". Garret s-a uitat la McMahon şi i-a întins mâna, aşteptându-se ca McMahon să îi înmâneze personal documentele.

McMahon i-a aruncat o privire şi apoi i-a înmânat toate cele trei dosare lui Mike Nance, care stătea lângă el pe canapea. Nance a păstrat unul dintre ele şi le-a dat pe celelalte două preşedintelui. Preşedintele a păstrat unul şi i-a dat lui Garret ultimul exemplar. Garret a smuls-o din mâna şefului său şi a pus-o în dosarul său. Fără să se uite nici la Roach, nici la McMahon, Garret a întrebat: „Ce mai aveţi pentru noi?"

Directorul Roach i-a făcut semn din cap lui McMahon, iar McMahon i-a înmânat lui Nance încă trei dosare. Roach a notat: „Avem trei martori care l-au văzut pe bărbatul care credem că l-a ucis pe senatorul Downs în parc. Dacă vă întoarceţi la pagina a treia, veţi găsi o schiţă a făptaşului. După cum puteţi vedea, este destul de generic. Niciunul dintre martori nu a reuşit să îl vadă direct pe bărbat, iar acesta purta o şapcă de baseball”.

„Ce intenţionaţi să faceţi cu acest portret-robot?”, a întrebat preşedintele.

„Ei bine, în lumina teoriei doctorului Kennedy, aş vrea să încep să verific dosarele de personal ale Forţelor noastre speciale”.

Nance, de obicei stoic, s-a aşezat în faţă şi şi-a curăţat gâtul. „Cred că, deocamdată, teoria doctorului Kennedy ar trebui să fie ţinută foarte ascunsă. Este

complet neîntemeiată, iar presa ar avea o zi de pomină dacă ar afla că FBI-ul a suspectat personalul militar al Statelor Unite. În plus, există unele probleme de securitate naţională legate de răscolirea unor dosare personale strict secrete".

„Doar nu-i iei în serios teoria ei, nu-i aşa?" a întrebat Garret.

„În acest stadiu al investigaţiei, luăm în serios orice pistă. De asemenea, înţeleg posibilele ramificaţii ale scurgerii în presă a teoriei doctorului Kennedy". Roach s-a uitat la Nance. „Şi, de asemenea, nu mă aştept ca armata să predea dosare strict secrete. Mă gândeam mai degrabă să le cer să scoată doar fotografii ale personalului retras din Forţele Speciale. Le-am promite că agentul special McMahon şi cei trei martori vor fi singurii care le vor vedea".

Privirea de disconfort a lui Nance s-a atenuat,

dar nu a dispărut.

„Nu ar trebui să ne furnizeze nimic altceva în afară de fotografii. Martorii nici măcar nu ar trebui să ştie de unde provin fotografiile”.

„S-ar putea să putem aranja ceva în acest sens, dar nu cred că şefilor le va plăcea”, a răspuns Nance.

„Stai puţin”, îl întrerupse Garret. „Înainte de a porni în goană după cai verzi pe pereţi, cred că ar trebui să avem ceva mai multe dovezi decât o teorie a unui mic şoarece de bibliotecă”.

McMahon se holba la Garret şi nu-şi dădea ochii peste cap. Îi promisese lui Roach că-şi va păstra calmul şi gura închisă în timpul şedinţei. McMahon se

tot gândea în sinea lui: Cum ajunge un tip ca ăsta să fie şeful de cabinet al preşedintelui Statelor Unite?

Roach şi-a curăţat gâtul şi a luat centrul scenei. „Ei bine, din moment ce aţi abordat subiectul indiciilor, aţi putea să-mi spuneţi ce informaţii aveţi care să vă facă să credeţi că scrisoarea este o dezinformare?"

Înainte ca preşedintele să poată răspunde, a vorbit Nance. „În momentul de faţă, nu avem libertatea de a discuta aceste informaţii. Pista este încă în curs de investigare".

În loc să răspundă, Roach s-a uitat fix la preşedinte şi s-a gândit: „Ce pun la cale tipii ăştia?"

Nance a continuat: „Informaţia vă va fi transmisă de îndată ce va putea fi verificată. Oamenii care cercetează acest lucru vor să fie foarte atenţi să nu compromită niciun bun dacă se mişcă prea repede”.

Roach s-a gândit în sinea lui: „Poţi să pariezi că mi le vei transmite, altfel vei găsi o citaţie pe biroul tău. Directorul şi-a mutat privirea de la preşedinte şi s-a întors la Nance. „Cine investighează acest lucru?”

„Nu pot să spun nimic încă. Este o situaţie ciudată în care chiar nu pot intra”.

Roach s-a uitat la McMahon şi amândoi s-au gândit la acelaşi lucru. Poţi să spui întregii naţiuni la televizor, dar nu poţi discuta cu directorul FBI.

Garret a simţit că nu credeau scuza lui Nance, aşa că a sărit în luptă. „Domnule director Roach, se pare că vă îndoiţi de noi. Nu credeţi că faptul că aceşti oameni au fost ucişi în ajunul adoptării bugetului preşedintelui este mai mult decât o simplă coincidenţă?”

„Cred că momentul crimelor este direct legat de bugetul preşedintelui”, a răspuns Roach, concesia prinzându-l pe Garret în dezechilibru.

„Deci crezi că există o şansă bună ca această scrisoare să fie menită să ne inducă în eroare?” a întrebat Garret.

„Cred că orice este posibil în acest moment. Agentul McMahon investighează mai multe piste care implică momentul în care au avut loc crimele”.

Garret s-a aplecat în faţă şi s-a uitat la McMahon. „Ce fel de piste urmăreşti?"

„Nu am libertatea de a le discuta în acest moment. Suntem încă în primele etape ale urmăririi lor".

Garret s-a aşezat pe spate şi s-a blestemat în tăcere pentru că s-a lăsat atras în capcană.

„Agent special McMahon, înţeleg că orice pistă pe care o aveţi s-ar putea să nu fie foarte solidă în acest moment, dar aş vrea totuşi să o aud", a spus preşedintele în timp ce îl privea pe McMahon uitându-se la Roach.

„Haideţi acum, domnilor. Tot ce se spune în

acest birou va rămâne în acest birou”, a continuat preşedintele.

McMahon era cât pe ce să râdă în hohote, dar şi-a reprimat dorinţa. „Domnule preşedinte, vă rog să-mi scuzaţi sinceritatea, aţi apărut aseară la televiziunea naţională şi aţi spus întregii ţări că aveţi motive să credeţi că scrisoarea este o dezinformare. Acum, nu pot decât să presupun că, pentru a spune aşa ceva, trebuie să aveţi nişte fapte destul de solide în ceea ce priveşte autenticitatea acelei scrisori... fapte pe care nu sunteţi dispus să ni le transmiteţi nouă, oamenilor care sunt însărcinaţi cu investigarea acestor crime. Deocamdată, am fost de acord să vă respectăm decizia de a nu împărtăşi aceste informaţii. Aş spera că veţi înţelege şi dumneavoastră poziţia noastră şi că ne veţi acorda ceva timp pentru a urmări aceste piste înainte de a vă transmite informaţiile noastre”.

Toată lumea a tăcut în timp ce cele două părţi se gândeau la mâna pe care McMahon tocmai o jucase. Garret era furios. Cine dracu’ se credea acest agent fără nume să vină în Biroul Oval şi să-i refuze

preşedintelui informaţii?

Nance, pe de altă parte, a admirat mişcarea. În lumina poziţiei pe care tocmai o luase, nu avea de ales decât să accepte scuza lui McMahon.

Manevra fusese plănuită de Roach şi McMahon înainte de a părăsi clădirea Hoover, iar acum era rândul directorului. „Domnule preşedinte, îmi dau seama că lucrurile au fost foarte tensionate şi confuze aseară, dar în timpul discursului dumneavoastră aţi spus că Biroul v-a spus că sunt şanse mari ca scrisoarea să fie o dezinformare”.

„Îmi asum vina pentru asta”, a spus Garret. „Eu am fost însărcinat cu editarea discursului şi mi-a scăpat asta. Îmi pare rău”. Scuzele lui Garret miroseau a nesinceritate flagrantă.

Roach s-a uitat la Garret pentru o clipă şi apoi s-a întors la preşedinte. „De asemenea, m-aţi citat spunând că am garantat că făptaşii vor fi prinşi şi aduşi în faţa justiţiei”.

Din nou, Garret a răspuns la întrebare. „Şi asta a fost vina mea. Ar fi trebuit să îi prind. Am vrut să sune mai general, dar a ieşit ca un citat direct. Îmi cer scuze”.

Roach a dat din cap în semn de recunoaştere prefăcută a scuzelor lui Garret. Ştia că vor minţi. Voia doar să vadă cum o vor face. Roach şi-a întors privirea de la Garret. Era timpul să treacă la chestiunile importante. „Domnule, principala mea preocupare în acest moment nu este autenticitatea scrisorii, ci securitatea celor cinci sute treizeci şi doi de senatori şi congresmeni rămaşi. Scrisoarea afirmă în mod clar că, dacă nu se acţionează asupra acestor reforme, acest grup va ucide mai mulţi politicieni. Ei v-au ameninţat chiar direct pe dumneavoastră, domnule. Deocamdată, trebuie să presupunem că scrisoarea este reală şi că vor lovi din nou. Trebuie să luăm măsuri de protecţie”. Preşedintele, Nance şi

Garret au dat din cap în semn de acord. „Am vorbit cu directorul Tracy, de la Serviciile Secrete, şi cu majoritatea şefilor departamentelor de poliţie din zona metropolitană. Ne întâlnim în această după-amiază pentru a discuta măsuri de securitate suplimentare. Nota de plată pentru această protecţie, domnule, va fi destul de mare. Voi avea nevoie să autorizaţi o finanţare specială”.

„Nu vă faceţi griji pentru bani. Oricât ar costa, se va avea grijă de ei”. Preşedintele a fluturat mâna în aer subliniind că banii erau cea mai mică dintre preocupările lor. „Cum aveţi de gând să vă ocupaţi de securitate?”

„Ei bine, directorul Tracy şi cu mine am căzut de acord că, iniţial, ar trebui să ne concentrăm pe asigurarea celei mai bune securităţi pentru membrii de rang înalt atât din Cameră, cât şi din Senat. El şi cu mine lucrăm la retragerea agenţilor de pe teren, astfel încât aceştia să poată asigura protecţia personală a membrilor de rang înalt. Detaşamentul de securitate prezidenţială nu va fi slăbit. În schimb, directorul Tracy se gândeşte să adauge mai mulţi

agenţi. În această după-amiază, vom stabili câţi dintre membrii de rang înalt putem proteja doar cu agenţii de la FBI şi Secret Service. Când vom rămâne fără agenţi, va trebui să începem să folosim ofiţeri de poliţie locală pentru protecţia membrilor mai puţin importanţi. De asemenea, ne gândim să folosim şerifi federali, agenţi ai Trezoreriei şi diverse unităţi militare. Directorul Tracy a recomandat, de asemenea, să închidem parcul Lafayette şi străzile din jurul Capitoliului şi clădirile de birouri ale Camerei şi Senatului. Casa Albă este foarte sigură, dar nu acelaşi lucru se poate spune despre Capitoliu şi clădirile de birouri ale Camerei şi Senatului. Pentru a consolida securitatea în interiorul şi în jurul Capitoliului, luăm în considerare mutarea unei divizii de blindate uşoare din cadrul armatei”.

Garret a luat în derâdere şi a scuturat energic din cap. „O divizie de blindate uşoare? Vă referiţi doar la personal sau şi la echipament?”

„Echipament şi personal”, a răspuns Roach pe un ton egal.

„Vrei să-mi spui că ai de gând să înconjori Capitoliul cu tancuri?”

„Nu, cu Humvee-uri, transportoare blindate de personal şi vehicule de luptă Bradley”.

„Aşa cum am spus, veţi înconjura Capitoliul cu tancuri”.

„Nu, diviziile de blindate uşoare nu au tancuri. Asta ar fi o divizie blindată”.

„Ştiu care este diferenţa”, a spus Garret pe un ton batjocoritor. „Dar americanul obişnuit nu o ştie”. Garret s-a uitat la preşedinte şi a spus: „Cred că exagerăm puţin aici. Nu putem avea tancuri care să circule pe străzile din Washington, D.C. Vom arăta ca

nişte chinezi nenorociţi, pentru numele lui Dumnezeu”.

Preşedintele a făcut o pauză în timp ce digeră comentariile lui Garret. „Sunt de acord cu Stu. Deocamdată să încercăm să păstrăm lucrurile cu un aspect cât mai normal posibil. Nu vreau ca presa şi poporul american să creadă că ne panicăm. În plus, asasinii ăştia ar trebui să fie sinucigaşi ca să încerce ceva la Capitoliu”.

Roach a dat din cap în semn de supunere şi apoi a continuat. Întâlnirea a mai durat încă zece minute, în timp ce Roach a continuat să le ofere o prezentare generală a măsurilor de securitate suplimentare. Când a terminat, preşedintele i-a condus spre uşă şi le-a mulţumit că au venit.

Roach şi McMahon nu au scos niciun cuvânt până când au urcat în limuzină. Odată ce uşile s-au

închis, Roach a început imediat să dea din cap în semn de dezaprobare. Nu a înjurat, dar a vrut să o facă. Lui Roach îi plăcea să rămână pe o linie frumoasă şi echilibrată, în timp ce McMahon era exact opusul.

„Ce gaşcă de nemernici”.

„Să înţeleg că nu ai crezut niciun cuvânt din povestea lor”, a spus Roach.

„Îţi baţi joc de mine? El iese la televiziunea naţională şi anunţă ţara că el crede că scrisoarea este falsă, dar nu vrea să-i spună directorului FBI sau agentului care conduce ancheta de unde a luat informaţia. Este o porcărie”.

„De ce ar fi inventat-o dacă este evident că este o minciună? Dacă are vreo informaţie, va trebui să o prezinte".

„Ai perfectă dreptate că o va face. Dacă nu o face, îl vom lovi cu o citaţie şi o acuzaţie de obstrucţionare a justiţiei. Acesta este copilul nostru, nu al NSA sau al CIA. Aceasta este o problemă internă şi este jurisdicţia noastră", a declarat McMahon.

„Da, asta este ceea ce mă îngrijorează. Ei ştiu că trebuie să predea ceea ce au". Roach a făcut o pauză şi s-a uitat pe fereastră. „Deci, ce pun la cale?"

„Habar nu am. Politica este departamentul tău, dar dacă peste două zile încă proclamă că această scrisoare este falsă şi nu ne-au predat nimic, eu aş implica Departamentul de Justiţie".

11

DUPĂ CE A PLECAT DE LA ÎNTÂLNIREA DE LA CASA ALBĂ, McMahon a condus până la sediul CIA din Langley, Virginia, şi l-a luat pe Dr. Kennedy. McMahon o rugase în seara precedentă să îl însoţească la interviul cu Gus Mitchell, fostul comando Delta Force. În prima parte a drumului până la Academia FBI, conversaţia s-a axat pe anchetă şi pe teoria lui Kennedy despre cine erau ucigaşii. În timp ce Kennedy continua să-şi articuleze punctele de vedere, McMahon nu a putut să nu se întrebe de unde venise această femeie. Ce o făcuse să se alăture uneia dintre cele mai exclusiviste comunităţi din guvern? Era evident că, cu inteligenţa ei, cu inteligenţa ei discretă şi cu felul în care se purta,

ar fi putut intra în orice profesie şi ar fi avut extrem de mult succes.

McMahon a aşteptat o pauză în conversaţie. „Sper că nu vă supăraţi că vă întreb, dar cum aţi ajuns să lucraţi pentru CIA?”

Kennedy s-a uitat pe geamul maşinii Ford de stat şi a spus: „Tatăl meu lucra pentru Departamentul de Stat. În cea mai mare parte a carierei sale a fost detaşat în Orientul Mijlociu. S-a căsătorit cu mama mea, care era iordaniană, iar eu am crescut într-o familie bilingvă”. Kennedy s-a uitat la McMahon. „Nu sunt mulţi americani care să vorbească fluent arabă şi care să înţeleagă obiceiurile şi istoria zonei”.

McMahon a dat din cap că a înţeles. „Trebuie să fi fost o marfă foarte căutată”.

„Presupun că se poate spune asta”.

McMahon şi-a verificat oglinda retrovizoare şi a schimbat banda de circulaţie. „Ai spus că tatăl tău lucra pentru Departamentul de Stat. S-a pensionat?”

„Nu, a decedat”.

„Îmi pare rău să aud asta”.

Kennedy îşi strânse poşeta cu ambele mâini. „Mulţumesc”. S-a uitat la McMahon. „A fost cu mult timp în urmă, aproape douăzeci de ani”. Ochii ei s-au strâmbat în timp ce se gândea la cât de mult timp trecuse. „Nu pare că s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă”.

„Trebuie să fi fost destul de tânăr. Cum a murit? Dacă nu te deranjează că te întreb”.

Kennedy a clătinat din cap. „Era staţionat la ambasada noastră din Beirut şi a fost ucis de o maşină capcană”.

McMahon a tresărit. Ce mod de rahat de a pleca. „Trebuie să fi fost greu. Trebuie să fi fost în adolescenţă”.

„Da, nu a fost cea mai bună perioadă din viaţa mea, dar am multe motive să fiu recunoscător. Eu şi mama mea suntem foarte apropiate. Am un frate grozav şi un fiu de patru ani pe care îi ador absolut”. Kennedy i-a oferit lui McMahon zâmbetul unui părinte mândru.

McMahon i-a răspuns cu un zâmbet, în timp ce piesele se aşezau la locul lor. Motivaţia de a pierde un părinte din cauza terorismului era un motiv mai mult decât suficient pentru a-şi dedica viaţa luptei împotriva acestuia. „Cum îl cheamă pe băieţelul tău?"

„Tommy". Kennedy a scos o fotografie din poşetă şi i-a arătat-o lui McMahon.

„Este un băieţel arătos. Presupun că seamănă cu tatăl său".

„Din păcate, da".

„Subiect dureros?"

„Divorţul a fost finalizat în urmă cu aproximativ şapte luni. Dar dumneavoastră, aveţi soţie sau copii?”

„Din câte ştiu eu, niciunul”, a spus McMahon cu un zâmbet. „Am fost căsătorit o dată. A fost o greşeală. Eram prea tânăr, beam prea mult şi eram căsătorit cu slujba mea”.

„Biroul?”, a întrebat Kennedy. McMahon a dat din cap. „Nu aţi găsit niciodată timp să vă recăsătoriţi?”

„Nu cu slujba asta. Abia pot să am grijă de mine”.

„Ţi-am citit dosarul. Se pare că ai fost destul de

ocupat de-a lungul anilor”.

McMahon i-a aruncat tânărului doctor o privire în lături. „Mi-aţi citit dosarul?”

Kennedy a ridicat din umeri. „Citesc o mulţime de dosare”.

„Şi eu la fel. Va trebui să îmi propun să îl citesc pe al tău când voi avea ocazia”.

Kennedy a zâmbit. „Nu-ţi pierde timpul. Sunt lucruri destul de plictisitoare”.

„Pun pariu”, a răspuns McMahon zâmbind.

Puţin mai târziu, au oprit la postul de pază de la Academia FBI. McMahon şi Kennedy şi-au arătat actele de identitate şi au fost admişi. McMahon a condus maşina prin campusul mare şi a parcat în faţa unei clădiri mici de birouri, lângă poligonul de tragere.

Biroul lui Mitchell era situat la primul etaj. Când au ajuns, Mitchell stătea cu picioarele pe birou şi citea o revistă. Purta cizme de luptă negre şi o salopetă albastru închis. Deasupra pieptului stâng al salopetei, Instructorul era brodat în galben, iar pe spate, cu litere mari, erau inscripţionate iniţialele FBI.

Mitchell a sărit în picioare şi a spus: „Skip, mă bucur să te văd. Nu vii aici destul de des, acum că eşti un om important”.

McMahon i-a strâns mâna lui Mitchell, dar a ignorat înţepăturile prietenoase. S-a întors spre Kennedy şi a spus: „Gus, fă cunoştinţă cu Dr. Irene Kennedy”.

„Mă bucur să vă cunosc, dr. Kennedy. Lucraţi la Langley, nu-i aşa?”

„Da”. Kennedy a zâmbit. „Vă rog să-mi spuneţi Irene”.

„Irene să fie”. Mitchell le-a făcut semn oaspeţilor săi să îl urmeze. „Este o mică sală de conferinţe în capătul holului. Să o folosim pe aceea în schimb. Biroul meu este cam înghesuit pentru noi trei. Pot să vă aduc o cafea?” Mitchell s-a uitat mai întâi la Kennedy, aşa cum îl învăţaseră primii săi ani de gentleman sudist.

„Vă rog”. Kennedy şi-a dat o şuviţă de păr pe după ureche.

„Skip?”

„Sigur”.

Mitchell a dispărut, iar Kennedy şi-a ridicat una dintre sprâncene.

McMahon a observat expresia şi a întrebat: „Ce?”

„Sunt o rasă unică, nu-i aşa?”

„Cine?”

„Comandourile”, a răspuns Kennedy. „Îi poţi repera de la un kilometru distanţă. Se citeşte în ochii lor”.

„Serios? N-am observat niciodată”.

„Când îi recrutăm pentru a fi agenţi, trebuie să-i învăţăm cum să-şi mascheze vigilenţa”.

McMahon se gândea la comentariul doctorului când Mitchell s-a întors cu trei ceşti de cafea. Cei trei s-au aşezat pe scaune şi McMahon l-a întrebat pe Mitchell: „Cât de multe ştii despre ce s-a întâmplat ieri?”

„Doar ceea ce am citit în ziare şi teoria lui Irene”.

„Ce părere ai avut despre asta?”

„Ei bine, înainte de a mă referi la asta, aş vrea să mă pui la curent cu detaliile. De obicei nu cred ceea ce citesc în ziare”.

„Nici eu nu cred”. McMahon îşi lăsă cafeaua jos. „Totul a început cu senatorul Fitzgerald. Gâtul i-a

fost rupt de cineva cu mâinile goale. Nu existau semne de luptă, nu avea vânătăi pe gât sau în altă parte. Patologul nostru mi-a spus că a fost făcut din spate, cu o mişcare bruscă de la stânga la dreapta. Credem că cel care a făcut-o aştepta în casă, iar când senatorul a ajuns acasă, a sărit pe el. Cadavrul a fost găsit într-un dulap de depozitare din subsol”. McMahon a făcut o pauză în timp ce Mitchell făcea mai multe notiţe. „Încuietoarea de la uşa din spate a fost forţată, iar ora aproximativă a morţii a fost douăsprezece şi cincisprezece dimineaţa”. Următorul a fost o adevărată lucrare. Infractorii au intrat în casa de peste drum de cea a congresmanului Koslowski şi au aşteptat. Koslowski s-a dat jos din pat, a deschis jaluzelele, iar ei l-au împuşcat de două ori în ceafă. Ora aproximativă a decesului a fost şase fără cinci dimineaţa. Când am apărut la casa de peste drum, am găsit un ciobănesc german sedat şi un proprietar ameţit. Am făcut analize de sânge atât câinelui, cât şi proprietarului şi am găsit urme mari de sedative. Când am făcut o spălătură în stomacul câinelui, am găsit, de asemenea, bucăţi de carne pe jumătate digerate cu urme de droguri. Proprietarul nu avea urme de ace, aşa că presupunem că a fost cloroformizat”.

„Tipul ăsta îşi lasă câinele afară înainte de

culcare în fiecare seară?” a întrebat Mitchell.

„Da, în fiecare seară înainte de ştirile locale”, a răspuns McMahon.

Mitchell a dat din cap ca şi cum ar fi ştiut deja răspunsul înainte de a fi transmis.

„Următoarea crimă a fost comisă în jurul orei şase şi douăzeci şi cinci dimineaţa, într-un parc de lângă casa senatorului Downs. Avem mai mulţi martori care au declarat că au văzut un bărbat zăbovind în zonă chiar înainte de moartea senatorului. Acesta a fost împuşcat în ceafă cu două gloanţe de nouă milimetri, de la mică distanţă”.

Mitchell s-a uitat peste notiţele sale pentru o

clipă, apoi s-a ridicat şi a luat un marker verde. În colţul din stânga sus al tabloului alb, a scris numărul 1 şi 12: 15 A.M. lângă el. Alături, a scris numărul 2 şi 6: 05 A.M. Apoi numărul 3 şi 6: 25 A.M. Când a terminat, s-a dat înapoi şi s-a uitat la tablă pentru un minut.

„Avem trei asasinate în aproximativ şase ore". Mitchell a pus la loc capacul pe marker şi l-a bătut pe tablă. „Cheia oricărei operaţiuni sub acoperire este furtişagul şi surpriza. În operaţiunea perfectă, intri şi ieşi înainte ca cineva să ştie că ai fost acolo, ceea ce aceşti oameni au reuşit în mod evident. Când plănuieşti aşa ceva, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ţi selectezi ţintele. După ce le selectezi, treci la modul de supraveghere. Îi urmăreşti pe aceşti tipi şi încerci să găseşti un model. Un tip îşi plimbă câinele în fiecare dimineaţă la o anumită oră, altul se ridică din pat în fiecare dimineaţă la o anumită oră. Când eram în Delta Force, am eliminat odată un tip… Nu pot să spun unde sau cine, dar băieţii noştri de la informaţii ne-au spus că ţinta avea acest obicei. Se dădea jos din pat în fiecare dimineaţă şi primul lucru pe care îl făcea era să deschidă jaluzelele de la fereastra dormitorului său. Oamenii, mai ales cei de succes, sunt creaturi obişnuite. Sunt organizaţi. Acest lucru îi face mai productivi. Aş fi dispus să pariez că

acest personaj Koslowski deschidea acele jaluzele în fiecare dimineaţă. Aş paria, de asemenea, că Downs îşi plimba câinele în parc în fiecare dimineaţă”.

„Aşa făceau”, a răspuns McMahon.

„După ce găseşti ţintele, cel mai dificil lucru este să alegi o fereastră de oportunitate pentru a le elimina. Acum, când te uiţi la trei mari lovitori, ca aceşti tipi, ar fi greu. În calitate de politicieni, ei călătoresc pe termen scurt şi merg mereu într-un milion de direcţii diferite. Poate că Downs îşi plimbă câinele în fiecare zi, dar numai atunci când este în oraş. Koslowski poate deschide acele jaluzele în fiecare dimineaţă, dar numai când este în oraş. Fitzgerald poate dormi în casa aceea, dar numai când este în oraş. În calitate de asasin, trebuie să alegi un moment în care ştii că toate ţintele tale vor fi acolo unde vrei să fie şi trebuie să o faci din timp. Ziua în care bugetul preşedintelui urma să ajungă la vot în Cameră ar fi fost momentul perfect. Niciunul dintre ei nu călătoreşte. Toţi rămân chiar aici, în oraş, pentru a putea influenţa rezultatul”.

McMahon a dat din cap. Avea sens. Cum altfel puteai fi sigur că aceşti oameni vor fi acolo unde doreai să fie?

Mitchell a scos capacul de pe marker şi a încercuit orele morţilor. „Dacă eu aş conduce această operaţiune, aşa aş face-o. Ştirile locale sunt la ora unsprezece seara, corect... ei bine, în jurul orei zece seara, aş pune o echipă în acţiune şi aş arunca carnea drogată în curtea din spate pentru câine. Fie înainte, fie la scurt timp după aceea, trimiteam unul sau doi tipi în casa lui Fitzgerald şi aşteptam să vină acasă. Am o altă echipă care joacă în rezervă în apropiere. Probabil că stau într-o maşină la câteva străzi distanţă, ascultând radioul poliţiei locale. Fitzgerald vine acasă şi băieţii mei îl elimină. Se strecoară afară din casă şi sunt prinşi de întăriri. Îşi ţin respiraţia şi aşteaptă să vadă dacă i-a văzut cineva şi a sunat la poliţie. Dacă totul merge bine şi poliţiştii nu apar la Fitzgerald, trec la faza a doua. Între orele unu şi patru dimineaţa, o altă echipă intră în casa de peste drum de cea a lui Koslowski. Se ocupă de bătrân, dar nu-l omoară nici pe el, nici câinele. Acest lucru oferă cu siguranţă o perspectivă valoroasă asupra minţii asasinilor. Lasă-mă să termin şi o să ne uităm mai târziu. Pregătesc împuşcătura şi aşteaptă. Acum, tipii ăştia ar putea fi aceiaşi care l-au eliminat pe

Fitzgerald, dar mă îndoiesc. Dacă nu am prea multe resurse, aş pune prima echipă să se ocupe de Fitzgerald şi apoi să se pregătească pentru Downs. Aş folosi a doua echipă doar pentru Koslowski.

„Aici sincronizarea este crucială. Tipii ăştia ştiu că, odată ce Koslowski este ucis, au la dispoziţie doar douăzeci sau patruzeci de minute înainte ca vestea să se răspândească în tot oraşul. Echipa a doua îl ucide pe Koslowski şi eliberează zona. Echipa Trei sau Echipa Unu, în funcţie de câte mijloace aveţi, riscă acum să fie expusă. Ei aşteaptă Downs, ştiind că timpul trece. Asasinul ar putea fi tipul pe care aceşti oameni l-au văzut hoinărind prin parc. Îl aşteaptă pe Downs în timp ce întăririle sale sunt în apropiere. Downs apare şi asasinul îi trage două gloanţe în ceafă. Asasinul eliberează zona, iar toate activele sunt sub acoperire înainte ca cineva să ştie ce se întâmplă. Este o treabă foarte uşoară. Singurul lucru pe care l-aş fi făcut diferit este să folosesc un foc de lunetist pe Downs. Nu are sens să-ţi expui unul dintre oameni în felul ăsta. L-a văzut bine vreunul dintre martori?”

„Nu, nu prea, descrierile lor au fost destul de vagi. Bărbat de culoare, cu o înălţime cuprinsă între un metru şi un metru şi jumătate şi între o sută şaizeci şi cinci şi două sute de kilograme. Vârsta aproximativă de treizeci de ani. Nimeni nu a reuşit să se uite foarte bine la faţa lui”.

„Ei bine, cel care a plănuit totul părea să fi făcut toate celelalte lucruri cum trebuie, aşa că trebuie să presupun că a avut un motiv pentru a-l ucide pe Downs în felul în care a făcut-o. În orice caz, avem aici un minimum de patru persoane şi un maximum de poate zece până la paisprezece, în funcţie de câte mijloace de rezervă avea la dispoziţie”.

„Deci crezi că tipii ăştia sunt comandouri?” a întrebat McMahon.

„Ei bine, nu poţi fi niciodată sigur, dar

instinctele mele îmi spun că sunt. Dacă ar fi fost terorişti, l-ar fi ucis pe bătrânul ăla şi, în plus, de ce ar trimite teroriştii o scrisoare în care să spună că trebuie să începem să ne reformăm guvernul, altfel crimele vor continua? Adică, cine poate spune cine este terorist şi cine este un comando? Aceste etichete pot deveni foarte lipicioase. IRA a fost considerată ani de zile, şi încă mai este considerată de unele persoane, un grup paramilitar. Au obţinut acest statut atacând doar obiective militare şi guvernamentale. Ei bine, de îndată ce au început să detoneze bombe şi să ucidă civili nevinovaţi, au devenit terorişti.

„Aceşti oameni nu au ucis niciun civil. Au ucis trei politicieni. Chiar au luat măsuri suplimentare pentru a nu-l ucide pe acel bătrân, drogându-l. Din punctul meu de vedere, sunt comandouri. Ei nu au ucis niciun civil. Un lucru este sigur, nu sunt terorişti în sensul Orientului Mijlociu sau al Europei. Irene are dreptate. Când nebunii ăştia se duc după o ţintă, o fac foarte violent şi fără nicio grijă faţă de necombatanţi”.

„Atunci cine credeţi că a făcut-o, un grup paramilitar american?”

„Vrei să spui ca acei idioţi alb-suprareactivişti care trăiesc în vest?” Mitchell a clătinat din cap. „Clovnii ăia nu au abilităţile necesare pentru a conduce o operaţiune ca asta. Ar fi putut ucide unul sau poate doi dintre tipii ăştia cu un foc de puşcă, dar nu au talentul necesar pentru a rupe gâtul unui om cu mâinile goale. Aveţi idee cât de greu este să faci asta cu mâinile goale? Nu e ca în filme”.

McMahon şi Kennedy au clătinat din cap. „Lăsaţi-mă să vă spun o mică poveste”. Mitchell a zâmbit. „Chiar nu ar trebui să râd de asta, dar este destul de amuzant. Când te antrenează să devii un Delta, te învaţă o mulţime de lucruri diferite, iar unul dintre ele, bineînţeles, este lupta corp la corp. Ei bine, majoritatea lucrurilor pe care te învaţă, nu le poţi exersa până la capăt, cum ar fi, de exemplu, să rupi gâtul unui tip. Adică, cum naiba să exersezi ruperea gâtului? Oricum, eram într-una din primele mele misiuni şi treaba mea era să dobor o santinelă care mergea în patrulare. Stăteam acolo cu partenerul

meu. Ne-am târât peste o sută de metri ca să ajungem la acest tufiş şi aşteptăm garda. Când tipul trece pe lângă mine, sar şi îl prind. Execut mişcarea aşa cum m-au învăţat instructorii mei, dar nu se întâmplă nimic. Din fericire, partenerul meu era chiar acolo pentru a-l termina cu un cuţit înainte ca el să facă vreun zgomot. Ideea poveştii este că eu eram elita elitei. Eram un comando Delta Force şi nu am reuşit să fac asta. Nu mă înţelegeţi greşit, cunosc câţiva tipi care au reuşit să perfecţioneze mişcarea, dar sunt puţini şi foarte puţini. E prea greu de învăţat. Un asasin sau un asasin tipic i-ar fi tăiat gâtul lui Fitzgerald sau i-ar fi tras un glonţ în ceafă”.

Kennedy a meditat la comentariile lui Mitchell şi apoi a întrebat: „Pe baza a ceea ce aţi auzit, cine credeţi că a făcut-o?”

A existat o pauză lungă în timp ce Mitchell se gândea la întrebare. „Reacţia mea instinctivă…” Mitchell s-a oprit şi s-a uitat pe fereastră. „Reacţia mea instinctivă este că această operaţiune a fost realizată de comandourile Forţelor Speciale ale Statelor Unite”.

McMahon a respirat adânc şi a spus: „Vă rog să detaliaţi”.

„Am fost în Forţele Speciale timp de aproape cincisprezece ani... Am lucrat cu Navy SEALS, Berete Verzi, Rangers, Puşcaşi Marini Recons, i-am întâlnit pe toţi. Ştiţi care este singurul lucru pe care îl au toţi în comun?”

„Nu”.

„Toţi îi urăsc pe politicieni. Cele două profesii nu ar putea fi mai fundamental diferite. Comandourile trăiesc după un cod al războinicului, onoarea şi integritatea mai presus de orice. Fă ceea ce spui şi gândeşte-te la ceea ce faci. Politicienii spun doar ceea ce îi va menţine în funcţie. Acum, problema apare atunci când politicianul lipsit de principii şi de onoare îi spune războinicului onorabil şi cu principii ce să facă. Modul în care funcţionează relaţia, cu

politicienii în poziţia de autoritate, este destinat să încurajeze dezgustul şi animozitatea în rândul trupelor.

„Nu cunosc niciun soldat din Forţele Speciale care să creadă că Washingtonul nu este condus de o gaşcă de idioţi. Am avut operaţiuni demascate pentru că proştii ăia nenorociţi nu ştiu să-şi ţină gura. Am lucrat luni întregi la planificarea unor misiuni şi apoi am fost deconectaţi în ultimul moment pentru că un politician nu a avut curajul să le autorizeze. Trebuie să înţelegeţi mentalitatea unui comando. Au dat tot ce au pentru această ţară, iar în schimb îi văd pe acei târfe care vând America pe apa sâmbetei. Nu mă refer la toţi. Există şi politicieni buni şi cinstiţi, dar sunt o raritate. Cei mai mulţi sunt nişte egocentrişti mincinoşi şi rătăciţi. Ei cred că este doar un joc”. Mitchell făcu o scurtă pauză. „Există multă ură şi neîncredere între armată şi Washington. Întotdeauna a existat, şi este şi mai rău când începi să vorbeşti despre personalul Forţelor Speciale”.

„Deci, crezi că scrisoarea este adevărată?”

„Cine ştie?” Mitchell făcu o nouă pauză şi se uită pe fereastră. „Dacă ar trebui să pariez pe ea, aş paria că este adevărată. La naiba, dă drumul la radio, du-te la barul tău local, oamenii s-au săturat de felul în care este condusă ţara asta… Aceste crime nu au fost comise ca parte a unui complot pentru a deraia administraţia Stevens. Au fost comise în dimineaţa votului, pentru că votul i-a asigurat pe asasini că toate ţintele lor vor fi acolo unde doreau ei să fie. Pariul meu este că aceşti indivizi sunt foşti comandanţi ai Forţelor Speciale ale Statelor Unite şi că vorbesc serios în legătură cu tot ceea ce au spus în acea scrisoare. Ceea ce înseamnă, bineînţeles, că dacă aceşti idioţi nu încep să îşi ia în serios cererile, veţi avea pe cap mai mulţi politicieni morţi”.

REGIZORUL ROACH A RĂMAS ÎN GĂTIT ÎN GĂTITUL casei sale din suburbia Maryland. Liturghia de duminică dimineaţa era la unsprezece şi jumătate, iar ei urmau să plece în scurt timp, dar mai întâi voia să scaneze emisiunile de presă de dimineaţă şi să vadă ce fel de replici va lansa administraţia. Speakerul Basset era invitatul principal la Inside Washington, un talk-show politic săptămânal. Roach se sprijinea de tejghea, uitându-se la micul televizor color de lângă chiuvetă. Cel mai mic copil al său a intrat în cameră şi a deschis uşa frigiderului. Roach s-a aplecat şi i-a sărutat vârful capului. „Bună dimineaţa, Katie".

„Bună, tată". Katie Roach avea doisprezece ani şi nu fusese o sarcină planificată. Următorul ei frate cel mai apropiat era cu opt ani mai mare decât ea. Patty Roach îl născuse pe cel mai tânăr dintre cei patru copii Roach la vârsta de patruzeci de ani. Doi dintre fraţii lui Katie erau la facultate, iar băiatul cel mare absolvise deja. Roach se surprindea deseori zâmbindu-i lui Katie şi gândindu-se cât de mult

fusese binecuvântată viaţa lui şi a soţiei sale de această fetiţă minunată.

Cea mai tânără din clanul Roach stătea nemişcată în faţa uşii deschise a frigiderului, cu ochii scrutând rafturile, căutând nimic anume. „Tată, îmi dai o cutie de Coca-Cola?”

„Îmi dai şi mie o cutie de Coca-Cola?”, a corectat-o Roach şi a bătut-o pe cap. „Da, poţi să iei o cutie de Coca-Cola”. Katie a smuls cutia de la uşă şi a fugit din bucătărie.

O clipă mai târziu, Patty Roach a apărut după colţ. „Brian, nu vreau ca ea să bea o cutie de suc înainte de slujbă”.

Fără să-şi ia ochii de la televizor, Roach a răspuns: „Dragă, are doisprezece ani, puţin zahăr nu o va ucide”.

„O să încerc să-mi amintesc asta când va sări peste tot în banca de rugăciune peste douăzeci de minute. Haide, opreşte televizorul ăla. Nu vreau să întârzii”.

„Aşteaptă, vreau să mă uit la asta un minut”.

„Brian, nu vreau să întârzii din nou săptămâna asta”.

„Dragă, ia-o pe Katie şi urcă în maşină. Spune-le băieţilor să se pregătească, iar eu voi ieşi într-un minut”. „Băieţii” la care se referea Roach erau

detaşamentul său de protecţie personală, mai cunoscut sub numele de gărzile sale de corp. Patty a ieşit din cameră, iar Roach şi-a îndreptat din nou atenţia spre televizor.

Panoul din emisiune era format din trei reporteri, dintre care unul avea rolul de gazdă. Invitatul special din această dimineaţă, preşedintele Camerei, Thomas Basset, şi cei trei reporteri stăteau în semicerc, în jurul unui pupitru de ştiri în formă de potcoavă. Roach a făcut un pas prin cameră şi a dat volumul mai tare.

„Domnule preşedinte Basset, săptămâna aceasta a fost una extrem de dificilă pentru mulţi dintre noi aici, în capitala naţiunii… probabil mai mult pentru dumneavoastră decât pentru majoritatea. Aţi fost foarte apropiat de aceşti trei bărbaţi. Aţi lucrat cu ei pentru… cea mai mare parte a vieţii dumneavoastră de adult… nu întotdeauna de acord, dar de cele mai multe ori găsind un teren comun. Cum v-au afectat evenimentele din ultimele zile?”

Basset s-a mişcat pe scaun. „Au fost, ca să spunem lucrurilor pe nume, foarte dificile… Ceea ce majoritatea oamenilor nu înţeleg este cât de strânsă este comunitatea în care ne aflăm aici, în Washington. Soţiile noastre se cunosc cu toţii, mulţi dintre copiii noştri au mers la şcoală împreună, ne vedem la bisericile locale duminica, suntem un grup foarte unit. Ultimele trei zile au fost extrem de dureroase”. Basset a clătinat din cap şi şi-a întors privirea de la cameră.

„Cum aţi luat, personal, moartea colegilor dumneavoastră?”

„Sunt în doliu chiar acum… este multă durere. Te duci la culcare într-o noapte şi te trezeşti a doua zi dimineaţă doar pentru a afla că trei oameni cu care ai lucrat timp de peste treizeci de ani au fost ucişi cu brutalitate. Este şocant. Este foarte dureros”.

„Ştiu că această săptămână va fi grea pentru dumneavoastră, dar ce planuri aveţi pentru a readuce Camera în sesiune legislativă?”

„Îmi voi lua timpul necesar pentru a plânge şi a-mi aminti în mod corespunzător de aceşti mari oameni de stat, iar apoi ne vom adresa preşedintelui pentru îndrumare. Preşedintele Stevens este un lider foarte puternic şi, cu ajutorul său, vom merge mai departe şi ne vom întoarce la activitatea de guvernare a acestei ţări”.

„Domnule preşedinte, toată lumea este foarte conştientă de scrisoarea care a fost trimisă presei de către grupul care revendică responsabilitatea pentru aceste crime. Au existat unele zvonuri care au circulat prin oraş cu privire la autenticitatea acestei scrisori. Preşedintele chiar a făcut aluzie la ea în discursul său de aseară. Puteţi să faceţi lumină în legătură cu aceste zvonuri?”

„Din câte ştim noi, scrisoarea a fost trimisă de grupul care a comis crimele. Scrisoarea a fost ştampilată cu o zi înainte de crime şi îi numeşte pe toţi cei trei decedaţi. Ceea ce este în discuţie în acest moment este motivul real pentru care au fost comise aceste crime".

Gazda s-a aplecat în faţă. „Vreţi să insinuaţi că crimele nu au fost comise din motivele menţionate în scrisoare?"

„Asta este ceea ce explorăm".

„Ce vă face să credeţi că scrisoarea nu este ceea ce pare a fi?"

„Ei bine, FBI-ul este foarte suspicios cu privire

la momentul în care au avut loc aceste crime”.

„De ce?”

Basset a ezitat un moment. „Ei nu sunt siguri că crimele au fost comise doar din motivele menţionate în scrisoare”.

Gazda a devenit vizibil entuziasmată când a pus următoarea întrebare. „Ce fapte au descoperit pentru a susţine acest lucru?”

„FBI-ul este foarte rezervat în această privinţă, după cum sunt sigur că puteţi înţelege. Tot ce ştiu acum este că au primit unele informaţii care i-au făcut să creadă că crimele au fost comise din alte motive decât cele menţionate în scrisoare”.

Roach s-a uitat la televizor şi a clătinat din cap. „Ce naiba pun la cale tipii ăştia?”

Prezentatorul a continuat: „Ce fel de informaţii?”

Basset s-a încruntat. „Nu pot să intru în detalii acum”.

Unul dintre ceilalţi reporteri a intervenit. „Dacă nu ne puteţi spune ce a aflat FBI-ul, puteţi să ne spuneţi care sunt speculaţiile lor cu privire la adevăratul motiv?”

Basset s-a mişcat neliniştit pe scaun. Garret şi preşedintele îl informaseră cu privire la plan. I se părea plauzibilă posibilitatea ca asasinatele să fie

comise cu scopul de a răsturna administraţia Stevens şi partidul. În acest moment, în acest oraş, orice putea fi posibil. Ceea ce nu se simţea în largul său era să mintă în mod intenţionat cu privire la ceea ce FBI-ul credea că este motivul crimelor. Dar Basset învăţase cu mult timp în urmă să nu cerceteze prea adânc. Era mai uşor pentru conştiinţa lui să mediteze uşor asupra acţiunilor sale.

Fără nicio vină sau stângăcie vizibilă, Basset îşi rosti răspunsul planificat în prealabil. „FBI-ul crede că crimele au fost comise pentru a încerca să împiedice adoptarea bugetului preşedintelui”.

Roach a încercat să-şi păstreze calmul în timp ce-şi strângea tot mai tare podul nasului. Emisiunea s-a întrerupt pentru o reclamă şi el a închis televizorul. În timp ce se îndrepta spre uşă, s-a întrebat încă o dată: „Ce naiba au de gând să facă?”

La 11 mile depărtare, Michael O'Rourke stătea în sufrageria sa cu Liz şi Seamus. Seamus sosise mai devreme în acea dimineaţă. Michael şi Seamus priveau cu iritare emisiunea, în timp ce Liz era ocupată să ciugulească notiţe în laptopul ei. Avea o rubrică care trebuia să ajungă pe biroul editorului ei până la ora 17.00.

Emisiunea a revenit în emisie, iar singura femeie din panel a început să pună întrebări. „Domnule preşedinte, ştiu că trebuie să fie un moment foarte dificil pentru dumneavoastră şi colegii dumneavoastră şi nu aş vrea nicio clipă să credeţi că aprob aceste crime, dar asasinatele au adus în lumina reflectoarelor unele reforme pe care poporul american le susţine de ceva vreme. Ideea de limitare a mandatelor are o rată de aprobare de aproape nouăzeci la sută, iar un amendament pentru un buget echilibrat are o rată de aprobare de aproape optzeci la sută. Toată lumea este de acord că datoria naţională trebuie redusă, iar această scrisoare aduce în discuţie un aspect pe care nimeni de la Washington nu este dispus să îl abordeze, şi anume, reducerile de la asigurările sociale şi Medicare. Este o tragedie oribilă faptul că trei dintre cei mai în vârstă oameni de stat ai ţării noastre au fost asasinaţi, dar poate că ceva bun poate ieşi din asta,

dacă vă forţează pe dumneavoastră şi pe restul colegilor dumneavoastră să faceţi unele reforme necesare şi întârziate”.

Basset a respirat adânc. Anticipaseră o întrebare în acest sens, iar Garret ajutase la pregătirea unui răspuns. Basset s-a oprit o clipă şi l-a privit fix pe reporter. „Aş vrea să încercaţi să le spuneţi soţiilor, copiilor şi nepoţilor celor trei bărbaţi ce bine ar putea ieşi din asta”. Basset a clătinat din cap într-un mod dezgustat.

„Domnule preşedinte, nu spun că aceasta nu este o tragedie oribilă pentru familiile acestor bărbaţi. Întrebarea mea este: de ce va fi nevoie pentru ca liderii acestei ţări să implementeze reformele pe care le doreşte poporul american? Adică, dacă aceste crime oribile nu vă vor determina să acţionaţi, ce o va face?”

„Nici măcar nu ştim dacă aceste cereri sunt sincere. După cum v-am spus, FBI-ul crede că intenţia acelei scrisori este falsă… şi, în plus, mă deranjează faptul că nici măcar nu am avut timp să-i îngropăm pe aceşti oameni onorabili, iar dumneavoastră vorbiţi despre a vă îngenunchea în faţa cererilor ucigaşilor lor”.

„Domnule preşedinte, nu vorbesc despre a mă îngenunchea în faţa nimănui. Vă întreb doar dacă intenţionaţi să puneţi în aplicare anumite reforme pe care le doreşte poporul american”.

„Pot să vă răspund în mod absolut şi categoric, nu! Guvernul Statelor Unite ale Americii nu a negociat şi nu va negocia niciodată cu teroriştii”.

„Nimeni nu vă cere să negociaţi cu teroriştii, domnule preşedinte. Vorbim despre realizarea câtorva reforme simple, care trebuiau făcute de mult

timp”.

Basset a început să dea din cap înainte şi înapoi. „Cuvântul cheie în această propoziţie a fost simplu. Conducerea acestei ţări este o sarcină foarte complexă şi dificilă. Câteva „reforme simple”, aşa cum aţi formulat-o, nu vor rezolva nici măcar unele dintre problemele minore pe care le are ţara noastră”. Basset s-a întors spre gazdă. „Şi aş vrea să adaug că lucrurile nu sunt atât de grave pe cât ne-ar face unii să credem. Preşedintele a făcut o treabă bună. Economia este puternică, iar noi am raportat deficite bugetare mai mici decât administraţia anterioară”.

Reporterul nu s-a lăsat descurajat de simpla retorică politică. „Deci nu aveţi de gând să faceţi nimic, domnule preşedinte?”

„Nu. Intenţionez să readuc Camera în sesiune

imediat ce terminăm de respectat colegii noştri căzuţi la datorie, iar apoi vom aproba bugetul preşedintelui. Un buget pe care, aş putea adăuga, îl doreşte poporul american”.

O'Rourke s-a ridicat de pe canapea şi a aruncat telecomanda în poala lui Liz. „Ce va trebui să facă pentru ca tipii ăştia să înveţe? Seamus, vrei să mergem la o plimbare?” Bunicul lui Michael a dat din cap şi s-a ridicat de pe scaun. Michael a ieşit din cameră şi a apărut în pragul uşii o clipă mai târziu cu două paltoane şi lesa lui Duke. I-a înmânat una dintre haine lui Seamus şi s-a aplecat să prindă lesa de zgarda lui Duke. S-a ridicat şi s-a uitat la Liz, care era concentrată la televizor. „Dragă, ne vom întoarce într-o oră sau două”.

Fără să-şi ridice privirea, ea a răspuns: „Voi fi aici. Distracţie plăcută”.

Michael a privit-o cum scria cu sârguinţă la tastatură în timp ce ea rămânea concentrată la program. Mergând în spatele canapelei, s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz. „Nu trage niciun pumn, dragă”.

Scarlatti a zâmbit şi a spus: „Niciodată nu o fac”.

„De aceea eşti jurnalistul meu preferat”.

„Sper că nu este singurul motiv”.

Seamus i-a zâmbit lui Michael, iar cei doi, împreună cu Duke, au ieşit din casă. Când au ajuns pe trotuar, Seamus a spus: „Voi doi păreţi foarte fericiţi”.

„Suntem. Dacă nu ar fi fost vorba de slujbele noastre, probabil că aş fi cerut-o de nevastă până acum”.

Stoicul Seamus a spus: „Ei bine, aveţi aprobarea mea”. Ca un gând în urmă a adăugat: „Dacă contează”.

Michael şi-a înfăşurat un braţ în jurul bunicului său şi, cu un zâmbet larg, a spus: „Ai perfectă dreptate, contează”.

Duke a început să adulmece tot ce le ieşea în cale, zigzagând înainte şi înapoi pe trotuar. Michael s-a uitat peste umăr şi a spus: „Este ceva despre care chiar trebuie să vorbim”.

„Are vreo legătură cu ceea ce ai menţionat la telefon zilele trecute?"

„Da. Îţi aminteşti de excursia de vânătoare în care am fost anul trecut cu…"

Seamus a ridicat mâna şi i-a tăiat calea lui Michael. „Nu menţiona niciun nume". Seamus s-a uitat în sus şi în josul străzii. Washington îi dădea fiori. „Cu toate ambasadele astea blestemate de pe aici, FBI, CIA, NSA şi toate agenţiile de informaţii ale apărării, e o minune că orice conversaţie are loc în oraşul ăsta fără să fie înregistrată".

Michael a dat din cap. „Ei bine, ştii despre cine vorbesc". Cel mai tânăr dintre cei doi O'Rourkes şi-a coborât vocea. „În acea călătorie i-am dat nişte informaţii extrem de sensibile despre un senator care a costat viaţa a jumătate din oamenii din unitatea sa".

„Îmi amintesc”.

Michael a făcut o pauză şi a spus: „Cred că ar putea fi implicat în aceste asasinate”.

„Şi?” Seamus a ridicat din umeri cu indiferenţă.

„Nu crezi că e mare lucru?”

Seamus şi-a recuperat pipa din haină. „Ba da, cred că este o mare problemă”. A împachetat puţin tutun în bol şi a aspirat o flacără în el. Expirând un nor de fum, a spus: „Michael, politica partizană a existat întotdeauna în această ţară şi va exista întotdeauna. Într-un fel, este sănătoasă. Partidele acţionează ca un alt control şi echilibru. Au făcut

aceleaşi prostii când eram de vârsta ta; singura diferenţă era că, atunci când a fost nevoie, au fost suficient de responsabili pentru a echilibra bugetul. Problema de astăzi este că oameni ca Koslowski, Fitzgerald şi Downs… vechea gardă… ei controlează sistemul. Toate rahaturile astea s-au întâmplat sub supravegherea lor şi nu au făcut nimic pentru a le preveni. De fapt, s-au împotrivit schimbărilor de bun simţ la fiecare pas. Ei sunt motivul pentru care avem o datorie de cinci trilioane de dolari şi nu aş putea fi mai fericit că sunt morţi”.

Michael a tras uşor de lesa lui Duke pentru a-l face să încetinească. „Nici eu nu sunt trist că sunt morţi. Am văzut îndeaproape şi personal modul în care fac afaceri şi nu aş putea fi mai fericit că au dispărut. Problema mea este că nu mă simt în totalitate confortabil cu ideea că s-ar putea să fi pus în mişcare toată chestia asta, transmiţând o informaţie extrem de secretă pe care nici măcar nu trebuia să o ştiu”.

Seamus aşteptă să mai treacă un alt walker înainte de a-şi da răspunsul. „Am trecut peste asta

înainte de a-i spune. Ai comandat o unitate de recunoaştere când erai în armată. Dacă un mic politician milionar cu linguri de argint argintii ar fi compromis o misiune în care tu şi oamenii tăi eraţi în misiune pentru că băuse prea multe Martini... şi buzele lui dezordonate ar fi dus la moartea a jumătate din unitatea ta, ai fi vrut să ştii?”

Michael a oftat adânc şi a spus: „Da”.

„Asta e tot ce trebuie să cauţi mai departe, Michael”. Seamus a mai tras câteva fumuri din pipa lui în timp ce mergeau. „Ai mai vorbit cu altcineva despre asta?”

„Nu”.

„Nici măcar cu Liz?”

„Nu”.

„Bine. Ţine-o sub pălărie. Dacă băiatul nostru este în spatele acestei afaceri, suntem norocoşi. Este prima şansă pe care am avut-o pentru o schimbare reală în treizeci de ani”.

„Sunt de acord. Doar că aşa ceva ar putea scăpa de sub control foarte repede şi nu vreau să-l văd cum este doborât”.

„Nu vă faceţi griji. Nu va fi prins. Face asta de ani de zile, în locuri mult mai periculoase decât Statele Unite”.

Directorul Thomas Stansfield stătea în biroul său, având doar lampa de birou aprinsă. Dincolo de fereastra biroului său de colţ, proiectoare puternice luminau formidabilul complex al Agenţiei Centrale de Informaţii. Cu trei ani în urmă, nu ar fi fost găsit niciodată în birou într-o duminică seara. Ar fi stat acasă cu soţia sa. Slujba solicitantă a lui Stansfield îi cerea să lucreze nişte ore lungi şi ciudate, dar serile de duminică fuseseră singura seară din săptămână, cu excepţia unei crize internaţionale, în care ar fi renunţat la tot pentru a fi acasă. De obicei, el şi soţia sa se uitau la 60 Minutes în timp ce pregăteau cina, poate se relaxau în faţa focului, se uitau la un film şi apoi îşi sunau fetele de pe Coasta de Vest. Aveau două fiice, ambele căsătorite, una locuind în Sacramento şi cealaltă în San Diego.

Această parte calmă, reconfortantă şi iubitoare a existenţei lui Thomas Stansfield dispăruse fără să fie observată. Sara Stansfield plecase prea repede din viaţa lui. În timpul unui control medical de rutină, i se descoperise o tumoare. Când medicii au intrat să o scoată, au descoperit că cancerul se răspândise deja în mai multe glande. Două luni mai târziu, Sara era moartă. Fuseseră cele mai dureroase două luni din viaţa lui Stansfield. Faptul că lucra într-o profesie în care emoţiile erau

privite ca un pasiv – o profesie în care oamenii cu mintea dură şi neutră din punct de vedere emoţional jucau un joc serios – nu a ajutat lucrurile. Când Sara a murit, Stansfield era director al Agenţiei de puţin peste un an. Tocmai când ajunsese în vârful profesiei sale, pierduse cea mai importantă persoană din viaţa sa.

Cei care îi erau apropiaţi i-au prezentat condoleanţe în particular, iar acestea au fost apreciate. Unii se oferiseră să îl ajute cu volumul de muncă până când va fi în stare, dar Stansfield refuzase cu amabilitate. După înmormântarea Sarei, a petrecut câteva zile cu fiicele şi cei trei nepoţi ai săi, amintindu-şi de frumoasa lui soţie şi de mama şi bunica lor iubitoare. Ginerele au respectat sentimentele unui om foarte retras şi au păstrat distanţa. Când s-a terminat weekendul, i-a urcat pe cei dragi într-un avion şi s-a întors la muncă. Chiar şi trei ani mai târziu, Sara era adesea în mintea lui. Durerea dispăruse şi fusese înlocuită de amintiri plăcute, muncă grea şi călătorii pentru a-şi vedea fiicele şi nepoţii.

Stansfield a fost o premieră în istoria directorilor CIA. Nu avea experienţă militară, nu era avocat sau politician şi nu avea studii în Ivy League. Stansfield intrase în Agenţie la mijlocul anilor ’50, după ce absolvise Universitatea din Dakota de Sud. Avea ceva ce Agenţia căuta cu disperare – vorbea fluent trei limbi străine: engleză, germană şi rusă. Faptul că a crescut la o fermă din Dakota de Sud rurală, în perioada de dinaintea televiziunii, le-a oferit tatălui său, imigrant german, şi mamei sale, imigrantă rusă, suficient timp pentru a-şi învăţa copiii limbile, obiceiurile şi folclorul din ţările lor natale. Stansfield a fost unul dintre cei mai productivi agenţi ai CIA în anii ’50 şi ’60. În anii ’70 a devenit ofiţer de caz, la începutul anilor ’80 a fost şef de staţie al Agenţiei la Moscova, iar la sfârşitul anilor ’80 a devenit director adjunct al operaţiunilor. La acea vreme, credea că a ajuns la capătul scării.

Asta până când preşedintele anterior a făcut ceva care a surprins pe toată lumea. CIA, la momentul prăbuşirii Uniunii Sovietice, ajunsese să se bazeze foarte mult pe date non-umane. Îşi cheltuiau cea mai mare parte a resurselor pentru a spiona în modul high-tech, cu sateliţi şi alte dispozitive electronice. Informaţiile electronice pe care le colecta Agenţia erau valoroase, dar nici pe departe la fel de valoroase

ca un agent bine plasat. În timpul celui de-al doilea an al preşedintelui, acesta s-a confruntat cu prima sa criză de securitate naţională şi a fost nevoit să se confrunte cu cruda realitate că agenţiile sale de informaţii nu îi puteau oferi informaţiile de care avea nevoie. Toţi acei sateliţi de miliarde de dolari şi avioanele de spionaj de milioane de dolari nu i-au putut spune ceea ce avea nevoie să ştie. Avea nevoie de cineva de la faţa locului, cineva din interior. Un spion.

În urma acelui incident, preşedintele a înfiinţat un grup de lucru şi le-a cerut să vină cu o strategie pentru a corecta această deficienţă. Stansfield a fost plasat în acest grup de lucru, pe care l-a considerat a fi doar o pierdere de timp şi de energie. După luni de întâlniri târzii şi dezbateri îndelungate, grupul de lucru l-a informat pe preşedinte cu privire la concluziile sale. Acesta i-a spus că America trebuie să îşi mărească aparatul uman de colectare a informaţiilor la scară globală. I-au spus că va fi nevoie de un angajament pe termen lung şi că ar putea dura cel puţin şase până la zece ani înainte de a începe să vadă rezultate tangibile în urma eforturilor lor. Spre uimirea lui Stansfield, preşedintele nu numai că a fost de acord, dar a decis că, întrucât actualul director al CIA urma să se

pensioneze în scurt timp, ar fi logic ca la conducerea agenţiei să vină cineva care să înţeleagă latura umană a activităţii.

Unii oameni au fost supăraţi că nu au fost luaţi în considerare pentru acest post, dar cei mai mulţi dintre ei nu au avut de ales decât să respecte decizia. Stansfield era un simbol, un spion în carne şi oase. Îşi câştigase pintenii alergând în spatele Cortinei de Fier, riscându-şi viaţa. Urcase în grad şi îşi făcuse datoria.

Telefonul de pe biroul lui Stansfield a început să sune, iar acesta s-a uitat peste ochelari pentru a vedea ce linie era. Lumina care clipea în extrema dreaptă i-a spus că era linia sa privată. A apucat telefonul şi a spus „Alo".

„Tom, sunt Brian Roach. Îmi pare rău că te deranjez într-o duminică seara, dar trebuie să-ţi spun

câteva lucruri”. Nu era neobişnuit ca Roach să-şi sune omologul de la CIA, dar în seara asta se simţea un pic inconfortabil.

„Nicio problemă, Brian. Încerc doar să încep săptămâna cu un avans. Cu ce te pot ajuta?”

După o pauză prelungită, Roach a spus: „Tom, trebuie să-ţi pun câteva întrebări, iar dacă nu vrei să răspunzi la ele, te rog să-mi spui”.

„Dă-i drumul”.

„Tom, tu sau cineva de la Agenţie deţineţi vreo informaţie care să vă facă să credeţi că crimele au fost comise din alte motive decât cele menţionate în acea scrisoare?”

Sprâncenele lui Stansfield s-au încruntat la întrebare. „Nu din câte ştiu eu”.

„Nimeni de la Agenţie nu a spus Casei Albe că a descoperit informaţii care să sugereze că motivele crimelor au fost altele decât cele menţionate în acea scrisoare?” a întrebat din nou Roach, mai ferm.

„Nu, am crezut că voi aţi fost cei care aţi venit cu această teorie”.

Roach a scos un oftat lung şi frustrat. „Nu, nu am spus nimic la Casa Albă”.

„Atunci de ce preşedintele şi toţi oamenii lui umblă prin oraş spunând că aţi făcut-o?”

„Asta aş vrea să aflu”.

„Se pare că pun ceva la cale”. Stansfield s-a lăsat pe spate în scaun şi s-a întors să privească harta lumii de pe perete.

„Da, şi eu am avut acelaşi sentiment”. Roach a făcut o pauză şi a mai respirat adânc. „Aveţi vreun sfat?”

Stansfield s-a gândit la întrebare. În mod normal, era prudent în a-şi da cu părerea, dar el şi Roach erau de aceeaşi stofă. Avea multă empatie pentru omologul său de la FBI. S-ar putea să fie Roach cel pe care făceau o treabă săptămâna aceasta, dar ar putea fi cu uşurinţă el data viitoare.

„Cred că ar fi o idee bună să dai un mic indiciu presei că habar nu ai despre ce vorbeşte Casa Albă”.

Roach a meditat o clipă la acest sfat. Îi plăcea abordarea directă. „Mulţumesc, Tom, apreciez sfatul. Dacă afli ceva, te rog să mă anunţi”.

„Aşa voi face”. Stansfield a aşezat telefonul înapoi în suport şi a închis ochii. Mike Nance şi asociaţii lui îl făceau să fie nervos. Nance era adevăratul creier de la Casa Albă, omul cu relaţii.

Garret stătea în biroul lui, cu picioarele pe birou şi cu o serie de ziare în faţa lui. Era puţin după ora şase, luni dimineaţa, iar planul său se derula foarte bine. Cu o ţigară atârnându-i de buze, chicotea la cât de uşor era să manipuleze presa. Pe prima pagină a ziarului Washington Post scria: „Se zvoneşte că în spatele crimelor s-ar afla o conspiraţie obscură”. Pe prima pagină a New York Times scria: „FBI crede

că crimele au fost comise pentru a opri bugetul preşedintelui”. Washington Reader titra: „FBI crede că scrisoarea este falsă”. Garret a râs în hohote. Fusese atât de uşor. Nu avea nicio importanţă dacă fusese inventată sau nu, răul fusese făcut. Poporul american ar fi citit titlurile şi ar fi crezut ceea ce vedea. Sprijinul public ar fi revenit la preşedinte, iar acesta ar fi obţinut un al doilea mandat. Garret a clătinat din cap şi a zâmbit când s-a gândit la puterea pe care o deţinea.

Planul lui Garret era simplu. Tot ce trebuia să facă era să continue să-l prezinte pe preşedinte ca pe o victimă şi să spere că idioţii de la FBI îi vor putea prinde pe aceşti oameni. Zâmbea la cât de uşor era să joace jocul puterii împotriva unor oameni cu principii ca Roach. În timp ce aceştia îşi luau timp să decidă dacă o acţiune era bună sau rea, Garret se îngrijora doar de faptul că va fi prins. Nu avea timp pentru legile mărunte şi tehnicile mărunte şi, cu siguranţă, nu avea timp pentru morala altcuiva. El era acolo pentru a face lucrurile şi pentru a juca jocul după propriile reguli.

Limuzina directorului Roach a oprit în faţa hotelului Hyatt la ora 6: 55 A.M. Acesta se afla acolo pentru a ţine un scurt discurs în faţa Convenţiei Naţionale a Şefilor de Poliţie. Din cauza asasinatelor, se gândise să încredinţeze discursul unuia dintre adjuncţii săi, dar, după ce a vorbit cu Stansfield, a decis să-l ţină el însuşi. Tocmai terminase de citit un articol din Washington Reader în care se spunea că FBI-ul credea că în spatele crimelor se află o conspiraţie. În timp ce gărzile sale de corp deschideau uşa limuzinei, o mică mulţime de aproximativ opt reporteri şi cameramani s-a apropiat. Roach a ieşit din limuzină şi a salutat grupul. O femeie înaltă, cu părul blond, a ajuns prima la el. „Domnule director Roach, aţi putea să ne spuneţi, vă rog, ce informaţii a descoperit FBI-ul care v-ar face să credeţi că scrisoarea trimisă presei după crime este o acoperire pentru motivul real pentru care senatorul Downs, senatorul Fitzgerald şi congresmanul Koslowski au fost ucişi?”

Spre surprinderea gărzilor de corp ale lui Roach, şeful lor s-a oprit pentru a răspunde la întrebare. Reporterii s-au îmbrâncit între ei pentru a-şi pune microfoanele în faţa lui Roach.

„Deocamdată, credem că acea scrisoare este sinceră şi suntem foarte îngrijoraţi de posibilitatea unor noi asasinate”.

Un reporter de sex masculin înalt a scăpat următoarea întrebare. „Domnule director Roach, credeţi că asasinatele au fost comise în încercarea de a face să deraieze bugetul preşedintelui Stevens?”

„Nu, nu cred. Credem că asasinatele au avut loc în ajunul votului pentru buget, pentru că asta le garanta asasinilor că congresmanul Koslowski, senatorul Downs şi senatorul Fitzgerald vor fi în oraş”.

„Nu înţeleg. Casa Albă a raportat că FBI-ul crede că asasinatele au fost comise pentru a face să deraieze bugetul preşedintelui”, a spus un reporter oarecum confuz.

„Aceste rapoarte sunt incorecte”. Înainte ca o altă întrebare să poată fi pusă, Roach s-a întors şi a intrat în hotel. În câteva minute, comentariile sale au fost redate ca subiect principal în fiecare emisiune de ştiri de dimineaţă a reţelei.

Fără să bată la uşă, Garret a deschis uşa biroului lui Nance şi a dat buzna înăuntru. Nance şi-a ridicat privirea de la televizor, care arăta interviul înregistrat al lui Roach.

„Ce naiba face?”, a întrebat Garret în timp ce arăta spre televizor.

Nance şi-a întors capul de la televizor. „Relaxează-te, Stu, era de aşteptat. Doar nu credeai că va sta acolo şi ne va lăsa să ne folosim de el, nu-i aşa?”

„La naiba, nu, dar cel puţin am crezut că va veni la noi, nu că se va duce la presă”, a spus Garret, uitându-se fix la televizor.

„Calmează-te, am obţinut deja ceea ce am vrut. Sondajele de opinie au oscilat cu zece puncte în favoarea noastră. Oamenii cred că există o mare conspiraţie pentru a-l ruina pe preşedinte. Presa adoră povestea şi va continua cu ea, indiferent de ce spune Roach. Moncur va da o declaraţie în care va spune că s-a insinuat în mod nepotrivit că FBI-ul a descoperit informaţia, când de fapt a fost vorba de o altă agenţie guvernamentală. Vor presupune cu toţii că este vorba de CIA, iar asta va face povestea mult mai bună. În plus, putem folosi această „chestie cu Roach” în avantajul nostru. El a tras primul foc de armă. Cu câteva scurgeri de informaţii către persoanele potrivite, presa va tipări articole care vor spune că există un sânge rău între Roach şi Casa Albă, iar dacă nu face progrese în rezolvarea acestor crime, lucrurile vor deveni foarte neplăcute pentru el. Dacă combinăm asta cu faptul că prietenii noştri din presă vor fi mai mult decât dispuşi să facă o treabă de măcelar cu un sfânt ca Roach, vom avea scrisoarea lui de demisie în mâinile noastre până luna viitoare”. Într-un rar moment de emoţie, Nance i-a zâmbit lui Garret, iar gestul i-a fost întors.

13

CAMIONUL BELL ATLANTIC ERA PARCAT pe NEW Hampshire Avenue, la o jumătate de bloc de Dupont Circle. Cei doi bărbaţi din spate şi-au verificat pentru ultima oară machiajul şi echipamentul. Pe lângă peruci afro, purtau pălării de protecţie din plastic galben. De asemenea, purtau salopete albastre cu un ecuson Bell Atlantic deasupra buzunarului stâng. I-au făcut un semn din cap şoferului, şi-au luat genţile şi au coborât din dubă. Cu dezinvoltură, au coborât pe scările care duceau la peronul Dupont Circle al metroului din D.C. Ajunşi pe peron, au urcat la bordul metroului şi au luat linia roşie până la Union Station. Au ajuns după aproximativ cinci minute şi au coborât. Făcându-şi

loc printre ceilalţi călători de la metrou, au mers până la capătul peronului şi au ieşit pe micul pervaz care se întindea de-a lungul tunelului. După aproximativ cincizeci de metri, au ajuns la o uşă şi s-au oprit. Bărbatul mai scund i-a înmânat o geantă complicelui său şi s-a apucat să lucreze la încuietoare. Douăzeci de secunde mai târziu erau înăuntru.

Au trecut prin uşa de la seif care ducea la unul dintre sistemele de tuneluri subterane care treceau pe sub Washington, D.C. Sistemul în care tocmai intraseră adăpostea mai ales linii telefonice şi diverse conducte de utilităţi. Canalizările care transportau deşeurile şi apele de scurgere ale oraşului se aflau într-un alt sistem care era îngropat şi mai adânc. În timp ce mergeau prin tunelul de ciment pătrat, cel mai înalt dintre cei doi bărbaţi trebuia să încline capul într-o parte pentru a evita să lovească luminile care se aflau la aproximativ fiecare 15 metri deasupra capului. Au luat o serie de curbe şi, după aproximativ trei minute, se aflau în faţa unei alte uşi. Din nou, cel mai scund dintre cei doi s-a apucat să lucreze la încuietoare. Când a terminat de spart-o, a deschis uşa şi a pus o bucată de bandă adezivă peste încuietoare. Cei doi bărbaţi au păşit în subsolul unei clădiri de birouri cu douăsprezece etaje şi au lăsat uşa să se închidă în urma lor.

Cel mai scund dintre cei doi s-a îndreptat spre scări şi a dispărut. Cel de-al doilea bărbat s-a strecurat prin masa de ţevi şi suporturi structurale până când a găsit ceea ce căuta. A forţat panoul de acces din oţel la conducta principală a sistemului de ventilaţie a clădirii şi l-a aşezat pe jos.

Celălalt bărbat tocmai terminase de urcat la etajul şase al clădirii de birouri cu mai mulţi locatari. Exploraseră clădirea cu luni de zile înainte. Primele cinci etaje erau închiriate de o firmă de avocatură, iar restul etajelor erau pe jumătate ocupate de firme de lobby, birouri mai mici şi diverse alte afaceri. Apartamentele libere erau intercalate pe toate etajele, cu excepţia ultimelor cinci. A deschis uşa scării şi a privit în josul holului. Neavând pe nimeni la vedere, a mers cu dezinvoltură pe hol şi s-a oprit la a treia uşă din dreapta sa. Lăsându-şi geanta jos, a început să spargă încuietoarea. Viteza nu era crucială; a acţiona relaxat şi dezinvolt era. Nu-şi făcea griji că vreunul dintre angajaţii biroului l-ar putea vedea. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi fost surprinşi de faptul că cineva de la compania de telefonie ar fi intrat într-un apartament de birouri gol.

Terminând cu încuietoarea, a intrat în cameră şi s-a îndreptat spre fereastra fumurie. Aplecându-se într-un genunchi, şi-a pus geanta jos şi a golit conţinutul, aşezându-l pe podea într-un mod precis. În mai puţin de un minut a asamblat puşca şi a pus cartuşul cu vârf de nitroglicerină în cameră. Douăzeci de secunde mai târziu, puşca era fixată în vârful unui trepied. Asasinul şi-a strecurat ochiul stâng în spatele lunetei şi a privit în jos, spre uşa de la intrare a clădirii aflate chiar peste drum. Apoi a activat vizorul laser, iar un mic punct roşu a apărut pe geamul fumuriu. Răsucind şuruburile de pe trepied, a blocat puşca în poziţie, apoi, căutând în geantă, a luat un tăietor de sticlă şi a plasat ventuza în mijlocul punctului roşu. Încet, a învârtit piesa de tăiat în sensul acelor de ceasornic cu mâna dreaptă. În loc să elibereze piesa proaspăt tăiată, a legat un capăt de sfoară în jurul tăietorului de sticlă şi celălalt capăt în jurul unuia dintre picioarele trepiedului.

Trăgând braţul microfonului de sub borul scurt al caschetei sale de protecţie, a spus: „Chuck, sunt Sam, răspunde, terminat”.

În ciuda vâjâitului maşinilor din subsol, cel de-al doilea bărbat şi-a auzit partenerul tare şi clar. „Sunt Chuck, terminat”.

„Totul este pregătit de partea mea, terminat”.

„Recepţionat, totul este pregătit aici jos, terminat”.

Agentul Harry Dorle, de la Serviciile Secrete, fusese scos de pe teren şi îndrumat să conducă detaşamentul de protecţie personală al congresmanului Thomas Basset. Deoarece Basset era preşedintele Camerei, fusese considerat o ţintă de profil înalt de către FBI şi Serviciile Secrete. Dorle fusese agentul special însărcinat cu protecţia prezidenţială a administraţiei precedente. Când şeful său a pierdut campania de realegere în faţa lui Stevens, a fost sfârşitul misiunii lui Dorle. La fel ca majoritatea preşedinţilor dinaintea lui, Stevens

dorea o schimbare a gărzii. Secret Service nu s-a opus acestei tradiţii, deoarece ştiau că este bine pentru agenţii lor să fie rotiţi. Ajuta la prevenirea mulţumirii şi a plictiselii.

Dorle s-a aşezat în holul biroului din Capitoliu al preşedintelui Basset şi a aşteptat ca acesta să dea ordinul că este gata să plece. Agentul înalt, de vârstă mijlocie, părea calm la exterior, dar în interior era o epavă. Citise raportul despre asasinatele lui Koslowski, Fitzgerald şi Downs, iar acesta îl speriase. Asasinii erau profesionişti. Trei lovituri, toate într-o singură noapte. Unul a fost ucis cu mâna goală, al doilea cu o puşcă şi al treilea cu o lovitură de la distanţă. Tipii ăştia nu erau de genul „Naţiunea Ariană". Erau profesionişti şi, la felul în care Basset se plimba prin oraş, ar fi fost o ţintă uşoară.

Din cauza numărului mare de congresmeni şi senatori care trebuiau protejaţi, Secret Service nu a putut să-i ofere lui Dorle numărul de agenţi pe care îl dorea. Îi dăduseră doar cinci bărbaţi şi femei, iar detaşamentul normal al Poliţiei Capitoliului al preşedintelui fusese mărit la opt ofiţeri 24 de ore din

24. Dorle a făcut un efort superficial pentru a-i cere lui Basset să anuleze toate apariţiile publice până când lucrurile se vor linişti şi, aşa cum Dorle se aşteptase, Basset a refuzat. Acest lucru, desigur, a făcut ca munca lui Dorle să fie extrem de dificilă. El ştia că singura modalitate de a-l proteja cu adevărat pe Basset era să-l ţină închis în casa lui, în biroul său sau în limuzina sa blindată. De îndată ce Basset părăsea oricare dintre cele trei, capacitatea lui Dorle de a-l proteja era redusă semnificativ.

Erau la câteva minute distanţă de a pleca pentru interviul înregistrat de Basset la CNN. Dorle îi spusese noului său şef că i se părea o idee proastă, iar Basset îi spusese politicos că nu avea de gând să o anuleze. CNN anunţase apariţia preşedintelui Camerei Deputaţilor încă de duminică după-amiaza târziu şi, cu toate că urma să fie înregistrat cu întârziere, nu era nevoie de un geniu pentru a-şi da seama când va avea loc înregistrarea. Dorle nu-şi amintea să fi fost mai îngrijorat de o misiune. Oricine ar fi fost aceşti ucigaşi, avuseseră la dispoziţie luni de zile pentru a plănui ceea ce făceau. Îşi pândiseră şi îşi studiaseră ţintele, iar dacă acea scrisoare era adevărată, aveau să lovească din nou.

Dorle se juca cu bunurile sale. Pur şi simplu nu avea destui oameni pentru a face o treabă completă. Trimisese patru dintre agenţii săi de la Serviciile Secrete şi doi dintre ofiţerii în uniformă înainte pentru a face o verificare prealabilă a clădirii CNN. Trebuiau să facă o verificare rapidă a străzii, a ieşirilor şi a acoperişului. Urma să pună patru dintre poliţiştii în uniformă să se ocupe de corpuri. Aceştia aveau să-l înconjoare pe Basset în timp ce acesta cobora din limuzină şi intra în studio. Dorle avusese în vedere posibilitatea de a-şi folosi agenţii din Serviciile Secrete pentru a face detaşamentul de corp; erau instruiţi să facă asta, dar erau mai valoroşi pentru el făcând alte lucruri.

Preşedintele Basset şi consilierul său, Matthew Schwab, au apărut în hol, iar Dorle s-a ridicat în picioare. „Sunteţi gata de plecare, domnule?”

„Da”, a răspuns Basset.

Dorle şi-a dus mâna stângă la gură şi a vorbit într-un microfon micuţ. „Art, aici Harry, terminat”.

Agentul serviciilor secrete aflat chiar în faţa uşii biroului a răspuns: „Aici Art, terminat”.

„Bobcat este gata de plecare, terminat”. Bobcat era numele de cod care îi fusese dat lui Basset.

Agentul s-a uitat în sus şi în josul holului şi i-a făcut semn din cap poliţistului care ţinea liftul. „Holul este securizat, terminat”.

„Recepţionat, anunţă-i pe băieţii de jos că suntem pe drum, terminat”. Dorle s-a întors spre Basset şi i-a făcut semn să iasă pe uşă. „Oricând sunteţi gata, domnule”. Dorle a deschis uşa, iar

Basset şi Schwab au păşit în hol. Anturajul format din Basset, Schwab, Dorle, celălalt agent al Serviciului Secret şi doi poliţişti a pornit spre lift. Dorle a mers în spate, în timp ce ceilalţi trei bărbaţi i-au înconjurat pe Basset şi Schwab. Anturajul a intrat în lift pentru scurta călătorie până la nivelul garajului.

Când uşa s-a deschis, un alt ofiţer de poliţie îi aştepta, iar grupul s-a deplasat spre parcarea subterană. Dorle nu avea emoţii cu privire la orice s-ar fi întâmplat în Capitoliu. Asasinii ar fi trebuit să fie sinucigaşi ca să încerce ceva cu tot personalul militar şi poliţia din clădire.

Când au ajuns în garaj, limuzina îi aştepta cu o echipă de poliţie parcată în faţă şi alta în spate. Schwab şi Basset au fost conduşi rapid pe bancheta din spate. Dorle i-a adus împreună pe ofiţerii de poliţie de la Capitoliu pentru o scurtă reamintire a modului în care vor decurge lucrurile când vor ajunge la destinaţie. Când a terminat, poliţiştii s-au urcat în maşinile lor de poliţie, agentul Art Jones s-a urcat la volanul Cadillac-ului mare şi negru, iar Dorle s-a urcat pe bancheta din spate împreună cu

preşedintele Parlamentului şi Schwab. Înainte de a da ordinul de plecare, Dorle şi-a dus microfonul la gură şi a spus: „Echipa de avansare Bravo, aici Alpha, mă auziţi? Terminat”.

Şeful echipei de avansare de la studiourile CNN a auzit apelul prin cască şi a fost nevoit să întrerupă la jumătatea unei fraze pe unul dintre agenţii de securitate privaţi ai clădirii. „Aici Bravo, terminat”.

„Suntem pe drum cu Bobcat. Care este raportul dumneavoastră de situaţie? Terminat”.

„Cât se poate de sigur pe cât de bine puteam face lucrurile într-un timp atât de scurt, Harry, terminat”.

„Recepţionat, timpul estimat de sosire este de două minute. Dacă se schimbă ceva, anunţă-mă imediat, terminat”. Dorle s-a uitat la agentul său de la volan. „Să plecăm, Art”. Jones a aprins luminile limuzinei către maşina de poliţie din frunte, iar coloana de maşini a ieşit în viteză din parcare.

Asasinul se uită pe fereastră şi se uită în jos la cei doi poliţişti din faţa clădirii CNN. Tocmai coborâseră de pe bordură şi stăteau în picioare pe stradă, făcând cu mâna maşinilor şi taxiurilor care doreau să oprească în faţa clădirii. A vorbit în microfonul care îi atârna în faţa gurii. „Chuck, rămâi liber. Ar trebui să sosească din clipă în clipă, terminat”.

Răspunsul a venit imediat. „Am înţeles, totul este stabilit aici”. Bărbatul care stătea în faţa puţului de ventilaţie şi-a scos casca de protecţie, a pus-o în geantă şi a scos o mască de gaze. Băgând mâna înapoi în geantă, a luat două canistre gri şi le-a aşezat deasupra unităţii de ventilaţie.

Coloana de maşini a oprit în faţa clădirii şi s-a oprit. Dorle a observat imediat că, în ciuda faptului că le spusese şoferilor celor două escadroane să lase limuzinei cel puţin treizeci de metri la fiecare capăt, aceştia uitaseră şi limuzina era înghesuită. „Art, cheamă-i pe băieţii din escadroane şi spune-le să-şi mute maşinile mai departe de limuzină”. Dorle s-a întors spre Basset. „Domnule, vă rog să rămâneţi în maşină pentru un minut, cât timp verific lucrurile”. Dorle a ieşit din limuzină şi s-a întâlnit cu agentul său responsabil de echipa Bravo pe trotuar. „Cum stăm?”, l-a întrebat el pe subaltern.

„Bine. Ieşirile sunt securizate, liftul este reţinut, iar Alan este pe acoperiş şi supraveghează lucrurile”.

Asasinul s-a uitat la cei doi bărbaţi de pe stradă şi a ghicit că erau fie de la Serviciile Secrete, fie de la FBI. Era de aşteptat. A vorbit în microfonul său: „Chuck, pregăteşte-te să tragi cuiul”.

Bărbatul din subsol şi-a tras masca de gaz pe faţă şi a luat una dintre canistre. Întors la etajul şase, asasinul a privit cum bărbatul care coborâse din limuzină a făcut semn mai multor ofiţeri de poliţie să vină şi a început să-i organizeze în jurul uşii limuzinei. Niciunul dintre aceşti oameni nu avea să fie de folos. Asasinul alesese etajul şase pentru ca unghiul de tragere să fie de aşa natură încât patru ofiţeri de doi metri înălţime să nu facă nicio diferenţă. Nu voiau să ucidă pe altcineva în afară de Basset. Acesta era şi motivul pentru care se folosea un glonţ cu vârf de nitroglicerină. Spre deosebire de majoritatea gloanţelor de puşcă, acesta ar fi explodat la impact şi nu ar fi ieşit din ţintă. Un glonţ de puşcă obişnuit ar fi trecut în spirală prin ţintă şi ar fi ieşit cu o viteză suficientă pentru a provoca pagube şi chiar moartea oricui ar fi fost suficient de nefericit să se afle de cealaltă parte.

Asasinul l-a văzut pe bărbatul care coborâse din limuzină cu câteva clipe mai devreme băgându-şi capul în uşa deschisă şi apoi dându-se înapoi în timp ce îl ajuta pe Basset să coboare de pe bancheta din spate. Asasinul a strâns puţin mai tare tocul puştii, şi-a pus mâna dreaptă pe coardă şi a vorbit în micul microfon care îi atârna în faţa gurii: „Chuck, lasă fumul”.

Bărbatul din subsol a tras ştiftul de la prima canistră, a aruncat-o în gura de aerisire deschisă, apoi a luat rapid a doua canistră şi a făcut acelaşi lucru. Apoi a apucat panoul metalic de acces şi a acoperit deschiderea. Fumul din cele două canistre a ieşit imediat în sus prin sistemul de ventilaţie, împins de aerul cald care ieşea din cuptor. Bărbatul s-a îndreptat apoi cu paşi repezi spre perete şi a aşteptat.

Asasinul de la etajul şase s-a concentrat să respire încet şi adânc. Când a văzut capul lui Basset ieşind din limuzină, mâna lui dreaptă a tras de şnurul ataşat de tăietorul de sticlă, iar cercul de sticlă nou creat a căzut pe podea. Basset a fost condus în mijlocul celor patru poliţişti, iar grupul a început să se îndrepte spre uşă. Asasinul a vorbit în microfonul său: „Trageţi alarma”. La subsol, complicele său a tras de alarma de incendiu. Zbârnâitul puternic al alarmei a reverberat în toată clădirea şi s-a revărsat pe stradă.

Dorle şi agenţii săi măturau strada şi se uitau la toată lumea, mai puţin la Basset. Când alarma s-a declanşat, poliţiştii care îl înconjurau pe Basset au

făcut ceea ce le spunea instinctul. S-au oprit şi s-au uitat să vadă de unde venea zgomotul. În acelaşi timp în care instinctele poliţiştilor au intrat în acţiune, a făcut-o şi Dorle. S-a aruncat înainte şi a strigat: „Continuaţi să vă mişcaţi!”. Când a ajuns în spatele primului poliţist, a auzit ceea ce a ştiut instantaneu că era pocnetul puternic al unui foc de puşcă. A continuat să împingă grupul în timp ce striga: „Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă!” A făcut doi paşi, iar apoi ofiţerul din faţa lui s-a împiedicat şi a căzut, aterizând pe Basset, rănit mortal. Dorle şi-a pus mâna pe spatele ofiţerului pentru a se împiedica să cadă şi s-a uitat în jos pentru a vedea dacă Basset fusese lovit.

Răspunsul a fost imediat evident. Era sânge peste tot. Glonţul cu vârf de nitroglicerină sfâşiase ceafa lui Basset, iar cămăşile albe ale ofiţerilor de la Poliţia Capitoliului erau acoperite de sânge şi de o bună parte din creierul preşedintelui Camerei Deputaţilor. Dorle a îngenuncheat deasupra mormanului şi şi-a dus microfonul la gură. „Bobcat a fost lovit! Repet, Bobcat a fost lovit!”. Doi dintre agenţii Serviciului Secret stăteau acum între stradă şi mormanul de cadavre de pe jos, cu Uzis-urile scoase şi cu ochii căutând clădirile de peste drum.

Asasinul a dezasamblat rapid puşca şi a pus totul la loc în geantă. Fumul umplea încăperea şi şi-a tras masca de gaze pe faţă. Apucând geanta, a fugit pe hol spre casa scării. Odată ajuns în casa scării, şi-a croit drum printre funcţionarii speriaţi care credeau că clădirea a luat foc.

Dorle s-a uitat în jos la ceea ce rămăsese din capul lui Basset şi a ştiut că vorbitorul era mort. În acel moment, vocea agentului Serviciului Secret de pe acoperişul clădirii CNN se auzi lătrând în casca lui Dorle. „Cred că împuşcătura a venit din clădirea de peste drum!”

Dorle a sărit în picioare şi a început să strige ordine. „Art, cheamă întăriri, să securizăm clădirea aia!” Întorcându-se către unul dintre poliţişti, a strigat: „Ia doi dintre oamenii tăi şi mergi prin spate! Nu vreau ca nimeni să părăsească zona! Şi fiţi atenţi!” Apucându-i pe cei doi agenţi care aveau Uzis-urile scoase, a traversat strada în fugă spre faţa clădirii. Au sărit printre maşinile care se opriseră să vadă ce se întâmplă. Au reuşit să ajungă pe cealaltă parte a străzii şi, chiar când au ajuns în faţa clădirii, o

avalanşă de funcţionari frenetici le-a ieşit în întâmpinare venind din sens opus. Au fost blocaţi să intre înăuntru. La trei străzi distanţă, la Union Station, asasinul cu părul blond purta blugi largi, un hanorac mare şi o şapcă de baseball. S-a îndreptat spre un rând de telefoane publice. Union Station, la fel ca majoritatea staţiilor mari de tren şi de metrou, avea sute de telefoane publice. Era un loc uşor pentru o persoană să intre şi să iasă neobservată. Bărbatul a băgat mâna în buzunarul stâng şi a scos o monedă de 25 de cenţi. Părul blond murdar care ieşea de sub şapcă şi îi cobora până la umeri nu era natural. Nici postura lui nu era naturală. În loc să stea drept şi să arate ca un bărbat atletic, înalt de 1, 80 metri, era aplecat. Pentru un observator ocazional părea un bărbat uşor supraponderal, care nu depăşea 1, 65 m înălţime. A băgat cele şapte cifre în telefon şi a scos din buzunar un mic reportofon. La celălalt capăt a răspuns o voce feminină: „Bună ziua, American Broadcasting Corporation. Cum pot să vă adresez apelul?"

Bărbatul a apăsat butonul de redare al reportofonului, iar din micul difuzor a ieşit o voce computerizată. „Nu închideţi. Acest mesaj vine din partea grupului care este responsabil pentru uciderea senatorului Fitzgerald, a senatorului

Downs, a congresmanului Koslowski şi a preşedintelui Basset”.

Recepţionera de 23 de ani a simţit cum îi tresare inima. A intrat în panică pentru o clipă, apoi şi-a amintit că toate apelurile care intrau în centrala principală erau înregistrate.

După o scurtă pauză, înregistrarea a continuat. „Preşedintele Basset a fost ucis pentru că el şi restul colegilor săi nu au reuşit să ia în serios cererile noastre. Noi nu suntem terorişti. Nu am ucis niciun civil nevinovat; de fapt, am făcut eforturi mari pentru a evita să facem acest lucru. Nu suntem, aşa cum Casa Albă a lăsat mass-media să creadă, parte a unei conspiraţii pentru a răsturna preşedinţia lui Stevens. Suntem un grup de americani care s-au săturat de corupţia şi de lipsa totală de profesionalism care există la Washington, D.C.

„V-am oferit şansa de a implementa într-un mod paşnic şi democratic reformele pe care le-aţi promis. Nu aţi reuşit să faceţi acest lucru, aşa că am intervenit. Nu ne puneţi din nou la încercare sau vom fi nevoiţi să impunem mai multe limite de mandate. Avem resursele şi hotărârea de a ucide orice membru al Congresului, orice senator şi chiar pe preşedinte.

„Vom acorda o încetare a focului şi vă vom da restul săptămânii să îi îngropaţi pe Koslowski, Downs, Fitzgerald şi Basset. După ce vor fi înmormântaţi, ne aşteptăm la acţiuni imediate privind reformele pe care le-am propus".

14

ERA ÎNCĂ LUMINOS CÂND HARRY DORLE a trecut de punctul de control al Serviciului Secret şi şi-a parcat maşina în faţa intrării personalului în Aripa de Vest a Casei Albe. Coborând din maşină, s-a întrebat pentru a suta oară de la împuşcături cum de scăpase asasinul. Poliţia sigilase întregul bloc la câteva minute după atac. Toate persoanele care evacuaseră clădirea plină de fum fuseseră izolate cu cordoane şi erau interogate pentru a treia şi a patra oară de FBI şi de serviciile secrete. Până acum, fiecare dintre ei fusese verificat ca fiind un funcţionar legitim. Clădirea fusese percheziţionată cu câini şi era goală. Ce mizerie, se gândi el în sinea lui. Am avut douăzeci şi trei de ani buni şi acum asta.

Când a ajuns la intrare, Jack Warch a deschis

ușa. „Harry, îmi pare rău... îmi pare foarte rău”. Warch îl înlocuise pe Dorle ca agent special însărcinat cu securitatea prezidențială. Cei doi bărbați se cunoșteau de aproape toată cariera lor profesională.

Dorle dădu din cap în semn de recunoaștere, dar își ținea ochii feriți. S-au îndreptat spre etajul principal, Warch în frunte și Dorle în urma lor, fără ca niciunul dintre ei să scoată un cuvânt. Când au ajuns la ușa de la Sala Roosevelt, Dorle s-a oprit și a întrebat: „Jack, președintele este acolo?”

„Nu, este pe partea rezidențială, vorbind cu doamna Basset”.

Dorle s-a uitat la pământ și a clătinat din cap. Warch și-a pus mâna pe umărul prietenului său. „Harry, nu a fost vina ta”.

Dorle şi-a ridicat privirea. „Da, da, ştiu”.

Când au intrat în cameră, Stu Garret se plimba de colo-colo şi vorbea cu Alex Tracy, directorul Serviciului Secret. Mike Nance se afla la capătul celălalt al mesei, stând singur şi observând conversaţia dintre Garret şi Tracy. Garret s-a întors şi s-a oprit din vorbit când au intrat Warch şi Dorle. În cameră s-a făcut linişte şi nimeni nu a vorbit pentru o clipă.

Directorul Tracy a rupt în cele din urmă tăcerea. „Domnilor, vă rog să luaţi loc”. Toată lumea s-a aşezat, cu excepţia lui Garret. Directorul Tracy s-a uitat la Dorle. „Harry, te simţi bine?” Dorle a dat din cap că da, dar nu a spus nimic. Tracy s-a mai uitat la el un timp şi a continuat: „Harry, i-ai mai întâlnit pe Stu Garret şi Mike Nance?”

„Nu”.

A mai fost o tăcere stânjenitoare în timp ce Dorle aştepta ca Nance sau Garret să spună ceva, dar niciunul nu a făcut efortul. Apoi Garret a făcut un pas spre masă. „Agent Dorle, am primit rapoarte toată după-amiaza şi cunoaştem datele de bază despre ceea ce s-a întâmplat. Ceea ce nu ştim, şi ceea ce aş vrea să ştiu cu adevărat, este: cum s-a întâmplat?" a spus Garret pe unul dintre tonurile sale mai conflictuale.

„Cum adică „cum"?", a întrebat Dorle.

„Îţi voi spune ce vreau să spun prin „cum". Vreau să ştiu cum naiba a fost ucis preşedintele Camerei, al treilea cel mai puternic om din această ţară, în plină zi, în timp ce era înconjurat de o duzină de agenţi ai serviciilor secrete şi de poliţişti". Garret s-a aplecat, şi-a pus ambele mâini pe masă şi s-a uitat fix la Dorle în timp ce aştepta nerăbdător un răspuns.

Dorle l-a privit pe Garret şi şi-a dat seama cum urma să decurgă această întâlnire. Auzise totul despre Garret şi stilul său, aşa că s-a aşezat puţin mai drept şi s-a pregătit pentru confruntare. Fusese o zi lungă şi Dorle nu avea chef să fie lăsat în voia sorţii. Faţa i s-a încordat uşor în timp ce vorbea. „Preşedintele Parlamentului Basset a fost ucis pentru că a refuzat să anuleze o apariţie publică. A fost avertizat că nu-i putem garanta siguranţa, iar el a ales să ne ignore sfatul”.

„Asta e o prostie, Dorle. A fost ucis pentru că tu şi oamenii tăi nu v-aţi făcut treaba. E atât de simplu”. Garret a bătut cu pumnul în masă.

Dorle s-a ridicat de pe scaun pentru a-l întâlni pe Garret ochi în ochi. „Oh, nu, nu-i adevărat”. Arătând cu degetul spre Garret, a spus: „Nu am de gând să stau aici şi să vă las să aruncaţi vina pentru asta pe mine”.

Garret l-a întrerupt pe Dorle şi a strigat: „Agent Dorle, tu eşti la Casa Albă, iar eu sunt cel care conduce spectacolul pe aici. O să te aşezi imediat la loc şi o să-ţi ţii gura închisă!”

„Mă doare-n cot dacă eşti regele Siamului! I-am spus că nu e o idee bună să iasă în public, iar el m-a ignorat. Eu mi-am făcut treaba, iar dacă Basset m-ar fi ascultat, ar fi fost încă în viaţă!”

Garret s-a uitat la directorul Tracy şi a strigat: „Vreau ca acest om să fie concediat chiar acum!” Fără să aştepte ca Tracy să răspundă, Garret a dat din cap spre Warch şi a arătat spre Dorle. „Scoateţi-l de aici, acum! Vreau să fie aruncat în stradă!”

Dorle s-a dus să facă un pas spre Garret, iar Warch s-a ridicat de pe scaun, blocându-l. „Harry, nu merită”.

„Prostii, nu am nevoie de porcăria asta. Sunt aici de prea mult timp ca să mai accept rahaturi de la acest mic Hitler”.

Garret s-a uitat înapoi la directorul Tracy. „Vreau să fie concediat chiar acum! îi vreau insigna înainte să părăsească clădirea asta”.

Warch l-a împins pe Dorle afară pe uşă şi a închis-o în urma lui.

Dorle tremura şi faţa îi era roşie de la ţipete. „Jack, nu am de gând să iau vina pentru ce s-a întâmplat cu Basset”.

„Ştiu, Harry. Ştiu, relaxează-te”.

Dorle a respirat adânc de câteva ori. „Nu mi-am mai pierdut cumpătul în felul ăsta de ani de zile”.

„Ai avut o zi lungă, iar Garret nu scoate de obicei ce e mai bun din oameni”.

„Nu-mi vine să cred că tipul ăla. Preşedintele chiar îl ascultă?”

„Mă tem că da”.

Înapoi în Sala Roosevelt, Mike Nance s-a ridicat şi i-a făcut semn lui Garret să-l urmeze. A deschis o uşă la capătul opus al încăperii şi a traversat holul până la Biroul Oval. Garret a ocolit masa mare şi a intrat pe uşă. Când a intrat în Biroul Oval, Nance a închis uşa în urma lui Garret şi a stat

holbându-se la el timp de treizeci de secunde, în timp ce aştepta ca Garret să se calmeze.

Cu o voce fermă, Nance a spus: „Stu, trebuie să înveţi să te controlezi”.

„Mike, toată chestia asta nenorocită se destramă. I-am pierdut pe Koslowski şi pe Basset. Ştii care sunt şansele noastre de a-l realege cu cei doi morţi?”. Garret a ridicat mâna şi a format un zero. „Sunt zero, Mike. Tu şi cu mine vom rămâne fără slujbă anul viitor. Toată chestia asta se destramă, şi asta pentru că idioţi ca acel Dorle nu-şi pot face treaba”.

Nance s-a uitat la Garret şi s-a întrebat momentan dacă nu cumva chiar era nebun. „Stu, trebuie să-ţi revii. Multe lucruri se pot întâmpla de acum până la alegeri. Pierzându-ţi cumpătul nu ne face niciun bine. Avem mult de lucru în seara asta, aşa

că liniştește-te. Cel mai important lucru acum este să aducem publicul în spatele nostru. Trebuie să găsim o cale de a schimba situaţia. Nu va fi uşor, dar trebuie să ne păstrăm capul”.

Garret a dat din cap în semn de acord, iar Nance a spus: „Să ne întoarcem acolo şi să ne păstrăm calmul”.

Preşedintele Basset părăsise parcarea subterană a Capitoliului într-o limuzină neagră cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte. El era acum întors într-un dric negru. În timp ce vehiculul se oprea, uşa din spate a fost deschisă, iar un detaşament special format din şase militari în uniformă a ridicat sicriul acoperit cu drapelul din maşina mortuară şi l-a urcat pe o targă.

După ce s-a consultat cu familia preşedintelui Basset, preşedintele Stevens a dat ordinul de a face

aranjamentele necesare pentru ca Basset să fie inclus în ceremonia deja planificată pentru senatorul Fitzgerald, congresmanul Koslowski şi senatorul Downs. Toţi cei patru decedaţi declaraseră în testamentele lor că vor fi înmormântaţi în statele lor de origine. Având în vedere problemele evidente de securitate care decurg din șirul de asasinate, s-a decis că ar fi mai bine ca Basset să se alăture celor trei camarazi căzuţi la datorie decât să aibă loc o ceremonie separată peste două zile.

După o scurtă călătorie cu liftul până la nivelul principal al Capitoliului, targa a fost aruncată, iar detașamentul special a cărat sicriul pe hol, pe podeaua rece de piatră, şi l-a aşezat pe catafalcul dreptunghiular, negru. Cele patru sicrie acoperite cu steaguri erau aşezate sub centrul cupolei mari a Capitoliului, fiecare dintre ele fiind îndreptat spre exterior, marcând cele patru puncte cardinale principale. Era aproape 10 dimineaţa şi, cu excepţia unei gărzi militare, în rotonda nu se aflau oameni.

Rând pe rând, familiile au primit un moment de intimitate, pentru a plânge lângă sicriul rudei lor

decedate. Fiecare familie a avut nevoie de aproximativ o jumătate de oră, iar la prânz presa a fost lăsată să intre şi a putut începe să acopere evenimentul. Camerele de filmat au început să ruleze, iar senatorii şi congresmenii au intrat în sală pentru a-şi prezenta ultimul omagiu. Imediat după ora 14.00, legislatorii au fost trimişi în zone securizate ale Capitoliului, iar uşile au fost deschise publicului. Un flux constant de oameni a trecut pe lângă sicrie până puţin după miezul nopţii, când mulţimea a început să se reducă.

Senatorul Erik Olson stătea în biroul său, încercând să se decidă dacă ar trebui să meargă împotriva dorinţei preşedintelui, a FBI-ului, a serviciilor secrete şi a soţiei sale. Era aproape 1 noaptea şi nu putea să doarmă. Prea multe lucruri îl frământau. Ştia că lucrul corect şi onorabil pe care trebuia să-l facă ar fi fost să meargă în spatele cazematelor în timp ce procesiunea sicrielor era mutată de la Capitoliu la Casa Albă. Asasinarea îndrăzneaţă la lumina zilei a lui Basset îi făcuse pe fiecare congresman şi senator să realizeze cât de vulnerabili erau cu toţii. Lui Basset i se acordase mai multă protecţie decât oricăruia dintre colegii săi, şi totuşi ajunseseră la el. Nu numai că au ajuns la el, dar au scăpat fără urmă.

FBI-ul şi Serviciile Secrete nu-şi mai asumau niciun risc, iar politicienii care mai erau în viaţă deveniseră extrem de agreabili în urma evenimentelor recente. La începutul zilei, când se făcuseră ultimele aranjamente de securitate pentru procesiunea funerară, Serviciul Secret şi FBI hotărâseră ca nimeni, nici măcar membrii familiei, să nu meargă în aer liber, în spatele cazematelor. Niciunul dintre senatorii şi congresmenii de rang înalt nu a obiectat. Nu erau dornici să se alăture rândurilor celor patru căzuţi.

Dar, dintr-o serie de motive, Olson a simţit că trebuie să meargă în spatele sicrielor. În primul rând, era o tradiţie care trebuia păstrată și onorată și, în al doilea rând, simţea că cineva trebuia să arate că guvernul Statelor Unite nu se temea. Cineva trebuia neapărat să arate ca un lider. Toţi politicienii din ţară se ascundeau în spatele uşilor încuiate şi a gărzilor de corp. Olson nu-i putea învinovăţi, mai ales pe cei care fuseseră lipsiţi de scrupule în timpul cât fuseseră la Washington. Senatorul din Minnesota se înţelesese cu toţi cei patru morţi, dar nu-și făcuse iluzii false despre caracterul lor. Erau patru dintre cei mai lipsiţi de etică politicieni din Washington.

Olson era istoric de formaţie şi era mai degrabă îngrijorat de implicaţiile largi pe care aceste crime le vor avea asupra viitorului politicii americane. Istoria era marele profesor, le spusese întotdeauna studenţilor săi. Istoria se repeta din mai multe motive. Mai ales pentru că oamenii nu se schimbaseră chiar atât de mult pe parcursul civilizaţiei moderne, şi mai ales pentru că istoria stabilea precedente şi le dădea oamenilor idei. Olson nu dorea ca ceea ce se întâmpla în ţara sa să devină un precedent. Evenimentele care începuseră în vinerea precedentă trebuiau să fie oprite şi rezolvate într-un mod rapid şi corect. Într-o democraţie nu era loc pentru terorism. Cineva trebuia să se ridice în picioare; cineva trebuia să acţioneze ca un lider. Cineva trebuia să meargă mâine în spatele acelor cazemate şi să arate că nu îi este frică.

Suedezul cu părul argintiu şi-a imaginat că va merge singur pe drumul lent de o milă şi s-a întrebat dacă vreunul dintre colegii săi va avea curajul să i se alăture. A început să parcurgă mental o listă de nume, căutând pe cineva care ar fi suficient de îndrăzneţ să îl însoţească. După un scurt moment, un nume i-a venit în minte şi nu a mers mai departe. Întinzând mâna spre telefon, a format numărul.

Michael l-a bătut pe Duke pe cap şi şi-a lăsat cheile pe tejgheaua din bucătărie. În timp ce ridica un teanc de corespondenţă, a fost uşurat să vadă poşeta lui Liz aşezată lângă telefon. O'Rourke a răsfoit rapid corespondenţa şi apoi a aşezat întregul teanc înapoi pe tejghea. Şi-a smuls cravata şi a început să-şi descheie cămaşa în timp ce se îndrepta spre scări. Duke l-a urmat, iar Michael s-a oprit în intrarea din faţă şi i-a spus noapte bună prietenului său canin.

Era târziu, era obosit şi trebuia să vorbească cu Liz. Vinovăţia începea să îi cântărească greu pe umeri. Tânărul congresman a urcat cu greu scările şi a intrat în dormitorul său. Liz stătea pe partea ei de pat, citind o carte şi purtând unul dintre tricourile sale gri de la Universitatea din Minnesota. Michael i-a zâmbit şi s-a aşezat pe margine. Liz şi-a lăsat cartea jos şi şi-a scos ochelarii. „Arăţi ca naiba, dragă”.

„Mulţumesc”, a răspuns O'Rourke încruntat. Şi-a lăsat faţa în mâini şi a gemut.

Frecându-l pe spate, Liz l-a întrebat: „La ce te gândeşti?”

Fără să ridice capul, a spus: „Aş vrea să-ţi povestesc, dar nu cred că pot”.

Liz a dat jos pătura şi şi-a balansat picioarele goale de pe pat. În timp ce Liz îl trăgea în poziţie verticală şi îi lua mâinile de pe faţă, Michael se blestema pentru felul în care îşi formulase ultimul comentariu. Cel mai rău lucru pe care i-l poţi spune unui reporter este că ştii ceva, dar nu poţi vorbi despre asta.

„Ce te deranjează?”, a întrebat Liz.

Michael s-a întors şi a sărutat-o pe buze. Ea i-a

întors sărutul pentru o secundă, apoi l-a apucat de bărbie şi l-a împins înapoi. Cu cea mai serioasă privire a ei, a repetat: „Ce te deranjează?"

În adâncul sufletului, Michael voia să-i spună, dar trebuia să fie atent. Trebuia să se ocupe de asta în etape. „Ce ai spune dacă ţi-aş spune că eu cred că ştiu cine sunt asasinii?"

Liz a deschis ochii larg. „Doar nu vorbeşti serios?" Michael a dat din cap că da. Înscriindu-şi un picior pe pat, s-a dat înapoi cu un metru. „Vorbeşti serios". Michael a dat din nou din cap.

„Cine sunt ei?"

„Nu cred că ar trebui să-ţi spun".

„De ce?”, a întrebat Scarlatti neîncrezător.

„Pentru că ştiind cine sunt s-ar putea să te implici în asta, iar acum nu se ştie încotro se îndreaptă”.

„Ai de gând să vorbeşti cu FBI-ul?”

Michael s-a uitat în jos, la podea. „Nu”.

Liz s-a aşezat în genunchi şi s-a uitat la el. „Nu poţi vorbi serios”.

„Ba da”.

„Trebuie să te duci la FBI, Michael! Eşti un membru al Congresului!”

„Draga mea, nu mă duc la FBI… cel puţin nu deocamdată. Şi nu vreau să vorbeşti cu nimeni despre asta”. Scarlatti s-a încruntat, iar Michael a spus: „Liz, ţi-am făcut confidenţe pentru că am încredere în tine. Să nu spui nimănui nimic despre asta”.

Cu reticenţă, Liz a spus: „Bine, bine… nu voi spune nimic”. Liz s-a întins şi şi-a trecut degetele prin părul lui. Cu o încruntare a întrebat: „Cine sunt ei?”

Michael a privit-o în ochii ei căprui şi a spus:

„Pentru binele tău, nu am de gând să-ţi spun”.

Liz a început să protesteze, dar momentul a fost întrerupt de sunetul telefonului. Michael a căutat telefonul fără fir şi şi-a dat seama că trebuie să fie la încărcător în sufragerie. Dacă suna cineva la ora asta târzie, trebuie să fie ceva important. O'Rourke s-a repezit pe hol şi a apucat telefonul. „Alo”.

„Michael, îmi pare rău că te deranjez atât de târziu. Sper că nu te-am trezit”. Era fostul şef al lui Michael, senatorul Olson.

„Nu… nu, eram treaz. Ce s-a întâmplat?”

După o pauză incomodă, Olson a întrebat: „Michael, trebuie să-ţi cer o mare favoare”.

„Cu ce te pot ajuta?”

„M-am hotărât să merg mâine în procesiunea de la Capitoliu la Casa Albă... şi mă întrebam... dacă ai vrea să mergi cu mine?”

„Am crezut că nu vor lăsa pe nimeni să meargă”. O'Rourke primise la birou o notă care descria agenda evenimentelor din acea zi şi care preciza că niciunui congresman sau senator nu i se va permite să însoţească caşele trase de cai până la Casa Albă.

„Michael, eu sunt senator al Statelor Unite. Nimeni nu-mi va spune că nu pot merge în acea procesiune. M-am gândit mult şi bine la asta. Am lucrat cu acei oameni timp de peste treizeci de ani şi, deşi nu mi-a păsat în mod deosebit de toţi, simt totuşi că este de datoria mea să le fiu alături pentru ultima oară. Cineva din acest oraş trebuie să dea dovadă de

puţin curaj”.

„De ce ţi-ai risca viaţa încercând să onorezi patru dintre cei mai dezonoranţi oameni care au fost aleşi vreodată în funcţii publice? Au fost o ruşine! Nu-mi vine să cred că te gândeşti la asta!”

Olson aproape că şi-a pierdut cumpătul. „Îmi pare rău că te simţi aşa, Michael. Dacă aş fi ştiut că nu-ţi plac atât de mult, nu ţi-aş fi cerut să mi te alături”. Fără să-şi ia rămas bun, senatorul a trântit telefonul.

Linia s-a întrerupt, iar O'Rourke s-a uitat la receptor, gândindu-se dacă să îl sune înapoi pe Olson. S-a hotărât să nu o facă şi a pus telefonul jos. Era împărţit între loialitatea faţă de Olson şi dezgustul faţă de ceea ce oameni ca Koslowski făcuseră Americii şi sistemului său politic. Gândul de a-i onora în vreun fel îl făcea să se încordeze de furie. Decizia

ar fi fost uşoară dacă nu ar fi fost faptul că Michael se simţea mai îndatorat lui Erik Olson decât oricărei alte persoane din lume. Erik şi Alice Olson fuseseră cei mai buni prieteni ai părinţilor lui O'Rourke. După ce părinţii lui Michael au murit, familia Olson a intervenit pentru a umple golul pentru Michael și fraţii şi sora lui mai mici. O'Rourke a aruncat o privire spre o fotografie de pe perete. Era cea de la absolvirea facultăţii, iar el era flancat de familia Olson. O'Rourke a continuat să se uite la celelalte fotografii şi a observat că familia Olson apărea în multe dintre ele. Fuseseră acolo de multe ori în ultimii zece ani – toate zilele de naştere și sărbătorile în care Erik şi Alice Olson făcuseră efortul de a se comporta ca nişte părinţi pentru familia O'Rourke fără părinţi.

A alunecat spre o altă fotografie. O fotografie mare, înrămate, alb-negru, pe care mama lui o făcuse chiar înainte de a muri. Era cu lacul și pădurea din faţa cabanei familiei lor din nordul statului Minnesota. Un strat proaspăt de zăpadă acoperea lacul îngheţat și atârna greu pe pinii groşi și verzi, îngreunând crengile. Făcută după o furtună de zăpadă, frumoasa fotografie îi amintea întotdeauna de acea perioadă tristă din viaţa lui. În primii ani de după moartea părinţilor săi, fusese tentat de multe

ori să o dea jos din cauza emoţiilor pe care le evoca, dar o păstrase sus din respect pentru părinţii săi şi din convingerea că era mai bine să înfrunţi durerea şi frica decât să fugi de ele.

În timp ce privea fotografia de pe perete, s-a gândit la înmormântarea părinţilor săi. Îşi amintea cum stătea în cimitirul rece, acoperit de zăpadă, cu un vânt rece şi tăios care venea dinspre nord şi cu un cer întunecat şi cenuşiu deasupra capului. Stătea deasupra mormintelor, în timp ce toţi ceilalţi aşteptau în maşini, pentru ca el să-şi poată lua un ultim rămas bun, singur. Nu-şi putea aminti cât timp a stat acolo, doar că era frig şi că vederea îi era înceţoşată de fluxul constant de lacrimi care îi umpluse ochii.

Amintirile au năvălit la suprafaţă, iar Michael şi-a amintit că Erik Olson fusese cel care venise lângă el în acea zi rece şi îl condusese departe de morminte – înapoi la fraţii şi sora lui. Michael s-a întors şi a văzut-o pe Liz în pragul uşii. I-a întins braţele şi s-au întâlnit la jumătatea drumului. Apucând-o strâns, i-a sărutat obrazul şi apoi i-a şoptit: „Nu vreau să te

pierd niciodată”.

15

DE LA 10: 30 PÂNĂ LA APROAPE 11: 30 SENATORUL Olson a fost asediat de toată lumea, de la secretarul său până la preşedinte, toţi încercând cu

tărie să-l descurajeze să meargă în procesiune. El şi-a menţinut poziţia şi a refuzat să se răzgândească. Preşedintele a sunat din nou cu puţin timp înainte de începerea procesiunii şi, după ce nu a reuşit să-l convingă pe Olson să renunţe, s-a luat decizia de a-l lăsa să facă ce vrea.

La ora 11: 55 dimineaţa, patru cazemate, fiecare trasă de trei perechi de cai albi, au ajuns la picioarele treptelor Capitoliului. Senatorul Olson a stat într-o parte şi a admirat precizia tinerilor militari în timp ce ridicau fiecare sicriu de pe catafalc şi mărşăluiau spre uşă. În timp ce Olson se mişca pentru a urma ultimul sicriu pe uşă, o mână caldă i-a fost pusă pe umăr. Senatorul subţirel şi micuţ s-a întors pentru a vedea faţa zâmbitoare şi plină de scuze a lui Michael O'Rourke.

„Îmi pare rău pentru noaptea trecută, Erik".

Olson a întins mâna şi i-a bătut mâna lui O'Rourke. „Îţi mulţumesc că ai venit, Michael. Asta înseamnă mult pentru mine". Cei doi bărbaţi s-au întors, au ieşit pe uşă şi au coborât treptele Capitoliului.

Unul câte unul, fiecare sicriu a fost purtat de detaşamentul său special şi aşezat deasupra cărucioarelor negre, cu două roţi. În momentul în care ultimul sicriu a fost aşezat pe caşul său, s-a dat ordinul şi un toboşar singuratic a început să bată cadenţa. Conform tradiţiei militare, fiecare sicriu era urmat de un cal şi de un soldat care mergea alături de el. O'Rourke, Olson şi patru dintre gărzile de corp ale senatorului au căzut în spatele ultimului cal fără călăreţ. A fost dată o altă comandă şi procesiunea s-a deplasat în ritmul tobei.

Pe stradă se afla o mare mulţime de curioşi şi de presă, în timp ce procesiunea se deplasa pe Pennsylvania Avenue spre Casa Albă într-un ritm sumbru şi demn. Comentatorii care acopereau evenimentul pentru reţelele de televiziune au comentat pe larg faptul că senatorul Olson a fost

singurul dintre cei 531 de congresmeni şi senatori rămaşi care au ales să meargă în spatele procesiunii. O'Rourke a fost respins de toţi ca fiind una dintre gărzile de corp ale lui Olson.

Clădirea colonială mare, din cărămidă roşie, era situată pe un teren izolat de patru acri de câmpie din Maryland, care dădea spre Golful Chesapeake. Existau proprietăţi la fel ca aceasta de-a lungul şi de-a latul coastei Chesapeake, unele mai mici, altele mai mari. Niciuna dintre ele, însă, nu era la fel de sigură. Cu câţiva ani înainte, proprietarul plătise aproape un milion de dolari pentru a transforma casa de la începutul secolului trecut într-o fortăreaţă. Cea mai mare parte a sistemului de securitate perimetrală era compusă din camere cu vedere pe timp de noapte, senzori de mişcare subterană şi fire de declanşare cu raze laser. Următoarea linie de securitate a fost în construcţia propriu-zisă a casei. Toate ferestrele erau din plexiglas cu geamuri duble, antiglonţ, iar toate uşile exterioare erau din oţel cu trei balamale, cu o grosime de cinci centimetri, acoperite cu furnir de lemn şi ancorate în rame din oţel armat. Patru gărzi de corp au fost prezente în permanenţă.

Proprietarul era Arthur Higgins. Cei care îl cunoşteau sau auziseră de el îl numeau pur şi simplu Arthur. Lucrase neoficial pentru CIA încă de la înfiinţarea acesteia şi, în ultimii patruzeci şi ceva de ani, făcuse cea mai mare parte din munca murdară a agenţiei. Când directorul Stansfield a preluat conducerea, lui Arthur i s-a ordonat să înceteze orice asociere cu Agenţia Centrală de Informaţii şi cu toate celelalte agenţii guvernamentale ale Statelor Unite. El a ignorat cu desăvârşire acest ordin.

În marea bibliotecă a casei, Arthur s-a aşezat la biroul său şi a urmărit la televizor transmisia procesiunii funerare. Îi cunoştea pe fiecare dintre cei care fuseseră ucişi, pe câţiva dintre ei foarte bine. Nu simţea nicio durere pentru moartea lor, iar asta nu-l surprindea. Arthur se mândrea cu faptul că era lipsit de emoţii. Credea că emoţiile erau ceva care întunecau judecata cuiva. Dar când chipul senatorului Olson a apărut pe ecran, Arthur a strâmbat ochii cu putere, în timp ce se lupta să reprime furia care se ridica din interior. Nu mulţi oameni din lume puteau stârni un răspuns fizic instantaneu din partea lui Arthur, dar senatorul Olson era unul dintre ei.

Chiar înainte ca cortegiul să ajungă la Casa Albă, unul dintre comentatorii de la CBS şi-a dat seama că bărbatul care stătea lângă senatorul Olson nu purta un trenci cafeniu şi ochelari de soare ca ceilalţi patru bodyguarzi. El purta o haină neagră scumpă şi o cravată frumoasă de mătase. După ce l-a informat pe producătorul său despre acest fapt evident, producătorul și-a pus asistenţii la treabă pentru a încerca să afle cine era acest bărbat necunoscut. Câteva minute mai târziu, în timp ce cortegiul ajungea la porţile Casei Albe, CBS a anunţat că senatorul Olson mergea alături de congresmanul Michael O'Rourke, care era tot din Minnesota. Camerele de filmat au fost în mod firesc atrase de frumuseţea lui O'Rourke, iar producătorii de la fiecare televiziune s-au grăbit să afle mai multe despre congresmanul necunoscut.

Procesiunea s-a oprit în faţa Casei Albe, iar cele patru sicrie au fost luate de detaliile lor speciale și așezate pe patru catafalcuri negre în Sala de Est. Sala era plină de lideri ai naţiunilor străine, ambasadori, judecători ai Curţii Supreme a SUA şi un grup select de senatori şi congresmeni americani, iar familiile politicienilor decedaţi stăteau în primele câteva rânduri de scaune. Când Olson şi O'Rourke au intrat în sală, nu mai erau scaune, aşa că s-au aşezat

în spate, alături de celelalte persoane care nu au putut găsi un loc. După ce ultimul detașament special a plecat, capelanul Congresului s-a ridicat în picioare şi a citit o lungă rugăciune pentru odihna sufletelor celor patru bărbaţi. Preşedintele Stevens s-a ridicat apoi în picioare şi a ţinut un elogiu surprinzător de scurt, sumbru şi apolitic. El a vorbit doar despre tragedia morţii înainte de vreme, despre importanţa rugăciunii şi despre faptul de a-i ajuta pe cei dragi care au rămas în urmă să se vindece cum se cuvine. A fost urmat de mai mulţi senatori şi congresmeni, care au menţionat câteva momente personale emoţionante, dar care, de asemenea, s-au ferit să spună ceva controversat.

Toţi politicienii care s-au ridicat şi au luat cuvântul au evitat subiectul care era în prim-planul minţii tuturor, subiectul pe care toţi se temeau să îl abordeze, de teamă să nu cadă pe urmele celor patru morţi care zăceau în faţa lor. Senatorul Olson a fost ultimul care a luat cuvântul şi şi-a îndreptat toate comentariile către familiile colegilor săi decedaţi.

Din nou, sicriele acoperite cu steaguri au fost

purtate, unul câte unul, afară din Sala de Est, şi de data aceasta au fost încărcate în patru maşini funerare negre care urmau să le ducă la Baza Andrews Air Force. De acolo, fiecare dintre ele urma să fie încărcat într-un C-141B Starlifter pentru zborul de întoarcere în statele lor de origine.

Preşedintele Stevens îşi făcea acum timp pentru a prezenta condoleanţe fiecărui membru al familiei, în timp ce aceştia se pregăteau să plece. Mulţimea începea să se filtreze pe hol, iar Olson s-a întors spre O'Rourke. „Michael, trebuie să vorbesc cu preşedintele pentru un minut. Vrei să-l cunoşti?"

O'Rourke s-a uitat în jos la prietenul său şi apoi în cealaltă parte a sălii la preşedinte. „Nu, voi aştepta aici".

Olson l-a privit pe tânărul O'Rourke, aşa cum făcuse de multe ori până atunci, şi s-a întrebat de ce

Michael a decis să intre în politică. „L-aţi mai întâlnit vreodată?”

„Nu”.

„Ei bine, atunci haideţi”. Olson s-a îndepărtat şi i-a făcut semn cu mâna spre preşedinte.

„Nu am nicio dorinţă de a-l întâlni. O să vă aştept pe hol”.

Olson ştia, după privirea încăpăţânatului O’Rourke, că nu avea rost să mai întrebe a treia oară. Senatorul a dat din cap şi s-a întors să se îndrepte spre preşedinte.

16

SE ÎNTUNERASE când O'ROURKE şi-a parcat Chevy Tahoe verde închis în faţa blocului de apartamente al lui Scarlatti. Întârziase cu treizeci de minute. Aşteptând cu nerăbdare să petreacă ceva timp cu ea, a urcat în fugă pe scări. Întotdeauna putea să-şi scoată din minte orice altceva şi să se relaxeze când era cu Liz. O'Rourke a bătut la uşă, iar o clipă mai târziu aceasta s-a deschis. În loc să-l întâmpine cu sărutul obişnuit, Scarlatti s-a întors şi a intrat înapoi în apartament. O'Rourke a sesizat semnalul de furie şi a încercat să-şi dea seama ce ar fi putut face ca să o supere. Aproape întotdeauna întârzia, aşa că nu putea fi vorba de asta. A urmat-o pe hol şi a intrat în bucătărie.

„Liz, te simţi bine?”

Scarlatti nu a răspuns. Ea a amestecat oala de tăiţei care fierbea pe aragaz.

Michael a apucat-o de umeri şi a întors-o. O'Rourke a văzut lacrimile din ochii ei şi a încercat să o ia în braţe, dar ea s-a dat înapoi.

„Ce s-a întâmplat?”

„Habar n-ai, nu-i aşa?”. a întrebat Scarlatti cu o voce care era departe de a fi fermă.

O'Rourke s-a uitat la ea şi a clătinat din cap.

„Nu-mi vine să cred că nu ştii". Ea a început să scuture din cap înainte şi înapoi, ştergându-şi lacrimile de pe obraji. „Îţi voi spune ce s-a întâmplat, Michael. Eşti membru al Congresului şi, dacă nu ai observat în ultima vreme, există un grup de oameni care omoară politicieni şi se întâmplă ca tu să ştii cine sunt". Ea a dat din cap la el şi a respirat adânc. „Ei bine, în ciuda faptului că ştii că există oameni care ar vrea să te omoare, te hotărăşti să mergi chiar în centrul Pennsylvania Avenue în faţa a mii de oameni. Nu numai că ai făcut asta, dar nici măcar nu ai avut politeţea de a mă suna şi de a mă anunţa". Liz s-a oprit din nou şi s-a uitat fix la O'Rourke.

O'Rourke s-a uitat în jos la ochii ei mari şi căprui şi s-a gândit: Doamne, nu am nevoie de asta acum. Singurul lucru care l-a împiedicat să o verbalizeze a fost faptul că ştia că ea avea dreptate.

„Stăteam în redacţie şi cineva a alergat la biroul meu şi mi-a spus că eşti la televizor. Următorul lucru pe care mi l-am dat seama este că comentatorul spune că nimeni altcineva nu va merge în procesiune pentru că FBI-ul a considerat că este prea periculos. Am stat acolo timp de douăzeci de minute de iad”. Scarlatti se holba la el în timp ce încerca să se oprească din plâns. O'Rourke a vrut să facă un pas înainte, dar ea i-a întins mâna. „Nu, nu am terminat încă. Am stat acolo rugându-mă să nu ţi se întâmple nimic. Imagini cu Basset zburându-i capul îmi tot treceau prin minte. Nu mă puteam gândi decât la faptul că te voi pierde”. A cedat şi a început să plângă în mâini.

O'Rourke a făcut un pas înainte şi a încercat să o cuprindă cu braţele. Ea l-a îndepărtat şi s-a îndreptat spre cealaltă parte a bucătăriei, încercând să-şi recupereze calmul. „Michael, nu ai idee cât de mult te iubesc”. Ea a privit spre tavan şi s-a oprit. „Chiar aseară mi-ai spus că nu vrei să mă pierzi niciodată. Ei bine, cum naiba crezi că mă simt eu? Crezi că vreau să te pierd? Ţi-a trecut vreodată prin cap să ridici telefonul şi să mă anunţi ce se întâmplă? Te-ai oprit vreodată să te gândeşti la mine azi… la cum mă simţeam, întrebându-mă dacă cineva avea de gând să te împuşte? Cum te-ai fi simţit dacă aş fi

fost eu? Cum te-ai fi simţit dacă aş fi murit? Asta ar fi, Michael. Viitorul nostru împreună ar dispărea şi niciunul dintre visele noastre nu s-ar realiza. Nu am avea niciodată şansa de a avea copii şi de a-i creşte, nimic. La naiba, Michael, asta e şi viaţa mea!”

O’Rourke s-a deplasat prin cameră şi a apucat-o. Ea a încercat să se îndepărteze din nou, dar el a ţinut-o şi a tras-o la pieptul lui. I-a şoptit la ureche: „Iubito, îmi pare rău. Ar fi trebuit să sun, dar nu am fost niciodată în pericol”.

„Cum poţi să spui că nu ai fost niciodată în pericol. În ultima săptămână a fost deschis sezonul de vânătoare pentru politicieni. Ar fi putut cu uşurinţă...”

Michael şi-a pus degetul peste buzele ei. „Ştiu cine sunt, Liz... ei nu ar face niciodată ceva care să-mi facă rău”.

Soarele răsărise din nou, iar jos, în subsolul Casei Albe, un agent al Serviciilor Secrete i-a deschis o uşă obscură lui Stu Garret. Şeful de cabinet al preşedintelui a intrat şi s-a aşezat lângă un alt agent al Serviciului Secret. Garret a luat o pereche de căşti şi le-a pus pe urechi în timp ce privea spre banca de monitoare. Preşedintele Stevens se afla în faţa şemineului din Biroul Oval, aşteptând întâlnirea pentru micul dejun. O clipă mai târziu, uşa s-a deschis şi senatorul Olson a intrat în încăpere. Preşedintele s-a apropiat şi i-a strâns mâna oaspetelui său. „Bună dimineaţa, Erik”. Garret îi putea auzi vorbind ca şi cum ar fi stat chiar lângă cei doi bărbaţi.

Preşedintele Stevens l-a condus pe Olson până la o masă mică care fusese pregătită pentru micul dejun, iar cei doi bărbaţi s-au aşezat. Un steward a intrat în cameră şi a început să servească masa. Senatorul Olson a primit un bol de fulgi de ovăz cu o parte de zahăr brun şi un grape-fruit tăiat în două, în timp ce preşedintele a primit bolul său obişnuit de Post Toasties cu lapte degresat şi o ceaşcă de fructe.

Ospătarul le-a turnat ambilor bărbaţi o ceaşcă

de cafea şi a părăsit încăperea. Preşedintele şi-a tamponat colţul gurii cu un şerveţel şi a spus: „Erik, aş vrea să ştii că mă bucur că ai făcut efortul de a veni să mă vezi, mai ales în lumina situaţiei actuale şi a relaţiilor de lucru proaste dintre cele două părţi ale noastre".

Olson a dat din cap, semnalând o înţelegere frustrată. „Mă bucur că aţi fost de acord să mă vedeţi, domnule. Ştiu că sunt vremuri agitate pentru dumneavoastră".

„Sunt agitate pentru noi toţi".

„Da, presupun că aveţi dreptate", a oftat Olson. „Acesta este motivul pentru care mă aflu aici în această dimineaţă. Situaţia cu care ne confruntăm este mai mare decât politica partizană". Olson s-a oprit ca şi cum ar fi căutat cuvintele potrivite pe care să le folosească. „Sunt foarte îngrijorat de ceea ce s-

ar putea întâmpla dacă anumiţi membri ai partidului meu vor propune să punem în aplicare unele dintre lucrurile pe care le cere acest grup”.

Preşedintele a ridicat o sprânceană la acest comentariu. „Având în vedere principiile filosofice ale partidului dumneavoastră şi stresul la care ne supunem cu toţii, pot să înţeleg că aceasta ar putea deveni o posibilitate, una pe care nu aş saluta-o”.

„Nici eu, domnule”. Olson s-a uitat la fulgii de ovăz şi apoi la preşedinte.

Preşedintele a dat din cap, dându-i de înţeles lui Olson că ar trebui să continue.

„Vinerea trecută am început un nou capitol în

istoria ţării noastre, unul care este potenţial foarte periculos. Ideea că un grup mic poate dicta, prin violenţă, politicile acestei ţări este complet contrară tuturor principiilor democratice pe care a fost fondată naţiunea noastră. Aceste acte de terorism nu pot fi tolerate în mod absolut şi categoric dacă vrem să lăsăm o naţiune civilizată şi democratică pentru generaţiile viitoare de americani”.

Senatorul a făcut o pauză de o secundă, apoi a continuat: „După cum aţi spus mai devreme, relaţiile dintre partidele noastre au fost foarte tensionate în ultima vreme. O mare parte din acest lucru are legătură cu recenta luptă asupra bugetului dumneavoastră. Sentimentul meu este că trebuie să lăsăm aceste diferenţe deoparte şi să mergem înainte cu un front unificat. Va trebui să se ajungă la unele compromisuri, dar important este că nu putem, nici măcar pentru o clipă, să ne gândim la ideea de a-i linişti pe aceşti terorişti”.

Preşedintele Stevens s-a lăsat pe spate în scaunul său. „Sunt de acord. Împăcarea este exclusă. Aceasta a fost poziţia mea oficială încă de la început.

Totuşi, mă îngrijorează faptul că dumneavoastră credeţi că anumiţi membri ai partidului dumneavoastră ar putea fi dispuşi să exploateze această situaţie în interes personal şi politic. Care propuneţi să fie cursul nostru de acţiune?”

„Cred că trebuie să-i aducem împreună pe liderii ambelor partide şi să discutăm ce trebuie schimbat în bugetul dvs. pentru a garanta o trecere rapidă şi răsunătoare atât prin Cameră, cât şi prin Senat”. Olson şi-a aşezat ambele coate pe masă şi a aşteptat răspunsul.

„Erik, am avut suficiente voturi pentru a-mi trece bugetul înainte de a începe toată această debandadă. Nu sunt atât de sigur că trebuie să-l schimb deloc”.

Olson s-a uitat direct în ochii preşedintelui. „Domnule, dacă bugetul dumneavoastră ar fi supus la

vot astăzi, nu ar avea nicio şansă să iasă din Parlament. Koslowski şi Basset au dispărut, iar aceste asasinate i-au speriat de moarte pe congresmenii rămaşi. Am auzit zvonuri potrivit cărora câţiva dintre ei se gândesc să demisioneze”. Olson făcu o pauză pentru a lăsa comentariile sale să se întipărească. „Singurul lucru care va face ca bugetul dumneavoastră să fie adoptat este un front puternic şi unitar din partea ambelor partide, iar asta înseamnă că va trebui să se ajungă la unele înţelegeri. Nu spun că trebuie făcute schimbări drastice, ci doar că va trebui să ne întâlniţi la jumătatea drumului”.

Preşedintele a dat din cap în mod pozitiv. Propunerea începea să capete mai mult sens. Cei doi oameni de stat au continuat să discute despre formarea noii lor alianţe, în timp ce, la câteva etaje sub întâlnire, rotiţele se învârteau în capul lui Garret. Aceasta ar putea fi calea perfectă de ieşire, se gândea el în sinea lui. Să arătăm un front unificat, cu preşedintele stând în mijloc, ţinând împreună ambele partide. Publicul ar fi înghiţit-o. Stevens ar părea mai puternic ca niciodată. Cota de aprobare a votului său ar creşte vertiginos şi nimeni din niciunul dintre partide nu l-ar mai putea contesta pentru un al doilea mandat. Iar asta însemna că Garret ar putea avea orice poziţie – secretar de stat, secretar al

apărării, orice ar dori.

McMahon a intrat în biroul directorului Roach cu zece minute întârziere la întâlnirea lor de la şapte şi jumătate. „Îmi pare rău, Brian, am fost prins încercând să descâlcesc o dispută, o dispută de care nu am timp, energie sau influenţă politică pentru a mă ocupa”.

Roach stătea la masa de conferinţe din biroul său. Avea teancuri de dosare aşezate ordonat în faţa lui. El prefera suprafaţa mare de lucru a mesei de conferinţă în locul biroului său. McMahon s-a aşezat pe un scaun la capătul de masă al lui Roach.

Roach a avut sentimentul că orice îl deranja pe McMahon era pe cale să fie aruncat în poala lui. „Care este problema, Skip?”

„Problema este că nimeni, de la preşedinte, la Nance, la secretarul apărării, la preşedintele Statului Major, nimeni, şi vreau să spun nimeni, nu cooperează pentru a ne lăsa să ne uităm la dosarele personalului Forţelor Speciale”.

„De ce?”

„Pe scurt, Brian… ei nu au încredere în nimeni”. McMahon a clătinat din cap de câteva ori. „Presupun că ei cred că vom intra pe uşa din faţă a Pentagonului cu o sută de agenţi şi vom începe să scotocim prin dosarele lor ultrasecrete. Oricare ar fi motivele lor, nu-mi pasă. Trebuie să încep să mă uit în acele dosare, indiferent dacă şefii sunt paranoici sau nu. Voi lucra împreună cu ei şi voi încerca să calc pe cât mai puţine degete, dar trebuie să ni se dea acces”.

Roach a dat din cap. „Mă voi interesa în această

dimineaţă şi sper să vă dau un răspuns până după-amiază. Ce altceva mai ai pentru mine?”

McMahon i-a înmânat şefului său două dosare. „Acestea sunt rapoartele balistice şi de autopsie pentru Basset. Le-am primit aseară târziu”.

„Ceva neaşteptat?”

„Un aspect interesant. Băieţii de la laborator sunt destul de siguri că glonţul a fost încărcat cu nitroglicerină”.

Ochii directorului s-au deschis mai larg. „Serios?”

„Da, e o modalitate destul de sigură de a te asigura că o singură lovitură își face treaba, presupun”.

„Cum face o persoană să pună mâna pe un glonţ cu vârf de nitroglicerină?”

„Ne ocupăm de asta chiar acum. Am pus oamenii noştri de la balistică să vorbească cu cei de la ATF, iar ei încearcă să alcătuiască o listă cu persoanele care se ocupă cu astfel de lucruri. Evident, sunt ilegale în SUA, dar unii dintre băieţii din laborator par să creadă că ar putea exista nişte mici producători în străinătate care fac astfel de lucruri”.

Roach a închis raportul balistic şi l-a aşezat deasupra unui teanc de dosare pentru a fi citit mai târziu. „Interesant; s-ar putea să vrei să aduci CIA-ul în acest caz. Ei se descurcă mult mai bine cu partea internaţională a acestor lucruri decât ATF-ul”.

„Am pus deja roţile în mişcare, ceea ce mă duce la următoarea întrebare”. McMahon a făcut o pauză în timp ce se mişca pe scaun. „Aş dori să o împrumut pe Irene Kennedy de la CIA pentru o vreme”.

„Adică experta lui Stansfield în terorism?”

„Exact”.

Roach şi-a scris un bilet. „Îl voi suna pe Stansfield de îndată ce terminăm. Nu cred că va fi o problemă”.

„Bine”.

Era aproape amiază când Garret a părăsit Biroul Oval pentru a lua ceva din biroul său. Dimineaţa fusese productivă şi, cu ajutorul lui Olson, coaliţia se închegase mai repede decât se aşteptase. Toţi politicienii, indiferent de apartenenţa la un partid, erau speriaţi, iar ideea de putere în număr era atrăgătoare. Garret a intrat în biroul său şi a început să sugă o ţigară. Câteva minute şi încă o ţigară mai târziu, Mike Nance a intrat şi a închis uşa în urma lui.

Nance a văzut zâmbetul de pe faţa lui Garret şi l-a întrebat: „De ce eşti atât de entuziasmat?"

„Îţi voi spune imediat. Pentru ce ai vrut să mă vezi?"

„Am primit un telefon aseară de la un prieten... un prieten care spune că ar vrea să stea de vorbă cu noi şi să discutăm opţiunile noastre".

„Cine ar fi acest prieten?”

„Arthur”, a răspuns Nance pe un ton mai scăzut.

Garret s-a gândit un minut la asta. „A spus despre ce era vorba?”

„De obicei nu-i place să vorbească despre lucruri la telefon. A spus doar că ar vrea să ne întâlnim diseară la moşia lui, la cină”.

Garret a clătinat din cap. Voia să se întâlnească cu Arthur, dar în seara asta nici nu se punea problema. „Nu pot să o fac şi nici tu nu poţi. Preşedintele va citi o declaraţie pregătită împreună cu senatorul Olson şi cu câţiva dintre marii mahări ai

ambelor partide în seara asta, la ora opt”. Garret s-a oprit să vadă dacă vestea va stârni vreo emoţie din partea calmului său prieten. Spre uşoara frustrare a lui Garret, expresia lui Nance nu s-a schimbat.

„Preşedintele va anunţa că va organiza un summit cu uşile închise la Camp David în acest weekend. Îi va invita pe liderii ambelor partide. Senatorul Olson a oferit ramura de măslin în această dimineaţă şi noi am sărit pe ea. Îl vor susţine pe preşedinte într-o demonstraţie de unitate împotriva acestor terorişti şi vor lucra împreună pentru a trece bugetul său prin Camera şi Senat”.

„Ce cer în schimb?”

„Vor cere câteva schimbări în buget, dar concluzia este că vom ieşi din acest acord ca marii unificatori. Cota de aprobare a lui Stevens va creşte vertiginos”.

„Asta presupunând că poţi să ţii toate aceste orgolii satisfăcute”.

„Da, da, ştiu, nu va fi uşor, dar având în vedere unde ne aflam acum 24 de ore, este o mană cerească”. Garret s-a uitat cu atenţie la Nance. „Nu-mi strica asta încă, am nevoie de energie ca să trec ziua. Va fi una lungă”.

Nance a schiţat un zâmbet subţire. „Ce ai vrea să-i spun prietenului nostru?”

Garret s-a gândit la răspuns. „Spune-i că o să încercăm să aranjăm pentru sâmbătă seara. Există o şansă îndepărtată să ne putem furişa de la Camp David, dar nu ne putem baza pe asta”.

Ann Moncur anunţase presa, imediat după ora 13.00, că preşedintele urma să se adreseze naţiunii împreună cu liderii majorităţii şi minorităţii din Camera Reprezentanţilor şi Senat la ora 20.00. În loc să organizeze întâlnirea în sala de presă monotonă a Casei Albe, Hopkinson îi convinsese pe Garret şi pe preşedinte să o ţină în ornamentata şi impunătoarea Cameră de Est. Aceştia urmau să stea în locul în care se aflau sicriele cu doar o zi înainte. Hopkinson le spusese că simbolismul nu va fi ratat de presă, mai ales după ce le-a dat cu linguriţa mai multor reporteri care îi datorau favoruri.

Preşedintele ar fi fost comparat cu Phoenix, pasărea legendară care se ridica din cenuşa de foc, mai puternică şi mai pură. Se va face paralela că preşedintele, în pofida încercărilor şi a necazurilor suferite în ultima săptămână, îşi revine ca un lider mai puternic şi mai bun.

Hopkinson a râs în sinea lui în timp ce simţea adrenalina şi entuziasmul pe care i le dădea manipularea opiniei publice. Presa era deja prezentă şi aştepta cu nerăbdare să fie prezentată noua

coaliţie. Copii ale discursului preşedintelui fuseseră deja distribuite, iar majoritatea reporterilor îl citeau. Hopkinson stătea în pragul intrării laterale a sălii şi, la ora 20.00 fix, le-a făcut semn producătorilor să intre în direct. O clipă mai târziu, preşedintele a intrat în sală, iar membrii de rang înalt din ambele partide îl urmau îndeaproape. Preşedintele şi-a ocupat locul în spatele podiumului, iar liderii partidelor s-au aşezat în spate, asigurând fundalul dorit.

Cu privirea unui general care se pregăteşte să intre în luptă, Stevens şi-a început discursul. „Bună seara, concetăţenii mei americani. Săptămâna trecută a fost una dificilă pentru ţara noastră. Naţiunea noastră a pierdut unii dintre cei mai buni lideri ai săi. Am pierdut patru oameni care au dat tot ce au avut pentru ţara lor… ţara noastră. V-aş ruga, încă o dată, să îi păstraţi pe aceşti oameni şi familiile lor în rugăciunile voastre”. Preşedintele a făcut o pauză şi a făcut o scurtă plecăciune a capului.

Hopkinson stătea într-o parte, arătând mai degrabă ca un regizor de scenă pentru o piesă de

teatru decât ca directorul de comunicare al Casei Albe. Hopkinson a aprobat din cap că preşedintele îşi amintise gestul planificat în prealabil de a-şi pleca capul ca şi cum s-ar fi rugat. Stevens repetase discursul de nouă ori. De fiecare dată, Hopkinson analizase cu meticulozitate fiecare gest şi mişcare până când simţise că avea performanţa dorită. Acum stătea în picioare şi anticipa fiecare înclinare a capului, mişcare a mâinilor, expresie facială şi schimbare de inflexiune a vocii preşedintelui planificate în prealabil.

Stevens îşi ridică din nou privirea şi se uită fix în Tele Promp Terul din stânga sa. „Pe parcursul istoriei noastre ca naţiune, ne-am confruntat cu vremuri foarte dificile. Am supravieţuit întotdeauna datorită puterii şi diversităţii noastre. Am supravieţuit pentru că liderii ţării noastre au avut curajul de a lăsa deoparte convingerile personale, de a se uni şi de a face ceea ce este bine pentru America. Acesta este motivul pentru care ne aflăm aici în această seară”. Preşedintele s-a întors şi le-a făcut semn oamenilor din spatele său. „Grupul care se află alături de mine în această seară reprezintă cele două partide care au ajutat la modelarea Americii şi au făcut-o măreaţă. În vremuri normale, ar fi foarte greu să ne punem de acord asupra a aproape orice, dar

atunci când însăşi ţesătura din care a fost ţesută democraţia noastră este ameninţată, suntem de acord fără nicio abatere. Acesta este motivul pentru care ne-am reunit în această seară. Ne-am adunat pentru a anunţa că lăsăm diferenţele deoparte şi că vom merge mai departe ca un grup unit.

„Nu ne vom îngenunchea în faţa cererilor teroriştilor. Supravieţuirea principiilor democratice ale acestei ţări este mult mai importantă decât convingerile noastre individuale. Mâine după-amiază, voi zbura la Camp David împreună cu liderii Camerei şi Senatului. Ne vom petrece sfârşitul de săptămână analizând bugetul meu şi punând la punct o agendă bipartizană pentru anul următor. Noi suntem oamenii care am fost aleşi să conducem acest guvern" – Stevens s-a întors din nou şi a făcut semn către bărbaţii şi femeile care stăteau în picioare în spatele său – „şi nu ne vom lăsa şantajaţi de terorişti!"

În timp ce preşedintele a continuat să vorbească, asasinul cu părul blond s-a uitat la televizor şi a început să formeze o listă de verificare mentală a lucrurilor pe care va trebui să le facă

înainte de răsăritul soarelui. S-a ridicat de pe canapea şi s-a dus la subsolul blocului de apartamente. S-a oprit la dulapul său de depozitare şi a verificat să se asigure că sigiliul de ceară de pe balamaua de jos a uşii nu fusese rupt. După ce s-a asigurat că nu intrase nimeni în dulapul său, a mai trecut pe lângă încă patru uşi şi s-a oprit în faţa unui alt dulap, care era atribuit unui domn în vârstă de la primul etaj. Din nou, a verificat sigiliul de ceară de pe balamaua de jos, apoi a forţat încuietoarea.

Intrând în dulapul de trei metri pe trei metri, s-a îndreptat spre peretele din spate şi a mutat câteva stive de cutii, descoperind un cufăr din oţel inoxidabil. Cântărea aproape cincizeci de kilograme, dar asasinul l-a cărat până la apartamentul său fără să transpire. Punând cufărul pe podeaua dormitorului său, l-a descuiat şi l-a deschis, recuperând o jachetă de schi Gore-Tex roşie, o şapcă de baseball Chicago Cubs, o pereche de cizme de lucru, o perucă maro până la umeri, o pereche de ochelari fără prescripţie medicală, o cameră video mare, o mică cutie de scule roşie şi un rucsac negru mare.

Bărbatul a pus în partea de jos a rucsacului o pereche de pantofi de alergare, colanţi, pantaloni de trening albastru închis, un hanorac şi o şapcă de baseball simplă, de culoare închisă, apoi a împachetat restul echipamentului. Când a terminat, şi-a tras o şuviţă de păr de pe cap şi a aşezat-o lângă o carte de pe măsuţa de cafea. Uitându-se prin apartament, şi-a notat unde se aflau toate lucrurile, apoi a luat cufărul şi rucsacul. Închizând uşa în urma lui, a coborât la subsol şi a pus cufărul înapoi în dulapul bătrânului. Băgând mâna în buzunar, a scos o lumânare neagră şi a aprins-o. Când o cantitate mică de ceară s-a adunat în jurul flăcării, asasinul s-a aplecat şi a lăsat o singură picătură să curgă pe balamaua de jos a uşii. A verificat să se asigure că ceara se uscase cum trebuie, apoi a urcat un etaj de scări, a trecut prin micul hol şi a ieşit pe trotuar.

Nu era un fumător, dar a scos din buzunar un pachet de Marlboro şi a aprins unul. Stând cu dezinvoltură, a tras din ţigară, dar nu a inhalat-o. Ochii i s-au îngustat în timp ce studia metodic fiecare fereastră a celor trei clădiri de apartamente de peste drum, căutând pe cineva care stătea în umbră în spatele unei perdele sau forma neagră şi circulară a obiectivului unei camere de luat vederi care se uita la el. Dacă FBI-ul era pe urmele lui, acolo ar fi trebuit să

fie. Nu credea că o făceau, dar şi-a reamintit că întreaga idee din spatele supravegherii era să nu fii văzut.

După ce a terminat de măturat clădirile, a aruncat mucul de ţigară în stradă şi a plecat. A mers aproape opt străzi, întorcându-se la întâmplare pentru a se asigura că nu îl urmăreşte nimeni. După ce s-a simţit în siguranţă, a virat pe o alee îngustă şi s-a ascuns în spatele a doua tomberoane. Repede, şi-a pus peruca, pălăria, jacheta roşie şi ochelarii.

A ieşit din celălalt capăt al aleii ca un alt om. Pasul său era mai lung, dar mai lent, mai dezordonat, mai puţin precis şi atletic decât înainte. Trei străzi mai târziu, s-a oprit la un telefon public şi a tastat o serie de numere. Telefonul a sunat o dată şi el a închis, a aşteptat treizeci de secunde şi a format din nou numărul. De data aceasta a lăsat telefonul să sune de cinci ori înainte de a închide. Două străzi mai târziu, s-a urcat la volanul unui Ford Taurus bej şi a plecat.

Cei doi bărbaţi se sprijineau pe tacurile lor de biliard şi beau o halbă de Coors Light în camera din spate a barului Al's din Annapolis. Niciunul dintre ei nu prefera gustul de Coors Light, dar le plăcea faptul că avea un conţinut atât de scăzut de alcool. Cel mai mare dintre cei doi alinia o combinaţie când telefonul digital de pe şoldul său a sunat o dată şi s-a oprit. Ambii bărbaţi s-au uitat la ceasuri şi au numărat secundele. Treizeci de secunde mai târziu, au numărat încă cinci sonerii. În loc să plece imediat, şi-au terminat jocul şi au trecut la cafea. Avea să fie o noapte lungă.

Ted Hopkinson a intrat cu paşi mari în Biroul Oval ca şi cum ar fi plutit pe nori. Preşedintele era îngrijit de unul dintre asistenţii lui Hopkinson, care îi ştergea machiajul de pe faţă. „Domnule, aţi făcut o treabă minunată. Nu am mai văzut presa atât de unită pe o problemă de mult timp. Au înghiţit tot discursul, cu cârligul, cu linia şi cu chiuveta”.

Stevens a afişat un zâmbet uşor. „Da, se pare că a fost un câştigător”. Preşedintele a dat din cap spre cele patru televizoare care erau pornite. Doar

sunetul de pe cel care era acordat pe ABC era pornit. Corespondenţii de la Casa Albă pentru cele trei televiziuni şi CNN se aflau cu toţii în diferite zone din jurul Casei Albe, făcând rezumatul discursului preşedintelui. După ce au terminat, prezentatorii au preluat rolul de prezentatori pentru a-şi exprima punctul de vedere asupra evenimentului, iar apoi au intrat în scenă analiştii speciali pentru a-şi spune părerea. Mass-media a adorat acest lucru. Povestea devenea din ce în ce mai bună şi, odată cu ea, şi ratingurile. Dorinţa publicului de a urmări această dramă din viaţa reală era insaţiabilă.

Când tot machiajul a fost îndepărtat de pe faţa preşedintelui, acesta şi-a încheiat nasturele de sus al cămăşii şi şi-a strecurat cravata înapoi într-un nod strâns. Hopkinson şi-a întors atenţia de la televizoare şi s-a întors la preşedinte. „Domnule, chiar cred că mâine vom asista la un salt mare în ratingul de aprobare al dumneavoastră”.

Garret şi Nance au intrat în cameră. Garret l-a bătut pe Hopkinson pe spate şi l-a felicitat pentru o treabă bine făcută. Garret a făcut apoi un semn din

cap către uşă, iar directorul de comunicare şi-a luat asistentul şi s-a retras în linişte. Garret s-a întors spre Stevens şi a zâmbit de la o ureche la alta. „Bună treabă, Jim”.

Stevens şi-a ridicat privirea şi a zâmbit. „Mulţumesc”.

„Nu-mi vine să cred cum se pune la cale acest lucru. Presa îl devorează. Dacă reuşim să aprobăm un buget, nici măcar nu va trebui să organizăm alegeri anul viitor”. Garret abia îşi putea stăpâni entuziasmul. Gândul de a-şi asigura un al doilea mandat atât de devreme era atrăgător. Faptul că nu trebuia să străbată ţara timp de trei luni pentru campanie era şi mai atrăgător. Sigur, va trebui să muncească puţin, dar nu ca data trecută. În loc de trei state pe zi şi un discurs la fiecare două ore în ultima lună, s-ar putea relaxa şi ar putea desfăşura o campanie televizată de la Casa Albă. Ar fi atât de frumos să nu mai fie nevoie să iasă şi să facă presă cu fiecare Tom, Dick şi Harry, se gândi Garret.

Nance stătea într-o parte, privindu-i pe preşedinte şi pe Garret. Nance i-a lăsat să continue să speculeze despre un al doilea mandat timp de un minut şi apoi a intervenit. „Nu-mi place să vă stric mica voastră sărbătoare de aici, dar alegerile sunt departe şi se pot întâmpla multe până atunci”. Comentariul le-a atras atenţia atât lui Garret, cât şi preşedintelui, iar ambii bărbaţi au devenit mai serioşi. „Aţi făcut o treabă grozavă consolidând această coaliţie într-un timp atât de scurt şi sperăm că, dacă lucrurile merg bine, vom reuşi să o scoatem la capăt... Dar trebuie să înţelegem că această nouă alianţă s-ar putea destrăma, la fel de repede sau mai repede decât a fost formată”. Nance făcu o pauză pentru a obţine efect. „The New York Times a tipărit astăzi un sondaj în care se spune că peste treizeci şi şapte la sută dintre persoanele pe care le-au intervievat consideră că ţara nu a avut de suferit prin pierderea lui Basset, Koslowski, Fitzgerald şi Downs. Am sentimentul că omul de rând empatizează cu aceşti asasini. Oamenii s-au săturat de politica obişnuită şi, dacă nu suntem atenţi, îi vom transforma pe aceşti asasini în ucigaşi de dragoni. Nu-i putem ignora. Ei nu vor dispărea pur şi simplu”. Nance s-a îndreptat spre şemineu, cu mâna pe bărbie şi cu degetul arătător atingându-şi buzele. „Vor lovi din nou şi vor continua să lovească până când vom ceda sau vor fi prinşi”. Nance s-a întors şi i-a privit pe preşedinte şi pe Garret. „Ar fi bine să sperăm că vor greşi, pentru că, dacă nu o vor face, această alianţă se va destrăma. Niciunul dintre aceşti oameni nu are

curajul să-şi pună viaţa în pericol dacă lucrurile se încing şi mai tare”.

Asasinul stătea în maşina sa, vizavi de studioul local ABC. Nu era prima dată când aştepta ca duba de ştiri să se întoarcă de la Casa Albă, dar avea să fie ultima. Imediat după miezul nopţii, duba care fusese repartizată la Casa Albă s-a întors şi a intrat în parcarea subterană. Asasinul a mai aşteptat încă douăzeci de minute, apoi a coborât din maşină, luând camera video şi rucsacul. În timp ce traversa strada, a ridicat camera pe umărul drept şi şi-a înclinat capul în jos. Marginea pălăriei şi camera îi ecranau faţa. Când a intrat pe uşa din faţă, a trecut pe lângă o reporteriţă şi un cameraman care ieşeau. Amândoi purtau jachete de schi Gore-Tex de culoare roşie, cu logo-ul ABC deasupra pieptului stâng.

Asasinul şi-a ţinut capul plecat şi s-a îndreptat direct spre scările care duceau spre parcarea subterană. Când a ajuns în garaj, i-a făcut semn paznicului, care stătea într-o cameră cu o fereastră mare de sticlă. Bărbatul avea picioarele ridicate pe birou şi se uita la televizor. A ridicat întâmplător

privirea şi, după ce a văzut jacheta roşie şi camera de filmat, şi-a îndreptat din nou atenţia spre televizor. Asasinul a trecut prin rândul de dube şi maşini şi s-a oprit când a ajuns la cea cu numărul de înmatriculare corect. I-a luat mai puţin de treizeci de secunde pentru a forţa încuietoarea. Cu dezinvoltură, a glisat uşa şi a urcat înăuntru, închizând-o în urma lui. Lăsând camera jos, a luat o şurubelniţă electrică din rucsac şi s-a apucat de treabă. Un minut mai târziu, a scos capacul de pe placa de control şi a început să caute firele potrivite. După ce le-a găsit, a îmbinat mai multe fire şi a ataşat cu grijă un transponder. Când a terminat, a testat transponderul de mai multe ori, apoi a pus capacul înapoi pe placa de control. Împachetându-şi echipamentul, a ieșit din dubă și a încuiat uşa. Încă o dată, a trecut pe lângă fereastră în drum spre scări, cu faţa acoperită de borul pălăriei şi de aparatul foto.

Afară, asasinul s-a urcat la volanul Fordului Taurus şi a condus spre vest, pe strada K, prin centrul oraşului. Era aproape ora 1 noaptea şi traficul era uşor. Câţiva kilometri mai târziu, a virat pe Wisconsin Avenue şi s-a îndreptat spre nord. Traficul pietonal era destul de aglomerat în Georgetown, în timp ce tinerii profesionişti şi studenţii încercau să ia un avans în weekend. După aproape un kilometru şi

jumătate, a intrat în Safeway de la intersecţia dintre Wisconsin şi strada Treizeci şi patru. Chiar şi la această oră, parcarea era pe jumătate plină. Asta era ceea ce-şi dorea. Dacă trecea un poliţist, nu s-ar fi gândit de două ori la un bărbat care stătea singur în parcarea unui magazin alimentar cu program de douăzeci şi patru de ore. Ar fi presupus că îşi aştepta soţia, dar dacă ar fi fost văzut parcat singur pe o stradă laterală, ar fi fost o altă poveste.

A tras maşina pe un loc în faţă şi a înclinat volanul până sus. Şi-a dat jos peruca, pălăria şi ochelarii, punându-le într-o pungă mare, verde, de gunoi. Au urmat jacheta, aparatul foto şi mica cutie de scule. Apoi şi-a scos rapid cizmele, urmate de pantaloni şi lenjerie intimă. Era gol de la brâu în jos şi şi-a pus colanţii de alergare şi pantalonii de trening. Scoţând cămaşa de flanelă, a înlocuit-o cu bluza de trening închisă la culoare, şi-a pus pantofii de alergare uzaţi şi a verificat dacă totul se afla în sacul de gunoi, inclusiv rucsacul.

Dând înapoi de pe loc, a traversat parcarea şi s-a întors pe Wisconsin Avenue. Sacul de gunoi ar fi

putut fi aruncat într-unul dintre tomberoanele magazinului alimentar, dar oamenii fără adăpost l-ar fi găsit, iar oamenii fără adăpost au vorbit cu poliţiştii. Asasinul îşi alesese o mică clădire de birouri, la vreo trei kilometri distanţă, unde se ridica gunoiul în dimineţile de vineri. Aproape cinci minute mai târziu, a tras pe aleea din spatele clădirii mici, din cărămidă, şi s-a oprit. Sărind, a ridicat capacul tomberonului, a mutat mai mulţi saci într-o parte şi şi-a pus geanta înăuntru, acoperind-o cu celelalte. A lăsat uşor capacul tomberonului să se închidă, fără să vrea să facă zgomote puternice, şi s-a întors în maşină. În câteva secunde a fost din nou pe Wisconsin şi s-a îndreptat spre sud.

Câteva minute mai târziu, el şerpuia prin micul cartier Potomac Palisades. Când a ajuns la colţul dintre Potomac Avenue şi Manning Place Lane, a parcat maşina şi a coborât, închizând uşa uşor în urma lui. Temperatura scăzuse la aproximativ patruzeci de grade, iar o briză uşoară făcea să foşnească frunzele uscate de toamnă. Prognoza anunţa ceaţă dimineaţa, dar nu era niciun semn de ceaţă acolo unde se afla el, sus pe faleza de deasupra Potomacului. De cealaltă parte a străzii era un mic bulevard de iarbă şi apoi o pădure deasă care ducea pe un deal abrupt spre Potomac Parkway şi apoi,

imediat după aceea, spre Palisades Park şi râul Potomac.

A traversat strada şi a intrat în linia copacilor. Găsind o potecă mică pe care o mai folosise înainte, a coborât în zigzag pe versantul abrupt şi împădurit. Oprindu-se chiar înainte de şosea, a verificat dacă se apropiau farurile vreunei maşini, apoi a sărit peste şoseaua cu două benzi şi a coborât într-o mică râpă. Instalându-se în spatele unui copac mare şi a unor tufişuri, s-a uitat la partea inferioară a podului Chain Bridge, care mergea din D.C. în Virginia. Luminile podului aruncau o strălucire galbenă slabă care ajungea până în vârful copacilor de deasupra lui şi apoi se estompa înainte de a atinge podeaua împădurită. Palisades Park nu era un parc metropolitan tipic. Nu existau terenuri de softball sau de fotbal. Era puternic împădurit, cu câteva trasee de alergare şi câteva petice mari de mlaştină.

Asasinul a apăsat butonul de lumină al ceasului său digital şi a verificat ora. Se apropia de ora 2 dimineaţa şi complicii săi urmau să sosească în scurt timp. Privind în direcţia râului, a putut vedea

un strat subţire de ceaţă care se întindea pe podeaua pădurii. Zgomotul de cauciucuri de maşină pe pietriş i-a atras atenţia şi a privit în sus, peste marginea râpei. O furgonetă alb-albastră şi albastră a ziarului Washington Post s-a oprit, iar un bărbat îmbrăcat în salopetă albastră a coborât rapid din partea pasagerului şi a glisat uşa de la compartimentul de marfă. Ajungând înăuntru, a luat două genţi mari, negre, şi a fugit până la linia copacilor, aşezând genţile la aproximativ cincisprezece metri de locul unde aştepta asasinul cu părul blond. Bărbatul a scos trei fluierături secrete şi a aşteptat o confirmare. Asasinul a făcut acelaşi lucru, iar bărbatul s-a îndepărtat şi s-a urcat înapoi în dubă.

Ridicând cele două genţi mari, asasinul şi-a pus curelele de umăr în jurul gâtului şi a lăsat genţile să se odihnească pe şolduri. În continuare, s-a strecurat prin pădure şi a trecut pe sub Podul cu Lanţuri. Râul Potomac nu era navigabil decât cu o canoe sau o plută în acest punct, iar râul trecea doar pe sub capătul vestic al podului. Pe măsură ce asasinul îşi croia drum spre râu, copacii deveneau mai mici şi mai rari. În momentul în care a ajuns la mijlocul podului, ceaţa îi ajungea până la brâu. Întorcându-se spre sud, a mers aproximativ treizeci de metri şi a găsit un mic luminiş.

A lăsat jos ambele genţi şi a deschis-o pe cea din dreapta sa. Ceaţa şi întunericul îi îngreunau sarcina, dar era obişnuit să lucreze în condiţii ciudate. În interiorul unuia dintre saci se afla o mică antenă radar gri montată pe o cutie metalică pătrată, o baterie de maşină, câteva cabluri de alimentare şi o plasă de camuflaj. Asasinul a conectat bateria de maşină la unitatea radar şi a testat alimentarea. Când a fost mulţumit, a acoperit-o cu plasa de camuflaj şi a deschis a doua pungă, scoţând o placă de lemn de aproximativ un metru şi jumătate. Ataşate de partea plată a plăcii, în poziţie verticală, erau şase tuburi de plastic cu diametrul de aproximativ un centimetru şi lungimea de douăzeci şi patru de centimetri. Fiecare tub era vopsit în verde opac şi era încărcat cu o rachetă de semnalizare cu fosfor. A scos din pământ nişte tufişuri mici şi le-a aşezat în jurul tuburilor, astfel încât capetele deschise să fie îndreptate direct spre cer. La baza lansatorului improvizat, a ataşat o baterie de nouă volţi şi un mic transponder. Asasinul a verificat totul, asigurându-se că transponderele funcţionau corect, apoi a luat sacii goi şi a început să se strecoare înapoi spre capătul estic al podului.

17

SOARELE DE DIMINEAŢĂ răsărind deasupra orizontului estic era invizibil din cauza ceţii groase care acoperea capitala naţiunii. Deşi străzile erau liniştite, existau semne că se apropia aglomeraţia de dimineaţă a oamenilor care se îndreptau spre serviciu. Duba albastră şi albă a ziarului Washington Post s-a oprit la colţul dintre Maryland şi Massachusetts, la capătul estic al parcului Stanton. Ambii bărbaţi au coborât din dubă. Şoferul a deschis uşile din spate, iar partenerul său s-a îndreptat spre cutia de ziare Washington Post care era legată cu lanţuri de un stâlp de iluminat public. S-a aşezat într-un genunchi şi a luat lacătul. O clipă mai târziu s-a deschis şi lanţul a căzut pe jos. A luat cutia şi a dus-o în partea din spate a dubei. În timp ce el o încărca, partenerul său a luat o cutie identică şi a pus-o în locul unde fusese cealaltă. A verificat de mai multe ori pentru a se asigura că uşa nu se va deschide. După ce a fost mulţumit, a scos o telecomandă din buzunar şi a introdus mai multe numere. O lumină roşie în

partea de sus i-a spus că mica unitate radar plasată în interiorul cutiei goale recepţiona semnalul. I-a făcut semn din cap partenerului său şi s-au urcat din nou în dubă.

Erau recunoscători pentru acoperirea pe care o oferea ceaţa, dar deveneau neliniştiţi. Le-ar fi plăcut să înceapă mai devreme această parte a operaţiunii, dar erau nevoiţi să aştepte până când adevăratele dube ale Washington Post livrau ediţia de vineri dimineaţă. Cu încă o picătură rămasă, au ocolit capătul sudic al parcului Stanton şi au virat pe Maryland Avenue. Un bloc mai târziu, au cotit pe Constitution Avenue şi s-au îndreptat spre vest. Pe măsură ce se apropiau de Casa Albă, ambii bărbaţi au simţit cum inimile încep să le bată mai repede.

Serviciul Secret acorda o atenţie deosebită străzilor din jurul Casei Albe şi, având în vedere starea actuală de securitate sporită, nu era nicio îndoială că vor fi pe fază. Dacă nu ar fi fost ceaţa, nu ar fi riscat să lase să cadă una dintre cutii atât de aproape de Casa Albă. Şoferul a oprit la colţul de sud-est al străzii Paisprezece şi Constitution Avenue şi a

pus duba în parcare. Casa Albă se afla la mai puţin de două străzi distanţă. Amândoi bărbaţii şi-au tras şepcile de baseball puţin mai strâns şi au coborât pentru a repeta exerciţiul pentru ultima oară. Aceasta era a cincea şi ultima unitate radar. Primele două fuseseră amplasate de cealaltă parte a râului Potomac, în Arlington, Virginia, una la sud şi vest de Casa Albă şi cealaltă direct la vest. Cea de-a treia unitate radar a fost amplasată la nord de Casa Albă, la intersecţia dintre Rhode Island şi Massachusetts. Cu ultimele două unităţi amplasate la sud şi la est, capcana a fost finalizată.

Staţia aeriană Quantico Marine Air Station este situată la aproximativ treizeci de mile sud-vest de Washington, D.C. Staţia aeriană este împărţită în două părţi: partea verde şi partea albă. Partea verde susţine escadrilele normale de aviaţie marină ale bazei, iar partea albă susţine escadrila specială HMX-1 a puşcaşilor marini. Funcţia principală a escadronului HMX-1 este de a asigura transportul cu elicopterul pentru preşedinte şi alţi oficiali de rang

înalt din birourile executive. Pasărea principală a escadrilei este elicopterul VH-3. VH-3-urile de la HMX-1 nu sunt vopsite în verde închis tipic, ca majoritatea elicopterelor militare. Ele sunt vopsite în verde lucios pe jumătatea inferioară şi alb lucios pe partea superioară. Sigiliul prezidenţial împodobeşte ambele părţi ale aeronavei, iar în interiorul cabinei se află un bar, echipamente de comunicaţii de ultimă generaţie şi scaune de zbor de pluş. Acestea sunt elicopterele mari care aterizează pe peluza de sud a Casei Albe şi îl transportă pe preşedinte în locuri precum baza aeriană Andrews şi Camp David. Elicopterul este denumit de obicei Marine One, în acelaşi mod în care 747 al preşedintelui este denumit Air Force One.

La prima vedere, HMX-1 ar părea o misiune comodă pentru un pilot de elicopter al Marinei – nimic mai mult decât un şofer de limuzină în aer. În realitate, este exact opusul. Aceştia sunt unii dintre cei mai buni piloţi pe care îi are de oferit Corpul puşcaşilor marini şi sunt antrenaţi şi testaţi în mod constant în manevre evazive, zboruri în formaţie strânsă şi zboruri cu vizibilitate zero. Dacă există o urgenţă şi preşedintele trebuie să ajungă undeva, nu contează dacă este vorba de un viscol sau de o ploaie torenţială. HMX-1 zboară în orice condiţii

meteorologice.

Escadrila este formată din douăsprezece VH-3 identice. Două dintre cele douăsprezece păsări şi echipajele lor de zbor sunt în aşteptare 24 de ore din 24 la staţia aeriană navală Anacostia, la doar trei kilometri sud de Casa Albă. Această măsură de precauţie este o rămăşiţă din timpul războiului rece. Procedura standard de operare prevede că, în cazul unui atac nuclear iminent sau real, preşedintele trebuie să fie transportat la bordul Marine One, de la Casa Albă la baza Andrews Air Force Base. De acolo, el trebuie să se urce la bordul Air Force One şi să decoleze. În ceea ce priveşte opinia publică, niciun preşedinte nu a fost nevoit să facă această călătorie apocaliptică din alte motive decât antrenamentul. În ciuda căderii Cortinei de Fier, exerciţiul este încă practicat frecvent de piloţii Corpului de Marină şi ai Forţelor Aeriene.

Toate cele zece VH-3 de la HMX-1 urmau să fie folosite în operaţiunile de zbor de astăzi, iar echipajele lor de zbor erau ocupate să verifice fiecare centimetru al elicopterelor, pregătindu-le pentru

zbor. Cele două elicoptere de la Anacostia urmau să rămână în aşteptare şi să fie folosite în cazul în care vreunul dintre cele zece ar fi avut probleme mecanice. Era puţin după ora 8 dimineaţa, iar soarele care răsărea arsese cea mai mare parte a ceţii. Mai rămăseseră mici buzunare, dar numai în zonele joase. Vizibilitatea s-a îmbunătăţit suficient de mult încât turnul de control a decis să înceapă transferul elicopterelor CH-53 Super Stallion de la staţia aeriană New River la Quantico. În total, patruzeci dintre monştrii de un verde tern zburau din Jacksonville, Carolina de Nord – câte patru pentru fiecare dintre VH-3 care urmau să-l transporte pe preşedinte şi pe invitaţii săi de la Casa Albă la Camp David.

Uşile hangarului erau deschise, iar vuietul elicopterelor se auzea în depărtare. Câţiva dintre mecanici au ieşit din hangar pentru a se uita la bestiile care se apropiau. Era o privelişte de care nu se săturau niciodată. Super Stallionul era un elicopter cu aspect dur. Avea combinaţia rară de a fi în acelaşi timp puternic şi elegant şi era unul dintre cele mai versatile elicoptere din lume.

CH-53-urile au zburat peste vârfurile pinilor într-o formaţie de o singură linie la aproximativ 120 de noduri. Elicopterele erau distanţate la intervale de trei sute de picioare, iar coloana se întindea pe o distanţă de peste trei kilometri. Motoarele lor mari, cu turbină, se auzeau tunător în aerul rece al dimineţii. Unul câte unul, au coborât pe pistă şi au fost întâmpinaţi de puşcaşi marini care purtau uniforme verzi, veste de culoare galben aprins şi protecţii pentru urechi. Personalul de la sol a fluturat bastoanele lor portocalii fluorescente şi a dirijat fiecare pasăre în locul potrivit. Pe măsură ce fiecare elicopter a fost parcat, motoarele au fost oprite şi echipajele de zbor s-au strecurat pe sub cadrele mari pentru a fixa blocuri galbene în jurul roţilor.

Traficul între Georgetown şi Capitoliu nu era niciodată bun, dar dimineaţa era aproape insuportabil. O'Rourke a mers şchiopătând în Chevy Tahoe, recunoscător că înălţimea camionului îi permitea să se simtă puţin mai puţin claustrofob.

Încercările recente ale senatorului Olson de a forma o coaliţie cu preşedintele îl îngrijoraseră pe

Michael. O'Rourke dorea cu disperare să vorbească cu fostul său şef înainte de a pleca la Camp David. Apucându-şi telefonul digital, tânărul congresman a tastat numerele pentru linia directă a lui Erik Olson, iar o secundă mai târziu a răspuns senatorul.

„Alo".

„Erik, sunt Michael. Ne mai vedem luni la prânz?"

„Da, te-am notat pentru ora 11: 45".

„Bine". O'Rourke a respirat adânc. „Erik, sunt un pic tulburat de această alianţă pe care ajuţi să o formezi. Ce anume speri să realizezi în acest weekend?"

„Ce vrei să spui?”

„Veţi face vreun efort pentru a reduce bugetul sau vă veţi scărpina cu toţii pe spate unii pe alţii şi veţi mai băga ţara încă o jumătate de trilion de dolari în datorii?”

Olson a fost luat prins cu garda jos de comentariul direct. „Michael, lucrurile sunt foarte complicate în acest moment… şi având în vedere actuala noastră criză de securitate naţională, un buget echilibrat este cea mai mică dintre preocupările mele”.

„Erik, cea mai gravă problemă cu care se confruntă ţara noastră în prezent este datoria naţională, nu faptul că au fost ucişi doi egocentrişti corupţi şi egoişti”.

Olson a făcut o pauză înainte de a răspunde. Nu voia să fie atras într-o luptă cu O'Rourke. „Michael, îţi înţeleg îngrijorarea, dar ceea ce este important pentru America în acest moment este să îi oprim pe aceşti terorişti, iar primul pas pentru a face acest lucru este să arătăm un front unit. Nu ne putem lăsa ameninţaţi să facem reforme. Aceasta este o democraţie".

„Deci nu veţi sugera nicio reducere bugetară". O'Rourke nu a făcut nicio încercare de a ascunde dezgustul din vocea sa.

„Michael, există lucruri mai importante de care trebuie să ne îngrijorăm acum decât un buget echilibrat".

„Asta e o prostie, Erik. O ştii şi tu, şi o ştiu şi eu. Uită-te la afurisitele de cifre. Acum este şansa noastră de a face ceva în privinţa asta!"

„Michael, în acest moment datoria naţională este o preocupare secundară. Important este să nu liniştim terorismul”.

„Erik, de ce eşti atât de hotărât să îi numeşti pe aceşti oameni terorişti? Ei nu au ucis niciun civil. Au ucis patru politicieni corupţi care au abuzat şi au manipulat puterile funcţiei lor – patru politicieni care au ipotecat întregul viitor al acestei ţări pentru a-şi putea mulţumi grupurile de interese speciale şi a fi realeşi”.

„Michael, nu vreau să te ascult vorbind despre aceşti oameni în acest fel!” Vocea lui Olson a devenit tremurătoare.

„Este adevărul, Erik. Nu-i transforma pe aceşti oameni în ceva ce nu au fost, doar pentru că au fost asasinaţi”.

Olson a făcut o pauză de o clipă. „Michael, lasă-mă să-ţi spun ceva. Te iubesc ca pe un fiu, dar mai ai multe de învăţat. Sunt în acest oraş de peste treizeci de ani şi lucrurile nu sunt întotdeauna atât de simple pe cât le faci tu să pară”.

A fost rândul lui O'Rourke să ridice vocea. „Vrei să auzi simplu, Erik? O să-ţi dau eu simplu. În ultimii douăzeci de ani, tu şi toţi colegii tăi aţi cheltuit ţara noastră până la o gaură neagră de cinci trilioane de dolari. În tot acest timp, nu ne-am confruntat cu o criză economică gravă sau cu un război major. Nu aţi avut niciun motiv valabil pentru a cheltui atâţia bani… Ştiu că nu aţi fost un participant voluntar, dar realitatea crudă este că aţi fost acolo şi nu aţi oprit acest lucru. Aţi acumulat o notă de plată de cinci trilioane de dolari, iar voi toţi veţi ieşi la pensie şi ne veţi lăsa pe noi cu nota de plată. Aceasta este moştenirea pe care o veţi lăsa copiilor voştri”. O'Rourke a făcut o pauză de o secundă. „La naiba, chiar şi acum, când cineva îţi ameninţă viaţa, nu eşti dispus să faci ceea ce trebuie. Aceasta este ultima ta şansă de a face ceva în legătură cu mizeria pe care ai creat-o. Nu o lăsa să îţi scape!” O'Rourke a apăsat butonul de închidere a telefonului şi a înjurat în timp ce a frânat brusc pentru a evita să lovească un curier pe bicicletă care îi tăiase calea. Camionul s-a oprit

brusc, în timp ce şoferul său ţinea strâns volanul cu ambele mâini. Printre dinţii încleştaţi, O'Rourke s-a întrebat cu voce tare: „De ce va fi nevoie pentru ca tipii ăştia să îşi facă treaba?"

Olson s-a uitat fix la receptor, apoi l-a aşezat uşor în suportul său. De ce naiba erau irlandezii atât de emotivi, s-a gândit el în sinea lui. Ştia că O'Rourke avea dreptate în legătură cu datoria, dar violenţa nu era răspunsul. Sistemul avea nevoie de timp pentru a se corecta. Nu avea nevoie să fie pus în mişcare prin terorism şi ameninţări. Legea şi ordinea trebuiau să fie menţinute.

După aproximativ zece secunde, a deschis sertarul de jos al biroului său şi a scos un dosar pe care scria „Datoria naţională". Unul dintre angajaţii săi îi dădea actualizări lunare cu privire la datorie şi la proiecţiile pentru viitor. Olson l-a deschis şi s-a uitat peste pagina de rezumat. Cifrele oficiale furnizate de administraţia Stevens situau datoria naţională la aproximativ 5, 2 trilioane de dolari. Olson ştia că această cifră nu reprezenta datoria naţională totală. De asemenea, fuseseră împrumutaţi

bani din fondul de asigurări sociale şi, cunoscând antecedentele guvernului în ceea ce priveşte subestimarea costului programelor, şi-a dat seama că datoria era probabil mai aproape de 6 trilioane de dolari. A aruncat rapid o privire peste câteva estimări privind evoluţia datoriei în următorii cinci, zece, cincisprezece şi douăzeci de ani. Cifrele erau cu adevărat înfiorătoare. O'Rourke avea dreptate. Dacă nu era înfruntată, în cele din urmă ar fi adus ţara în genunchi. O Americă falimentară nu era moştenirea pe care dorea să o lase nepoţilor săi, dar nicio Americă care tolerează terorismul.

Jack Warch a urcat ultimul rând de scări şi a ajuns pe acoperişul Casei Albe. Agenţii speciali Sally Manly şi Joe Stiener l-au urmat în timp ce Warch supraveghea scena de pe acoperiş. El a fost încântat să constate că cei şase agenţi de contraspionaj aflaţi deja pe acoperiş erau la posturile lor şi îşi supravegheau zona de responsabilitate. Warch era foarte stresat şi făcea tot posibilul să pară calm. Joe Stiener a intrat în micul corp de gardă şi a umplut trei ceşti de cafea, dându-i una şefului său, una lui Manly şi păstrând-o pe cealaltă pentru el.

Warch s-a îndreptat spre marginea sudică a acoperişului şi a privit cerul cenuşiu. Stiener şi Manly stăteau la câţiva paşi în spatele şefului lor şi nu spuneau nimic. După ce soarele a ars ceaţa de dimineaţă, părea că va fi o zi luminoasă, dar apoi, cu puţin înainte de ora zece, o pătură groasă de nori înalţi şi cenuşii s-a mutat înăuntru. Un vânt uşor venea dinspre sud-vest cu o viteză de aproximativ cinci până la zece noduri. Privirea lui Warch s-a mutat de la cer la vârfurile copacilor şi nu a putut să nu remarce culorile strălucitoare de toamnă ale frunzelor în schimbare. În timp ce-şi sorbea cafeaua, s-a gândit la cât de puţin dormise în ultima săptămână. Se apropia de capătul puterilor şi abia aştepta să-l predea pe preşedinte echipei de la Camp David şi să aibă parte de somnul de care avea atâta nevoie. Dar, înainte de a face asta, trebuia să-l ducă pe preşedinte la Camp David întreg.

Târziu în seara precedentă, se întâlniseră pentru a discuta despre aranjamentele de securitate, iar Warch îi recomandase preşedintelui ca întâlnirile să aibă loc la Casa Albă în loc de Camp David. Garret respinsese ideea înainte ca preşedintele să aibă ocazia să se gândească la ea. Garret spusese: „Jim, publicul trebuie să vadă că nu eşti limitat la Casa Albă. Trebuie să te vadă urcând la bordul Marine One

şi zburând la Camp David pentru weekend. Te va face să arăţi ca un lider şi, în plus, Camp David este mai sigur decât Casa Albă”.

Era discutabil dacă Camp David sau Casa Albă era mai sigură, dar nu asta era problema. Adevărata ameninţare la adresa securităţii era reprezentată de zborul preşedintelui de la Casa Albă la Camp David.

Warch fusese informat de McMahon cu privire la asasinate şi era nedumerit de faptul că, oricine ar fi fost aceşti oameni, reuşiseră să ucidă patru politicieni de rang înalt şi să nu lase niciun indiciu care să merite fasole. Era impresionat de priceperea şi profesionalismul asasinilor şi se temea că preşedintele va fi următoarea lor ţintă. Aceşti asasini îşi demonstraseră abilitatea de a gândi şi de a planifica în avans şi îl îngrijora pe Warch faptul că, ca de obicei, itinerariul preşedintelui era o informaţie publică. Asasinii ar fi ştiut cu aproximaţie când preşedintele părăsea Casa Albă şi când urma să ajungă la Camp David.

În domeniul de activitate al lui Warch, trebuia să se aştepte la ce era mai rău. Din acest motiv, astăzi îşi luase măsuri de precauţie suplimentare. Warch s-a uitat în jos la reporterii și fotografii care își stabiliseră poziţiile pe partea de vest a peluzei sud. Warch şi-a scuturat capul în semn de frustrare. Ura presa. Dacă ar fi fost după el, le-ar fi interzis accesul în incinta Casei Albe. Nu au făcut altceva decât să-i îngreuneze munca.

Era 10: 48 dimineaţa şi oaspeţii de weekend ai preşedintelui începeau să sosească pentru prânzul de la ora 11: 00 şi pentru şedinţa foto. O limuzină mare şi neagră a intrat în incinta Casei Albe şi a urcat pe aleea executivă. Warch şi-a privit agenţii îndeplinindu-şi sarcinile cu precizia lor obişnuită. A aruncat o privire în jurul acoperişului pentru a se asigura că ceilalţi agenţi ai săi rămâneau concentraţi pe zona lor de responsabilitate şi nu se uitau la noii sosiţi. Uşa din spate a limuzinei s-a deschis şi senatorul Lloyd Hellerman a ieşit. Patru dintre cei mai înalţi agenţi ai lui Warch l-au înconjurat pe senator şi l-au îndrumat spre Casa Albă. Presa a rămas unde trebuia, dar a strigat întrebări în timp ce Hellerman era împins în grabă spre uşă. Senatorul s-a uitat spre presă şi a încetinit pentru o secundă. Cei doi agenţi din stânga şi din dreapta l-au apucat pe

Hellerman de biceps şi l-au ţinut în mişcare prin uşă şi în Casa Albă. Warch le dăduse oamenilor săi instrucţiuni precise: „Nu vreau ca nimeni să stea afară. Pe măsură ce sosesc, duceţi-i din limuzine în clădire cât mai repede posibil”. Peluza de sud a Casei Albe era securizată, dar Warch nu avea de gând să îşi asume niciun risc inutil. S-a întors către unul dintre cei doi asistenţi ai săi. „Joe, cum merg lucrurile la Quantico?”

Agentul Serviciului Secret şi-a pus mâna peste cască. „Chiar acum trec prin şedinţa de pregătire a zborului”.

Warch a dat din cap şi i-a cerut lui Sally un binoclu. A început să scaneze acoperişurile clădirilor dinspre est. „Cum se descurcă echipele noastre de lunetişti?”

„Sunt pe poziţie”, a răspuns agentul Stiener.

Warch s-a întors spre nord şi a continuat să privească acoperişurile. „Dar echipele de la sol?"

„Sunt pregătite să iasă în acţiune oricând doriţi".

Warch a coborât binoclul şi s-a gândit un minut la asta. „Mută-le pe poziţii la unsprezece şi cincisprezece. Aminteşte-le că, dacă văd pe cineva care transportă ceva mai mare decât o servietă, vreau să fie percheziţionat. Şi nu uitaţi să le reamintiţi să nu se uite la elicopterele care intră şi ies în zbor. Vreau să se uite la stradă". Warch s-a oprit şi a privit în jos la poartă, în timp ce o altă limuzină se oprea. Fotografii au început să facă poze, iar reporterii au început să vorbească în camere. Warch s-a uitat la dubele de ştiri care erau parcate în lateral şi a arătat spre ele. „Joe, aminteşte-le lui Kathy şi Jack să închidă acele dube şi să le scoată din transmisiunile în direct înainte de aterizarea primului elicopter. Adică înainte, nu în timpul". Warch s-a întors spre agentul Manly. „Sally, care este situaţia cu echipa de avansare de la Camp David?"

„Până acum, totul e bine. Cele şase unităţi de recunoaştere ale puşcaşilor marini de la Quantico au fost introduse cu elicopterul în urmă cu aproximativ două ore. Au securizat vârfurile dealurilor de-a lungul traseului de apropiere şi cercetează văile pentru a găsi potenţiali inamici”.

Warch a dat din cap. „Bună treabă până acum. Să rămânem atenţi”.

HMX-1 nu dispunea de o sală de şedinţă suficient de mare pentru a-i găzdui pe toţi cei o sută de piloţi implicaţi în operaţiunile de zbor de astăzi, aşa că s-au instalat scaune pliante într-un colţ al hangarului, iar echipele de întreţinere au fost rugate să oprească orice lucrare la elicoptere în timp ce avea loc şedinţa de informare. Primele câteva minute ale şedinţei de informare au fost ţinute de ODO, sau ofiţerul de serviciu pentru operaţiuni, care i-a informat pe piloţi despre condiţiile meteorologice. Piloţii sorbeau cafea şi ascultau cu respect – unii îşi luau notiţe pe tablă, în timp ce alţii memorau detaliile.

Odată cu apariţia rachetelor sol-aer lansate din umăr, precum Stingerul american, Serviciul Secret a fost nevoit să găsească o modalitate mai sigură de a-l transporta pe preşedinte la bordul Marine One. În vremuri de securitate sporită, ei au pus în aplicare ceea ce piloţii puşcaşilor marini numeau „jocul de carapace”. Aceasta era o tactică dezvoltată de HMX-1 în primii ani ai administraţiei Reagan. Mai multe Marine One aterizau, pe rând, la Casa Albă sau oriunde se afla preşedintele, apoi decolau, fiecare elicopter îndreptându-se într-o direcţie diferită. Rezultatul urmărit era acela de a deruta orice potenţial terorist sau asasin cu privire la elicopterul în care se afla preşedintele. Această tactică a fost folosită adesea cu doar două sau trei VH-3.

Atunci când itinerariul preşedintelui era cunoscut în avans şi exista o alertă teroristă sporită, HMX-1 chema CH-53-urile pentru escortă. Escorta era o descriere amabilă a misiunii Super Stallionilor. Piloţii elicopterelor de un verde tern ştiau că adevărata lor misiune era să protejeze elicopterul preşedintelui de o rachetă. Acest lucru a fost realizat zburând în formaţie strânsă, cu Marine One în mijloc, înconjurat de patru Super Stallions. Zborul în formaţie strânsă cu elicoptere atât de mari precum

VH-3 şi CH-53 nu era un lucru uşor. Din acest motiv, Corpul puşcaşilor marini a avut grijă ca piloţii lor să fie antrenaţi frecvent în exerciţiul de astăzi. Ultimul lucru pentru care ilustrul grup de războinici dorea să fie ţinut minte era uciderea preşedintelui într-o coliziune în aer.

După ce informarea meteo s-a terminat, comandantul escadrilei, un colonel de puşcaşi marini, a preluat comanda. Acesta a distribuit misiunile de zbor şi a trecut la partea esenţială a instructajului. Zece VH-3 zburau astăzi şi au fost desemnaţi în funcţie de ordinea de decolare ca Marine One, Marine Two, Marine Three şi aşa mai departe. În scopuri de antrenament, CH-53-urile erau deja împărţite în grupuri de patru. Primele patru care au aterizat în această dimineaţă trebuiau să escorteze Marine One, al doilea patru trebuia să escorteze Marine Two şi aşa mai departe. A fost anunţată ordinea de bătaie şi fiecare divizie, care era formată dintr-un VH-3 şi patru CH-53, a primit direcţia în care trebuia să părăsească Casa Albă. Deoarece ar fi durat aproape douăzeci de minute din momentul în care primul VH-3 a decolat de pe peluza de sud până la momentul în care a făcut-o ultimul, diviziilor li s-au dat trasee de zbor diferite de la Casa Albă la Camp David. Dacă toate cele zece divizii

plecau de la Casa Albă şi zburau pe aceeaşi traiectorie de zbor, un terorist ar fi avut timp să se deplaseze pe poziţie şi să tragă asupra unuia dintre ultimele grupuri.

Asasinul cu părul blond purta lentile de contact care îi făceau ochii albaştri să pară căprui. Încă o dată, faţa, gâtul şi mâinile îi erau acoperite cu machiaj maro, iar părul îi era acoperit de o perucă scurtă, afro. A ieşit de pe George Washington Memorial Parkway şi a tras duba maro în Glebe Nature Center. Găsind un loc aproape de marginea malului râului, a parcat furgoneta lângă un mic zid de piatră. La aproximativ o milă spre sud se afla Key Bridge, iar sub el şi chiar la nord se afla Chain Bridge. Urcându-se în partea din spate a furgonetei, a pornit panoul de control şi monitoarele. Duba fusese cumpărată cu bani gheaţă de la un post de televiziune falimentar din Cleveland cu patru luni înainte. Micuţa antenă parabolică de pe acoperiş a atras semnalele de emisie de la cele trei reţele şi de la CNN. Pe el îl interesau doar emisiunile CNN şi ABC. Le-a pus pe cele două pe monitoarele de sus. CNN transmitea o actualizare în direct de la peluza de sud, în timp ce ABC îşi transmitea în continuare programul obişnuit. Ajungând în dreapta sa, a format în receptor frecvenţa transmisiunii în direct a ABC. Semnalul a

fost neclar la început, dar, după câteva reglaje fine, imaginea a devenit clară.

Corespondentul de la Casa Albă pentru CNN vorbea de pe peluza de sud, aşa că asasinul a dat volumul mai tare şi a ascultat. „Oaspeţii preşedintelui au sosit acum, în ultimele cincisprezece minute sau cam aşa ceva”. Reporterul s-a uitat peste umăr şi a făcut un gest către o altă limuzină care se apropia. „Securitatea este foarte strictă şi se pare că tensiunile sunt foarte mari. Preşedintele este programat să stea la un prânz uşor cu liderii celor două partide în scurt timp. După prânz, probabil undeva în jurul prânzului, se vor îmbarca în elicoptere şi vor zbura spre Camp David pentru weekend”. Prezentatorul din Atlanta i-a mulţumit reporterului pentru reportaj şi s-a desprins pentru o reclamă. Asasinul şi-a verificat ceasul şi s-a sprijinit de spătarul mic al scaunului de control. Ar mai fi trecut o oră până la începerea acţiunii.

Preşedintele şi liderii ambelor partide stăteau în jurul mesei mari de conferinţă din Sala Roosevelt, în timp ce stewardesele Marinei serveau prânzul şi

fotografii din grupul de presă făceau poze. Stăteau într-o ordine prestabilită, republican lângă democrat, adversar lângă adversar. Acest lucru a fost făcut pentru a da impresia de unitate reală în cadrul grupului. Mai mulţi reporteri au stat într-un colţ şi au strigat întrebări care au fost ignorate. Evenimentul a fost o şedinţă foto, nu o conferinţă de presă, dar, aşa cum s-a întâmplat întotdeauna, reporterii care s-au ocupat de bursa de la Casa Albă au pus întrebări fără să ţină cont de ceea ce li s-a spus să facă. Avalanşa constantă de întrebări şi refuzul politicienilor de a le răspunde au creat o situaţie jenantă, în timp ce camerele de luat vederi continuau să se deruleze.

Liderii politici s-au aşezat la masă şi şi-au zâmbit unul altuia, încercând să arate bine pentru camerele de filmat. Pe măsură ce fiecare întrebare era strigată pe jumătate către grup, participanţii se uitau la preşedinte pentru a vedea dacă va primi un răspuns. Eticheta impunea ca nimeni să nu răspundă la nimic decât dacă preşedintele răspundea primul sau dădea aprobarea ca altcineva să vorbească. Una dintre fotografe s-a desprins din haită şi a mers până în cealaltă parte a mesei pentru a putea face fotografii cu bărbaţii care stăteau vizavi de preşedinte. Stevens a observat acest lucru şi s-a simţit inconfortabil. În ultimii câţiva ani, mica chelie

de pe ceafă îi crescuse semnificativ. Stevens devenise din ce în ce mai nesigur în legătură cu acest simplu fapt al îmbătrânirii şi, ca urmare, a făcut un efort conştient de a nu fi fotografiat din spate.

Înainte ca fotograful să se mute pe poziţie, preşedintele s-a uitat la Moncur şi a spus: „Ann, cred că este suficient”. Moncur a păşit în faţa aparatelor de fotografiat şi a reporterilor şi i-a însoţit până la uşă. Când uşa a fost închisă, toată lumea s-a uitat prin cameră pentru a se asigura că niciunul dintre reporteri nu rămăsese în urmă. Odată ce au fost siguri că sunt singuri, atmosfera s-a schimbat imediat. Zâmbetele false au dispărut şi conversaţia s-a reluat. Erau multe înţelegeri de făcut înainte ca weekendul să se termine.

Aproximativ douăzeci de minute mai târziu, Jack Warch a intrat în cameră şi a cerut permisiunea preşedintelui de a se adresa grupului. Toată lumea a încetat să mai vorbească în timp ce agenţii Manly şi Stiener s-au plimbat în jurul mesei şi au înmânat fiecăruia câte o bucată de hârtie. „Doamnelor şi domnilor, pe această foaie se află ce elicopter veţi

pilota şi cu cine veţi zbura. Dacă veţi observa, preşedintele nu se află pe această listă şi nu este nimeni înscris ca zburând pe ultimul elicopter. Din motive de securitate, nu vom anunţa în ce elicopter se va afla preşedintele până în ultimul moment. Dacă vom decide să îl punem în primul elicopter, toţi veţi fi mutaţi la următorul elicopter, iar dacă vom decide să îl punem în al cincilea elicopter, cei care zboară pe elicopterele cinci, şase, şapte, opt şi nouă vor fi mutaţi la următorul zbor”. Warch a aruncat rapid o privire prin cameră pentru a se asigura că toată lumea era cu el. „Elicopterele vor veni la intervale rapide, aşa că vă rog să fiţi gata de plecare atunci când elicopterul vostru aterizează. Când elicopterul dumneavoastră va ateriza, agenţii Secret Service vă vor escorta până la elicopter, iar un puşcaş marin vă va ajuta să vă aşezaţi şi să vă puneţi centura de siguranţă… Aveţi întrebări?” Warch a privit din nou în jurul camerei şi a observat cu satisfacţie că atmosfera devenise mai serioasă. S-a întors spre preşedinte. „Domnule, asta este tot ce am pentru moment”.

Preşedintele i-a mulţumit lui Warch, iar agenţii au părăsit sala.

Warch mergea pe coridor, spunându-le lui Manly şi Stiener mai multe lucruri pe care dorea să le verifice, când Stu Garret s-a apropiat din direcţia opusă şi i-a oprit. „V-aţi hotărât cu ce elicopter va zbura preşedintele?”

„Nu, nu am decis”.

Garret s-a uitat la ceas. „Ar trebui să începem tot spectacolul ăsta în treizeci de minute şi tu nu te-ai hotărât?”

„Nu, nu m-am decis încă, Stu, şi dacă vrei să mă scuzi, am o mulţime de lucruri de care trebuie să mă ocup”. Warch, din ce în ce mai nerăbdător, l-a ocolit pe Garret şi a continuat pe hol. Warch hotărâse, după ce fusese martor la criza de nervi nejustificată şi copilărească a lui Garret cu două seri mai devreme, că era timpul să fie mai ferm cu temperamentalul şef de personal.

Domnul cu înfăţişare bătrână şi-a parcat maşina închiriată lângă poarta din faţă a Cimitirului Naţional Arlington şi a coborât. Purta un trenci cafeniu, o şapcă englezească de şofer şi folosea un baston de care nu avea nevoie. La reverul trenciului avea o insignă de veteran şi un steag american. A zâmbit şi a dat din cap paznicului de la poarta principală când a intrat în cimitir şi a început să urce dealul spre Memorialul Kennedy şi spre casa lui Robert E. Lee.

S-a uitat la rândurile de pietre funerare în timp ce urca panta şi a spus o rugăciune rapidă pentru camarazii săi căzuţi la datorie în timp ce mergea. Acest sanctuar naţional, acest loc de onoare, avea un aer nepământean. Nu şi-a văzut prietenii murind cu atâţia ani în urmă pentru ca America să fie distrusă de o gaşcă de politicieni egoişti.

Când a ajuns în curtea din faţă a casei lui Lee, s-a întors şi a privit spre est. Sub el, dincolo de râu şi dincolo de Memorialul Lincoln, a putut vedea Casa Albă. S-a aşezat sub un stejar mare şi s-a sprijinit de trunchiul acestuia.

La scurt timp după aceea, a auzit o bubuitură în depărtare şi s-a întors spre sud. Dincolo de Aeroportul Naţional Washington, a văzut prima formaţie de elicoptere care se deplasa pe Potomac. Cele patru elicoptere mari, de un verde tern, înconjurau unicul elicopter prezidenţial strălucitor, verde şi alb-verde. Când au ajuns la Podul Căii Ferate Potomac, formaţia a luat ceva altitudine, a trecut pe deasupra Memorialului Jefferson şi s-a oprit deasupra Bazinului Tidal, care se afla între Memorialul Jefferson şi Mall. Bătrânul s-a uitat înainte şi înapoi între cele cinci elicoptere şi Casa Albă. A văzut mai multă mişcare spre sud şi s-a întors din nou.

Alte două formaţiuni îşi croiau drum pe Potomac, iar prima dintre acestea două s-a oprit chiar în partea de sud a podului Potomac Railroad Bridge. O a treia a apărut mai departe în josul râului, iar apoi o a patra şi o a cincea chiar acolo unde râul începea să se întoarcă spre vest şi să dispară din peisaj. Toate cele cinci formaţiuni îşi menţineau poziţiile cu o distanţă de aproximativ două sute de metri. Zgomotul motoarelor lor mari cu două turbine şi zgomotul paletelor rotoarelor lor răsuna în toată valea râului Potomac.

De pe peronul său de pe acoperişul Casei Albe, Warch putea vedea şi auzi elicopterele chiar la sud de el. Bazinul Tidal Basin, în faţa Memorialului Jefferson, se afla la aproximativ 800 de metri distanţă, iar cele cinci elicoptere îşi menţineau poziţia direct deasupra acestuia, aşteptând ordinul de a se îndrepta spre Casa Albă. În depărtare, Warch a putut vedea al doilea grup de elicoptere plutind. A privit spre Mall şi şi-a concentrat binoclul asupra unui grup de ofiţeri ai Poliţiei Parcului, care erau însărcinaţi cu securizarea zonei de la Capitoliu până la Lincoln Memorial. Cei mai mulţi dintre ei se holbau la elicopterele zgomotoase care pluteau deasupra bazinului Tidal. Întorcându-se către Manly, a spus: „Sally, ia legătura prin radio şi aminteşte-le oamenilor de pe stradă că trebuie să fie atenţi la ceea ce se întâmplă în jurul lor şi să ignore elicopterele”. Agentul Stiener scruta acoperişurile din jur cu binoclul său, iar Warch l-a bătut pe umăr. „Joe, spune-le lui Kathy şi Jack să scoată televiziunile din transmisiunile în direct”. Stiener şi-a coborât binoclul şi a vorbit în microfonul său.

Agenţii speciali Kathy Lageski şi Steve Hampson se aflau lângă dubele de ştiri şi vorbeau între ei când au primit ordinul lui Stiener. Din obişnuinţă, ambii agenţi şi-au ridicat mâinile şi au

apăsat pe căşti în timp ce Stiener le dădea instrucţiuni. Fără pauză, Lageski şi Hampson s-au întors şi s-au apucat de treabă. Lageski a început cu duba CNN şi s-a apropiat de producătorul care stătea la pupitrul de comandă. „Tony, trebuie să te scoatem din emisie”.

Producătorul i-a făcut semn din cap lui Lageski şi apoi a vorbit în cască: „Ann, mă scot din emisie. Mă duc să înregistrez”. Producătorul a mai aşteptat câteva secunde şi apoi a început să apese pe întrerupătoare. Înainte de a opri transmisia în direct, a introdus o casetă nouă şi a verificat dacă înregistra corect. Lageski l-a supravegheat în timp ce oprea curentul de la emiţătorul care trimitea semnalul în direct. După ce producătorul a terminat, a ieşit din dubă, iar Lageski a închis uşa.

„Tony, dacă trebuie să te întorci acolo, cere-mi mai întâi mie”. Producătorul a dat din cap şi Lageski a plecat mai departe.

Stiener l-a informat pe Warch că televiziunile își întrerupseseră transmisia în direct, iar agentul special responsabil s-a uitat în jos la dubele de știri și apoi în sus la primul grup de elicoptere care pluteau la mai puțin de un kilometru distanță. „Oaspeții noștri sunt gata de plecare?”

Stiener și-a ridicat microfonul la gură și a transmis întrebarea unuia dintre agenții de la parter. O clipă mai târziu, acesta și-a privit șeful. „Sunt toți pregătiți jos”.

„Bine, trimite primul grup, Sally”.

Agentul Manly a dat ordinul și apoi l-a întrebat

pe Warch: „Pe ce pasăre vrei să-l pui pe Tiger?”. Tiger era numele de cod pe care Serviciul Secret îl folosea pentru preşedinte.

Warch s-a gândit un moment. „Să mergem cu numărul trei. Nu lăsa pe nimeni să ştie până când nu aterizează numărul doi”.

Bătrânul s-a sprijinit de un copac şi s-a uitat cu atenţie la cele cinci elicoptere care pluteau lângă Memorialul Jefferson. Spera ca piloţii care pilotau acele lucruri să fie la fel de buni pe cât i se spusese. Nu voia să vadă niciun puşcaş marin murind. Elicopterele au început să se deplaseze spre nord, spre Casa Albă, iar bătrânul a scos un telefon digital din buzunar, a introdus un număr de telefon şi a apăsat butonul de trimitere. A lăsat telefonul să sune de patru ori şi a închis.

Asasinul s-a uitat la telefonul digital aşezat pe

panoul de control şi a numărat inelele. Când s-a oprit după al patrulea, a format un cod de frecvenţă pe panoul de control şi a apăsat butonul de trimitere. Semnalul a fost recepţionat mai puţin de o secundă mai târziu, iar transponderul care fusese plantat în furgoneta ABC în seara precedentă s-a activat. Alimentarea emiţătorului a fost restabilită, iar transmisia în direct a fost din nou în funcţiune. Câteva secunde mai târziu, monitorul din stânga jos a revenit de la o imagine neclară şi gri la o imagine clară a peluzei sudice.

Warch a urmărit elicopterele în timp ce zburau pe Mall spre Casa Albă. Pe măsură ce se apropiau, spălarea rotorilor a devenit intensă. Cravata lui Warch a început să i se ridice în faţă, iar el a coborât mâna şi şi-a băgat-o în cămaşă. Super Stallionul de frunte a plutit direct deasupra capului lui Warch, în timp ce VH-3-ul verde şi alb strălucitor din mijloc a coborât şi a aterizat uşor. Cele patru Super Stallioane ameninţătoare şi zgomotoase şi-au menţinut poziţiile plutind la aproximativ două sute de metri deasupra solului, aşteptând ca VH-3 să urce înapoi în formaţie.

Warch a privit în jos şi a privit cum opt agenţi ai Serviciului Secret îi escortau pe primii doi pasageri la piciorul VH-3. Un puşcaş marin i-a ajutat pe cei doi VIP-uri să urce în elicopter, apoi a urcat treptele şi a închis uşa. Chiar şi peste vuietul puternic al Super Stallionilor, Warch a putut auzi cum VH-3 îşi mărea puterea motoarelor. Elicopterul executiv s-a ridicat graţios de la sol şi s-a oprit la o altitudine egală cu cea a escortei sale. A plutit pentru o scurtă clipă, apoi toate cele cinci elicoptere s-au înclinat simultan spre dreapta şi s-au îndreptat spre nord-est. Pe măsură ce elicopterele au mărit puterea şi au trecut pe deasupra Casei Albe, Warch şi ceilalţi agenţi şi-au lărgit poziţiile pentru a se stabiliza împotriva spălării intense a rotoarelor.

Următorul grup de elicoptere trecea deja pe lângă Monumentul Washington şi se îndrepta spre Casa Albă. A existat un scurt moment de linişte relativă, în timp ce zgomotul primului grup se diminua în depărtare şi vuietul grupului care se apropia creştea. Manly s-a întors către Warch şi Stiener. „Doamne, escortele astea blestemate sunt gălăgioase”.

Warch şi Stiener au dat din cap în semn de aprobare. Următoarea formaţie a coborât în picaj deasupra peluzei sudice puţin mai repede decât prima, iar VH-3 nu a pierdut timpul să coboare rapid şi să efectueze o aterizare rapidă şi controlată. Încă o dată, pasagerii au fost escortaţi de agenţi ai Serviciului Secret până la elicopter şi au fost îmbarcaţi la bord. VH-3 s-a ridicat din nou în formaţie şi, fără să se oprească, toate cele cinci elicoptere s-au înclinat spre stânga şi au continuat să se încline în timp ce se întorceau pe o traiectorie spre sud-vest, trecând deasupra Reflection Pool. Următoarea formaţie se îndrepta spre Casa Albă, iar Warch s-a uitat la Manly. „Tigrul este pregătit?”

Manly a dat din cap că da.

Preşedintele Stevens a păşit pe Peluza Sud purtând un costum de lână închisă cu o dungă gri slabă, un oxford albastru cu vârfuri de ac şi o cravată roşu intens. În jurul lui erau şase agenţi ai Serviciului Secret, cel din spatele lui purtând un trenci bronzat antiglonţ, gata să îl arunce peste preşedinte la cel mai mic semn de probleme. Garret mergea în partea

stângă a preşedintelui, pentru a evita să se interpună între şeful său şi camerele de luat vederi. Stevens a zâmbit larg şi a făcut cu mâna către camerele de luat vederi şi reporteri. El şi Garret dezbătuseră dacă să arunce presei privirea sa serioasă şi hotărâtă sau privirea sa fericită şi entuziasmată înainte de a se urca la bordul Marine One. Garret a sugerat o combinaţie între cele două – o privire veselă şi hotărâtă. Preşedintele, fiind un actor desăvârşit, a înţeles pe deplin diferenţa subtilă dintre fericit şi emoţionat şi fericit şi hotărât. Când au ajuns la elicopter, Stevens s-a oprit şi a făcut un salut tăios către puşcaşul marin îmbrăcat în uniformă care stătea la picioarele scărilor.

Şeful de echipaj, un caporal puşcaş marin care purta căşti de bord, cămaşă cafeniu cu mânecă lungă şi pantaloni albaştri cu o dungă roşie, l-a întâmpinat pe Stevens în vârful treptelor şi l-a ajutat să treacă prin uşa mică. Garret, agentul Secret Service care purta trench-ul cafeniu şi un alt agent au intrat pe această uşă, iar ceilalţi patru au urcat la bord printr-o a doua uşă care se afla chiar în spatele flanşei roţii din partea babord. În mod normal, doar un singur agent zbura cu preşedintele, iar restul detaşamentului îl urma în următorul elicopter, dar vremurile erau departe de a fi normale. Cele două uşi,

cu trepte încorporate în ele, au fost trase rapid în sus şi asigurate. Fiecare şi-a ocupat locul, în timp ce şeful de echipaj a făcut o trecere rapidă pentru a se asigura că toată lumea era legată în centură. Înainte de a-şi ocupa propriul loc, a vorbit cu piloţii prin căştile de la bord, spunându-le că sunt încheiaţi şi gata de plecare.

Elicopterul a sărit în aer şi s-a ridicat în fanta de mijloc a formaţiei. Stevens a privit pe fereastra mică de la tribord şi a fost surprins de cât de aproape erau elicopterele mari şi verzi. Spre deosebire de majoritatea elicopterelor militare, interiorul Marine One era izolat fonic împotriva zgomotului motoarelor mari şi al rotoarelor, astfel încât conversaţia putea avea loc fără a fi nevoie să strige. Preşedintele s-a uitat la Garret şi i-a arătat spre fereastră. „Stu, ai văzut cât de aproape este chestia asta?”

Garret a ridicat din umeri. „Ştii cum sunt zburătorii ăştia. Probabil că încearcă doar să se dea mari”.

Telefonul digital a început să sune în buzunarul bătrânului. Nu a făcut nicio încercare de a răspunde. Privind fix la cele patru elicoptere de un verde tern care pluteau deasupra Casei Albe, a numărat inelele. Apelul era un semnal care îi spunea că preşedintele se afla la bordul elicopterului care urma să se ridice înapoi în formaţie. După al treilea inel, și-a deschis partea stângă a trenciului. Lipită cu bandă adezivă cu susul în jos de interiorul jachetei sale era o cutie mică, neagră. Pe faţa acesteia se aflau un bloc de numere, un buton de introducere şi un comutator de alimentare. Bătrânul a băgat mâna dreaptă înăuntru şi a apăsat comutatorul de alimentare în poziţia pornit. A aruncat o privire în jur pentru a vedea dacă se uita cineva, apoi şi-a întors atenţia la elicopterele care pluteau deasupra Casei Albe. A văzut VH-3 verde şi alb ridicându-se în aer şi a tastat două numere în telecomandă, dar nu a apăsat butonul Enter. Trebuia să aştepte până când formaţia începea să se mişte, altfel elicopterul preşedintelui ar fi coborât direct în zona relativ acoperită a complexului Casei Albe. Boturile elicopterelor au coborât uşor şi grupul a început să se mişte. Bătrânul a apăsat butonul de intrare şi a spus o rugăciune rapidă.

Semnalul a fost recepţionat o secundă mai

târziu de micul radar sol-aer care fusese amplasat în cutia de ziare a Washington Post, la două străzi la sud de Casa Albă. Unitatea a început imediat să își măture radarul de căutare în bandă largă deasupra formaţiei de elicoptere. Banda s-a îngustat în mai puţin de două secunde de la achiziţie, la urmărire, la controlul focului.

Simultan, în interiorul cockpiturilor tuturor celor cinci elicoptere, luminile de avertizare a rachetelor au început să clipească, iar senzorii de ameninţare de la bord au început să se activeze. Sunetul puternic al senzorului de ameninţare i-a anunţat că erau iluminaţi de un radar de control al focului. Nu mai era timp de gândire, ci doar timp să reacţioneze, așa cum îi învăţase antrenamentul lor. Ritmurile inimii s-au accelerat şi capetele s-au răsucit pentru a vedea dacă o rachetă era deja în aer. Senzorii de ameninţare i-au informat că erau iluminaţi din spate şi, în câteva secunde, toate cele cinci elicoptere au mărit simultan puterea şi au înaintat, coborând la o altitudine cât mai joasă posibil. În timp ce urlau deasupra acoperişului Casei Albe, copiloţii au apăsat butoanele de lansare a rachetelor de semnalizare, în speranţa de a deruta o rachetă cu căutare de căldură care se apropia.

Jack Warch a simţit că i se urcă inima în gât când a văzut rachetele de semnalizare ieşind din cozile elicopterelor. Elicopterele uriaşe se mişcau chiar deasupra capului său, străduindu-se să prindă viteză, rachetele lor de semnalizare de culoare roşu aprins curgând şi lovind acoperişul Casei Albe. Fără ezitare, microfonul său de mână s-a dus la gură. Încercând să ţipe deasupra zgomotului asurzitor al elicopterelor, a strigat: „Echipe de lunetişti, căutaţi o lansare de rachete!”

A privit elicopterele căpătând viteză în timp ce străbăteau parcul Lafayette, zgândărind vârfurile copacilor, şi le-a cerut să meargă mai repede. Secundele păreau minute, în timp ce privea şi aştepta să vadă o dungă roşie şi apoi o explozie. Mai multe rachete de semnalizare au aterizat la picioarele lui, iar el a fugit spre partea de nord a acoperişului, urmărind elicopterele. La aproximativ o jumătate de kilometru de Casa Albă, formaţiunea s-a înclinat puternic spre stânga şi Warch a pierdut-o din vedere.

În vârful dealului de la Arlington, bătrânul a urmărit formaţia de elicoptere în timp ce acestea se

grăbeau să se pună în siguranţă. Repede, a introdus codurile pentru unităţile radar care fuseseră amplasate la est şi la nord de Casa Albă.

Câteva secunde mai târziu, elicopterele au detectat azimutul noilor ameninţări şi s-au înclinat puternic spre stânga. Îndreptându-se spre vest, au trecut pe deasupra acoperişurilor din centrul oraşului, câştigând rapid viteză şi continuând să lanseze rachete de semnalizare. Bătrânul a introdus codurile pentru ultimele două unităţi radar. Acestea au început imediat să măture orizontul dinspre vest şi sud-vest cu radarul de căutare – capcana era completă.

Când piloţii au ajuns la râul Potomac, au făcut exact ceea ce îi învăţase instinctul şi antrenamentul lor. Au trecut pe deasupra podului Key Bridge şi s-au scufundat la aproape două sute de metri pe punte. Formaţia s-a apropiat periculos de mult de apele gri-albastre ale Potomacului şi a luat-o la fugă spre nord, sub linia copacilor şi sub acoperirea radarelor care îi hărţuiseră. Luminile de avertizare de pe tablourile lor de bord s-au stins, iar stridenţa senzorilor de

amenințare a încetat.

Motorul dubei era pornit, iar asasinul stătea lângă zidul de piatră și aștepta elicopterele. Le auzise venind înainte de a le putea vedea. Când au apărut, a fost imediat impresionat de cât de jos zburau și de cât de strâns își păstraseră formația. Asta nu va mai dura mult timp, s-a gândit el în sinea lui. Apăsând codul pentru lansatoarele de rachete de semnalizare și unitatea radar, și-a plasat degetul mare pe butonul de intrare și a așteptat. Când au trecut pe sub poziția lui, s-a uitat la ceața de rotoare care se învârteau dedesubt și a spus: „Acum păstrați-vă calmul și nu vă ciocniți unul de altul. Nu vreau să am pe mâini pușcași marini morți”.

Podul cu lanțuri, spre deosebire de Podul cu chei, avea doar vreo 15 metri înălțime și era trântit jos peste Potomac. Asasinul a mai așteptat doar o clipă și, când Super Stallionul de frunte se afla la aproximativ două sute de metri de pod, a apăsat pe buton. Radarul s-a pornit, iar elicopterele erau atât de aproape încât radarul și-a restrâns imediat căutarea la controlul focului.

Din nou, senzorii de ameninţare de la bordul elicopterelor au început să urle la viaţă. Câteva secunde mai târziu, toate cele șase rachete de semnalizare cu fosfor roşu aprins au ieşit şerpuind din tuburi şi au ajuns pe cer, lăsând în urma lor o dâră de fum. Combinaţia dintre ameninţarea vizuală a dungilor roşii şi faptul că piloţii credeau că sunt ţintiţi de o rachetă sol-aer l-a determinat pe pilotul principal să facă ceea ce era firesc. Fusese antrenat timp de aproape cincizeci de ore în misiuni de escortă în formaţie strânsă, dar fusese antrenat, de asemenea, timp de mai bine de două sute de ore în tactici de evitare a rachetelor. Toate acestea, plus faptul că nu exista nimic mai nefiresc pentru un pilot decât să zboare pe un curs drept şi stabil atunci când era urmărit de un radar de control al focului, l-au făcut să tragă din manșă spre stânga.

Văzând şi auzind pericolul care se afla în faţă, ceilalţi trei piloţi de Super Stallion începuseră deja să slăbească formaţia, iar când escorta de frunte a rupt-o la stânga, ceilalţi trei s-au împrăştiat, atât de teama unei coliziuni în aer, cât şi din dorinţa lor de a evita ceea ce credeau că este o rachetă care se apropie. Elicopterele din sloturile de la ora trei şi șase s-au rupt spre dreapta şi au rămas la joasă înălţime, deoarece era mai bine să treci rapid printr-o zonă

fierbinte decât să câştigi altitudine şi să pierzi viteză. Elicopterul de pe locul nouă a fost nevoit să se retragă pentru a evita să lovească escorta principală, care îi tăiase calea.

Toate acestea l-au lăsat pe Marine One singur, în mijlocul râului, o ţintă sigură. Nu a existat timp sau spaţiu pentru a reacţiona. Marine One a trecut prin dârele de fum ale rachetelor de semnalizare, în timp ce senzorii de ameninţare ai elicopterului continuau să clipească şi să avertizeze asupra morţii iminente. Apucând cu putere comenzile, piloţii lui Marine One s-au pregătit pentru impact şi şi-au blestemat escortele pentru că i-au abandonat.

BĂTRÂNAŞUL SE ÎNTORCEA LA VOLANUL maşinii sale închiriate şi traversa podul Arlington Memorial Bridge. Când a ajuns pe partea de est, a intrat pe Potomac Parkway şi s-a îndreptat spre nord. Ieşind de pe Parkway, a intrat în cartierul Foggy Bottom din Washington, D.C., la mai puţin de o milă de Casa Albă. Nu ar fi fost înţelept să parcheze într-o rampă unde ar fi existat camere de luat vederi şi însoţitori, aşa că a ocolit şi a aşteptat un loc pe stradă. Era puţin trecut de ora douăsprezece şi jumătate, iar străzile şi trotuarele erau aglomerate de oameni care veneau şi plecau la prânz. După ce a găsit un loc, a coborât şi a lăsat bastonul nefolosit pe scaunul pasagerului. Două străzi mai târziu, a găsit telefonul public preselectat, a introdus o monedă de 25 de cenţi şi a format un număr de telefon.

După câteva sonerii, o voce gravă a răspuns la celălalt capăt al firului. „Alo, aţi sunat la agentul special Skip McMahon. Dacă doriţi să lăsaţi un mesaj, vă rugăm să o faceţi la semnalul sonor. Dacă doriţi să vorbiţi cu unul dintre asistenţii mei, apăsaţi zero”.

Bătrânul a scos un dictafon din buzunar, a plasat difuzorul până la telefon şi a apăsat butonul de redare. „Agent special McMahon, ştim că aţi fost însărcinat cu investigarea asasinării senatorului Fitzgerald, a congresmanului Koslowski, a senatorului Downs şi a preşedintelui Basset. Vă trimitem acest mesaj pentru că nu vrem să ne ducem bătălia în mass-media. Îi sugerăm preşedintelui şi oamenilor săi să urmeze acest exemplu. Suntem în posesia mai multor rachete Stinger şi am fi putut cu uşurinţă să aruncăm Marine One în aer în această după-amiază. Puteţi să-i spuneţi preşedintelui că singurul motiv pentru care este încă în viaţă este că nu am vrut să ucidem puşcaşii marini şi agenţii Secret Service de la bord.

„Dacă veţi continua să ne ignoraţi cererile şi să manipulaţi opinia publică prin intermediul mass-mediei, nu vom avea de ales decât să intensificăm războiul nostru. Până acum am asasinat doar oficiali aleşi, dar adăugăm numele lui Stu Garret şi Ted Hopkinson pe lista noastră de ţinte. Suntem foarte bine informaţi cu privire la ceea ce se întâmplă în interiorul administraţiei Stevens şi ştim că aceşti doi bărbaţi sunt responsabili pentru majoritatea minciunilor care au fost distribuite cu linguriţa în mass-media în ultima săptămână. Dacă veţi continua

să ne catalogaţi drept terorişti şi pe preşedinte drept nobilul apărător al Constituţiei, veţi muri. Acesta este ultimul nostru avertisment. Indiferent ce vi se spune, domnule preşedinte, Serviciul Secret nu vă poate proteja de noi. Ne pot îngreuna munca, dar nu ne pot împiedica să vă curmăm viaţa. Acesta este ultimul dvs. avertisment”.

Marine One a aterizat pe pista de elicoptere de la Camp David, iar preşedintele Stevens, cu faţa palidă, a fost învelit în trenciul său antiglonţ şi urcat de urgenţă într-un Suburban care îl aştepta. Preşedintele s-a aşezat pe bancheta din spate, între doi agenţi ai Secret Service. Nimeni nu a vorbit în timp ce camionul cafeniu înainta cu viteză pe drumul îngust şi mărginit de copaci. Suburbanul s-a oprit în faţa cabanei şi, din nou, Stevens a fost băgat înăuntru în grabă. Doi dintre agenţi au intrat cu el înăuntru, iar ceilalţi patru şi-au ocupat posturile de afară.

Preşedintele se afla în camera principală şi se uită la cel mai vechi agent. „Unde este domnul Garret?”

„A fost adus cu un alt camion”.

A mai fost o tăcere stânjenitoare, în timp ce agenţii îşi fereau ochii de cei ai preşedintelui. Din nou, Stevens s-a uitat la agentul cel mai în vârstă şi a întrebat: „De unde au ştiut în ce elicopter mă aflu?”

„Nu ştim, domnule”.

Stevens nu a spus nimic; nu a aruncat nicio privire sau expresie de emoţie. A continuat să stea în mijlocul protectorilor săi timp de încă un minut, apoi, fără să scoată un cuvânt, a intrat între ei şi a coborât pe coridor. Agenţii l-au urmat. Stevens a intrat în dormitorul său şi s-a întors să închidă uşa în urma lui. Cei doi agenţi ai Secret Service s-au oprit brusc.

Preşedintele a ridicat mâna. „Vreau să fiu singur”.

Agenţii au dat respectuos din cap, iar Stevens a închis uşa. Mergând prin cameră, şi-a dat jos jacheta şi a aruncat-o pe pat. Cu mai multe smucituri înainte şi înapoi, cravata i s-a desfăcut şi a căzut pe podea. A rămas aplecat deasupra comodei, uitându-se în oglinda mare de pe perete. Realitatea a ceea ce era cât pe ce să se întâmple începea să se afunde. A simţit un fior rece urcându-i-se pe şira spinării, iar întregul corp i-a tremurat. Ridicându-se în picioare, s-a îndreptat rapid spre barul umed, a luat un pahar de sticlă groasă, l-a încărcat cu gheaţă şi l-a umplut până la refuz cu vodcă. După ce a luat o înghiţitură mare din lichidul rece şi limpede, s-a îndreptat spre şemineu şi a observat că acesta era aprovizionat cu lemne şi lemne de foc. Stevens îşi lăsă băutura pe şemineu şi luă o cutie de chibrituri lungi aşezată într-un coş lângă vatră. Apucând unul dintre beţele de chibrit de 12 inci, l-a lovit peste banda grosieră de pe marginea cutiei. Bagheta de chibrit s-a rupt în două, iar Stevens a încercat din nou, de data aceasta ţinând chibritul mai aproape de vârf. Vârful roşu a făcut scântei şi apoi a izbucnit în flăcări. Stevens a aşteptat până când tulpina de lemn a luat foc, apoi a înfipt chibritul lung sub buşteni, aprinzând bucăţile uscate

de lemn de foc.

Focul s-a aprins rapid şi a tras un scaun pentru a privi cum se răspândesc flăcările. Alunecându-şi mocasinii, şi-a aşezat picioarele pe vatră şi a respirat adânc. Căldura focului l-a ajutat să se relaxeze şi să uite momentan de evenimentele care i-au pus viaţa în pericol din acea după-amiază. A privit fix în foc şi l-a privit cum acesta se aprinde în întregime, în timp ce scoarţa albă de pe buştenii de mesteacăn pocnea şi se încolăcea din cauza flăcărilor. Imaginile din timpul plimbării cu elicopterul au început să iasă din nou la suprafaţă, iar el a mai luat o înghiţitură din băutură. Dar tot a văzut rachetele de semnalizare care se lansau din elicopterul de lângă ei, sacadarea violentă a aparatului în timp ce se înclina şi apoi cobora ca o stâncă, oprindu-se chiar înainte de apa râului, Stu Garret ţipând şi cerând să ştie ce se întâmplă, escortele care se împrăştiau şi dârele roşii care se înălţau în faţa lor.

Stevens a devenit din nou instabil şi a început să tremure. Şi-a apucat băutura cu ambele mâini pentru a nu o vărsa, corpul îi tremura în timp ce

trăgea paharul la buze cu ambele mâini înfăşurate strâns în jurul lui. A luat patru înghiţituri mari, terminând restul de vodcă, şi s-a ridicat pentru a-şi turna alta. În timp ce se îndrepta spre bar, crimele lui Basset şi ale celorlalţi i-au trecut brusc prin minte şi şi-a dat seama pentru prima dată cât de vulnerabil era. Paharul de cristal cu sigiliul prezidenţial gravat pe o parte i-a alunecat din mână şi s-a spart pe podeaua de piatră. Stevens şi-a continuat drumul spre bar şi a început să toarne o altă băutură, gâtul de sticlă al sticlei de vodcă izbindu-se de marginea paharului în timp ce mâinile lui continuau să tremure incontrolabil.

Garret a ajuns la cabina principală la câteva minute după preşedinte şi s-a dus direct în sala de conferinţe. A apucat cel mai apropiat telefon şi a format numărul biroului lui Ted Hopkinson. După câteva apeluri, a răspuns secretara lui Hopkinson, iar Garret a lătrat: „Fă-mi legătura cu Ted!”

Pe măsură ce trecea fiecare secundă, Garret devenea din ce în ce mai iritat. Cu sudoarea formându-i-se pe frunte, a apucat telefonul tot mai

strâns. Conform ceasului lui Garret, la care se uita cam la fiecare cinci secunde, era în aşteptare de două minute şi treisprezece secunde când Hopkinson a intrat în sfârşit pe fir.

„Unde naiba ai fost?” a scuipat Garret în telefon.

„Stu, e o grădină zoologică pe aici! Presa se târăşte peste tot. Vor să ştie ce naiba se întâmplă. Câţiva dintre ei tocmai m-au întrebat dacă preşedintele e mort!”

„La naiba!”

„Stu, trebuie să controlăm chestia asta!”

„Da, ştiu, dar taci un minut până mă gândesc la cea mai bună cale de a rezolva problema”. A existat un moment de tăcere în timp ce Garret se chinuia să găsească un plan de acţiune. „Va trebui să îl punem la televizor. Luaţi un cameraman şi un reporter din grupul de presă şi mişcaţi-vă fundul până aici”.

„Nu pot. Serviciul Secret a închis complexul. Nu lasă pe nimeni să intre sau să iasă”.

Garret a ţipat în telefon: „La naiba cu nenorociţii de Servicii Secrete. Mulţumită idioţilor ăstora era cât pe ce să-mi zboare fundul din cer acum douăzeci de minute. Găseşte-l pe Warch şi spune-i că i-am spus că, dacă vrea să-şi păstreze slujba, să aducă un elicopter pentru tine imediat. Dacă te ia peste picior, găseşte-l pe Mike Nance şi spune-i să aducă unul de la Pentagon. Mişcă-te!”

„Ce-o să-l punem să spună presei?”

„La naiba, Ted, trebuie să fac eu totul pe aici! Tu eşti nenorocitul de director de comunicare! Eşti plătit să afli ce va spune presei! Mişcă-te!” Garret trânti telefonul şi se îndreptă spre uşă. În drumul său prin sufrageria principală s-a întâlnit cu agentul special Terry Andrews. Andrews era agentul Serviciului Secret care purtase trenciul antiglonţ al preşedintelui atunci când se îmbarcaseră pe Marine One. Garret s-a apropiat de el şi i-a spus: „Andrews, nu vreau prostii, doar o discuţie directă. Ce naiba s-a întâmplat în timp ce eram în aer şi de unde au ştiut pe ce pasăre ne aflam?”

Fostul puşcaş marin înalt s-a uitat în jos la Garret şi a răspuns: „Nu ştim cum au ştiut în ce elicopter ne aflam, domnule”.

„Dar despre rachete? Au fost lansate rachete?”

„Nu suntem siguri în acest moment, domnule”.

„Cum adică, nu sunteţi siguri? Ia legătura cu şeful tău şi spune-i că vreau nişte răspunsuri, şi le vreau repede!” Fără să aştepte un răspuns, Garret s-a întors şi a plecat.

SCENA DE LA PODUL CU LANŢURI A FOST cel puţin intensă. Mass-media, poliţia metropolitană, poliţia statală din Virginia şi FBI au sosit la faţa locului la câteva minute distanţă. McMahon a sosit la scurt timp după aceea cu o echipă specială de intervenţie a FBI şi a ordonat ca presa să fie mutată înapoi cu orice forţă necesară, fără a fi nevoie să fie împuşcată. Poliţia de stat din Virginia a închis capătul vestic al podului, iar poliţia metropolitană din D.C. a supravegheat capătul estic. Traficul a fost deviat, iar FBI-ul a preluat locul crimei. Două elicoptere ale poliţiei din parc erau ocupate să respingă elicopterele presei care veneau ca nişte vulturi, încercând să filmeze în direct tot ceea ce era atât de interesant pentru FBI.

Skip McMahon stătea privind peste marginea sudică a Podului cu Lanţuri, urmărind-o pe Kathy Jennings şi pe alţi doi agenţi care inspectau cu atenţie dispozitivele pe care le găsiseră. McMahon hotărâse să trimită doar pe Jennings şi alţi doi agenţi jos până când echipa specială de probe ajungea cu echipamentul lor. Cu cât mai puţini agenţi, cu atât mai bine pentru moment. Până nu ştiau exact cu ce aveau de-a face, exista riscul de a contamina probele. Jennings arăta spre pământ, iar unul dintre agenţi făcea fotografii, în timp ce celălalt înfigea în pământ

mici steguleţe galbene.

McMahon a auzit sunetul unui elicopter care se apropia şi şi-a ridicat privirea pentru a vedea unul dintre VH-3-urile prezidenţiale verzi şi albe strălucitoare care se apropiau. Elicopterul mare s-a rotit deasupra podului şi a coborât, rotoarele sale agitate suflând nisip în aer. McMahon s-a întors, protejându-şi faţa de resturile zburătoare. Când pasărea a aterizat, piloţii au oprit motoarele şi sunetul de picaj al paletelor s-a atenuat. Vârtejul de nisip a început să se diminueze, iar McMahon s-a întors şi l-a văzut pe Jack Warch apropiindu-se. McMahon şi-a întins mâna şi l-a salutat pe tânăr. „Pun pariu că ai avut zile mai bune, Jack".

Warch a dat din cap şi s-a încruntat. „Asta se numără printre cele mai rele dintre ele".

McMahon l-a apucat pe Warch de umăr.

„Haide, lasă-mă să-ţi arăt ce am găsit". McMahon l-a condus pe Warch spre partea laterală a podului şi a arătat cu degetul spre Jennings şi ceilalţi doi agenţi. „Agenţii mei au găsit o cutie mică, din metal gri, cu o farfurie ataşată în partea de sus şi o bucată de lemn cu nişte tuburi verticale. Ambele au baterii şi transpondere ataşate, aşa că s-ar părea că au fost activate prin telecomandă. Ceea ce înseamnă, desigur, că oamenii pe care îi căutăm au dispărut de mult".

„Pot să arunc o privire la aceste lucruri?", a întrebat Warch.

„Nu încă. Am o echipă specială pentru probe şi un laborator criminalistic mobil pe drum. Vreau să păstrez zona cât mai sterilă posibil până când vor ajunge aici". Warch a dat din cap şi McMahon a schimbat viteza. „Jack, cum au ştiut în ce elicopter se afla?"

„Nu am absolut nicio idee. Nici măcar nu am ştiut până cu câteva minute înainte să decoleze”.

„Cum au ştiut ce rută va urma pentru a ajunge la Camp David?”. Voi nu trimiteţi toate elicopterele pe trasee diferite?”

„Ba da, toate zboară în direcţii diferite, dar acesta nu era traseul pe care trebuiau să-l urmeze”.

McMahon avea o expresie confuză pe faţă. „Ei bine, cum au ajuns aici jos?”

„În acest moment credem că au fost forţaţi să zboare în valea râului”.

„Cum?”

„Aveţi o hartă a oraşului D.C?”

McMahon a spus că da şi cei doi s-au îndreptat spre maşină. Skip a recuperat o hartă din torpedou şi a întins-o pe portbagaj, folosindu-se de armă, cătuşe şi telefonul digital pentru a îngreuna trei din cele patru colţuri.

Warch a arătat spre Casa Albă şi a spus: „Comandantul escadrilei mi-a spus că, atunci când grupul a părăsit Casa Albă, au fost luminaţi de un radar de control al focului dinspre sud. Acum vreo zece minute, oamenii mei au găsit o cutie mică, gri, cu o antenă radar. Era ascunsă în interiorul unei cutii de ziar Washington Post, la colţul străzilor 14 şi Constitution”. Warch a bătut cu degetul pe locul aflat la doar un bloc la sud de Casa Albă. „Grupul a făcut manevre de evitare şi a fugit spre nord. La

aproximativ zece secunde după ce au fost iluminaţi de radar la sud, au fost iluminaţi din nou de radar la nord şi la est. Elicopterele s-au îndreptat spre vest, îndepărtându-se de ameninţare, iar când s-au apropiat de Potomac, au fost iluminate din nou dinspre vest. Comandantul escadrilei mi-a spus că băieţii săi sunt antrenaţi să se îndrepte spre buruieni atunci când se întâmplă aşa ceva şi că o vale de râu oferă protecţia perfectă, deoarece se pot scufunda sub radar şi sub o rachetă care se apropie. Aşa că, atunci când aceşti băieţi au ajuns la Potomac, s-au pus la adăpost şi s-au îndreptat în singura direcţie din care nu fuseseră ameninţaţi... spre nord-vest". Warch îşi luă mâinile şi le aşeză pe hartă formând un V, baza aflată la Casa Albă şi capătul deschis la Podul cu Lanţuri. „Au creat o capcană şi au împins elicopterele în ea".

„Şi ce s-a întâmplat când au ajuns aici? Au tras o rachetă?"

„Se presupune că piloţii au crezut că au scăpat. Au senzori de ameninţare care le spun când o rachetă este fixată pe ei şi presupun că fac un zgomot

strident. Ei bine, când s-au scufundat în valea râului, aceste lucruri au încetat să mai ţipe şi au crezut că au evitat ameninţarea, apoi, dintr-odată, aceste dungi roşii au apărut în faţa lor şi senzorii de ameninţare au început să ţipe din nou. Escorta de frunte a crezut că sunt rachete şi a rupt formaţia”. Warch a scuturat din cap, frustrat. „Ceea ce nu ar trebui să facă. Întreaga idee din spatele acestei strategii este că escortele ar trebui să protejeze pasărea preşedintelui şi, dacă este nevoie, să încaseze lovitura”.

McMahon şi-a ridicat mâinile în aer, cu palmele în sus. „Aşteptaţi un minut. Am o grămadă de oameni care îmi spun că au văzut o rachetă, iar alţi oameni îmi spun că erau rachete de semnalizare. Înclin să-i cred pe cei din al doilea grup, pentru că nimeni nu spune că a auzit o explozie, iar agenţii mei au găsit mai multe rachete de semnalizare calde, dar arse. Acum, ce vă spun piloţii voştri? Au fost sau nu lansate rachete?”

„Ceilalţi piloţi nu cred. Ei spun că au fost rachete de semnalizare”.

Perplex, McMahon a clătinat din cap.

Warch a spus: „Nici eu nu înţeleg. Piloţii care zburau pe Marine One au spus că erau carne moartă… Au spus că atunci când escorta de frunte a rupt formaţia, au crezut că vor fi spulberaţi de pe cer. Ori suntem foarte norocoşi, ori teroriştii ăştia au dat-o în bară pe undeva”.

McMahon s-a uitat la orizont şi şi-a frecat arătătorul de buze în timp ce analiza noile informaţii. La scurt timp după aceea a anunţat: „Ne lipseşte ceva… Ceva nu se potriveşte aici. De ce să facem atâta efort şi să nu încercăm?”. Amândoi au meditat la întrebarea lui McMahon, apoi McMahon şi-a scuturat privirea ameţită din ochi şi a spus: „Vom avea timp pentru asta mai târziu. Ce mai face preşedintele?”

„Oamenii mei mi-au spus că este destul de zdruncinat. Cred că drumul a fost dur”. Warch s-a

oprit şi maxilarul i s-a încordat. „Mi-au mai spus că nenorocitul ăla de Stu Garret este într-unul din dezmăţurile lui, ţipând la toată lumea şi cerând răspunsuri… Toată prostia asta a fost ideea lui de la început”.

„Ce vrei să spui?”

„Le-am spus că nu cred că organizarea întâlnirii la Camp David şi mutarea preşedintelui merită riscul”. Warch şi-a dus mâna la ochi şi a spus: „M-am săturat până aici de Garret”.

„Jack, dă-mi voie să-ţi dau un mic sfat. Există un singur mod de a te descurca cu un ticălos ca Garret. Îl înfrunţi direct şi nu accepţi niciun rahat. Jumătate din motivul pentru care este aşa cum este, este pentru că oamenii îl lasă să scape”.

„Crede-mă, m-am gândit de mai multe ori să-i dau un pumn în fund, dar îmi place prea mult slujba mea”.

McMahon era pe punctul de a adăuga un alt comentariu editorial cu privire la comportamentul lui Garret, când a auzit-o pe Kathy Jennings țipând de jos. McMahon și Warch s-au uitat peste marginea podului.

Jennings își aplecase gâtul în sus și ținea un telefon digital în mâna întinsă. „Hei, Skip, tocmai am vorbit la telefon cu niște oameni din Forțele Aeriene de la Pentagon. Le-am citit numerele de serie de pe chestia asta și au spus că este unul de-al nostru. Este un model mai vechi de unitate radar pe care îl foloseau pentru a pune în conurile de nas ale avioanelor de vânătoare precum F-4 Phantom”.

Warch și McMahon au făcut schimb de priviri,

iar McMahon a strigat din nou în jos: „I-ai întrebat cum ar putea cineva să pună mâna pe unul dintre ele?”

„Da, au spus că sunt mii de ele disponibile pe piaţa de surplusuri de hardware militar”.

„Presupun că ei ţin evidenţa a ceea ce fac cu toate aceste lucruri”.

„Da, mi-au spus că vor începe să le urmărească pentru noi”.

„Grozav”, a răspuns McMahon, apoi a continuat cu o voce sarcastică: „Apropo, nu cumva aţi găsit vreo rachetă nefolosită acolo jos, nu-i aşa?”

„Nu încă”.

„În regulă, bună treabă”. McMahon s-a întors spre Warch. „Ei bine, cel puţin este un început”.

„Da, ascultă, trebuie să mă duc la Camp David şi să-l informez pe preşedinte despre ce s-a întâmplat. Sună-mă dacă afli ceva, altfel să plănuim să vorbim mai târziu”.

„Aşa vom face”.

În timpul scurtului zbor spre Camp David, Warch se pregătise pentru ceea ce ştia că va fi o confruntare asigurată cu Garret. Se gândise la modul în care şeful de stat major îl tratase pe Dorle după asasinarea lui Basset şi ştia că şi el urma să fie tratat

la fel. Ceea ce spusese McMahon avea dreptate, suportase abuzurile nesăbuite şi neprofesioniste ale lui Garret timp de aproape trei ani, iar acum era momentul să pună capăt la asta. Ştia exact cum să se ocupe de asta. Va rămâne între el şi Garret, nimeni altcineva nu trebuie să ştie.

Agentul special Terry Andrews îl aştepta pe Warch pe veranda cabanei principale când a oprit Suburbanul. Warch a urcat treptele, iar Andrews l-a condus spre o zonă mai retrasă a verandei.

Andrews a vorbit cu voce joasă. „Ce ai aflat?”

Warch a relatat discuţia pe care o avusese cu McMahon și apoi a întrebat: „Ce mai face preşedintele?”

„Încearcă să se odihnească”.

„Unde este Garret?”

„Este în sala de conferinţe cu Hopkinson, încercând să se gândească la modul în care vor prezenta povestea presei. Am fost acolo chiar înainte să aterizaţi, iar ei discutau dacă ar trebui sau nu să organizeze o mare ceremonie şi să le acorde medalii piloţilor puşcaşi marini. Îţi spun, Jack, mi-a trebuit toată puterea să nu-l pocnesc pe idiotul ăla în cap. De o oră ţipă ca un nebun, cerând să ştie ce se întâmplă. Mi-a spus că Serviciile Secrete vor plăti pentru această ratare”.

„Vom vedea”.

Cei doi bărbaţi au intrat în cabină şi au coborât pe hol până în sala de conferinţe. Warch a deschis uşa şi a intrat primul. Garret stătea deasupra umărului lui Hopkinson şi îi spunea ce să scrie. S-a uitat la Warch şi a pronunţat: „Era şi timpul să ajungi aici. Ar fi bine să ai nişte răspunsuri pentru mine".

Warch l-a ignorat pe Garret şi s-a uitat la Hopkinson. „Ted, vrei să ne scuzi, te rog?"

Hopkinson nu a făcut nimic pentru o clipă, apoi a început să se ridice. Garret i-a pus o mână pe umăr şi l-a împins înapoi în scaun. „Tot ce ai să-mi spui, Ted poate auzi".

Warch s-a uitat neclintit în ochii lui Garret şi a spus: „Nu şi asta, este doar pentru urechile tale". Warch cel slab şi-a dat jos jacheta, a aşezat-o pe spătarul unui scaun şi a arătat cu degetul mare spre uşă. „Ted, te rog să ne scuzi, asta va dura doar un

minut. Terry, şi tu”.

Hopkinson s-a ridicat de pe scaun, iar el şi Andrews s-au îndreptat spre uşă. În timp ce făceau asta, Garret a răbufnit: „Ar fi bine să fie bine”.

Warch a continuat să se holbeze la Garret şi a spus: „Terry, te rog să închizi uşa”. Andrews a închis uşa grea de lemn în urma lui, lăsându-i pe Warch şi Garret singuri.

Garret a rămas în partea lui de masă şi a început să intre. „Ar fi bine să ai nişte răspunsuri pentru mine. Mai întâi o daţi în bară şi îl omorâţi pe Basset, apoi aproape că mă omorâţi şi pe mine şi preşedintele e aruncat în aer”.

Garret a continuat să latre în timp ce Warch se plimba în jurul mesei. Warch era doar puţin mai scund decât Garret şi cântărea ceva mai puţin. Din cauza micului său avantaj de mărime şi a poziţiei de autoritate, Garret credea în mod eronat că nu exista niciun motiv să se teamă fizic de Warch. În loc să se retragă, Garret a făcut un pas înainte şi a arătat cu degetul spre Warch.

„O să cadă capete de data asta, Warch, iar al tău este în vârful…”

Înainte ca Garret să-şi termine propoziţia, Warch l-a apucat de mărul lui Adam şi l-a trântit cu spatele în perete. Garret a rămas lipit de perete, cu ochii larg deschişi şi cu ambele mâini înfăşurate în jurul încheieturii lui Warch.

Warch şi-a adus faţa la câţiva centimetri de cea a lui Garret şi, cu o voce tensionată şi liniştită, a spus:

„Stu, cred că e timpul ca tu şi cu mine să avem o discuţie ca de la bărbat la bărbat. Am terminat cu rahatul tău, iar oamenii mei au terminat cu rahatul tău! Ne-am săturat de izbucnirile tale emoţionale! Mica plimbare de azi până la Camp David a fost ideea ta! Ţi-am spus că e un risc inutil, dar tu ai mers mai departe şi, din motivele tale stupide, l-ai convins pe preşedinte că ar trebui să aibă întâlnirea aici. A fost ideea ta, Stu, aşa că nu vreau să te mai aud spunând un cuvânt despre asta, altfel voi începe să arunc în presă câteva dintre rufele tale murdare.

„Nu vor cădea capete. Nu vei distruge cariera mea sau a oamenilor mei. De fapt, vei începe să îi tratezi cu respect, pentru că dacă nu o vei face, voi publica povestea despre cum tu şi Mike Nance l-aţi şantajat pe congresmanul Moore”.

Ochii lui Garret s-au deschis larg, iar Warch a zâmbit. „Aşa este, Stu, ştiu totul despre micul aranjament pe care tu şi Nance l-aţi avut cu Arthur Higgins”. Warch a făcut o pauză pentru a-l lăsa pe Garret să mai transpire puţin. „O să fac o înţelegere cu tine, Stu. De acum încolo începi să mă asculţi când

vine vorba de probleme de securitate. Ceea ce spun eu se aplică şi nu vreau să mai văd tirade juvenile. Începe să ne tratezi pe mine şi pe oamenii mei cu respectul pe care îl merită şi ne vom înţelege bine. Dar te avertizez, Stu, nu mă mai enerva din nou, sau voi preda tot ce am la FBI. Şi crede-mă, sunt o mulţime de oameni la FBI cărora le-ar plăcea să te muşte din fund!”

MICHAEL A PARCAT ÎN FAŢA UNEI CLĂDIRI DE APARTAMENTE DE CĂRŢI din cartierul Adams Morgan din D.C. S-a aşezat la volan şi a sorbit o ceaşcă de cafea Columbiană fierbinte pe care tocmai o cumpărase de la Starbucks, aflat la două străzi distanţă. S-a uitat în jos la telefonul său digital şi apoi în sus la Ford Explorer care era parcat cu trei maşini în faţa lui. Acesta aparţinea bărbatului cu care voia să vorbească. O'Rourke sunase deja de două ori până la apartament şi de ambele ori intrase pe robotul telefonic.

O'Rourke devenea din ce în ce mai nerăbdător. Voia cu disperare să vorbească cu bărbatul care locuia în clădire. A bătut cu mâna pe volan şi a ghicit că prietenul său ieşise să facă jogging. O'Rourke ştia că se afla în oraş pentru că sunase la birou şi verificase. Cinci minute şi o jumătate de ceaşcă de cafea mai târziu, a văzut un bărbat cu o şapcă de baseball albastru închis şi un rucsac mare aruncat pe umăr dând colţul.

Michael şi-a aşezat cafeaua în consola centrală şi a coborât din camionetă. Îndreptându-şi cravata, a

urcat pe bordură şi s-a uitat în ochii bărbatului. „Eşti foarte greu de găsit”.

Individul slab i-a aruncat lui Michael o privire surprinsă. „Îmi cer scuze. Am fost pe fugă”.

„Nu-ţi primeşti mesajele? Am sunat de o duzină de ori în ultimele trei zile”. Michael a întins mâna, iar prietenul său a apucat-o.

„Îmi pare rău, am fost îngrozitor de ocupat”. Bărbatul, care era cu şase ani mai în vârstă decât Michael, şi-a ajustat rucsacul de pe umăr şi s-a uitat în sus şi în jos pe stradă cu ochii săi vigilenţi.

Michael s-a uitat în jur. „Te reţin de la ceva?”

„Am multe de făcut astăzi, dar pot oricând să-mi rezervcâteva minute pentru cel mai bun prieten al fratelui meu mai mic”.

O’Rourke a fost încălzit de comentariu. Bărbatul care stătea în faţa lui era Scott Coleman, fratele mai mare al lui Mark Coleman, cel mai bun prieten al lui O’Rourke, care fusese ucis cu un an mai devreme. Scott Coleman era fostul comandant al SEAL Te-am Six, cea mai importantă unitate americană de combatere a terorismului. De asemenea, se întâmpla să fie persoana pentru care Michael îşi făcea griji încă de vinerea trecută.

Coleman părăsise trupele SEAL cu aproape un an în urmă, după un stagiu de şaisprezece ani extrem de decorat. În ciuda carierei sale ilustre, nu plecase într-o notă fericită. Îşi pierduse jumătate din echipa SEAL într-o misiune deasupra nordului Libiei în anul precedent.

La întoarcerea din misiune, Coleman a fost informat că asaltul lor asupra unei tabere de antrenament al teroriştilor fusese compromis, deoarece un politician de profil înalt a divulgat misiunea. Când superiorii săi au refuzat să dezvăluie identitatea politicianului, Coleman a demisionat dezgustat. O'Rourke aflase prin intermediul senatorului Olson, care era preşedintele Comitetului comun de informaţii, că senatorul Fitzgerald era persoana în cauză.

Michael se frământase dacă să îi spună sau nu lui Coleman. De la moartea lui Mark Coleman se apropiaseră mai mult şi, în timp ce se aflau într-o excursie de vânătoare în toamna precedentă, Michael se hotărâse în cele din urmă să se confeseze războinicului. Seamus avea dreptate: dacă erau oamenii lui, ar fi vrut şi meritat să ştie. Coleman primise vestea despre Fitzgerald în tăcere şi aceea fusese singura dată când el şi Michael discutaseră despre această problemă. Dar când senatorul Fitzgerald a apărut mort cu o săptămână în urmă, Michael nu a putut decât să se întrebe.

O'Rourke şi-a băgat mâinile în buzunare şi s-a mişcat neliniştit. „A fost o afacere pe cinste cu elicopterul preşedintelui în această după-amiază. Nu cumva ştii cumva ceva despre cine ar putea face aşa ceva, nu-i aşa?"

„Nu". Coleman îl privea neclintit pe Michael cu ochii săi albaştri strălucitori.

„Îţi aminteşti excursia de vânătoare în care am fost anul trecut?"

„Bineînţeles".

„Îţi aminteşti acea informaţie pe care ţi-am transmis-o?"

„Da”.

Michael i-a întors privirea lui Coleman şi a dat din cap. După câteva momente de tăcere, Michael a decis să-şi schimbe abordarea. „Deci, ce părere ai despre asasinate?”

Faţa lui Coleman a rămas inexpresivă. „Nu fac prea mult doliu, dacă asta mă întrebi”.

„Nu”. O'Rourke a clătinat din cap. „Nu credeam că vei fi. Ai vreo idee despre cine ar putea fi în spatele lor?”

Coleman şi-a înclinat capul într-o parte. „Nu, tu ştii?”

„S-ar putea”. Michael se legăna înainte şi înapoi pe tocuri.

„Eşti singur?”

„Da”.

„Nu cumva ai vorbit cu cineva de la FBI în ultima vreme?”

O’Rourke a clătinat din cap.

„Bine. Aveţi de gând să vorbiţi cu cineva de la

FBI?”

„Nu. Cred că noi doi ne putem descurca singuri”.

Coleman şi-a ridicat una dintre sprâncene şi i-a aruncat lui Michael o privire întrebătoare.

„Ipotetic”, a întrebat O’Rourke, „dacă ai şti cine sunt asasinii, crezi că ai putea să le transmiţi un mesaj din partea mea?”

„Ipotetic?” Coleman şi-a încrucişat braţele la piept. „Presupun că aproape orice este posibil”.

„Spune-le” – Michael s-a aplecat mai aproape – „că au fost destule crime. Spune-le să ne dea ceva timp pentru a pune în aplicare reformele lor, înainte ca lucrurile să devină şi mai urâte”.

„Sună ca o idee bună, dar nu sunt sigur că preşedintele şi oamenii lui au înţeles aluzia. Iar acum prietenul nostru, senatorul Olson, încearcă să strice lucrurile”. Coleman a clătinat din cap. „Nu cred că tipii ăştia au terminat de ucis. Cel puţin nu până când preşedintele şi ceilalţi îşi vor reveni”.

„Deci crezi că vor mai fi şi alte asasinate?”

„N-aş avea de unde să ştiu”.

Michael şi-a dat ochii peste cap. „Ipotetic

vorbind”.

„Ipotetic vorbind… cine ştie?”

Amândoi bărbaţii s-au fixat unul pe celălalt pentru o vreme, amândoi refuzând să clipească. În cele din urmă, Coleman s-a uitat la ceas şi a spus: „Sunt în întârziere. Chiar ar trebui să plec. Să ne întâlnim la prânz săptămâna viitoare”.

Michael a întins mâna şi l-a apucat pe Coleman de braţ. „Scott, înţeleg de ce faci ceea ce faci. Dacă Fitzgerald ar fi compromis securitatea mea şi a oamenilor mei în timpul Golfului şi ar fi făcut ca măcar unul dintre oamenii mei să fie ucis, m-aş fi întors acasă şi l-aş fi eviscerat ca pe un porc. Nu am de gând să te judec, dar cred că este timpul să îi lăsăm pe politicieni să termine ce au început”.

„Aşa cum au făcut în Irak”. Coleman a clătinat din cap. „Cred că băieţii ăştia merg până la Bagdad. Fără jumătăţi de măsură de data asta. Voi, politicienii, cu excepţia companiei actuale, aveţi o istorie de a da lucrurile peste cap atunci când obiectivul clar este la îndemână”.

Michael nu a putut să contrazică comparaţia istorică. „Lasă-l să se odihnească” a fost singurul răspuns pe care l-a putut formula.

Coleman a dat din cap şi s-a întors spre apartamentul său. Când a ajuns la prima treaptă, s-a întors spre Michael şi i-a spus: „Mai este un lucru pe care îl poţi face. Mai ţii legătura cu senatorul Olson?”

„Da”.

„Ar fi o idee bună să-i spui că acum nu este un moment bun să se culce cu preşedintele”.

Michael a simţit cum i se ridică părul de pe ceafă. „Nu-l amesteca pe Erik în asta, Scott”.

„Sunt sigur că Erik va fi bine. Spun doar că, ipotetic, ar fi o idee bună să-l avertizezi”. Coleman i-a făcut lui Michael o jumătate de salut şi a intrat în clădire.

McMahon a mers pe holul executivului într-un ritm mai rapid decât în mod normal. Ziua fusese una plină de agitaţie neîntreruptă. Presa era peste tot, lipindu-i lui McMahon un microfon sau o cameră de luat vederi în faţă la fiecare pas. Evenimentele din jurul zborului neobişnuit al preşedintelui la Camp David se asamblau ca un puzzle, iar o piesă crucială din puzzle tocmai fusese descoperită. McMahon nu avusese ocazia să-şi verifice căsuţa vocală decât cu

câteva minute înainte. Mesajul lăsat de asasini rămăsese neatins timp de peste cinci ore. McMahon a dat din cap secretarei directorului Roach şi a continuat să intre pe uşă, închizând-o în urma sa.

Roach vorbea la telefon şi şi-a ridicat privirea spre McMahon. McMahon s-a înălţat peste marginea biroului lui Roach, fluturându-şi degetul într-o mişcare circulară, făcându-i semn şefului său să încheie conversaţia, că era ceva mai important de discutat. Roach a dat din cap şi i-a spus persoanei de la celălalt capăt al firului că trebuie să plece. Închizând telefonul, Roach a întrebat: „Ce se întâmplă?"

„Am primit un mesaj de la prietenii noştri şi a stat sub nasul meu toată ziua".

„Ce vrei să spui cu „prieteni"?" a întrebat Roach cu o privire întrebătoare.

„Asasinii”. McMahon s-a apropiat de marginea biroului lui Roach şi a băgat în telefon numărul căsuţei vocale. Când a fost gata să pornească, a apăsat butonul difuzorului. „Ascultă asta”.

Vocea computerizată a fost redată de micul difuzor. Roach stătea transpus, ascultând cu atenţie cum se făcea lumină asupra evenimentelor din după-amiaza respectivă. Când mesajul s-a terminat, Roach l-a rugat pe McMahon să îl redea. După ce a fost redat pentru a doua oară, McMahon l-a salvat şi s-a uitat la şeful său pentru o reacţie.

„Cine naiba sunt tipii ăştia?”. a întrebat Roach cu o privire profund nedumerită.

„Nu sunt terorişti, Brian. Hai să ne punem de acord asupra acestui lucru chiar acum, şi nu sunt un grup marginal de supremaţie a albilor. Dacă ar fi fost, l-ar fi aruncat pe preşedinte în aer din cer. Teroriştii

nu dau doi bani pe uciderea agenţilor Secret Service sau a puşcaşilor marini. Tipii ăştia sunt exact ceea ce Kennedy a spus că sunt din prima zi. Sunt foşti comandouri”.

„Cred că ai dreptate şi, în plus, teroriştii nu ne-ar fi trimis asta nouă, ci presei. Cu cât mai multă expunere, cu atât mai bine… Putem fi siguri că este de la grupul responsabil pentru atacurile anterioare?”

„Sunt sigur în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută. Mesajul a fost lăsat la aproximativ cincisprezece minute după ce Marine One a decolat de la Casa Albă, iar vocea computerizată sună la fel ca cea care a fost lăsată la ABC după asasinarea lui Basset. Am pus laboratorul nostru să analizeze semnătura sonoră chiar acum”.

„Cât timp le va lua să verifice?”

„Mi-au spus că într-o oră. Când ai de gând să-i spui preşedintelui?”

„Voi zbura la Camp David în aproximativ 30 de minute pentru a-l informa. Voi aştepta şi o voi face personal”. Roach a privit în gol pentru o clipă, în timp ce se gândea la casetă. „Nu trebuie să vii dacă nu vrei. Sunt sigur că ai destule lucruri care să te ţină ocupat pe aici. În plus, ştiu cât de mult urăşti aceste şedinţe de informare”.

„Eşti nebun? Nu mi-ar lipsi să văd expresia de pe faţa lui Garret când va auzi că tipii ăştia sunt pe urmele lui”.

Roach a dat din cap în semn de aprobare şi s-a uitat la ceas. „Întoarce-te aici sus în treizeci de minute. Un elicopter ne va lua pe acoperiş”.

„Încă un lucru, băieţii de la Serviciile Secrete au fost bătuţi toată ziua. Dacă nu te deranjează, aş vrea să-l las pe Jack Warch să preia conducerea şi să-i spună preşedintelui despre unităţile radar şi despre lansatorul de rachete de semnalizare. Îl voi sprijini în ceea ce priveşte ceea ce facem pentru a investiga noile dovezi şi te voi lăsa pe tine să te ocupi de mesajul de la asasini, dacă vrei”.

„Nu, e în regulă, te poţi ocupa tu, şi dă-i drumul şi lasă-l pe Warch să preia conducerea”.

McMahon a părăsit biroul lui Roach şi s-a întors în al său.

Drumul cu elicopterul de la Clădirea Hoover la Camp David a durat aproximativ douăzeci şi cinci de minute. Roach, McMahon şi două dintre gărzile de corp ale directorului au stat în spate. Roach a profitat de timp punându-l pe McMahon să-l pună la curent

cu fiecare aspect al anchetei. După aterizare, au fost conduşi în cabina principală şi escortaţi în sala de conferinţe.

Era puţin după ora 19.00 când preşedintele şi Garret au intrat în încăpere, ocupându-şi locurile în capul mesei. Mike Nance a fost aşezat la capătul cel mai îndepărtat al mesei, astfel încât să poată observa pe toată lumea, în timp ce Stansfield, Roach şi McMahon au fost aşezaţi de o parte, iar Warch şi directorul Tracy de cealaltă parte.

Garret s-a uitat la Roach şi cu o voce obosită a întrebat: „Domnule director Roach, aveţi ceva nou de raportat de când am vorbit mai devreme?”

„Da, de fapt, am primit un mesaj de la asasini. Îl voi lăsa pe agentul special McMahon să vă informeze”. Roach s-a întors spre McMahon şi a dat din cap.

Fiecare loc de la masa mare de conferinţe avea în faţă câte un telefon. McMahon l-a tras mai aproape pe cel din faţa lui şi a introdus numărul de mesagerie vocală. „Chiar înainte de a pleca în această seară, am descoperit un mesaj lăsat de asasini. Dacă aveţi puţină răbdare, îl voi prelua”. McMahon a terminat de accesat mesajul, a apăsat butonul difuzorului şi şi-a strecurat scaunul pe spate. Mesajul a început să fie redat:

„Agent special McMahon, ştim că aţi fost însărcinat cu investigarea asasinării senatorului Fitzgerald, a congresmanului Koslowski, a senatorului Downs şi a preşedintelui Basset. Vă trimitem acest mesaj pentru că nu vrem să ne ducem bătălia în mass-media”. Atât preşedintele, cât şi Garret şi-au ridicat privirea spre McMahon la auzul numelui său.

Mesajul a continuat în timp ce toată lumea asculta cu atenţie. Când caseta s-a încheiat cu: „Domnule preşedinte, Serviciul Secret nu vă poate proteja de noi. Ne pot îngreuna munca, dar nu ne pot împiedica să vă curmăm viaţa. Acesta este ultimul

dumneavoastră avertisment", preşedintele palid s-a uitat la Jack Warch şi la directorul Tracy pentru a fi liniştit, dar a primit în schimb doar feţe drepte şi tăcere. Garret s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a pus ambele mâini sub subsuori pentru a nu-i tremura. Tăcerea nu făcea decât să-l facă să se simtă şi mai inconfortabil, aşa că s-a uitat la McMahon şi a răbufnit: „De unde ştim măcar dacă chestia asta este reală?"

McMahon a răspuns pe un ton echilibrat: „Unii dintre tehnicienii noştri de laborator l-au analizat chiar înainte să plec. Ei spun că are aceeaşi semnătură vocală cu cea a înregistrării pe care am primit-o după ce a fost împuşcat preşedintele Basset".

Garret a început să scrâşnească din dinţi. Nu-i plăceau surprizele şi nu avea nicio îndoială că McMahon şi Roach îi ascunseseră în mod intenţionat caseta până acum. Printre dinţii încleştaţi, a întrebat: „De cât timp ştiţi despre această casetă?"

„Mi-am verificat căsuţa vocală pentru prima dată din această dimineaţă, pe la ora şase seara”.

„Când au lăsat-o asasinii?”

„Pe la ora 12: 30 în această după-amiază”.

Garret a sărit pe marginea mesei. „Aveţi asta de la ora douăsprezece şi jumătate şi nu ne-aţi spus nimic despre asta?”

„Asasinii mi-au lăsat-o pe căsuţa vocală la douăsprezece şi jumătate, dar nu am descoperit-o decât la şase. Având în vedere faptul că urma să venim aici pentru a vă informa la şapte, directorul Roach şi cu mine am hotărât că vă vom asculta înregistrarea când vom ajunge aici”.

„Staţi aşa, daţi-vă înapoi un minut. De obicei nu vă verificaţi căsuţa vocală mai mult de o dată pe zi?”

„Într-o zi normală, da, dar astăzi am fost puţin ocupat”.

Garret a arătat cu degetul spre McMahon şi ridicând vocea a spus: „Data viitoare când primeşti ceva atât de important, ne anunţi imediat! Nu există absolut nicio scuză, în afară de incompetenţă, pentru că nu ne-ai informat despre această înregistrare imediat ce ai găsit-o!”

McMahon se bucura prea mult ca să lase ca ceea ce spunea Garret să îl supere. Aplecându-se pe spate în scaun, McMahon şi-a încrucişat braţele şi a zâmbit.

Jack Warch, care stătea lângă Garret, s-a aplecat în faţă şi i-a atras privirea şefului de cabinet. Warch i-a aruncat lui Garret o privire dură. Mesajul era clar. Garret şi-a coborât privirea spre carneţelul de notiţe şi a mormăit ceva pentru sine.

Nimeni nu a vorbit o vreme, apoi un preşedinte Stevens nervos a încercat să ia cuvântul. Cuvintele nu au ieşit bine de prima dată, aşa că a luat-o de la capăt. „Ar fi putut să doboare Marine One astăzi?”

Fără să se oprească o secundă, Warch a răspuns: „Da”.

Pe cel mai politicos ton pe care l-a putut folosi, Garret şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Jack, să nu fim atât de prezumţioşi. Nu ar trebui să tragem concluzii pripite până nu obţinem mai multe informaţii”. Lui Garret nu-i plăcea ca cineva să-l enerveze pe

preşedinte, decât dacă era el.

Warch a ridicat din umeri şi a spus: „Nu-mi bazez opinia decât pe fapte. Aceşti asasini au arătat o înclinaţie incredibilă de a planifica în avans. Nu numai că au descoperit în ce elicopter se afla preşedintele, dar au forţat Marine One şi escortele ei să zboare pe o rută pe care nu trebuiau să o urmeze. Am vorbit cu piloţii şi au spus că nu există nicio îndoială în mintea lor că Marine One ar fi putut fi aruncat în aer în această după-amiază”.

Preşedintele a închis ochii şi a clătinat din cap. Câteva secunde mai târziu, s-a uitat la Warch şi l-a întrebat: „Poţi să mă protejezi sau nu?”

„Dacă veţi continua să îmi ignoraţi sfaturile, nu”.

„Cum adică să-ţi ignori sfatul?”, a întrebat preşedintele pe un ton rugător. De data aceasta s-a uitat la şeful lui Warch pentru un răspuns, dar nu a primit niciunul.

Warch îl convinsese pe şeful său să nu se amestece şi să-l lase pe el să bage frica de Dumnezeu în preşedinte. Warch s-a aplecat în faţă şi i-a atras atenţia preşedintelui. „Domnule, când dumneavoastră şi domnul Garret m-aţi informat că doriţi să organizaţi summitul bugetar la Camp David, v-am spus că este o idee proastă şi că ar trebui să se desfăşoare la Casa Albă. Pentru că aţi ignorat acest sfat, aproape că aţi fost ucis astăzi”. Warch a făcut o scurtă pauză, vocea sa căpătând un ton mai autoritar. „Agentul special Dorle i-a spus purtătorului de cuvânt Basset că ar trebui să anuleze toate apariţiile publice. Speakerul i-a ignorat sfatul şi acum este mort… De doi ani şi jumătate vă spun că securitatea în jurul Casei Albe este laxă, că presa are prea multă libertate de a veni şi pleca după bunul plac. Ei bine, totul s-a dovedit astăzi. Am aflat cum au ştiut asasinii în ce elicopter vă aflaţi”.

Warch a făcut din nou o pauză şi l-a privit pe preşedinte, lăsând tensiunea să crească. Avea de gând să joace această mână pentru tot ce valora. „Agenţii mei au distrus tot ce se afla la vedere de la Peluza Sud. Unul dintre ei a găsit un transponder ataşat la transmisia de semnal în direct sub panoul de control al dubei ABC News. În timp ce aranjam securitatea pentru această călătorie, am sugerat ca mass-media să fie interzisă pe Peluza Sud în timp ce elicopterele veneau şi plecau. Am considerat că această măsură de precauţie era potrivită, având în vedere faptul că patru politicieni au fost asasinaţi în ultima săptămână. Această solicitare a fost ignorată, deoarece s-a considerat că era un eveniment prea important pentru a fi interzis presei, aşa că mass-media a fost autorizată să înregistreze întregul eveniment. Mai mulţi membri ai personalului dumneavoastră au dorit chiar să lase mass-media să transmită evenimentul în direct. Le-am spus că nu se pune problema şi am ajuns la un compromis care a permis presei să înregistreze plecarea dvs. şi să o difuzeze ulterior.

„Chiar înainte ca primul elicopter să aterizeze, agenţii mei au oprit transmisiunile în direct ale tuturor dubiţelor de ştiri şi le-au pus să înregistreze. La un moment dat după aceea, asasinii au activat un

transponder pe care îl puseseră sub panoul de control al dubei ABC News. Odată pornit, au putut urmări în timp real tot ce se întâmpla pe peluza de sud. Aceşti asasini ştiu unde sunt punctele noastre slabe şi ştiu că abilitatea noastră de a vă proteja este direct legată de dorinţa dumneavoastră de a fi protejaţi. În mod evident, ei înţeleg relaţia dintre un politician şi mass-media, iar dacă veţi continua să vă faceţi accesibil pentru mass-media şi pentru public, nu vă vom putea proteja”.

Preşedintele s-a uitat la protectorul său şef şi a spus: „Jack, fă tot ce trebuie pentru a face lucrurile mai sigure, iar eu te voi asculta”.

Roach, observând că preşedintele era într-o dispoziţie neobişnuit de decisivă şi de agreabilă, a decis să acţioneze. „Domnule preşedinte, ancheta noastră s-a lovit de un zid. Credem că aceşti asasini sunt foşti comandouri ale Statelor Unite. Agentul special McMahon şi oamenii săi au primit foarte puţină cooperare din partea oamenilor din Forţele Speciale de la Pentagon. Ei ne pun piedici la fiecare pas”.

Capul preşedintelui a tresărit de la Roach la Nance. „Mike, care este problema?”

„Ei bine, domnule, sunt anumite probleme de securitate naţională implicate aici. Cele mai multe dintre aceste dosare de personal sunt fie strict secrete, fie conţin informaţii strict secrete despre misiuni secrete”.

Preşedintele l-a întrerupt pe Nance pentru prima dată în relaţia lor profesională. „Nu vreau să aud de probleme. Vreau să văd nişte rezultate”. Stevens şi-a întors capul de la Nance şi s-a întors la Roach. „Voi avea gata până mâine dimineaţă un ordin executiv prin care îi voi da agentului special McMahon permisiunea de a examina orice dosar de personal pe care îl doreşte. Nu mai tragem de timp în această privinţă. Vreau ca aceşti oameni să fie prinşi!”

Nance l-a privit pe preşedinte de la celălalt capăt al mesei şi şi-a muşcat buza. Stevens era prea emotiv acum, va trebui să aştepte până mai târziu pentru a discuta această problemă. În niciun caz din lume cineva care nu avea autorizaţie strict secretă nu avea să primească carte albă pentru acele dosare. Mai ales cineva de la FBI.

În timp ce Nance încerca să se gândească la o modalitate de a ocoli această nouă problemă, Warch i-a informat pe participanţi despre dovezile pe care le găsiseră sub pod – cum ar fi antenele radar şi ce eforturi se făceau pentru a urmări numerele de serie. Pe măsură ce informarea a continuat, Nance şi-a dat seama că Garret era neobişnuit de tăcut. Nance a atribuit acest lucru ameninţării pe care asasinii o făcuseră asupra vieţii sale. Mintea lui Nance s-a mutat de la Garret la Stansfield. De ce era directorul Stansfield atât de tăcut în timpul discuţiei despre dosarele personalului Forţelor Speciale? Cu siguranţă că era în interesul CIA să ţină acele dosare departe de ochii FBI-ului.

Întâlnirea s-a încheiat puţin după ora 20: 00,

iar toată lumea a părăsit sala de conferinţe, cu excepţia lui Garret şi a lui Nance. Când uşa s-a închis, Garret şi-a lăsat capul în mâini şi şi-a frecat ochii. „Ce mizerie nenorocită”.

Nance s-a mişcat pe scaun şi şi-a încrucişat picioarele. L-a privit pe Garret şi a încercat să ghicească la ce se gândea. Nance şi-a înclinat capul pe spate şi l-a întrebat: „Stu, ai fost îngrozitor de tăcut în timpul şedinţei de informare. Te-a afectat caseta aia?”

Garret şi-a lăsat mâinile să cadă pe masă şi şi-a ridicat privirea cu ochii injectaţi de sânge. „Nu… poate un pic… nu ştiu”. Garret a băgat mâna în buzunarul cămăşii. „Doamne, am nevoie de o ţigară”. Şi-a băgat una în gură şi a aprins-o. După ce a tras un fum adânc, a spus: „Nu mă pot ucide dacă nu le dau ocazia. Nu voi părăsi Casa Albă timp de o lună. Voi lua unul dintre dormitoarele de oaspeţi şi mă voi muta acolo”. Garret a mai tras câteva fumuri adânci şi s-a încruntat. „Nu mi-e frică de aceşti terorişti. Sunt îngrijorat de altceva. Avem o altă problemă, şi nu este bună. Warch ştie despre treaba pe care i-am făcut-o

lui Frank Moore. Mi-a spus că ştie cine a fost implicat şi, dacă nu mă retrag şi nu-l ascult, va spune FBI-ului”. Garret s-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe. „Când plouă, plouă cu găleata. Nu e ca şi cum nu am avea deja destule probleme, iar acum avem şi asta de rezolvat”.

Nance l-a privit pe Garret cu atenţie şi şi-a păstrat calmul exterior. „A menţionat numele meu?”

Fără să se uite la Nance, Garret a făcut o pauză şi a spus: „Da”.

„A menţionat şi alte nume?”

„Da”.

„Al cui?”

Garret a privit-o pe Nance pentru scurt timp şi apoi s-a uitat la un tablou de pe perete. „L-a menţionat pe cel al lui Arthur”.

Nance a simţit o durere ascuţită care i-a străbătut tâmplele. „A menţionat pe Arthur?”

Garret a dat din cap cu reticenţă. „Habar n-am cum a aflat. Nu am vorbit cu nimeni despre asta”.

Comportamentul lui Nance a rămas placid, dar în interior clocotea. Fără să fie nevoit să se gândească prea mult, ştia exact cum aflase Warch. El sau unul dintre oamenii lui trebuie să-l fi auzit pe Stu vorbind cu Dumnezeu ştie cine despre mica lor operaţiune de

şantaj.

„Arthur nu va fi fericit în legătură cu asta. Sunt sigur că va dori să vorbească îndelung cu tine. Eliberează-ţi programul pentru mâine seară. Vrea să vorbească cu noi despre altceva şi asta nu poate aştepta. Voi aranja un transport discret”.

LUNA NU AFLA decât o fărâmă de alb în timp ce stătea suspendată deasupra pinilor înalţi. Maşina Crown Victoria cu patru uşi s-a apropiat de poarta principală de la Camp David, iar cei doi ocupanţi de pe bancheta din spate s-au aplecat. Poarta electrică a glisat, iar sedanul a accelerat pe lângă o mulţime de reporteri ţinuţi la distanţă de o echipă de puşcaşi marini cu M16-uri înghesuite la piept.

Haita de reporteri și cameramanii se împingeau unii pe alţii pentru a încerca să vadă cine se afla în maşină. Sedanul a continuat să meargă pe şosea şi a ajuns la primul viraj, unde a încetinit. Două Crown Victorias identice au ieşit de pe acostament şi s-au poziționat în faţa și în spatele maşinii în care se aflau consilierul pentru securitate naţională și șeful de cabinet al președintelui.

Summitul bugetar de sâmbătă de la Camp David a fost un succes mixt. Garret venise cu câteva trucuri contabile care să facă deficitul bugetar să pară mai mic decât era în realitate. Acest lucru ar permite liderilor politici să spună că au redus unele cheltuieli, fără a face de fapt alegerile dificile.

Speranţa lor era că acest lucru îi va linişti pe asasini şi va da FBI-ului ceva timp pentru a-i prinde pe ucigaşi.

Îndoielile lui Mike Nance cu privire la stabilitatea noii coaliţii se dovedeau deja adevărate. Senatorul Olson se opusese înţelegerii, spunându-i preşedintelui că nu va lua parte la inducerea în eroare a poporului american. Olson susţinea că trebuiau făcute reduceri reale, altfel era exclus. Senatorul cu părul argintiu din Minnesota i-a spus preşedintelui că va sta liniştit timp de o săptămână, iar dacă Garret continua să facă jocurile sale contabile, va demasca noile reduceri bugetare pentru ceea ce erau – o făcătură.

Nance şi Garret şi-au petrecut cea mai mare parte a celor cincizeci de minute de drum vorbind în şoaptă. Drumurile de ţară din Maryland pe care călătoreau erau întunecate, iar traficul era lejer. Când au ajuns la moşia lui Arthur, sedanul din faţă şi cel din spate au tras pe dreapta, iar cel care îi transporta pe Nance şi Garret s-a apropiat de poarta mare din fier forjat. Două proiectoare puternice luminau

intrarea în moşie. Un bărbat mare, îmbrăcat într-o salopetă tactică şi purtând un Uzi, a ieşit din corpul de gardă şi s-a apropiat de sedan. O lanternă era lipită cu bandă adezivă pe partea inferioară a ţevii mitralierei, iar paznicul a aprins-o. A îndreptat-o spre geamul din spate şi a îndreptat lumina spre Nance şi Garret. După ce i-a identificat pe ambii bărbaţi, i-a spus şoferului să deschidă portbagajul. Mergând spre partea din spate a maşinii, a verificat portbagajul şi apoi s-a întors la postul de pază.

Arthur stătea în spatele biroului din biroul său şi privea scena de la poarta din faţă. Încastrate în peretele din stânga biroului său se aflau patru monitoare de securitate şi două televizoare color mari. Arthur l-a privit pe paznic cum se întorcea în cabina mică, iar o clipă mai târziu poarta s-a deschis. Poarta s-a închis imediat ce maşina a trecut prin ea. Uitându-se la un alt monitor, Arthur a urmărit cum maşina a şerpuit pe alee şi s-a oprit în faţa casei, unde a fost întâmpinată de alţi doi paznici, dintre care unul avea alături un ciobănesc german. Garret şi Nance au coborât din maşină şi au rămas nemişcaţi în timp ce câinele îi adulmeca şi un detector de metale portabil era fluturat peste corpurile lor. În cele din urmă, uşa a fost deschisă din interior, iar un al treilea paznic i-a condus pe hol până în biroul lui Arthur.

Arthur a apăsat un buton de sub biroul său, iar o hartă veche a lumii înrămate a alunecat şi a acoperit monitoarele. Ridicându-se din spatele biroului, s-a îndreptat spre şemineu şi a pus o mână pe şemineu. Chiar dacă Arthur avea peste şaptezeci de ani, avea încă un cadru rigid şi drept. Părul său argintiu era pieptănat îngrijit, drept la spate şi se oprea la un centimetru deasupra gulerului alb al cămăşii sale de gală. Unghiile îi erau bine îngrijite, iar costumul său scump, din lână pieptănată, atârna perfect de cadrul său zvelt.

Uşa s-a deschis şi au intrat Nance şi Garret. Arthur şi-a ţinut braţul pe şemineu şi a aşteptat ca oaspeţii săi să se apropie. Mike Nance s-a oprit la vreo trei metri şi, pe un ton formal, a spus: „Stu Garret, aş vrea să ţi-l prezint pe Arthur”.

Garret a făcut un pas înainte şi i-a întins mâna umedă şi umedă. „Mă bucur să te cunosc în sfârşit. Aştept asta de ceva vreme”.

Arthur a dat uşor din cap. „Plăcerea este numai a mea”. Apoi, făcând semn spre câteva scaune, a spus: „Vă rog, să luăm loc. Vrea vreunul dintre voi ceva?”

Nance s-a îndreptat uşor spre partea lui Arthur. „Înainte de a începe, aş dori să trec în revistă câteva lucruri cu tine în particular”.

Arthur a înţeles ideea şi s-a întors spre celălalt oaspete al său. „Domnule Garret, vă place să fumaţi trabucuri?”

Garret a fost luat prins cu garda jos pentru o clipă. „Ah… ah… da, îmi place”.

Mergând spre măsuţa de cafea, Arthur a luat

un humidor din lemn de cireş şi a ridicat capacul. Garret a apucat unul dintre trabucuri şi l-a mirosit. Arthur i-a întins o ghilotină pentru trabucuri, iar Garret a tăiat capătul. „Te conduc la uşă”. Arthur l-a condus pe Garret prin cameră spre o pereche de uşi franţuzeşti. „Priveliştea de la Chesapeake este frumoasă din verandă. Cred că îţi va plăcea”. Arthur a deschis una dintre uşi. „Vom ieşi să vă însoţim într-un minut”. Închizând uşa în urma oaspetelui său, Arthur s-a întors şi s-a îndreptat spre Nance. „Care este problema?”

„Se pare că implicarea noastră în şantajarea congresmanului Moore este cunoscută de cineva din afara grupului iniţial”.

„Şi cine ar fi acela?”

„Jack Warch, este agentul special…”

„Ştiu cine este. Cum a aflat?”

Nance a aruncat o privire spre verandă şi apoi i-a povestit lui Arthur despre confruntarea dintre Garret şi Warch. Când a terminat, Arthur a întrebat: „Şi cum crezi că a aflat domnul Warch?”

„Cred că domnul Garret nu a fost atât de atent pe cât ar fi trebuit să fie”.

„Aş fi de acord”.

Arthur nu era o persoană animată, dar Nance se aşteptase ca el să afişeze un fel de reacţie. În schimb, nu a primit nimic. „Ce vrei să faci în legătură cu Warch?”, a întrebat Nance.

Arthur a făcut o pauză de un minut şi a meditat la întrebare. „Deocamdată, nimic. I-am citit profilul de personalitate acum vreo patru ani; nu este genul care să se ducă la presă. În plus, Serviciile Secrete nu se ocupă de a-l face de râs pe preşedinte. Între timp, spuneţi-i domnului Garret să se retragă, iar eu voi pregăti un plan de urgenţă pentru a face faţă domnului Warch, dacă insistă".

„I-am spus deja lui Garret să se retragă, iar el a fost obligat".

„I-ai spus ceva despre propunerea mea?"

„Nu, i-am spus doar că ai vrut să vorbeşti cu noi. Din câte ştie el, eu nu ştiu nimic".

„Bine”.

„Mai ai de gând să-i spui?”

„Da”.

„Nu sunt sigur că este o idee bună. Mereu mi-ai spus să nu am încredere în amatori”.

„Întotdeauna ţi-am spus să nu ai încredere în nimeni”. Întorcându-se şi traversând camera, Arthur s-a uitat la teancurile de cărţi care acopereau un perete întreg al biroului şi a suspinat. Nance l-a urmat ascultător, fără să spună nimic, doar mergând în linişte la doi paşi în spatele mentorului său.

„Domnul Garret are defectele lui, dar este un om extrem de motivat, care va face orice pentru a reuşi. A rămas cu gura căscată în legătură cu treaba cu congresmanul Moore pentru că nu a văzut riscurile inerente în a nu-şi ţine gura. Mulţumită domnului Warch, şi-a învăţat lecţia. În plus, în cazul cuiva ca dl Garret, capacitatea sa de a păstra un secret este direct legată de gravitatea problemei. Cu cât riscă să piardă mai mult, cu atât va fi mai înclinat să păstreze tăcerea. Dacă ridicăm miza, domnul Garret va tăcea".

„Vă înţeleg logica, dar sunteţi sigur că avem nevoie de el?"

„Da, sunt câteva concesii pe care le voi cere pentru a-l ajuta".

Nance a dat din cap. „Cum doreşti".

„Să ne alăturăm prietenului nostru”. Înainte de a ieşi afară, Arthur a luat humidorul şi i-a oferit o ţigară lui Nance, apoi a luat una pentru el. Cei doi s-au îndreptat apoi spre uşile franceze şi au ieşit în noaptea întunecată de toamnă.

Garret stătea la marginea verandei, aşteptând nervos să fie chemat înapoi înăuntru. Ştia că Nance îi spunea lui Arthur despre problema cu Warch şi era îngrijorat de cum va reacţiona Arthur. Auzise nişte poveşti înfricoşătoare în legătură cu fostul director de operaţiuni negre al CIA.

Arthur Higgins condusese unele dintre cele mai secrete operaţiuni ale Agenţiei timp de aproape treizeci de ani înainte de a fi forţat să plece. Motivul oficial invocat pentru plecarea sa a fost vârsta sa şi căderea Cortinei de Fier. Dar în comunitatea serviciilor de informaţii se şoptea că nu putea fi controlat – că decisese de prea multe ori să îşi conducă propria operaţiune, independent de aprobarea executivului şi a Congresului.

Garret s-a întors când a auzit pantofii de gală ai lui Nance şi Arthur pe terasa de cărămidă.

„Îţi place priveliştea?", a întrebat Arthur.

În cele cinci minute cât Garret fusese afară, nici măcar nu observase marea întindere întunecată a Chesapeake-ului care se afla în faţa lui. A aruncat o privire peste umăr ca să se uite la ea şi a spus: „Cu siguranţă este mult mai mare decât am crezut".

Arthur a zâmbit în sinea lui, ştiind că Garret nu era genul care să aprecieze măreţia naturii. Era un om atât de simplu, fără complicaţii. Nu prost, ci doar unidimensional şi concentrat. Era uşor de prevăzut, ceea ce se potrivea perfect nevoilor lui Arthur. Arthur l-a privit pe Garret cu faţa lui calmă şi încrezătoare şi cu vocea lui suavă a spus: „Domnule Garret, cred că aş putea să vă ajut".

22

MCMAHON SE GÂNDISE CĂ, DUPĂ ÎNTÂLNIREA cu preşedintele de vineri seară, avea să-şi petreacă tot weekendul cu o echipă de agenţi care se uita pe dosarele personalului Forţelor Speciale. Promisiunea preşedintelui de cooperare totală a fost de scurtă durată. Sâmbăta şi duminica trecuseră fără ca vreun dosar să fie examinat. Cineva reuşise să-l facă pe preşedinte să se răzgândească, iar McMahon avea o idee bună despre cine era. La

sfârşitul zilei de duminică, McMahon a fost anunţat prin intermediul Şefilor de Stat Major că trebuia să se prezinte la Pentagon luni dimineaţă, la ora 7 fix. I s-a spus că poate veni cu două persoane care să-l asiste în examinarea unui grup select de dosare. Cât de selecte erau aceste dosare, McMahon nu putea decât să se întrebe. Un lucru era sigur, însă, răbdarea lui era pe sfârşite.

În timp ce McMahon se plimba pe un hol lung şi sumbru, situat undeva în subsolul Pentagonului, se întreba dacă nu cumva era o pierdere de timp sau dacă nu cumva în sfârşit terminaseră de a-l lua peste picior. Se hotărâse să-i ia cu el pe Kennedy şi Jennings, iar cei trei l-au urmat cu supunere pe locotenentul din armată care îi escorta spre birourile de la Pentagon pentru Comandamentul Operaţiunilor Speciale Comune, sau JSOC, pronunţat „jaysock”. Cartierul general de teren propriu-zis era situat la Baza Aeriană Pope din Carolina de Nord.

Trecuseră deja prin trei puncte de control de securitate în momentul în care au ajuns la destinaţie. La uşa de acces în JSOC, un puşcaş marin aşezat în

spatele unui plexiglas antiglonţ le-a cerut actele de identitate. După ce le-a verificat actele de identitate, puşcaşul marin a apăsat un buton şi uşa exterioară s-a deschis. Locotenentul de armată i-a condus pe cei trei vizitatori într-o zonă de recepţie confortabilă şi funcţională, unde le-a spus să ia loc.

Câteva minute mai târziu, a apărut un general cu o stea, cu o ceaşcă de cafea în mâna stângă. Bărbatul avea părul scurt, negru şi zbârcit şi măsura aproximativ 1, 75 m. Scândurile de umăr de culoare verde închis, care ţineau steaua de general, îi ieşeau drept din gât. Era un puşcaş marin american de carton, de la maxilarul său pătrat până la pantalonii perfect călcaţi şi pantofii lustruiţi cu scuipat. McMahon nu s-a putut abţine să nu observe că umerii generalului erau aproape de două ori mai largi decât talia lui. Majoritatea generalilor pe care îi cunoştea McMahon arătau ceva mai mult în zona circumferinţei decât acesta.

Generalul şi-a întins mâna dreaptă. „Agent special McMahon, generalul Heaney. Încântat de cunoştinţă”.

„Încântat de cunoştinţă, domnule general”. McMahon a tresărit uşor în timp ce oasele mâinii sale au fost strânse puternic de pitbullul care stătea în faţa lui.

„Aceştia trebuie să fie doctorul Kennedy şi agentul special Jennings”. Jennings şi Kennedy i-au strâns mâna lui Heaney. McMahon şi-a flexat mâna într-un efort de a se scutura de înţepătura de la strângerea de mână a generalului.

„Vrea cineva dintre voi o cafea înainte de a începe?”

McMahon şi Kennedy au spus da, iar generalul i-a condus pe hol până la o mică bucătărie. A luat o oală de cafea şi a spus: „Poate vreţi să adăugaţi puţină apă la aceasta. Eu îmi fac cafeaua puţin cam groasă”. McMahon a luat o înghiţitură şi a fost de acord.

„Agent special Jennings, pot să vă aduc un suc sau ceva?”

„Aveţi o cola dietetică?”

„Păstrez o rezervă privată în biroul meu. Aşteptaţi, mă întorc imediat”.

„Domnule, vă rog, nu vă deranjaţi. Apă va fi bine”.

„Nu e niciun deranj”. Generalul a dispărut pe coridor.

O clipă mai târziu, generalul a venit după colţ cu două cutii de Cola dietetică. „Am adus una în plus, în caz că vă este foarte sete”.

Jennings şi-a întins mâinile. „Vă mulţumesc, domnule. Nu trebuia să vă deranjaţi atât de mult”.

„Niciun deranj. Haideţi, să mergem pe hol. Vreau să vă prezint pe cineva”. Au ieşit cu toţii din cameră şi au coborât pe mai multe uşi. Generalul s-a oprit şi i-a condus într-o sală de conferinţe ultramodernă. Fiecare loc la masă era dotat cu un telefon, o tastatură retractabilă şi un monitor de calculator montat sub suprafaţa mesei de conferinţă.

„Aici ne vom petrece cea mai mare parte a timpului. Vă rog să vă faceţi comozi. Mă întorc într-un minut”.

Când generalul s-a întors câteva minute mai târziu, avea un teanc de dosare şi era însoţit de un ofiţer superior de marină de sex feminin. „Toată lumea, acesta este căpitanul McFarland. Ea este psihologul unităţii noastre”. Dr. McFarland s-a prezentat tuturor, în timp ce generalul Heaney aranja dosarele în trei teancuri pe masă. „Mai avem încă o persoană care ni se alătură”. Generalul a apăsat butonul interfonului din faţa sa şi a spus: „Mike, te rog să-l faci să intre domnul Delapena”.

„Da, domnule”.

Generalul şi-a ridicat privirea de la telefon şi le-a cerut tuturor să ia loc. O clipă mai târziu, un bărbat în costum albastru şi cravată în dungi a intrat în sala de conferinţe şi a aşezat o servietă pe podea, lângă scaunul său. Bărbatul avea o înălţime şi o greutate medie, cu pielea albă şi o linie a părului foarte retrasă. Generalul l-a prezentat doar ca fiind domnul Delapena.

McMahon s-a uitat la el cu atenţie, încercând să descifreze ce legătură avea o persoană nemilitară cu Forţele Speciale. „Domnule Delapena, nu aţi spus cu ce agenţie sunteţi afiliat”.

„Lucrez pentru Agenţia Naţională de Securitate”.

„Ce legătură are NSA cu acest caz?”

„NSA este implicată în protejarea şi diseminarea oricăror informaţii referitoare la securitatea naţională a Statelor Unite”.

„Deci domnul Nance te-a trimis să supraveghezi lucrurile?”

Delapena s-a uitat la general, dar nu a răspuns la întrebarea lui McMahon. După câteva momente de tăcere stânjenitoare, generalul a bătut din palme şi a spus: „Bine, să începem”. Generalul şi-a bătut mâinile pe două dintre cele trei teancuri pe care le avea aşezate în faţa lui. „Acestea sunt dosarele personale ale tuturor comandourilor de culoare, pensionate din Forţele Speciale, cu vârste cuprinse între douăzeci şi patru şi treizeci şi patru de ani. Sunt aranjate în stive în funcţie de organizaţia sub care au servit. Stiva din extrema stângă a mea este formată din foşti Berete Verzi, cea din mijloc este alcătuită din comandourile Delta Force, iar cea din capăt este formată din Navy SEALS. Există o sută douăzeci şi unu de afro-americani cu vârste cuprinse între douăzeci şi patru şi treizeci şi patru de ani care sunt Berete Verzi pensionaţi, treizeci şi patru de comandouri Delta Force şi doi Navy SEAL.

„Înainte de a merge mai departe, v-aş ruga ca, dacă vă decideţi să contactaţi vreunul dintre aceşti indivizi, să ne permiteţi să vă însoţim?”. Generalul s-a uitat la McMahon pentru a afla răspunsul.

„Nu văd nicio problemă cu asta”.

Generalul a dat din cap şi apoi a înmânat trei dosare peste masă. McMahon a deschis dosarul şi s-a uitat în sus şi în jos la singura foaie de hârtie. Aceasta conţinea o fotografie capsată în colţul din dreapta sus şi o listă de informaţii de bază, inclusiv data naşterii, numărul de asigurare socială, pregătirea şcolară, data înrolării şi data eliberării. McMahon a întors pagina şi aceasta era goală. Mişcându-şi doar ochii, McMahon s-a uitat la general. „Unde sunt profilurile psihologice şi evaluările de performanţă?”

Generalul s-a uitat la Delapena şi apoi la McMahon. „La indicaţiile şefilor de stat major şi ale NSA, au fost scoase”.

McMahon a aruncat dosarul înapoi pe masă şi a spus: „Asta nu-mi foloseşte absolut deloc. Trebuie să stabilesc un motiv şi nu o pot face cu o fotografie,

o dată de naştere şi un rezumat educaţional. Preşedintele mi-a promis că mi se va oferi o cooperare deplină”. McMahon şi-a întors privirea de la general spre Delapena. „Preşedintele ştie despre asta?”

„Mike Nance l-a informat amănunţit”.

„Pun pariu că are... Bine, dacă vreţi să faceţi asta pe calea cea mai grea, mie îmi convine, pentru că am terminat cu prostiile. Avem doi congresmeni morţi, doi senatori morţi şi s-a atentat la viaţa preşedintelui”. McMahon a strâns din dinţi şi a arătat cu degetul peste masă spre Delapena. „Cea mai mare ameninţare la adresa securităţii naţionale în acest moment sunt persoanele responsabile de aceste crime. Nu-mi pasă deloc de vreo operaţiune pe care aţi condus-o voi în vreo ţară nesimţită din lumea a treia acum zece ani”. McMahon s-a ridicat în picioare şi le-a spus lui Kennedy şi Jennings: „Haideţi, să mergem”. Uitându-se la Delapena, a spus: „Dacă aşa vreţi să procedaţi, mă voi întoarce mâine cu un teanc de citaţii şi cincizeci de agenţi”.

Kennedy şi Jennings s-au ridicat şi au pornit spre uşă. Generalul s-a uitat la Delapena, îndemnându-l în tăcere să spună ceva.

Când au ajuns la uşă, Delapena a spus: „Nu, nu o veţi face”.

„Ce-ai spus?” a întrebat McMahon în timp ce se întorcea.

„Nu cred că ar fi o idee foarte bună”.

„Ascultă aici, domnule Delapena, să lămurim ceva. Eu lucrez pentru FBI, iar dumneavoastră pentru NSA. Aceasta este o investigaţie internă, iar jurisdicţia este a noastră, nu a dumneavoastră. Legea este foarte clară în această privinţă şi, având în

vedere profilul înalt al acestui caz, nu voi avea nicio problemă în a găsi un judecător care să-mi acorde o citaţie largă şi cuprinzătoare”.

„Iar eu nu voi avea nicio problemă în a găsi un judecător care să o blocheze. Vedeţi, domnule McMahon, legile privind problemele de securitate naţională sunt, de asemenea, foarte largi şi cuprinzătoare”.

McMahon s-a retras, s-a aplecat şi a pus ambele mâini pe masă. Şi-a apropiat faţa de cea a lui Delapena şi a spus: „Spune-i lui Mike Nance că, dacă încearcă să blocheze citaţia mea, voi depune o plângere pentru obstrucţionarea justiţiei împotriva NSA şi voi organiza cea mai mare conferinţă de presă pe care a văzut-o vreodată acest oraş. Sunt sigur că mass-media ar fi încântată să afle că FBI-ul crede că aceste crime au fost comise de comandouri militare antrenate de Statele Unite. Şi sunt sigur că vor găsi şi mai interesant faptul că NSA încearcă să ne blocheze ancheta”. McMahon a dat înapoi. „Ticăloşii ăia cinici te vor mânca de viu”.

„Domnule McMahon, dacă sufli o vorbă despre asta în presă, vei rămâne fără slujbă”.

McMahon a simţit că i se agită temperamentul şi s-a străduit să şi-l ţină în frâu. „Haide, Delapena, trebuie să faci mai mult decât atât. Nu ai absolut nicio pârghie în această situaţie”. McMahon s-a întors spre general. „Tot ce trebuie să fac este să sugerez presei lipsa ta de cooperare şi fiecare membru al Congresului şi senator va veni aici să îţi ceară să deschizi dosarele. Şi nu doar dosarele care mă interesează pe mine, vor vrea să vadă totul. Vor ameninţa că vor tăia fiecare bănuţ de finanţare din bugetul tău, iar apoi vor înfiinţa o serie de comisii pentru a investiga orice neregulă. Vor fi peste tot în cazul tău în următorii doi ani”.

Tensiunea a crescut pe măsură ce McMahon refuza să dea înapoi. Generalul Heaney stătea cu mâna pe frunte şi îşi dorea ca întreaga problemă să dispară, iar Delapena se agita cu un stilou pe care îl scosese din buzunar. Amândoi ştiau că McMahon avea dreptate, dar niciunul nu avea autoritatea de a face ceva în acest sens. Oamenii de deasupra lor luau

deciziile.

Din cauza frustrării, Delapena a spus: „Domnule McMahon, faceţi ce trebuie să faceţi, dar nu aveţi nici cea mai mică dovadă că aceste crime au fost comise de militari. Şi nu uitaţi, vor fi mulţi congresmeni şi senatori care se vor simţi ofensaţi că aţi insinuat aşa ceva”.

McMahon îl ignoră pe Delapena şi se uită la general. „Domnule, aţi văzut rapoartele de autopsie pentru Fitzgerald, Koslowski, Downs şi Basset?”

Generalul a dat din cap că da.

„Aţi observat cum a fost ucis senatorul Fitzgerald?”

„Da”.

„Câţi oameni cunoaşteţi care sunt capabili să rupă gâtul unui om cu mâinile goale?”

Generalul s-a uitat la McMahon şi a spus: „Nu foarte mulţi”.

„Domnule general, ştiţi la fel de bine ca şi mine că oamenii din spatele acestui caz sunt foşti comandouri americane. Foşti comandouri cu o toporişcă îngrozitor de mare de măcinat, iar răspunsul se află undeva în profilurile voastre psihologice şi în rapoartele de pregătire fizică”.

Generalul s-a uitat la Delapena şi apoi înapoi la McMahon. „Sunt de acord cu dumneavoastră, dar,

din păcate, am mâinile legate. Credeţi că nu-mi dau seama cât de rău va arăta dacă se scurge vorba că un grup de foşti băieţi ai mei fac asta şi că v-am blocat ancheta?” Generalul a strâns pumnul şi a bătut cu pumnii în masă. „Problema pentru noi nu este că nu vrem să vă ajutăm, ci că avem nişte preocupări reale în materie de securitate. Comunitatea Forţelor Speciale este o frăţie foarte secretoasă. Nu suntem înclinaţi să împărtăşim informaţii cu persoane din afară. Succesul şi supravieţuirea noastră depind de secretomanie”. Generalul şi-a împins scaunul pe spate şi s-a ridicat, mergând spre capătul opus al mesei.

„Pachetul complet al fiecărui comando conţine informaţii referitoare la fiecare misiune la care a luat parte, la ceilalţi membri ai misiunii, un rezumat al misiunii şi o întreagă serie de informaţii strict secrete. Sunt foarte puţini oameni care au autorizaţia de a se uita la dosarul personal complet al unuia dintre băieţii mei. Nu pot să vă deschid pur şi simplu aceste dosare. Sunt prea multe în joc”.

„Vă înţeleg punctul de vedere, domnule

general, dar cum vă aşteptaţi ca eu să conduc o anchetă fără aceste informaţii?”

Delapena a adresat întrebarea. „Domnule McMahon, nu vă invidiez munca, dar trebuie să înţelegeţi conflictul de interese înnăscut cu care se confruntă cele două agenţii ale noastre”.

„Vă înţeleg preocuparea pentru securitate, dar...” McMahon a deschis larg ochii şi a clătinat din cap. „Cred că prinderea acestor ucigaşi este mai importantă”.

„S-ar putea să fie mai importantă acum, dar aceste probleme de securitate ar putea avea implicaţii de mare anvergură”.

„Cu implicaţii mai îndepărtate decât asasinarea unor congresmeni şi senatori ai Statelor Unite? Tipii ăştia nu vor renunţa şi se vor duce acasă”.

Kennedy a decis că era timpul ca ea să introducă stilul ei blând în conversaţie. „Skip, generalul şi domnul Delapena nu sunt doar paranoici în ceea ce priveşte securitatea. Dacă aş fi fost în locul lor, nu aş fi vrut să deschid aceste dosare către FBI”. Şi-a îndreptat atenţia către ceilalţi doi bărbaţi. „Pe de altă parte, domnule Delapena şi domnule general Heaney, trebuie să înţelegeţi şi voi criza pe care FBI-ul trebuie să o rezolve”. Kennedy şi-a scos ochelarii şi i-a răsucit în mâna dreaptă. „Ceea ce ar trebui să încercăm să facem este să găsim o modalitate de a crea o punte de legătură între ambele noastre preocupări”. Kennedy şi-a îndreptat ochelarii spre general şi spre Delapena. „FBI-ul are nevoie de ajutorul vostru pentru a desfăşura o anchetă rapidă. Nimeni nu vă cunoaşte dosarele mai bine decât dvs. şi sunt sigur că ne puteţi oferi o perspectivă excelentă asupra foştilor dvs. membri care sunt cei mai înclinaţi să organizeze o revoluţie împotriva propriului lor guvern. Pe de altă parte, dacă presa ar afla că NSA blochează investigaţia FBI asupra foştilor comandouri americane, daunele atât pentru NSA, cât

şi pentru Forţele Speciale ar fi devastatoare.

„Trebuie să lucrăm împreună şi cred că aş putea avea o soluţie. Gândul meu este că toţi oamenii din această sală ar putea forma un grup de revizuire. În schimbul cooperării depline a NSA şi a Comandamentului Comun de Operaţiuni Speciale, agentul special McMahon şi agentul special Jennings ar trebui să semneze un document de confidenţialitate privind securitatea naţională, care i-ar împiedica să investigheze şi să acţioneze în justiţie orice lucru care nu are legătură directă cu aceste asasinate recente. În acest fel, vă putem diminua anxietatea de a avea câteva zeci de agenţi FBI care să vă răscolească dosarele şi, în acelaşi timp, FBI-ului i se poate garanta o cooperare deplină din partea persoanelor care cunosc cel mai bine minţile acestor tineri”.

Toată lumea s-a gândit la noua propunere, iar apoi generalul Heaney a pronunţat: „Îmi place ideea”.

„Nu sunt complet sigur”, a spus Delapena. „Nu am nicio problemă în a vă include pe dumneavoastră, dr. Kennedy. Autorizaţia dumneavoastră de securitate este mai mare decât a oricui din această cameră. Dacă agentul special McMahon ar fi dispus să semneze un document de confidenţialitate privind securitatea naţională, probabil că mi-aş putea convinge superiorii să semneze, dar agentul special Jennings iese din discuţie”.

„De ce?”, a întrebat McMahon.

„Agentul special Jennings are în faţă o carieră lungă în cadrul FBI, iar în următorii treizeci de ani va fi transferată în şi din nu mai puţin de trei departamente. În acest timp îi va fi foarte greu să ignore unele dintre lucrurile pe care le-ar putea învăţa. Ştiu că superiorii mei nu ar accepta-o”. Delapena a spus asta ca şi cum Jennings nu ar fi fost în cameră.

McMahon s-a uitat la Kennedy şi apoi la Delapena. „Voi fi de acord cu ea, dacă voi obţine o cooperare deplină”.

Delapena a dat din cap și s-a uitat la ceas. „Sunt câteva persoane pe care trebuie să le contactez înainte de a se îndrepta spre o întâlnire. Domnule general, pot să folosesc biroul dumneavoastră?” Generalul a spus da, iar Delapena a părăsit încăperea.

McMahon s-a întors în jurul mesei şi a luat loc. „Domnule general, aţi vorbit serios când aţi spus că credeţi că oamenii care comit aceste asasinate sunt foşti comandouri?”

Generalul şi-a înclinat capul într-o parte şi a spus: „Am fost serios, foarte serios... Oamenii pe care îi recrutăm pentru a deveni comandouri ale Forţelor Speciale sunt o rasă unică. Dr. McFarland, vă rog să le prezentaţi oaspeţilor noştri profilul psihologic al

unui comando mediu”.

Doctorul a început să vorbească cu o neutralitate clinică. „Comandoul tipic este un bărbat cu un IQ peste medie spre mare, care este extrem de in formă. Este un om care, la suprafaţă, pare dur, insensibil şi indiferent din punct de vedere emoţional. În realitate, este o persoană extrem de emotivă şi plină de compasiune. Este adesea obsedat de victorie. Urăşte să piardă, dar rareori este dispus să trişeze sau să mintă pentru a câştiga. Se ţine la un standard foarte ridicat de onoare şi integritate şi dispreţuieşte oamenii care mint şi nu au caracter. Şi-ar da viaţa, fără să stea pe gânduri sau să ezite, pentru a salva viaţa unui coleg de comando. Cea mai mare teamă a sa este că îşi va fi irosit viaţa pentru că nu s-a străduit suficient. Dispreţuieşte oamenii care îşi trăiesc viaţa pe nedrept. Nu-i plac politicienii şi birocraţii şi manifestă o ostilitate deschisă faţă de ei. Este antrenat să ucidă într-un mod letal şi eficient şi, în timp, ajunge să accepte acest lucru ca fiind o modalitate corectă şi rezonabilă de a rezolva o problemă. Dacă îl poţi convinge că o persoană este suficient de rea, va apăsa pe trăgaci cu conştiinţa împăcată. Desigur, există şi excepţii, dar în cea mai mare parte aceasta este norma”.

Generalul Heaney şi-a lăsat braţul să cadă pe masă. „Sunt implicat în Forţele Speciale de peste treizeci de ani şi nu aş putea să încep să număr de câte ori l-am auzit pe unul dintre colegii mei comandouri spunând că i-ar plăcea să-l omoare pe acest congresman sau pe acel senator. Vedeţi, nu numai că suntem învăţaţi cum să ucidem, dar, pentru propria noastră sănătate mintală, suntem învăţaţi să privim uciderea ca pe o acţiune justificabilă într-o lume în care există oameni buni şi răi, în care oamenii răi nu ar trebui să câştige.

„Gândiţi-vă pentru un minut la ceea ce îi cerem unui comando să facă. Îi trimitem să facă nişte lucruri foarte urâte şi le spunem că o fac pentru a proteja Statele Unite ale Americii. Ca comandouri, raţionalizăm că scăpăm lumea de o persoană rea, că protejăm America. Ce credeţi că s-ar întâmpla dacă unul dintre aceşti indivizi foarte bine pregătiţi şi-ar da seama că politicienii care îi conduc propria ţară reprezintă o ameninţare mai mare la adresa securităţii viitorului Americii decât extremistul religios pe care tocmai a zburat în cealaltă parte a lumii pentru a-l ucide?”. Generalul s-a uitat cu atenţie la McMahon. „Dacă aceşti oameni cred că adevărata ameninţare cu care se confruntă America vine din interior, că adevărata ameninţare provine, citez, „de

la un grup de bătrâni care ipotecă viitorul ţării pentru nevoile lor egoiste… „…” Generalul a lăsat cuvintele asasinilor să atârne în aer. „Domnule McMahon, am foarte puţine îndoieli că oamenii din spatele acestui lucru sunt comandouri antrenate de Statele Unite”.

MICHAEL ŞI SEAMUS O'ROURKE AU INTRAT în restaurantul luxos şi au fost întâmpinaţi de un bărbat subţirel, îmbrăcat în frac. Ambii O'Rourke erau îmbrăcaţi impecabil în costume de lână închisă. Maître d'şi-a ridicat privirea de-a lungul nasului subţire şi a spus: „Vă pot ajuta cu ceva?"

„Trei pentru prânz, vă rog", a spus Michael.

„Aveţi rezervare?"

„Da, cred că este sub Olson".

Maître d s-a uitat în carnetul de rezervări şi a bătut din palme. „Oh, dumneavoastră trebuie să fiţi congresmanul O'Rourke. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi tatăl congresmanului".

„Nu, eu sunt bunicul lui”.

„Oh”. Maître d s-a uitat în jos la cartea de rezervări. „Secretara senatorului Olson a cerut o masă privată la colţ”. A luat trei meniuri de sub podium. „Dacă vreţi să mă urmaţi, vă voi conduce la masa dumneavoastră”.

Era ora unsprezece şi patruzeci şi cinci şi restaurantul era aproape gol. Băieţii de serviciu se mişcau înainte şi înapoi pregătind fiecare masă pentru mulţimea aglomerată de la prânz. Maître d'a alunecat printre mese, cu bărbia ţinută sus, conducându-i spre o masă circulară din colţul îndepărtat. Dându-se la o parte, a întins un scaun pentru cel mai în vârstă dintre cei doi O'Rourke. Seamus s-a aşezat, iar maître d'a împins scaunul.

Maître d'a făcut un pas înapoi, s-a înclinat şi a spus: „Poftă bună”.

Seamus şi-a luat şerveţelul şi a întrebat: „Ce se mai ştie despre summitul bugetar pe care l-au avut la Camp David?”

„Au anunţat la ştirile de dimineaţă că au tăiat o sută de miliarde de dolari din bugetul lui Stevens”. Michael a ridicat una dintre sprâncene, arătând ce părere avea despre cele relatate.

„Să înţeleg că nu crezi că au făcut-o cu adevărat”.

„Au raportat-o ca pe un zvon. Asta înseamnă unul din două lucruri: nimeni nu ştie ce s-a întâmplat de fapt, sau a fost scurs pentru a testa apele”.

„Ce crezi că a fost?”

„Nu sunt sigur”. Michael s-a uitat spre intrarea în restaurant. Senatorul Olson tocmai intrase cu gărzile sale de corp. „Vom afla destul de curând. Erik este aici”.

Senatorul Olson şi patru bărbaţi cu un aer serios au traversat restaurantul, conduşi de maître d’. Michael şi Seamus s-au ridicat în picioare pentru a-şi întâlni prietenul. Olson şi-a croit drum printre două dintre gărzi şi maître d, întinzând mâna spre cel mai în vârstă dintre cei doi O’Rourke. „Seamus, nu ştiam că eşti în oraş. Când ai ajuns?”

„Vineri dimineaţă”.

Olson i-a strâns mâna şi apoi pe cea a lui Michael. Maître d’i-a aşezat pe cei patru agenţi ai serviciilor secrete la masa alăturată. Trei dintre ei au stat cu spatele la Olson şi la O’Rourkes, iar unul s-a aşezat cu faţa la ei. După ce s-a aşezat, Olson s-a uitat

la Seamus şi s-a încruntat. „Cunoscându-ţi dispreţul pentru Washington, presupun că trebuie să se întâmple ceva destul de important pentru ca tu să vii aici”.

Afirmaţia a fost întâmpinată cu un zâmbet uşor. „Nu chiar. Am avut nişte afaceri de rezolvat şi am vrut o scuză pentru a-i vizita pe Michael şi Tim”.

„Este totul în regulă la moară?”. Compania O'Rourke Timber Company era cel mai mare angajator din Grand Rapids şi, prin urmare, o preocupare politică pentru Olson.

„Moara merge bine, în ciuda tuturor interferenţelor pe care le primesc de la prietenii tăi de la EPA, de la Departamentul de Comerţ şi de la Departamentul de Interne”.

Un ospătar s-a apropiat de masă şi i-a salutat. Olson a fost recunoscător pentru distragerea atenţiei. Îl admira pe Seamus, dar nu se simţea întotdeauna confortabil cu înclinaţia sa pentru confruntarea directă. Observase de curând că Michael, ca şi tatăl său înaintea lui, moştenise acest atribut irlandez onest, dar nu întotdeauna plăcut.

Ospătarul îi întrebă dacă doreau ceva de băut. Erik şi Seamus au comandat un ceai cu gheaţă, iar Michael a comandat o Coca-Cola. Olson i-a informat că la ora 13: 00 urma să se reunească din nou Comitetul Comun de Informaţii şi, dacă nu aveau nimic împotrivă, ar fi vrut să comande prânzul cât timp chelnerul era acolo. O'Rourkes au fost de acord şi au plasat comenzile.

Imediat ce chelnerul a plecat, Seamus s-a uitat peste masa circulară şi a spus: „Erik, am înţeles că ai fost implicat în summitul bugetar de la Camp David din acest weekend".

Olson s-a uitat în jos şi şi-a trecut mâna peste faţa de masă albă ca şi cum ar fi curăţat firimiturile. Privind în sus, cu ruşine în ochi, a spus: „Da, am fost acolo”.

„Cum a fost?”

„Aş prefera să nu spun”.

Seamus i-a făcut o încruntare strânsă, ca şi cum s-ar fi simţit jignit.

Olson a ridicat din umeri şi a spus: „Preşedintele ne-a cerut să păstrăm tăcerea asupra detaliilor”.

„Spuneau la ştirile de dimineaţă că aţi tăiat o sută de miliarde de dolari din buget. Este adevărat?” a întrebat Michael pe un ton îndoielnic.

„Nu pari să crezi asta”, a spus Olson.

„Nu cred că poţi să aduni cele două partide şi să tai o sută de miliarde de dolari în două zile”.

Olson s-a uitat în gol la Michael şi apoi la Seamus. „Ai fi uimit de ce sunt capabili să facă oamenii atunci când sunt puşi la colţ”. Dezgustul era vizibil în mod deschis pe faţa lui.

„Erik, ce s-a întâmplat acolo sus?”, a întrebat Seamus.

„I-am promis preşedintelui că nu voi vorbi despre asta”.

Michael s-a aplecat mai aproape de Olson şi l-a privit în ochi. „Erik, dacă nu crezi că poţi avea încredere în noi, înseamnă că oraşul ăsta chiar a scos ce-i mai bun din tine”.

Olson s-a uitat la Michael şi apoi la Seamus, gândindu-se la prietenia strânsă dintre cele două familii ale lor. Tatăl lui Michael fusese cel mai bun prieten al lui Erik. O'Rourkes erau cei mai cinstiţi oameni pe care îi cunoştea. Când îşi dădeau cuvântul, vorbeau serios. Olson s-a agitat pe scaun şi s-a aplecat în faţă. Seamus şi Michael au făcut la fel. „Vă voi spune ce s-a întâmplat, dar trebuie să-mi promiteţi că nu veţi spune nimănui”. Seamus şi Michael au dat din cap că da. „Asta înseamnă nimeni. Mai ales Liz, Michael”.

„Aveţi cuvântul meu”.

Olson a povestit încet evenimentele din weekend. Michael şi Seamus au ascultat cu atenţie şi au rămas tăcuţi. După cinci minute din relatarea lui Olson, s-a servit prânzul. Farfuriile au fost date la o parte în timp ce Olson a continuat să povestească planul preşedintelui şi al lui Garret de a induce în eroare publicul. Olson a devenit mai animat şi mai furios pe măsură ce explica în detaliu cum aveau de gând să cheltuiască de fapt mai mulţi bani şi, prin trucuri contabile, să spună că reduc bugetul. Acelaşi lucru a fost valabil şi pentru O'Rourkes. Cu cât auzeau mai mult, cu atât se străduiau mai mult să îşi ţină gura închisă. Când Olson a terminat, s-a aşezat pe scaun şi a luat o înghiţitură mare de apă.

Seamus a fost primul care a vorbit. Cu vocea lui profundă, îmbătrânită, a spus: „Nenorociţii ăştia merită cu toţii să moară”.

Severitatea comentariului aproape că l-a făcut pe Olson să scuipe apa înapoi. „Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?”

„Bineînţeles că da”.

Olson s-a uitat la Michael, iar Michael nu a spus nimic. „Seamus, nu crezi că această afirmaţie este puţin cam dură având în vedere evenimentele recente?”

Cel mai în vârstă dintre O’Rourkes şi-a repetat convingerea. „Ticăloşii ăia corupţi meritau şi ei să moară”.

„Doar nu vorbeşti serios?”

„Sunt foarte serios. Conduceau ţara asta până la pământ şi nu aş putea fi mai fericit acum că sunt morţi”.

„Nu te sperie câtuşi de puţin faptul că un grup de terorişti a decis să ocolească procesul democratic?”

„Teroristul unuia este luptătorul pentru libertate al altuia”.

„Ai învăţat asta de la IRA?” Olson a regretat împuşcătura înainte de a termina de a o face. Nu era o idee bună să îl provoace pe Seamus.

Seamus stătea ca o stâncă, cu ochii înfipţi din ce în ce mai adânc în cei ai lui Olson, cu pumnul lui

mare încleştat în vârful mesei. „O să mă prefac că nu am auzit asta”. Seamus O'Rourke a fost implicat financiar în Armata Republicană Irlandeză în anii care au urmat celui de-al Doilea Război Mondial. Seamus s-a născut în Irlanda şi s-a mutat în Statele Unite împreună cu părinţii săi la o vârstă foarte fragedă. El credea cu tărie în dreptul Irlandei la autonomie şi considera că cucerirea Irlandei de către Marea Britanie nu era diferită de cucerirea Indiei sau a altor colonii. A susţinut eforturile paramilitare ale IRA până când au început să detoneze bombe şi să ucidă oameni nevinovaţi. Asta a fost prea mult. Să lupţi pentru independenţă ca un soldat disciplinat a fost un lucru, să lupţi pentru ea ca un bătăuş ieftin a fost altceva.

Olson a rupt tăcerea. „Nu crezi cu adevărat că ceea ce au făcut aceşti... asasini este justificat?”

„Nu numai că nu cred că este justificat, dar cred că este necesar”.

„Nu-mi vine să cred că aud asta. Adică, ştiu că nu-ţi plac politicienii, Seamus, dar nu poţi crede cu adevărat că acei oameni meritau să moară”.

„Eu cred”.

„Ţi-ai pierdut toată încrederea în procesul democratic, în capacitatea oamenilor de a face schimbări prin vot?”

„Sistemul a devenit prea complicat şi corupt. Fiecare candidat minte pentru a fi ales şi apoi îşi vinde sufletul grupurilor parazite de interese speciale care i-au dat bani pentru a-şi desfăşura campania. Sistemul bipartidist a făcut imposibilă schimbarea. Nimeni nu este dispus să se confrunte cu problemele reale şi să facă ceea ce este corect”.

„Recunosc că lucrurile ar putea fi mai bune, dar încă avem cea mai bună conducere şi cel mai bun sistem politic din lume”.

Seamus a râs în hohote. „Asta este discutabil şi chiar dacă ai dreptate, nu va fi adevărat pentru mult timp”.

„Ce vrea să însemne asta?”

„Uită-te la cifre, Erik. Suntem în faliment, atât moral cât şi financiar. Avem nevoie de nişte schimbări drastice, sau cea mai puternică ţară din lume va lua calea Romei”.

„Şi violenţa este modalitatea de a aduce această schimbare?”

Seamus şi-a frecat bărbia. „Poate”.

Olson a clătinat din cap în lateral. „Violenţa nu este răspunsul”. Senatorul s-a uitat pe fereastră, ca şi cum Seamus nu ar fi meritat politeţea unui contact vizual. „Violenţa nu este niciodată un răspuns”.

Tenul lui Seamus s-a înroşit şi a trântit pumnul pe masă. Argintăria, farfuriile şi paharele s-au scuturat, iar agenţii Serviciului Secret de la masa alăturată au dat din cap. Seamus i-a ignorat şi s-a aplecat spre Olson. „Erik, nu mă deranjează o dezbatere sănătoasă, dar să nu mai foloseşti niciodată o asemenea prostie cu mine. Nu sunt unul dintre studenţii tăi naivi de la facultate şi nu sunt un mic activist politic linguşitor. Am văzut oameni ucişi şi am ucis oameni în slujba ţării noastre. Teoriile tale idealiste şi filosofice ar putea zbura în sălile sfinţite ale Congresului, dar nu funcţionează în lumea reală. Violenţa este o realitate a vieţii. Există oameni care sunt dispuşi să o folosească pentru a obţine ceea ce doresc şi, pentru a-i opri, trebuie să le răspundem cu violenţă. Dacă nu ar fi fost războiul, sau ameninţarea cu războiul, oameni ca Adolf Hitler şi Iosif Stalin ar fi

condus lumea, iar tu ai fi fost împuşcat pentru că ai fi spus prostii de genul „violenţa nu face decât să nască violenţă".

Olson s-a simţit jenat. Nu era obişnuit să i se vorbească într-un asemenea mod. O'Rourke, cel mai în vârstă, lua cuvintele mai în serios decât majoritatea oamenilor, iar Olson uitase că arta dezbaterii, aşa cum era practicată la Washington, nu funcţiona cu bărbaţi şi femei care nu aveau timp pentru postări politice. Seamus O'Rourke nu era un om care să fie tratat cu condescendenţă cu sloganuri politice sau filosofice. Olson a expirat adânc şi a spus: „Seamus, îmi cer scuze. Ultimele două săptămâni au fost foarte grele pentru mine şi nu mă simt prea bine".

Seamus a dat din cap, acceptând scuzele.

Olson s-a aşezat pe spate şi şi-a frecat ochii.

„Toată chestia asta mă epuizează”.

Michael a pus o mână pe umărul senatorului. „Erik, te simţi bine?”

„Din punct de vedere fizic, da… din punct de vedere mental, nu sunt atât de sigur”. Mâinile lui au căzut flasc în poală. „Ai dreptate în legătură cu datoria, Michael. M-ai tot bătut la cap cu ea de ani de zile şi, în adâncul sufletului meu, am ştiut întotdeauna că ai dreptate. Credeam doar că atunci când lucrurile devin dificile, cele două părţi îşi vor lăsa deoparte diferenţele şi vor face ceea ce este corect. Ei bine, m-am înşelat. Iată-ne în mijlocul celei mai mari crize pe timp de pace de după Depresiune, şi ce facem? Venim cu o şmecherie menită să păcălească poporul american şi pe asasinii ăştia blestemaţi!” Olson s-a oprit şi a scuturat din deget. „Şi e numai vina preşedintelui şi a nenorocitului ăluia de Stu Garret! În momentul în care avem cu adevărat nevoie de conducere, nu avem niciuna. Cei doi idioţi egocentrici umblă de colo-colo făcând sondaje de opinie, dacă vă vine să credeţi!”

Michael a dat din cap. „Oh, pot să cred. Nu au decât un singur lucru în minte, Erik – cum vor câştiga alegerile de anul viitor”.

„Ai perfectă dreptate şi m-am săturat de asta”.

„Ce ai de gând să faci în privinţa asta?”, a întrebat Seamus.

„Am să-i dau preşedintelui o săptămână pentru a elabora un nou buget cu reduceri reale, iar dacă o va face, voi semna”.

„Ce vei face dacă îl va trimite pe cel actual la Cameră?”, a întrebat Michael.

„Îl voi demasca pentru ceea ce este – o făcătură”.

Michael a simţit un val de încredere cum îl cuprinde. Cu Erik în frunte în acest caz, preşedintele va fi obligat să facă reduceri reale. Senatorul senior s-a uitat la ceas şi a spus: „La naiba! Şedinţa comisiei mele începe în cinci minute”. Olson a ridicat privirea după chelnerul lor, care nu era nicăieri la vedere. Apoi a întins mâna după portofel, iar Seamus i-a pus mâna pe braţ, oprindu-l. „Nu-ţi face griji, Erik. După ceea ce tocmai mi-ai spus, voi fi mai mult decât fericit să mă ocup de nota de plată”.

Olson s-a ridicat în picioare şi a zâmbit. Lovindu-l pe spate pe Seamus, a spus: „Eşti o pacoste, Seamus, dar te iubesc. Ai un mod unic şi revigorant de a pune lucrurile în context. Ne-ar prinde bine mai mulţi ca tine pe aici, doar pentru a ne ţine pe noi ceilalţi în alertă”.

Michael i-a strâns mâna lui Olson şi i-a spus: „Orice ai nevoie, sună-mă”. Olson a dat din cap şi a plecat. Michael şi Seamus l-au privit plecând şi apoi Seamus a plătit nota de plată.

În timp ce ieşeau pe trotuar, soarele abia începea să se ivească de după nori. Michael îi povestise lui Seamus despre întâlnirea sa cu Scott Coleman. Singurul răspuns al lui Seamus a fost: „Nu-i sta în cale omului. Dacă el e în spatele lui, ar trebui să-i fim cu toţii recunoscători”. Michael credea că bunicul său mergea un pic prea departe, dar pentru moment a fost de acord că ar fi mai bine să-i lase spaţiu lui Coleman. Dacă Coleman se afla în spatele asasinatelor, lucru de care Michael nu avea prea multe îndoieli în acest moment, atunci falsul său atac cu rachete asupra elicopterului preşedintelui era ingenios. El trimisese un mesaj clar că nimeni nu era în afara razei sale de acţiune. Acum, dacă Erik putea exercita suficiente presiuni politice asupra Casei Albe, totul s-ar fi pus la punct.

S-au oprit la prima intersecţie şi aşteptau să se schimbe semaforul când Michael s-a întors şi a văzut

limuzina senatorului Olson ieşind din parcarea subterană aflată la o jumătate de stradă mai jos. Maşina mare şi întunecată s-a întors spre ei, motorul ei puternic răcnind în timp ce ieşea în trafic. Michael a privit cum se apropia, apoi vuietul ascuţit al unei motociclete i-a atras atenţia. Motocicleta neagră şi elegantă s-a desprins de restul traficului şi a alergat spre ei. Şoferul şi pasagerul său purtau căşti de protecţie de culoare închisă şi pantaloni şi jachete din piele neagră.

Limuzina s-a apropiat de intersecţie şi a oprit când semaforul s-a aprins la roşu. Ceilalţi pietoni au început să meargă şi apoi s-au oprit când vuietul ascuţit al motorului motocicletei a reverberat în clădirile din jur. Michael şi-a întins braţul în faţa lui Seamus şi s-a concentrat asupra motocicletei în timp ce aceasta urca în fugă pe stradă.

Motocicleta întunecată şi motocicliştii ei au sărit printre rândurile de maşini care se opriseră la semafor şi au continuat să accelereze. Motocicleta s-a apropiat de limuzina senatorului, iar apoi, brusc, bărbatul care călătorea pe spate s-a aplecat şi a

aruncat o geantă neagră pe acoperişul limuzinei. Bicicleta şi-a continuat drumul, derapând într-o curbă la dreapta şi tăind printre benzile de circulaţie.

Michael s-a uitat la geantă şi instinctiv s-a întors pentru a-l proteja pe Seamus. Zgomotul era asurzitor. Acoperişul limuzinei a făcut implozie, iar geamurile fumurii au explodat în exterior, propulsate de flăcări portocalii şi roşii strălucitoare. Explozia a zguduit întregul bloc, aruncându-i violent la pământ pe O'Rourkes şi pe ceilalţi pietoni.

PREŞEDINTELE STEVENS PREZIDA O şedinţă de cabinet când Jack Warch a intrat în sală şi a mers în spatele lui. Warch s-a aplecat şi i-a şoptit lui Stevens la ureche. Fără avertisment, Stevens a trântit pumnul pe masă şi a strigat o înjurătură. Preşedintele s-a ridicat atât de repede încât aproape că şi-a răsturnat scaunul. Arătând spre Mike Nance, care stătea la capătul opus al mesei, a strigat: „În biroul meu, chiar acum!”. În drum spre uşă, l-a lovit pe Garret pe umăr şi i-a spus: „Haide, Stu, şi tu!”. Stevens, Garret, Nance şi Warch au ieşit în fugă din încăpere, lăsându-i pe membrii cabinetului cu ochii mari întrebându-se ce se întâmpla.

Distanţa dintre Sala Cabinetului şi Biroul Oval era mai mică de treizeci de metri. Stevens mergea repede şi dădea din cap. Când a ajuns la uşa biroului său, s-a oprit brusc şi a pornit înapoi în direcţia opusă. Warch, Nance şi Garret s-au oprit când Stevens a arătat spre hol şi a spus: „Hai să facem asta în Sala de Situaţii”. Când a trecut pe lângă Mike Nance, a arătat spre el şi a spus: „Cheamă-i imediat

pe Stansfield, Roach şi Tracy aici”.

Nimeni nu a vorbit în timp ce îl urmau pe Stevens pe scări până la subsol. Un agent postat a deschis uşa de la Sala de Situaţii, iar preşedintele, Garret, Nance şi Warch au intrat. Stevens a luat o telecomandă care era aşezată deasupra mesei mari de conferinţe şi a îndreptat-o spre peretele îndepărtat. În timp ce panoul de lemn a alunecat într-o parte, dezvăluind opt televizoare, preşedintele s-a uitat la televizoare şi a murmurat: „Este incredibil”.

Cinci dintre cele opt televizoare transmiteau imagini ale limuzinei carbonizate a lui Olson. Garret s-a uitat la Mike Nance, dar Nance l-a ignorat. Garret s-a uitat apoi la Stevens şi a încercat să îşi dea seama de temperamentul acestuia.

Garret a încercat să pună o întrebare, dar înainte de a reuşi să scoată mai mult de două cuvinte,

Stevens a spus: „Linişte. Nu vreau să aud pe nimeni spunând un cuvânt”.

Cu toţii au privit televizoarele în tăcere. Aproximativ cinci minute mai târziu, directorul Serviciului Secret, Tracy, a sosit, iar el şi Warch s-au retras în colţul îndepărtat pentru a discuta. Preşedintele s-a apropiat şi mai mult de televizoare şi a dat volumul mai tare, înecând zgomotul conversaţiei din spatele său. Roach a sosit la scurt timp după aceea, iar Stansfield la aproape douăzeci de minute după ce fusese lansat apelul. După câteva minute în care Stevens nu a recunoscut sosirea celor trei directori, Garret s-a apropiat de el şi a spus: „Jim, toată lumea este aici”.

Stevens s-a îndreptat spre capul mesei şi s-a aşezat între restul camerei şi televizoare. Privind în josul mesei lungi, a spus: „Luaţi loc!” Toată lumea a luat un scaun şi Stevens a început să strângă spătarul scaunului său înalt din piele. Cu o privire de frustrare totală, Stevens a întrebat: „Poate să-mi spună cineva cum naiba un senator al Statelor Unite este ucis în plină zi la mai puţin de un kilometru şi jumătate de

Casa Albă?”

Nimeni nu a răspuns la întrebare. Tăcerea s-a adăugat la frustrarea pe care o simţea Stevens, iar o furie a început să își facă drum înainte din ceafă. Cu o voce clară şi severă, Stevens a spus: „Am câteva lucruri de spus şi nu vreau să aud pe nimeni vorbind până nu termin”. Făcând o pauză pentru o clipă, şi-a pus mâinile în şolduri şi a închis ochii. „Vreau ca această ucidere să înceteze şi vreau să înceteze chiar acum. Nu-mi pasă de ce este nevoie. Nu-mi pasă ce legi trebuie să fie îndoite sau încălcate. Vreau ca aceşti nenorociţi să fie prinşi”. Stevens a deschis ochii şi s-a uitat la directorul Roach. „Are FBI-ul vreun suspect?”

Roach s-a clătinat în scaunul său inconfortabil. „Domnule preşedinte, această anchetă nu are nici măcar două săptămâni”.

„Sunteţi mai aproape de a-i prinde pe aceşti oameni decât eraţi acum o săptămână şi jumătate?”

Roach s-a uitat înapoi la Stevens, dar nu a răspuns. Tăcerea lui era un răspuns suficient.

„Nu prea cred”. Stevens a închis din nou ochii, frustrarea fiind evidentă pe faţa lui. Fără să-şi ridice privirea, a răbufnit: „Am terminat cu prostiile. Trebuie să-i prindem pe ticăloşii ăştia şi trebuie să o facem repede. Vreau ca CIA şi Agenţia Naţională de Securitate să se implice. Vreau să fie supravegheaţi şi ascultaţi toţi cei despre care credem că ar putea fi implicaţi în asta. FBI-ul poate continua să îşi desfăşoare investigaţia prin canalele legale corespunzătoare, dar vreau ca NSA şi CIA să înceapă să pună microfoane pe toate telefoanele de aici până la Seattle”.

Ochii lui Garret s-au deschis larg la

menţionarea interceptărilor telefonice. A ridicat mâna în sus pentru a-i atrage atenţia preşedintelui. „Jim, cred că trebuie să vorbim cu Departamentul de Justiţie înainte de a începe să alergăm pe aici…”

„Taci din gură, Stu. Nu am terminat”.

Reproşul fără precedent l-a redus imediat la tăcere pe Garret. S-a scufundat înapoi în scaun şi Stevens a continuat.

„Ne aflăm în mijlocul unei crize şi nu am de gând să stau şi să aştept ca FBI-ul să facă totul ca la carte. Nu avem timp. CIA şi NSA sunt mai bine echipate pentru a obţine rezultate rapide şi pentru a o face fără a atrage prea multă atenţie. Vreau telefoane cu microfoane, şi vreau să le punem acum. Vreau ca fiecare grup de miliţie din ţară să fie scuturat pentru informaţii. Dacă încă mai credem că aceşti asasini sunt foşti comandouri, vreau ca fiecare

fost comando să fie interogat până la sfârşitul săptămânii, iar cei care par suspecţi, să le punem telefoane sub ascultare şi să instituim o supraveghere. Vreau rezultate, la naiba!”

Garret a încercat din nou să-şi descurajeze şeful. „Jim, există câteva probleme juridice serioase care trebuie rezolvate înainte de a fugi cu capul plecat”.

„Nu vreau să aud de ele, Stu. Nu-mi spune că nu există modalităţi de a o face. Voi semna un ordin executiv, voi semna o directivă de securitate naţională, voi declara legea marţială dacă va fi nevoie, dar vreau să-i prind pe ticăloşii ăştia şi vreau să o fac repede!” Stevens a aruncat telecomanda pe masă. „Gândeşte-te la logistică şi fă-o să funcţioneze. Vreau ca CIA şi NSA să fie implicate şi nu vreau să existe scurgeri de informaţii către presă. M-am înţeles?” Toate capetele din cameră au dat din cap că da, iar Stevens s-a îndreptat spre uşă, spunând: „Stu şi Mike, când terminaţi aici jos, veniţi în biroul meu”. Un agent al Serviciului Secret a deschis uşa, iar preşedintele a strigat peste umăr la ieşire: „Vreau ca

toată lumea să se întoarcă aici mâine dimineață la ora şapte şi vreau nişte rezultate”.

Întunericul se lăsase peste oraş. Michael se uita pe fereastră la frunzele strălucitoare de toamnă care atârnau de stejarul bătrân din fața casei sale. A respirat adânc și și-a trecut degetele prin părul negru și des al lui Liz, în timp ce își freca gâtul înțepenit cu cealaltă mână. Michael s-a aşezat pe canapea, cu picioarele ridicate pe măsuța de cafea. Liz avea ambele brațe înfăşurate în jurul taliei lui, iar capul ei se odihnea pe pieptul lui. Picioarele îi erau înghesuite în spatele ei pe canapea, iar ea asculta bătăile inimii lui Michael. Ritmul acesteia o aducea și o scotea dintr-un somn uşor.

Liz se afla într-o şedință cu editorul ei când a apărut vestea asasinării lui Olson. Aflând că Michael lua prânzul cu senatorul, s-a grăbit să afle dacă se simțea bine. Secretara lui Michael a informat-o că acesta era nevătămat și se îndrepta spre casă. Liz a plecat imediat de la birou și a luat un taxi spre casa lui Michael. Când a ajuns, i-a găsit pe Michael şi pe Tim stând la masa din sufragerie și vorbind. Seamus

fusese ţinut în spital peste noapte pentru observaţie. Explozia îl trântise la pământ şi îi provocase o contuzie minoră. După sosirea lui Liz, Tim a plecat pentru ca Michael şi Liz să fie singuri.

În ultimele două ore stătuseră pe canapea şi vorbiseră puţin. Doar se îmbrăţişaseră. Michael avea ochii larg deschişi, iar privirea de pe faţa lui era una de gânditor profund. Liz s-a agitat uşor, iar Michael şi-a coborât cealaltă mână pentru a-i freca spatele. Scarlatti a gemut şi s-a rostogolit. S-a uitat la Michael cu ochii ei căprui şi adânci şi l-a întrebat: „Cât e ceasul?”

„Este cinci şi zece”.

Ea s-a întins şi a atins uşor bandajul de pe fruntea lui. „Cum te simţi la cap?”

„Bine”.

Scarlatti a închis ochii şi şi-a ridicat capul de pe pieptul lui Michael. O’Rourke s-a aplecat şi i-a sărutat buzele.

Liz s-a îndepărtat şi a întrebat: „Ce ai de gând să faci?”

„Nu sunt sigură”.

„Cred că ar trebui să te duci la FBI”.

„Trebuie să vorbesc cu el mai întâi”.

Liz s-a aşezat în picioare. „Cine este tipul ăsta?”

„Nu vreau să te târăsc şi mai mult în chestia asta”.

„Nu mă târâi nicăieri. Vreau să ştiu”.

Michael a clătinat din cap. „Ştii destule, crede-mă”.

„Pot să înţeleg că nu vrei să-mi spui, dar cred că ar trebui să le spui imediat celor de la FBI. Îi datorezi asta lui Erik”.

„O să mă întâlnesc cu el mai întâi”.

Liz şi-a pus ambele mâini pe pieptul lui şi l-a împins înapoi. „Ba nu, nu o să faci asta! Nu voi permite asta!”

Michael a apucat-o de încheieturi şi i-a spus: „Nu-ţi face griji, Liz. Voi fi bine”.

Scarlatti s-a înfuriat. „Nu-mi veni cu prostiile astea de macho din Corpul Marinei! Oricine ar fi tipul ăsta, este un criminal cu sânge rece şi nu vreau să te întâlneşti cu el singură”. Liz s-a uitat în ochii lui şi a

ştiut că nu reuşea să se facă înţeleasă. „Dacă pleci din casa asta, chem FBI-ul”.

Michael i-a împreunat mâinile şi a privit-o blând în ochi. „Elizabeth, acest om mă consideră ca pe un frate. Niciodată nu ar face ceva care să-mi facă rău”.

Liz şi-a smuls mâinile. „Nu vei putea să mă faci să mă răzgândesc în această privinţă, Michael. Ori îmi spui cine este, ori chem FBI-ul”.

Michael s-a gândit la asta timp de un minut întreg şi şi-a dat seama că se aflau într-un impas. „Trebuie să-mi promiţi că sub nicio formă... niciodată... nu vei dezvălui numele lui”. Liz a început să protesteze, dar Michael i-a tăiat calea. „Fără negocieri, Liz. Dacă vrei să ştii, fă promisiunea... şi dacă o încalci vreodată, voi ieşi din viaţa ta şi nu voi mai vorbi niciodată cu tine”.

Scarlatti a înghiţit adânc, ultima parte a comentariului făcând să i se dezvolte un sentiment de gol în stomac. „În regulă, promit”.

Michael s-a ridicat şi a început să se plimbe în faţa ferestrei. „L-ai mai întâlnit înainte... de două ori. Numele lui este Scott Coleman”. Michael s-a oprit pentru a măsura reacţia lui Liz.

Cu ochii larg deschişi, ea a spus: „Fostul Navy SEAL? Tipul cu care mergi la vânătoare tot timpul?” Michael a dat din cap că da. „De ce?” „De ce ar face el toate astea. Pare atât de normal”.

„El este normal. Atât de normal pe cât de normal poate fi un SEAL, adică. În ceea ce priveşte partea de „de ce” a întrebării tale...”. Michael a clătinat din cap. „Asta este o altă cutie de viermi, iar când spun că nu pot să-ţi spun despre asta, sunt extrem de serios. Dacă aş fi păstrat acest secret

pentru mine acum un an, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat vreodată”.

Garret era nervos. Lucrurile se întâmplau prea repede, iar noua atitudine incontrolabilă a lui Stevens nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Garret nu era împotriva folosirii CIA şi NSA, atâta timp cât o făceau într-un mod care să nu se întoarcă să îi bântuie pe drum. Şi-a înjunghiat ţigara pe jumătate terminată şi s-a îndreptat spre hol. Fără să bată la uşă, a intrat în biroul lui Ted Hopkinson şi s-a oprit deasupra biroului său. Hopkinson vorbea la telefon, iar Garret i-a făcut semn să încheie conversaţia. Hopkinson a întrerupt-o pe interlocutor la jumătatea unei fraze şi i-a spus că va trebui să sune din nou.

Imediat ce Hopkinson a închis, Garret i-a pus în faţă o bucată de hârtie. Pe ea erau patru nume. Hopkinson s-a uitat la nume şi apoi la şeful său. „Ar trebui să ştiu cine sunt aceşti oameni?”

„Nu, dar până mâine dimineaţă mă aştept să le cunoşti poveştile de viaţă”.

„Cine sunt ei?”

„Sunt cei patru agenţi ai Serviciilor Secrete care au fost aruncaţi în aer cu Olson astăzi”.

„Şi ce vrei să fac cu aceste informaţii?”

„Am avut sondaje care ne-au spus că până la patruzeci şi doi la sută din public crede că pierderea lui Fitzgerald, Downs, Koslowski şi Basset ar putea merita dacă forţează Washingtonul să ţină cheltuielile sub control. Cei mai mulţi dintre ei spun asta pentru că îi urăsc pe politicieni. Ei bine, să vedem câţi dintre ei mai au această părere atunci

când vor face cunoştinţă cu aceşti patru bărbaţi şi cu familiile lor. Vreau să aflaţi la ce licee au mers, unde locuiesc părinţii lor, unde s-au căsătorit, unde merg copiii lor la şcoală. Vreau să aflaţi tot ce puteţi despre ei. Când veţi termina, le vom da oamenilor potriviţi şi, până la sfârşitul săptămânii, nu veţi putea lua ziarul sau deschide televizorul fără să vedeţi sau să auziţi despre aceşti băieţi şi familiile lor. Până lunea viitoare, vreau să văd acel 42% redus la o singură cifră”.

Scott Coleman a ieşit din apartamentul său şi s-a dus la subsol înainte de a pleca. Afară, pe prispa din faţă, a luat un pachet de ţigări din geacă şi şi-a aprins una. Ca de obicei, a pufăit din ea, dar nu a luat fumul în plămâni. Înclinându-şi capul în sus, a expirat fumul şi a privit acoperişul şi ferestrele blocului de apartamente de peste drum. Apoi, a făcut un inventar mental al tuturor maşinilor parcate în cartier, acordând o atenţie deosebită tuturor dubiţelor pe care nu le mai văzuse până atunci. Seara trecută, când ieşise, se îndreptase spre est. În seara asta se va îndrepta spre vest. Aruncându-şi ţigara pe jos, a călcat-o în picioare cu cizma şi a coborât cu dezinvoltură tropăind pe scări. Părea relaxat şi lipsit de griji în timp ce se plimba pe trotuar, dar înăuntru lua metodic notiţe despre tot ce-l înconjura.

Lucrurile aveau să se încingă cu siguranţă şi, mai devreme sau mai târziu, cineva, sau o agenţie, avea să vină să-l caute.

La blocul următor s-a oprit şi a aşteptat să traverseze strada, folosindu-se de pauză pentru a se uita din nou în sus şi în josul străzii pentru a vedea dacă existau dube sau camioane. Trecând intersecţia, Coleman a virat la stânga, a continuat trei străzi şi a chemat un taxi. Taxiul l-a dus la un mic bar de lângă Georgetown. A comandat o bere, a băut jumătate din ea, apoi s-a îndreptat spre partea din spate a barului, spre baie. În loc să se oprească, a continuat direct pe uşa din spate şi a intrat pe alee. A mers într-un ritm alert. Patru străzi mai târziu, a luat un alt taxi şi a mers până la o casă din Chevy Chase. Casa aparţinea unei văduve de şaptezeci şi opt de ani care îi închiriase garajul pentru douăzeci şi cinci de dolari pe lună. A mers de-a lungul laturii casei până la garaj. Cheile erau deja scoase, iar el a deschis lacătul de la uşa principală a garajului. Înclinând uşa în sus, a scos din buzunar o mică cutie neagră şi a ţinut-o lângă şold. Cu nonşalanţă, a mers în jurul maşinii, privind în jos la rândul de lumini verzi, aşteptând să vadă dacă acestea se vor înroşi şi îi vor spune că maşina lui era ascultată. Au rămas verzi. S-a urcat în maşină, a scos-o din garaj, apoi a coborât din nou pentru a

închide uşa şi a o încuia.

S-a aşezat din nou la volanul sedanului negru, a condus încet pentru primele câteva străzi şi apoi a accelerat. A trecut cu viteză prin oraş, întorcându-se la întâmplare pe străzile înguste. Plăcuţele diplomatice ale BMW-ului şi paşaportul olandez pe care îl ţinea lipit sub bordul maşinii îl asigurau că nu va fi reţinut de poliţie. Conducerea rafinata a ajutat la eliberarea tensiunii şi a servit la frustrarea oricui ar fi încercat să îl urmărească. A tras Beamerul pe autostrada 95 şi a dat drumul la turbo. A intrat şi a ieşit din trafic până când a ajuns pe Autostrada 50 spre est, spre Annapolis. A lăsat maşina între două camioane cu semiremorcă, a încetinit până la 65 de kilometri pe oră şi a rămas aşa timp de zece minute. Când a ajuns la autostrada 424, a luat-o spre sud. Ceasul de pe tabloul de bord indica ora 20: 10. A verificat des oglinda retrovizoare şi a început să se încrucişeze pe drumurile judeţene. De mai multe ori, a accelerat înainte şi apoi a ieşit de pe şosea, aşteptând într-un petic de copaci cu luminile stinse, asigurându-se că nu este urmărit.

După ce părăsise D.C. cu aproape o oră mai devreme, a virat pe un drum de pământ îngust şi nemarcat. Pietrişul făcea un zgomot pocnit în timp ce anvelopele late de turisme ale BMW-ului se rostogoleau peste el. Drumul era mărginit de copaci şi de tufişuri dese. Coborâse un deal uşor şi tăia între două iazuri. Un strat subţire de ceaţă se întindea pe pietriş și, pentru o scurtă clipă, BMW-ul a fost înconjurat de o ceaţă albă. Maşina s-a retras din nor, a urcat un alt deal mic, iar apoi, când a ajuns pe creastă, luminile unei mici cabane au putut fi văzute la mai puţin de o sută de metri distanţă. Maşina s-a rostogolit pe panta treptată și s-a oprit în faţa cabanei vechi de lemn.

Coleman a coborât şi s-a uitat în jur. Făcând o pauză, a ascultat zgomotul unei alte maşini care l-ar fi putut urmări pe drumul de pietriş. Cu grijă, a închis uşa maşinii şi a mers până la verandă. Podeaua a scârţâit când a traversat veranda, iar un câine a lătrat din interiorul cabanei. Fără să bată la uşă, a deschis uşa și a pășit înăuntru. Ochii lui albaștri strălucitori s-au holbat peste cameră la bărbatul care stătea în faţa şemineului.

25

MICHAEL O’ROURKE ÎŞI Ţinea într-o mână pistolul de luptă calibrul 45 Combatmaster şi în cealaltă telefonul digital. Coleman s-a uitat la armă şi şi-a păstrat calmul în timp ce Duke se grăbea să îl întâmpine. Fostul SEAL al Marinei s-a ghemuit pentru a-l întâmpina pe labradorul galben. Coleman s-a uitat la bandajul de pe fruntea lui Michael şi l-a întrebat: „Ce ai păţit la cap?”

Printre dinţii încleştaţi, Michael a răspuns: „Am fost lovit cu ceva când limuzina lui Erik a sărit în

aer”.

Ochii lui Coleman s-au deschis larg. „Ai fost acolo?”

„Da”. Michael s-a holbat la ochii albaştri strălucitori ai lui Coleman şi a spus: „Dă-mi un motiv bun pentru care să nu sun la FBI chiar acum”. Coleman s-a ridicat în picioare şi a început să traverseze camera. Michael şi-a ridicat pistolul şi a spus: „Nu mai face niciun pas”.

Cu o voce calmă, Coleman a răspuns: „Ştiu că nu vei folosi niciodată chestia aia împotriva mea, aşa că pune-o deoparte şi vom vorbi”.

„Nu l-aş fi folosit pe tine înainte de azi, dar

acum nu aş mai fi atât de sigur. O să mă repet încă o dată. Dă-mi un motiv bun pentru care să nu te predau la FBI”.

Coleman şi-a încrucişat braţele. „Nu am avut nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat astăzi”.

Michael i-a aruncat o privire neîncrezătoare. „Cum adică nu ai avut nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat astăzi?”

„Nu l-am ucis pe Erik. Nu am avut nimic de-a face cu asta”.

„Prostii, Scott. Eu am fost acolo. Am văzut totul”. Michael a făcut câţiva paşi în lateral pentru a pune un fotoliu între el şi Coleman. Michael nu se

putea lupta cu Coleman la o distanţă mică. Chiar şi cu o armă, tânărul congresman nu era pe deplin încrezător. Puşcaşii marini de recunoaştere erau unii dintre cei mai buni soldaţi din lume, dar Navy SEAL-urile erau de o cu totul altă clasă. Adăugaţi la asta faptul că Michael ieşise din armată de aproape şase ani, iar Coleman era evident că era încă în vârful jocului său, şi Michael era depăşit. „Mi-ai spus să-l avertizez pe Erik şi aşa am făcut. Era gata să demonteze planul preşedintelui ca fiind o făcătură, iar apoi a trebuit să vii tu să dai totul peste cap!”

„Lasă arma jos, Michael. Nu am avut nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat astăzi”.

„Prostii!” a strigat Michael. „Încerci doar să-ţi salvezi fundul! Cum naiba ai putut să-i omori pe agenţii Serviciului Secret?” Michael a întins pistolul cât a putut de mult. Ţinta a ţintit drept în centrul frunţii lui Coleman. „Ai omorât cinci oameni buni astăzi şi ai trimis alte două duzini de civili la spital. Ar trebui să-ţi trag un glonţ în cap chiar acum şi să pun capăt la toată povestea asta”.

Lui Michael i s-a părut că aude un zgomot, iar apoi, fără niciun alt avertisment, uşa cabinei s-a deschis în zbor. Michael a căzut în genunchi şi s-a îndreptat spre uşă în timp ce Duke începea să latre. Coleman a făcut la fel, recuperându-şi Glockul de 9 mm de sub haină.

Seamus O'Rourke stătea în pragul uşii, stabilizându-se punându-şi o mână pe cadru. Purta acelaşi costum pe care îl purtase la prânz, mai puţin cravata. Seamus s-a uitat la cele două arme şi a mârâit: „Puneţi naibii lucrurile astea deoparte înainte de a răni pe cineva”. Coleman a făcut-o la comandă, dar Michael a fost puţin mai ezitant. Seamus l-a admonestat cu o altă privire şi a spus pe un ton mai blând: „Michael, pune arma deoparte”.

Michael a coborât arma, dar nu a pus-o deoparte. „Ar trebui să fii în spital”.

„Sunt foarte conştient de asta, dar ştiind că va avea loc această întâlnire, am decis că prezenţa mea este mai necesară aici decât în pat”. Seamus s-a târât şi şi-a lăsat trupul pe unul dintre scaunele vechi de piele zdrenţuită de lângă şemineu. Frecându-şi fruntea, a spus: „Scott, te rog să-mi pregăteşti un pahar de scotch şi, Michael, pentru ultima oară, pune naibii arma aia deoparte!”

Michael s-a uitat în jos la bunicul său. „Nu o pun deoparte până nu-mi explică ce naiba făcea astăzi”.

„Nu făcea nimic astăzi. Altcineva l-a ucis pe Erik”.

„Ce?”, a întrebat neîncrezător Michael.

„Altcineva l-a ucis pe senatorul Olson. Scott şi băieţii lui nu au avut nimic de-a face cu asta". Coleman i-a întins celui mai mare dintre O'Rourke un pahar de scotch cu gheaţă şi a luat loc pe canapea.

„De unde ştii tu?", a întrebat confuz Michael.

Seamus a luat o înghiţitură mare din băutură şi s-a aşezat înapoi pe scaun. „Ştiu, pentru că l-am ajutat pe Scott să planifice primele patru asasinate".

Simţindu-şi picioarele să slăbească, Michael a decis să se aşeze cât încă mai avea controlul. „Tu ce?"

„L-am ajutat pe Scott să planifice primele patru asasinate".

Cu o privire exasperată, Michael a întrebat: „De ce nu ai spus nimic la spital?”

„În faţa tuturor asistentelor şi doctorilor?”. Seamus s-a încruntat. „Ţi-am spus să nu faci nimic până când nu aveam ocazia să vorbim”. Seamus a clătinat din cap. „Ştiam că, cu temperamentul tău blestemat, vei cere o confruntare cu Scott. Am sunat acasă la tine să văd ce faci şi Liz mi-a spus că ai plecat să te întâlneşti cu cineva. Când a devenit nervoasă şi agitată am ştiut că i-ai spus”. Seamus a clătinat din cap. „De ce naiba ai făcut asta?”

Michael şi-a privit bunicul cu mânie adevărată pentru prima dată în viaţa lui. „Nu cred că eşti în măsură să mă critici. Nu eu sunt cel care a umblat de colo-colo organizând o revoluţie”.

Ochii lui Seamus s-au îngustat. „Nu a fost o decizie uşoară. Am decis să te ţin departe de asta

pentru binele tău”.

„Nu-mi vine să cred că eşti implicat în asta. Tim ştie?”

„Nu”. Seamus a clătinat din cap. „Nimeni nu ştie despre asta, cu excepţia lui Scott, a doi dintre oamenii lui, a mea, a ta şi acum a lui Liz”.

Michael a aruncat o privire spre Coleman. „Înţeleg de ce face asta. Dacă jumătate din oamenii mei ar fi fost aruncaţi în aer din cer pentru că senatorul Fitzgerald şi-a dat drumul la gură, probabil că l-aş fi omorât şi eu… dar Seamus… pentru numele lui Dumnezeu, nu pot să cred că eşti implicat în asta”.

Seamus şi-a pus băutura jos. „Ai spus că

înţelegi de ce Scott este implicat în asta – pentru că a pierdut opt oameni. Până când am terminat de cutreierat insulele din Pacific, cinci sute treizeci şi şase de puşcaşi marini au murit sub comanda mea. Cinci sute treizeci şi şase de oameni care au coborât din plasele de marfă în mici cupe de tablă şi apoi s-au aruncat pe o mică fâşie de nisip, totul în numele democraţiei şi al libertăţii. Nu i-am privit pe toţi acei oameni murind ca să văd idioţi ca Koslowski, Fitzgerald, Downs şi Basset trimiţând această ţară în tanc". Seamus s-a aplecat în faţă. „Acei oameni stau în micile lor turnuri de fildeş şi îşi joacă jocurile lor meschine de politică partizană în timp ce oameni ca părinţii tăi şi fratele lui Scott sunt ucişi. În timp ce aşa-zişii noştri lideri cheltuiesc miliarde de dolari pe sisteme de armament pe care armata nici măcar nu le vrea, în timp ce aruncă miliarde de dolari în departamentul de educaţie care nu educă niciun copil, în timp ce îşi pierd timpul dezbătând dacă ar trebui sau nu să avem rugăciune în şcoală, oamenii mor. Mor pentru că aceşti idioţi nu au bunul simţ de a ţine infractorii violenţi în spatele gratiilor. Şi pentru a înrăutăţi lucrurile, avem proverbiala gorilă de două sute de kilograme care stă la colţ – o datorie naţională de cinci trilioane de dolari. Clovnii ăştia au făcut nota de plată, iar nepoţii mei vor plăti factura. Este greşit, este imoral şi cineva trebuia să pună capăt acestui lucru".

Michael s-a uitat la bunicul său, dar nu a spus nimic. În timp ce cei doi O'Rourkes erau blocaţi într-o privire glacială, Coleman privea. Şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Voi doi puteţi rezolva asta mai târziu. În momentul de faţă avem o problemă mult mai mare pe cap". Cu sprâncenele ridicate, Coleman a întrebat: „Cine a decis să se alăture luptei?"

Nance stătea vizavi de Arthur pe măsuţa de cafea, în timp ce focul ardea puternic, aruncând o umbră întunecată a figurilor lor pe peretele îndepărtat al marelui birou. Amândoi zâmbeau, ţinându-şi uşor în mâini halbele calde de coniac. Ceasul bunicului din colţul îndepărtat şi-a început primul din cele douăsprezece clopote, iar Nance a învârtit paharul sub nas. Amândoi purtau costumele lor standard Brooks Brothers de culoare închisă. Nance a luat o înghiţitură uşoară şi a lăsat-o să se odihnească pe palat înainte de a înghiţi. „FBI-ul habar nu are", a spus Nance. „Dar preşedintele a ordonat CIA şi NSA să se implice în anchetă".

Arthur şi-a coborât paharul şi a ridicat o sprânceană. „Serios… asta mă surprinde. Cum l-ai

sfătuit?”

„Nu i-am spus nimic. Stu încearcă să-l facă să regândească situaţia, dar îi este greu să-l facă să se calmeze. Este extrem de supărat din cauza lui Olson”.

Arthur şi-a înclinat capul pe spate şi a reflectat un moment. „Nu cred că ne va afecta. După ziua de mâine vom fi terminat”. Arthur şi-a mirosit coniacul, dar nu l-a băut. „Cum rezistă Garret?”

„Este nervos”.

Arthur şi-a ridicat sprânceana stângă. „Te rog, nu-mi spune că se simte vinovat”.

„Nu, spune că nu-i pasă ce facem, atâta timp cât nu este prins”.

Arthur a zâmbit şi a spus: „L-am citit de la început. Îşi va ţine gura închisă”.

„Dacă nu are o cădere nervoasă în timpul procesului”.

„Nu-ţi face griji, după ziua de mâine se poate relaxa şi vom avea amândoi ceea ce ne dorim. Aminteşte-i domnului Garret să-l împingă pe preşedinte să ia o poziţie mai dură împotriva acestor terorişti. Îl va ajuta să arate mai bine în sondaje. Oamenii tânjesc după securitate în acest moment, iar după încă un asasinat vor întâmpina cu braţele deschise o suspendare a drepturilor”. Arthur s-a ridicat cu graţie şi a deschis humidorul din lemn de cireş de pe masă, oferindu-i un trabuc lui Nance. „Hai să ieşim pe verandă şi să continuăm această

conversaţie la un trabuc bun, un coniac bun şi o privelişte maiestuoasă”. Cei doi s-au ridicat în picioare, legănându-şi cu blândeţe snifterele, şi au plecat din birou în noaptea întunecată.

Marţi seara, Fairfax, Virginia

Casa în stil plantaţie, veche de un secol, a congresmanului Burt Turnquist se afla pe un frumos teren împădurit de un hectar şi jumătate, într-un cartier exclusivist, dar discret. Un singur drum îngust şi şerpuitor străbătea dealurile întortocheate, fără niciun fel de iluminat public care să arate drumul. La sfârşitul toamnei, întunericul cădea pe coasta de est în jurul orei 17: 30. Luna îşi încheia ciclul şi arăta doar o mică fărâmă de alb. Copacii bătrâni şi impunători şi lipsa luminii lunii dădeau cartierului un aspect întunecat şi profund.

Congresmanul se afla în biroul său de la etajul

al doilea, simţindu-se singur şi izolat. Soţia lui era într-o călătorie de afaceri în afara oraşului şi nu se întorcea decât mâine. Cel mai apropiat coleg al său fusese spulberat în după-amiaza precedentă, iar el avea patru persoane complet străine care îl vegheau. În toţi anii în care fusese membru al Congresului Statelor Unite, nu se simţise niciodată ameninţat. Chiar şi după ce Downs, Koslowski şi Fitzgerald fuseseră ucişi, se credea în siguranţă. Turnquist nu a spus nimănui în afară de soţia sa, dar putea înţelege de ce cineva ar fi vrut să-i ucidă. Se gândise la asta de multe ori de când ajunsese în Washington, cu optsprezece ani mai devreme. Pe scurt, nu erau oameni buni. Aveau agendele lor personale meschine şi erau mai preocupaţi să îşi păstreze poziţiile de putere decât să facă ceea ce era corect. An după an, spuneau că sunt pentru o schimbare binevoitoare, iar apoi, în spatele uşilor închise ale comisiilor lor, blocau chiar reformele pe care le îmbrăţişaseră în timp ce candidau pentru realegere.

Turnquist nu a fost trist să îi vadă plecaţi, dar Erik Olson a fost o altă poveste. Olson a fost un bun prieten. Ducuseră atâtea bătălii împreună, lucrând în culise încercând să aducă cele două partide la un punct de mijloc, Olson în Senat şi Turnquist în Cameră. Olson fusese o sursă de putere, ajutându-l

mereu să se orienteze pe un curs sigur în jocul adesea periculos al politicii, îndemnându-l să nu renunţe, sfătuindu-l în probleme profesionale, dar şi personale.

Turnquist îl avertizase pe Olson să nu-l ajute pe preşedinte să formeze noua coaliţie bipartizană în urma asasinatelor. Turnquist i-a spus că, deşi morţile lui Koslowski, Fitzgerald, Downs şi Basset au fost o tragedie, poate că ar putea ieşi ceva bun din ele. Poate că, în sfârşit, ar putea trece reformele pentru care au muncit atât de mult. Olson, care avea întotdeauna principii, i-a spus lui Turnquist că nu era loc pentru anarhie într-o democraţie. Turnquist i-a reamintit prietenului său faptul istoric evident că America a luat fiinţă printr-o revoluţie sângeroasă.

Turnquist şi-a privit jurnalul şi s-a străduit să-şi noteze gândurile. Încerca să se gândească la ce să spună la înmormântarea lui Olson. Blocajul scriitorului l-a cuprins şi s-a uitat pe fereastră, dorindu-şi ca soţia lui să fie acasă. Nu-l putea vedea pe şeriful american care stătea de pază în curtea din faţa casei sale, dar ştia că era acolo. Îl păziseră zi şi

noapte de mai bine de o săptămână, iar congresmanul nu se putea decide dacă îl făceau să se simtă în siguranţă sau nervos.

Patru şerifi americani erau în prezent de pază la casa Turnquist. Trei dintre cei patru şerifi se aflau afară: unul la uşa din spate, altul pe veranda din faţă, iar al treilea stătea într-un sedan la capătul aleii lungi a congresmanului. Cel de-al patrulea şerif era postat în interiorul casei, la poalele scărilor care duceau la etajul al doilea. Erau mai vigilenţi decât fuseseră în timpul supravegherii din săptămâna precedentă. Moartea înflăcărată a celor patru agenţi ai Serviciului Secret din ziua precedentă le-a reamintit că şi ei erau ţinte.

Cartierul în care locuia congresmanul nu se schimbase prea mult în ultimii cincizeci de ani. Terenurile erau împădurite şi mari. Ceea ce separa terenul congresmanului de cel al vecinului din spatele său era un mic pârâu care curgea între cele două proprietăţi. Chiar de cealaltă parte a pârâului, la aproximativ cincizeci de metri de casă, un bărbat a tras cu ochiul din spatele unui copac cu o pereche de

ochelari de vedere pe timp de noapte. Ochelarii au tăiat prin pădurea întunecată şi au focalizat asupra şerifului care stătea de pază la uşa din spate a lui Turnquist. Observatorul ameninţător era acoperit din cap până în picioare în negru, iar faţa îi era vopsită cu machiaj de camuflaj. Purta în spate un pistol mitralieră MP-5 cu un amortizor de sunet de 12 inci ataşat la ţeavă, iar în mâinile sale era ţinută ferm o puşcă de lunetist Magnum de 7 mm, de asemenea cu amortizor de sunet ataşat la ţeavă. A şoptit în microfonul care îi atârna în faţa gurii: „Omega, aici Alfa. Mă mut pe poziţie, terminat". Ţinând puşca la piept şi îndreptată în sus, a ieşit din spatele copacului şi s-a deplasat lateral până când a pus un alt copac între el şi şeriful care stătea de pază la uşa din spate.

Alfa se deplasa pe podeaua pădurii, alunecând printre tufişuri cu o manieră precautăs, ca o pisică. Când a ajuns la pârâu, a băgat încet un picior în apă, apoi l-a urmat cu celălalt, verificându-şi echilibrul înainte de a-şi transfera greutatea de pe un picior pe celălalt. Când a ajuns pe partea cealaltă, a scanat pământul în căutarea unor crengi sau rămurele căzute şi s-a tras pe malul erodat. Făcând o pauză în spatele unui copac, a verificat poziţia paznicului şi apoi ceasul său. Metodic, a alunecat de la un copac la

altul, alegându-şi cu grijă calea. La aproximativ douăzeci de metri de marginea curţii lui Turnquist, asasinul s-a pus pe burtă şi a început să se târască. A ales un pin de la marginea curţii şi s-a strecurat pe sub el, crengile joase ale copacului făcând imposibilă detectarea prezenţei sale. Alpha s-a cuibărit de trunchi şi şi-a verificat ceasul. Era ora 19: 19. Asasinul şi-a tras ochelarii de vedere nocturnă în jurul gâtului şi a aşteptat. Dacă şerifii rămâneau cu rutina lor, urmau să facă rotaţia posturilor în aproximativ zece minute.

În faţa casei, partenerul lunetistului zăcea în şanţul de vizavi de capătul aleii lui Turnquist. Acoperindu-i salopeta tactică neagră era o pătură de lunetist. Ciudata piesă de îmbrăcăminte era formată dintr-o plasă cu ochiuri de plasă de care erau ataşate benzi de pânză de camuflaj. Îi luase mai bine de patruzeci de minute să se târască până la poziţie, răsucindu-se încet prin iarba înaltă şi tufişuri pe burtă, cu MP-5-ul său înghesuit între bărbie şi coate. A ridicat uşor capul şi a mişcat creanga unui tufiş mic din faţa lui. Faţa îi era pictată cu dungi întunecate de machiaj verde şi negru. Prin ochii întredeschişi, a privit sedanul alb aşezat la capătul aleii. Ghemuindu-se înapoi în şanţ, şi-a scos pătura de lunetist de pe corp, a înfăşurat-o într-un ghem strâns şi a pus-o în

rucsac.

Şi-a verificat pentru ultima oară tot echipamentul, iar apoi, imediat după ora 19: 30, sedanul de peste drum a dat cu spatele pe aleea de acces spre casă. Verificând rapid drumul, Omega a sărit în picioare şi a traversat strada în fugă. Când a ajuns pe partea cealaltă, a sărit într-o tufă de tufişuri la un mai mult de trei metri de locul unde fusese maşina. În timp ce respira adânc pentru a-şi menţine ritmul cardiac scăzut, a spus: „Alfa, aici Omega, sunt Omega, sunt pe poziţie, terminat”.

Maşina s-a întors la mai puţin de un minut mai târziu, cu un alt şofer la volan. Omega s-a ghemuit pe un genunchi şi a clipit pentru a îndepărta o picătură de sudoare care i se formase pe frunte. Botul amortizorului său de zgomot era întins până la capătul îndepărtat al tufişului, îndreptat direct spre capul bărbatului de la volanul maşinii. Doar o frunză subţire şi verde ascundea cilindrul negru şi letal. Contrastul dintre vopseaua verde închis şi neagră de pe faţa lui şi albul ochilor îi dădea un aspect reptilian.

Sub pinul din curtea din spate, Alpha şi-a verificat din nou ceasul, apoi, întinzând mâna în faţă, a răsturnat capacele de protecţie de pe vizorul puştii. A îmbrăţişat fundul puştii aproape de obrazul său şi şi-a strecurat ochiul drept în spatele vizorului. Mişcându-şi uşor mâinile, a plasat capul bărbatului care stătea de pază la uşa din spate în mijlocul vizorului. Planul era să mai aştepte încă un minut sau cam aşa ceva, dându-le şerifilor timp suficient pentru a verifica şi a se relaxa. Bărbatul de la uşa din spate şi-a dus radioul la gură şi a spus ceva. Lunetistul era prea departe pentru a auzi, dar ştia ce s-a spus. Când paznicul şi-a coborât radioul înapoi, lunetistul i-a şoptit în căşti: „Omega, aici Alfa. Sunt gata să începem jocul, terminat”.

Alfa a pus comutatorul de siguranţă în poziţia oprit şi a dus trăgaciul lunetistului înapoi cu o crestătură. Reperul a marcat o intersecţie letală pe tâmpla capului mareşalului. Ucigaşul a apăsat pe trăgaci şi un zgomot scuipător a ieşit din capătul amortizorului gros şi negru. Fără să aştepte să vadă rezultatul împuşcăturii, lunetistul a dat drumul la puşcă şi s-a rostogolit spre dreapta, ieşind de sub crengile joase ale pinului, lăsând puşca în urmă. Nu a avut nevoie să verifice dacă glonţul său îşi atinsese ţinta. Ştia că o făcuse.

Sprintendu-se de la pământ, a pornit într-un sprint spre partea dreaptă a casei, şoptind în cască: „Unul doborât, mai sunt trei”. Ajungând deasupra capului, şi-a scos MP-5-ul cu amortizor de la spate şi a scos siguranţa. Apropiindu-se de colţul din faţă al casei, a încetinit pentru un pas şi apoi s-a învârtit pe marginea verandei. A căzut într-un genunchi şi a măturat arma de la stânga la dreapta, căutându-şi următoarea ţintă.

Mişcarea formei negre care venea după colţ a atras atenţia şerifului care stătea de veghe la piciorul treptelor verandei, iar acesta a întins instinctiv mâna spre pistolul său. Înainte ca acesta să poată duce mâna la şold, asasinul a tras trei focuri rapide, două lovindu-l pe şerif în faţă şi al treilea lovindu-l în gât, impactul gloanţelor aruncându-i capul pe spate şi trimiţându-i restul corpului odată cu el. Cu mitraliera îndreptată spre uşa din faţă, ucigaşul a alergat spre omul pe care tocmai îl omorâse şi a şoptit în cască: „Doi doborâţi, mai sunt doi”. Când a ajuns la şerif, a deschis jacheta mortului şi i-a smuls radioul de la centură. Adâncindu-se sub marginea verandei, a aşteptat şi a ascultat radioul şerifului.

La capătul aleii, bărbatul din tufişuri a sărit înainte şi a descărcat patru rafale rapide în scaunul şoferului sedanului. Geamul s-a spart în mii de bucăţi, gloanţele izbindu-se în partea laterală a capului mareşalului. Fără pauză, ucigaşul plătit s-a apropiat de maşină, a înfipt ţeava prin geamul spart şi a tras un ultim cartuş în capul şoferului. Întorcându-se pe picioarele lui, ucigaşul a sprintat pe alee spre casă. Cu adrenalina care-i curgea prin sânge, a lătrat în cască: „Trei morţi, mai e unul”.

Cinci secunde mai târziu, s-a alăturat partenerului său la poalele verandei, cu respiraţia controlată, dar grea. Alfa asculta radioul șerifului pentru a vedea dacă omul din casă fusese alertat. A arătat cu degetul și l-a trimis pe Omega să verifice ferestrele din dreapta ușii de la intrare, iar el s-a dus să le verifice pe cele din stânga. S-au uitat peste balustrada verandei și au privit prin ferestre.

Omega l-a văzut primul, stând la piciorul scărilor şi citind o revistă. „Am găsit numărul patru”, a şoptit el în microfonul său. S-au întâlnit la scările verandei, iar Omega a arătat spre fereastră. „Este o

lovitură clară de la prima fereastră din dreapta”.

Alfa a dat din cap şi a spus: „Mă voi târî pe sub fereastră şi voi lua poziţie pe partea cealaltă. Când îţi dau semnalul, trage două gloanţe în fereastră, iar eu îl voi doborî”. Omega a confirmat din cap şi au început să urce treptele. Alfa s-a pus pe burtă şi s-a târât până în partea cealaltă a ferestrei. Schimbându-şi arma din partea dreaptă în partea stângă, a tras cu ochiul prin fereastră pentru a se asigura că ţinta lui nu se mişcase. Îndepărtându-se de fereastră, i-a făcut un semn din cap partenerului său şi a strâns bine fundul MP-5-ului de obrazul său. Omega a făcut un pas înapoi şi a îndreptat botul amortizorului spre mijlocul ferestrei înalte şi a tras două focuri de armă. O fracţiune de secundă mai târziu, Alfa a păşit în noua deschidere şi şi-a îndreptat arma spre șeriful surprins. Apăsând pe trăgaci, Alfa a trimis trei gloanţe care s-au prăbușit în centrul capului bărbatului. Cu o precizie robotică, cei doi bărbaţi au pus noi încărcătoare în arme şi au trecut prin rama zimţată a ferestrei. Şi-au îndreptat armele în direcţii opuse în timp ce se îndreptau spre piciorul scărilor. S-au auzit paşi de la etaj, iar ei au privit în sus, spre tavan.

O voce gravă a strigat din vârful scărilor: „E totul în regulă acolo jos?”

Fără pauză, Alfa a răspuns: „Îmi pare rău, domnule, am scăpat un pahar. Pot să vă aduc ceva?”

„Nu, nu-i nimic, cobor eu. Mi se face puţin foame”. Turnquist a început să coboare scara, iar Alpha şi-a împins partenerul înapoi şi s-a dat la o parte.

Când congresmanul a ajuns la palierul din mijloc, s-a întors şi a încremenit, privindu-l fix pe bărbatul îmbrăcat în negru. Alpha a apăsat pe trăgaci şi ţeava a sărit. Un şuvoi de gloanţe a ieşit din capătul amortizorului şi s-a izbit de congresmanul Turnquist. Impactul gloanţelor l-a făcut pe congresman să se rostogolească înapoi şi să se izbească de perete, unde a rămas pentru o clipă, blocat de gloanţele care se loveau în piept. Asasinul şi-a luat degetul de pe

trăgaci şi corpul lui Turnquist a alunecat pe pământ, lăsând o dungă roşie aprinsă pe peretele alb.

26

PE LA ORA 19: 55, UN ECHIPAMENT DE POLIŢIE FAIRFAX a trecut prin cartierul deputatului Turnquist. Făcea parte din traseul său obişnuit de patrulare, dar, de la recenta avalanşă de asasinate, îndatoririle sale se schimbaseră de la a-şi petrece nopţile scriind amenzi pentru depăşirea vitezei şi prinderea şoferilor beţi la verificarea diverşilor congresmeni şi senatori care locuiau în partea sa de

oraş. Ajunsese să îi cunoască pe majoritatea şerifilor care erau desemnaţi să îl protejeze pe congresmanul Turnquist şi abia aştepta să se oprească din oră în oră pentru a discuta cu cel care stătea în maşina de la capătul aleii. Când s-a apropiat de sedanul alb, farurile lui au trecut pe deasupra maşinii. Nu se vedea nimeni pe scaunul din faţă, aşa că şi-a îndreptat reflectorul asupra maşinii. Ofiţerul de poliţie şi-a pus echipa în parcare şi a coborât, gândindu-se că oricine era de pază trebuie să fi adormit. Putea să aprecieze cât de plictisitoare trebuie să fie slujba lor. Erau nopţi în care, după un termos plin de cafea, abia reuşea să rămână treaz, iar el era în mişcare. Bieţii de ei stăteau toată noaptea într-un singur loc.

S-a apropiat de fereastră şi a privit înăuntru. Aşa cum crezuse, şeriful era întins pe scaunul din faţă. Poliţistul şi-a apropiat lanterna şi a aprins-o. I-a luat o secundă să proceseze ceea ce vedea. Ochii i s-au deschis larg în timp ce a încremenit şocat la vederea corpului însângerat. După câteva secunde, a înţeles gravitatea situaţiei şi a fugit înapoi la echipa sa pentru a suna la dispecerat.

La primirea apelului de la ofiţerul de la casa lui Turnquist, dispecerul a trimis la faţa locului alte două echipe şi o ambulanţă. Următorul ei apel a fost către şeful poliţiei din Fairfax, care i-a cerut să sune la FBI. La două minute după ce poliţistul de patrulare a găsit cadavrul şerifului, Skip McMahon era la telefon şi cerea un elicopter. El a intrat în sala principală de conferinţe a grupului operativ şi a început să le spună agenţilor pe cine să sune şi ce să facă. Apoi, luându-i pe Jennings şi Wardwell, s-a îndreptat spre acoperişul clădirii Hoover.

Odată ajuns în lift, a arătat spre Wardwell şi a spus: „Contactează Departamentul de Poliţie din Fairfax şi spune-le să te pună în legătură cu ofiţerul de la Turnquist. Kathy, sună la biroul şerifilor şi asigură-te că ştiu ce se întâmplă şi apoi… nu, sună la biroul şerifilor în al doilea rând. Mai întâi sună la patrula de stat din Virginia şi spune-le că, dacă văd maşini cu mai mulţi bărbaţi, între 25 şi 45 de ani, să le tragă pe dreapta pentru interogatoriu şi să se apropie cu mare precauţie. Spune-le să transmită informaţia tuturor departamentelor de poliţie locale”. Amândoi agenţii şi-au scos telefoanele digitale şi au început să bată cu pumnul în tastele numerice. Când au ajuns pe acoperiş, palele elicopterului abia începuseră să se învârtă.

Wardwell l-a tras de mânecă pe şeful său. „Skip, poliţistul aşteaptă întăriri. Spune că nu a auzit nimic de când a ajuns”. Wardwell a strigat în timp ce elicopterul se auzea din ce în ce mai tare. „Vrea să ştie ce ar trebui să facă”.

„Spune-i să aştepte întăriri şi apoi să procedeze cu prudenţă… Şi spune-le să nu atingă nimic”. McMahon avea un sentiment de gol în stomac că nu aveau să găsească niciun supravieţuitor în casa lui Turnquist.

Spălătura rotorului de la propulsoare devenise intensă, suflându-le părul şi cravatele în toate direcţiile. Un bărbat într-o salopetă portocalie strălucitoare le-a făcut semn să se îndrepte spre uşa deschisă a elicopterului şi, cu McMahon în frunte, s-au grăbit să urce cele cinci trepte şi să ajungă pe heliport. Ţinându-şi capetele joase, au fugit pe sub palele care se învârteau şi s-au urcat pe bancheta din spate. Elicopterul a decolat şi a făcut un arc spre nord înainte de a se întoarce pe un curs spre sud-vest, lăsând în urmă luminile strălucitoare ale Washingtonului. În timp ce se îndreptau spre Fairfax,

Virginia, McMahon s-a întors spre Jennings. „Cât de des se verificau şerifii?”

Jennings a strigat la urechea lui McMahon: „La fiecare jumătate de oră. Au făcut check-in-ul la şapte şi jumătate şi erau programaţi să facă din nou check-in la opt”.

„Câţi şerifi au fost desemnaţi pentru congresman?”

„Patru”.

„Care este timpul estimat de sosire a echipei de intervenţie rapidă?”

„Când a fost lansat apelul, cei mai mulţi dintre ei se aflau în laborator şi lucrau la probele colectate ieri în urma atentatului. Avem elicoptere care vor veni să-i ia de pe acoperiş, iar laboratorul lor criminalistic mobil şi echipamentul greu ar trebui să ajungă în jurul orei opt şi patruzeci şi cinci”.

McMahon nu-şi putea scoate din minte viziunea unei echipe de comandouri luând cu asalt casa lui Turnquist. Gândul îl făcu să se gândească la Irene Kennedy şi la generalul Heaney. Şi-a luat telefonul digital din geacă şi a format linia directă către biroul lui Roach. „Brian, vreau să-mi faci o favoare. Adu un elicopter la Pentagon şi pune-l să îi transporte pe generalul Heaney şi pe Irene Kennedy la Turnquist”.

„Consideră că am făcut-o. Tocmai am activat echipa de salvare a ostaticilor. Vor fi în aer şi pe drum în mai puţin de cinci minute. Ar trebui să sosească chiar în spatele tău. Dacă există cel mai mic semn al acestor terorişti, vreau să vă ţineţi bine şi să aşteptaţi să se ocupe ei de asta”.

McMahon se îndoia că ucigaşii aşteptau, dar ştia că Roach trebuia să facă lucrurile ca la carte. „Puneţi HRT să rămână în aer. Dacă am nevoie de ei, îi voi chema”.

„Tu conduci spectacolul. Poliţia din Fairfax a fost în casă?”

„Nu încă. Vă voi suna imediat ce ajung acolo. Suntem la doar câteva minute distanţă”. McMahon a închis, iar următoarele câteva minute au fost punctate de o tăcere nervoasă.

Elicopterul a venit la aproximativ trei sute de picioare şi a înconjurat cartierul căutând un loc de aterizare. Trei maşini de poliţie cu luminile aprinse marcau capătul aleii lui Turnquist. Pilotul elicopterului ştia destul de bine să nu aterizeze în apropierea locului crimei şi să nu-i fie spălată rotorul să trimită probele în aer. A zburat la aproximativ

cincizeci de metri mai jos de casa lui Turnquist şi a verificat zona cu reflectorul său pentru a vedea dacă existau fire. A găsit un loc unde copacii nu reprezentau o problemă şi a aterizat în mijlocul drumului. Cei trei agenţi s-au ghemuit din nou în timp ce fugeau de elicopter. La jumătatea străzii au fost întâmpinaţi de o femeie cu părul negru-cenuşiu care purta o lanternă. S-a uitat la McMahon şi a întrebat: „FBI?”

Skip şi-a întins mâna dreaptă. „Da, eu sunt agentul special McMahon şi ei sunt agenţii speciali Jennings şi Wardwell”.

„Eu sunt şeful de poliţie Barnes. Urmaţi-mă şi vă voi arăta drumul”. Toţi patru au pornit în josul străzii.

„Aţi fost în casă, şefule?”, a întrebat McMahon.

„Nu, abia am ajuns aici”.

„A fost vreunul dintre ofiţerii dumneavoastră în casă?”

„Nu”.

În timp ce se apropiau de sedanul alb, Barnes şi-a îndreptat lanterna în jos şi a luminat mai multe obiecte arămii. „Aveţi grijă pe unde călcaţi, avem câteva cartuşe pe jos”. I-a condus până la fereastra sedanului şi a îndreptat lumina spre mareşalul mort. Bărbatul zăcea prăbuşit peste cotiera din mijloc, cu cioburi de sticlă acoperindu-i corpul. Trei găuri de glonţ erau clar vizibile în partea stângă a capului său.

McMahon a notat distanţa dintre cartuşe şi

maşină şi apoi s-a uitat la mâinile mareşalului. Acestea erau goale. „Să mergem să ne uităm la casă”.

Şefa le-a spus celor doi ofiţeri ai ei să rămână pe loc şi apoi i-a condus pe McMahon, Jennings şi Wardwell pe alee. Pe măsură ce se apropiau de casă, un alt cadavru putea fi văzut pe jos în faţa verandei. Barnes şi-a îndreptat lanterna spre el şi l-a luminat pe şeriful mort. Când s-au apropiat de cadavru, McMahon şi-a întins braţele şi i-a împiedicat pe toţi să se apropie mai mult. „Şefule, pot să împrumut lanterna ta pentru o secundă?”. Barnes i-a înmânat-o, iar Skip a făcut un pas mai aproape de cadavru. Punându-şi lanterna sub subsuoară, şi-a pus o pereche de mănuşi şi s-a aplecat asupra cadavrului. S-a uitat la găurile de glonţ din centrul feţei bărbatului şi apoi la cea din gât. Mâinile mareşalului erau deschise şi zăceau depărtate de corp. Skip şi-a privit pistolul în toc şi a închis ochii.

Ridicându-se din nou în picioare, a spus: „Toată lumea să rămână aici pentru un minut. Eu mă întorc imediat”.

A pornit spre treptele verandei, iar Wardwell a strigat la el: „Skip, nu te duci acolo singur”.

„Ba da, mă duc. Stai pe loc. Cu cât mai puţini oameni se plimbă pe aici, cu atât mai bine”.

Jennings şi-a scos pistolul şi a scos siguranţa. „Intru cu tine!”

Fără să se uite înapoi, McMahon a spus: „Nu, nu vii!”

„Şi dacă mai e cineva înăuntru?”

„Ce crezi că… cei care au făcut asta aşteaptă să fie prinşi? Rămâi unde eşti şi mă întorc imediat”. McMahon a urcat treptele şi a încercat uşa din faţă. Era descuiată. Răsucind uşa înăuntru, l-a văzut pe următorul şerif întins pe podea, cu un picior încă ridicat pe scaun. Stând deasupra cadavrului, ochii lui McMahon au fost atraşi de cele trei puncte roşii care marcau faţa mortului şi apoi au coborât spre pistolul în toc. Suspinând, şi-a ridicat privirea pentru a se scutura din cap şi a văzut dunga roşie strălucitoare de pe peretele de la capătul scărilor. Doar o pereche de pantofi era vizibilă, iar McMahon a început să urce încet spre primul palier.

Îl mai văzuse pe congresman la televizor, dar nu era foarte sigur că trupul pe care îl privea era al lui Turnquist. Spre deosebire de celelalte cadavre, acesta era ciuruit de mai mult de o duzină de gloanţe. Trebuie să fie el, s-a gândit el însuşi. Telefonul lui McMahon a sunat, speriindu-l uşor. Şi-a băgat mâna în haină şi a răspuns. „Alo”.

„Ce ai găsit?” Era directorul Roach la telefon.

„Ei bine, stau deasupra a ceea ce sunt aproape sigur că este cadavrul congresmanului Turnquist”.

„Aţi putea fi mai precis?”

„Omul are o jumătate de duzină de găuri de glonţ în faţă şi în piept, dar trebuie să fie el”.

„Sunteţi sigur?”

„Da”. McMahon s-a uitat fix la cadavrul de la picioarele sale şi a aşteptat ca Roach să vorbească.

„Vreun semn de la cei care au făcut-o?”

„Nu”.

„Ar fi bine să-i spun preşedintelui înainte ca presa să se prindă. Ce altceva mai ai nevoie de la mine?”

„Deocamdată nimic”.

„În regulă, sună-mă dacă apar noutăţi”.

„Aşa voi face”. McMahon a închis telefonul şi s-

a uitat la cadavru, contemplând precizia rănilor din capul lui Turnquist.

Scarlatti şi O'Rourke stăteau în cabina din colţul unui restaurant italian nou şi încă nedescoperit. Se afla la subsolul unei clădiri aflate la aproximativ două străzi de Dupont Circle. Cabina era din lemn pătat de culoare închisă, iar masa era acoperită cu o faţă de masă în carouri roşii şi albe. Singura lumină din restaurant era asigurată de o lumânare la fiecare masă care ieşea dintr-o sticlă veche de Chianti. O'Rourke s-a uitat în jur şi s-a gândit că i-ar fi plăcut locul în alte circumstanţe. Mostaccioli lui avea un gust bun şi vinul nu era rău.

Michael îi spusese lui Liz că Coleman nu era responsabil pentru moartea senatorului Olson şi a celor patru agenţi ai serviciilor secrete, dar omisese să menţioneze implicarea lui Seamus în primele patru asasinate. Nu prea avusese curaj să-i spună lui Liz că viitorul ei bunic era un anarhist sau revoluţionar sau orice alt termen ar fi fost.

Liz încerca pentru a treia oară în douăzeci şi patru de ore să-l convingă pe Michael că ar trebui să se ducă la FBI. „Michael, ştiu că tu şi fratele lui eraţi cei mai buni prieteni, dar omul acela i-a ucis pe preşedintele Camerei, doi senatori şi pe preşedintele Comisiei de Credite a Camerei”.

„Vorbeşte mai încet”.

Liz s-a apropiat mai mult. „Trebuie să-l predai. Nu-mi pasă dacă nu a avut nimic de-a face cu moartea lui Erik”.

„Pentru ultima oară, Liz, nu am de gând să-l predau”.

„Nu te înţeleg”.

Michael a privit-o îndelung şi apoi a răspuns: „Nu mă aştept să înţelegi de ce mă simt aşa cum mă simt”.

„Ce vrea să însemne asta?” a spus Liz în defensivă.

„Nu ai niciun motiv să crezi că acei oameni meritau să moară. Ai trăit o viaţă foarte frumoasă”. Liz i-a aruncat o privire încruntată, iar Michael a spus: „Nu spun că nu ai muncit din greu, spun doar că ai avut o viaţă frumoasă. Părinţii tăi sunt încă în viaţă. Fratele şi sora ta sunt în viaţă. Nu ţi s-a întâmplat nimic care să te facă să te uiţi la liderii noştri politici cu un ochi cu adevărat critic”.

„Deci, doar pentru că nu am pierdut pe cineva apropiat” – Liz şi-a încrucişat braţele peste piept – „nu sunt potrivită pentru a-i judeca pe reprezentanţii mei politici?”

„Nu am spus că nu eşti potrivită să judeci. Încerc doar să spun că nu cred că înţelegi de ce mă simt aşa cum mă simt”.

„Oh, înţeleg de ce te simţi aşa cum te simţi. În ciuda faptului că nu mă laşi să intru, înţeleg. Moartea părinţilor tăi şi a lui Mark este un lucru oribil, dar nu cred că aceste asasinate bizare vor rezolva ceva. Trebuie să laşi trecutul în urmă şi să mergi mai departe cu viaţa ta”.

Michael şi-a pus furia în frâu, dar chiar şi aşa vocea lui a devenit puţin mai puternică. „Liz, este uşor să spui că înţelegi ceva atunci când nu ai trăit acea experienţă şi este şi mai uşor să spui cuiva să treacă peste ceva atunci când tu nu ai trecut niciodată prin asta. Poţi să spui că înţelegi, dar nu vei înţelege niciodată cu adevărat până când nu ai trăit-o”.

„Şi ce dacă? Vrei să-mi pierd părinţii ca să pot empatiza cu tine?”

„Nu, dragă”. El a întins mâna spre mâna ei. „Nu vreau să treci niciodată prin astfel de durere. Când părinţii mei au fost ucişi, fraţii şi sora mea au fost jefuiţi. Au fost jefuiţi de vise niciodată realizate şi de momente care ar fi trebuit să fie. Nu au apucat niciodată să se uite în tribune în timpul unuia dintre meciurile lor şi să-i vadă pe mama şi pe tata aplaudând. Când meciurile s-au terminat şi au ieşit din vestiar… toţi ceilalţi copii primeau îmbrăţişări şi sărutări de la mamele lor, dar fraţii şi sora mea nu au avut parte de aşa ceva. Când veneau acasă de la şcoală, nu aveau o mamă sau un tată care să-i ajute la teme, iar când luau cina, la masă erau două locuri goale. Părinţii mei nu au apucat să-i vadă crescând pe cei cinci copii pe care i-au adus pe lume”. Michael s-a oprit şi a privit în altă parte.

Liz s-a uitat în jurul flăcării lumânării şi a întrebat: „Dar tu?”

Michael a ridicat din umeri. „Sunt bine”.

„Ba nu, nu eşti”. Ea i-a tras mâna mai aproape. „Ce vise ţi-au lipsit?”

Michael s-a oprit pentru o clipă. „Tatăl meu a fost idolul meu din copilărie. El a fost tot ceea ce mi-am dorit vreodată să fiu. Mama mea… a fost cea mai bună prietenă a mea… cea mai drăguţă şi mai grijulie persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Fiecare sărbătoare, fiecare eveniment din ultimii zece ani a fost incomplet şi aşa va fi pentru tot restul vieţii mele”. Ochii lui Michael s-au sticlosit. „Când ne vom căsători, va fi cea mai fericită zi din viaţa mea, dar tot mă voi uita la prima bancă, la cele două locuri goale, şi mă voi gândi la cât de frumos ar fi fost să-i am acolo”. Liz i-a strâns mâna cu putere, iar Michael a forţat un zâmbet. „Când vom avea primul nostru copil, el sau ea va avea un singur set de bunici, iar părinţii mei nu vor fi avut niciodată şansa de a-şi ţine nepotul în braţe.

„Mi-au fost furate toate aceste momente şi multe altele... şi de ce?" Cu o voce liniştită a spus: „Totul pentru că un beţiv, care a dovedit de nenumărate ori că va continua să se îmbete şi să se urce la volan, a fost lăsat să plece liber. Şi de ce i s-a permis să se plimbe pe străzi? Pentru că nu avem suficienţi bani pentru a-l ţine în închisoare". Michael s-a înţepat în piept. „Lasă-mă să-ţi spun un mic secret. Noi avem banii necesari. Avem mai mult decât suficienţi, doar că egocentriştii care conduc această ţară preferă să-i cheltuiască pe programe care le aduc voturi. De aceea cred că au meritat să moară. Este mai personal pentru mine, deoarece inacţiunea lor a costat vieţile părinţilor mei şi viaţa lui Mark Coleman, şi de aceea nu mă duc la FBI.

„Nu mă aştept ca omul obişnuit să fie de acord cu mine. Majoritatea oamenilor au destule motive de îngrijorare doar pentru a trece prin viaţa de zi cu zi, dar atunci când pierzi pe cineva sau ceva apropiat, lucrurile capătă un ton mai serios".

Liz şi-a şters o lacrimă de pe obraz şi a dat din cap. Michael s-a întins şi i-a periat obrazul cu

şerveţelul.

Gazda s-a apropiat de masă şi a întrebat: „Scuzaţi-mă, domnule. Sunteţi Michael O'Rourke?”

„Da”.

„Aveţi un apel telefonic la standul hostessului”.

„Cine ştie că suntem aici?”, a întrebat Liz.

„I-am spus lui Seamus, în caz că avea nevoie să

dea de mine. Mă întorc imediat”.

Michael s-a ridicat şi a urmat-o pe chelneriţă prin micul restaurant. Liz l-a privit vorbind la telefon şi a devenit îngrijorată când l-a văzut închizând ochii şi clătinând din cap. După ce a vorbit doar vreo zece secunde, Michael i-a dat telefonul hostessului şi s-a întors la Liz.

„Era Seamus?”, a întrebat ea.

Michael a dat din cap că da şi şi-a scos clema pentru bani. A aruncat o bancnotă de o sută de dolari pe masă şi a întins mâna către Liz. „Haide, să mergem. Reţelele de televiziune anunţă că congresmanul Turnquist a fost asasinat”.

McMahon stătea singur la etaj, în biroul lui Turnquist. Avea ochii închişi şi o pereche de mănuşi subţiri din piele pe mâini. Cadrul său mare se odihnea confortabil într-un balansoar vechi din lemn. Legănatul scaunului avea un efect hipnotic, iar Skip se afla în mijlocul încercării de a reconstitui modul în care Turnquist şi şerifii fuseseră ucişi. Şi-a imaginat un grup de bărbaţi îmbrăcaţi sumbru care se deplasa pe poziţii şi apoi îi omorau simultan pe cei trei paznici de afară cu arme cu amortizor. Trebuia să fi folosit arme cu amortizor. Toate indiciile indicau că şeriful dinăuntru nu avea habar că ceilalţi fuseseră ucişi.

O agentă şi-a băgat capul prin uşa deschisă. „Skip, jos sunt două persoane care întreabă de tine”.

„Cine sunt ei?”

„Nu ştiu. Unul dintre ei este un puşcaş marin.

Mi-au spus că îi aştepţi”.

McMahon a aruncat scaunul în faţă şi a sărit din el. Aşteptase cu entuziasm să compare notiţele cu Heaney şi Kennedy. Luând-o pe scara din spate, a coborât scările, a trecut prin bucătărie şi a coborât pe hol până la veranda din faţă. Echipa de intervenţie rapidă sosise şi îşi pregătea echipamentul. Casa lui Turnquist semăna mai degrabă cu un platou de filmare decât cu o scenă a unei crime. Peste tot erau proiectoare, luminând întreaga curte. Zumzetul generatoarelor se auzea în aerul liniştit al nopţii. Generalul Heaney şi Irene Kennedy stăteau lângă treptele de pe peluza din faţă şi vorbeau între ei. McMahon s-a apropiat şi a spus: „Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede. Aţi văzut vreunul dintre cadavre?”

„L-am văzut pe cel de pe alee şi pe celălalt chiar acolo”. Generalul Heaney a arătat spre mareşalul mort de pe peluza din faţă.

„Ei bine, înainte de a începe să vă iau minţile, aş vrea să vă uitaţi la toate cadavrele”. Skip i-a condus pe trepte, spunând: „Toţi şerifii purtau veste antiglonţ, dar nu prea au fost de folos”. Un fotograf făcea fotografii, iar mai mulţi agenţi luau notiţe şi vorbeau. McMahon le-a cerut să se dea la o parte pentru un moment.

Heaney şi Kennedy au examinat poliţistul mort care zăcea la poalele scărilor. S-au uitat la cele trei găuri de glonţ din centrul feţei mortului şi apoi la pistolul şi radioul din toc. Kennedy s-a uitat în sufragerie şi a arătat spre geamurile sparte. „Împuşcăturile au venit de acolo, presupun”.

McMahon a dat din cap. „Am găsit cinci tuburi de cartuşe pe verandă”.

Heaney s-a uitat la pata de sânge de pe peretele palierului. „Ăsta e congresmanul?”

„Da”.

„Pot să urc acolo?”

„Sigur”.

Heaney și Kennedy au urcat pe scări, în timp ce McMahon a rămas lângă hol. Stând lângă cadavru, Kennedy a spus: „Iisuse, chiar s-au descărcat pe el”.

„Da, am numărat cel puţin opt lovituri. Poate mai multe”, a răspuns Heaney.

„Ai vreo idee de ce au pompat atât de multe în el?”, a întrebat McMahon de la baza scărilor.

„Două posibilităţi”, a răspuns Heaney. „Prima fiind că au vrut, evident, să se asigure că este mort, iar a doua” – Heaney a arătat spre tuburile de cartuş de la picioarele lui McMahon – „doi sau mai mulţi bărbaţi au tras focurile de armă. Cei de la balistică ar trebui să ne poată răspunde la această întrebare”. Kennedy şi Heaney au coborât tropăind înapoi pe scări.

„Să ne uităm din nou la cel din faţă”. McMahon i-a condus afară pe uşa din faţă şi a coborât treptele. „Tipul ăsta a primit două lovituri în faţă şi una în gât”. McMahon s-a aplecat şi a ridicat jacheta bărbatului. „Arma lui este încă în toc, dar îi lipseşte radioul. L-am găsit acolo sus, pe verandă, lângă fereastra spartă”.

Kennedy s-a uitat la fereastra spartă şi s-a

întors la bărbatul de la picioarele ei. „Au luat radioul ca să afle dacă tipul dinăuntru ştia ce se întâmplă”.

Heaney s-a uitat spre partea laterală a casei. „Împuşcăturile au fost trase de acolo?”

„Da”. McMahon s-a îndreptat spre curtea laterală. „Am găsit câteva cartuşe aici. Se pare că făptaşul a tras trei focuri de armă. Două l-au nimerit pe om direct în faţă, iar al treilea l-a lovit în gât”. Heaney şi Kennedy s-au uitat la tuburile de cartuş şi au judecat distanţa dintre împuşcături.

„Presupun că ultimul şerif este în spate?”, a întrebat Irene.

„Da. Urmaţi-mă”. Cei trei au ocolit partea

laterală a casei şi au mers în curtea din spate. În timp ce se apropiau de cadavru, McMahon a spus: „Un singur glonţ în cap”. Skip s-a aplecat şi a deschis jacheta şerifului. „Arma lui este în toc şi radioul este la şold”.

Heaney şi Kennedy s-au uitat la cadavru doar o secundă, apoi şi-au întors atenţia de la şerif şi de la casă. Au cuprins întregul peisaj fără să scoată un cuvânt, rotindu-şi capetele dintr-o parte în alta, cu ochii concentrându-se strâns pe întunericul aflat dincolo de raza de acţiune a proiectoarelor. Fără să se întoarcă, Heaney a întrebat: „Skip, poţi să-i faci să stingă luminile astea?”

McMahon i-a spus ceva unuia dintre agenţi, iar luminile au fost tăiate, lăsând aprinsă doar lumina mică de deasupra uşii din spate.

Generalul a început să traverseze curtea spre

linia copacilor. McMahon şi Kennedy au urmat-o cu câţiva paşi în urmă, iar o clipă mai târziu au dispărut în pădure.

Heaney a navigat cu uşurinţă prin pădurea întunecată, ferindu-se pe sub crengi şi peste crengile căzute cu care McMahon şi Kennedy se luptau. Când au ajuns la pârâu, s-au oprit şi s-au întors spre casă. Kennedy a întrebat: „Ce părere aveţi, domnule general?”

Generalul Heaney s-a uitat la agenţii FBI care stăteau lângă uşa din spate. „Nu ne pot vedea, nu-i aşa?”

„Nu stând sub lumina aceea, nu pot”, a răspuns Kennedy. „Şi nici măcar nu purtăm echipament de camuflaj. Lumina ajunge doar până la capătul curţii şi apoi se stinge”.

Heaney s-a uitat spre cealaltă parte a pârâului. „Cred că au fost doi sau mai mulţi bărbaţi. Ar fi putut fi unul singur, dar ar fi fost foarte dificil. Au intrat şi au ieşit în mai puţin de un minut, iar şerifii nu au ştiut niciodată ce i-a lovit, după cum reiese din faptul că niciunul dintre ei nu şi-a scos arma. Unul sau doi bărbaţi s-au strecurat prin pădure aici în spate şi au doborât santinela de la uşa din spate cu un singur foc de puşcă în cap. Şeriful de la uşa din faţă a fost doborât apoi cu o puşcă de asalt, iar apoi a fost ucis bărbatul din maşina de la capătul aleii".

„Sunt de acord", a spus Kennedy.

„De ce acest ordin?", a întrebat McMahon.

„Când l-au omorât pe cel din maşină, a trebuit să îl împuşte prin fereastră. Dacă îl omorau pe el primul, şeriful din faţă auzea geamul spart şi îşi lua arma sau radioul sau ambele. Nu a apucat niciuna

dintre ele, pentru că era deja mort când s-a tras în fereastră. În orice caz, bărbaţii de afară au murit la câteva secunde unul de altul”. Generalul a clătinat din cap. „Şerifii ăştia nu au avut nicio şansă. Tipii care au făcut asta erau buni. Împuşcăturile în cap sunt cât se poate de precise, şi sunt în stil comando, trei rafale rapide în cap”.

„Cum naiba au ajuns atât de aproape de tipul din maşină? A fost împuşcat de la mică distanţă”.

„Sunt destule ascunzători pe aici. Cu un camuflaj potrivit, un comando nu ar avea probleme să se strecoare la mai puţin de trei metri de maşina aceea. După ce se vor ocupa de cei trei paznici de afară, tot ce trebuie să se îngrijoreze este ultimul şerif dinăuntru. Ucigaşii pun mâna pe unul dintre radiourile şerifului pentru a se asigura că paznicul dinăuntru nu a fost alertat… din moment ce arma lui este încă în toc, este destul de evident că nu a fost alertat. Îl împuşcă de la fereastră, iar apoi Turnquist coboară să afle ce a fost zgomotul, sau poate că era în drum spre parter când s-a întâmplat. Au intrat şi au ieşit în mai puţin de un minut, un minut şi jumătate

cel mult, şi tot ce lasă în urmă sunt cinci cadavre şi câteva duzini de cartuşe. Foarte curat, foarte profesionist. Îmi pare rău că par atât de lipsit de inimă, dar îmi dau doar părerea mea profesională”.

„Nu e nevoie de scuze, domnule general. Pentru asta v-am adus aici. Ce părere ai, Irene?”

„Generalul are dreptate. Lucrurile pot merge întotdeauna prost atunci când conduci o operaţiune ca aceasta, dar în raport cu unele dintre misiunile pe care le-am desfăşurat, acest lucru ar fi fost floare la ureche. Aceşti şerifi nu sunt antrenaţi pentru a face faţă unei astfel de ameninţări letale. Noi ne antrenăm comandourile pentru a fi capabile să învingă cele mai bune sisteme de supraveghere din lume, să treacă de câinii de pază, să se strecoare printre teroriştii cu trăgaciul înarmat până în dinţi, apoi să ucidă în tăcere şi să scape fără să fie observaţi... Băieţii care au făcut asta sunt buni şi sunt obişnuiţi să înfrunte obstacole mult mai grele decât patru şerifi americani înarmaţi cu radio şi pistoale”.

McMahon şi-a muşcat buza superioară şi s-a gândit la ceilalţi congresmeni şi senatori, majoritatea dintre ei având mai puţină protecţie decât Turnquist. Ideea lui Kennedy era clară: dacă aceşti indivizi nu erau prinşi, el îşi va petrece mai multe nopţi stând deasupra unor cadavre. „Am nevoie ca ei să greşească... Am nevoie de o pauză”, a murmurat McMahon.

„Nu m-aş baza pe asta”, a răspuns Heaney.

CHEVY TAHOE VERDE-ÎNCHIS CAZUL VERDE-ÎNCHISESCU a rulat spre EST pe autostrada 50. Era puţin trecut de miezul nopţii şi traficul era lejer. Michael a menţinut viteza sub şaizeci şi cinci de kilometri şi a rămas pe banda din dreapta. Mâna lui stângă apuca lejer volanul în timp ce se sprijinea de cotiera din mijloc. Radioul era reglat pe un post de ştiri AM, dar el nu asculta. Întrebarea despre cine se afla în spatele crimelor lui Turnquist şi Olson îi pulsa în minte.

Ieşirea pentru cabină se apropia, iar O'Rourke a apăsat pe intermitent. Virat spre dreapta, camionul a pornit pe rampa de ieşire. În timp ce încetinea pentru semnul de oprire, a coborât geamul şi a lăsat aerul rece al nopţii să îi sufle pe faţă.

Briza răcoroasă care sufla prin geam se simţea revigorantă, dar, pe măsură ce maşina accelera, vântul care se strecura prin geam devenea enervant. Michael a apăsat un buton, închizându-l. Cinci minute mai târziu, drumul nemarcat spre cabană a apărut rapid, iar Michael a frânat brusc. Pietrişul s-a scurs de sub pneuri în timp ce el s-a înclinat în curbă şi a

accelerat pe drumul îngust. Trăgând între două maşini, a coborât, a mers până în spatele camionului şi a coborât hayonul. Duke a sărit jos şi a început să miroasă pământul în timp ce alerga în cercuri. Mergând spre verandă, Michael a fluierat o dată, iar Duke a sărit pe lângă el.

Michael l-a mângâiat pe Duke pe cap şi i-a spus să rămână. Intrând în cabană, Michael şi-a dat jos jacheta şi a aşezat-o pe spătarul canapelei. Seamus şi Scott Coleman stăteau la masa din bucătărie. Salutările au fost secrete. Michael şi-a cerut scuze că a întârziat şi a luat o cană din dulap. În timp ce se aşeza, a întrebat: „Ce naiba o să facem ca să oprim asta?". În timp ce Michael îşi turna nişte cafea în ceaşcă, şi-a ridicat privirea în sus în căutarea unui răspuns, dar nu a primit niciunul. A luat o înghiţitură de cafea şi a întrebat: „Ştim vreun detaliu despre ce s-a întâmplat cu Turnquist?"

Coleman a spus: „Congresmanul a fost împuşcat de aproximativ douăsprezece ori de la mică distanţă. Patru şerifi americani au fost de asemenea ucişi. Se spune că a fost foarte curat şi foarte

profesionist. Niciunul dintre şerifi nu a fost împuşcat”.

Michael a închis ochii şi a întrebat: „Avem vreo idee cine face asta sau de ce?”

Seamus a ridicat din umeri şi a spus: „Erik şi Turnquist sunt de mult timp în Washington. Sunt sigur că şi-au făcut o mulţime de duşmani de-a lungul anilor. Adevărata întrebare este: cine ar avea tipul de contacte care să facă aşa ceva într-un timp atât de scurt?”

Coleman îşi lăsă jos ceaşca de cafea şi spuse: „Sunt de acord. Trebuie să presupunem că cel care se află în spatele acestei acţiuni are puterea şi relaţiile necesare pentru a pune la cale o astfel de operaţiune în mai puţin de o săptămână. Asta scurtează considerabil lista”.

Michael s-a gândit la tipul de oameni care ar avea o asemenea putere şi a spus: „Din păcate, nu avem contacte care să activeze în aceste cercuri”.

„Eu am câteva”, a spus Coleman, „dar dacă încep să pun întrebări, vor vrea să ştie de ce sunt atât de interesat”.

Seamus a clătinat din cap. „O idee proastă. Ultimul lucru pe care vrem să-l facem acum este să atragem atenţia asupra noastră”.

„Sunt de acord”, a spus Michael, „dar trebuie să facem ceva”.

Seamus şi-a împins ceaşca de cafea înainte. „Am pe cineva în care pot avea încredere şi care are

relaţii foarte bune în comunitatea serviciilor de informaţii, sau cel puţin avea”.

„Cine?”, a întrebat Coleman.

„Augie Jackson”.

„Cine este Augie Jackson?”

„Este un prieten foarte bun… foarte vechi. Am fost împreună în Marină în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. După război, s-a angajat la CIA şi a devenit unul dintre cei mai buni analişti europeni ai agenţiei. S-a pensionat în urmă cu un an. Este cel mai cinstit om pe care l-am întâlnit vreodată”.

„Cât de des ţineţi legătura cu el?”

„Vorbim cel puţin o dată pe lună. În fiecare vară zburăm în Canada pentru câteva zile de pescuit şi, de obicei, mă duc să-l văd toamna pentru o mică vânătoare de raţe… Locuieşte în Georgia”.

„Crezi că poţi să-l întrebi ce crede fără să atragi atenţia asupra implicării noastre?” întrebă Michael.

Seamus s-a gândit un minut şi a spus: „Cred că da”.

„În regulă, vezi ce poţi afla. Am încredere în Augie”. Michael a mai luat o înghiţitură de cafea. „Acum, ce facem între timp?”

Coleman s-a aplecat pe spate şi şi-a încrucişat braţele. „Asta e greu. În toată planificarea noastră, nu am prevăzut niciodată că s-ar putea întâmpla aşa ceva”. Fostul SEAL şi-a dat ochii peste cap. „Nu ştiu… ceva îmi spune că ar trebui să stăm ascunşi şi să vedem ce se întâmplă. Cred că există încă o şansă bună ca reformele să fie implementate”.

Michael a spus: „Categoric nu. Voi aţi pornit chestia asta şi o veţi opri înainte ca altcineva să fie ucis”.

Seamus s-a uitat fix la Michael. „Nu avem contactele necesare pentru a ne băga nasul pe aici”.

„FBI-ul are”.

„Şi?”

„Cred că trebuie să-i avertizăm că mai este cineva implicat în asta”.

„Ce va rezolva asta?”, a întrebat Seamus.

„Dacă îi sunăm, vor trebui să ne ia în serios. Vor trebui să cerceteze cine ar avea motivul şi contactele necesare pentru a-i ucide pe Erik şi pe congresmanul Turnquist. Dacă vor începe să pună întrebări şi să scormonească, poate că îi vor speria pe aceşti oameni înainte de a mai ucide pe cineva”.

Seamus s-a încruntat şi Coleman a spus: „Nu-mi place ideea”.

Michael şi-a aşezat antebraţele pe masă. „Voi doi aţi început chestia asta şi, fie că îmi place sau nu, am fost târât în ea. Nu am de gând să vă condamn pentru ceea ce aţi făcut, dar o voi face dacă veţi sta degeaba în timp ce mai mulţi oameni buni sunt ucişi. Vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a opri acest grup să ucidă din nou, chiar dacă asta înseamnă să fim prinşi. Am fost clar?”

Coleman şi Seamus au dat din cap cu reticenţă că da.

Ceasul de pe birou arăta că era ora 6: 12 dimineaţa, miercuri. McMahon stătea pe scaunul său, cu faţa sprijinită pe un teanc de rapoarte. Plecase din casa lui Turnquist în jurul miezului nopţii şi se întorsese la clădirea Hoover pentru a-l informa pe Roach. De atunci fusese ocupat cu repartizarea noilor agenţi la uciderea lui Turnquist şi cu pregătirea unei şedinţe de informare la Casa Albă la ora 8 dimineaţa. Cândva, în jurul orei 5 dimineaţa, îşi lăsase capul în jos pentru un pui de somn rapid. Era prea obosit ca să se ridice şi să se ducă pe canapea. Avertismentul transmis de Irene Kennedy şi de generalul Heaney că

ar putea să-şi petreacă mai multe seri stând în picioare lângă bodyguarzi şi politicieni morţi îl descurajase puţin pe McMahon. Ştia cum să se menţină în ritm în suişurile şi coborâşurile unei anchete, dar aceasta era mai frenetică decât majoritatea. Cadavrele nu mai veneau unul câte unul, iar acum că unii colegi poliţişti fuseseră ucişi, ancheta căpătase un ton mai personal. Când erau doar senatori şi deputaţi ucişi, el privea cazul cu mai multă detaşare.

McMahon era cufundat într-un vis intens când un zgomot l-a surprins. I-a luat o clipă să realizeze că se afla în biroul său şi că telefonul, nu ceasul deşteptător, era cel care făcea zgomotul iritant. Şi-a ridicat brusc capul şi s-a repezit la receptor. „Alo”.

Michael stătea în spatele BMW-ului în timp ce Coleman naviga pe străzile rezidenţiale înguste din Adams Morgan. Alături de O’Rourke, pe bancheta din spate, se afla un telefon mobil cu brăţară pe care Coleman îl cumpărase prin intermediul unei terţe părţi din Taiwan cu trei luni mai devreme. Telefonul securizat era montat într-o servietă din piele. De

receptor era ataşat un modulator de voce care convertea vocea lui Michael în tonuri electronice generice. Telefonul a fost prezentat ca fiind rezistent la urmărire şi putea fi folosit în staţionare, dar nicio' Rourke, nici Coleman nu erau dispuşi să aibă încredere totală în el, aşa că au rămas în mişcare atunci când l-au folosit.

„Agent special McMahon?", a întrebat Michael.

McMahon a devenit rigid la auzul vocii electronice. Înainte de a răspunde, a apăsat un buton de lângă telefon, începând să depisteze apelul primit. Cu ezitare, a spus: „Da, el este".

„Voi presupune că înregistraţi şi urmăriţi acest apel, aşa că voi fi scurt. Oamenii care i-au ucis pe senatorul Fitzgerald, congresmanul Koslowski, senatorul Downs şi congresmanul Basset nu i-au ucis pe senatorul Olson, congresmanul Turnquist şi

gărzile lor de corp”.

Au fost câteva secunde de tăcere la telefon, în timp ce McMahon încerca să înţeleagă ceea ce tocmai auzise. „Nu sunt sigur că vă înţeleg”.

„Există un al doilea grup de ucigaşi. Un grup care i-a ucis pe Olson, Turnquist şi gărzile lor de corp”.

„De ce te-aş crede?”

Michael anticipase pesimismul lui McMahon şi îi ceruse lui Coleman câteva frânturi de informaţii care să dea crezare apelului. „L-am lăsat în viaţă pe Burmiester”.

McMahon s-a gândit la bătrânul care locuia vizavi de congresmanul Koslowski. Omul pe care îl găsiseră drogat şi legat în dimineaţa primelor trei asasinate. „Multă lume ştie despre Burmiester. Asta nu dovedeşte nimic”. McMahon încerca să tragă de timp şi să le dea timp computerelor să localizeze apelul.

„Domnule McMahon, noi nu ucidem agenţi ai serviciilor secrete şi şerifi americani. Aşa cum am afirmat în ultimul mesaj pe care vi l-am lăsat, avem un respect profund pentru membrii comunităţii de aplicare a legii. Lupta noastră este cu politicienii, nu cu dvs”.

„Aici vă înşelaţi…”

Michael i-a tăiat calea. „Puneţi-vă o singură întrebare. Dacă am fost dispuşi să ucidem patru agenţi ai Serviciului Secret pentru a ajunge la Olson

şi patru şerifi americani pentru a ajunge la Turnquist, de ce nu l-am fi aruncat în aer pe preşedinte vinerea trecută?". O'Rourke a lăsat întrebarea în aer şi apoi a spus: „Răspunsul este că nu i-am ucis pe Olson şi Turnquist. Altcineva a făcut-o".

„De ce îmi spui asta?"

„Pentru că nu vrem să vedem oameni nevinovaţi murind".

„Şi Basset şi ceilalţi erau vinovaţi?"

O'Rourke se uită la ceas. „Dl. McMahon, nu am timp să mă implic într-o dezbatere cu tine acum, aşa că ascultă-mă cu atenţie. Nu ştiu cine ar fi vrut să-i ucidă pe Turnquist şi Olson sau de ce, şi nu sunt în

măsură să aflu. Tot ce ştiu este că au ucis opt ofiţeri federali de aplicare a legii şi probabil că vor mai ucide şi mai mulţi dacă nu îi opriţi”.

„Și cum rămâne cu dumneavoastră? Aţi terminat de ucis?”

„Da”.

McMahon a început să vorbească, dar linia s-a întrerupt.

28

LIMOZA lui ROACH s-a oprit în faţa intrării executive de vest a Casei Albe, iar directorul şi McMahon s-au grăbit spre uşă. Întârziau cu aproape douăzeci de minute. Jack Warch îi aştepta şi i-a condus rapid pe lângă punctul de control de securitate şi în Sala de Situaţii.

Preşedintele vorbea şi s-a oprit când au intrat. Toată lumea s-a întors şi i-a privit pe Roach şi McMahon în timp ce aceştia îşi ocupau locurile. „Îmi cer scuze că am întârziat, domnule preşedinte”, a

spus Roach. „A fost o evoluţie de ultim moment de care a trebuit să ne ocupăm”.

Preşedintele Stevens a ignorat explicaţia şi s-a uitat înapoi la Mike Nance. Printre cei prezenţi se numărau directorul CIA, Stansfield, directorul Serviciului Secret, Tracy, secretarul Apărării, Elliot, generalul-şef interarme Flood şi Stu Garret.

Nance a spus din capătul celălalt al mesei: „Aşa cum spuneaţi, domnule preşedinte”.

„Evident, FBI şi Secret Service nu pot garanta siguranţa congresmenilor şi senatorilor noştri. În ultimele două zile, telefonul meu nu a încetat să sune. Fiecare politician din acest oraş cere să li se acorde mai multă protecţie şi nu-i condamn. Este destul de rău că nu putem să-i prindem pe aceşti terorişti, dar este de neiertat că nu putem să-i împiedicăm să ucidă”. Stevens i-a aruncat lui Roach o privire de

dezgust. „După câteva discuţii cu generalul Flood şi cu secretarul Elliot, am decis să declar legea marţială pentru zona imediată din jurul Capitoliului, clădirile de birouri ale Senatului şi Camerei Reprezentanţilor şi Casa Albă. Elemente ale primei Forţe Expediţionare a Infanteriei Marine şi ale Regimentului 101 de Rangeri Aeropurtaţi vor fi folosite pentru a securiza perimetrul. Aceste unităţi vor fi în ţinută de luptă completă şi vor avea asupra lor muniţie reală. Generalul Flood m-a informat că această fază a operaţiunii va fi gata până la apusul soarelui.

„În plus faţă de aceste măsuri suplimentare, am de gând să extind pentru fiecare membru al Congresului şi senator opţiunea de a se muta, împreună cu familiile lor, la Fort Meade pe durata acestei crize. Comandamentul Naţional de Transport Aerian va transporta cu avionul o sută patruzeci şi două de remorci de lux pe care generalii noştri le folosesc atunci când se află în manevre pe teren. Fort Meade are, de asemenea, peste două sute de unităţi de cazare care nu sunt folosite şi, dacă asta nu este suficient, avem peste o mie de corturi moderne echipate cu generatoare, instalaţii sanitare şi de încălzire. Oamenii generalului se ocupă chiar acum de detalii şi estimează că vor avea totul gata de

plecare în patruzeci şi opt de ore.

„Între timp, generalul atrage unităţi speciale de securitate din armată, marină, aviaţie şi puşcaşi marini pentru a se ocupa de protecţia membrilor de rang înalt ai Camerei şi Senatului. Cele mai multe dintre aceste unităţi sunt specializate în securitatea bazelor. Mi s-a spus că sunt foarte bine înarmate şi antrenate în tactici de contracomandă. Am vorbit cu liderii ambelor partide şi au fost de acord să se reunească din nou pentru o sesiune legislativă luni dimineaţă, după ce aceste noi măsuri de securitate vor fi puse în aplicare. Până atunci, toate activităţile oficiale vor fi suspendate”. Preşedintele s-a uitat la Roach şi a spus: „Nu mă bucur că sunt nevoit să iau aceste măsuri drastice, dar incapacitatea agenţiilor noastre federale de aplicare a legii de a opri valul de violenţă nu mi-a lăsat nicio alternativă”.

Stu Garret avea cea mai mică urmă de zâmbet pe buze în timp ce îl privea pe Stevens punându-l la punct pe Roach. Preşedintele repeta aproape textual ceea ce Garret îi spusese să spună cu o oră mai devreme.

McMahon, pe de altă parte, nu găsea nimic amuzant în această situaţie. Nu-i plăcea să-şi privească şeful cum se lua la harţă pentru ceva ce nu era vina lui. Şi-a întors privirea de la preşedinte pentru a-şi ascunde dezgustul, în timp ce îşi amintea că Roach sugerase iniţial ca armata să fie chemată pentru a ajuta la securizarea zonei din jurul Capitoliului, iar preşedintele şi Garret spuseseră nu.

Roach a ridicat din umeri comentariile preşedintelui şi a dus discuţia mai departe. „Domnule preşedinte, am avut o evoluţie foarte neobişnuită în ceea ce priveşte ancheta. Agentul special McMahon a primit un alt telefon de la terorişti în această dimineaţă”. Roach s-a uitat la McMahon. „Skip”.

McMahon şi-a curăţat gâtul. „În această dimineaţă, în jurul orei şase şi cincisprezece, am primit un apel telefonic foarte interesant”. McMahon a scos o casetă din buzunar şi i-a înmânat-o lui Jack Warch. „Jack, vrei te rog să pui asta în casetofon pentru mine?” Trecând foi de hârtie în dreapta şi în stânga sa, McMahon a spus: „Acestea sunt transcrieri ale conversaţiei. Cred că cel mai bine ar fi să vă las să

ascultaţi caseta şi apoi să discutăm după aceea”. Warch s-a îndreptat spre podiumul de la capătul mesei şi a introdus caseta. Opt difuzoare mici, negre, erau montate pe pereţii din jurul camerei. Un zgomot static a şuierat şi a pocnit din ele, apoi vocea sterilă a computerului a umplut încăperea. „Agent special McMahon?”

După o pauză, vocea obosită a lui McMahon s-a auzit pe bandă. „Da, el este”.

Directorul CIA Stansfield dobândise o mulţime de obiceiuri din perioada în care fusese spion. Unul dintre ele era abilitatea de a studia manierele oamenilor în timp ce îi asculta vorbind. Acest obicei profesional se înrădăcinase atât de mult în Stansfield încât, fără să se gândească în mod conştient la asta, se lăsase pe spate în scaun şi ţinea manuscrisul în faţa lui. Ochii lui au tras cu ochiul peste partea de sus a foii albe şi s-au deplasat în jurul mesei, căutând pe cineva pe care să se concentreze.

Vocea computerizată a continuat: „Voi presupune că înregistraţi şi urmăriţi acest apel, aşa că voi fi scurt. Persoanele care i-au ucis pe senatorul Fitzgerald, congresmanul Koslowski, senatorul Downs şi congresmanul Basset nu i-au ucis pe senatorul Olson, congresmanul Turnquist şi gărzile lor de corp”.

O întoarcere rapidă a capului i-a atras atenţia lui Stansfield. S-a uitat la ochii mari ai lui Garret şi i-a urmărit peste masă până la Mike Nance. Stansfield s-a întors la Garret şi i-a examinat trăsăturile feţei. Maxilarul şefului de cabinet era încordat şi nările îi erau uşor evazate.

După o pauză completă, vocea lui McMahon a răspuns: „Nu sunt sigur că vă înţeleg”.

„Există un al doilea grup de ucigaşi. Un grup care i-a ucis pe Olson, Turnquist şi gărzile lor de

corp”.

Stansfield îl văzu din nou. Garret îi aruncă lui Nance o altă privire.

„De ce te-aş crede?”

„L-am lăsat pe Burmiester în viaţă”.

McMahon a intervenit în timp ce exista o pauză în bandă: „Pentru cei care nu-şi amintesc, Burmiester este bancherul pensionar care locuieşte peste drum de congresmanul Koslowski”.

Vocea înregistrată a lui McMahon a continuat: „Multă lume ştie despre Burmiester. Asta nu dovedeşte nimic”.

„Domnule McMahon, noi nu ucidem agenţi ai serviciilor secrete şi şerifi americani. Aşa cum am afirmat în ultimul mesaj pe care vi l-am lăsat, avem un respect profund pentru membrii comunităţii de aplicare a legii. Lupta noastră este cu politicienii, nu cu dumneavoastră”.

„Aici vă înşelaţi…”

Vocea sterilă i-a tăiat calea lui McMahon. „Puneţi-vă o singură întrebare. Dacă am fost dispuşi să ucidem patru agenţi ai Serviciilor Secrete pentru a ajunge la Olson şi patru şerifi americani pentru a ajunge la Turnquist, de ce nu l-am fi aruncat în aer pe preşedinte vinerea trecută?” A fost o pauză în bandă şi Stansfield s-a gândit să se uite să vadă reacţia

preşedintelui, dar era prea absorbit de privirea lui Garret. „Răspunsul este că nu i-am ucis pe Olson şi Turnquist. Altcineva a făcut-o”. Stansfield a văzut că pe buza superioară a lui Garret se forma transpiraţie şi i-a urmărit din nou privirea spre Mike Nance. Când Stansfield ajunse la Nance, consilierul pe probleme de securitate naţională se uita fix la el. Stansfield îşi coborî cu dezinvoltură ochii ca şi cum ar fi citit transcrierea.

Când caseta s-a încheiat, preşedintele stătea uimit, privind fix transcrierea din mâinile sale. „Este de necrezut”. Stevens şi-a ridicat privirea. „Agent special McMahon, este adevărat?”

McMahon a ridicat din umeri. „Fără să fi avut timp să o analizez cu adevărat, trebuie să spun că există o şansă bună… După incidentul Marine One de vinerea trecută, ne-au trimis o casetă în care se afirmă că singurul motiv pentru care nu v-au aruncat în aer din cer a fost că nu au vrut să ucidă niciun puşcaş marin sau agent Secret Service. Acum, trei zile mai târziu, au aruncat în aer limuzina senatorului Olson, în care se aflau patru agenţi ai Serviciului

Secret, iar noaptea trecută l-au ucis pe congresmanul Turnquist şi patru şerifi americani. Logica este inconsecventă. Fără supărare, domnule, dar dacă aş fi fost în locul lor, aş fi doborât Marine One. Sunteţi o ţintă mult mai importantă”.

„Asta presupunând că au avut echipamentul necesar pentru a face asta”, a intervenit un Mike Nance calm şi liniştit din capătul celălalt al mesei. „Rachetele Stinger sunt foarte greu de procurat. Nu cred că putem fi siguri că au avut capacitatea de a doborî Marine One”.

Directorul Stansfield îl privi impasibil pe Nance şi se întrebă de ce tocmai minţise. Cu şapte luni mai devreme, Nance îl informase personal că chinezii îşi lansau propria versiune a Stinger pe piaţa liberă.

McMahon a continuat: „Ei bine, aceste ultime

două crime sunt net diferite. Până aseară au fost foarte răbdători… au ucis şi apoi au aşteptat să vadă dacă cererile lor erau îndeplinite. Înţeleg de ce ar fi vrut să-l ucidă pe Olson. La urma urmei, el a ajutat la formarea coaliţiei, dar nu are sens ca ei să se grăbească şi să-l ucidă pe Turnquist fără să vă dea şansa de a răspunde la cererile lor”.

„Unde scrie că toate astea trebuie să aibă sens?”, a răbufnit Garret.

McMahon a ignorat comentariul. „Cred că nu avem de ales decât să analizăm posibilitatea ca să existe un alt grup”.

„De necrezut”, a luat în derâdere Garret. „Nu te-ai gândit că poate ţi-au trimis acest mesaj ca să te pună pe gânduri?”

„Da, aşa este”.

„Ei bine, d-le. McMahon, cred că îţi este destul de greu să conduci această investigaţie fără să-i laşi pe aceşti terorişti să te încurce cu un simplu apel telefonic. Nu e de mirare că nu ai făcut niciun progres când eşti dispus să pleci în astfel de urmăriri nebuneşti”.

McMahon a zâmbit larg şi a dat din cap în sus şi în jos la Garret.

„Vi se pare amuzant, domnule McMahon?”, a întrebat Garret.

„Nu”. McMahon a continuat să rânjească.

„Atunci de ce naiba zâmbeşti?”

„Dacă nu aş zâmbi la comportamentul tău copilăresc, nu m-aş putea abţine să nu sar peste această masă şi să nu-ţi dau în cap”. Zâmbetul a dispărut de pe faţa lui McMahon şi s-a întors spre Stevens. „După cum spuneam, domnule preşedinte, nu avem altă opţiune decât să luăm acest lucru în serios”.

Faţa lui Stu Garret căpătase o nouă nuanţă de roşu şi era pe punctul de a deschide gura şi de a exploda când, din capătul celălalt al mesei, Mike Nance a atras atenţia tuturor de la Garret şi a atras atenţia asupra sa. „Cred că agentul special McMahon are dreptate. Nu putem ignora pur şi simplu acest apel telefonic, dar cred că trebuie să stabilim nişte linii directoare”. Nance a continuat să vorbească cu vocea lui netedă şi uniformă, mulţumit că a deturnat atenţia grupului de la instabilul Garret.

Michael a ajuns la biroul său la ora 8 dimineaţa şi i-a lăsat instrucţiuni lui Susan că nu voia să fie deranjat decât dacă era vorba de Seamus sau de Liz. Cu mai puţin de trei ore de somn de luni, s-a prăbuşit pe canapea. În timp ce se lăsa dus de val, s-a gândit la oamenii nevinovaţi şi la familiile lor şi, pentru a suta oară în ultimele două zile, s-a întrebat cine ar putea fi în spatele crimelor.

Nu ştia de cât timp dormea când a auzit vocea lui Susan care îl chema prin interfon. Aruncând pătura, a sărit de pe canapea şi a apucat telefonul. „Da”.

„Seamus, linia unu”. A fost un clic şi apoi Michael a auzit vocea bunicului său.

„Michael?”

Congresmanul şi-a scuturat braţul stâng, care adormise. „Da”.

„Ce mai faci?”

„Bine”.

„Cum arată programul tău pentru restul zilei?”

Michael şi-a frecat ochii. „Ei bine, nu suntem în sesiune până luni, aşa că sunt destul de liber”.

„Bine. M-am gândit că ar fi frumos pentru noi

doi să ne îndepărtăm pentru o vreme şi să petrecem ceva timp de relaxare sus în nori”.

Michael s-a întrebat ce avea Seamus în minte. Era evident că nu putea vorbi despre asta la telefon. „Ah… asta sună grozav. La ce oră şi unde vrei să ne întâlnim?”

„Ce zici de prânz la tine acasă?”

Michael s-a uitat la ceas şi a fost surprins să vadă că era 11: 07 A.M. „Da, la prânz va fi bine. Ne vedem atunci”. Michael a închis telefonul şi a încercat din nou să îşi scuture senzaţia de furnicături din braţ. A calculat că dormise aproximativ trei ore, mai mult decât suficient pentru a trece ziua.

Când întâlnirea din Sala de Situaţii s-a terminat, Mike Nance s-a dus în biroul său şi a aşteptat exact o oră. Apoi, apăsând butonul interfonului de pe telefon, şi-a întrebat secretara dacă îl poate localiza pe Stu Garret pentru a-l chema la el în birou. Mai puţin de un minut mai târziu, Garret a intrat pufăind pe uşă şi a închis-o în urma lui. Întregul său corp era rigid. Se plimba înainte şi înapoi în faţa biroului lui Nance. „Trebuie să facem ceva în legătură cu nenorocitul ăla de McMahon. Ştiam eu că o să ne facă probleme".

„Stu, ia loc".

Garret a continuat să se plimbe. „Trebuie să facem ceva. Vreau să spun că nu putem..."

Mike Nance s-a ridicat de pe scaunul său de piele şi a arătat spre un fotoliu de lângă biroul său. „Stu, stai jos şi taci din gură!" Remarca neobişnuită a

mereu cumpătatului Nance i-a atras atenţia lui Garret şi s-a aşezat.

„Singurul lucru pe care îl vei face, Stu, este să te relaxezi şi să-ţi ţii gura închisă. Cei de la FBI pot săpa cât vor şi nu vor găsi nimic. Asta dacă nu le vei da un motiv să se uite în direcţia noastră”. Nance şi-a bătut pumnul încleştat pe frunte şi a privit în altă parte pentru o scurtă clipă. „Ai fost atent la ce s-a întâmplat în şedinţa de dimineaţă?”. Garret i-a aruncat lui Nance o privire nedumerită. „Stansfield ţi-a urmărit fiecare gest în timp ce era difuzată acea casetă”. Nance ura să aibă de-a face cu amatori şi îşi folosea toată energia pentru a-şi reprima dispreţul pe care îl simţea faţă de Garret în acel moment. „Te-a văzut transpirând şi te-a văzut cum te uitai la mine cu expresia aia stupidă şi panicată pe faţă. Stu, trebuie să te controlezi. Trebuie să înveţi să-ţi controlezi emoţiile, altfel o să dai totul peste cap”.

McMahon a părăsit Casa Albă şi s-a întors pentru scurt timp în biroul său înainte de a pleca la Pentagon. Kennedy şi generalul Heaney nu erau la curent cu cel mai recent apel telefonic din partea

asasinilor. Preşedintele a fost de acord că trebuiau să ia în serios apelul şi să investigheze, dar în acelaşi timp ştia că dacă publicul ar fi aflat, teoreticienii conspiraţiei ar fi luat-o razna. Aceștia ar fi început să arate cu degetul către fiecare instituţie de putere, iar mass-media ar fi alimentat focul.

Preşedintele i-a ordonat lui McMahon să desemneze un mic contingent de agenţi pentru a cerceta cine ar fi putut dori să-i ucidă pe Turnquist şi Olson. Agenţii nu trebuiau să fie informaţi despre înregistrare şi despre posibilitatea ca un alt grup să fie responsabil pentru ultimele două asasinate. La îndemnul lui Mike Nance, preşedintele a cerut o listă cu toţi cei care ştiau despre cel mai recent apel şi a dorit ca aceştia să fie informaţi că nu trebuie să discute cu nimeni despre casetă.

McMahon nu a fost mulţumit de această restricţie ridicolă şi lipsită de sens. Îl scotea din minţi văzând cantităţile uriaşe de energie şi de timp care se iroseau pentru a se îngrijora de mass-media şi de opinia publică. Nu putea să conducă o anchetă dacă oamenii lui nu ştiau ce se întâmplă. După ce reușise

să-l pună pe Garret în locul lui, se hotărâse să nu-şi mai forţeze norocul. Era evident că preşedintele nu avea chef să fie provocat, aşa că îşi închise gura cu speranţa că Roach îl va putea face pe preşedinte să se relaxeze mai târziu.

Pe tot parcursul drumului spre Pentagon, McMahon încercase să se gândească cum putea să-i lase pe Kennedy şi pe generalul Heaney în afara circuitului. Nu a putut. Avea nevoie de minţile lor. Îi ofereau o perspectivă asupra unui domeniu despre care ştia prea puţin, iar apelul telefonic din această dimineaţă era o piesă valoroasă din puzzle.

Skip a intrat în sala de conferinţe chiar înainte de prânz şi a fost uşor surprins. Ultima dată când văzuse sala era îngrijită şi ordonată. Acum avea teancuri de dosare îngrămădite peste tot, iar tabla era acoperită de scris. Kennedy părea obosit şi uzat, dar generalul era bărbierit curat şi arăta ca un puşcaş marin perfect. „Voi doi arătaţi de parcă aţi muncit ceva”.

„Am stat treji toată noaptea să scotocim prin aceste dosare". Kennedy şi-a întins mâinile peste cap şi a căscat.

McMahon a dat din cap. „Puneţi-mă la curent cu ceea ce aţi făcut".

Kennedy şi-a dat jos ochelarii şi s-a ridicat. „Jos, în capătul îndepărtat al mesei, sunt toate dosarele Delta Force, în mijloc sunt cele ale Beretelor Verzi, iar aici jos sunt cele două dosare ale Navy SEAL. Am luat descrierea asasinului negru care l-a ucis pe Downs şi am încercat să o potrivim cu cea a foştilor comandouri negre. Mai întâi, i-am separat după înălţime şi culoarea pielii. Dacă erau prea scunzi sau dacă culoarea pielii era prea deschisă, i-am pus într-o grămadă marcată cu „improbabil". De acolo, i-am sortat în funcţie de adresa actuală, raţionamentul nostru fiind acela că comandourile ar trebui să locuiască în zona metropolitană din D.C. pentru a avea un alibi. Dacă mergem să vorbim cu unul dintre aceşti indivizi care locuieşte în L.A. şi aflăm că a fost plecat din oraş în ultimele două săptămâni, va părea cam dubios. Comandourile care

se potrivesc descrierii asasinului, dar care nu locuiesc în zona D.C., sunt în grămezi marcate cu „posibil”. Iar comandourile care se potrivesc descrierii asasinului şi care locuiesc în oraş sunt în grămezile marcate „probabil”.

McMahon a dat din cap. „Sună bine. Care este următorul pas?”

„Ei bine, suntem cu toţii de acord că, pentru a desfăşura o operaţiune de această natură, ai nevoie de cel puţin patru comandouri, iar aceştia ar trebui să se cunoască destul de bine între ei. Aşa cum a spus mai devreme generalul, nu faci aşa ceva decât dacă ai încredere în oamenii din echipa ta. Acest lucru ne-a condus la concluzia că este foarte probabil ca aceşti comandouri să fi servit împreună când erau în armată. Şansele sunt ca acest grup să fie compus din foşti comandouri Delta Force, Berete Verzi sau SEAL, nu dintr-un amestec al celor trei. Ştiind acest lucru, analizăm dosarele personale ale fiecărui fost comando şi căutăm oameni care au servit în aceleaşi unităţi cu comandourile negre care se află în stive probabile”.

„Când vom avea lista?”

„Generalul execută o sortare pe computerul lor. Ar trebui să avem o listă până... Când credeţi că va fi gata, domnule general?”

„Să sperăm că undeva în jurul orei şaptesprezece sute”.

„Atunci care este planul?” întrebă McMahon.

„Despre asta trebuie să vorbim noi doi. Trebuie să te hotărăşti dacă vrei să te duci să baţi la uşi şi să-i interoghezi personal pe aceşti tipi sau dacă vrei să-i pui sub supraveghere şi să-i urmăreşti”.

„Despre câţi suspecţi este vorba?”

„Sunt paisprezece foşti comandouri negre care locuiesc în zona metropolitană și care se potrivesc descrierii asasinului care l-a ucis pe Downs”.

McMahon a făcut calculele. „Va fi nevoie de o mulţime de agenţi pentru a supraveghea paisprezece persoane douăzeci și patru de ore pe zi. Cum rămâne cu ceilalţi comandouri care vor apărea pe lista generalului?”

„Ceea ce cred că ar trebui să facem este să vă punem să puneţi la punct o supraveghere solidă a celor paisprezece foşti comandouri negre şi să lăsăm agenţia să se ocupe de celelalte nume care apar pe lista generalului. Când toţi agenţii tăi vor fi la locul lor şi toţi oamenii mei de supraveghere vor fi la locul lor, atunci vei putea începe să baţi câmpii”.

McMahon a dat din cap. „Şi apoi vom sta deoparte şi vom urmări cine vorbeşte cu cine”.

„Exact”.

„Aveţi suficienţi oameni pentru a conduce atâtea echipe de supraveghere?”, a întrebat McMahon. „Trebuie să vorbim despre cel puţin cincizeci de suspecţi”.

„Avem destule active”, a spus Kennedy cu un uşor zâmbet pe faţă.

„Serios?”

„Noi ne desfăşurăm supravegherea puţin diferit de voi”.

McMahon a dat din cap şi a spus: „Nici nu vreau să ştiu ce aveţi de gând să faceţi”. S-a uitat la generalul Heaney. „Voi avea nevoie de dosarele complete ale celor paisprezece tipi de pe lista probabilă. Aş dori, de asemenea, numele ofiţerilor lor comandanţi în perioada în care au fost în serviciu”. Întorcându-se spre Kennedy, McMahon a întrebat: „Cât timp vă va lua să vă puneţi oamenii la punct?”

„În funcţie de câte nume vor apărea, ar trebui să avem totul gata până vineri dimineaţă”.

„Îl voi suna pe Brian şi voi pune totul în mişcare din partea mea, iar, Irene, tu faci…” McMahon a fluturat mâna în aer. „Nu vreau să ştiu ce faci. Doar te rog să ai grijă şi să nu ajungi pe prima pagină a Postului”.

29

CĂSNICUL mic a zburat de-a lungul crestei sud-estice a lanţului muntos Appalachian. Culorile toamnei pictau munţii de dedesubt. Punctate printre roşul, portocaliul şi galbenul bogat, pini înalţi din Georgia se iţeau spre cer. Nu era niciun nor la vedere, iar soarele a adăugat un plus de intensitate amestecului complet de culori de dedesubt. Au trecut peste un vârf de munte, iar un oraş aflat mai sus în vale a intrat în vizor. Seamus a arătat cu degetul şi a

spus: „Acolo este”.

Brasstown, Georgia, era un orăşel la aproximativ o oră şi jumătate la nord de Atlanta, care era cuibărit într-o vale la capătul sudic al Munţilor Apalaşi. De la capătul îndepărtat al văii abia puteau distinge două clopotniţe de biserică şi un turn de apă care se desprindea deasupra copacilor. Pe măsură ce se apropiau, alte clădiri şi străzi deveneau vizibile.

„Pista de aterizare se află la capătul sudic al oraşului”, a spus Seamus, care a înclinat avionul mai mult spre sud-est şi a venit pentru o trecere în forţă. Pista de aterizare era tăiată chiar de la linia copacilor. Trecând pe deasupra ei, Seamus a luat notă de direcţia în care era îndreptată bătaia de vânt portocalie strălucitoare şi a revenit pentru aterizare. Şi-a aliniat apropierea cu o uşoară toleranţă pentru vântul lateral şi a aterizat la joasă înălţime deasupra copacilor. Când a ajuns la luminiş, a redus acceleraţia şi a lăsat avionul să plutească pe pista de iarbă. A sărit o dată şi apoi s-a stabilizat, rostogolindu-se până la capătul pistei. Un hangar vechi şi ruginit era singura structură la vedere, iar lângă el se afla o

camionetă Dodge. Sprijinit de capotă era un bărbat în cizme, blugi, o cămaşă de flanelă roşie şi neagră şi o pălărie John Deere verde. Seamus a tăiat motorul şi a oprit totul. El şi Michael au coborât din avion, iar bărbatul de lângă camionetă s-a apropiat. Seamus l-a întâmpinat la jumătatea drumului şi s-au îmbrăţişat, bătându-se pe spate.

Seamus s-a întors şi a spus: „Michael, ţi-l aminteşti pe Augie, nu-i aşa?"

Michael i-a întins mâna. „A trecut ceva vreme. Mă bucur să vă revăd, domnule".

„Şi eu mă bucur să te văd, Michael". Jackson s-a uitat la el o clipă şi a spus: „Doamne, arăţi exact ca bunicul tău". Michael a zâmbit şi Augie a întrebat: „Lucrurile au fost destul de agitate în Washington în ultima vreme, nu-i aşa?"

„Da”.

Augie a făcut un gest spre partea din spate a camionului. „Hai să mergem să ne aşezăm. Picioarele mele bătrâne nu mai funcţionează atât de bine”. Augie i-a condus spre partea din spate a camionului, unde a coborât hayonul. El şi Seamus s-au aşezat, iar Michael a rămas în picioare cu braţele încrucişate pe piept. Augie a scos o pipă şi o pungă de tutun. A umplut bolul şi i-a oferit punga lui Seamus.

În timp ce Augie îşi strângea pipa, a spus: „M-am gândit mult de când am primit telefonul tău aseară, Seamus. De fapt, m-am gândit mult de când a început toată chestia asta. Un fel de curiozitate profesională, cred că i-ai putea spune”. A pus înapoi în buzunar unealta de împachetat şi a scos o brichetă. „Michael, ţi-a spus bunicul tău ce făceam eu pentru CIA?”

„Puţin”.

Augie a aprins bricheta şi a ţinut flacăra deasupra bolului, sugând pipa până când tutunul împachetat a luat foc. Expirând fumul, a mutat pipa în colţul gurii şi a spus: „Ei bine, o să-ţi dau versiunea scurtă. După război, am rămas în armată şi m-am dus să lucrez pentru serviciile de informaţii navale din Washington. Câţiva ani mai târziu, când s-a format CIA, am fost angajat şi trimis să lucrez la ambasada noastră din Paris. Mi-am petrecut primii cincisprezece ani în Europa şi apoi am fost adus înapoi la Langley, unde am devenit un fel de analist itinerant pe probleme de informaţii ruso-europene. În timpul petrecut la Langley, am făcut parte, de asemenea, dintr-un grup special care planifica operaţiuni secrete”. Jackson a tras câteva fumuri adânci. „Cred că aş putea avea nişte informaţii care v-ar putea ajuta, dar înainte de a merge mai departe, aş vrea să vă pun câteva întrebări”.

Michael a dat din cap şi a spus: „Spune”.

„De unde ai auzit că există un al doilea grup responsabil pentru uciderea lui Olson şi Turnquist?"

„Chiar nu pot spune".

„Vrei să spui că nu vei spune". Jackson a expirat un fum şi şi-a ţinut ochii fixaţi pe cei ai lui Michael. „De ce vorbeşti cu mine şi nu cu FBI-ul?"

„FBI-ul are această informaţie. Aş vrea să fac nişte cercetări pe cont propriu".

Augie s-a gândit la răspuns după mai multe fumuri din pipă şi apoi a întrebat: „De ce?"

„Erik Olson a fost un bun prieten”.

„Ăsta e singurul motiv?” Jackson s-a uitat fix în ochii lui Michael şi a aşteptat un răspuns.

Michael s-a uitat la Seamus pentru o clipă şi apoi s-a întors la Augie. „Da”.

„Eşti un mincinos prost, Michael. La fel ca bunicul tău”. Augie s-a uitat la Seamus şi a zâmbit. Apoi, uitându-se la pământ, a spus: „Presupun că niciunul dintre voi nu are vreo idee despre cine se află în spatele primelor patru asasinate?” Michael a clătinat din cap. Pe un ton cinic, Augie a spus: „Nu credeam că ştiţi”. Augie şi-a clătinat bărbia în sus şi în jos. „Ei bine, am o bănuială despre cine ar fi putut fi implicat, dar înainte de a ajunge la asta, am câteva informaţii care cred că vă vor părea interesante. O să vă spun o poveste despre ceva la care am luat parte în timp ce eram la Agenţie, dar mai întâi trebuie să vă

dau câteva informaţii de fond.

„La sfârşitul anilor ’50 şi începutul anilor ’60 am fost şeful de staţie al CIA la ambasada noastră de la Paris. Tensiunile dintre noi şi Uniunea Sovietică erau foarte puternice. Exista o ameninţare foarte reală că sovieticii ar putea purta un război convenţional şi ar încerca să cucerească Europa de Vest. De-a lungul Cortinei de Fier, forţele NATO erau depăşite de aproape cinci la unu în ceea ce priveşte tancurile, artileria şi efectivele de trupe. Planificatorii noştri militari au considerat că cea mai bună modalitate de a descuraja Uniunea Sovietică de la orice acţiune agresivă era să desfăşoare arme nucleare tactice în Europa de Vest. Aliaţii noştri din NATO au fost de acord, iar rachetele au fost amplasate. Mesajul către Uniunea Sovietică a fost simplu. Dacă iniţiaţi orice acţiune militară împotriva Europei de Vest, vom riposta cu un atac nuclear tactic. Această politică a funcţionat perfect până la începutul anilor şaizeci, când Franţa a început să se dea de ceasul morţii cu noi.

„A existat un grup de politicieni în

parlamentul francez care doreau ca toate rachetele nucleare americane să fie îndepărtate de pe teritoriul francez. Erau chiar şi câţiva care doreau ca tot personalul militar american să fie îndepărtat. Aceşti ingraţi au început să atragă destul de mulţi adepţi, organizând proteste în faţa porţilor bazelor noastre militare pe care le aveam acolo şi ţinând tot mai multe discursuri în care cereau să plecăm. Scrisul de pe perete era clar. Franţa a fost în trecut unul dintre cei mai nestatornici aliaţi ai noştri – nu uitaţi că, cu cincisprezece ani mai devreme, îi alungasem pe nazişti din ţara lor pentru ei. De la preşedinte în jos, conducerea noastră politică era furioasă că Franţa putea fi atât de nerecunoscătoare. Langley ne-a dat undă verde să iniţiem acţiuni clandestine împotriva liderilor acestei mişcări antiamericane. Ordinele noastre erau să găsim o modalitate de a-i face să se răzgândească. Pe o perioadă de aproximativ șase luni am reușit să mituim câţiva dintre ei și să șantajăm alţi câţiva. Cu toate acestea, nu am avut succes cu liderii de bază ai mişcării. După ce a epuizat toate eforturile, Langley a trimis la Paris un om care era un fel de specialist. Dar, înainte de a ajunge la asta, sunteţi familiarizat cu conflictul franco-algerin?”

„Puţin”, a răspuns Michael.

Augie a tras câteva fumuri din pipa lui. „Ei bine, la sfârşitul anilor ’50, armata franceză era scufundată într-un război cu forţele revoluţionare algeriene care doreau independenţa faţă de Franţa. Acest război a durat mai mulţi ani şi, deşi au suferit pierderi mari la început, armata franceză a înăbuşit în cele din urmă revolta. Pe tot parcursul războiului au existat anumiţi membri marginali ai parlamentului francez care cereau ca Algeria să obţină independenţa”. Augie a făcut o pauză şi a ridicat din sprâncene. „Aceşti politicieni s-au întâmplat să fie, de asemenea, aceiaşi care protestau împotriva armelor nucleare americane pe teritoriul francez.

„Ei bine, armata franceză îşi făcuse treaba. Suferiseră pierderi semnificative şi purtaseră un război sângeros cu rebelii. Cu conflictul aproape încheiat şi cu rebelii pe fugă, parlamentul francez şi preşedintele de Gaulle au făcut ceva care a şocat pe toată lumea. Au acordat independenţa Algeriei şi au ordonat retragerea armatei franceze. La acea vreme, în Algeria trăiau peste un sfert de milion de cetăţeni francezi.

„Această decizie a îndepărtat complet militarii francezi de conducerea politică a ţării. Şi a înfuriat atât de tare un grup de comandanţi care luptaseră în Algeria, încât au dezertat şi au format un grup paramilitar numit OAS”. Augie a făcut o pauză pentru a vedea dacă Michael era de acord cu el şi apoi a continuat. „OAS s-a ascuns în Algeria şi în Franţa şi a iniţiat un război de comando violent cu conducerea politică franceză şi cu liderii mişcării de eliberare a Algeriei. Au început să arunce în aer bombe şi să asasineze politicieni în stânga şi în dreapta. Au făcut chiar mai multe atentate asupra preşedintelui de Gaulle.

„Imediat după primul atentat al OAS asupra lui de Gaulle, a sosit acest specialist de la Washington. Am fost instruit să îi ofer orice asistenţă de care avea nevoie. L-am întâlnit la o casă sigură pe care o aveam la Paris şi am aflat că era expert în operaţiuni sub acoperire. Acest om avea un plan genial, dar simplu. Cei doi cei mai vocali critici ai prezenţei armelor noastre nucleare pe teritoriul francez erau, de asemenea, doi dintre cei mai vocali susţinători ai independenţei Algeriei. Planul acestui specialist în operaţiuni sub acoperire era să-i asasineze şi să facă să pară că a fost opera OAS. Ne-a luat aproximativ două luni să planificăm totul, iar apoi am primit undă

verde de la Washington”.

„A funcţionat?”

Augie a dat din cap şi a tras un fum din pipă.

Michael a întrebat: „CIA a asasinat doi oficiali aleşi într-o ţară aliată?”

„Da. Michael, trebuie să înţelegi că lucrurile erau cu totul altfel pe atunci. Miza era considerabil mai mare decât este astăzi, iar afacerea de spionaj era un joc mult mai mortal”.

Michael a ridicat din umeri. „Nu sunt adeptul revizionismului şi nu prea sunt în măsură să te judec”.

Augie şi-a frecat capătul pipei cu degetul mare. „Înţelegi de ce ţi-am spus povestea asta?”

„Cred că da”.

„Care ar fi reacţia ta dacă ţi-aş spune că eu cred că ştiu cine s-ar putea afla în spatele asasinării lui Olson şi Turnquist?”

Michael şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. „Aş fi foarte interesat să aud ce ai de spus”.

„Omul care a venit cu ideea de a folosi OAS ca acoperire a continuat să conducă Direcţia Operaţiuni Negre a CIA de la mijlocul anilor ’60 până acum câţiva ani. Aţi auzit vreodată de Arthur Higgins?”

Michael s-a încruntat şi a spus: „Da... Credeam că s-a retras”.

„Forţat să plece ar fi un termen mai precis”.

„De ce?”

„Sunt o mulţime de motive, dar versiunea scurtă este că el şi directorul Stansfield au avut unele probleme”.

Michael s-a uitat la Seamus şi apoi înapoi la Augie. „Unde vrei să ajungi cu asta?”

„Cred că Arthur se află în spatele asasinării lui Turnquist şi Olson”.

„Sper că te bazezi pe mai mult decât pe povestea pe care tocmai mi-ai spus-o”.

„Oh, mă bazez. Sunt mult mai multe”.

Bărbia lui Michael a căzut în piept şi şi-a ciupit podul nasului între degetul mare şi arătător. Fără să-şi ridice privirea, a întrebat: „Care este motivul pentru care Higgins i-a ucis pe Turn-quist şi Erik?”

„Nu sunt sigur în privinţa lui Turnquist, dar Arthur avea de reglat o socoteală personală cu Olson”.

„Ce socoteală?” Michael şi-a ridicat privirea.

„Arthur era următorul pe listă pentru postul de conducere la CIA când directorul Carlyle a demisionat acum patru ani. Toată lumea a crezut că postul era al lui Arthur, inclusiv eu. Asta până când a intervenit fostul tău şef”.

„Erik?”

„Da. Trebuie să-ţi aminteşti că, atunci când s-au întâmplat toate astea, tu făceai parte din echipa lui Olson”.

„Bineînţeles că-mi amintesc, dar nu-mi amintesc că numele lui Higgins să fi fost menţionat. Îmi amintesc doar că preşedintele l-a nominalizat pe Stansfield şi că a fost confirmat cu sprijin bipartizan”.

Augie a zâmbit. „Stansfield a fost singura persoană nominalizată pentru că şeful tău, preşedintele Olson, s-a dus la preşedinte şi i-a spus că, dacă numele lui Arthur va fi trimis la Comisia de Informaţii, va face tot ce-i stă în putinţă pentru a bloca nominalizarea. Olson i-a spus preşedintelui că, dacă nominalizarea ar fi avut norocul să iasă din comisia sa şi să ajungă în plenul Senatului pentru a fi votată, ar fi demisionat din funcţia de preşedinte în semn de protest”. Augie a îndreptat capătul pipei sale spre Michael. „Decât să rişte să se facă de râs, preşedintele l-a nominalizat pe Stansfield, iar Arthur a ratat şansa de a obţine singura slujbă pentru care a muncit toată viaţa”.

Michael s-a încruntat. „Crezi că l-ar fi ucis pe Erik pentru asta?”

„Nu l-ai cunoscut niciodată pe Arthur, nu-i aşa?”

„Nu”.

„Este cel mai rău ticălos pe care l-am cunoscut vreodată”.

Michael a clătinat sceptic din cap. „Mi-e greu să cred asta”.

„Michael, este mult mai profund decât ceea ce ţi-am spus eu. Timp de peste treizeci de ani, Arthur a condus cea mai secretă parte a Agenţiei. El nu răspundea în faţa nimănui. Directorii veneau şi plecau şi niciunul dintre ei nu îndrăznea să-l contrazică. Arthur s-a ascuns întotdeauna în spatele

regulilor de secretizare internă şi în baza principiului „trebuie să ştii”. În primii ani, a primit un cec în alb pentru operaţiunile sale, dar apoi, când Camera şi Senatul au implementat comitete de supraveghere, a fost lăsat cu opţiunea de a le spune ce făcea sau de a i se tăia finanţarea. Arthur nu a fost implicat în genul de lucruri despre care putea vorbi în public. Nici măcar nu le spunea oamenilor din Agenţie ce făcea şi, cu siguranţă, nu avea de gând să intre într-o sală de comisie şi să dea explicaţii în faţa unei săli pline de oameni care se pricepeau la fel de bine la păstrarea secretelor ca un editorialist de bârfe. De-a lungul anilor, finanţarea sa s-a redus semnificativ, dar bugetul de funcţionare a continuat să crească. A început să îşi finanţeze operaţiunile prin diverse demersuri ilegale”.

„De ce nu l-a prins cineva?”, a întrebat Seamus.

„Senatorul Olson a făcut-o”.

„Nu-mi vine să cred că nu am auzit nimic din toate astea de la Erik".

„Şeful tău a fost un om foarte rezonabil şi a înţeles valoarea Agenţiei. Era un realist şi ştia că urmărirea lui Arthur prin audieri sau printr-o anchetă ar face mai mult rău decât bine. În schimb, a lucrat în spatele scenei pentru a încerca să-l ţină cât mai cinstit posibil". Augie a bătut cupa pipei sale pe hayon, iar tutunul uzat a căzut pe jos în smocuri. „Să nu pierdem din vedere ceva aici. Celălalt motiv pentru care Arthur a fost tolerat a fost acela că servea un scop foarte valoros. Când lucrurile se înrăutăţeau, el era chemat să facă curăţenie. El se ocupa de toate lucrurile pe care nimeni altcineva nu voia să le facă. S-a ocupat de treburile murdare ale Agenţiei".

Michael s-a gândit la asta pentru un minut. „Poţi fi sigur că el este responsabil pentru asta?"

„Nu pot fi sută la sută sigur”. Augie a mai turnat nişte tutun în bolul pipei şi a strâns-o în jos. „Există o mulţime de alte motive pentru care cred că Arthur i-a ucis pe senatorul Olson şi pe congresmanul Turnquist… Am motivele mele să nu vreau să le discut, aşa cum şi tu le ai pe ale tale să nu vrei să discuţi despre sursa ta”.

„De ce nu te duci la FBI cu asta?”

Augie şi-a aprins pipa şi s-a încruntat. „FBI-ul nu poate face nimic”.

„De ce nu? Tot ce trebuie să facem este să le spunem ceea ce tocmai ai spus şi ei vor iniţia o anchetă”.

Augie a zâmbit. „Şi nu vor găsi nimic, iar eu voi sfârşi cu un glonţ în ceafă. Michael, nu cred că înţelegi despre cine este vorba. Arthur este o persoană foarte strălucită şi nemiloasă. A asasinat oameni din toată lumea şi nu a fost nici pe departe prins. Nici măcar o dată... În plus, nu pot spune nimic FBI-ului. Sunt obligat de legea secretului naţional”.

„Ei bine, eu pot”.

„Michael, nu cred că înţelegi. Dacă te duci la FBI, Arthur va afla. El are surse peste tot. După ce va afla că tu ai fost cel care s-a dus la FBI, îţi va ameninţa foarte subtil viaţa ta sau a cuiva apropiat ţie. Sau poate că va pune să te ucidă pur şi simplu. Nu este un om cu care să te joci”.

„De ce îmi spui toate astea dacă nu crezi că ar trebui să fac ceva?”

„Mă aştept să faci ceva, dar înainte de a ajunge la asta, trebuie să-ţi pun câteva întrebări”. Augie şi-a supt pipa pentru o vreme. „Când Downs, Fitzgerald, Koslowski şi Basset au fost ucişi, nu am fost foarte zdruncinat. Uram tot ceea ce reprezentau ei şi m-am bucurat să îi văd plecaţi. M-am gândit de mult timp că bătrânii şi bătrânii încrâncenaţi de la Washington trebuiau să fie scuturaţi”. Augie a făcut o pauză, gândindu-se cum să formuleze următoarea afirmaţie. „Am o idee bună despre cine s-a aflat în spatele primelor patru asasinate”.

Augie şi-a mutat greutatea şi a pus un picior pe pământ. S-a uitat la Seamus şi a spus: „Aş putea pune o întrebare mai directă, dar nu vreau să fiu minţit, aşa că voi ocoli puţin problema. Dacă ar trebui neapărat… ai putea să iei legătura cu cineva care este implicat în asasinatele originale?”

După un moment de tăcere, Seamus a spus: „Da”.

Faţa lui Michael a rămas pasivă.

„Bine”. Augie s-a ridicat şi a şchiopătat până la cabina camionului. „Am ceva ce aş vrea să le transmiţi din partea mea”. S-a întins în spatele scaunului, a scos un dosar juridic mare şi s-a întors spre hayon. S-a aşezat cu o privire de ocară în ochi, a spus: „Cred că am înţeles totul, dar probabil că este mai bine să las anumite lucruri nespuse”. Augie i-a înmânat dosarul lui Seamus. „Te rog să le transmiţi asta prietenilor tăi revoluţionari”.

„Ce conţine?”, a întrebat Michael.

„Îţi aminteşti cum ţi-am spus că atunci când eram la Agenţie eram un fel de analist ambulant? Eram şi un fel de rezolvator de probleme. Chiar înainte de a părăsi Agenţia, directorul Stansfield m-a rugat să întocmesc nişte planuri de urgenţă pentru o… operaţiune delicată”.

Seamus s-a uitat la dosar şi apoi la vechiul său prieten. „Ce fel de operaţiune?”

„Una despre care nimeni altcineva în afară de Stansfield şi de mine nu trebuia să ştie... După ce Stansfield a preluat conducerea, Arthur a devenit şi mai retras. Stansfield ştia că va trebui să-l forţeze pe Arthur să demisioneze şi devenea din ce în ce mai îngrijorat de modul în care acesta va reacţiona. Existau multe temeri că ar putea să se întoarcă împotriva noastră şi să vândă informaţii în străinătate sau să folosească lucruri pe care le ştia pentru a-l şantaja pe Stansfield şi pe Agenţie. Era un tun scăpat de sub control şi nimeni nu ştia în ce direcţie va trage, aşa că Stansfield a făcut un lucru prudent şi mi-a cerut să elaborez un plan pentru a-l neutraliza”.

„Dosarul conţine planul?”, a întrebat Michael.

„Cea mai mare parte din el. Sunt scheme detaliate ale casei lui de pe Chesapeake. Oferă un rezumat al sistemului său de securitate, unde sunt punctele forte şi punctele slabe, câte gărzi are şi care este rotaţia lor. Planul este vechi de un an şi jumătate, aşa că nu sunt sigur cât de mult s-a schimbat. Ştiu însă că încă îşi petrece aproape tot timpul în casă. Are o mulţime de duşmani, ceea ce l-a făcut extrem de paranoic de-a lungul anilor”.

„De ce nu te duci la Stansfield cu asta?”

„Arthur este încă foarte bine conectat la Agenţie. Nimeni nu ştie cu siguranţă cât de bine, dar există o şansă ca el să fie prevenit în legătură cu orice plan împotriva lui”.

„Ăsta e motivul real sau doar cauţi pe cineva care să-ţi facă treaba murdară?”

„Nu. Voi fi sincer cu tine, Michael. Mi-ar plăcea ca Arthur Higgins să fie ucis. A fost o vreme când a fost bun pentru ţara noastră, dar în ultimii cincisprezece ani a scăpat de sub control. Când a părăsit Agenţia, a fost avertizat să nu se mai implice în afacerile cu informaţii. De atunci a fost avertizat de Stansfield de mai multe ori să nu-şi bage nasul în treburile Agenţiei. Am ezitat să mă adresez directorului Stansfield din motivele pe care le-am prezentat deja şi pentru că Arthur are multe contacte la Agenţia Naţională de Securitate. Dacă i se întâmplă ceva lui Arthur, ei vor suspecta CIA”. Augie a privit cerul pentru o secundă. „În ceea ce priveşte motivul pentru care îţi las asta în braţe… ei bine… tu i-ai dat ocazia să-i ucidă pe Olson şi Turnquist şi, după părerea mea, asta înseamnă că tu ar trebui să fii cel care îl opreşte”.

Michael s-a uitat neclintit la Augie şi a spus: „Nu am făcut nimic. Încerc doar să curăţ mizeria”.

Augie s-a uitat la Seamus. „Asta e opera ta?”

„Da. Pot să mă bazez pe tine să taci?”

„Da. Se întâmplă să cred că ceea ce faci tu este cu vreo douăzeci de ani în urmă”. Bătrânul spion şi-a băgat mâinile sub subsuori. „Am ucis politicieni din alte ţări care reprezentau o ameninţare mult mai mică pentru securitatea noastră naţională decât propriii noştri lideri. Nu credeţi că în toţi anii în care am fost specialist în operaţiuni sub acoperire m-am gândit să fac în America ceea ce făceam în străinătate?”

Michael a dat din cap, amintindu-şi că Scott Coleman îi spusese exact acelaşi lucru cu un an în urmă. Michael a schimbat subiectul înapoi la Higgins. „Ce te face să crezi că putem ajunge la Arthur?”

„Presupun că ai nişte profesionişti care te ajută”. Augie a făcut o pauză şi a ridicat mâinile. „Nu vreau să ştiu cine sunt sau care este trecutul lor. Cu

cât ştiu mai puţin despre asta, cu atât mai bine. Dacă au putut să-i ucidă pe Fitzgerald, Downs, Koslowski şi Basset şi să dispară fără urmă, presupun că sunt destul de buni. Arthur are un obicei care îl face vulnerabil. Îl veţi găsi în dosar”.

Michael a ridicat dosarul. „Sunt interesat să văd ce se află aici”.

„Te-aş îndemna să nu pierzi timpul. S-ar putea ca Arthur să nu fi terminat de ucis”.

MCMAHON SE ÎNTORCEA în sala de conferinţe a Comandamentului Operaţiunilor Speciale Mixte de la Pentagon, mâncând un recipient de lasagna la microunde care era mai mult decât puţin sărată. Toată după-amiaza îşi petrecuse întreaga după-amiază întâlnindu-se cu Harvey Wilcox, directorul adjunct al Departamentului de Contraterorism al FBI; Madeline Nanny, directorul adjunct al Departamentului de Contraspionaj al FBI; şi cu directorul Roach. Ambele departamente aveau echipamentul şi personalul necesar pentru a-i supraveghea pe cei paisprezece foşti comandouri de culoare care locuiau în zona metropolitană a oraşului D.C. Nici Roach şi nici McMahon nu au fost nevoiţi să ceară cooperarea deplină a celor doi directori adjuncţi. Amândoi au înţeles prioritatea sarcinii care le fusese încredinţată. Nanny avea mai multe atuuri disponibile, aşa că a preluat nouă din cele paisprezece dosare, iar Wilcox a preluat celelalte cinci. Estimaseră că puteau iniţia supravegherea în următoarele douăzeci şi patru de ore şi, în funcţie de mişcările individuale ale suspecţilor, puteau să stabilească o supraveghere ermetică în şaptezeci şi două de ore. Numărul total de agenţi care urmau să fie implicaţi a fost calculat la 140.

McMahon a terminat de explicat detaliile supravegherii lui Kennedy şi generalului Heaney chiar în momentul în care a terminat de mâncat lasagna despre care ştia că îi va da arsuri la stomac. A dat cutia de polistiren la o parte şi l-a întrebat pe generalul Heaney dacă are Turns.

Generalul a scos o chiflă şi a aruncat-o peste masă. O clipă mai târziu, unul dintre asistenţii generalului a intrat în cameră şi i-a înmânat o copie tipărită pe calculator şi o foaie de prezentare. Heaney i-a mulţumit tânărului ofiţer şi a aruncat o privire peste foaia de însoţire. „Calculatorul nostru a efectuat o căutare a foştilor comandouri care locuiesc pe o rază de o sută de mile de Washington, D.C. A dat de nouăzeci şi patru de SEAL-uri, optzeci şi unu de Berete Verzi şi şaizeci şi opt de comandouri Delta Force”.

Faţa lui McMahon s-a răsucit într-o privire dureroasă. „Asta înseamnă peste două sute de posibili suspecţi”.

„Da, dar asta a fost înainte de a dirija computerul să restrângă căutarea doar la comandourile care au servit cu cele paisprezece comandouri negre”.

„La cât a redus asta numărul?”

Generalul a aruncat o privire spre foaie. „Douăzeci şi şase de Berete Verzi şi nouăsprezece Deltas”.

Kennedy a aruncat o privire peste vârful ochelarilor. „Ce s-a întâmplat cu toţi SEAL-iştii?”

Generalul a citit peste rezumat pentru o clipă. „Există doar doi foşti SEAL care se potrivesc descrierii asasinului care l-a ucis pe Downs, şi

amândoi locuiesc în San Diego”.

În timp ce Kennedy se lupta cu această informaţie, McMahon a întrebat: „De unde vom face rost de resursele necesare pentru a urmări patruzeci şi cinci de oameni non-stop?”. Uitându-se la Kennedy, el a întrebat: „Irene, ai forţa de muncă necesară pentru a face faţă acestei situaţii?”. Kennedy privea în gol, iar McMahon a repetat întrebarea. Kennedy tot nu a răspuns, aşa că McMahon a pocnit din degete. „Pământ către Irene, răspunde”.

Ochii lui Kennedy au revenit în centrul atenţiei. „Scuzaţi-mă”.

„Aveţi nevoie de o pauză?”

„Nu, sunt bine. Mă gândeam doar la altceva”.

McMahon a repetat: „Aveţi mijloacele necesare pentru a supraveghea non-stop patruzeci şi cinci de suspecţi?”

„Da”.

„Cum?”, a întrebat McMahon cu o privire neîncrezătoare.

Kennedy a început să dea răspunsul, apoi s-a oprit, spunând: „Nu vreţi să ştiţi”.

„Nu, presupun că nu vreau”.

„Generale Heaney”, a spus Kennedy, „ar fi posibil să arunc o privire pe toate cele nouăzeci şi patru de dosare ale SEAL-urilor care locuiesc în zona D.C?”

„De ce?”

„Am o bănuială”.

Urechile lui McMahon s-au ciulit la cuvântul „bănuială”. El credea cu tărie în intuiţie şi în bănuieli. „Să o auzim”.

„Nu mă simt confortabil să arunc nouăzeci şi patru de potenţiali suspecţi pe baza unei informaţii în care nu sunt sigur că am încredere”.

„La ce informaţie vă referiţi?”, a întrebat McMahon.

„Asasinul negru din parc. Oamenii ăştia au făcut totul perfect cu o singură excepţie: l-au expus pe tipul din parc când suntem cu toţii de acord că modul corect de a-l ucide pe Downs ar fi fost cu un foc de puşcă ascuns”. Kennedy şi-a scos ochelarii şi şi-a frecat ochii. „Am lăsat ca această singură probă posibil eronată să ne orienteze întreaga investigaţie într-o direcţie foarte precisă. Pe baza acestei singure informaţii, am exclus toţi SEAL-urile din investigaţia noastră”.

„Despre asta este vorba în investigaţii, Irene”, a spus McMahon. „Analizezi dovezile şi îţi restrângi

căutarea”.

„Asta presupunând că probele sunt nepătate”. Kennedy se ridică şi începu să se plimbe. „Există un singur motiv logic pentru care l-au pus în parc şi nu-mi vine să cred că nu l-am văzut mai devreme. L-au pus acolo pentru că au vrut să fie văzut”.

„De ce ar fi vrut ca el să fie văzut?”, a întrebat Heaney.

„Ca să ne pună pe gânduri. Şi dacă tipul nu era negru? Dacă l-au făcut să pară că e negru?”

„De ce ar fi vrut să ne facă să credem că era negru?”

McMahon a văzut unde voia să ajungă Kennedy. „Dacă ar fi fost SEAL, ar fi făcut-o”. Sala a tăcut în timp ce piesele se aşezau la locul lor pentru Heaney. McMahon s-a ridicat în picioare şi şi-a suflecat mânecile. „Domnule general, cred că ar fi bine să ne uităm la acele dosare. În timp ce facem asta, o să-i pun pe oamenii mei să iniţieze supravegherea celor paisprezece comandouri negre. Irene, tu pune-ţi oamenii să se ocupe de ceilalţi comandouri, iar noi va trebui să luăm în considerare investigarea oricărui SEAL, de la caz la caz”.

Un zgomot enervant a spart liniştea dimineţii de dinainte de răsărit. O mână se întinse prin întuneric spre numerele digitale roşii şi intermitente şi găsi ceasul deşteptător. O secundă mai târziu, zgomotul a fost redus la tăcere. O'Rourke s-a rostogolit şi s-a înfăşurat în jurul lui Liz. Seara precedentă fusese una liniştită. Liz terminase de scris rubrica ei pe la nouă şi venise cu un film. Din fericire pentru Michael, ea era obosită şi nu avea chef de conversaţie. După treizeci de minute de la începerea filmului, amândoi dormeau.

Michael făcea tot posibilul să facă lucrurile să pară normale şi, în mare parte, reuşea. Ajuta şi faptul că Liz era ocupată cu munca ei. Michael nu şi-l putea scoate din minte pe Arthur Higgins. După ce se întorsese din Georgia, se dusese la Biblioteca Congresului pentru a vedea ce putea afla despre fostul şef al celei mai secrete ramuri a CIA. Nu găsise nimic, ceea ce nu făcea decât să sporească misterul.

Michael i-a dat părul lui Liz la o parte şi i-a sărutat umărul gol. Ea şi-a întors uşor capul, iar el i-a sărutat obrazul. O'Rourke a mai sărutat-o încă o dată şi s-a dat jos din pat. Luând o pereche de pantaloni de trening de pe un cârlig de la uşă, Michael i-a îmbrăcat şi s-a îndreptat spre parter. Duke l-a întâmpinat la capătul scărilor şi l-a urmat în bucătărie. Maşina de cafea era plină până la refuz şi pornise. Tot echipamentul său de vânătoare era păstrat la subsol. După ce a coborât încă un rând de scări, Michael a deschis dulapul şi şi-a pus o pereche de şosete de lână, pantaloni kaki, o cămaşă albastră de flanelă şi o pereche de cizme. Restul echipamentului său era păstrat afară, la cabană, împreună cu mai multe puşti de vânătoare. Până să se întoarcă în bucătărie, oala era gata de fiert. A turnat totul într-un termos mare şi a umplut o cană de călătorie pentru drum. Duke era la picioarele lui şi se întindea şi bâiguia. Înainte de a

pleca, O'Rourke s-a întors sus, a setat ceasul deşteptător pentru ora 7 dimineaţa şi a sărutat-o pe Liz pe obraz.

Jos, în micul garaj al clădirii Brownstone, Michael l-a încărcat pe Duke în spatele camionului şi a deschis uşa garajului. Mai puţin de cinci minute mai târziu, a oprit în faţa casei fratelui său. Tim, Seamus şi labradorul de ciocolată al lui Tim, Cleo, au urcat în camionetă şi s-au îndreptat spre cabană. Împotriva dorinţei lui Michael, Seamus îi spusese lui Tim tot ce se întâmplase în ultimele două săptămâni.

În cea mai mare parte a drumului au discutat despre informaţiile pe care le aflaseră de la Augie. Când au ajuns la cabană, Coleman era deja acolo. Aştepta înăuntru, la masa din bucătărie. O'Rourkes și-au tras scaunele, iar cănile de cafea erau pline până la refuz.

Când toată lumea s-a instalat, Coleman a întrebat cu nerăbdare: „Ce aţi aflat?”

„Aţi auzit vreodată de un bărbat pe nume Arthur Higgins?”

Coleman a strâmbat din ochi. „Da”.

„L-aţi întâlnit vreodată?”

„Nu”.

„Ce ştii despre el?”

„Este un vechi spion de la CIA. Se ocupă de o mulţime de operaţiuni obscure şi are reputaţia de a fi un om cu care nu te joci”.

„Ce vrei să spui prin operaţiuni obscure?”, a întrebat Tim.

„Operaţiuni secrete care sunt finanţate din surse neguvernamentale şi care se desfăşoară fără ştirea oficială a preşedintelui şi a Comitetului de Informaţii”.

„Aţi fost vreodată implicat într-una dintre aceste operaţiuni?”

„Nu”. Coleman a clătinat din cap. „Folosesc mercenari… foşti comandouri. Aceste lucruri nu pot

fi legate în niciun fel de guvernul nostru. Întregul motiv pentru care sunt conduse ca o operaţiune obscură este acela că spionii ştiu că nu ar putea obţine niciodată aprobarea oficială. Ei trebuie să aibă o negare totală în cazul în care ceva nu merge bine. Banii nu pot fi urmăriţi până în SUA şi nici soldaţii nu pot fi urmăriţi. Înainte ca SEALS sau orice alt militar american să poată fi trimis într-o ţară străină pentru a desfăşura o operaţiune secretă, CIA sau Pentagonul trebuie să obţină aprobarea unui membru de rang înalt al Comisiei de Informaţii şi a preşedintelui. Operaţiunile obscure eludează complet lanţul de comandă. Este o lume ciudată, foarte secretă şi riscantă. Totul se face în mod neoficial şi fără o urmă de hârtie. Tot ce auzi vreodată despre aceşti oameni sunt şoapte şi zvonuri. De fapt, cunosc câţiva foşti SEAL care au lucrat pentru Higgins".

„Crezi că ai putea vorbi cu ei şi să afli ce ştiu despre el?", a întrebat Michael.

„Aş putea, dar Higgins este genul de persoană despre care nu începi să pui întrebări pur şi simplu, altfel ai putea sfârşi ca momeală pentru rechini".

„Credeam că voi, cei din SEAL, sunteţi un grup unit. Nu poţi să le pui câteva întrebări fără să atragi prea multă atenţie?”

„Poate că da, poate că nu. Nu e ca şi cum ai suna un vechi coleg de liceu şi l-ai întreba despre o fată cu care se întâlnea. Aceştia sunt oameni serioşi şi nu le plac întrebările. Preferă să rămână anonimi şi tăcuţi”.

„Ce naiba caută doi foşti SEAL să lucreze pentru un tip ca Higgins?”, a întrebat Tim.

„Ce te aştepţi să facă atunci când părăsesc serviciul… să se ducă să vândă maşini de ocazie sau să programeze computere? Noi suntem antrenaţi să facem o treabă foarte specifică şi suntem antrenaţi să o facem mai bine decât oricine altcineva din lume. Dacă eşti un SEAL, eşti mai bun decât nouăzeci şi nouă virgulă nouă la sută din toţi soldaţii care au

încălţat vreodată o cizmă. Sunteţi cei mai buni dintre cei mai buni şi ştiţi cât sunteţi plătiţi?... Ai un maximum de aproximativ 40.000 de dolari pe an. Apoi, într-o zi, pleci din armată şi eşti pus în faţa a doua opţiuni. Te duci să lucrezi în sectorul privat într-o slujbă plictisitoare de la nouă la cinci şi eşti plătit cam la fel ca atunci când erai în armată, sau te duci să lucrezi pentru un tip ca Higgins şi eşti plătit cu şase cifre şi mai mult pentru că lucrezi cam cincizeci de zile pe an. Iar tipii ca Higgins nu sunt singurii care te doresc. Traficanţi de droguri, şeici ai petrolului, guverne din lumea a treia, bancheri internaţionali, toţi sunt dispuşi să plătească o grămadă de bani pentru a avea un SEAL în personalul lor de securitate. Cunosc tipi care sunt plătiţi cu o jumătate de milion pe an pentru a sta şi a face pe bodyguardul. Pentru mulţi dintre ei, este o chestiune de statut să poată spune că garda lor de corp este un SEAL. În Orientul Mijlociu, numai reputaţia noastră îi sperie de moarte pe oameni”.

„Înţeleg ce vrei să spui, dar credeam că voi aveţi un cod de onoare”, a spus Tim.

„Avem, dar nu suntem o frăţie infailibilă. Avem merele noastre stricate, la fel ca orice altă organizaţie. Realitatea este că există oameni care sunt dispuşi să ucidă pentru bani, iar odată ce trec această linie, nu mai fac parte din frăţia noastră... sunt asasini şi mercenari”.

„Deci nu credeţi că ar fi înţelept să începem să punem întrebări despre Higgins?”, a întrebat Michael.

„Din câte am auzit despre acest om, nu, nu cred. Ce te-a făcut să fii atât de interesat de el?”

„Seamus şi cu mine am făcut ieri o mică excursie în Georgia pentru a vorbi cu Augie Jackson”.

„Prietenul lui Seamus care a lucrat pentru CIA?”

„Da… Augie ne-a spus nişte poveşti destul de interesante despre Higgins. Este convins că el este responsabil pentru uciderea lui Erik şi a congresmanului Turnquist”.

Coleman a devenit precaut. „Deci crede în ideea că există două grupuri separate care săvârşesc crimele?”

„Da”.

„A pus vreo întrebare despre cine ar putea fi primul grup?”

„Da”.

Coleman s-a uitat lung la Michael. „I-ai spus, nu-i aşa?” Coleman s-a uitat la Seamus, şi nici el, nici Michael nu au răspuns la întrebare. Fostul SEAL a clătinat din cap şi a înjurat.

„El ştie doar că sunt implicat”, a spus Seamus. „Scott, putem avea încredere în Augie”.

Coleman s-a uitat la ceas. „Ei bine, vom şti răspunsul la asta din clipă în clipă. Dacă auziţi vreun elicopter deasupra capului, putem să ne luăm adio cu toţii”.

„Scott, el crede în ceea ce facem. Îi ura pe Fitzgerald şi Koslowski mai mult decât noi şi a fost

foarte convingător cu lucrurile pe care ni le-a spus despre Arthur”.

„De ce crede că Higgins i-a ucis pe Erik şi Turnquist?”

Michael şi-a petrecut următoarele câteva minute spunându-i lui Coleman povestea lui Augie. A relatat povestea misiunii secrete pe care Arthur o pusese la cale pentru a scăpa de politicienii francezi la începutul anilor şaizeci şi apoi a continuat să explice ura lui Arthur pentru senatorul Olson. Coleman a pus puţine întrebări. Michael i-a povestit cum Arthur a fost forţat de Stansfield să părăsească Agenţia şi i s-a ordonat să înceteze orice implicare în probleme de informaţii şi de securitate naţională. Când Michael a terminat de relatat povestea lui Augie, l-a întrebat pe Coleman ce părere are.

„Omul are puterea şi resursele necesare

pentru a reuşi şi, aşa cum ţi-am spus acum câteva zile, cel care a aruncat în aer limuzina lui Erik trebuie să aibă nişte relaţii reale. Au avut la dispoziţie mai puţin de o săptămână pentru a pune la cale această operaţiune”. Coleman a ridicat din umeri. „Nu m-ar surprinde câtuşi de puţin dacă ar fi avut un amestec în asta, dar nu avem informaţiile sau capacitatea de a şti cu siguranţă”.

„Ştiu, dar trebuie să facem ceva”.

Coleman a bătut în lateralul cănii sale. „Chiar nu cred că este o idee bună să mai punem alte întrebări despre tipul ăsta. Ancheta FBI-ului a intrat în viteză. Este important să ne comportăm normal şi să nu atragem atenţia asupra noastră”. Coleman a arătat spre cei trei O’Rourkes. „Voi puteţi scăpa cu mult mai mult decât mine. Nu vor veni după voi, dar mai devreme sau mai târziu vor veni să bată la uşa mea”.

Seamus s-a gândit o clipă la ceea ce spusese Coleman şi apoi a întrebat: „Ce-ar fi să-l eliminăm?”

„Higgins?”

„Da”.

„În principiu, nu am o problemă cu asta. Din câte am auzit, este şarpele şerpilor, dar aş vrea să fiu mai sigur că el se află în spatele acestei afaceri înainte de a ajunge la această extremă. În plus, nici măcar nu sunt sigur că am putea ajunge la el. Bănuiesc că are o securitate destul de strictă în jurul lui”.

Michael a strecurat dosarul pe masă. „Augie ne-a dat asta înainte de a pleca. Este un profil complet al mişcărilor lui Arthur şi al măsurilor de

securitate. Descompune pas cu pas sistemul de securitate al proprietăţii sale şi descrie, în detaliu, eforturile în care a continuat să se implice de când a fost forţat să părăsească Agenţia”.

Coleman a deschis dosarul şi a început să răsfoiască paginile. După câteva minute, Coleman s-a uitat la Michael. „Ai primit asta de la un tip care lucra la CIA?”

„Da”.

„De unde a luat-o?”

„L-a compilat pentru directorul Stansfield”.

„Se gândeau să-l elimine, nu-i aşa?”

„Da”.

„De necrezut”.

„În spate”, a spus Seamus, „există o secţiune în care sunt descrise afacerile sale şi amestecul continuu în afacerile CIA. Dacă mergi la pagina patru a secţiunii, vei găsi un paragraf subliniat care nu o să-ţi placă”.

Coleman a întors dosarul şi a scanat paragraful. Acesta preciza că se credea că Higgins era implicat într-un grup de comercianţi la negru care furau armament american de înaltă tehnologie de la producători şi baze militare şi îl vindeau în

străinătate prin intermediul unui traficant de arme din Orientul Mijlociu care avea simpatii cunoscute pentru regimurile antiamericane. Ca orice alt soldat american, Coleman ura gândul că el sau oamenii săi ar putea fi uciși de o armă fabricată în America, mai ales o armă de înaltă tehnologie care nu trebuia vândută.

Coleman a terminat de citit paragraful și și-a ridicat privirea spre fostul pușcaș marin de recunoaștere care stătea în fața mesei. „Michael, cred că noi doi ar trebui să mergem să aruncăm o privire la proprietatea lui în această seară”.

La ultimul etaj al părții rezidențiale a Casei Albe se afla o încăpere mare orientată spre sud, numită Solarium. Încăperea se afla deasupra Balconului Eisenhower și avea ferestre mari din plăci de sticlă care mergeau de la podea până la tavan. Lui Stevens îi plăcea această cameră pentru că era cea mai luminoasă din Casa Albă și, întrucât începea să se simtă ca un animal în cușcă, a decis să își mute întâlnirea de prânz la ultimul etaj, unde putea vedea cu adevărat dincolo de porțile complexului. El urma

să se întâlnească cu liderii partidului său pentru a trece în revistă agenda legislativă pentru reconvocarea de luni a Camerei și Senatului.

Stevens a privit peste peluza de sud spre Monumentul Washington. Marile transportoare de personal verzi și tancurile erau clar vizibile de pe peronul său panoramic. „Doamne, au trecut doar patru zile de când ne-am întors de la Camp David și deja mă simt prins în capcană". Stevens clătină din cap la un zbor de patru nave de luptă Cobra verzi care își croiau drum spre est pe Mall, de la Monumentul Lincoln la Capitoliu. Vederea întregului echipament militar atât de vizibil în inima Washingtonului îl făcu să se întrebe dacă decizia de a aduce armata a fost înțeleaptă. „Stu, ești sigur că este cel mai bun lucru de făcut?"

Garret stătea la un mic birou și scria febril. Fără să-și ridice privirea, a întrebat: „Ce este cel mai bun lucru de făcut?"

Stevens şi-a fluturat braţul în faţa lui, făcând un gest spre Mall. „Să aduci o prezenţă militară atât de puternică. Adică, chiar avem nevoie de tancuri în faţa Monumentului Washington? Mă… mă face să par atât de dură. Ca şi cum aş fi un dictator”.

„De asta avem nevoie acum, Jim. Am vorbit cu toţi cei care fac sondaje de la New York la L.A. în ultimele trei zile şi toţi îmi spun acelaşi lucru. Poporul american vrea ca legea şi ordinea să revină în capitala lor. Alegătorii sunt speriaţi şi se uită la tine pentru îndrumare şi conducere. Aducerea armatei va transmite mesajul corect. Veţi fi văzut ca un lider puternic şi decisiv”.

„Ştiu, dar cum rămâne cu ceea ce ai spus iniţial? Că vom arăta ca chinezii dacă aducem tancurile?”

„La naiba, asta a fost înainte de a-l ucide pe

nenorocitul de preşedinte al Camerei în plină zi şi de a încerca să ne arunce în aer din cer. Lucrurile au devenit mult mai serioase decât au fost după acea primă dimineaţă. Alegătorii sunt speriaţi. La început, s-au bucurat de emoţia de a vedea cum au fost asasinaţi nişte dinozauri ca Fitzgerald şi Koslowski. Acea emoţie iniţială a dispărut, iar ei vor să se întoarcă la lege şi ordine. Vor deschide televizoarele când se vor aşeza la cină în seara asta şi vor vedea un soldat cu faţa de piatră stând pe turela unui tanc şi vor fi fericiţi că au un preşedinte puternic care este dispus să acţioneze în timp de criză. Crede-mă, Jim, ştiu ce fac în această privinţă”.

COLEMAN ŞI O'ROURKES AU RĂMAS LA CABINĂ până aproape de ora 10 dimineaţa, discutând despre ce măsură să ia cu Arthur. După ce O'Rourkes au plecat spre D.C., Coleman şi-a petrecut cea mai mare parte a după-amiezii verificând cartierul în care locuia Arthur. De la antrenamentul său în trupele SEAL, Coleman dezvoltase un talent pentru memorarea hărţilor. A parcurs fiecare stradă pe o rază de opt kilometri de la proprietatea lui Arthur, verificând drumurile de serviciu nemarcate şi potecile care duceau de la şosea până la apă, luând notiţe mentale despre tot ceea ce putea fi util. Înainte de a întreprinde vreo acţiune împotriva lui Arthur, voia să fie complet familiarizat cu cartierul. Cu cât se apropia mai mult de proprietatea lui Arthur, cu atât mai multe detalii reţinea: ce case aveau camere de supraveghere, care aveau pancarte cu Atenţie la câini şi care aveau case de pază. A trecut cu maşina doar o singură dată pe lângă poarta lui Arthur. Orice altceva mai mult decât atât ar fi putut trezi unele suspiciuni. În plus, era mai îngrijorat de casele care se învecinau cu cea a lui Arthur. Dosarul lui Augie preciza că niciuna dintre ele nu avea sisteme de securitate de înaltă tehnologie. Amândouă aveau panouri cu firme de securitate la capătul aleii, dar niciuna nu avea porţi sau garduri, ceea ce probabil însemna că locuinţele erau cablate, dar nu şi terenurile.

După turul de vizitare a obiectivelor turistice, Coleman a condus până la Sparrows Point, la sud de Baltimore, pe râul Patapsco. Şantierul industrial mare a fost cândva ocupat în întregime de Bethlehem Steel, dar odată cu declinul industriei siderurgice americane, acesta era acum împărţit în depozite extrem de ieftine şi spaţii de docuri la malul mării. Corporaţia SEAL Demolition and Salvage Corporation era situată într-o clădire murdară şi umedă care dădea spre Old Road Bay, la capătul estic al punctului. Contractul de închiriere era de doar o mie de dolari pe lună pentru o mie de metri pătraţi de spaţiu de birouri finisat şi alţi zece mii de metri pătraţi de depozit de mărfuri în vrac. Coleman şi-a tras Ford Explorerul în depozitul mare şi a coborât. Mai devreme în cursul zilei, îi sunase pe singurii săi doi angajaţi şi le spusese să se întâlnească cu el la birou în jurul orei 16: 00. Aceştia stăteau lângă birou şi verificau echipamentul de scufundări când a sosit. Dan Stroble şi Kevin Hackett erau, de asemenea, foşti SEAL. Făcuseră parte din echipa SEAL a lui Coleman timp de trei ani şi părăsiseră Marina la aproximativ şase luni după comandantul lor.

De la înfiinţarea Corporaţiei de Demolare şi Salvare SEAL, cu patru luni mai devreme, nu făcuseră decât o singură misiune, pentru British Petroleum.

BP încheiase un contract discret pentru demolarea uneia dintre platformele lor petroliere abandonate în Atlanticul de Nord. Cumva, se dusese vorba, iar Greenpeace mobilizase un grup de protestatari pentru a ocupa platforma şi a împiedica demolarea. Aceştia doreau ca BP să demonteze platforma grindă cu grindă. Pentru directorii de la BP, decizia era simplă: să demoleze platforma cu un cost de două sute de mii de dolari sau să o demonteze bucată cu bucată, cu un cost estimat la 5 milioane de dolari.

BP s-a grăbit să formeze echipa de demolare şi să arunce în aer platforma înainte ca Greenpeace să se mobilizeze. Cea mai bună estimare a BP a fost că ar putea avea toate încărcăturile la locul lor şi gata de plecare în patruzeci şi opt de ore. Au aflat că o navă încărcată cu activişti Greenpeace era ancorată în Reykjavík, Islanda, şi urma să părăsească portul în dimineaţa următoare. Activiştii urmau să ajungă la platforma de foraj până la prânz în ziua următoare şi să ia cu asalt platforma, creând un eveniment mediatic internaţional care ar fi exercitat presiuni publice şi politice asupra BP pentru ca aceasta să demonteze platforma. BP trebuia să îi încetinească pe protestatari pentru a avea suficient timp să arunce în aer platforma.

Vicepreşedintele operaţiunilor de la BP a fost instruit să găsească o modalitate de a-i opri pe activişti să ajungă la platformă fără a face să pară că BP ar fi fost implicată. Directorul a dat mai multe telefoane la contactele sale din America şi Marea Britanie şi a aflat că o companie nouă, aflată la început de drum, din Maryland, ar putea fi perfectă pentru această sarcină. Omul l-a sunat pe Coleman şi i-a explicat situaţia. Avea la dispoziţie douăzeci de ore pentru a ajunge la Reykjavík şi a împiedica vasul să părăsească portul. Omului nu-i păsa cum se făcea, atâta timp cât nimeni nu era rănit.

Coleman avea o idee aproximativă despre cât de mult ar costa BP dacă ar trebui să demonteze platforma, aşa că a spus că va face treaba pentru trei sute de mii de dolari. Directorul executiv al BP a fost de acord, iar Coleman, Stroble şi Hackett s-au urcat în următorul zbor de la Dulles cu echipamentul de scufundare.

Au aterizat în Reykjavík chiar înainte de apusul soarelui şi au ajuns la debarcader până la ora unsprezece seara. În timpul mandatului lor de SEAL,

petrecuseră nenumărate ore înotând prin porturi murdare, atașând explozibili pe carene şi dezactivând elice şi cârme. Singurul lucru dificil al misiunii era temperatura apei. Chiar şi cu costumele lor de neopren, nu puteau sta în apă mai mult de cincisprezece minute la un moment dat. Au înotat pe rând până la navă, de la un loc de acostare aflat la aproximativ două sute de metri distanţă. Folosind o torţă cu acetilenă, au tăiat articulaţia în U, unde arborele de transmisie se întâlnea cu elicea. Nava ar fi putut să menţină direcţia şi viteza de propulsie până la aproximativ zece noduri. Mai mult de atât şi legile fizicii îşi vor face efectul. Cuplul sporit asupra elicei ar fi provocat ruperea articulaţiei sabotate care lega arborele de transmisie de elice.

În dimineaţa următoare, s-au aşezat la o cafenea şi au pariat dacă nava va reuşi să iasă din port. Coleman nu se simţea vinovat pentru treaba asta. Fusese în preajma oceanului toată viaţa lui şi avea un respect profund şi o teamă sănătoasă faţă de el. Trimiterea câtorva mii de tone de oţel pe fundul oceanului nu i-ar fi făcut niciun rău. În timp ce îşi beau cafeaua şi aşteptau zborul de 8 dimineaţa spre Washington, un remorcher s-a deplasat şi a remorcat nava până la canalul principal. Cablurile au fost eliberate şi nava a pornit la drum. O spumă albă se

agita în spatele pupei vasului în timp ce acesta se îndrepta spre marea liberă. Tocmai trecuse de digul de protecţie când urma spumoasă a dispărut, iar nava s-a oprit, întorcându-se pe o parte în mijlocul canalului. O oră mai târziu, Coleman, Stroble şi Hackett se întorceau la Washington. În ultima lună primiseră încă două oferte de muncă, dar le spuseseră potenţialilor clienţi că sunt prea ocupaţi pentru a accepta lucrările.

Coleman a trântit uşa maşinii sale şi s-a îndreptat spre Stroble şi Hackett. „Ce mai faceţi, băieţi?”

„Grozav, domnule. Dar voi?”

„Bine. Aţi verificat mesajele?”

„Da”, a răspuns Stroble. „Nu era nimic pe robot”.

Când Coleman a întrebat dacă au verificat mesajele, el a vrut de fapt să spună: aţi verificat biroul şi telefoanele pentru microfoane? Ştiau că, în cele din urmă, FBI-ul îi va pune sub supraveghere. Aveau nevoie de un alibi care să explice tot timpul pe care îl petrecuseră împreună în timp ce plănuiau misiunea lor, aşa că, cu nişte bani de început de la Seamus, înfiinţaseră SEAL Demolition and Salvage Corporation. Nu erau singurii SEAL pensionaţi care locuiau în D.C. şi care lucrau unul cu celălalt. Coleman cunoştea alţi doi, puţin mai în vârstă decât el, care conduceau o operaţiune de pescuit charter din Annapolis şi avea o bănuială că, pe lângă asta, făceau şi puţină muncă pentru CIA. Existau, de asemenea, alte câteva grupuri de SEAL care conduceau firme de securitate, asigurând gărzi de corp pentru diplomaţi şi directori de companii. Coleman şi Seamus căzuseră de acord că, pentru a nu fi prinşi, cheia pentru a nu fi prinşi era să se asigure că nu oferă FBI-ului nicio dovadă solidă. Asta însemna că nu aveau amprente, martori oculari şi nicio balistică care să-i lege de crime. Au purtat mănuşi în fiecare fază a operaţiunii şi şi-au ascuns feţele. Puştile folosite pentru a-i ucide pe Koslowski şi Basset şi pistolul folosit pentru a-l

ucide pe Downs rugineau acum pe fundul Chesapeake. Nu există nicio dovadă reală care să le lege de crime. Dacă ar fi venit FBI-ul, tot ce ar fi găsit ar fi fost trei foşti SEAL care încercau să lanseze o nouă afacere.

Coleman a intrat în birou şi a ieşit spunând: „Să strângem echipamentul. Vreau să duc barca la Annapolis şi să fac o ofertă pentru un proiect. Dacă vremea rămâne frumoasă, am putea merge la pescuit la întoarcere. Să împachetăm şi să plecăm în aproximativ 30 de minute”.

În timp ce Stroble şi Hackett strângeau echipamentul de scufundare, Coleman umplea rezervoarele de pe barcă. În treizeci de minute au pornit la drum şi s-au îndreptat spre golf. Şi-au axat conversaţia pe mărunţişuri fără importanţă până când Stroble a terminat de verificat barca cu un senzor. Coleman stătea în spatele volanului de pe flybridge şi urmărea mişcările navelor şi ale vaselor mici din jurul lor. Se temea că FBI-ul ar putea încerca să pună microfoane în birou, în apartamentul său sau în maşina sa, dar asta nu-l speria. Acestea puteau fi

detectate, iar dacă erau atât de proşti încât să-l pună sub ascultare, îşi dădeau de gol. De ceea ce se temea cel mai mult era utilizarea microfoanelor direcţionale. CIA le folosea de ani de zile, iar tehnologia devenea din ce în ce mai bună. O persoană putea să stea la peste trei sute de metri distanţă şi să tragă cu urechea la conversaţia cuiva prin simpla îndreptare a microfonului spre el. CIA dezvoltase tehnologia pentru a asculta prin pereţi şi alte materiale dure, unde era dificil de plasat un microfon.

Când au ajuns în apele deschise ale golfului, Stroble şi Hackett s-au înghesuit lângă Coleman pe flybridge. Cu motoarele trosnind, vântul trecând cu viteză şi nicio altă navă pe o rază de o milă, Coleman a început să le povestească detaliile întâlnirii lui Seamus şi Michael cu Augie. Nici Stroble şi nici Hackett nu au fost surprinşi de poveste. Auziseră zvonurile despre Higgins înainte şi părea foarte posibil ca el să fie responsabil pentru uciderea lui Olson, Turnquist şi a gărzilor lor de corp. Până când au ajuns la Annapolis, Coleman le-a dat toate detaliile referitoare la întâlnirea pe care o avusese cu O'Rourkes.

Au navigat spre sud, după Annapolis, până la Tolly Point, iar Coleman s-a îndreptat spre ţărm. Le-a spus lui Stroble şi Hackett să rămână jos până când se întorc în golf. Soarele apunea în vest, iar pete de nori gri se apropiau de Atlantic. Ploaia ar fi fost binevenită, dar nu crucială. Încă de pe pod, Coleman şi-a manevrat barca în portul de agrement de la capătul Tolly Point. A văzut pe cineva stând lângă pompele de benzină de pe doc şi a ridicat mâna pentru a bloca soarele slab. Coleman a înclinat barca şi s-a apropiat de doc. Michael a sărit la bord ţinând în mână o undiţă şi o cutie de pescuit.

„Bine aţi venit la bord, domnule deputat. Se pare că vom avea o noapte frumoasă pentru pescuit. Aşezaţi-vă echipamentul şi aduceţi-ne câteva beri de la răcitor”. Învârtind volanul, Coleman s-a îndreptat înapoi prin canal.

Michael şi-a lăsat jos echipamentul şi a deschis o ladă frigorifică roşie. Luând două beri, a urcat pe scara de pe pod şi i-a dat una lui Coleman.

Coleman a zâmbit şi a dat din cap. O secundă mai târziu, au trecut de balizele de interzicere a valurilor, iar Coleman a apăsat manşelele de acceleraţie, pornind motoarele. Pe măsură ce zgomotul creştea, Michael a şoptit: „Dan şi Kevin sunt aici?”

„Da, sunt jos. Le-am spus să rămână acolo până când ne pierdem din vedere. Aţi avut probleme în a ajunge aici?”

„Nu, din câte mi-am dat seama, nu m-a urmărit nimeni”.

Coleman s-a uitat la ceas. Era ora 17: 21. „Soarele ar trebui să apună în încă un sfert de oră, iar apoi trebuie să ne oprim să luăm nişte echipament… Ar trebui să ajungem acolo în jurul orei 19: 00”. Coleman a îmbrăţişat coasta în timp ce se îndreptau spre sud, spre Thomas Point. Golful era calm. O briză

uşoară venea dinspre est, iar traficul de bărci era redus. Majoritatea amatorilor de ambarcaţiuni de agrement de pe Chesapeake terminaseră până în primăvara următoare. Temperatura era în jur de cincizeci şi opt de grade şi era în scădere. A continuat să treacă pe lângă Thomas Point pe o distanţă de exact 1, 3 mile şi a virat spre est, tăind canalul principal de navigaţie al golfului.

Stroble şi Hackett, între timp, îşi schimbaseră hainele şi îmbrăcaseră costume de baie. Michael stătea pe flybridge cu o pereche de binocluri şi le scruta drumul pentru a vedea dacă exista vreun vas. Când au ajuns de cealaltă parte a canalului, Coleman a tras barca lângă una dintre geamandurile roşii mari care marcau canalul de navigaţie şi a aruncat ancora. Stroble şi Hackett aveau echipamentul de scufundare pe ei şi îşi făceau reciproc o ultimă verificare de siguranţă, trecându-şi în revistă echipamentul unul altuia ca nişte piloţi care fac o verificare a instrumentelor înainte de zbor. Coleman şi Michael au rămas deasupra flybridge-ului şi au supravegheat paza de coastă în timp ce Stroble şi Hackett au trecut peste bord.

Aproximativ cinci minute mai târziu, au revenit la suprafaţă cu un cufăr mare. Michael şi Coleman au ridicat containerul greu în barcă. Avea cinci pe patru picioare şi aproximativ un metru şi jumătate înălţime şi era din fibră de sticlă verde închis. Coleman a desfăcut închizătoarele închise ermetic şi a deschis cufărul. Aşezate în decupaje de spumă pe secţiunea superioară se aflau şase perechi de ochelari de vedere pe timp de noapte. Coleman a luat patru dintre ele şi i le-a înmânat lui Michael. Apoi, a apucat două mânere şi a ridicat secţiunea superioară din container, dezvăluind un depozit de arme, de asemenea aşezate în decupaje din spumă. Coleman a smuls din container trei pistoale mitralieră MP-5 şi o puşcă cu lunetă, împreună cu amortizoare şi încărcătoare de muniţie. După ce a închis cufărul etanş, el şi Michael l-au predat înapoi peste bord lui Stroble şi Hackett. Aceştia au dus cufărul înapoi la fund şi l-au acoperit cu pietre.

Când Stroble şi Hackett s-au întors la bord, Coleman a ridicat ancora şi s-a întors în golf pe direcţia sud-vest. Stroble şi Hackett au verificat toate armele pentru a se asigura că sunt curate şi bine unse, apoi le-au împachetat în rucsacuri impermeabile. Când au terminat, Hackett a preluat cârma pentru ca Michael şi Coleman să se

pregătească. Toată lumea a fost echipată cu un radio rezistent la apă şi cu căşti care au fost purtate sub costumele de scafandru. La aproximativ o jumătate de milă de Curtis Point, Coleman a preluat din nou cârma și a încetinit barca la aproximativ zece noduri. A tras până la aproximativ un sfert de milă de ţărm şi a virat spre sud, numărând casele pe măsură ce înainta. Când au trecut de a șasea casă dinspre punct, Coleman le-a spus lui Stroble şi Hackett să îşi pună ochelarii de vedere nocturn şi să scaneze creasta falezei şi docurile pentru a căuta oameni.

Întregul ţărm era format dintr-o stâncă ridicată care avea o înălţime cuprinsă între cincizeci şi optzeci de metri. Moşia lui Arthur era aşezată în mijlocul unei mici mlaştini. Stânca de o parte şi de alta a proprietăţii sale era cu aproximativ trei metri mai înaltă decât cea din faţa sa. Stroble şi Hackett au anunţat că nu era nimeni la vedere. Coleman a mai continuat încă patru sute de metri şi a tras până la treizeci de metri de ţărm, tăind motoarele şi aruncând ancora. Înainte de a părăsi podul, a stins toate luminile de funcţionare.

Era o noapte bună pentru recunoaştere. Puţina lună care exista, era aşezată jos pe cerul nopţii şi parţial ascunsă de nori. Coleman i-a adunat pe toţi laolaltă pentru o verificare radio şi o informare rapidă. A vorbit în şoaptă. Acustica apei făcea ca sunetul să călătorească mult mai departe decât îşi dădeau seama oamenii.

„În regulă, eu sunt Zeus; Michael este Apollo; Dan, tu eşti Hermes; şi Kevin, tu eşti Ciclopul". Hackett a zâmbit la numele de cod, care făcea referire la ţinta de pe puşca sa de lunetist. „Toată lumea să-şi verifice ceasurile. Eu citesc nouăsprezece zero opt la semnalul meu". Coleman a aşteptat ca ceasul său să bată ora 19: 08 şi a spus: „La semnal". Toată lumea şi-a sincronizat ceasurile.

„Proprietatea lui Arthur este încărcată cu senzori de mişcare, fire de declanşare cu laser şi plăci de cutremur. Nu avem cum să ne strecurăm acolo fără să fim observaţi. Ceea ce vreau să fac în seara asta este să mă uit mai bine în curţile celor doi vecini şi să îmi fac o idee generală despre dispunere. Kevin, vreau ca tu şi Dan să-i cercetaţi pe vecinii din nord.

Din câte îmi dau seama, sistemele lor de securitate sunt doar pentru casele lor, nu şi pentru terenuri. Asigură-te că verifici docul şi scările care urcă spre casă înainte de a le folosi. Când ajungeţi în vârful stâncii, verificaţi gardul care se întinde între curtea lui Arthur şi cea a vecinilor. Kevin, cât mai curând posibil, vreau să găseşti un loc într-unul dintre stejarii mari care se întind de-a lungul limitei proprietăţii. Dacă ceva nu merge bine, vreau să fii în poziţia de a ne oferi acoperire dacă va trebui să ne retragem".

„Care sunt regulile mele de angajare?", a întrebat Hackett.

„Vreau să plecăm de aici în seara asta fără ca cineva să ştie că am fost aici".

„Şi dacă iese pentru una dintre ţigările lui şi îl am în vizor?"

Coleman a meditat la întrebare. „Sunt tentat, dar răspunsul este nu. Nu vreau să mă grăbesc cu nimic. Suntem aici pentru a aduna informaţii şi a pleca”. Michael, Hackett şi Stroble au dat din cap. „Dacă ceva nu merge bine şi una dintre gărzile lui deschide focul, eliminaţi-l. Altfel, hai să nu ne atingem degetele de pe trăgaci… Încă ceva, vântul bate dinspre est. Ţineţi cont de asta dacă vor începe să patruleze cu câinii”. Toată lumea a dat din cap. „În regulă, fiţi atenţi”.

Stroble şi Hackett s-au aşezat pe platforma de scufundare şi şi-au pus aripioarele şi măştile de scufundare. Şi-au băgat tuburile de respiraţie în gură şi au alunecat în apă, înotând în linişte. Înainte ca Michael şi Coleman să intre, Coleman a întrebat: „Puşcaşii marini de recunoaştere ştiu să înoate?”

„Nu”. Michael a zâmbit. „Credeam că mă vei trage în apă”.

„Bună asta. Să mergem”. Cei doi au alunecat în apă şi s-au îndreptat spre mal. S-au strecurat prin apă folosind doar o lovitură de picior, aripioarele mari şi negre făcând sarcina uşoară. Singurul lucru care se vedea erau snorkelurile negre subţiri şi partea de sus a măştilor lor. Când au ajuns la cheiul vecinului de la sud de Arthur, au înotat până la mal şi şi-au dat jos rucsacurile şi măştile de scafandru. Coleman a şoptit în microfonul micuţ care îi atârna în faţa gurii: „Aici Zeus, suntem la mal, terminat”.

„Aici Cyclops, aproape am ajuns, terminat”.

Michael şi Coleman au îngenuncheat pe mica fâşie de nisip dintre marginea apei şi faleză. Îndoindu-şi gâtul în spate, Michael s-a uitat la peretele întunecat de stâncă. Părea să fie cam de înălţimea unei clădiri cu trei etaje. Coleman l-a bătut pe umăr. „Pregăteşte-ţi echipamentul. Mă duc să arunc o privire la acest doc şi să văd dacă are vreun dispozitiv de securitate”. Coleman şi-a dat jos ochelarii de vedere pe timp de noapte şi a intrat în apă. Fără să atingă docul, s-a uitat pe sub el pentru a verifica dacă există fire sau cabluri. Când a ajuns la

capăt, a înotat pe sub prelata uriaşă galbenă şi albă unde era ancorat un Chris-Craft de treizeci şi şase de picioare. După ce a verificat întregul doc, a înotat înapoi la mal şi şi-a luat rucsacul. Michael pusese deja un încărcător în MP-5-ul lui Coleman şi ataşase amortizorul. I-a înmânat arma lui Coleman, iar fostul SEAL a verificat să se asigure că un cartuş era în cameră şi că siguranţa era pusă.

Coleman s-a uitat la Michael cu un zâmbet. „Îţi aminteşti cum se face asta?”

„Îmi revine în minte”.

„Bine. Să mergem”. Michael l-a urmat în timp ce Coleman conducea drumul spre scări. Scările urcau în zigzag pe stâncă, schimbând direcţia laterală cam la fiecare douăzeci de paşi. Fără a număra partea de jos şi cea de sus, erau trei paliere între ele. Când s-au apropiat de vârf, Coleman a ridicat pumnul

făcându-i semn lui Michael să aştepte până când el verifica lucrurile. S-a târât chiar înainte de ultima treaptă şi a verificat stâlpii balustradei pentru a vedea dacă exista vreun senzor de mişcare. Ştia că nu exista un fir de declanşare cu laser, altfel i s-ar fi văzut pe ochelarii de vedere pe timp de noapte. Apoi, a scanat casa mare pentru a vedea dacă se mişca şi, după câteva minute de verificare a tot ce se afla în casă şi în jurul ei, i-a făcut semn lui O'Rourke să urce. Aceştia au rămas jos şi s-au furişat de-a lungul unui rând de garduri vii care despărţea peluza de marginea stâncii. La capătul gardului viu au ajuns la o mică terasă şi la un foişor. Chiar de cealaltă parte a foişorului se afla gardul de cărămidă de trei metri care despărţea curtea lui Arthur de cea a vecinilor săi.

Coleman a luat unul dintre scaunele din terasă şi l-a adus în jurul părţii din spate a foişorului. El şi O'Rourke şi-au aruncat armele în spate şi s-au urcat pe acoperiş. S-au întins pe burtă şi au privit peste gard. Priveliştea din vârful acoperişului octogonal, uşor înclinat, era perfectă. Aproape toată curtea lui Arthur era vizibilă. Coleman a vorbit în microfonul său, păstrându-şi vocea abia deasupra unei şoapte: „Ciclopi, sunt Zeus, sunteţi pe poziţie, terminat?”

„Afirmativ, Zeus. Am găsit un cuibuşor drăguţ, cu vedere de pasăre, terminat”.

„Ai văzut vreun paznic, terminat?”

„Afirmativ. Am numărat un bărbat şi un câine. Au măturat partea din spate a casei acum două minute, terminat”.

„Am înţeles. Aş vrea să faci o verificare a poziţiei mele. Ne aflăm direct la sud de tine, chiar de cealaltă parte a gardului, terminat”. O'Rourke şi Coleman au rămas perfect nemişcaţi timp de aproximativ şaizeci de secunde, apoi vocea lui Hackett a răspuns.

„V-am prins. De-abia, totuşi, mi-a luat patru

treceri. Aveţi grijă să nu ieşiţi în evidenţă. Cerul este destul de întunecat în spatele vostru, dar siluetele voastre se vor vedea totuşi, terminat”.

„La ce înălţime eşti, ciclopilor? Terminat”.

„Sunt la vreo şase metri înălţime, terminat”.

„Recepţionat, anunţă-mă dacă apare câinele de-a lungul gardului meu. E singurul meu punct mort, terminat”.

„O voi face, terminat”.

„Hermes, sunt Zeus, care e poziţia ta, terminat?”

Stroble stătea pe cea mai joasă creangă a unui stejar bătrân. S-a îmbrăţişat de trunchi şi a tras cu privirea peste gardul din faţa casei lui Arthur. „Am o privelişte bună din faţa casei, terminat”.

„Ce vezi, deasupra?”

„Am doi paznici la uşa din faţă, amândoi sunt însoţiţi de un ciobănesc german, terminat”.

„Cum sunt echipaţi, terminat?”

„Sunt echipaţi cu cizme de luptă, combinezoane închise la culoare şi veste de luptă. Unul dintre ei poartă o armă de mână… verificat, mai bine zis amândoi”. Stroble se uită prin ochelari, apoi îi ridică pe frunte şi îşi luă binoclul de teren din buzunarul de la piept. Gărzile stăteau sub lumina uşii din faţă. Detaliile erau mult mai bune cu binoclul. „Amândoi poartă Uzis şi se pare că poartă veste antiglonţ, terminat”.

„Cum sunt configuraţi pentru comunicare, terminat?”

„Amândoi poartă microfoane de umăr şi… se pare… că radiourile lor sunt montate în partea superioară a spatelui, în partea stângă, terminat”.

„Unul dintre ei este paznicul care tocmai a terminat de verificat curtea din spate, terminat?”

„Recepţionat, terminat”.

Coleman s-a uitat la ceas. „În regulă, voi ştiţi rutina. Anunţaţi orice mişcare şi marcaţi intervalele. Ar trebui să mai avem un paznic la poarta din faţă şi încă unul în casă. Să vedem cât de buni sunt băieţii ăştia, terminat”.

În următoarea oră i-au urmărit pe cei doi paznici şi câinii lor patrulând pe teren. Unul dintre ei stătea întotdeauna lângă uşa din faţă, în timp ce celălalt cutreiera proprietatea. Nu exista nicio rimă sau motiv pentru intervale. Un paznic pleca o dată pentru o tură în jurul casei, iar data următoare se plimba zece minute prin domeniu. Pentru un observator obişnuit părea dezorganizat şi, într-un fel, aşa era, dar în mod intenţionat. Tiparele stabilite şi predictibilitatea erau pasive în această afacere, nu atuuri. Aceşti paznici erau profesionişti.

Stroble începuse să obosească să stea în picioare, aşa că s-a aşezat pe o creangă mare. Abia reuşea să vadă peste vârful gardului şi în curtea lui Arthur şi încă îi putea vedea pe cei doi paznici şi câinii lor la uşa din faţă. Amândoi gardienii au pus mâna pe microfoanele de umăr şi au spus ceva. Apoi s-au întors şi s-au îndreptat în direcţii opuse spre părţile laterale ale casei. Mişcarea neobişnuită i-a atras atenţia lui Stroble, iar apoi, fără avertisment, lămpi strălucitoare au luminat liniile de copaci de la nord şi sud de proprietatea lui Arthur. Stroble a sărit din copac şi a început să alerge cât se poate de silenţios spre apă. A şoptit în microfonul său: „Cred că m-au văzut, terminat”.

Coleman şi O'Rourke s-au strecurat instantaneu înapoi când s-au aprins luminile şi se înghesuiau de cealaltă parte a acoperişului. Coleman a întrebat: „Hermes, unde eşti, acolo?”

„Mă îndrept spre stâncă, terminat”.

„Recepţionat, Hermes, stai la stâncă şi aşteaptă-l pe Ciclop, terminat. Cyclops, am nevoie de nişte informaţii. Ce se întâmplă, terminat?”

„Am ambele gărzi şi câinii lor care se îndreaptă spre apă, pe linia gardului. Se uită în copaci, dar niciunul dintre ei nu are armele scoase. Se pare că fac un fel de cercetare, terminat”.

„Mai ai o ascundere bună, terminat?”

„Afirmativ, terminat”.

„În regulă, va trebui să ne oferiţi play-by-play-ul, pentru că nu putem vedea nimic, terminat”.

„Nu vă mişcaţi şi nu faceţi niciun zgomot. Paznicul şi câinele de pe partea de sud se apropie de poziţia voastră. Îl am în vizor”.

Hackett îşi ţinea vocea sub nivelul unei şoapte. „Bine. Zeus, se uită peste marginea stâncii, în jos, la apă… Paznicul cel mai apropiat de tine tocmai a spus ceva în microfonul lui şi se întoarce spre casă”. Fără avertisment, toate proiectoarele s-au stins şi întunericul a revenit în peisaj.

„Ce naiba a fost asta?”, a întrebat Michael.

„Nu ştiu”, a şoptit Coleman. „Toată lumea să stea liniştită câteva minute şi să vedem ce se va întâmpla în continuare. Nu vorbiţi decât dacă se dezvoltă ceva, terminat”. Coleman şi Michael s-au târât înapoi pe creasta acoperişului şi s-au uitat peste gard.

Mai puţin de un minut mai târziu, Hackett a rupt tăcerea. „Cred că aud o maşină care trage pe alee".

32

NANCE a ieşit de pe bancheta din spate a limuzinei sale şi a ţinut braţele întinse. Un gardian s-a apropiat şi a fluturat un senzor deasupra corpului său. După ce a terminat, paznicul a vorbit în microfonul de umăr, spunându-i controlorului din casă că oaspetele lui Arthur era curat. Bodyguardul şi şoferul lui Nance au aşteptat lângă maşină în timp ce

consilierul pe probleme de securitate naţională a fost escortat în casă. Când a intrat în birou, l-a găsit pe Arthur în locul său obişnuit, aşteptând lângă şemineu. Nance a traversat încăperea şi s-a oprit la mică distanţă. Buzele lui Arthur au arătat cea mai vagă urmă de zâmbet şi a spus: „Sper că nu vă deranjează să staţi în picioare. Am stat jos toată ziua”.

„Nu, deloc”.

„Bine. Ce este atât de important încât a fost nevoie să veniţi să mă vedeţi în persoană?”

„Va trebui să judecaţi dumneavoastră. Am vrut doar să vă ţin la curent cu unele evoluţii”. Nance şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. „Ieri dimineaţă, agentul special McMahon de la FBI a primit un telefon de la terorişti care susţineau că nu au avut nimic de-a face cu uciderea lui Olson şi Turnquist”.

„Serios?” Arthur şi-a strâns buzele. „Mă aşteptam ca ei să se ducă la presă cu povestea, nu la FBI”.

„Şi eu la fel. Te îngrijorează asta?”

Arthur a respins întrebarea cu un gest al mâinii. „Nu, nu chiar. Nimic nu poate fi urmărit până la noi. Nimeni în afară de tine, Garret şi de mine nu ştie cine a fost în spatele acelor crime. Oamenii pe care i-am folosit au fost angajaţi foarte discret. Nu au luat legătura cu nimeni. Au luat un plic care conţinea numele lui Olson şi Turnquist şi un număr de cont la o bancă foarte discretă din Insulele Cayman. Chiar dacă FBI-ul i-ar prinde pe asasini, nu ar putea da de urma noastră”.

„Doar dacă nu vorbeşte unul dintre noi”.

Arthur se holba la Nance cu ochi ageri. „Ştim amândoi că nici tu şi nici eu nu am vorbi cu FBI-ul, aşa că trebuie să presupun că te referi la domnul Garret”.

„Da”.

Arthur a expirat o respiraţie egală şi lungă. „Ce a făcut acum?”

„Îi este greu să-şi ascundă emoţiile. În timpul şedinţei de ieri, când McMahon a pus caseta cu conversaţia sa cu asasinul, domnul Garret a devenit foarte nervos şi animat”.

„Nu văd asta ca fiind o problemă. Nervos şi animat se potriveşte profilului său normal”.

Nance a oftat. Era adesea obositor să încerce să-l convingă pe Arthur de ceva. „În timp ce se asculta conversaţia înregistrată, a început să transpire şi nu se mai oprea din a se holba la mine. Părea neobişnuit de nervos şi speriat”.

„A mai observat cineva comportamentul lui?”

„Da”.

„Cine?”

„Thomas Stansfield”.

Arthur a devenit mai îngrijorat. „Sunteţi sigur?”

„Absolut”.

„Cât de mult a văzut?”

„Totul. Ştii cum este el, Arthur. Omul este un profesionist. Înţelege totul”.

„Ce anume a văzut?”

„L-a văzut pe Garret agitându-se pe scaun, cu

fruntea transpirată şi cu ochii care se plimbau înainte şi înapoi între mine şi transcrierea conversaţiei telefonice. Îl priveam pe Stansfield cum se holba la Stu, iar apoi, aşa cum am fi făcut şi noi doi, a urmărit ochii lui Stu peste masă până la mine. A asimilat totul”.

Arthur a suspinat. „Ei bine, aş fi preferat să nu se fi întâmplat asta, dar nu cred că ne va afecta. Aşa cum am spus mai devreme, nu au cum să ne poată urmări până la noi”.

„Atâta timp cât domnul Garret îşi ţine gura închisă”.

„Va rămâne tăcut. Are instincte puternice de supravieţuire”.

„Știu că are. Asta mă îngrijorează pe mine. Ce se întâmplă dacă Stansfield pune cap la cap două și două și ghicește că tu ai fost cel care a ordonat uciderea lui Olson? Stansfield știe că îl urai”. Nance a făcut o pauză pentru a-l lăsa pe Arthur să se gândească la acest scenariu, apoi a continuat: „Instinctul de supraviețuire al domnului Garret este atât de puternic, încât s-ar întoarce împotriva noastră într-o secundă dacă asta ar însemna să se salveze pe el însuși”.

Arthur s-a uitat la Nance și apoi în foc. A privit flăcările pâlpâind în timp ce-și contempla opțiunile, uitându-se din toate unghiurile, încercând să determine dacă Garret era mai degrabă o amenințare sau un atu. Și l-a imaginat pe Stansfield trăgându-l deoparte pe Garret și luându-l prins cu garda jos, spunându-i că știa totul despre legătura lui cu Arthur și că ei se aflau în spatele asasinării lui Olson și Turnquist. Stansfield putea cu ușurință să speculeze și să lege punctele, dar asta nu însemna nimic atâta timp cât Garret își ținea gura. Motivațiile pentru uciderea unui politician de carieră erau numeroase. Nu puteau dovedi nimic fără ca unul dintre ei să vorbească și, după cum el și Nance discutaseră mai devreme, șansele ca acest lucru să se întâmple erau zero. Arthur a concluzionat că trebuiau să se opună

acestei situaţii înainte ca Stansfield să aibă şansa de a acţiona.

„Cred că trebuie să fim proactivi în această privinţă şi să-l facem pe domnul Garret să ştie care ar fi consecinţele dacă ar vorbi”. Arthur şi-a trecut unul dintre degetele lui subţiri peste buza de jos. „Spuneţi-i domnului Garret că am făcut aranjamente ca să se ocupe de el dacă va şopti vreodată un cuvânt despre asta cuiva… Spuneţi-i că, chiar şi în cazul morţii mele, ordinul va fi executat”.

„Cred că este o decizie înţeleaptă. Ştiu exact cum să mă ocup de asta”.

„Bine. Voi lăsa detaliile în seama ta”. Arthur s-a îndreptat spre măsuţa de cafea şi a luat două trabucuri. „Hai să ieşim afară. Mai am şi alte lucruri pe care aş vrea să le discut cu tine”.

Nance şi-a urmat mentorul peste cameră şi a ieşit în aerul rece al nopţii.

O'Rourke şi Coleman se concentrau asupra paznicului care stătea de pază la marginea stâncii când Hackett a început să pocnească prin căştile lor. „Zeus, sunt Ciclopi. Tocmai am văzut doi bărbaţi în costume care au ieşit din casă şi stau pe terasă. Mă recepţionezi, terminat?"

O'Rourke avea ochelarii de vedere pe timp de noapte ridicaţi, iar Coleman îi avea pe ai lui coborâţi. Amândoi se uitau spre casă. Coleman i-a văzut imediat, ochelarii de protecţie luminându-i într-o imagine clară, verde şi neagră. O'Rourke putea vedea vârfurile roşii strălucitoare ale ţigărilor, dar nimic altceva. Era greu să le distingă siluetele în întuneric. Coleman a şoptit în microfonul său: „Recepţionez,

Ciclopi. Văd doi bărbaţi… cred că unul dintre ei este băiatul nostru. Nu-mi dau seama cine este celălalt, terminat”. Coleman a ridicat microfonul şi i-a spus lui Michael: „E bine de ştiut că Augie a avut dreptate în legătură cu chestia asta cu trabucul”.

O'Rourke şi-a dat jos în linişte ochelarii de protecţie şi a tras cu ochiul spre casă. Şi-a reglat ochelarii şi i-a adus pe cei doi bărbaţi în centrul atenţiei. Având grijă să vorbească mai încet, a spus: „Tipul din dreapta este Arthur, dar nu văd cine este cel din stânga”.

„Nici eu nu pot”, a răspuns Coleman. „Cyclops, nu putem vedea cine este celălalt tip, nu-i aşa, terminat?”

„Da, îmi pare cunoscut, dar nu l-am văzut bine, terminat”.

O'Rourke îl privea pe Arthur vorbind, iar apoi celălalt bărbat şi-a întors faţa spre ei, expirând o gură de fum. O'Rourke a întredeschis ochii şi l-a bătut pe Coleman pe umăr. „Cred că acela este Mike Nance”.

„Eşti sigur?”

„Sunt aproape sigur”. Michael şi-a tras microfonul în jos. „Cyclops, aici Apollo. Celălalt om este consilierul preşedintelui pe probleme de securitate naţională, Mike Nance, terminat?”

Cyclops şi-a mutat ţinta puştii de la Arthur la celălalt bărbat. Nance îşi scoase trabucul din gură şi Ciclopi a avut o imagine completă a feţei sale. „Recepţionat, celălalt bărbat este Mike Nance, terminat”.

„Ce naiba caută Mike Nance aici?”, a întrebat O’Rourke.

„Habar n-am”, a spus Coleman în timp ce se uita înapoi spre stâncă pentru a vedea ce făceau paznicul şi câinele. „Eşti sigur că e el?”

„Da”.

O’Rourke a continuat să se holbeze la cei doi bărbaţi care stăteau pe verandă. „Augie mi-a spus că Stansfield i-a ordonat lui Arthur să înceteze orice relaţie cu contactele sale din comunitatea serviciilor de informaţii”.

„Ei bine, este evident că ignoră ordinul”. Coleman şi-a tras microfonul înapoi în faţa gurii. „În

regulă, toată lumea, sunt Zeus, ascultaţi. Vom aştepta până când cei doi îşi vor termina ţigările, iar apoi, sperăm, se vor întoarce înăuntru, iar paznicul de lângă stâncă se va îndrepta înapoi spre casa principală. Apoi ne vom termina recunoaşterea şi ne vom întoarce la barcă. Până atunci, stăm liniştiţi. Nu vreau ca ei să aibă vreo idee că am fost aici, terminat”.

Lui Irene Kennedy îi era greu să rămână trează. Corpul uman are nevoie de mai mult de două ore de somn într-o zi. Kennedy dormise doar două ore în ultimele trei zile, iar corpul ei era pe cale să se oprească. Stătea în mijlocul unor teancuri de dosare verzi de personal. Nouăzeci şi patru, mai exact. Kennedy răsfoia metodic fiecare dosar, citind fiecare rând plictisitor de litere negre. Dosarele personalului militar nu erau o lectură intrigantă. Kennedy citise deja cincizeci şi două dintre dosare şi îşi dădea seama că nu avea să termine în seara asta. Era aproape ora 23.00, iar capacitatea ei de a analiza informaţiile plictisitoare era din ce în ce mai redusă. S-a hotărât să mai citească două dosare şi să se oprească la noapte, lăsându-şi chiar patruzeci de dosare de terminat dimineaţă. Era impresionată de munca pe care serviciile de informaţii ale Marinei Militare o făcuseră pentru a-i urmări pe foştii lor SEAL.

Chiar şi CIA era interesată. Kennedy găsise cinci SEAL care acum erau pe statul de plată al CIA. Dosarele nu spuneau că lucrau pentru CIA. Kennedy a recunoscut că angajatorii lor erau companii care fie erau paravan pentru agenţie, fie erau companii care făceau o mulţime de muncă pentru agenţie.

Kennedy a deschis următorul dosar şi s-a uitat la o fotografie a lui Scott Coleman. Sub fotografie era trecută data eliberării sale din funcţie. Cu puţin peste un an în urmă. A continuat să citească dosarul, fără să observe nimic neobişnuit. Oricare dintre cele nouăzeci şi patru de dosare ar fi fost impresionant de unul singur, dar după ce citise cincizeci dintre ele, toate se cam amestecau între ele, iar faptele supraomeneşti pe care le realizau aceşti oameni începeau să pară normale. Kennedy a observat că IQ-ul lui Coleman era aproape de nivelul de geniu. Trecând la ultimele câteva pagini, Kennedy a citit o listă de misiuni secrete la care participase Coleman. Era lungă şi impresionantă, începând de la începutul anilor optzeci şi terminând cu aproximativ un an şi jumătate în urmă. Misiunile erau toate enumerate după nume de cod. Datorită autorizaţiei de securitate a lui Kennedy şi a trecutului său în domeniul terorismului, a recunoscut aproape jumătate dintre misiuni. A ajuns la ultima misiune la care participase

Coleman şi un sentiment de gol i-a cuprins stomacul. Numele de cod al misiunii era Operaţiunea Snatch Back. Snatch Back era ceva despre care puţini oameni ştiau şi despre care nimeni nu voia să vorbească.

Singurul lucru listat după Operaţiunea Snatch Back era data la care Coleman fusese externat. Alături de dată, în paranteză, se afla comentariul „Eliberare anticipată acordată”.

„Încă nu am văzut aşa ceva”, a comentat Kennedy în sinea ei. Pe măsură ce curiozitatea ei creştea, Kennedy se simţea mai puţin obosită. A trecut la ultima pagină şi a aflat că Coleman locuia în Adams Morgan şi înfiinţase o companie numită SEAL Demolition and Salvage Corporation. Kennedy s-a întrebat imediat cine ar putea fi ceilalţi angajaţi ai SEAL Demolition and Salvage Corporation. Apucând dosarul, Kennedy s-a ridicat şi a mers cu paşi repezi pe hol spre biroul generalului Heaney. Un tânăr sublocotenent era singura persoană rămasă în zona principală a biroului.

„Mai este generalul înăuntru?", a întrebat Kennedy.

„Dr. Kennedy, şi-a luat rămas bun de la dumneavoastră acum aproape trei ore… Amintiţi-vă, a spus că se va întoarce la zero şase sute".

Kennedy s-a încruntat. „La naiba".

„Doamnă, dacă nu vă supăraţi că vă spun, arătaţi de parcă v-ar prinde bine să dormiţi puţin".

Kennedy a clătinat din cap şi s-a uitat în jos la dosar. A stat acolo o clipă încercând să-şi dea seama ce să facă în continuare.

„Pot să vă ajut cu ceva, doamnă?”

Kennedy s-a uitat la tânărul ofiţer şi era pe punctul de a-l întreba ce autorizaţie de securitate avea, apoi s-a gândit mai bine. La vârsta şi rangul său, nu avea cum să aibă autorizaţie pentru a discuta aceste informaţii. „Nu... vă mulţumesc că v-aţi oferit totuși”. Kennedy, subţire ca hârtia, s-a întors să plece şi apoi s-a oprit. „Sublocotenent, cât de neobişnuit este să primeşti o eliberare înainte de termen când eşti în Forţele Speciale?”

„Nu este atât de neobişnuit. Avem băieţi cărora le explodează genunchii o dată la două săptămâni. Avem cel puţin un spate rupt pe an şi o mulţime de alte răni. Multe dintre aceste răni la genunchi durează un an pentru reabilitare, aşa că, dacă un tip trebuie să iasă peste un an şi îşi rupe genunchiul, îl lăsăm să plece mai devreme”.

Kennedy a acceptat explicaţia şi a spus: „Mulţumesc”. Din nou, s-a întors să plece şi din nou s-a oprit. Întorcându-se spre sublocotenent, a spus: „Dacă ar fi fost aşa, în dosarul lor nu ar fi fost trecută externarea medicală?”

„Da, aşa este”.

Kennedy a deschis dosarul lui Coleman şi a găsit pagina în care scria „eliberare anticipată acordată”. A arătat ultimul rând şi l-a arătat sublocotenentului. „Aceasta este diferită de o externare medicală, nu-i aşa?”

„Da, aşa este. Nu am mai văzut aşa ceva până acum. Ei bine, nu ar trebui să spun asta. Cu reducerile de buget, este destul de frecvent în Marina obişnuită, dar nu şi în Forţele Speciale”.

Kennedy a ezitat o clipă, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să-l pună pe sublocotenent să-l sune acasă pe generalul Heaney, dar ştia că generalul avea nevoie de somn la fel de mult sau mai mult decât ea. A decis că putea aştepta până dimineaţă. Kennedy i-a cerut sublocotenentului o bucată de hârtie şi a scris un bilet pentru general. L-a prins cu un clip de hârtie în partea de sus a dosarului şi i l-a înmânat sublocotenentului. „Vreţi să puneţi asta pe biroul generalului din partea mea?” Kennedy şi-a adunat lucrurile şi a decis să lase restul dosarelor să aştepte până dimineaţă. Trebuia să fie în biroul lui Skip McMahon la ora 8 dimineaţa pentru o întâlnire.

Arthur şi Nance au stat afară vorbind şi fumându-şi trabucurile timp de vreo patruzeci de minute. În acest timp, O'Rourke şi Coleman au speculat cu privire la motivul pentru care consilierul pe probleme de securitate naţională ar fi vorbit cu Arthur. De pe locul lor din vârful foişorului au devenit din ce în ce mai curioşi. În cele din urmă, Arthur şi Nance s-au întors înăuntru. La câteva minute după aceea, au auzit o maşină îndepărtându-se. La scurt timp după aceea, paznicul care stătea de pază lângă stâncă şi-a luat câinele şi s-a întors spre casă. Coleman a scanat cu atenţie întreaga curte şi le-a spus tuturor să mai stea pe loc câteva minute

pentru a se asigura că nu le-a scăpat nimic. Când s-a simţit confortabil, a coborât microfonul şi a spus: „În regulă, să ne întoarcem spre barcă. Anunţă-mă dacă apare ceva, terminat”.

Coleman a alunecat primul de pe acoperiş şi s-a coborât pe scaun. O'Rourke l-a urmat şi a pus scaunul la loc pe masă, acolo unde îl găsiseră. S-au înghesuit amândoi lângă rândul de garduri vii şi s-au uitat unul la celălalt. Pentru cel puţin a zecea oară în ultimele patruzeci şi cinci de minute, O'Rourke a spus: „Doamne, aş vrea să ştiu despre ce naiba vorbeau ăia doi”.

„Şi eu aş vrea să ştiu”. Coleman s-a uitat prin curte şi şi-a luat microfonul. „Cyclops şi Hermes, el este Zeus. Mă auziţi, terminat?”

„Da, vă auzim, terminat”.

„Unde sunteţi, terminat?”

„Ne pregătim să mergem la apă, terminat”.

Coleman s-a uitat peste curte. „Am ceva ce vreau să verific. Nu ar trebui să dureze mai mult de douăzeci de minute. Ne întâlnim la barcă, terminat”.

„Am înţeles, terminat”.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat O’Rourke.

„Când mă plimbam cu maşina astăzi, am

observat că era un loc mare de vânzare la câteva uşi mai jos. Părea cam dărăpănată, de parcă nu locuia nimeni acolo. Dacă tot suntem aici, vreau să arunc o privire. Hai să stăm ascunşi şi să nu facem zgomot”. Au fugit spre cealaltă parte a curţii, ghemuindu-se lângă gardul viu. Niciun gard nu despărţea cele două curţi, doar o linie de copaci, dar Coleman şi O’Rourke s-au oprit oricum. Au scanat curtea cu ochelarii de protecţie şi au căutat senzori de mişcare. Nu au găsit niciunul, iar toate luminile din casa mare erau stinse. Traversând curtea, au ajuns la un gard vechi de fier forjat şi s-au oprit.

„Aici este”, a spus Coleman. „Să mergem pe linia gardului şi să vedem dacă găsim o poartă”. S-au îndepărtat de golf şi s-au îndreptat spre casă, ochelarii de protecţie luminându-le calea. Nu merseseră decât vreo 30 de metri când au găsit o gaură. Două dintre barele de fier forjat lipseau şi fusese creată o poartă. Au păşit prin deschidere şi au intrat pe o cărare slab uzată care se mişca printre copaci şi buruieni. După aproximativ treizeci de metri, aceasta s-a deschis într-o curte uriaşă, sălbatică, de mărimea unui teren de fotbal. Iarba le ajungea aproape până la brâu. Privind în sus, spre casă, au studiat conacul dărăpănat. Toate ferestrele de la etajul principal erau acoperite cu scânduri, iar

vegetaţia din jur părea că încearcă să înghită casa. „Locul ăsta este gol de ceva vreme”, a spus Coleman.

„Nu se mai pot vinde case ca aceasta. Numai taxele trebuie să fie de o jumătate de milion de dolari”.

„Urmaţi-mă, cred că este o unitate de service pe aici”. Au înaintat cu greu prin iarba înaltă, rămânând lângă copaci. Lângă casa principală şi în spatele unui rând de garduri înalte, au dat peste un mic şopron şi un drum de pământ. Au urmat cărarea până la drumul principal şi s-au oprit la poarta de serviciu. Lângă poartă se afla o casă de servitori de dimensiuni bune. Ferestrele erau, de asemenea, acoperite cu scânduri. Au auzit o maşină apropiindu-se şi s-au ascuns în spatele unor tufişuri. Maşina se auzea din ce în ce mai tare, iar apoi farurile au luminat aerul nopţii. Tufişurile şi copacii erau dese şi, cu hainele lor închise la culoare, nu erau în pericol să fie văzuţi. Un Mercedes a trecut şi a continuat în curbă. Coleman s-a ridicat din tufişuri şi a inspectat poarta. Era o versiune mai mică a porţii mari din fier forjat pentru aleea principală a conacului. Se

deschidea din mijloc şi era legată cu lanţuri şi lacăt. Coleman a inspectat scurt lacătul şi apoi a verificat balamalele. Întorcându-se spre O'Rourke, a spus: „Am văzut tot ce aveam nevoie, să mergem".

„Vrei să-mi spui la ce te gândeşti?"

„Încă nu sunt sigur. Încerc doar să-mi fac o idee despre lucruri... Să mergem". Cu Coleman în frunte, şi-au croit drum în linişte pe aleea de serviciu, prin iarba înaltă şi s-au întors în curtea vecinului lui Arthur. De acolo, au coborât pe scări până în golf, unde şi-au reîmpachetat echipamentul în rucsacurile impermeabile şi au înotat înapoi la barcă. Stroble şi Hackett îi aşteptau. De îndată ce Coleman şi O'Rourke au fost la bord, au ridicat ancora şi s-au întors în golf. Odată ajunşi pe partea cealaltă, au virat spre nord, spre Baltimore.

Toţi cei patru erau adunaţi pe puntea de

comandă. Parbrizul îi proteja de cea mai mare parte a brizei, dar aerul nopţii era încă friguros. Hackett le spunea că nu credea că va fi greu să-l elimine pe Arthur. „Nu-mi vine să cred că un tip atât de paranoic în privinţa securităţii este atât de prost încât să iasă în aer liber în felul ăsta doar ca să fumeze un trabuc”.

„Toţi sunt la fel… în toată lumea”, a luat în derâdere Stroble. „Toţi au o slăbiciune… un mic obicei la care nu vor să renunţe”.

„Cât de greu crezi că ar fi să-l răpeşti?” întrebă O'Rourke.

„Mult mai greu decât să-l împuşti în cap de la o sută cincizeci de metri”, a răspuns Hackett. „Doar nu te gândeşti la asta ca la o opţiune, nu-i aşa?”

„Aş vrea să intru în mintea lui şi să aflu despre ce naiba vorbeau el şi Mike Nance”. O’Rourke s-a uitat la Coleman, care se concentra asupra apei din faţa lor. Ştia că Coleman se gândea la acelaşi lucru.

Fără să-şi ia ochii de la apă, Coleman a spus: „Se poate face, dar va trebui să eliminăm gardienii”.

„De ce?”

„Tipii ăia nu sunt paznici obişnuiţi. Dacă îl păzesc pe Arthur, înseamnă că sunt buni”.

„Cât de buni?”

„Destul de buni încât, dacă încercăm să ne furişăm pe lângă ei, unul dintre noi va sfârşi mort”.

„Ce zici de a-i împuşca cu un pistol cu tranchilizante?”

Coleman s-a gândit o secundă şi l-a întrebat pe Hackett: „Există vreo şansă să-i eliminăm cu tranchilizante?”

Hackett a clătinat din cap. „Prea mult vânt care vine dinspre golf, iar distanţele sunt prea mari. Părea că paznicii purtau veste antiglonţ, aşa că ar trebui să-i lovim în gât. La distanţele la care ar trebui să tragem, nu ne-ar da mai mult de cincizeci şi cincizeci de şanse să nimerim ţinta”.

O'Rourke s-a gândit să îi ucidă pe gardieni. Ucisese mai mulţi irakieni în timpul războiului, dar asta ar fi fost mai personal. „Ce fel de oameni sunt aceştia? Lucrează pentru CIA?"

„Nu. Sunt mercenari profesionişti. Probabil că sunt oameni care au lucrat pentru el în trecut". Coleman a scanat la babord şi la tribord, verificând dacă mai existau şi alte nave în zonă. „Michael, singurul mod în care o putem face este să eliminăm gărzile. Putem fie să-l scoatem pe Arthur, fără să ştim ce se întâmplă, fie să-l prindem şi să aflăm ce pun la cale el şi Nance... Eu zic să-l prindem, dar decizia vă aparţine".

IRENE KENNEDY DORMEA ADÂNC. DUPĂ ce ajunsese acasă de la Pentagon, târziu în seara precedentă, nu avusese nici măcar energia de a se dezbrăca. S-a trântit pe pătură şi s-a stins în câteva secunde.

Prin somnul adânc, a simţit că nu era singură în dormitor. Cineva o urmărea. A deschis ochii şi l-a văzut pe intrus. Privind-o erau o pereche de ochi mici şi căprui. Aceştia aparţineau fiului ei de patru ani, Tommy. Se holba la ea cu o privire încruntată şi cu o cutie de suc în gură. Irene a clipit din ochi de mai multe ori şi a încercat să îşi şteargă somnul din ei.

Tommy şi-a îndepărtat cutia de suc de pe buze şi a întrebat: „De ce dormi îmbrăcat?”

Irene a ignorat întrebarea şi şi-a întins braţele. „Îmbrăţişează-o pe mami”.

Tommy şi-a lăsat băutura pe noptieră şi a sărit pe patul mare. Irene l-a îmbrăţişat cu căldură şi l-a sărutat pe frunte. „Ce-ai mai făcut?”, a întrebat ea în timp ce-şi freca mâna prin părul lui blond.

„Bine”. Lui Tommy îi plăcea să dea răspunsuri dintr-un singur cuvânt.

„Cum te-ai înţeles cu doamna Rosensteel?”

„Bine. Mi-a spus să te las să dormi”.

„E aici?”

„Da”.

Irene s-a ridicat în picioare. „Cât e ceasul?” S-a uitat la ceasul de lângă pat şi şi-a înăbuşit dorinţa de a înjura. A sărit de pe pat şi l-a luat pe Tommy în braţe. „Mami a întârziat, dragă. Du-te şi roag-o pe doamna Rosensteel să-mi facă o ceaşcă de cafea, te rog”. Irene l-a mângâiat pe funduleţul lui şi s-a îndreptat spre baie. A făcut duş în mai puţin de trei minute şi s-a îmbrăcat. Astăzi avea să fie o zi cu pantaloni. Nu avea timp să se radă pe picioare. Cu părul încă ud, şi-a băgat trusa de machiaj în geantă şi s-a îndreptat spre bucătărie. Bona lui Tommy i-a întins o ceaşcă de cafea într-o cană mare de luat la pachet, iar Irene i-a mulţumit. S-a lăsat în genunchi şi l-a sărutat pe Tommy pe frunte. „O să te sun de la birou”. Ridicându-se, a adăugat: „Te iubesc”.

„Şi eu te iubesc”. Tommy i-a făcut cu mâna în timp ce ea a ieşit în fugă pe uşă.

Câteva minute mai târziu, Irene se lupta cu traficul în drum spre centru. Şi-a amintit să o sune pe mama ei şi să o roage să treacă să-l vadă pe Tommy. De când începuseră aceste asasinate, ea lucrase nişte ore oribile şi timpul petrecut cu fiul ei avusese de suferit.

Încălcase o jumătate de duzină de legi de circulaţie în drum spre clădirea Hoover şi reuşise totuşi să se machieze. A apărut în biroul lui Skip McMahon la mai puţin de treizeci de minute după ce Tommy o trezise, simţindu-se mai bine decât s-ar fi aşteptat.

„Bună dimineaţa, Skip”.

„Bună dimineaţa, Irene. Ce mai faci?”

„Destul de bine. În sfârşit am dormit mai mult de câteva ore azi-noapte”.

„Bine, pentru că ne aşteaptă o zi plină. Tocmai am ieşit de la o întâlnire cu Harvey Wilcox şi Madeline Nanny. Au pus la punct o supraveghere solidă a zece dintre cei paisprezece suspecţi şi speră să se ocupe de ultimii patru până diseară. Cum vă descurcaţi tu şi oamenii tăi?”

„Bine. Începând cu ora zece seara trecută, aveam iniţiată supravegherea vizuală şi telefonică a tuturor celor patruzeci şi cinci de suspecţi”. Kennedy a luat o înghiţitură de cafea.

McMahon a bătut din picior sub birou şi s-a uitat la Kennedy, aşteptând ca bunul doctor să schiţeze un zâmbet şi să-i spună că glumea. Kennedy nu a dat niciun răspuns, iar McMahon şi-a dat seama că nu glumea. McMahon s-a întrebat cum naiba a putut CIA să iniţieze supravegherea a patruzeci şi cinci de persoane în mai puţin de treizeci şi şase de ore. Era sigur că, oricum ar fi făcut-o, drepturile civile erau călcate în picioare în stânga şi în dreapta.

Partea de investigator a lui McMahon dorea cu disperare să ştie cum se făcea, iar partea de agent federal care respecta legea dorea să fie ţinută în întuneric. După o scurtă luptă internă, partea investigatoare a câştigat. „Irene, mi-e greu să cred că ai forţa de muncă necesară pentru a supraveghea 45 de persoane 24 de ore din 24”.

„Nu avem”.

„Atunci cum naiba îi supravegheaţi pe toţi aceşti oameni?”

„Nu e vorba de forţă de muncă, Skip. Este vorba de tehnologie”.

„Ce vrei să spui prin „tehnologie”?”

Kennedy a zâmbit. „Aş vrea să-ţi spun, dar probabil că e mai bine să nu ştii. Doar ai încredere în mine că putem şi că îţi vom transmite tot ce vom afla cât mai repede posibil”.

McMahon s-a lăsat pe spate în scaunul său şi a acceptat frustrat răspunsul lui Kennedy, înţelegând că probabil era mai bine să nu ştie. „Mă gândeam la teoria ta despre SEAL aseară. Cu cât mă gândesc mai

mult la ea, cu atât sunt mai intrigat. Dacă tipii ăştia sunt atât de deştepţi pe cât credem noi că sunt, ar fi încercat să facă ceva pe parcurs pentru a ne îndepărta de pe urma lor”.

Kennedy şi-a aşezat ceaşca de cafea pe marginea biroului şi s-a ridicat. „Mă bucur că ai adus asta în discuţie. Trebuie să îl sun pe generalul Heaney şi să îl întreb despre ceva. Vrei să suni la biroul lui şi să-l pui pe speaker?” În timp ce McMahon forma numărul, Kennedy a continuat: „Am revăzut aseară acele dosare de personal şi am dat peste ceva puţin neobişnuit”.

A răspuns unul dintre asistenţii generalului, iar o clipă mai târziu Heaney era la telefon.

„Bună dimineaţa, Skip. Cu ce vă pot ajuta?”

„Domnule general, vă am pe speaker. Irene este aici cu mine şi are o întrebare pentru dumneavoastră”. McMahon s-a uitat la Kennedy.

„Bună dimineaţa, domnule general. Aţi apucat să vă uitaţi la dosarul pe care vi l-am lăsat aseară pe birou?”

„Da, l-am citit la prima oră în această dimineaţă”.

„L-aţi cunoscut pe comandantul Coleman?”

„Da, îl cunoşteam. A fost un om de top”.

„Am observat aseară că din toate dosarele pe care le-am analizat, Coleman era singurul SEAL căruia i s-a acordat o eliberare anticipată. Este ceva neobişnuit?”

Generalul a ezitat un minut. „Nu este o practică obişnuită, dar se ştie că şefii fac excepţii”.

„Ştiţi de ce i s-a acordat o eliberare înainte de termen?”

Din nou, generalul a făcut o pauză. De data aceasta pentru o perioadă suficient de lungă pentru ca Kennedy să ştie că atinsese ceva mai mult decât rutina.

Generalul Heaney şi-a curăţat gâtul şi a

întrebat: „Irene, eşti familiarizată cu Operaţiunea Snatch Back?”

„Da, am ajutat la alcătuirea informaţiilor premergătoare misiunii”.

Pentru o perioadă lungă de timp nimeni nu a vorbit. McMahon nu avea nicio idee despre ce se discuta, dar după tonul vocilor lui Heaney şi Kennedy şi-a dat seama că nu era momentul să întrebe.

„Aţi primit un briefing post-misiune?” a întrebat Heaney.

„Nu unul formal. Am auzit doar zvonuri”.

„Coleman a fost comandantul echipei SEAL pe care am trimis-o”.

„A fost eliberat din funcţie la aproximativ o lună după misiune?”

„Da”.

„A cedat?”

„Nu… nu chiar”.

„A cerut el eliberarea înainte de termen sau i-

a fost oferită?”

„Nu cunosc circumstanţele exacte. Amiralul Devoie, comandantul forţelor SEAL, şi secretarul Marinei au semnat pentru asta”.

„Amiralul Devoie a fost superiorul imediat al lui Coleman în lanţul de comandă?”

„Da”.

„Credeţi că aţi putea să daţi de amiralul şi să ne sunaţi înapoi? Aş vrea să-i pun câteva întrebări despre Coleman”.

„Îl voi pune la telefon şi vă voi suna imediat”, a răspuns Heaney pe tonul său rapid, eficient şi militar.

McMahon s-a uitat la Kennedy, care încă stătea în picioare lângă telefon. „Despre ce a fost vorba?”

Kennedy s-a aşezat pe un scaun şi a închis ochii. „Îţi aminteşti de zborul Pan Am care a fost aruncat în aer deasupra oraşului Lockerbie, Scoţia?”

„Da”.

„În urmă cu aproximativ cincisprezece luni, Agenţia a localizat locul unde se aflau cei doi terorişti responsabili de atentat. Ei se aflau într-o mică bază militară din nordul Libiei. Am trimis o echipă SEAL pentru a-i elimina... Nu sunt sigur ce s-a întâmplat...

Tot ce ştiu este că am pierdut o parte din echipă”.

„Câţi oameni?”

„Zece”.

Telefonul a sunat şi McMahon a apucat receptorul. „Alo”.

„Skip, generalul Heaney. Îl am pe amiralul Devoie la telefon”.

McMahon a apăsat butonul difuzorului şi a pus

receptorul înapoi în suport. „Bună dimineaţa, amirale, sunt agentul special McMahon de la FBI, iar în biroul meu se află Irene Kennedy de la CIA. Am dori să vă punem câteva întrebări”.

Cu un ton vizibil lipsit de entuziasm, amiralul a spus: „Spuneţi”.

Kennedy s-a ridicat în picioare punând ambele mâini pe biroul lui Skip şi aplecându-se peste telefon. „Amirale, v-a spus generalul Heaney de ce vrem să vorbim cu dumneavoastră?”

„Da”.

„Bun… Vreţi să-mi explicaţi evenimentele din jurul acordării de către dumneavoastră a unei

eliberări anticipate pentru comandorul Coleman?”

„Înainte de a răspunde, aş vrea să ştiu de ce vreţi să ştiţi”.

Kennedy s-a uitat la McMahon, iar Skip s-a aplecat în faţă. „Amirale, acesta este agentul special McMahon. Suntem implicaţi într-o anchetă foarte importantă”.

„Comandantul Coleman este suspect?”

„Nu”, a răspuns McMahon.

„Asta înseamnă că nu, sau nu încă?”

„Generale Heaney, mă puteţi ajuta aici?”, a întrebat McMahon.

„Bob, este vorba de lucruri destul de serioase. Am lucrat cu Skip şi Irene în ultimele cinci zile. Sunt nişte oameni cinstiţi”.

Devoie s-a gândit şi a răspuns: „Voi răspunde cât pot”.

Kennedy şi-a reformulat întrebarea. „Amirale, comandantul Coleman v-a cerut o eliberare anticipată sau i-aţi oferit-o dumneavoastră?”

„El a cerut-o”.

„De ce?”

„Era nemulţumit de o anumită problemă”.

„Avea acea problemă vreo legătură cu Operaţiunea Snatch Back?”, a întrebat Kennedy.

„Nu am libertatea de a discuta acest subiect”.

De data aceasta a fost rândul lui Kennedy să îi ceară ajutorul lui Heaney. „Domnule general?”

„Bob, Irene s-a ocupat de informaţiile premergătoare misiunii pentru Snatch Back. Ea are o autorizaţie mai mare decât noi doi”.

Kennedy a repetat întrebarea. „Această problemă a avut vreo legătură cu operaţiunea Snatch Back?”

„Da”, a răspuns Devoie.

„A vrut să plece pentru că misiunea a fost un eşec?”

„Nu chiar. Era mai mult supărat din cauza unui lucru care s-a întâmplat după misiune”.

„Ce anume?”

După o pauză reticentă, Devoie a spus: „Ascultă, ştiu încotro te îndrepţi cu asta şi ştiu tipul de presiune la care vei fi supus pentru a face nişte arestări. Pot să vă spun de pe acum că Scott Coleman nu are nicio legătură cu aceste asasinate… Niciunul dintre băieţii mei nu are. Am avut coşmaruri despre asta de când am auzit că ai apărut la JSOC acum cinci zile. Dacă sapi, vei găsi destule motive pentru a-i pune sub acuzare pe fiecare din SEAL-urile mele. Niciunul dintre ei nu este foarte încântat de comportamentul de la Capitol Hill. Cei mai mulţi dintre ei şi-au exprimat opiniile pe tema celor care cred ei că distrug această ţară – scuzaţi-mi franceza –, dar asta nu înseamnă că au ucis pe cineva”.

„Amirale, înţelegem asta”, a spus McMahon. „Am discutat deja cu generalul Heaney despre această antipatie universală faţă de politicieni şi respectăm sacrificiul pe care aceşti oameni l-au făcut pentru America. Eu conduc această investigaţie şi nu voi aresta pe nimeni decât dacă am dovezi solide care să mă susţină”.

„Agent special McMahon, iertaţi-mi francheţea, dar vă păcăliţi singur dacă credeţi că aveţi ultimul cuvânt în această anchetă. Mai aveţi cel mult o lună, până când păunişorii ăia de pe Deal vor începe să strige pentru audieri, iar când se va întâmpla asta, îi vor face pe cei din profesia mea să pară nişte ucigaşi nebuni”.

„Amirale, mă doare-n cot de ce vor politicienii”. Vocea lui McMahon a devenit mai puternică. „Eu încerc să aflu cine naiba se află în spatele acestor crime. Avem un motiv foarte puternic să credem că asasinii sunt comandouri americane. Domnule general Heaney, mă susţineţi în acest caz?”

„El spune adevărul, Bob”.

Kennedy şi-a pus o mână pe şold. „Amirale, de ce a cerut comandantul Coleman o eliberare anticipată?”

„Această conversaţie este înregistrată?”

„Nu”, răspunse McMahon.

„Vă voi spune de ce, dar este complet neoficial. Dacă chestia asta se transformă într-un proces de circ, voi nega că am spus-o vreodată”.

„Este neoficial, domnule”, a spus Kennedy.

McMahon s-a uitat la Kennedy şi a rostit cuvântul „nu”. Kennedy l-a făcut să tacă cu un gest din mână.

„Cunoaşteţi obiectivul Operaţiunii Snatch Back?”. Au răspuns afirmativ şi Devoie a continuat: „Am trimis o echipă SEAL. Coleman era comandantul. A luat jumătate din echipă şi a intrat primul. Au fost introduşi la aproximativ trei kilometri de tabără, s-au deplasat şi au stabilit poziţii în perimetru. Trebuiau să elimine santinelele şi să asigure acoperirea celui de-al doilea grup care urma să fie introdus pe verticală cu elicopterul în tabără. Responsabilitatea celui de-al doilea grup era de a-i captura pe terorişti în viaţă, dacă era posibil.

„Coleman s-a mutat pe poziţie şi apoi a ordonat intrarea celui de-al doilea grup. Elicopterele au venit jos şi în linişte. Chiar înainte de a ajunge în tabără, oamenii lui Coleman au eliminat santinelele, aşa cum era planificat. Black Hawk-ul s-a oprit deasupra taberei şi, înainte ca cel de-al doilea grup să poată coborî în rapel la sol, elicopterul a fost spulberat din cer de o ploaie de grenade propulsate de rachete.

„Opt oameni şi cei doi piloţi, la fel ca şi… Coleman şi echipa sa, au fost extraşi, iar în timpul

interogatoriului, fiecare dintre ei a declarat că au crezut că libienii îi aşteaptă. Au spus că totul părea în regulă, iar apoi, într-o clipită, au apărut o duzină de capete de cârpe cu RPG-uri. Coleman a încasat-o mai greu decât noi toţi, pentru că el a ordonat ca a doua echipă să intre… S-a învinovăţit pentru moartea lor.

„Nu am fost convinşi că misiunea a fost ratată până când, câteva săptămâni mai târziu, am primit vestea că FBI-ul descoperise o scurgere de informaţii. I-am dat vestea lui Coleman, crezând că îl va ajuta să dea vina pe altcineva, dar nu a funcţionat. A vrut să ştie de unde a venit scurgerea, iar eu i-am spus că nu ştiu. Câteva săptămâni mai târziu, a venit la mine şi mi-a spus că vrea să plece. L-am întrebat de ce, iar el a spus că şi-a pierdut încrederea. Am încercat să-l conving să renunţe, dar nu a vrut să mă asculte. Scott a fost un ofiţer bun. Era un SEAL de aproape 15 ani. M-am gândit că dăduse mai mult decât suficient Marinei, aşa că i-am obţinut eliberarea înainte de termen”.

„Amirale, cine v-a spus că FBI-ul a găsit o scurgere de informaţii?”, a întrebat McMahon.

„Aş prefera să nu spun”.

„A spus această persoană de unde provine scurgerea de informaţii?”

„Au spus că a fost un politician important”.

„Ţi-au spus cine era acel politician?”

„Nu”.

„I-aţi spus comandantului Coleman că scurgerea de informaţii a venit de la un politician?”

A existat un moment de tăcere, apoi amiralul a răspuns: „Da”.

McMahon şi Kennedy s-au privit unul pe celălalt. Amândoi se gândeau la acelaşi lucru. McMahon s-a uitat înapoi la telefon. „Cum a reacţionat Coleman la această informaţie?”

„Aşa cum am reacţionat cu toţii. A fost supărat, dar, domnilor, vă asigur că comandantul Coleman nu este omul vostru”.

Kennedy şi-a ridicat sprâncenele într-o manieră îndoielnică, iar McMahon a spus: „Amirale, astea sunt toate întrebările pe care le avem pentru moment. Am să vă rog să nu spuneţi nimănui despre conversaţia noastră, mai ales domnului Coleman. Vă promit că eu sau generalul Heaney vă vom ţine la curent cu orice parte a investigaţiei care v-ar putea implica. Generale Heaney, avem o întâlnire cu

directorul Roach care ar trebui să dureze cam o oră. Ne putem întâlni cu Irene şi cu mine în biroul meu în jurul orei zece dimineaţa?”

„Voi fi acolo”.

„Mulţumesc, domnilor”. McMahon a apăsat butonul difuzorului şi a închis linia. S-a uitat la Kennedy, care era încă în picioare, şi a întrebat: „Câţi politicieni importanţi ar fi ştiut dinainte despre Operaţiunea Snatch Back?”

Kennedy a ridicat din umeri. „La felul în care bârfesc tipii ăia, nu poţi fi niciodată sigur, dar, conform legii, preşedintele şi un membru de rang înalt al Comisiei de Informaţii a Senatului trebuie să fie informaţi înainte de a desfăşura o operaţiune secretă”.

„Cine erau cei doi membri de rang înalt ai Comitetului de Informaţii al Senatului acum un an şi jumătate?”

„Erik Olson şi Daniel Fitzgerald”.

„Nu este o coincidenţă. Amândoi sunt morţi”. McMahon s-a ridicat şi şi-a pus geaca pe el. „Să mergem să vorbim cu Brian şi să vedem dacă putem afla cine este acest politician misterios”.

„Cred că ştiu deja cine este”, a spus Kennedy cu o privire posomorâtă.

„Cine?”

„Fitzgerald”.

„De ce?”

„A demisionat din Comisia de Informaţii acum un an, susţinând că trebuie să îşi concentreze mai multă energie pe Comisia de Finanţe”.

McMahon a condus-o pe hol şi a urcat cele două etaje de scări. Skip a salutat-o pe asistenta lui Roach şi i-a spus că trebuie să-l vadă imediat pe şef. Ea l-a sunat pe Roach, iar un minut mai târziu McMahon şi Kennedy au fost lăsaţi să intre. Roach stătea la masa sa de conferinţe, înconjurat de obişnuitele teancuri de dosare şi hârtii.

S-a ridicat şi i-a salutat pe vizitatori,

profesionist ca întotdeauna. „Cum merge ancheta?”

„S-ar putea să fi dat peste o breşă”. McMahon s-a uitat peste umăr pentru a se asigura că uşa era închisă şi apoi a întrebat: „Ce ştiţi despre o misiune secretă numită Operaţiunea Snatch Back?”

Roach a părut mai mult decât puţin surprins. „De unde aţi auzit despre Operaţiunea Snatch Back? Este o informaţie secretă”. Roach s-a întors spre Kennedy. „I-ai spus?”

„Nu în felul în care te gândeşti tu. Am dat peste ea în timpul anchetei noastre”.

„Cum?”

„Irene cerceta dosarul unui fost membru al Navy SEAL şi a apărut numele”.

„În ce fel a apărut?”

Kennedy a făcut un pas înainte. „La aproximativ o lună după misiune, unul dintre SEAL-urile implicate în operaţiune a primit o eliberare anticipată. Am vorbit cu comandantul său şi am aflat câteva lucruri interesante”.

„Continuaţi”, a comandat Roach.

„Amiralul Devoie, comandantul forţelor SEAL, ne-a spus că ofiţerul în cauză, comandorul Scott Coleman, a fost şeful echipei SEAL care a participat la Operaţiunea Snatch Back. După misiune, Coleman a

declarat că a crezut că libienii au întins o capcană. De asemenea, s-a învinovăţit pentru pierderea oamenilor săi, deoarece el le-a ordonat să intre în acţiune. La câteva săptămâni după misiune, amiralul Devoie află că FBI a identificat persoana care a divulgat misiunea. Amiralul îi transmite informaţia lui Coleman, spunându-i că nu ştie cine a divulgat misiunea, ci doar că a fost un politician important. La scurt timp după aceea, Coleman cere o eliberare anticipată şi o obţine. Până acum, nimic din toate acestea nu se leagă de nimic concret, dar dacă politicianul proeminent care a divulgat misiunea s-a întâmplat să fie senatorul Daniel Fitzgerald, atunci avem un posibil motiv”.

Roach a părut mai mult decât surprins şi a întrebat: „Ce te face să crezi că a fost Fitzgerald?”

„O presupunere avizată”, a spus Kennedy.

„A fost Fitzgerald?”

„Da… Amândoi luaţi loc. Este mai complicat decât pare”. McMahon şi Kennedy s-au aşezat pe cele două scaune din faţa biroului lui Roach, iar directorul s-a aşezat pe marginea biroului său. „Ceea ce urmează să vă spun nu iese din această cameră… Fitzgerald a fost cel care a divulgat misiunea. Nu a făcut-o intenţionat şi de aceea nu a fost niciodată urmărit penal. De fapt, am dat peste el într-un mod neobişnuit. Departamentul nostru de contraspionaj examinează în mod regulat declaraţiile fiscale, portofoliile de active şi istoricul de credit al anumitor persoane care, prin natura muncii lor, intră în contact cu angajaţi guvernamentali care au acces la informaţii sensibile – oameni precum jurnalişti, avocaţi, secretare, lobbrişti, chiar şi chelneriţe şi barmani. Anul trecut, unul dintre agenţii noştri a analizat declaraţiile fiscale ale tuturor angajaţilor care lucrau la un restaurant local. A descoperit că unul dintre barmani cumpărase un apartament de două sute de mii de dolari în Georgetown. Tipul câştigă doar 30.000 de dolari pe an, aşa că apare un semnal de alarmă. Ea sună la compania de credite ipotecare şi află că persoana în cauză a plătit 60.000 de dolari pentru avansul pentru apartament. După ce mai investighează un pic, ea stabileşte că banii provin

de la părinţii lui. Ne gândim că tipul vinde probabil droguri, dar există o şansă ca el să vorbească cu persoane cu care nu vrem să vorbească. O mulţime de oameni importanţi frecventează localul în care lucrează, iar după câteva pahare, aceşti politicieni şi angajaţii lor sunt cunoscuţi pentru că discută lucruri pe care nu ar trebui să le discute în public.

„Am decis că sunt destule pentru a-l pune pe acest barman sub supraveghere. Am pus microfoane în bar, în apartamentul său şi i-am ascultat telefonul”. Roach a clătinat din cap. „Cu două zile înainte de începerea Operaţiunii Snatch Back, Fitzgerald termină de lucrat şi se opreşte la el pentru câteva pahare. La ştirile de seară era difuzat un segment despre aniversarea doborârii zborului Pan Am de deasupra Lockerbie. Reporterul încheie segmentul spunând că se crede că cei doi bărbaţi suspectaţi de plasarea bombei se ascund în Libia. Fitzgerald răspunde cu voce tare: „Nu pentru mult timp”, iar barmanul îl întreabă la ce se referă. Fitzgerald spune: „Între noi fie vorba, puştiule, cei doi nenorociţi vor sta într-o închisoare din SUA în aproximativ 48 de ore”. Puştiul întreabă cum, dacă sunt în Libia, iar Fitzgerald îi spune că nu poate intra în detalii.

„La momentul respectiv, acest lucru nu a însemnat nimic pentru oamenii noştri care se ocupau de caz, dar după ce Snatch Back a eşuat, CIA i-a avertizat pe cei de la contraspionaj că misiunea ar fi putut fi compromisă. Unul dintre numele de pe lista celor care ştiau dinainte despre misiune era senatorul Fitzgerald. Agenţii noştri au pus cap la cap două şi două şi l-au adus pe barman pentru un şantaj. I-au spus că ori îşi va petrece următorii 20 de ani într-un penitenciar federal, ori va spune tot ce ştie… A spus tot ce ştia. Tipul a crezut că transmite informaţia unui reporter. Se pare că reporterul este un fost agent KGB care acum lucrează pentru el însuşi şi îşi vinde secretele în străinătate. Restul poveştii este strict secret, şi nu pot spune ce am aflat… Este o operaţiune în curs de desfăşurare".

„Îl foloseşti pe puşti pentru a-l hrăni cu dezinformări, nu-i aşa?" Kennedy a aşteptat un răspuns.

Roach a ridicat din umeri şi a spus: „Directorul Stansfield ştie totul despre asta. Lucrăm în cooperare cu Agenţia". Roach s-a îndreptat spre cealaltă parte a

biroului său şi s-a aşezat.

McMahon s-a aşezat în faţă şi a spus: „Va trebui să vorbesc cu toţi cei care au fost implicaţi în acest caz”.

„Nu, nu veţi vorbi”, a răspuns Roach.

„Brian, dacă acest Coleman este omul nostru, toate aceste informaţii despre Fitzgerald vor trebui să apară în rechizitoriu”.

„Vom trece peste acest pod când vom ajunge la el, dar deocamdată nu vreau ca numele lui Fitzgerald şi Operaţiunea Snatch Back să fie menţionate în aceeaşi propoziţie. Faceţi ce trebuie să faceţi pentru a-l investiga pe Coleman, dar nu-l

amestecaţi pe Fitzgerald. Presupun că pot să dau de amiralul Devoie la Pentagon?”

„Nu, e în Norfolk”.

„În regulă, voi vorbi personal cu el, iar tu ar fi bine să faci o listă cu toţi cei care ştiu că Snatch Back a fost divulgat. Madeline Nanny o să vrea să vorbească cu tine despre asta”.

Mike Nance a făcut o scurtă plimbare de la biroul său din colţ până la cel al lui Stu Garret. Trecând pe lângă secretara lui Garret, a zâmbit şi l-a salutat. Uşa era deschisă, iar Nance a închis-o în urma lui. Nance s-a aşezat într-unul dintre fotolii şi şi-a încrucişat picioarele. „Cum se simte preşedintele astăzi?”

Garret a terminat ceea ce scria şi s-a îndepărtat de birou. Scoţându-şi ţigara din gură, a suflat un nor de fum spre tavan şi a spus: „Se simte foarte bine. Tocmai am primit rezultatele celui mai recent sondaj Time/CNN şi aproape şaptezeci la sută dintre cei intervievaţi susţin decizia sa de a implica armata”. Garret a băgat ţigara înapoi în gură şi a tras un fum adânc. „Este foarte fericit. Mult mai relaxat”.

„Bine”. Nance s-a uitat în jos şi a îndepărtat un fir de scame de pe pantalonii de lână. „Ce mai faci?”

„Bine. Mi-ar prinde bine să mai dorm puţin, dar în rest mă simt destul de bine”.

„Eşti mai liniştit decât erai ieri?”

„Da”. Garret a fost uşor stânjenit de întrebare.

„Am avut o întâlnire cu prietenul nostru aseară”.

„Cum se simte?”

„Nu prea bine. Este foarte neliniştit de lipsa ta de control emoţional”.

Faţa lui Garret s-a înroşit şi şi-a înjunghiat

ţigara în scrumieră. „De ce?”

„A auzit despre comportamentul tău în şedinţa de zilele trecute”.

„Ce întâlnire?”

„Cea în care agentul special McMahon a pus caseta cu conversaţia sa cu teroristul”.

„De ce a trebuit să-i spui despre asta?”

„Nu trebuia. Altcineva a făcut-o”.

„Cine?”

„Nu se ştie niciodată cu Arthur, Stu. Are o mulţime de contacte”.

„Ce a spus?”

„E îngrijorat că nu vei putea să-ţi ţii gura închisă”.

„Cui o să spun?”

Nance şi-a întors palmele în sus şi şi-a ridicat

sprâncenele.

„Haide, Mike. Nu sunt atât de prost. Dacă vorbesc, mă duc şi eu jos”.

„Sunt de acord, dar el nu”.

„De ce?” „Nu am făcut nimic care să-l facă să creadă că aş spune ceva. De ce naiba aş spune ceva? Mi-aş tăia singur gâtul”.

„Sunt de acord, dar el pare să creadă că ai putea ceda sub presiune. Crede că dacă cineva te-ar pune la zid, ai vorbi ca să te salvezi”.

„Asta e ridicol”. Garret şi-a apucat pachetul de Marlboro cu o mână tremurândă şi a scos o ţigară proaspătă.

„Vrea să-ţi transmit un mesaj”. Nance s-a ridicat de pe scaun şi a înconjurat biroul. Aplecându-se la urechea lui Garret, i-a şoptit: „Arthur spune că dacă sufli o vorbă despre asta cuiva, va pune să fii ucis”.

Garret şi-a aruncat ţigara şi s-a ridicat în picioare. „De ce?”

Nance i-a pus o mână pe umăr. „Calmează-te, Stu, şi nu vei avea de ce să-ţi faci griji”.

34

MICHAEL O'ROURKE ŞI SCOTT COLEMAN întârziau câteva minute. Se întâlniseră mai devreme la cabană şi finalizaseră planurile pentru misiune. Din cauza lipsei de timp de pregătire, hotărâseră să păstreze lucrurile cât mai simple. Dacă Arthur ieşea să fumeze o ţigară, îl înhăţau. Dacă nu o făcea, ar fi trebuit să încerce din nou în noaptea următoare. Să ia cu asalt casa ieşea din discuţie.

Soarele apusese în jurul orei 17: 40, iar drumurile rurale din Maryland erau pline de navetişti care se întorceau acasă după muncă. BMW-ul negru se plimba cu viteză alături de trafic, apoi a ieşit de pe drumul judeţean aglomerat şi a intrat pe una dintre străzile înguste şi liniştite din cartierul Curtis Point. Coleman era la volan şi avea ochelarii de

vedere pe timp de noapte aşezaţi pe frunte. A întins mâna şi a tras microfonul din cască în jos, în faţa gurii. „Hermes şi Cyclops, aici Zeus, răspundeţi, terminat". Şi-a ţinut ochii fixaţi pe drum şi a aşteptat răspunsul.

„Aici Hermes, terminat".

„Sunteţi pe poziţie, terminat?"

„Afirmativ, suntem pe poziţie, terminat".

„Ne aflăm la aproximativ 5 km. Pregătiţi poarta de plecare şi vă voi da ordinul chiar înainte de a da colţul. Verifică drumul pentru trafic pietonal şi anunţă-mă dacă vin maşini din cealaltă direcţie, terminat".

„Am înţeles, terminat”.

Michael a deschis torpedoul şi a scos capacul de la siguranţe. Ţinând o mică lanternă în mâna stângă, a localizat siguranţa pentru luminile exterioare ale maşinii şi s-a pregătit să o tragă. Au continuat să se învârtă pe drumul cu curbe, trecând pe lângă casele mari. Când se aflau la mai puţin de o milă de vechea proprietate, Coleman a vorbit din nou în microfonul său.

„Hermes, cum arată totul, terminat?”

„Coasta este liberă, terminat”.

„Deschideţi poarta”. Coleman s-a uitat la O'Rourke şi a dat din cap.

O'Rourke a tras siguranța, iar farurile și luminile de mers din spate s-au stins. Acoperișul gros de nori de deasupra, combinat cu lipsa luminilor stradale de pe drumul îngust și împădurit, reducea vizibilitatea la zero. Coleman și-a dat jos ochelarii de vedere pe timp de noapte și și-a reglat rapid ochii. A luat piciorul de pe accelerație și a intrat în mers în marșarier. Au trecut de poarta principală a vechii proprietăți, iar Coleman a apăsat puțin pe frâne. Aproximativ 150 de metri mai târziu, au ajuns la aleea de serviciu, iar Coleman a virat brusc. Mașina neagră s-a strecurat pe aleea înmugurită și s-a strecurat printre copacii și tufișurile care invadau terenul, dispărând din vedere.

Stroble a închis repede poarta și a înfășurat lanțul în jurul stâlpului. A stat de pază timp de un minut, privind în sus și în josul drumului, așteptând să vadă dacă se mai apropie cineva, apoi a coborât pe cărare pentru a se alătura celorlalți. Când a ajuns la micul șopron, Coleman întorsese deja mașina în iarba înaltă, astfel încât aceasta era îndreptată înapoi spre drum. Coleman, O'Rourke și Hackett stăteau lângă portbagajul deschis. Hackett le-a înmânat MP-5-urile lor, iar Coleman și O'Rourke au verificat să se asigure că un glonț era încărcat. Când Stroble s-a alăturat grupului, Coleman și-a verificat ceasul și i-a

adus pe toţi înăuntru.

„Ce aţi făcut cu Zodiacul?”

„L-am scufundat la aproximativ o milă în larg şi am înotat”, a răspuns Stroble.

„Bine. Să trecem o dată peste chestia asta şi apoi să ne punem pe poziţie. Nu vrem să-l ratăm. Opriţi-mă dacă aveţi întrebări. Care este situaţia vasului de alături?”

„Are rezervorul plin de benzină, iar bateria este în regulă”, a spus Hackett.

„Va trebui să o conectezi la curent?"

„Nu, am găsit un set suplimentar de chei sub pernele scaunelor".

„Bine... Bine, o dată de sus". Coleman a arătat spre Hackett şi Stroble. „Voi doi treceţi pe poziţii în partea de nord a casei. Kevin, tu stai în acelaşi copac în care ai stat aseară. De acolo puteţi acoperi toată curtea din spate. Dan, tu stai în locul tău din faţa casei, iar eu şi Michael ne aflăm chiar vizavi de terasă, de partea asta a gardului. Când ajungem pe poziţie, primul lucru pe care îl facem cu toţii este să ne asigurăm că funiile noastre sunt bine fixate. Apoi stăm cuminţi, ne uităm la gardieni şi aşteptăm. Rapoartele de supraveghere pe care le-a primit Michael spun că iese la o ţigară aproape în fiecare seară, cu excepţia cazului în care plouă. Uneori stă afară ore întregi, alteori doar câteva minute. Ideea este că... dacă apare, ne mişcăm repede". Coleman a privit cerul întunecat. „Prognoza anunţă posibile ploi, aşa că va trebui să aşteptăm şi să vedem. Dacă iese, aşteptăm să se deplaseze la marginea terasei, cât mai departe de casă, şi apoi, în funcţie de ce fac

gărzile, ne facem mişcarea”.

„Şi dacă nu este singur?”, a întrebat Hackett.

Coleman s-a uitat la Michael, care s-a gândit la asta şi a răspuns: „O să iau decizia pe loc”.

„Înapoi la gărzi”, a spus Coleman. „Dacă se ţin de rutinele lor, unul dintre ei va sta lângă uşa din faţă, iar celălalt va patrula cu câinele pe laturile şi în spatele casei. Mai este unul la poarta din faţă, dar nu cred că va părăsi casa de gardă. Mai rămâne unul în casă, iar după ce vom scoate camerele de luat vederi, va fi orb.

„Presupunând că totul merge bine, iar Arthur iese afară, vă voi întreba pe amândoi dacă aveţi o

ţintă clară. Kevin, tu îl ai pe paznicul din spate, iar Dan îl ai pe cel de la uşa din faţă. De îndată ce voi primi un răspuns pozitiv de la amândoi, voi spune „bingo”. Împuşcaţi mai întâi paznicii şi apoi câinii. În acel moment, eu şi Michael ne legănăm peste gardul din curtea din spate, iar Dan vine în faţă. În secunda în care atingem solul, panoul de control al securităţii din interiorul casei se va aprinde. Nu ştiu sigur, dar bănuiesc că paznicul dinăuntru va aprinde acele proiectoare pe care le-am văzut aseară. Nu-ţi face griji în privinţa lor imediat. Scoateţi mai întâi camerele de luat vederi. Sunt două seturi de camere montate în fiecare din cele patru colţuri ale casei. Dan, tu le scoţi pe cele din faţă şi apoi scoţi proiectoarele cele mai apropiate de casă. În timp ce alergi de la o parte la alta a casei, vreau să tragi câteva focuri de armă spre ferestre. Vei declanşa mai multe alarme înăuntru şi îl vei ţine ocupat pe cel de-al patrulea paznic”.

Coleman se întoarse spre Hackett. „Sunt patru proiectoare în curtea din spate. Vreau să le aprinzi cât mai repede şi apoi să ne acoperi”. Întorcându-se la Stroble, a spus: „Acum vine partea dificilă. Raportul de supraveghere spune că Arthur este dotat cu un dispozitiv de urmărire şi o alarmă. Are o mulţime de secrete în cap, iar CIA nu vrea ca cineva

să pună mâna pe ele. Nu ştiu dacă acest dispozitiv de localizare este cusut în hainele lui, în pantof sau în ceas, aşa că Michael şi cu mine am decis să nu ne asumăm niciun risc. Îl vom dezbrăca şi vom pune totul într-o pungă. Dan, când ajungi la terasă, ar trebui să avem totul gata de plecare. Michael îţi va da geanta, iar apoi vreau să cobori la barcă cât mai repede posibil şi să încălzeşti motoarele”. Coleman a arătat cu degetul spre Hackett. „Kevin, tu rămâi în copac şi acoperă-ne pe Michael şi pe mine până când vom trece de zidul cu Arthur. În clipa în care suntem liberi, ieşi naibii din copac şi coboară la barcă”.

„Ce mă fac dacă proprietarul casei aude motoarele pornind şi iese să vadă ce se întâmplă?” a întrebat Hackett.

„Îl sperii cu câteva focuri de avertisment”.

„Şi dacă are o armă?”

„Dacă continuă să vină spre tine, îngenunchează-l. După ce sunteţi amândoi pe barcă, vreau să vă îndreptaţi direct în golf. Nu va fi nimeni prin preajmă să vă acopere şi nu vreau ca unul dintre gardieni să tragă în voi de pe faleză. Când veţi fi la aproximativ 300 de metri de ţărm, mergeţi spre sud. Alergaţi la maxim şi ţineţi luminile stinse. Estimez că ar trebui să poţi face cam şaptezeci de noduri cu barca aia. Dacă CIA este pe fază, estimez că în cel mai scurt timp ar putea trimite un elicopter pentru a vă intercepta, în cincisprezece minute de la momentul în care se dă alarma. Kevin, după ce termini de scos garda, notează timpul. La 70 de noduri, ar trebui să vă ia aproximativ 15 minute să ajungeţi la Cove Point. La 17 minute după ce trecem peste zid, vreau să ieşiţi amândoi din barcă! Chiar dacă nu aţi ajuns la Cove Point, săriţi de pe navă. Nu vă vreau la bord o secundă în plus. Tim O'Rourke vă va aştepta să vă ia. Are un radio şi o lumină roşie cu filtru. Când ajungi acolo, roagă-l să-ţi dea un semnal de orientare”.

Coleman a făcut o pauză şi i-a privit pe toţi în ochi. „Ştiu că nu suntem atât de pregătiţi pentru asta pe cât ne-am dori, dar nu avem timp. Rămâneţi calmi şi totul va fi bine. Aveţi întrebări?”

Toţi au clătinat din cap, iar apoi Coleman s-a dus la portbagajul maşinii. A luat patru mănunchiuri de frânghie şi a înmânat câte unul fiecărui om. „Haideţi să ne mişcăm. Aveţi grijă şi staţi calmi”. Coleman i-a bătut pe fiecare dintre ei pe umăr în timp ce au pornit pe cărare. Fostul comandant al echipei SEAL a luat-o în spate şi a căzut la pas. Cele patru siluete întunecate s-au deplasat una câte una în noaptea neagră.

La şase etaje sub nivelul principal al Agenţiei Centrale de Informaţii se afla o cameră care nu dormea niciodată. Centrul de Operaţiuni al CIA era versiunea Agenţiei pentru Controlul Misiunilor de la NASA. Dar în loc să monitorizeze misiunile spaţiale, aceşti bărbaţi şi femei monitorizau misiunile de spionaj. Ei erau în contact permanent cu fiecare agenţie americană. ambasade şi consulate din întreaga lume. Bărbaţii şi femeile care lucrau în Centrul de Operaţiuni nu erau însărcinaţi cu conducerea operaţiunilor de spionaj. Funcţia lor era de a servi drept principală legătură de comunicare între teren şi restul agenţiei. Informaţia era ceea ce reprezenta tot ceea ce făcea Agenţia, iar diseminarea acesteia într-un mod rapid, secret şi ordonat era crucială pentru misiunea generală.

Centrul de operaţiuni era împărţit în patru grupuri de birouri separate. În partea din faţă a încăperii, sub trei ecrane de proiecţie pe calculator de trei metri pe trei metri, se afla Secţiunea Europeană. Secţia avea un supervizor şi trei operatori care se ocupau de Europa de Vest, Europa de Est şi fostele republici sovietice. Următoarea secţiune se ocupa de Orientul Mijlociu şi Africa. A treia secţiune monitoriza Asia şi Pacificul de Sud, iar ultima secţiune se ocupa de America Centrală, America de Sud şi Statele Unite. În partea din spate a încăperii, la înălţime şi veghind asupra supraveghetorilor şi operatorilor de secţie, se aflau doi ofiţeri de gardă. Chiar în spatele lor, la o înălţime şi mai mare şi în spatele unui perete de plexiglas, se afla comandantul de gardă al Centrului de Operaţiuni.

Camera era luminată uşor şi confortabilă. Fiecare operator avea trei monitoare pe biroul său şi mai multe linii telefonice. Pentru a lupta împotriva plictiselii, erau încurajaţi să citească sau să joace jocuri pe calculator în timpul gărzii. Dacă primeau trafic flash, calculatoarele lor emiteau un semnal sonor, anunţându-i că este timpul să fie atenţi. Supraveghetorii şi comandanţii de gardă îi ţineau adesea pe operatori în alertă prin efectuarea de

exerciţii. Zi de zi, Centrul de operaţiuni era unul dintre cele mai plictisitoare locuri de muncă din agenţie, dar atunci când izbucnea o criză, era unul dintre cele mai interesante.

Charlie Dobbs stătea în spatele peretelui de plexiglas din biroul comandantului de gardă şi se uita la monitorul computerului aflat în extrema sa stângă. Pe ecran era afişată o tablă de şah. Charlie avea şaisprezece mutări în jocul la nivel de mare maestru şi se descurca de minune. Monitorul computerului din dreapta a bipat o dată, iar ochii lui au sărit de pe un ecran pe altul. Un mesaj de rutină sosea de la ambasada din Tokyo. Charlie a remarcat că era la timp şi s-a întors la calcularea următoarei mişcări a computerului.

Cinci calculatoare se aflau pe biroul lui Dobbs şi în orice moment îşi putea verifica operatorii şi vedea ce făceau. Putea să facă acest lucru manual sau să lase sistemul să funcţioneze în regim automat. Mesajele veneau de pe sistemul lor de sateliţi şi erau codificate cu un număr care le desemna importanţa. Traficul de rutină era precedat de numărul unu, iar

traficul de urgenţă era precedat de numărul cinci. Calculatorul stabilea priorităţile acestor mesaje şi le punea în coadă în funcţie de importanţa lor. Traficul de nivel cinci nu era neobişnuit în timpul unei crize într-o anumită regiune, dar cum scena globală fusese destul de liniştită în ultimele câteva săptămâni, Dobbs se aştepta la o noapte liniştită.

Când au ajuns în curtea mare din sudul proprietăţii lui Arthur, Stroble şi Hackett s-au îndreptat spre scările care duceau spre apă. Michael şi Coleman priveau din copaci cu ochelarii de vedere pe timp de noapte. Michael era cu ochii pe casa vecinilor, iar Coleman îi supraveghea pe cei doi bărbaţi ai săi. Stroble şi Hackett au dispărut pe scări. De acolo, urmau să intre în apă şi să înoate pe lângă casa lui Arthur până la cea a vecinului, chiar la nord, unde era ancorată barca Cigarette.

Coleman şi Michael au traversat în fugă peluza deschisă până la zidul de cărămidă care despărţea complexul lui Arthur de cel al vecinului de la sud. Au găsit stejarul mare pe care îl reperaseră cu o seară înainte şi s-au căţărat pe el în linişte. Oprindu-se la

prima treaptă de crengi, şi-au tras ochelarii de vedere pe timp de noapte înapoi în jos şi au supravegheat proprietatea lui Arthur. Zidul avea o înălţime de trei metri, iar baza copacului se afla la aproximativ doi metri de el. Nu era nimeni la vedere, aşa că, coleman s-a urcat încă trei metri în copac şi s-a strecurat pe o creangă groasă care atârna chiar deasupra zidului. A legat ambele frânghii în jurul ramurii şi a cărat restul pachetului înapoi în jos. Michael stătea în partea de est a bazei copacului, iar Coleman în partea de vest. Amândoi se agăţau de ramurile care ieşeau de deasupra capului. Michael era pe cale să comenteze cât de dificil va fi să stea toată noaptea în acest copac, când un paznic şi un câine au venit pe lângă casă. Michael şi Coleman s-au apropiat cât mai mult posibil de trunchiul principal. Bătrânul stejar încă mai avea majoritatea frunzelor, deşi acestea se transformaseră într-un maro închis şi uscat. Ar fi fost în siguranţă dacă paznicul nu s-ar fi apropiat şi nu i-ar fi luminat dedesubt.

Paznicul şi-a continuat plimbarea pe lângă terasă şi a coborât spre apă. Coleman a vorbit în microfonul său. „Hermes şi Ciclop, sunt Zeus, unde sunteţi, terminat?”. Coleman l-a urmărit pe paznic în timp ce aştepta răspunsul.

Hackett şi Stroble se aflau pe ţărmul îngust de lângă doc, despachetându-şi armele, când apelul a venit prin căştile lor. Hackett a răspuns: „Tocmai am ieşit din apă şi ne pregătim să urcăm scările, terminat”.

„Aveţi un paznic şi un câine care se apropie de stâncă. Aveţi aproximativ zece secunde înainte ca el să ajungă acolo, aşa că grăbiţi-vă, terminat!”

Fără ezitare, şi-au luat rucsacurile impermeabile şi s-au grăbit să urce scările abrupte, în zigzag. În tot acest timp, se uitau în stânga lor, aşteptând ca paznicul să apară la doar o sută de metri distanţă. Au ajuns în vârf cu câteva secunde înainte.

În timp ce Coleman îl supraveghea pe paznic, Michael era cu ochii pe casă. Îl asculta pe Coleman cum îi informa pe Hackett şi Stroble, secundă cu secundă, despre ceea ce făcea paznicul. La câteva

secunde după ce Coleman anunţase că paznicul ajunsese la marginea stâncii, uşile franţuzeşti ale biroului lui Arthur s-au deschis, iar proprietarul proprietăţii a ieşit pe veranda de cărămidă. Michael simţi cum i se accelerează bătăile inimii în timp ce îl privea pe Arthur apropiindu-se de marginea îndepărtată. Cât de discret posibil, i-a șoptit lui Coleman: „Ţinta noastră a apărut. Repet, ţinta noastră a apărut, terminat".

Coleman s-a întors exact la timp pentru a vedea flacăra portocalie strălucitoare a brichetei lui Arthur lingând vârful ţigării. Hackett și Stroble cerură o verificare, iar Coleman le-o dădu. „Hermes şi Cyclops, ţinta noastră este în vizor și nu am idee cât timp va mai sta acolo. Treceţi pe poziţii cât mai repede posibil şi daţi-mi raportul de joc, terminat".

Hackett şi Stroble alergară spre copacul în care Hackett se aşezase cu o seară înainte şi se opriră la bază. Hackett a şoptit în microfonul său: „Câţi paznici sunt în curte, terminat?"

„Un paznic, terminat", a răspuns Coleman. Coleman s-a aplecat în partea din spate a copacului şi i-a şoptit lui Michael: „Tu stai cu ochii pe Arthur, iar eu mă ocup de paznic". O'Rourke a dat din cap.

Stroble şi Hackett au fixat rapid amortizoarele la capătul armelor lor şi şi-au pus rucsacurile în spate. Stroble îşi agăţă MP-5-ul pe umăr şi îşi încleştă mâinile în faţa stomacului. Hackett şi-a aruncat puşca peste spate şi şi-a pus piciorul drept în mâinile împreunate ale lui Stroble. Stroble l-a impulsionat pe Hackett şi acesta s-a prins de prima creangă, trăgându-se liniştit în copac. Fără să piardă timpul, Stroble s-a întors şi a fugit de-a lungul zidului spre faţa casei. Când a ajuns la copacul în care fusese în noaptea precedentă, s-a oprit şi a verificat dacă se auzea vreun zgomot. Apoi, trăgându-se în copac, s-a uitat după paznicul care stătea la uşa din faţă. S-a uitat peste partea de sus a zidului şi nu a văzut nimic. În linişte, a înjurat în sinea lui şi apoi l-a chemat pe Coleman. „Zeus, sunt Hermes. Am o problemă. Paznicul de la uşa din faţă nu este la postul său, terminat".

„Îl poţi vedea undeva în curtea din faţă, terminat?”

„Negativ, terminat”.

„Pregătiţi frânghia şi vom aştepta cât de mult putem, terminat”. Coleman a rămas calm, spunându-şi că lucrurile astea nu mergeau niciodată exact aşa cum era planificat. „Domnilor, să avem răbdare. Pregătiţi-vă să plecaţi la un moment dat. De îndată ce apare celălalt gardian, ne vom mişca, terminat”.

Acum că Hackett era pe poziţie, Coleman putea să-l urmărească pe Arthur. El a apreciat că distanţa dintre Arthur şi casă era de aproximativ patruzeci de metri. Nu avea cum să ajungă înaintea lui până la uşă, aşa că va trebui să tragă câteva focuri de avertisment în calea lui. Se gândise să-l împuşte în picior, dar bătrânul ar fi putut sângera până la moarte înainte de a afla ceea ce trebuia să ştie.

Vocea lui Stroble se auzi în căştile lor. „Paznicul dispărut tocmai a apărut din interiorul casei, terminat”.

Coleman a respirat adânc şi s-a uitat la Arthur, care pufăia din ţigară. „Mai avem şi alte surprize, terminat?”

Unul câte unul au răspuns că sunt gata de plecare. Coleman i-a făcut lui Michael semnalul cu degetul mare în sus şi şi-au luat frânghiile. „Ciclopi, ai o tragere liberă, terminat?”

„Am înţeles, terminat”.

„Hermes, ai o ţintă clară, terminat?”

„Am înţeles, terminat”.

Coleman a mai respirat adânc încă o dată şi a spus: „La semnalul meu, băieţi. Trei... doi... unu... bingo!”

Hackett a apăsat pe trăgaci şi a trimis un glonţ în capul paznicului de lângă stâncă, apoi a tras un glonţ rapid în câine.

În faţa casei, Stroble a tras trei focuri tăcute în capul paznicului de lângă uşa din faţă. Primul l-a nimerit în tâmplă, omorându-l pe loc. Apucând frânghia, Stroble s-a legănat de copac şi a aterizat chiar de cealaltă parte a gardului. Stroble s-a lăsat în genunchi şi a căutat câinele. Acesta nu era nicăieri la vedere. Fără ezitare, şi-a îndreptat arma spre acoperiş şi a tras o duzină de focuri de armă. Gloanţele s-au izbit în carcasele de metal care acopereau camerele de luat vederi, aruncând scântei.

A auzit un mârâit în dreapta lui, iar botul gros şi negru al amortizorului de zgomot a revenit în poziţie orizontală, măturat de la stânga la dreapta.

Câinele se apropia rapid, mârâind în timp ce alerga. Stroble a trimis un glonţ în botul câinelui, iar creatura a alunecat la pământ. Încărcând un nou încărcător în pistol, Stroble s-a ridicat şi a fugit spre celălalt set de camere, trăgând gloanţe în geamuri în timp ce înainta.

Coleman a ajuns la pământ cu o secundă înaintea lui Michael şi, în timp ce sprinta spre terasă, a putut auzi gloanţele din arma lui Michael lovind camerele de deasupra şi din stânga sa. Zgomotul gloanţelor care loveau camerele trebuie să-i fi atras atenţia lui Arthur, pentru că acesta s-a uitat în direcţia lor. Coleman a crezut la început că pune mâna pe o armă, apoi a observat că era vorba de ceasul său. Arthur a rupt-o la fugă decrepită spre casă, iar Coleman a aşternut un zid de gloanţe care a trimis bucăţi de cărămidă în aer. Arthur s-a oprit în loc. În timp ce Coleman se apropia de el, i-a strigat lui Arthur să pună mâinile în aer în timp ce el a lansat o

salvă de gloanţe asupra celui de-al doilea set de camere. În momentul în care a ajuns la Arthur, reflectoarele s-au aprins. Coleman şi-a adus bocancul în sus şi l-a lovit pe Arthur în stomac, trimiţându-l la pământ. Coleman s-a învârtit, trăgând spre proiectoarele care atârnau de jgheabul casei. Michael a făcut acelaşi lucru şi, în câteva secunde, s-a restabilit întunericul.

Arthur era ghemuit şi se ţinea de stomac cu ambele mâini, gâfâind după aer. Michael a scos un plasture de cloroform din buzunarul de la coapsă şi l-a rupt. Împingându-şi mâna înmănuşată în faţa lui Arthur, l-a forţat pe bătrân să inspire aburii. După aproximativ zece secunde, Michael a aruncat plasturele într-o parte şi s-a apucat de treabă pentru a-i scoate hainele lui Arthur. Trecuseră mai puţin de treizeci de secunde de când trecuseră peste gard.

Stroble s-a apropiat o clipă mai târziu şi l-a ajutat pe Michael să termine treaba. Înainte de a pleca, s-a asigurat că totul era în geantă şi apoi a sprintat spre peretele nordic. Tot ce mai rămăsese pe Arthur erau boxerii lui. Michael l-a aruncat pe

bătrânul slăbănog pe umăr şi a fugit spre peretele sudic, cu Coleman acoperindu-i drumul. Când au ajuns la zid, Coleman a sărit, s-a aşezat pe vârful zidului şi l-a tras pe Arthur de braţe. Michael a urcat şi a trecut peste, apoi Coleman l-a lăsat pe Arthur în braţele lui Michael. Coleman a sărit în jos şi cei trei au dispărut în întuneric şi pe terenul vechii proprietăţi.

Hackett a privit din copac şi s-a asigurat că Michael şi Coleman au trecut cu bine peste zid. De îndată ce au trecut, a tras trei focuri de armă în uşa biroului lui Arthur şi a coborât în rapel din copac. A aterizat ca o pisică şi s-a întors spre stâncă. Când a ajuns în vârful treptelor, a putut auzi motoarele gemene ale bărcii Cigarette turate. A coborât în fugă treptele, luându-le pe rând, câte trei. Când a ajuns la doc, a luat-o la fugă spre barcă.

Stroble întorsese deja barca şi o îndrepta spre larg. Hackett a sărit în aer şi a aterizat pe perna capitonată care acoperea motoarele, apoi a sărit în carlingă. Ambele motoare au pornit la viaţă în momentul în care Stroble a apăsat cu pumnul cele

două manivele negre până la capăt. Prora s-a ridicat din apă în timp ce propulsoarele forţau barca înainte. Hackett s-a întors şi a scanat faleza pentru a vedea dacă se mişca ceva. Barca lungă şi elegantă a căpătat rapid viteză şi a planat. Stroble îşi verifică ceasul. Trecuseră un minut şi patruzeci şi trei de secunde de când trecuseră peste zid.

CHARLIE DOBBS ÎŞI CONTEMPLA următoarea mişcare când monitorul din dreapta lui a început să bipăie. Dobbs a aruncat o privire peste umăr după al doilea semnal sonor şi şi-a mutat scaunul. Monitorul a mai bipat de trei ori, iar informaţiile au apărut pe ecran.

TRAFIC FLASH: NIVELUL 5

TIP: ALARMĂ PERSONALĂ

NUMELE DE COD AL SUBIECTULUI: RED COYOTE

Dobbs se uită fix la numele de cod şi încercă să îl asocieze cu o faţă, dar nu reuşi. Aceste alarme personale deveniseră un fel de pacoste pentru

Centrul de Operaţiuni. Primeau din ce în ce mai multe alarme false. Dobbs şi-a introdus parola pentru a putea accesa adevărata identitate a lui Coiotului Roşu. O secundă mai târziu, pe ecran a apărut numele Arthur Higgins. E o premieră pentru el, se gândi Dobbs. Nu e nevoie să se entuziasmeze încă. Probabil că a nimerit-o din greşeală. Dobbs a privit prin plexiglas şi l-a văzut pe operatorul pentru Statele Unite lucrând la verificarea alarmei. Numărul de telefon de acasă al lui Red Coyote a apărut pe ecran împreună cu alte câteva. Dobbs a apăsat pe o tastă pentru a putea asculta cum operatorul se ocupa de situaţie. Sistemul lor le-a spus că alarma venea de la moşia lui, dar nu răspundea nimeni. A ascultat cum suna telefonul. După aproximativ treizeci de secunde, Dobbs a început să devină nervos. Dosarul lui Red Coyote spunea că avea pază non-stop. Cineva ar fi trebuit să răspundă la telefon.

O secundă mai târziu, o voce frenetică a făcut-o.

Directorul Stansfield stătea la birou şi citea un raport despre stabilitatea mentală a conducerii

Coreei de Nord. Din cauza recentei valuri de asasinate, munca sa obişnuită avea de suferit. Nu-i plăcea să rămână în urmă, existau prea multe probleme potenţiale chiar la orizont. În calitate de director al Agenţiei, Stansfield a considerat că este de datoria sa să cunoască şi să înţeleagă cine sunt actorii din fiecare ţară care are o relaţie de adversitate cu Statele Unite. Când lucrurile se înrăutăţeau, dorea să poată prezice comportamentul oamenilor cu care se confrunta.

Telefonul a sunat, iar Stansfield şi-a scos ochelarii, s-a frecat la ochi, apoi a ridicat telefonul. „Alo”.

„Thomas, sunt Charlie. Avem o problemă majoră! Cineva tocmai l-a înhăţat pe Arthur Higgins!”

Stansfield s-a aşezat drept. „Cu cât timp în urmă?”

„Alarma lui personală s-a declanşat acum vreo patru minute. Am sunat la proprietatea sa şi unul dintre agenţii de pază a verificat că au fost loviţi”.

„Sunt pe drum în jos”. Stansfield a închis telefonul şi s-a îndreptat spre uşă. Când a ajuns în camera exterioară, bodyguardul său a ridicat privirea din spatele unui birou şi Stansfield a spus: „Haideţi, coborâm”. Directorul şi-a continuat drumul pe hol şi şi-a băgat cartea de identitate în fanta de lângă lift. Cinci secunde mai târziu, uşile s-au deschis şi au păşit înăuntru. În timp ce liftul cobora, Stansfield s-a luptat să îşi reprime speranţa că Arthur fusese ucis. Spera acest lucru din două motive. Primul, care îl stânjenea, era unul personal. Arthur ignorase avertismentele lui Stansfield de a-şi înceta activităţile în comunitatea serviciilor de informaţii. Era un risc de securitate din ce în ce mai mare şi un ghimpe în coasta lui Stansfield. Al doilea motiv era pur profesional. Dacă Arthur era mort, nu putea fi interogat. Avea în cap mai multe secrete dăunătoare decât orice altă persoană din Agenţie. Arthur desfăşurase operaţiuni neoficiale despre care nimeni altcineva nu ştia, iar cunoştinţele sale despre operaţiunile oficiale ale CIA erau temeinice. Dacă ar fi fost capturat în viaţă şi interogat, Agenţia ar fi fost compromisă la toate nivelurile. Pagubele ar fi de

neimaginat.

Liftul s-a deschis şi Stansfield s-a apropiat de uşa Centrului de Operaţiuni. A pus mâna pe un scaner şi, o secundă mai târziu, uşa s-a deschis. Charlie Dobbs stătea în picioare împreună cu ofiţerii săi de gardă, consultându-se cu privire la criză.

Stansfield s-a apropiat. „Dă-mi un rezumat”.

„Îi urmărim semnalul de localizare chiar acum”. Dobbs a arătat spre ecranul mare din faţa camerei. Pe ecran era afişată o hartă detaliată a Chesapeake şi un punct roşu care se mişca încet. „Se pare că l-au urcat la bordul unei ambarcaţiuni şi se îndreaptă spre largul mării”.

„Ştim cum s-a întâmplat?”

„Am vorbit cu paznicul care conducea camera de control din interiorul casei lui Arthur. El spune că Arthur a ieşit afară să fumeze o ţigară, iar apoi au venit peste zid. Nu este sigur câţi dintre ei erau, pentru că i-au împuşcat camerele de luat vederi. Doi dintre gardieni sunt morţi, iar de Arthur nici urmă”.

„Ce proceduri am pus în aplicare?”

„Am trimis două nave de luptă Cobra de la Quantico, iar un AWAC era în patrulare când s-a întâmplat totul. AWAC a confirmat că avem un boghiu şi l-a clasificat ca fiind o mică ambarcaţiune care se deplasează cu o viteză de şaizeci şi două de noduri. De asemenea, am anunţat Paza de Coastă, iar aceştia se deplasează pentru a stabili un pichet la capătul sudic al golfului”.

„Cât timp le va lua elicopterelor să intercepteze?”

„Dacă nu se schimbă cursul, ar trebui să le intercepteze în aproximativ zece minute”. S-au uitat cu toţii la panoul mare şi au urmărit punctul roşu în mişcare. „Am activat, de asemenea, două dintre detaliile noastre de securitate. Am trimis unul la moşie pentru a investiga, iar celălalt va fi în aer în următoarele două minute. Îi trimit după barcă”.

Stansfield a clătinat din cap. „Charlie, fă tot ce trebuie ca să-l aduci înapoi”.

Stroble a aruncat o privire peste partea superioară a parbrizului, ochelarii de vedere pe timp de noapte ajutându-l puţin, dar nu prea mult. Stelele şi luna erau blocate de norii groşi, iar apa era neagră. A ţinut barca chiar la vest de marcajele canalului. Chesapeake era renumit pentru bancurile de nisip

nemarcate, iar acum nu ar fi fost un moment bun să eşueze pe unul dintre ele. Hackett a ieşit din mica cabină şi a anunţat că încărcăturile au fost stabilite. Îşi ţinea ochelarii de vedere pe timp de noapte ridicaţi în vârful capului şi verifica cerul şi apa din spatele lor.

Se aflau la mai puţin de un minut distanţă de punctul de demarcaţie. Hackett şi-a aruncat armele şi echipamentul peste bord, totul, cu excepţia aripioarelor şi a măştii. Luând două bucăţi scurte de frânghie, Stroble a legat volanul în jos, astfel încât barca să rămână pe un curs drept. S-a uitat la ceas şi i-a făcut semn lui Hackett cu degetul în sus. Hackett s-a urcat pe capacul motorului şi, fără ezitare, s-a scufundat de pe partea din spate a bărcii, ghemuindu-se într-o minge. Imediat ce Hackett s-a îndepărtat, Stroble a aprins luminile de funcţionare, şi-a luat aripioarele şi masca şi a fugit spre partea din spate a bărcii. A sărit departe de elice şi s-a încolăcit şi el într-o minge strânsă. A ajuns în apă şi a sărit de câteva ori, rostogolindu-se în timp ce se rostogolea. Corpurile îi usturau uşor din cauza impactului iniţial, dar în rest erau bine.

Hackett a apărut alături de Stroble şi s-au oprit o secundă pentru a privi cum se îndepărtează barca. Şi-au pus aripioarele şi măştile şi au început să înoate cât de repede au putut spre ţărm. Mai aveau puţin peste un kilometru de parcurs. Înainte de a părăsi barca, Hackett a plasat o serie de încărcături mici, temporizate, care să facă găuri în partea de jos a corpului bărcii. Îşi pompau puternic braţele prin apă, aripioarele făcând cea mai mare parte din muncă. În scurt timp, se aflau la două sute de metri de ţărm.

Hackett s-a oprit, la fel şi Stroble. Băgându-şi mâna în gâtul costumului de scafandru, Hackett şi-a scos căştile radio. Fără să şi-l pună, a ţinut aparatul lângă ureche şi a spus: „Mercury, aici Cyclops, răspundeţi, terminat”.

„Te recepţionez tare şi clar, Ciclopi, terminat”.

Hackett şi Stroble se legănau în sus şi în jos în apă, uitându-se la ţărmul întunecat. „Ne puteţi indica poziţia voastră, terminat?” Amândoi au văzut pâlpâirea unei lumini roşii. Marcând poziţia cu o adâncitură în linia copacilor, Hackett a răspuns: „Am o poziţie. Ne vom alătura vouă în câteva minute, terminat”.

Hackett şi-a băgat căştile înapoi sub costum şi se pregătea să înoate din nou când a auzit un zgomot mult prea familiar. Stroble l-a auzit şi el, şi amândoi s-au scufundat puţin mai adânc în apă. Zgomotul de tocat creştea, răsunând în apă. Era greu de localizat de unde venea, dar nu exista nicio îndoială despre ce era vorba. Se auzea din ce în ce mai tare. S-au întors în apă, privind spre cer.

Zgomotul a crescut simţitor, iar apoi, fără avertisment, două elicoptere au ţipat deasupra vârfurilor copacilor, deasupra locului unde aştepta Tim O'Rourke. Pentru o scurtă secundă, ambii foşti SEAL au crezut că fuseseră descoperiţi, dar elicopterele nu s-au oprit. Au continuat să se deplaseze, alergând deasupra capului, în golf şi apoi

virând spre sud. Stroble şi Hackett s-au privit rapid unul pe celălalt şi apoi au sprintat spre ţărm.

Înapoi în Centrul de Operaţiuni, tensiunea creştea. Stansfield a urmărit urmărirea pe tabloul mare. Afişajul de la AWAC era afişat pe ecran. Semnalul de orientare al lui Arthur nu-şi schimbase cursul. Se îndrepta în continuare spre sud. Poziţia celor două nave de luptă Cobra era marcată de un duo de triunghiuri verzi pe ecran. Comunicaţiile radio dintre piloţii elicopterelor şi controlorul aerian de la bordul AWAC-ului erau redate prin difuzoare. Elicopterele se apropiau rapid.

Dobbs s-a întors spre Stansfield şi a spus: „Trebuie să le spun piloţilor care sunt regulile de angajare”.

Fără pauză, Stansfield a răspuns: „Dacă întâmpină cea mai mică rezistenţă, sunt liberi să

folosească orice forţă pe care o consideră necesară. Vreau ca acel vas să fie oprit”.

Micile încărcături au explodat, făcând trei găuri în prova bărcii şi alte două lângă motoare. Găurile din prova au acţionat ca nişte cupe, canalizând apa în cabină. În pupa, apa a crescut rapid, motoarele fiind tensionate de greutatea suplimentară şi de pierderea unei carene netede. Motoarele au început să tureze din ce în ce mai tare până când au fost sufocate de apă. Toate mişcările înainte s-au oprit şi barca scumpă a alunecat sub suprafaţa apei întunecate.

Controlorul de la bordul AWAC a anunţat scăderea vitezei înainte ca aceasta să fie sesizabilă pe panoul mare din Centrul de Operaţiuni. El a continuat să citească scăderea vitezei până când barca s-a oprit. Stansfield, împreună cu toţi ceilalţi din sală, a privit cum elicopterele se apropie rapid. Triunghiurile verzi se apropiau din ce în ce mai mult de punctul roşu staţionar. Controlorul AWAC a vectorizat elicopterele chiar deasupra semnului, iar apoi a venit surpriza. Piloţii au anunţat că nu se vedea nicio barcă.

BMW-ul negru s-a strecurat prin traficul aglomerat de vineri seara din Georgetown. În timp ce conducea, Coleman i-a spus lui Michael că fostul său şef, amiralul Devoie, îl sunase pentru a-i spune că FBI-ul îşi băga nasul prin preajmă şi punea întrebări. Un O'Rourke gânditor a întrebat: „A spus de ce sunt interesaţi de tine?"

„Doar că voiau să ştie de ce am fost lăsat la vatră mai devreme".

O'Rourke s-a uitat pe fereastră şi a spus: „Asta înseamnă că ştiu despre Snatch Back. Ţi-a spus amiralul cine l-a sunat?"

„Nu. Tot ce a spus a fost că erau de la Birou. Michael, eu nu m-aş îngrijora prea tare încă. S-ar putea ca ei doar să parcurgă o listă de foşti SEAL".

„Mă îndoiesc de asta. FBI-ul caută pe cineva care a avut un motiv suficient de întemeiat pentru a face asta, iar când vor afla că Fitzgerald a fost cel care a divulgat Snatch Back, vor fi pe urmele tale”. O'Rourke şi-a bătut nervos degetele pe bordul maşinii. „Şi apoi vor afla despre moartea lui Mark şi vor deveni foarte interesaţi de tine”.

„Lasă-i să se uite. Nu vor găsi nimic. Nu pot dovedi că nu ştiam nimic despre cine a divulgat Snatch Back. Am aflat de la tine, iar tu nu trebuia să ştii”.

Michael s-a gândit la asta. „Dacă tot ce au este legătura lui Fitzgerald cu Snatch Back şi cu moartea fratelui tău, asta nu va fi suficient pentru a te pune sub acuzare, dar va fi suficient pentru ca ei să desemneze câteva zeci de agenţi care să te supravegheze non-stop. Va trebui să stai ascunsă o vreme. Aruncă maşina imediat ce terminăm în seara asta şi nu te întoarce în garaj”.

Coleman a fost de acord şi, câteva minute mai târziu, a virat pe strada lui Michael. S-au oprit în faţa casei lui Michael şi O'Rourke a sărit din ea. Ridicând capacul negru de pe padul de securitate, a introdus codul pentru uşa garajului şi aceasta s-a deschis. Coleman a băgat maşina cu spatele în garajul strâmt, iar Michael l-a urmat, închizând uşa în urma lui. La început aveau de gând să-l ducă pe Arthur la cabană, dar cum aceasta se afla la numai paisprezece mile de proprietate, s-au gândit că ar fi mai bine să-l aducă înapoi în oraş, unde puteau folosi traficul aglomerat şi oamenii ca acoperire.

Înainte de a deschide portbagajul, Michael şi Coleman şi-au tras măştile de plasă pe faţă. Coleman a introdus cheia în încuietoare şi a împins-o înăuntru. Portbagajul s-a deschis, dezvăluind corpul alb şi osos al lui Arthur. Avea ochii sticloşi, iar încheieturile şi gleznele îi erau legate între ele cu frânghie. O minge de racquetball albastră îi era băgată în gură. Michael a scos mingea, iar Arthur şi-a mişcat maxilarul. Cu o privire profundă de confuzie, s-a uitat fix la cele două figuri întunecate. Lui Michael aproape că i-a fost milă de Arthur şi apoi şi-a amintit cine era.

Coleman l-a apucat de sub subsuori, iar Michael l-a apucat de glezne. Împreună l-au ridicat din portbagaj şi l-au adus în casă. Parterul casei de piatră brună a lui O'Rourke era format dintr-un garaj cu o singură maşină pe o parte şi o magazie şi o baie pe cealaltă parte. L-au dus pe Arthur în colţul toaletei şi l-au aşezat pe podea cu spatele la perete. Coleman a ieşit la maşină şi s-a întors cu o mică valiză neagră. A aşezat-o deasupra uscătorului şi a deschis-o. Înăuntru se aflau două fiole cu lichid transparent şi mai multe seringi. Coleman a apucat flaconul etichetat pentotal de sodiu, l-a înclinat cu susul în jos şi a înfipt vârful unei seringi prin capacul de cauciuc. Trăgând pistonul înapoi, a umplut seringa cam până la jumătate. După ce a pus flaconul cu serul adevărului înapoi în cutie, a lăsat bulele să se ridice până în vârful seringii şi a stors o parte din lichid.

Arthur a mormăit ceva, iar Coleman l-a ignorat. Cloroformul îşi pierdea efectul. Coleman a luat un baton de săruri mirositoare şi l-a desfăcut. L-a băgat sub nasul lui Arthur, iar mirosul înţepător l-a forţat pe bătrân să îşi dea capul la o parte. Coleman a mai făcut-o de câteva ori, iar Arthur a răspuns verbal.

„Ce faci?... Unde mă aflu?”

Coleman l-a ignorat şi a apucat seringa de deasupra uscătorului.

Arthur s-a uitat la ac şi şi-a dat seama ce se întâmpla. „Înainte de a o folosi, hai să vorbim o secundă”.

Coleman a îngenuncheat şi l-a apucat pe Arthur de braţ. Ochii lui Arthur au tras frenetic înainte şi înapoi între capul bărbatului mascat şi vârful acului. „Nu ştiu cine te plăteşte, dar o să dublez suma”.

Coleman a găsit o venă albastră chiar sub suprafaţa pielii subţiri şi uscate a lui Arthur. A

strecurat acul înăuntru şi a apăsat pistonul.

Arthur a privit cu o privire panicată. „Habar nu ai ce faci. Poporul meu va veni să mă caute… Te vor găsi indiferent de ce va fi nevoie!”

În timp ce Arthur striga, Coleman a ieşit din cameră şi a închis uşa în urma lui. Michael a coborât pe scări cu un reportofon, o cameră video şi un set de boxe mici. I le-a înmânat lui Coleman şi a intrat în garaj pentru a lua telefonul mobil cu scramble. Când Michael s-a întors, l-a întrebat pe Coleman cât timp îi va lua drogului să îşi facă efectul, iar Coleman i-a spus că încă vreo cinci minute. Amândoi s-au întors în toaletă. În clipa în care au deschis uşa, Arthur a început să pledeze, vocea lui devenind din ce în ce mai placidă.

Michael şi Coleman l-au ignorat în timp ce pregăteau echipamentul. O’Rourke a conectat cele

două difuzoare la telefonul mobil de bruiaj şi a ataşat modulatorul de voce la mufa combinatului. Coleman a luat camera video şi a montat-o în vârful unui trepied. Au făcut un test rapid pentru a se asigura că totul se verifică. Michael i-a făcut semn lui Coleman să îl urmeze şi au ieşit pe hol.

„Ţine minte, eu voi pune întrebările. Dacă vrei să spui ceva, opreşte mai întâi reportofonul şi camera. Dacă vom ajunge să folosim această casetă, CIA şi FBI vor analiza fiecare mic zgomot”.

„Am înţeles”.

„Există vreo şansă ca el să ne poată minţi?”, a întrebat Michael.

„Nu, am mai folosit chestia asta pe teren şi nu te poţi împotrivi”.

Michael a dat din cap şi s-au întors în cameră. Arthur stătea într-un colţ şi se holba la lumina din mijlocul tavanului. Coleman s-a apropiat, l-a apucat de falcă pe Arthur, s-a uitat în ochii lui puternic dilataţi, apoi i-a spus lui Michael că Arthur era pregătit. Coleman a pornit camera de filmat, iar Michael a apăsat butonul de înregistrare al reportofonului. Vorbind în modulator, Michael a întrebat: „Care este numele tău?”

Directorul Stansfield s-a uitat fix la panoul mare de pe peretele din faţă al Centrului de Operaţiuni şi a notat timpul scurs de când fusese declanșată alarma personală a lui Arthur. Se apropiau de pragul de patruzeci de minute, iar lucrurile nu arătau prea bine. Cu fiecare ticăit al ceasului, șansele de a-l aduce înapoi se înrăutăţeau. Încă mai primeau un semnal de la baliza lui Arthur, dar navele de luptă Cobra nu găsiseră nimic. Bărbaţii-broască ai marinei erau pe drum din Norfolk pentru a afla ce se afla sub apă. La început au

crezut că alarma lui Arthur ar fi putut fi aruncată peste bord de răpitorii săi, dar operatorul AWAC le-a spus că boghiul se oprise definitiv în apă. Echipa de reacţie rapidă ajunsese la proprietatea lui Arthur şi evalua situaţia. Un singur lucru era sigur: Arthur nu era de găsit nicăieri.

Stansfield a privit cum oamenii săi din Centrul de Operaţiuni au alertat Paza de Coastă, agenţiile locale de aplicare a legii, oficialii aeroportului şi agenţii vamali americani să fie atenţi la orice lucru suspect. Din motive de securitate, nu au spus nimănui motivul real al alertei, ci doar că erau în căutarea unui fugar. Nu au vrut ca povestea să ajungă în presă. Stansfield ştia că, dacă îl vor recupera pe Arthur în acest moment, va fi nevoie de noroc, iar pentru a avea noroc trebuia să se grăbească. Cu fiecare minut care expira, şansele lor de a-l recupera scădeau. Stansfield avea de asemenea o procedură de urmat. A ridicat o linie securizată şi a format numărul Biroului de Securitate Naţională de la Casa Albă.

„Biroul de Securitate Naţională, maiorul Maxwell la telefon. Vă rog să vă identificaţi”.

„Sunt directorul Stansfield de la CIA. Preşedintele se află la faţa locului?”

„Da, domnule”.

„Alertaţi Consiliul Naţional de Securitate şi aduceţi-i aici. Avem o potenţială criză în pregătire. Spune-i preşedintelui că voi fi acolo în 15 minute”.

„Da, domnule”.

Stansfield a închis telefonul şi i-a spus gărzii sale de corp să încălzească elicopterul. Directorul s-a întors apoi spre Dobbs. „Charlie, să sperăm că îl vom recupera, dar trebuie să începem să ne pregătim pentru ce e mai rău. Adu-i pe toţi aici. Vreau rapoarte de evaluare a pagubelor cât mai repede posibil.

Trebuie să ştim ce operaţiuni curente ar putea fi puse în pericol şi câte dintre acoperiri ale agenţilor noştri ar putea fi aruncate în aer dacă Arthur este interogat”.

„Vrei să-i alertez pe prietenii noştri de peste mări şi ţări?”

„Nu le spune ambasadelor încă. Vom mai aştepta încă o oră sau cam aşa ceva”.

„Cum rămâne cu britanicii? Arthur a lucrat mult cu ei”.

Stansfield nici măcar nu se gândise la asta încă. Aliaţii lor ar fi fost extrem de supăraţi. „Aşteptaţi încă o oră sau două pentru asta. Va trebui

să dau acele telefoane personal. Dacă apar alte evoluţii, sunaţi-mă imediat”.

Arthur a răspuns la ultima întrebare din viaţa lui. Michael l-a privit pe Coleman cu neîncredere totală şi a apăsat butonul de oprire al reportofonului. Când Michael s-a ridicat, a arătat spre uşă, iar Coleman l-a urmat. Când au ajuns în hol, şi-au dat jos măştile şi s-au privit unul pe celălalt. Nu le venea să creadă ce tocmai auziseră.

Michael a vorbit primul, printre dinţii încleştaţi. „Este incredibil!”

„Este mai mult decât incredibil, este suficient pentru a dărâma întregul guvern. Ştii ce s-ar întâmpla dacă am da această casetă presei?”

„Vom fi ticăloşii comunităţii internaţionale”, a spus O’Rourke.

„Va sfâşia ţara. Dacă Watergate a pătat preşedinţia, asta o va distruge pentru totdeauna”. Coleman a arătat spre cameră. „Vreţi să mai puneţi întrebări?”

O’Rourke s-a gândit o secundă şi a spus: „Nu. Am aflat ceea ce am vrut”. Michael s-a uitat la ceas. „Cu cât mai repede scăpăm de el, cu atât mai bine”.

„Sunt de acord. Fă o copie a casetei, iar eu mă voi ocupa de Arthur”.

S-au întors amândoi în cameră. Michael a luat caseta şi a urcat la etaj. Coleman a apucat seringa

goală de deasupra uscătorului şi a tras pistonul înapoi, umplând-o cu aer. Aplecându-se, s-a uitat în ochii sticloşi ai lui Arthur pentru o secundă, apoi, cu un dispreţ total, a înfipt acul în braţul lui Arthur. Coleman a apăsat pistonul, trimiţând mii de bule de aer letale în fluxul sanguin al lui Arthur. Coleman nu avea nicio dorinţă de a-l vedea murind şi s-a dus în garaj pentru a găsi ceva în care să înfăşoare cadavrul.

Michael s-a întors jos câteva minute mai târziu şi l-a ajutat pe Coleman să-l înfăşoare pe Arthur în saci de gunoi verzi. Au aşezat cadavrul în portbagajul BMW-ului şi l-au acoperit cu câteva pături. Coleman s-a uitat la O'Rourke şi l-a întrebat: „Ce ai de gând să faci cu casetele?"

„Nu sunt sigur".

„Te gândeşti să le dai publicităţii?" „Nu".

„Nu sunt atât de sigur că ar fi o idee bună”.

Coleman a dat din cap. „Cred că ne-ar da înapoi cu o sută de ani”.

„Sunt de acord”.

„Ei bine, orice te-ai decide să faci, va trebui să o faci fără mine. Nu cred că noi doi vom putea să ne vedem o vreme. Dacă ai dreptate în legătură cu FBI-ul, va trebui să mă ascund”.

„M-am gândit la asta. Caseta asta ar putea fi utilă”.

„Cum?” întrebă Coleman.

Michael a scuturat caseta în faţa lui Coleman. „Această mică mărturisire ar răsturna întregul guvern dacă ar fi făcută publică. Indiferent dacă Stevens a fost implicat sau nu, ar fi implicat. Ar fi dispus să facă aproape orice ca să împiedice ca aceasta să fie făcută publică, iar CIA... ei ar avea cel mai mult de pierdut. Dacă acest lucru ar deveni public, întreaga agenţie ar fi închisă într-o săptămână. Ar face aproape orice pentru a păstra tăcerea”.

„Da, cum ar fi să ne tragă un glonţ în ceafă”.

„Nu şi dacă o facem cum trebuie. Hai să vorbim despre asta în maşină”.

„Vii cu mine să ne debarasăm de cadavru?”, a întrebat Coleman surprins.

„Da, ştiu locul perfect”.

36

ELICOPTERUL DIRECTORULUI STANSFIELD ZBURIA pe Potomac, reflectorul său strălucind pe

apa întunecată de dedesubt. S-a înclinat spre est, trecând pe deasupra Memorialului Lincoln, şi a continuat să urce pe Mall. Lumina stroboscopică ce flutura în apropierea Casei Albe l-a alertat pe pilot asupra zonei exacte de aterizare pe Peluza Sud. Micul elicopter s-a apropiat şi s-a aşezat uşor pe iarbă. Stansfield a deschis uşa şi a coborât, aplecându-se la brâu în timp ce se îndepărta de lame. Doi agenţi ai Serviciilor Secrete s-au apropiat şi l-au escortat prin Grădina Trandafirilor şi în Aripa de Vest a Casei Albe, unde au fost întâmpinaţi de unul dintre asistenţii lui Stu Garret.

Stansfield a pornit spre scările care urmau să-l ducă la Sala de Situaţii, iar asistentul i-a spus: „Scuzaţi-mă, domnule. Mi s-a spus să vă aduc în Biroul Oval”.

Cu o privire surprinsă, Stansfield a întrebat: „De ce?”

„Nu ştiu, domnule. Mi s-a spus doar să vă duc în Biroul Oval”.

Stansfield l-a urmat pe consilier pe hol şi a intrat în biroul prezidenţial gol. Asistentul a plecat, iar Stansfield a rămas stând stânjenit în mijlocul camerei, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Pe măsură ce minutele se scurgeau, la fel şi tensiunea arterială. S-a uitat la un agent al Serviciului Secret care stătea de pază la uşă şi a întrebat: „Unde este preşedintele?”

„Participă la un dineu de stat, domnule”.

Stansfield a privit în jos la podea şi apoi înapoi la agent. Pentru prima dată după mult timp, a crezut că îşi va pierde cumpătul. Lipsa totală de profesionalism din partea administraţiei Stevens îl obosea. În loc să ţipe, s-a întors şi s-a îndreptat spre biroul preşedintelui. Ridicând telefonul, i-a spus

operatoarei să îi facă legătura cu Biroul de Securitate Naţională.

Câteva secunde mai târziu, s-a auzit un clic pe linie şi o voce a spus: „Biroul Securităţii Naţionale, maiorul Maxwell la telefon, vă rog să vă identificaţi”.

„Directorul CIA Stansfield. Membrii Consiliului Naţional de Securitate au fost anunţaţi că am convocat o reuniune de urgenţă?”

„Nu, domnule”.

„De ce?”

„Mi s-a spus să aştept până ajungeţi, domnule”.

„De către cine?”

„Şeful de personal Garret, domnule”.

Vocea lui Stansfield a rămas egală, dar a căpătat un uşor accent. „Domnule maior, şeful de stat major Garret face parte din lanţul de comandă al securităţii naţionale?”

„Nu, domnule”.

„Ascultaţi-mă cu atenţie. Avem în faţă o criză de securitate naţională de nivel patru. Îţi dau ordin direct să trimiţi imediat o alertă! Vreau ca NSA, SOD, SOS şi preşedintele Şefilor de Stat Major să fie aici în următoarele zece minute! Am înţeles?”

„Da, domnule”.

Stansfield a închis telefonul şi a format numărul Centrului de Operaţiuni al CIA. A răspuns Charlie Dobbs, iar Stansfield i-a cerut o actualizare.

„Scafandrii au găsit o barcă scufundată în locul unde a fost marcată ultima dată baliza. De asemenea, au găsit la bord o geantă cu hainele şi ceasul lui Arthur… Se pare că este vorba de o diversiune”.

„Altceva?” Stansfield şi-a ridicat privirea de la birou când Garret a intrat în cameră purtând un frac. Înainte ca Dobbs să poată răspunde, Stansfield a spus: „Trebuie să plec, Charlie. O să te sun eu înapoi”. Stansfield a închis telefonul şi l-a privit pe Garret apropiindu-se în smochingul său negru.

Garret şi-a scos o ţigară din gură şi a spus: „Ar fi bine să fie bine, Tom. Este prima dată când preşedintele are ocazia să se relaxeze de peste două săptămâni”.

„Unde este Mike Nance?”

„Este acasă. Ce este atât de important?”

Stansfield era cât pe ce să fie distras de furia

pe care o simţea faţă de Garret, dar s-a forţat să rămână concentrat asupra crizei. „Un oficial CIA de nivel înalt a fost răpit”.

„Cât de sus?”, a întrebat Garret în timp ce din nări îi ieşea fum.

„Îţi voi spune imediat ce-l vei duce pe preşedinte în Sala de Situaţii, unde ar trebui să fie!” Frustrarea lui Stansfield devenea evidentă.

„Hei, ia-o uşor, Tom. Nu te poţi aştepta să lăsăm baltă tot ce facem de fiecare dată când suni aici”.

Stansfield a clătinat din cap şi s-a îndreptat spre uşă. „Acesta nu este un joc, domnule Garret. Mă

aştept să-l văd pe preşedinte jos, în Sala de Situaţii, imediat!”

Coleman se afla din nou la volanul BMW-ului şi era mai puţin încântat de locul de dumping al lui Michael. Iniţial, Coleman plănuise să ducă trupul lui Arthur în largul mării. Credea că-şi încercaseră destul norocul pentru seara asta, iar ideea lui Michael era departe de a fi prudentă. Michael voia să lase corpul lui Arthur acolo unde ar fi fost găsit – unde ar fi putut trimite un mesaj.

Burning Tree Country Club se afla la mai puţin de zece minute de casa lui Michael. Pe măsură ce se apropiau de terenul de golf, Coleman a spus pentru a treia oară: „Ştii, serviciile secrete îi vor supraveghea casa”.

„Ştiu. Nu am de gând să-l las la poarta din faţă. Are un teren de colţ. Putem lăsa cadavrul pe lângă. O

să trecem o dată pe lângă casă şi o să verificăm securitatea”.

„Aţi mai fost în casă înainte?”

„Da. Senatorul Muetzel a locuit acolo. După ce Muetzel a pierdut la ultimele alegeri, Garret a cumpărat-o de la el”. Michael s-a uitat la Coleman şi a spus: „Vreau să le arăt ticăloşilor ăstora că suntem dispuşi să mergem la presă cu chestia asta. Dacă vom ajunge să facem publică caseta, lăsarea cadavrului lui Arthur la el acasă îi va da mai multă semnificaţie. În plus, îi va face pe Garret şi pe Nance să transpire”.

„Asta e adevărat”.

Au ajuns în cartierul cochet câteva minute mai

târziu, iar Michael l-a îndrumat pe Coleman spre casă. Era un Tudor mare, cu un gard de fier forjat care înconjura întreaga curte. Au trecut încet pe lângă poarta din faţă, unde un sedan Ford era parcat pe partea cealaltă a aleii. Doi bărbaţi stăteau pe scaunul din faţă, iar o cameră de luat vederi se afla deasupra porţii. Coleman a luat-o la stânga la capătul proprietăţii şi a cotit pe următoarea stradă. De această parte a casei, gardul era mărginit de copaci şi arbuşti.

„Ce părere ai?", a întrebat Michael.

„Cred că se poate face". Coleman a făcut o întoarcere în mijlocul drumului şi a oprit maşina pe aceeaşi parte a străzii cu casa lui Garret. A stins luminile şi s-a uitat pe strada laterală mărginită de copaci.

Michael şi-a tras mănuşile subţiri din piele şi a

spus: „Sunt gata când eşti şi tu”.

Coleman a luat piciorul de pe frână şi maşina s-a rostogolit încet înainte. Când au ajuns la marginea din spate a limitei proprietăţii, Michael a tras siguranţa pentru ca luminile de plafon şi de frână să nu se aprindă. Coleman i-a spus lui Michael să deschidă portbagajul, ceea ce a şi făcut.

În timp ce maşina încă rula, Michael a sărit afară şi a deschis portbagajul. A aruncat păturile într-o parte şi a scos cadavrul din portbagaj. Gardul se afla la doar 15 metri de bordură. Michael a alergat pe distanţa scurtă şi l-a aşezat pe Arthur, sprijinindu-l de barele de fier forjat. Smulgându-i sacul de gunoi verde de pe cap, Michael l-a aruncat pe jos şi a sărit înapoi în maşină. Coleman a învârtit maşina şi a plecat în viteză.

Apucând telefonul mobil scramble de pe

bancheta din spate, Michael a tastat numărul de telefon al filialei locale a NBC. După mai multe apeluri, cineva a răspuns la celălalt capăt al firului.

„Redacţia de ştiri”.

„Ascultă-mă cu atenţie”. Michael a vorbit pe un ton lent şi precis. „Aceasta nu este o farsă. Există un om mort în casa lui Stu Garret. Numele bărbatului este Arthur Higgins. Este un fost angajat al CIA. Cadavrul poate fi găsit lângă gardul din partea de nord a casei. Adresa este 469 Burning Tree Lane”.

„Cine este acesta?”, a întrebat o voce nerăbdătoare. „De unde ştiu că nu este o farsă?”

„Nu ştii, dar ar fi bine să trimiţi acolo cât mai

repede o echipă de ştiri, pentru că eu sun chiar acum la celelalte două reţele”. Michael a apăsat un buton punând capăt convorbirii şi a format imediat următorul număr.

Următoarele două apeluri au decurs cam la fel ca şi primul. Cu cât Michael se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult ştia că directorii de ştiri nu se puteau abţine să nu investigheze. Un fost angajat CIA mort, găsit pe proprietatea şefului de cabinet al preşedintelui, ar fi fost o ştire suculentă. Singura şmecherie era că echipele de ştiri trebuiau să ajungă acolo înainte ca Serviciul Secret să găsească cadavrul.

Pe măsură ce se apropiau de Georgetown, Michael a spus: „Lucrurile vor deveni foarte complicate. S-ar putea să fie ultima noastră şansă de a vorbi pentru o vreme. Dacă FBI-ul e pe urmele tale, sună pe pagerul meu şi formează de şapte ori nouă”.

„Ce ai de gând să faci cu caseta?"

„Nu sunt sigur. O să mă gândesc la ceva. Trage pe dreapta aici".

Coleman a tras pe dreapta şi i-a întins mâna.

Michael a luat-o şi a spus: „Stai liniştit până când lucrurile se liniştesc". Michael a trântit uşa, iar maşina a plecat în viteză.

Secretarul apărării şi secretarul de stat participau, de asemenea, la dineul de stat. Ca să nu atragă prea multă atenţie, au părăsit sala pe intervale, preşedintele fiind ultimul. Când Stevens a ajuns în Sala de Situaţii, directorul Stansfield vorbea la telefon, iar secretarii de stat şi al apărării stăteau

într-o parte şi vorbeau cu Garret. Preşedintele s-a apropiat de şeful său de cabinet. „Stu, despre ce este vorba?”

„Stansfield spune că un oficial CIA de rang înalt a fost răpit”.

„Cât de sus?”

„Nu ştiu, nu ne-a spus. Te-a aşteptat”.

Gândul că Arthur ar putea fi oficialul în cauză era ceva la care Garret nu se gândise. Arthur era, la urma urmei, un fost angajat al CIA şi locuia în Statele Unite. Garret presupunea că angajatul CIA în cauză trebuie să fie cineva staţionat în străinătate.

Stansfield a închis telefonul şi s-a apropiat de grup. „Bună seara, domnule preşedinte. Îmi pare rău că vă întrerup petrecerea, dar a intervenit ceva foarte grav”.

„Care este problema?”

„Fostul director al Agenţiei pentru Operaţiuni Negre, Arthur Higgins, a fost răpit de la domiciliul său din Maryland la ora şapte fără şase în această seară”.

Atitudinea încrezută a lui Garret a dispărut instantaneu. Gura i-a căzut în gol, iar faţa i-a devenit albă.

Stansfield a observat schimbarea de comportament a şefului de personal şi s-a concentrat

asupra lui în timp ce continua. „Deocamdată nu avem nicio idee despre cine l-a luat sau de ce, dar trebuie să ne gândim la ce e mai rău dacă nu-l recuperăm curând. Higgins se află în posesia unei cantităţi mari de informaţii extrem de sensibile. Dacă este interogat, aparatul nostru de informaţii va fi afectat la scară globală". Reacţia lui Garret a fost atât de ieşită din comun, încât Stansfield s-a oprit o secundă şi apoi a întrebat: „Domnule Garret, nu ştiam că îl cunoaşteţi pe Arthur".

Garret s-a bâlbâit scurt şi a spus: „Eu... nu-l cunoşteam. Doar că i-am mai auzit numele menţionat înainte".

Stansfield şi-a încrucişat braţele. Ştia că Mike Nance şi Arthur aveau o relaţie profesională, dar îi venea greu să creadă că Nance i-ar fi vorbit lui Garret despre Arthur. „Ce ai auzit despre el?"

„Nimic cu adevărat, ştiu doar că a lucrat pentru Agenţie”.

Stansfield s-a uitat suspicios la Garret. Era evident că acesta minţea. Garret se purta mult prea ciudat din cauza unui lucru care nu ar trebui să-l afecteze. În loc să vorbească, Stansfield a lăsat tăcerea să crească, sporind tensiunea şi îndreptând atenţia tuturor asupra lui Garret.

„Avem vreo idee despre cine l-ar fi luat?”, a întrebat preşedintele.

Fără să-şi întoarcă privirea de la Garret, Stansfield a răspuns: „Oamenii mei alcătuiesc o listă chiar acum. Arthur s-a retras din Agenţie de aproape doi ani, dar a continuat să se folosească de contactele sale internaţionale pentru a derula afaceri cvasi-legitime. L-am supravegheat şi chiar l-am avertizat de mai multe ori să nu-şi bage nasul în problemele

oficiale ale Agenţiei”.

„Ce facem pentru a-l aduce înapoi?”, a întrebat preşedintele.

„Avem planuri de urgenţă pentru aşa ceva. Am trimis prin fax fotografii cu Arthur la toate aeroporturile şi departamentele de poliţie de pe coasta de est. Le spunem oamenilor că este căutat pentru a fi interogat în legătură cu o crimă şi că trebuie abordat cu extremă prudenţă. Forţele Aeriene aveau un AWAC în patrulare când a fost răpit şi au lansat un altul. Aceştia caută orice avion de mici dimensiuni care ar putea încerca să zboare pe sub sistemele noastre radar convenţionale. Pe măsură ce trece timpul, îi vom alerta pe oamenii noştri de peste mări şi îi vom pune să se întâlnească cu zborurile care sosesc din SUA”.

Telefonul la care Stansfield vorbise mai

devreme cu Charlie Dobbs a început să sune. Stansfield s-a scuzat şi a pus mâna pe el. „Alo”.

„Thomas, l-am găsit”, a exclamat Dobbs.

Stansfield a răsuflat uşurat şi a întrebat: „Unde?”

„N-o să-ţi vină să crezi asta. Este în casa lui Stu Garret”.

„Ce?”

„E mort. Mă uit la nenorocitele de ştiri. Corpul lui e sprijinit de gardul lui Garret. Toate cele trei televiziuni sunt la faţa locului şi filmează în direct. Poliţiştii nici măcar nu au ajuns încă”.

„Cum au ajuns acolo atât de repede?”

„Nu ştim”.

„Avem oamenii noştri pe drum?”

„Da”.

Mintea lui Stansfield a alergat să încerce să facă o legătură între Arthur şi Garret. „Charlie, rămâi pe fir un minut”. Stansfield a coborât telefonul pe lângă el şi s-a uitat la grup. „L-am găsit”. Stansfield a făcut o pauză pentru a citi reacţia lui Garret şi apoi a spus: „Este mort”.

Garret arăta ca un criminal care tocmai primise un verdict de nevinovăţie din partea unui juriu. A expirat adânc şi a întrebat: „Unde?”

„La tine acasă”.

Privirea de panică şi frică a revenit instantaneu pe faţa lui Garret. „Ce?”

„Presa este la tine acasă chiar acum, difuzând

întreaga poveste”.

„La mine acasă?”

„Da”. Stansfield l-a studiat pe Garret cel abătut şi l-a întrebat: „De ce ar fi aruncat cineva cadavrul lui Arthur pe peluza ta?”

În timp ce Garret se bâlbâia în căutarea unui răspuns, preşedintele a apucat telecomanda principală şi a pornit întreaga bancă de televizoare.

Garret a răspuns la întrebarea lui Stansfield cu ochii mari. „Habar n-am… absolut nicio idee”.

Înclinând capul într-o manieră îndoielnică, Stansfield a spus: „Mă tem că va trebui să te descurci mai bine de atât”.

Garret a clătinat din cap cu emfază. „Nu știu. Chiar nici nu-l cunosc pe tip”.

Stansfield l-a privit gânditor. Nu exista nicio îndoială că Garret ascundea ceva. Stansfield a dus din nou telefonul la gură. „Charlie, voi fi acolo în aproximativ treizeci de minute. Vreau o actualizare completă de îndată ce aterizez”. Stansfield a închis telefonul și și-a verificat ceasul. S-a gândit să-l roage pe Garret să vină cu el pentru ca oamenii lui să-l poată informa, dar știa că Garret nu ar fi fost de acord. În plus, trebuia să facă niște verificări mai întâi.

Stansfield s-a uitat la președinte, care se uita îngrozit la televizoare. „Domnule, aceasta este o

situaţie potenţial jenantă pentru dumneavoastră, dar, per total, suntem foarte norocoşi. Oricine l-a răpit pe Arthur nu a avut timp suficient pentru a-l interoga, aşa că se pare că există speranţa că nu am fost compromişi în niciun fel. Trebuie să mă întorc la Langley şi să încep să lucrez la controlul pagubelor. Aliaţii noştri vor dori nişte răspunsuri. Te voi suna de îndată ce aflu ceva, altfel cred că ar trebui să ne planificăm o întâlnire mâine dimineaţă”.

„Sună ca un plan bun”, a răspuns confuz preşedintele Stevens.

Stansfield i-a mai aruncat lui Garret o privire întrebătoare şi a plecat.

Imediat ce a ieşit pe uşă, Stevens l-a tras deoparte pe Garret şi l-a întrebat: „Stu, ce naiba se întâmplă?”

Garret a clătinat din cap în lateral şi s-a întrebat unde naiba era Mike Nance.

37

COLEMAN A GĂSIT O PARCARE PUŢIN ILUMINATĂ din centrul oraşului şi a lăsat Beamerul descuiat, cu cheile în contact. De acolo a mers pe jos cele două mile până la Adams Morgan. Era o noapte bună pentru o gândire clară. Aerul rece l-a ajutat să-şi ascută simţurile. Era în afara jocului şi ştia asta. FBI-ul avea să-l aştepte, era doar o chestiune de unde şi câţi agenţi. Dacă ar fi fost într-adevăr nevoit, ar fi

putut să-i piardă şi să se ascundă, dar asta nu ar fi făcut decât să-l facă să pară vinovat. Deocamdată, planul de joc ar fi fost să se comporte normal.

Pe măsură ce Coleman se apropia de apartamentul său, a devenit mai conştient de împrejurimi, căutând lucruri pe care nu le mai văzuse până atunci. Apelul de la amiralul Devoie îi crescuse semnificativ nivelul de paranoia. Măsurându-şi dificultatea de a detecta supravegherea, Coleman ar putea spune cât de interesat era FBI-ul. Dacă trecea pe lângă o dubiţă cu geamuri fumurii sau un sedan cu patru uşi, cu un şofer aplecat la volan, ar fi ştiut că FBI-ul nu-l considera mai important decât celelalte aproximativ o sută de foşti comandouri pe care le investigau.

Coleman mergea ca un prădător, cu ochii inventariind tot ce-l înconjura. Era relaxat fizic, dar încordat mental. Întorcându-se pe strada sa, a scanat rândul de maşini de la un capăt la altul. Nimic: nicio dubă, niciun camion. Poate că erau parcate pe una dintre celelalte străzi. Va trebui să le verifice dimineaţa, când se va duce să facă jogging.

Întorcându-se pe scările blocului său de apartamente, a deschis prima uşă şi apoi şi-a folosit cheia pentru a intra pe cea de-a doua. A urcat la etajul al doilea şi s-a oprit în faţa uşii sale. Aplecându-se, a verificat încuietoarea pentru a vedea dacă avea semne că ar fi fost forţată. Nu era niciunul, dar asta nu însemna că nu fusese făcut. Existau profesionişti care o puteau face fără să lase urme. Coleman a deschis uşa şi a intrat. După ce a aprins luminile, a luat telecomanda de pe măsuţa de cafea şi a pornit televizorul. Cu telecomanda în mână, a închis jaluzelele şi a dat volumul la maxim. Coleman a lăsat telecomanda jos şi a luat din buzunar un mic senzor negru, cam de mărimea unui deschizător de uşi de garaj. Începând de lângă televizor, a făcut un tur al camerei, trecând cutia peste şi pe sub fiecare piesă de mobilier. Senzorul nu a detectat niciun dispozitiv de ascultare în cameră. Fără să aprindă nicio lumină, Coleman a verificat bucătăria, baia şi dormitorul său. Din nou, nu a găsit nimic.

În loc să devină mai puţin încordat, a devenit mai nervos. Faptul că nu găsise niciun microfon nu însemna că nu era supravegheat; putea însemna, de asemenea, că oricine îl supraveghea era bun. Coleman a luat o lanternă mică din sertarul de sus al comodei şi s-a strecurat sub patul său, unde ţinea o

cutie cu obiecte interesante, dar legale.

Cutia era întotdeauna aliniată în acelaşi fel, cu marginea din faţă direct sub bara centrală a cadrului patului său. A aprins lanterna şi a privit cu privirea marginea cutiei. Era descentrată. Cineva fusese în apartamentul lui.

Coleman s-a târât înapoi afară şi a adus cutia cu el. Rămânând pe podea, şi-a pus lanterna între dinţi şi a deschis cutia. Înăuntru se afla un pistol semiautomat Glock înregistrat legal, trei încărcătoare, o cutie de muniţie, un cuţit, o pereche de ochelari de vedere pe timp de noapte şi o varietate de alte lucruri care nu ar fi fost atât de neobişnuite pentru un fost Navy SEAL să le deţină. Coleman a luat ochelarii de vedere pe timp de noapte şi a intrat în baie, unde a fluierat cu voce tare şi a pornit duşul. Aşezându-se pe toaletă, şi-a scos cizmele şi apoi s-a îndreptat spre uşa din faţă. Cât mai silenţios posibil, a deschis uşa şi s-a strecurat în hol. Rămânând în vârful picioarelor, a urcat în fugă treptele mochetate până la ultimul etaj. Cineva fusese în apartamentul său şi fusese suficient de inteligent încât să nu lase în

urmă niciun dispozitiv electronic de ascultare. Nu erau în stradă, ceea ce însemna un singur lucru… că se aflau într-una din clădirile din apropiere.

Coleman a ajuns la ultimul etaj şi a deschis uşa de serviciu care ducea spre acoperiş. Înăuntru se afla o scară neagră de metal cu o trapă în partea de sus. A urcat pe scară şi a deschis încet trapa. În timp ce urca pe acoperiş, a avut grijă să-şi păstreze silueta sub flanşa de un metru şi jumătate care se întindea de-a lungul tuturor celor patru laturi ale acoperişului. Coleman s-a târât până în faţa clădirii și a tras cu ochiul peste margine. Cu o lună mai devreme, verificase să vadă ce apartamente erau libere în clădirile din jur. Coleman a început cu clădirea aflată chiar vizavi. A numărat până la trei etaje și în două ferestre din stânga. Împingându-se puţin mai sus, peste margine, a privit cu atenţie gaura neagră şi a urmărit orice mişcare. Era prea întuneric pentru a vedea mai mult de un metru sau doi în apartament, aşa că şi-a pus ochelarii de vedere nocturnă.

Negrul s-a transformat în verde şi alb şi, după câteva ajustări, ochelarii au pătruns în camera

întunecată şi goală. Erau acolo, un grup de obiecte lungi şi negre. Putea să vadă clar rândul de microfoane direcţionale aliniate de-a lungul marginii inferioare a pervazului ferestrei, toate îndreptate spre apartamentul său de peste drum. În spatele lor, pe trepieduri, se aflau mai multe camere de filmat, iar apoi… ceva s-a mişcat. Coleman a strâmbat din ochi şi s-a mişcat din nou. Un bărbat stătea în picioare la ceva distanţă de fereastră şi bea ceva. Coleman s-a strecurat pe sub perete şi s-a târât înapoi spre trapă.

Când Coleman s-a întors în apartament, a analizat situaţia. În calitate de SEAL fusese antrenat în tactici de contrasupraveghere şi ştia ce reprezenta o supraveghere bună… oamenii care îl priveau de peste drum erau buni. Coleman şi-a luat geaca şi a adus-o în baie. Ţinând telefonul digital lângă apa grăbită a duşului, a introdus numărul pagerului lui Michael şi a tastat de şapte ori nouă.

McMahon stătea în mijlocul apartamentului gol. O pereche de căşti mari îi acoperea urechile. A luat o înghiţitură mare de cafea şi a aruncat o privire spre ceilalţi doi agenţi care stăteau la masa din

sufragerie. O mică lumină roşie cu filtru le lumina jocul de gin. Aveau o rotaţie de douăzeci de minute. Fiecare zgomot din apartamentul lui Coleman era înregistrat, iar toţi cei care ieşeau sau intrau în clădire erau fotografiaţi. Mai mult de o duzină de maşini de filaj de mărci și modele asortate erau poziţionate strategic în jurul oraşului, iar un elicopter era în aşteptare douăzeci și patru de ore, cu motoarele calde şi piloţii în aşteptare.

Michael stătea la etaj, în bârlogul său, ţinând în mână o cană de cafea fierbinte, când i-a sunat pagerul. L-a ridicat și s-a uitat la micul ecran. Toate nouă. Michael l-a pus jos și s-a gândit la Coleman. Apoi, s-a uitat la caseta cu mărturisirea lui Arthur şi un plan a început să se formeze în capul lui. Să se adreseze presei ar fi cauzat mai mult rău decât bine, dar Nance și Garret trebuiau să plătească. Trebuiau să cadă, într-un fel sau altul – orice ar fi fost nevoie.

Stansfield s-a urcat obosit în partea din spate a limuzinei sale. Noaptea fusese una cu multe întrebări şi fără somn. Uşa mare de la capătul parcării executive de la Langley s-a deschis, dezvăluind

soarele de dimineaţă, iar Stansfield şi-a coborât ochii obosiţi. Directorul îşi petrecuse întreaga noapte în Centrul de Operaţiuni încercând să pună cap la cap evenimentele din jurul răpirii lui Arthur. Două fapte importante fuseseră aduse în atenţia lui Stansfield. În primul rând, în sângele lui Arthur fuseseră găsite urme puternice de pentotal de sodiu. În al doilea rând, un fapt descoperit în timp ce oamenii lui analizau casetele de securitate ale lui Arthur, Stu Garret şi Mike Nance îl vizitaseră pe Arthur în săptămâna precedentă. Garret minţise.

Stansfield a aflat despre pentotal de sodiu imediat după miezul nopţii, dar echipa de securitate care fusese trimisă la proprietatea lui Arthur nu a descoperit caseta video cu Garret şi Nance decât la ora 6: 45 dimineaţa. Avea o întâlnire la Casa Albă la ora 8: 00, dar în loc să meargă direct în D.C., anturajul său făcea un mic ocol. Trebuia să ia un oaspete neinvitat şi, era sigur, nedorit. Limuzina lui Stansfield, împreună cu maşinile care o conduceau şi cu cea de urmărire, au tăiat prin traficul uşor de sâmbătă dimineaţa. În jurul orei 7: 35 dimineaţa au ajuns la casa directorului Roach.

Roach s-a urcat în limuzină, iar grupul de maşini a plecat. În timp ce directorul FBI se instala pe bancheta din spate, a întrebat: „Presupun că asta are legătură cu faptul că Arthur a apărut mort pe peluza lui Stu Garret?”

Stansfield s-a deplasat astfel încât să fie cu faţa la Roach. „Da, are legătură”.

„De ce se asociază domnul Garret cu cineva ca Arthur?”

„Nu ştiu”. Stansfield a dat din cap şi s-a încruntat.

„Îmi imaginez că doriţi ca acest lucru să fie ţinut cât mai discret posibil”.

Faţa lui Stansfield dădea de înţeles că se zbătea între a face ceea ce era confortabil şi a încerca ceva nou. „În acest moment sunt nehotărât. Cele două agenţii ale noastre au colaborat în trecut pentru a păstra tăcerea în astfel de lucruri, dar nu sunt atât de sigur că nu aş prefera ca tu să faci furori în această privinţă... Nu există nicio îndoială că aceasta este jurisdicţia ta. Arthur a fost răpit, transportat peste graniţele statului şi ucis”. Stansfield şi-a muşcat buza şi a clătinat din cap. „Brian, Arthur nu era cea mai respectuoasă persoană care respecta legea pe care o aveam la Agenţie. Cea mai mare parte a avut de-a face cu tipul de lucruri pe care ne aşteptam să le facă, dar a făcut şi o mulţime de lucruri care nu au fost aprobate prin canalele corespunzătoare. De aceea a fost forţat să plece acum doi ani. Pierdusem controlul asupra lui. Ca să fiu sincer, moartea lui este o binecuvântare. Era o bombă cu ceas ambulantă, cu suficiente secrete în cap pentru a face o cantitate incredibilă de daune nu doar ţării noastre, ci şi destul de multor aliaţi ai noştri”.

„Deci ai vrea să mă aşez pe ea?”

„Da şi nu. Nu vreau ca ceea ce a făcut Arthur pentru Agenţie să devină public, dar există o problemă pe care trebuie să o rezolv, iar pentru a face asta cred că voi avea nevoie de tine pentru a ameninţa cu o investigaţie totală”.

„Aici intervine Garret?”

„Da, Arthur nu a fost aruncat pe peluza lui fără motiv. El şi Nance au fost implicaţi în ceva cu Arthur”.

„Eşti sigur?”

„Atât de sigur pe cât pot fi în acest moment… Noaptea trecută, după ce Arthur a fost răpit şi înainte ca trupul său să fie descoperit, am mers la Casa Albă pentru a informa Consiliul Naţional de Securitate.

Când le-am spus că Arthur a fost răpit, Garret a devenit vizibil agitat. Atât de mult încât a trebuit să mă opresc în mijlocul unei fraze şi să-l întreb dacă îl cunoştea personal pe Arthur. Garret a spus că nu… că auzise de el doar prin Mike Nance”. Stansfield s-a încruntat. „Ştii la fel de bine ca şi mine că Stu Garret nu-şi arată grija faţă de nimeni decât dacă are ceva de pierdut. Mai târziu, când i-am spus că trupul lui Arthur fusese descoperit pe peluza lui Garret, aproape că a avut o criză de nervi”.

„A recunoscut vreo implicare cu Higgins?”

„Nu, a negat în continuare”.

„Ce a spus Nance?”

„Nu a fost la întâlnire. Era ocupat în altă parte. Am plecat de la Casa Albă puţin mai mult decât suspicios. Garret ascundea ceva, iar suspiciunea mea a fost curând susţinută de două fapte tulburătoare. Autopsia lui Arthur a relevat prezenţa pentotalului de sodiu în sângele său. A fost interogat, dar cel care a făcut-o trebuie să fi vrut doar o anumită informaţie; nu ar fi avut timp pentru mai mult. Avem şi o înregistrare video de supraveghere din camera de securitate a lui Arthur, cu Garret şi Nance pe ea. L-au vizitat sâmbăta trecută, iar Nance a venit singur şi joi – ceea ce înseamnă că Garret m-a minţit în legătură cu faptul că nu-l cunoaşte pe Arthur".

„Deci, ce rol ai vrea să joc eu?"

„Vreau să ameninţi cu o anchetă pe scară largă. Le vom da două opţiuni. Fie pot sta de vorbă cu oamenii mei şi să le spună tot ce ştiu, sub protecţia legii secretului naţional, fie pot depune mărturie în faţa ta şi a agenţilor tăi şi riscă să fie urmăriţi penal".

Roach s-a gândit un minut la asta. „Aşa cum aţi spus mai devreme, acest caz se află sub jurisdicţia FBI. Ce se întâmplă dacă, la un moment dat, decid să continui ancheta, indiferent de orice înţelegere pe care aţi fi încheiat-o cu Nance şi Garret?”

„Asta depinde în întregime de tine”.

Stu Garret se plimba frenetic în spatele biroului său, cu o ţigară în mână. Mike Nance stătea ţeapăn şi drept pe canapea. Îl urmărea pe Garret de zece minute, aşteptând ca Valium-ul să-şi facă efectul, străduindu-se să-şi controleze dorinţa de a-l lovi pe Garret în cap cu o lampă. Trebuia să rămână calm… mai presus de orice trebuia să rămână calm.

Garret s-a oprit şi şi-a îndreptat ţigara spre Nance. „Nu-mi vine să cred că te-am lăsat să mă convingi să fac asta. Cred că mi-am pierdut minţile când am fost de acord să mă bag în pat cu Arthur”.

Nance şi-a muşcat buza şi a spus: „Stu, crezi că tiradele tale emoţionale ne fac vreun bine?”

„Hei, nu mă lua cu atitudinea asta rece ca gheaţa. Tu te descurci în felul tău, iar eu mă descurc în felul meu… La naiba!” Garret a tras un fum aspirat din ţigară şi faţa i s-a înroşit puternic.

Nance s-a ridicat brusc în picioare şi a ridicat vocea. „Bine, o să fac lucrurile în felul tău! Stai jos şi taci din gură! Avem o întâlnire cu Stansfield în zece minute şi va trebui să găsim nişte răspunsuri cu privire la motivul pentru care cadavrul lui Arthur a ajuns pe peluza ta… şi dacă nu-ţi controlezi emoţiile, Stansfield te va face bucăţi!” Nance se holba cu greu la Garret.

Garret a expirat şi umerii i s-au prăbuşit. „Îmi pare rău, Mike, dar nu-mi vine să cred că toate astea se întâmplă atât de repede. Ce naiba o să ne facem?

Stansfield va dori să ştie de ce Arthur a fost găsit la mine acasă. Ştie că l-am minţit aseară când i-am spus că nu l-am întâlnit niciodată pe Arthur. Ce naiba îi voi spune? Ce-o să spun presei? Ce-o să le spun poliţiştilor? Şi ei vor vrea să vorbească cu mine”.

Nance i-a pus o mână pe umăr. „Stu, câte o problemă pe rând. Nu-ţi face griji pentru poliţişti şi nu-ţi face griji pentru presă. În următoarea oră, vreau să rămâi calm şi să-ţi ţii gura închisă. Stansfield este principala noastră problemă. Acum stai jos şi relaxează-te în timp ce-ţi spun ce vom face”.

Garret s-a scufundat în canapea şi şi-a băgat o ţigară în gură.

Nance s-a plimbat încet prin cameră. „Am o idee bună pentru controlul pagubelor”. Cu mâinile în şolduri, s-a întors şi a spus: „Îi spunem adevărul lui Stansfield”.

Garret a scăpat un râs puternic. „Ţi-ai pierdut naibii minţile!... Da... sigur... hai să-i spunem adevărul...”

Nance i-a înfipt degetul în faţă lui Garret. „Stu, e ultima oară când îţi spun să taci şi să te controlezi. Nu uita, Arthur ţi-a pus un preţ pe cap înainte de a fi ucis, iar eu sunt singurul care poate anula ordinul”. Nance s-a holbat cât de tare şi de adânc a putut în ochii lui Garret, asigurându-se că nu exista nicio îndoială că vorbea serios. Garret a încercat să vorbească, dar Nance i-a tăiat calea. „Taci din gură, Stu. Taci pentru următoarele cinci minute!”

Garret şi-a muşcat limba şi a dat din cap.

„O să-i spunem lui Stansfield despre recrutarea lui Arthur pentru a ne ajuta să facem să treacă bugetul preşedintelui. O să-i spunem că Arthur a ajutat la şantajarea congresmanului Moore.

Este simplu, este adevărul, iar Stansfield îl va crede, pentru că îl putem dovedi. Recunoaştem că am greşit, iar Stansfield pleacă mulţumit”.

„Cum rămâne cu presa? Nu pot să le spun asta”.

„Stu, n-am de gând s-o mai spun o dată! vorbim despre Stansfield chiar acum! Vom vorbi despre presă mai târziu”.

„Să-i spunem lui Jim?”

„Nu! În felul ăsta va avea o negare completă. Îi putem spune după întâlnire că am vrut să-l protejăm. Lasă-mă pe mine să vorbesc şi, orice ai face, nu-ţi pierde calmul”.

Nance a terminat de pus Garret la curent cu planul, iar când a terminat, au coborât în Sala de Situaţii. Nance s-a oprit când a intrat în cameră şi s-a uitat după Stansfield. El nu era încă acolo, dar şefii de stat major, secretarul de stat şi secretarul apărării erau. Nance şi-a dat repede seama că nu puteau fi prezenţi când i-a dat scuza lui Stansfield.

Nance s-a îndreptat spre capătul îndepărtat al încăperii, unde stătea preşedintele, şi i-a şoptit la ureche: „Domnule, din motive pe care nu le pot discuta acum, am nevoie să îi scuzaţi de la şedinţă pe şefii de stat major, pe secretarul apărării şi pe secretarul de stat”.

„Nu va părea mai degrabă neobişnuit?”

„Vă rog, aveţi încredere în mine, domnule. Trebuie să discutăm singuri cu directorul Stansfield… Este mai bine aşa. O să vă explic mai

târziu”.

Stevens a ezitat o secundă, apoi s-a uitat la Garret şi a făcut legătura. Clarificându-şi gâtul, a spus: „Domnilor, a avut loc o mică schimbare de planuri. Va trebui să vorbesc singur cu directorul Stansfield. Dacă restul dintre voi ar putea să ne aştepte în Sala Cabinetului, vă vom însoţi cât mai curând posibil”.

Generalii şi amiralii s-au ridicat cu toţii şi i-au aruncat lui Garret o privire în timp ce se îndreptau spre uşă. Cu toţii ştiau cine era Arthur Higgins şi voiau să ştie de ce fusese găsit mort pe peluza şefului Statului Major. Au continuat să iasă pe uşă, iar Nance a închis-o în urma lor.

Stevens a întrebat: „Aveţi de gând să-mi spuneţi ce naiba se întâmplă?”

„Domnule preşedinte, domnule… Cred că ar fi mai bine dacă am aştepta ca directorul Stansfield să ajungă aici”, a răspuns Nance cu vocea sa rece şi detaşată.

„De ce?”

„Veţi dori o negare completă în acest caz, domnule”.

Stevens s-a încruntat. „Ce naiba aţi pus la cale voi doi?”. Preşedintele s-a uitat la Garret în căutarea unui răspuns, dar Nance l-a dat.

„Domnule, acest lucru nu vă va afecta preşedinţia. Va trebui doar să aveţi încredere în mine că va fi mai bine să păreţi surprins când îi vom spune

directorului Stansfield care a fost legătura noastră cu Arthur”.

38

MICHAEL SE AŞEZASE deasupra restului traficului de dimineaţă, în timp ce trecea prin centrul

orașului D.C. în Chevy Tahoe verde pădure. Era obosit și nervos. Nervii îi erau împușcați din cauza lipsei de somn și a prea multă cafea, ca să nu mai vorbim de mica excursie în care fusese implicat Arthur. Când a ajuns la aproximativ patru străzi de clădirea Hoover, a format numărul de telefon al centralei principale. După mai multe apeluri, a răspuns o femeie cu o voce plăcută.

„Biroul Federal de Investigații. Cu ce vă pot ajuta?"

„Cu agentul special McMahon, vă rog".

„Doar un moment".

Telefonul a început să sune din nou și apoi a

răspuns o altă persoană. „Biroul agentului special McMahon”.

„Cu agentul special McMahon, vă rog”.

„Agentul special McMahon este plecat de la biroul său în acest moment. Pot să întreb cine sună?”

„Este în clădire în această dimineață?”

„Îmi pare rău, dar nu am voie să răspund la această întrebare. Pot să întreb cine sună?”

Michael a frânat pentru a evita să lovească un taxi care i-a ieşit în faţă. „Sunt congresmanul O'Rourke şi trebuie să vorbesc cu el… este extrem de urgent!”

„Agentul special McMahon este foarte ocupat în acest moment. Ar fi de ajutor dacă i-aş putea spune ce anume doriţi”.

„Nu vreau nimic. Vreau să-i dau ceva care cred că îl va interesa foarte mult”.

„Despre ce este vorba?”

Michael a lăsat să iasă un oftat audibil. „Ascultă, ştiu că încerci doar să-ţi faci treaba, dar este ceva despre care nu pot vorbi la telefon”.

„Aţi spus că vă numiţi congresmanul O'Rourke?"

„Da".

„O să văd dacă pot să dau de el, dar ar fi de ajutor dacă i-aş putea da chiar şi cel mai mic indiciu despre ceea ce doriţi. A primit multe telefoane de la congresmeni şi senatori în ultima vreme".

„Nu vreau nimic de la el. Vreau să-i dau ceva. Ceva care va avea un impact enorm asupra anchetei sale".

„Doar un minut, domnule congresman. O să văd dacă îl pot localiza".

Cu telefonul digital strâns la ureche, O'Rourke a înconjurat clădirea Hoover. Câteva minute mai târziu, McMahon a răspuns la telefon.

„Domnule congresman O'Rourke, îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Ce mai faceți?"

„Am fost mai bine".

„Îmi pare rău să aud asta. Cu ce vă pot ajuta?"

„Am ceva ce trebuie să vă dau".

„Ce este?”

„Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon”.

„Bine, lasă-mă să-mi iau agenda şi să văd când am un loc liber”.

„Asta nu poate aştepta”.

„D-le congresman, aveţi idee cât de ocupat sunt acum?”

„Da, îmi dau seama. Credeţi-mă, nu va fi o

pierdere de timp”.

McMahon a făcut o pauză. „Când doriţi să ne întâlnim?”

„Sunt pe stradă, în camionul meu”.

„Ah... sunt în mijlocul a ceva chiar acum, poţi să-mi acorzi o oră?”

Michael a încercat să pară cât mai relaxat posibil. „Agent special McMahon, vreţi să ştiţi cine i-a ucis pe senatorul Olson şi pe congresmanul Turnquist?”

A fost un moment de tăcere la telefon, apoi McMahon a răspuns: „În regulă, voi coborî în cinci minute. Luaţi-mă de la intrarea de sud”.

O’Rourke a mai parcurs un cerc şi a oprit la bordură. McMahon a ieşit din clădire o clipă mai târziu şi s-a apropiat de camion cu cineva pe care Michael nu l-a recunoscut. Michael a coborât geamul pasagerului, iar McMahon s-a aplecat înăuntru, întinzând mâna. Michael a apucat-o şi a întrebat: „Cine este ea?”

„Ea este Irene Kennedy. Lucrează pentru CIA şi a ajutat la anchetă”.

„Urcă”, a răspuns O’Rourke.

McMahon s-a urcat pe scaunul din faţă, iar Kennedy a urcat în spate. Michael a pus maşina în marşarier şi a ieşit din nou în trafic. Uitându-se în oglinda retrovizoare, Michael a întrebat: „Cu ce vă ocupaţi pentru CIA, dr. Kennedy?”

„Sunt analist”.

„Ce analizaţi?”

„Terorismul este specialitatea mea”.

„Cunoaşteţi un tip pe nume Arthur Higgins?”

Kennedy a înaintat. „Very… Ce ştii despre el?”

Michael s-a aplecat, a luat un plic de manila de mărimea unei scrisori de pe consola centrală şi i l-a înmânat lui McMahon. „Am găsit asta în pragul uşii mele în această dimineaţă, împreună cu o casetă, şi n-o să-ţi vină să crezi ce este pe ea”. Michael a pus caseta în casetofon.

Stansfield şi Roach au intrat în Sala de Situaţii şi s-au aşezat vizavi de Nance şi Garret. Ambii directori l-au salutat pe preşedinte, dar i-au ignorat pe consilierul său pentru securitate naţională şi pe şeful de cabinet.

Nance nu plănuise ca Roach să vină. Şi-a forţat un uşor zâmbet pe faţă şi a spus: „Domnule director Roach, nu am fost informaţi că veţi fi alături de noi în această dimineaţă”.

„Eu l-am rugat să vină”, a răspuns Stansfield. „Arthur a fost transportat peste graniţele statului şi a fost ucis. Ancheta se află sub jurisdicţia FBI-ului”.

„Ce anchetă?”, a întrebat Nance.

„Ancheta privind moartea lui”.

„Cu siguranţă nu vorbiţi serios. Nu putem permite ca ceea ce a făcut Arthur pentru CIA să fie adus în atenţia publicului”.

„Asta va fi de competenţa directorului Roach şi a Departamentului de Justiţie”. Stansfield se uită la preşedinte. „Domnule, pot să fiu direct?”

„Aş prefera asta”, a răspuns Stevens exasperat.

„Arthur Higgins era la curent cu o cantitate destul de mare de informaţii strict secrete. Principala mea preocupare este să identific corelaţia dintre faptul că a fost luat de pe moşia sa şi faptul că a fost lăsat în casa domnului Garret. Trebuie să ştiu care era relaţia lui Arthur cu domnul Garret, pentru a putea evalua eventualele daune aduse Agenţiei. Putem face asta în două moduri: Domnul Garret poate fie să ne spună mie şi oamenilor mei tot ce ştie, sub protecţia legii secretului naţional, fie să ne spună povestea în cadrul unei depoziţii la FBI”.

Preşedintele s-a uitat la Garret şi a întrebat: „Stu?”

Garret s-a întors spre Nance pentru a primi indicaţii. Nance şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Domnule director Roach, ne scuzaţi un minut?”

Roach nu a spus niciun cuvânt. S-a uitat la Stansfield, care a dat din cap, spunându-i că este în regulă. Roach s-a ridicat de pe scaun şi a ieşit din cameră. Imediat ce a plecat, Stansfield s-a concentrat asupra lui Garret. „Care era relaţia ta cu Arthur?"

Din nou, Garret s-a uitat la Nance pentru sprijin. Nance s-a uitat înapoi peste masă şi a spus: „Arthur ne ajuta cu un mic proiect care nu avea nicio legătură cu CIA sau cu comunitatea de informaţii".

„Care era proiectul?"

„Aş prefera să nu spun". Nance nu a vrut să cedeze prea repede.

„Nu aşa o să meargă lucrurile, Mike. Ori îmi

spui, ori FBI-ul începe să facă săpături, şi niciunul dintre noi nu vrea asta”.

„A fost o chestiune pur internă... de natură politică”.

„Cu atât mai mult, FBI-ul ar trebui să fie implicat”, a răspuns Stansfield.

„Thomas, spun adevărul. Ceea ce făceam cu Arthur nu avea nimic de-a face cu Agenţia. El făcea pur şi simplu nişte lucrări independente pentru noi, care erau de natură politică şi nimic altceva”.

Stansfield s-a uitat la ceas şi apoi la Garret. „Vreţi să îl aduc înapoi pe directorul Roach?”

Lui Garret, care rămăsese fără cuvinte, i se formau perle de sudoare pe frunte şi pe buza superioară. Era atât de agitat încât tot ce putea să facă era să dea din cap dintr-o parte în alta.

„Ce naiba se întâmplă aici?”, a întrebat preşedintele. „Un fost angajat al CIA apare mort pe peluza ta, Stu, iar tu arăţi de parcă ai fi pe cale să ai o cădere nervoasă. Vreau nişte răspunsuri!”

„Domnule, aşa cum am spus mai devreme”, a răspuns Nance, „pentru propria dumneavoastră protecţie, cred că ar fi mai bine să rămâneţi în întuneric în această privinţă”.

„Pentru propria mea protecţie, vreau să ştiu ce naiba se întâmplă!” Tenul lui Stevens s-a înroşit.

Nance a respirat adânc şi a făcut o pauză, ca şi cum şi-ar fi adunat gândurile. „L-am recrutat pe Arthur pentru a ajuta la trecerea bugetului dumneavoastră prin Parlament”.

„Cum?”, a întrebat preşedintele.

„A făcut nişte... verificări de fond asupra mai multor congresmeni”.

Stansfield a clătinat din cap în lateral, ştiind foarte bine ce înseamnă cu adevărat verificarea antecedentelor.

Preşedintele a întrebat: „Ce înţelegeţi prin „verificări de fond”?”

„Arthur a adunat pentru noi nişte informaţii pe care le-am folosit pentru a-i convinge pe unii dintre congresmenii mai reticenţi să voteze pentru bugetul dumneavoastră”.

„Ce aţi făcut?”, a întrebat Stevens exasperat. „Stu, a fost ideea ta?”

„Nu… ei bine, cam aşa ceva…”

Stansfield l-a privit pe preşedinte cum se înfuria şi a decis că probabil fusese ţinut în întuneric.

Kennedy era prea absorbit de mărturisirea înregistrată a lui Arthur pentru a face altceva decât să asculte. Când s-a terminat, şi-a dat seama că trebuia să dea imediat de Stansfield. Apucând

telefonul digital din buzunar, a format linia directă către biroul şefului ei. După şase apeluri, a trecut la secretara lui. „Biroul directorului Stansfield. Cu ce vă pot ajuta?”

„Pat, sunt Irene. Unde este Thomas?”

„Este la Casa Albă”.

„Daţi imediat de el!”, a spus Kennedy, tăios. „Este foarte important”.

McMahon se afla pe scaunul din faţă şi făcea acelaşi lucru, dar încerca să dea de Roach. Michael a continuat să conducă şi să se pregătească pentru inevitabila avalanşă de întrebări.

Înapoi în Sala de Situaţii, Stansfield aştepta ca preşedintele să se oprească din ţipat şi apoi a întrebat: „Pe cine a şantajat?”

„Cred că am cooperat mai mult decât suficient”, a răspuns Nance. „Nu aveţi nevoie de nume”.

„Ba da, am nevoie. Pentru că va trebui să vorbesc cu ei”.

„Thomas, aş prefera să las chestia asta să moară”, a spus Nance.

„Sunt sigur că aşa ai vrea, dar eu nu am de gând să o las. Cel care l-a ucis pe Arthur l-a interogat şi pe el. Patologii mi-au spus că a fost încărcat cu

pentotal de sodiu. Dacă voi doi credeţi că aţi scăpat de probleme spunându-mi că aţi şantajat mai mulţi congresmeni, vă înşelaţi. Oricine l-a răpit pe Arthur a obţinut de la el nişte informaţii şi, evident, acestea au avut legătură cu domnul Garret”.

O expresie de panică pură a trecut pe faţa lui Garret şi a strigat: „L-au interogat?”

Nance a rămas calm şi a zâmbit. „Blufezi, Thomas”.

„Îţi voi arăta rapoartele toxicologice, dacă vrei”.

„Nu mă insultaţi”. Nance a zâmbit cu un zâmbet larg şi a spus: „Ai putea să le doctorizezi ca să

spună orice doreşti”.

„Haide, Mike, cine pe cine insultă? Uită-te la prietenul tău, domnul Garret. E atât de încordat încât e pe cale să se rupă. Nu-mi spui tot ce trebuie să ştii despre relaţiile tale cu Arthur, şi asta e bine”. Stansfield şi-a ridicat mâinile. „Sunt sigur că directorul Roach şi oamenii lui vor avea mai mult succes în a afla ce s-a întâmplat cu adevărat”.

„Ajunge!”, a răbufnit preşedintele. „Stu şi Mike, vreau să aud toată povestea chiar acum. Gata cu jocurile!”

S-a bătut la uşă şi a intrat un agent al Serviciului Secret. „Domnule director Stansfield, biroul dumneavoastră este pe fir. Se spune că este o urgenţă. Puteţi prelua apelul chiar aici”. Agentul a arătat spre un telefon de pe o masă de lângă uşă.

Stansfield s-a îndreptat spre telefon şi l-a luat. „Alo”.

Kennedy s-a aşezat în partea din spate a camionului lui O’Rourke şi a vorbit rapid la telefon. „Thomas, sunt Irene. Unde eşti?”

„Sunt în Sala de situaţii”.

„Am ceva ce o să vrei să auzi imediat”.

„Ce?”

„Nu pot să-ţi spun, dar ai încredere în mine. Pleacă de acolo imediat şi întoarce-te la Langley cât de repede poţi!”

Stansfield se uită peste umăr la preşedinte, care ţipa la Nance şi Garret. „Irene, sunt în mijlocul a ceva foarte important”.

„Thomas, am o confesiune înregistrată de la Arthur şi n-o să-ţi vină să crezi ce este pe ea”.

Stansfield a ezitat o secundă şi a răspuns: „O să ajung acolo cât de repede pot”. După ce a închis, Stansfield s-a întors la masă şi l-a privit pe preşedinte. „Îmi pare rău, domnule, dar a intervenit ceva foarte important. Va trebui să mă întorc la Langley”.

Stevens a clătinat din cap. „Ce ar putea fi mai important decât asta?”

„Nu ştiu, dar vă voi suna imediat ce aflu. Va trebui să continuăm asta mai târziu”.

Adiacent biroului directorului Stansfield se afla o sală de conferinţe izolată fonic. Kennedy, McMahon şi Michael s-au aşezat la masa de conferinţe şi au aşteptat sosirea directorului Roach şi a directorului Stansfield. Michael se tot întreba când vor începe întrebările. Ştia că, în cele din urmă, McMahon va întreba de ce l-au ales asasinii să le fie curier. Michael urma să facă pe prostul şi să mărturisească ura şi dispreţul său deschis faţă de politica de la Washington. Caseta era atuul lui. Atâta timp cât FBI şi CIA credeau că sute de copii puteau fi trimise prin poştă presei în orice moment, aveau să se uite unde sapă. Chiar dacă ar fi găsit ceva, unde ar fi putut merge cu informaţia?

Uşa s-a deschis brusc şi Stansfield şi Roach au intrat, agitaţi şi fără suflare. Stansfield şi-a smuls paltonul şi i-a spus lui Kennedy: „Irene, ar fi bine să fie pe bune. Tocmai m-ai scos dintr-o şedinţă uriaşă”.

„Nu-ţi face griji, nu va fi o pierdere de timp”. Kennedy a arătat spre Michael. „Thomas, acesta este congresmanul Michael O'Rourke. A venit la noi cu nişte informaţii pe care nu o să le credeţi”. Kennedy s-a uitat înapoi la O'Rourke şi a spus: „Domnule congresman, aceştia sunt directorul Stansfield şi directorul Roach”.

Michael s-a ridicat şi le-a strâns mâna amândurora.

McMahon a arătat spre Michael. „Când congresmanul s-a trezit în această dimineaţă, a găsit un pachet pe treptele din faţa casei sale. Era de la asasini. Înăuntru era o mărturisire înregistrată a lui

Arthur Higgins”. McMahon a ridicat caseta şi a scuturat-o. „Conţine câteva informaţii tulburătoare. Împreună cu caseta este o listă de condiţii pe care asasinii vor să le îndeplinească”.

Stansfield i-a făcut semn lui Roach să ia loc şi a spus: „Să o ascultăm”.

McMahon a introdus caseta şi a apăsat pe play.

Din micul casetofon au început să sâsâie nişte sunete statice, apoi vocea modificată de computer a lui Michael a întrebat: „Cum te cheamă?”

„Ce?”, a întrebat vocea drogată a lui Arthur.

„Care este numele tău?”

„Arthur... Arthur Higgins”. Ochii lui Stansfield s-au închis.

„Când te-ai născut?”

„La 13 februarie 1919”.

„Cine au fost părinţii tăi?”

„Arthur şi Mary Higgins”.

„Pentru cine lucrezi?”

„Nu lucrez pentru nimeni. Ce-ar fi să vă scoateţi măştile şi să discutăm: „Sunt un om foarte bogat”.

„Pentru cine aţi lucrat înainte, domnule Higgins?”

„Pentru CIA”.

„Ce făceaţi pentru CIA?”

„O mulţime de lucruri… De ce nu vorbim despre eliberarea mea înainte de a afla ceva ce nu vreţi să ştiţi?”

„Când eraţi la CIA, în ce direcţie aţi lucrat?”

„Operaţiuni”.

„Mai exact, în ce parte a Direcţiei Operaţiuni?”

„Operaţiuni secrete… Am făcut o mulţime de lucruri”.

„Ce făceai pentru Black Ops?”

„Îl conduceam”.

„De ce ai plecat de la CIA?”

„Am demisionat”.

„Ai demisionat sau ai fost forţat să pleci?”

„Am fost forţat să plec”.

„De ce aţi fost forţat să plecaţi?"

„Le era frică de mine".

„Cine se temea de tine?"

„Toată lumea".

„Mai exact, cine se temea de tine?"

„Stansfield şi Olson". Stansfield nu s-a deranjat să se uite în sus. Şi-a ţinut ochii închişi şi a ascultat.

„Domnule Higgins, aţi fost autorul unei operaţiuni sub acoperire la începutul anilor şaizeci, care a dus la asasinarea mai multor politicieni francezi?”. Stansfield a simţit o durere ascuţită care i-a străbătut fruntea.

„Da”, a răspuns Arthur cu vocea groasă.

„Pentru cine lucrai la acea vreme?”

„Pentru CIA”. Irene Kennedy s-a uitat la şeful ei. Nu auzise niciodată de această operaţiune secretă, dar era cu mult înainte de vremea ei.

„Câţi politicieni francezi ai ucis?” „Câţi politicieni francezi ai ucis?”

„Doi”.

„Cine au fost?”

„Claude Lapoint şi Jean Bastreuo”. Stansfield şi-a apucat fruntea şi a strâns tare, întrebându-se cum reuşiseră anchetatorii să afle despre una dintre cele mai secrete operaţiuni din istoria Agenţiei.

Vocea generică a computerului a continuat: „De ce au fost ucişi?”

„Pentru că erau nişte nenorociţi nerecunoscători”.

„Ai putea fi mai precis?”

„Erau liderii unei mişcări din cadrul parlamentului francez care dorea ca toate armele nucleare americane să fie îndepărtate de pe teritoriul francez”.

„Ştia cineva din guvernul francez că CIA a ucis doi dintre oficialii lor aleşi?”

„Nu”.

„Cum i-aţi ucis fără să fiţi prinşi?”

„Am făcut să pară că revoluţionarii francezi au făcut-o”.

„Cât timp aţi lucrat la CIA, aţi mai condus şi alte operaţiuni similare cu aceasta?”

„Da”.

„De când aţi părăsit CIA, aţi mai desfăşurat vreo operaţiune similară cu cea pe care aţi condus-o în Franţa?”

„Da”.

„Aţi condus vreodată o operaţiune ca aceasta în Statele Unite?” „Da”. Ochii lui Stansfield s-au deschis când şi-a dat seama încotro se îndrepta mărturisirea.

„Da”.

„Aţi folosit şirul recent de asasinate ca acoperire pentru a-i ucide pe senatorul Olson şi pe congresmanul Turnquist?”

„Da”. Roach a clătinat din cap şi a spus: „Doamne!”

„De ce i-ai ucis pe senatorul Olson şi pe congresmanul Turnquist?”

„Am pus să-l ucid pe Olson din motive personale, iar pe Turnquist… l-am ucis pentru a deruta FBI-ul şi CIA-ul”.

„De ce l-aţi ucis pe senatorul Olson?”

„Îl uram. Era un om slab care nu avea ce căuta în operaţiunile Agenţiei”.

„De ce l-aţi urât?”

„Mi-a blocat nominalizarea pentru funcţia de director al CIA. Eu ar fi trebuit să fiu următorul director, dar în schimb Stansfield, imbecilul ăla slab, a primit postul, iar asta a fost numai din cauza lui Olson”.

„Cine a mai fost implicat în complotul tău de a-i ucide pe senatorul Olson şi pe congresmanul Turnquist?”

„Mike Nance şi Stu Garret”. Roach a clătinat din cap şi a spus: „Incredibil”.

„De ce voiau ei să-l ucidă pe Olson?”

„Olson urma să anunţe că noua coaliţie era o făcătură. Că reducerile bugetare propuse de ei erau false”.

„Garret şi Nance au vrut să-l ucidă pentru asta?”

„A fost ideea mea, iar Nance l-a băgat pe Garret în asta pentru că ştiam cât de disperat era să preia controlul situaţiei. În plus, ştiam că, dacă am ucide nişte agenţi federali, ar submina sprijinul public pentru terorişti”.

„Ce obţineai din înţelegere?”

„Garret a spus că îl va convinge pe preşedinte să-l forţeze pe Stansfield să plece şi să-l înlocuiască cu mine. Cu Olson plecat, nimeni nu ar mai putea bloca numirea mea”.

„Preşedintele ştia de planurile tale?”

„Nu ştiu”. După câteva momente tensionate de statică, caseta s-a încheiat.

Roach şi Stansfield au împărţit o privire lungă şi şocată. Michael îi privea de la celălalt capăt al mesei. O'Rourke ştia că Stansfield primea cel mai greu noile informaţii. Agenţia lui era cea care ar fi avut cel mai mult de suferit dacă înregistrarea devenea publică.

Roach s-a aplecat şi i-a şoptit lui Stansfield la ureche: „Există vreun adevăr în povestea cu CIA-ul care a asasinat doi membri ai parlamentului francez?”

Nevoit să dea un răspuns verbal, Stansfield a dat din cap că da.

Roach a respirat adânc şi a spus: „Avem nişte probleme majore”.

„Mai sunt şi altele”. McMahon a ridicat o bucată de hârtie albă acoperită cu plastic. „Aceasta vă este adresată vouă doi”. McMahon s-a uitat la Roach şi Stansfield şi a început să citească cu voce tare: „După ce aţi ascultat caseta, ar trebui să fie dureros de evident pentru voi de ce am lăsat cadavrul domnului Higgins în casa lui Stu Garret. Dacă am fi fost teroriştii nebuni pe care preşedintele şi oamenii lui ne-au prezentat ca fiind, am fi dat această casetă tuturor organizaţiilor media din lume. Pagubele aduse Americii ar fi devastatoare. Am deveni paria comunităţii internaţionale, funcţia de preşedinte ar fi distrusă, încrederea poporului american în sistem ar fi distrusă, iar CIA ar fi închisă în douăzeci şi patru de ore.

„Nu vrem să vedem America sfâşiată din cauza acţiunilor egoiste şi malefice ale câtorva persoane selecte, dar acţiunile lui Mike Nance şi Stu Garret nu pot rămâne nepedepsite. În schimbul nepublicării mărturisirii domnului Higgins, cerem următoarele: Mike Nance îşi va anunţa demisia până mâine la prânz şi se va retrage definitiv din viaţa publică. Peste treizeci de zile, Stu Garret îşi va anunţa, de asemenea, demisia şi va înceta orice implicare în procesul politic american, la orice nivel. În termen de şase luni, atât Nance, cât şi Garret vor trebui să

convertească jumătate din averea lor netă şi să o doneze în mod anonim familiilor celor opt ofiţeri federali de aplicare a legii pe care i-au ucis. Nimic din toate acestea nu este negociabil. Dacă Nance şi Garret vor încerca în vreun moment să renunţe la acest aranjament, îi vom vâna şi îi vom ucide.

„Nu ştim sigur ce implicare a avut preşedintele Stevens în acest complot şi, deocamdată, suntem dispuşi să-i permitem să rămână în funcţie dacă îndeplineşte următoarele condiţii: Va acţiona ca o punte de legătură între cele două partide şi va înceta orice politică partizană. Va elabora un buget echilibrat pentru următorul an fiscal şi va îndeplini toate cererile noastre anterioare referitoare la o lege naţională privind criminalitatea şi la o taxă naţională de vânzare pentru reducerea datoriei naţionale. Dacă aceste cereri vor fi îndeplinite, îi vom permite lui Stevens să candideze pentru realegere. Dacă preşedintele va ezita în vreun moment, vom publica caseta în presă.

„A doua parte a cererilor noastre implică FBI-ul. Domnule director Roach, nu ne aşteptăm să

aprobaţi ceea ce am făcut noi, dar trebuie să recunoaşteţi cel puţin diferenţele dintre ceea ce am făcut noi şi ceea ce au făcut domnii Higgins, Nance şi Garret. Am ucis patru politicieni corupţi în încercarea de a restabili integritatea şi bunul simţ într-un sistem politic care nu are niciunul. Dl Higgins, dl Nance şi dl Garret au ucis doi dintre singurii politicieni cinstiţi din Washington şi opt ofiţeri federali de aplicare a legii, toţi pentru propriile interese perverse.

„Dacă sunteţi de acord să nu-i urmăriţi penal pe domnul Nance şi pe domnul Garret, trebuie să fiţi de acord, de asemenea, să nu prezentaţi niciodată nicio acuzaţie cu privire la asasinarea senatorului Fitzgerald, a congresmanului Koslowski, a senatorului Downs şi a preşedintelui Basset. Înţelegem situaţia compromiţătoare în care vă pune acest lucru, dar având în vedere informaţiile pe care le deţinem, considerăm că este un compromis rezonabil.

„Pentru siguranţa dumneavoastră şi pentru integritatea FBI-ului, vă sugerăm, de asemenea, ca

preşedintele, domnul Nance şi domnul Garret să fie ţinuţi la curent cu cunoştinţele dumneavoastră despre afacerea noastră. Ar fi mai bine pentru toţi dacă directorul Stansfield s-ar ocupa de negocierile cu Casa Albă. Vom aştepta anunţul privind demisia lui Mike Nance. Dacă nu va fi făcută publică până mâine la prânz, nu ne va rămâne altă opţiune decât să facem publică caseta”. McMahon a pus scrisoarea jos.

Directorul Stansfield a închis ochii şi a scuturat uşor din cap. Toată lumea aştepta ca el să vorbească. S-a ridicat şi a spus: „Vă rog să ne scuzaţi pe mine şi pe directorul Roach pentru un moment”. Stansfield s-a îndreptat spre uşa laterală care ducea spre biroul său, iar Roach l-a urmat.

Stansfield a închis uşa grea, izolată fonic, şi s-a îndreptat spre fereastra mare. „Ei bine, asta este o mărturisire pe cinste”.

Roach s-a uitat la spatele lui Stansfield şi l-a întrebat: „Îţi vine să crezi?”

Stansfield a dat din cap. „Din păcate, da”. Răspunsul său a fost urmat de mai multă tăcere.

Roach şi-a pus o mână sub bărbie. „Nu sunt sigur că ar fi admisibilă într-o instanţă de judecată”.

Stansfield a clătinat din cap şi a dat din mână ca şi cum ar fi alungat ideea din aer. „Hai să nici măcar să nu luăm în considerare această linie logică. Dacă vor face publică acea casetă, vom avea probleme serioase, şi mă refer la întreaga ţară. Cadavrul lui Arthur a fost identificat de presă şi au imagini cu el întins sprijinit de gardul lui Garret. Acei doi politicieni francezi au fost de fapt ucişi la începutul anilor ’60, iar CIA a fost în spatele acestei crime”. Stansfield a arătat spre sala de conferinţe. „Brian, tot ceea ce au spus acei asasini este adevărat.

Acea casetă va sfâşia America”.

„Ce facem atunci?”

„Trebuie să acceptăm înţelegerea şi trebuie să lucrăm repede”.

Roach a suspinat. „Putem avea încredere în aceşti asasini?”

Stansfield s-a întors cu ură pe faţă. „Se pare că putem avea încredere în ei mult mai mult decât în consilierul pentru securitate naţională şi în şeful de cabinet al preşedintelui”.

„La ce naiba se gândeau?”

„Habar n-am”.

„Credeţi că preşedintele ştia ce puneau la cale?”

„Instinctul meu îmi spune că nu, dar nu am avut suficient timp să analizez în amănunt situaţia”. Stansfield s-a uitat la ceas. „Brian, trebuie să ne mişcăm în această privinţă. Trebuie să se întâmple multe până mâine la prânz. Decizia mea este o concluzie inevitabilă. Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a ne asigura că acea casetă nu va fi făcută publică niciodată”.

Roach a făcut o pauză. „Nici eu nu vreau ca

acea casetă să devină publică, dar cu siguranţă nu-mi place ideea ca Nance şi Garret să plece pur şi simplu”.

„Brian, am sentimentul că în următorul an aceşti asasini se vor ocupa de domnul Garret şi de domnul Nance, şi… dacă nu o vor face… voi avea eu grijă de ei. Asta e între mine şi tine, de la prieten la prieten, nu de la director la director”.

Roach s-a uitat în ochii lui Stansfield şi şi-a amintit că prietenul său juca după un alt set de reguli. „Chiar nu prea avem de ales, nu-i aşa?”

„Nu… deci eşti de acord să le îndeplineşti cererile?”

„Da, dar nu sunt sigur că pot garanta că nu vor

fi aduse acuzaţii. Ce se întâmplă dacă Skip află cine sunt aceşti asasini?”

„Mă voi ocupa cu plăcere de această problemă, dacă se va întâmpla vreodată, dar ceva îmi spune că nu vom şti niciodată cine a fost în spatele acestui lucru. Au avut dreptate în privinţa unui alt lucru. Tu trebuie să fii lăsat în afara buclei. Dacă asta ne explodează în faţă, FBI-ul trebuie să aibă posibilitatea de negare totală. Poporul american va trebui să se întoarcă la ceva pentru a avea speranţă, iar dacă FBI-ul este implicat în muşamalizare, va arăta foarte rău”.

„Presupun că ai dreptate”. Roach şi-a analizat opţiunile timp de un minut şi apoi a spus: „Să mergem să vorbim cu ceilalţi”.

Michael, care stătea lângă McMahon, încerca să rămână în pielea personajului. Să faci pe nebunul

nu era greu, dar să faci pe naivul era. Îşi tot amintea ce trebuia şi ce nu trebuia să ştie. Din fericire, toată lumea fusese atât de şocată de mărturisirea lui Higgins, încât fuseseră prea preocupaţi să îi pună întrebări.

Roach luă loc, iar Stansfield rămase în picioare. Directorul CIA şi-a încrucişat braţele şi a spus: „Este de la sine înţeles că aceasta este o situaţie foarte dificilă. Din motive pe care le cunoaştem cu toţii, Brian şi cu mine am decis să încercăm să răspundem cererilor asasinilor. Dacă aveţi vreo părere, acum este momentul să o exprimaţi”.

Stansfield s-a uitat mai întâi la Irene Kennedy. Kennedy a aruncat o privire spre şeful ei şi a dat din cap că nu. Kennedy ştia foarte bine că erau înghesuiţi. Singura acţiune rezonabilă era să accepte înţelegerea.

McMahon era următorul. S-a mişcat inconfortabil pe scaunul său. „Înţeleg că opţiunile noastre sunt limitate, dar cred că Garret şi Nance scapă mult prea uşor. Cred că ar trebui să fie spânzuraţi de boaşe şi lăsaţi pentru vulturi”.

„Pot să înţeleg dorinţa ta de răzbunare”, a spus Stansfield. „După cum tocmai îi spuneam lui Brian, aş fi surprins dacă asasinii ăştia îi lasă pe oricare dintre ei să trăiască mai mult de un an”.

„Cum rămâne cu ancheta mea?”, a întrebat McMahon.

„Dacă îi prindeţi, vom trece peste acest pod când vom ajunge la el. Aveţi curajul să-i lăsaţi să plece dacă se va ajunge la asta?”, a întrebat Stansfield.

McMahon s-a uitat la Roach în timp ce se gândea la întrebare. Încă de la început avusese un respect rostitor pentru grupul necunoscut. „Dacă se dovedeşte că sunt genul de oameni pe care îl cred eu şi dacă într-adevăr au motive patriotice...” McMahon a făcut o pauză. „Mă voi uita în altă parte”.

„Domnule congresman?”, a întrebat Stansfield.

Michael s-a aplecat pe spate şi a spus: „Nu sunt înnebunit după muşamalizare, dar, dată fiind situaţia, nu văd altă alternativă”.

Stansfield a dat din cap. „Atunci suntem cu toţii de acord. Înainte de a continua, trebuie să ştiu dacă mai ştie cineva despre această casetă. Domnule deputat?” Stansfield s-a uitat la Michael în căutarea unui răspuns.

Cu o faţă calmă, Michael a răspuns: „Nu am spus nimănui”.

„Skip?”

„Nu. De îndată ce congresmanul O’Rourke ne-a pus caseta, am venit direct aici”.

„Irene?”

„Nu”.

„Bine”. Stansfield s-a uitat la ceas. „Mă voi duce

singur la Casa Albă pentru a mă ocupa de negocieri”.

Michael şi-a curăţat gâtul şi i-a atras atenţia lui Stansfield. „Domnule, aş vrea să vin şi eu”.

Stansfield l-a studiat pe O’Rourke pentru scurt timp şi a răspuns: „Cred că ar fi mai bine să mă ocup singur de asta”.

„Sunt sigur că da, dar senatorul Olson mi-a fost un prieten foarte bun. Vreau să le văd privirea de pe faţă când îşi vor da seama că nu vor scăpa cu asta”.

39

A FOST Rândul lui MIKE NANCE SĂ FIE NERVOASĂ, dar nu ţi-ai fi dat seama uitându-te la el. S-a aşezat cu postura lui perfectă şi cu mişcări minime. Pe dedesubt, însă, nu era atât de liniştit. Stu Garret se plimba înainte şi înapoi în faţa biroului lui Nance cu un zâmbet optimist pe faţă, deşi tocmai îşi petrecuseră ultima jumătate de oră în care preşedintele ţipase la ei. Stevens era furios că fusese lăsat pe dinafară şi că Garret şi Nance fuseseră implicaţi într-o schemă care ar fi putut să-l facă pe Stevens să fie pus sub acuzare sau chiar mai rău.

Nance era îngrijorat de alte lucruri. A încercat să-l ignore pe Garret în timp ce acesta trăncănea. „Cred că vom fi bine. Chiar cred că totul se va rezolva. Stansfield a înghiţit toată povestea cu șantajul… Jim

se va calma peste câteva săptămâni şi îşi va da seama că noi doar încercam să-l protejăm, şi ştiu că Arthur era prietenul tău, dar, Iisuse, mi-a dat fiori. Trebuie să recunosc că mă simt mult mai bine ştiind că a dus ceea ce ştie în mormânt”.

Fără să întoarcă capul, Nance l-a privit pe Garret cu coada ochiului şi a spus: „Taci, Stu”.

„Hei, încerc doar să expun totul ca să ştim unde ne aflăm”.

„Ştiu unde mă aflu şi nu am nevoie ca tu să-mi arăţi ce este evident. Aşa că te rog frumos să-ţi ţii gura închisă pentru câteva minute. Încerc să mă gândesc”.

Garret s-a aşezat pe canapea şi a mormăit pentru sine. Nance i-a întors scaunul ca să nu fie nevoit să se uite la el. De ce părăsise Stansfield şedinţa atât de brusc, tocmai când lucrurile se încingeau? Încă nu ieşiseră din impas. S-a gândit să-i menţioneze acest fapt lui Garret, dar ştia că prefera starea actuală detestabilă a lui Garret celei frenetice şi panicate a lui.

Michael stătea în spatele Cadillac-ului blindat cu Stansfield. Era oarecum uşurat că directorul Stansfield nu era un mare vorbăreţ. O'Rourke a ghicit corect că Stansfield se pregătea pentru confruntarea cu Nance și Garret. Stansfield era cât pe ce să sune la Casa Albă pentru a programa întâlnirea, dar în ultimul moment a decis că ar fi mai bine să-i surprindă pe Garret şi Nance.

Când se aflau la mai puţin de o milă de Casa Albă, Stansfield a ridicat telefonul securizat şi a format numărul biroului lui Jack Warch. Warch a răspuns şi Stansfield a spus: „Jack, sunt directorul Stansfield. Am nevoie de o întâlnire de urgenţă cu preşedintele, Mike Nance şi Stu Garret. Sunt pe cale să intru în parcarea subterană a clădirii Trezoreriei. Te rog să îi anunţi pe agenţii tăi că voi intra prin tunel”. Stansfield se uită la Michael. „Am un invitat – congresmanul O'Rourke. Garantez eu pentru el… Jack, e ceva foarte serios. Te rog să-i duci imediat în Sala de Situaţii”. Warch a înţeles ideea şi Stansfield a închis.

Limuzina a intrat în garajul subteran al clădirii Trezoreriei, iar Michael şi Stansfield au fost escortaţi de patru agenţi ai Serviciului Secret într-un tunel îngust de ciment. Când au ajuns la celălalt capăt, s-au oprit la o uşă groasă de oţel pe care Serviciul Secret o numea uşa Marilyn Monroe. Şi-au ţinut actele de identitate în faţa unei camere de luat vederi, iar Stansfield a întrebat: „Sunteţi nervos?”

„Nu, sunt prea supărat ca să am emoţii”.

„Domnule deputat, îmi faceţi o favoare?” Michael a dat din cap că da, iar Stansfield a spus: „Când voi pune caseta, vă rog să fiţi cu ochii pe preşedinte. Eu voi fi ocupat să-i urmăresc pe domnul Nance şi pe domnul Garret. Aş vrea să ştiu ce părere aveţi dacă preşedintele este sau nu cu adevărat surprins de casetă”.

Michael a dat din cap şi a întrebat: „Este sigur să difuzăm caseta la Casa Albă… Adică, nu vor monitoriza serviciile secrete întâlnirea?”

„Nu, Sala de situaţii este securizată. Este măturată zilnic pentru microfoane şi este complet izolată fonic. Serviciile Secrete nu au voie să monitorizeze sala din cauza informaţiilor clasificate care sunt discutate”.

Uşa de oţel de 15 centimetri grosime s-a deschis, dezvăluindu-l pe Jack Warch. Stansfield i l-a

prezentat pe Michael lui Warch în timp ce îşi continuau drumul pe hol. Au intrat într-o încăpere mare, iar Warch i-a escortat pe lângă biroul Securităţii Naţionale până la o uşă din colţul îndepărtat. Stansfield şi Michael au intrat în cameră, iar Warch a închis-o în urma lor.

Preşedintele Stevens stătea în picioare la capătul celălalt al mesei. Haina de costum era scoasă şi era aşezată pe spătarul scaunului cu spătar înalt din piele din faţa lui. Nance şi Garret erau aşezaţi. Era evident că preşedintele era nemulţumit de cei doi confidenţi ai săi. Stansfield şi Michael au ocolit partea stângă a mesei lungi şi s-au oprit în spatele ultimelor două scaune.

„Domnule preşedinte”, a spus Stansfield, „acesta este congresmanul O'Rourke”.

Din obişnuinţă, Stevens i-a întins mâna, iar

apoi o privire ciudată i-a apărut pe faţă când şi-a amintit de conversaţia telefonică purtată cu tânărul congresman cu vreo două săptămâni mai devreme. Michael i-a strâns mâna preşedintelui şi cei trei au luat loc.

„Presupun că indiferent despre ce este vorba are legătură cu motivul pentru care aţi fost chemat atât de brusc în această dimineaţă?”, a întrebat preşedintele.

„Da... ceva foarte serios mi-a fost adus la cunoştinţă”.

„Ce caută congresmanul aici?”, a întrebat Garret pe tonul său obişnuit de nerăbdare.

„El este aici la cererea mea”.

Michael şi-a mutat ochii de la Garret la Nance şi l-a privit cu ură pură.

Răspunsul lui Stansfield nu a fost suficient de bun pentru Garret, aşa că şi-a redirecţionat întrebarea către Michael. „Domnule congresman O’Rourke, de ce vă aflaţi aici?”

Michael s-a uitat înapoi la el şi i-a răspuns: „O să afli destul de curând”.

„Domnule preşedinte”. Stansfield a scos caseta din buzunar şi a ţinut-o în mână pentru ca toată lumea să o vadă. „Cineva a lăsat această casetă la uşa congresmanului O’Rourke în această dimineaţă”.

Stansfield s-a uitat la Garret şi a spus: „Înainte de a o pune, domnule Garret, aţi dori să ne spuneţi adevăratul motiv pentru care Arthur Higgins a fost aruncat aseară acasă la dumneavoastră?”

Garret a clătinat din cap şi a ridicat din umeri. „Habar n-am”.

Mike Nance s-a lăsat pe spate în scaun şi s-a uitat la Stansfield ca la o pisică.

„Ce este pe casetă?” întrebă Stevens.

Stansfield s-a îndreptat spre celălalt capăt al mesei şi a introdus caseta în casetofon. „Este o înregistrare a unei mărturisiri făcute de Arthur Higgins înainte de a fi ucis”. Stansfield a apăsat

butonul play şi s-a întors la locul său.

În momentul în care s-a aşezat, vocea modificată electronic a lui Michael s-a auzit prin difuzoare. „Cum vă numiţi?”

„Ce?”

„Cum te cheamă?”

„Arthur… Arthur Higgins”. Garret a tras în faţă pe scaun, acoperindu-şi faţa cu ambele mâini. Ajungând în faţă, Nance l-a apucat de braţ şi l-a tras înapoi, şoptindu-i la ureche: „Stai calm”.

În timp ce Nance încerca să-l împiedice pe Garret să-şi piardă cumpătul, caseta a continuat, cu vocea generică a computerului care îl întreba pe Arthur despre trecutul său şi despre ceea ce făcuse pentru CIA.

Directorul Stansfield renunţase să-l mai urmărească pe Garret şi se holba la Nance în timp ce caseta continua să ruleze.

„Domnule Higgins, aţi fost autorul unei operaţiuni sub acoperire la începutul anilor şaizeci, care a dus la asasinarea mai multor politicieni francezi?”

„Da”.

„Pentru cine lucrați la acea vreme?”

„Pentru CIA”.

„Câți politicieni francezi ați ucis?”

„Doi”.

„Cine erau?”

„Claude Lapoint și Jean Bastreuo”.

Abia reuşind să se stăpânească, preşedintele a strigat: „Ce?”. S-a uitat la Nance timp de treizeci de secunde, în timp ce caseta a continuat să descrie interogatoriul dintre Arthur şi răpitorii săi. Apoi, întrebarea cea mai pertinentă i-a fost adresată defunctului Higgins.

„Aţi folosit şirul recent de asasinate ca acoperire pentru a-i ucide pe senatorul Olson şi pe congresmanul Turnquist?”

„Da”.

Garret a strigat: „Nu a fost ideea mea! Jur că nu a fost ideea mea!”

Nance i-a smuls braţul şi i-a apropiat faţa de el.

„Taci din gură!”

Preşedintele se holba la consilierii săi apropiaţi, încremenit de neîncredere, iar apoi celălalt pantof a căzut.

„Cine a mai fost implicat în complotul tău de a-i ucide pe senatorul Olson şi pe congresmanul Turnquist?”

„Mike Nance şi Stu Garret”.

Garret a încercat să spună ceva, dar Nance l-a tras înapoi în scaun înainte de a reuşi.

Stevens a închis ochii şi a coborât capul, în timp ce Nance se holba fără să clipească la Stansfield.

„Preşedintele ştia despre planurile voastre?", a întrebat vocea rece şi sterilă.

Preşedintele se uită la Stansfield. „Nu am avut nimic de-a face cu asta!" Stansfield l-a ignorat şi a continuat să se holbeze la Nance.

Ultimele cuvinte ale lui Arthur au răsunat: „Nu ştiu".

Caseta s-a încheiat, iar în cameră s-a aşternut o tăcere stânjenitoare.

Un zâmbet uşor a încreţit buzele lui Nance şi a spus: „Bună încercare, Thomas”.

Cu o expresie placidă, Stansfield a întrebat: „Cum adică „bună încercare”?”

„Toate astea sunt minciuni, aşa că trebuie să presupun că fie l-ai torturat pe Arthur pentru a-l determina să facă acele acuzaţii bizare, fie ai modificat electronic caseta”.

Stansfield s-a uitat la Nance fără să clipească. „Congresmanul O'Rourke a primit această casetă mai devreme astăzi, împreună cu o scrisoare din partea asasinilor care au fost responsabili de uciderea senatorului Fitzgerald, a senatorului Downs, a congresmanului Koslowski şi a preşedintelui Basset. Ei sunt cei care l-au luat pe Arthur, nu eu”.

„Ce naiba se întâmplă aici?”, a întrebat preşedintele.

„Nu sunt sigur, domnule”, a răspuns Nance. „Dar cred că directorul Stansfield încearcă să ne şantajeze cu această casetă. Pot să vă asigur, şi la fel şi Stu, că nu am discutat niciodată cu Arthur despre asasinarea senatorului Olson şi a congresmanului Turnquist. Întreaga idee este absurdă”.

„Stu?”, a întrebat preşedintele.

Garret a văzut o altă şansă de a se strecura. „Aşa este, Jim. Nu ştiu despre ce naiba este vorba în toată povestea asta. Singurele relaţii pe care le-am avut cu Arthur au fost în legătură cu bugetul tău”.

Michael a alunecat în faţă până la marginea scaunului şi şi-a pus mâinile pe masă. Mişcarea lui în arenă a atras privirile tuturor, cu excepţia lui Nance, care continua să se holbeze la Stansfield. Michael a înfipt o mână în faţa fetei lui Stansfield şi a pocnit din degete, atrăgând atenţia lui Nance asupra lui. „Senatorul Olson mi-a fost un prieten foarte bun şi nu am chef de aceste mici jocuri”. Michael a îndreptat un deget spre faţa lui Nance. „Tu, Garret şi Arthur Higgins aţi conspirat pentru a-i ucide pe senatorul Olson şi pe congresmanul Turnquist. Nimeni nu a făcut o casetă falsă, iar directorul Stansfield nu l-a forţat pe Higgins să facă o mărturisire falsă. Hai să terminăm cu prostiile şi să trecem la afaceri”.

„Dl. O'Rourke, răspunse Nance, eşti un om foarte tânăr şi nu înţelegi pe deplin până unde sunt dispuşi să meargă unii oameni pentru a obţine ceea ce îşi doresc în viaţă. Credeţi că domnul Stansfield a ajuns director al celei mai importante agenţii de spionaj din lume fiind un cercetaş? Nu, el ar merge până aproape de orice pentru a obţine ceea ce îşi doreşte. D-le congresman, nu sunteţi de nasul dumneavoastră în acest caz. Poate că ar fi mai bine să ieşiţi afară şi să ne lăsaţi să vorbim singuri cu directorul Stansfield”.

Durerea a început să se tragă prin tâmplele lui Michael pe măsură ce furia lui creştea. S-a luptat să şi-o reprime în timp ce se ridica în picioare. Încet, şi-a dat jos jacheta şi a aşezat-o pe spătarul scaunului său. Michael s-a aplecat peste masă şi şi-a înfipt mâna în faţa fetei lui Nance, cu arătătorul şi degetul mare despărţite de mai puţin de un centimetru.

„Domnule Nance, am cam atât de multă răbdare cu dumneavoastră în acest moment. Ori încetezi cu prostiile şi recunoşti că ai pus să-i omori pe senatorul Olson şi pe congresmanul Turnquist, ori voi ieşi pe uşa asta chiar acum şi voi ţine o conferinţă de presă".

„Domnule congresman O'Rourke, asta ar fi o ameninţare directă la adresa securităţii naţionale a Statelor Unite ale Americii şi aş fi obligat să vă opresc prin orice mijloace necesare. Acum, vă rog să ieşiţi afară, am dori să vorbim cu directorul Stansfield, singuri, pentru un minut".

Michael şi-a scos ceasul şi l-a pus pe masă. După ce şi-a băgat cravata în cămaşă, a arătat spre Nance şi a spus: „O să-ţi ţii gura aia şmecheră închisă în următoarele două minute, cât timp vorbesc cu domnul Garret, şi jur că dacă scoţi un singur cuvânt, o să vin acolo şi o să-ţi rup capul!" Michael s-a întors imediat spre Garret. „În regulă, ai o singură şansă. Ştiu că ai fost implicat, tu ştii că ai fost implicat, iar directorul Stansfield ştie că ai fost implicat". Michael s-a îndreptat spre capătul îndepărtat al mesei şi a continuat să vorbească. „Poţi fie să recunoşti ceea ce ai făcut şi să-ţi trăieşti restul vieţii într-un confort relativ, fie să fii judecat şi să-ţi petreci restul vieţii putrezind în închisoare". Michael a ocolit capătul mesei şi a început să coboare pe partea unde stăteau Garret şi Nance. „Desigur, asta presupunând că asasinii nu ajung primii la tine". Garret stătea cel mai aproape de el. Michael a apucat scaunul lui Garret şi l-a întors spre el, astfel încât Garret să nu se poată uita la Nance. „Vezi tu, asasinii au mai scris în scrisoare că, dacă tu şi Nance veţi încerca să vă strecuraţi din asta, vă vor vâna şi vă vor ucide".

„Domnule preşedinte", a strigat Nance. „Acest comportament este complet inacceptabil!"

Înainte ca Nance să-şi poată scoate următoarea propoziţie, Michael a strigat: „Ţi-am spus să-ţi ţii gura! Acesta este ultimul meu avertisment!” Garret a început să tremure, iar Michael s-a aplecat mai aproape, punându-şi mâinile pe cotiere şi apropiindu-şi faţa la câţiva centimetri de cea a lui Garret. „Ce-o să fie? Alegerea este simplă. Fie recunoşti ce ai făcut şi pleci cu viaţa ta, fie negi şi întreaga ţară se prăbuşeşte peste tine. Asasinii ăia vor face publică caseta dacă Nance nu-şi anunţă demisia până mâine la prânz”. Michael a strigat: „Acum spune adevărul!”

„EU… EU… EU…” Garret a început să se bâlbâie.

„Stu, nu-i răspunde”. Nance a întins mâna spre telefon pentru a-i chema pe agenţii Serviciului Secret care stăteau de pază în afara camerei izolate fonic. „Nu ştiu cine naiba te crezi”.

Michael l-a văzut pe Nance întinzându-se spre telefon şi, cu ambele mâini pe cotierele scaunului lui Garret, l-a smuls din calea lui. Scaunul, cu Garret în el, a alunecat pe podea şi a ricoşat în perete. Michael a făcut un pas înainte, ridicându-şi pumnul stâng încleştat la umăr.

Nance tocmai îşi dusese telefonul la ureche când şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe O'Rourke care se profila. Pumnul lui Michael s-a prăbuşit ca un piston, lovindu-l pe Nance drept în nas şi trimiţându-l pe consilierul pe probleme de securitate naţională înapoi pe scaun, apoi l-a aruncat în faţă, capul lui izbindu-se de masa solidă de stejar.

Singurul lucru care l-a împiedicat pe Nance să cadă pe podea a fost faptul că bărbia lui era prinsă de marginea mesei. Braţele îi atârnau pe lângă el, iar sub nas i se formase o mică baltă de sânge. Nici Stansfield, nici preşedintele nu s-au mişcat.

Michael s-a întors spre Garret, cu pumnul încă încordat. Plonjând în faţă, l-a apucat pe Garret de cravată, l-a smuls în picioare şi l-a trântit de perete. Michael a eliberat cravata şi l-a apucat de gât. Garret s-a ridicat cu ambele mâini şi a pipăit pumnul lui Michael. Strânsoarea lui O'Rourke era prea puternică. Michael a apăsat mai tare, tăindu-i traheea lui Garret. Cu o voce suficient de puternică pentru ca numai Garret să audă, Michael a spus: „Dacă ar fi după mine, te-aş ucide chiar acum. Mai ai o şansă să recunoşti ce ai făcut. Dacă nu o faci, te voi apuca de păr şi te voi trânti cu faţa de masa aia până îţi voi despica capul în două!”

Michael i-a dat drumul la gâtul lui Garret şi a apucat un petic de păr de la ceafă. Învârtindu-l în jurul său, l-a prezentat pe şeful de cabinet tremurând lui Stansfield şi preşedintelui. O'Rourke a mârâit: „Spune-le adevărul!”

Garret a început să se smiorcăie: „Nu a fost vina mea. A fost ideea lui Mike şi a lui Arthur”.

Preşedintele l-a privit pe Garret în stare de şoc total. Nu-i venea să creadă că se întâmpla aşa ceva.

„Nu a fost vina mea, Jim. Jur că nu a fost vina mea”, a pledat Garret.

Negarea cum admiterea lui Garret a adus un al doilea val de furie incontrolabilă care s-a ridicat din interiorul lui O’Rourke. L-a aruncat pe Garret într-o parte şi, când acesta a ricoşat de pe perete, a fost întâmpinat direct în falcă de pumnul lui O’Rourke. Partea superioară a corpului lui Garret s-a răsucit pentru scurt timp în direcţia loviturii, iar apoi genunchii lui Garret s-au îndoit, aducându-i corpul prăbuşit pe podea.

Michael a stat deasupra lui Garret câteva secunde, cu adrenalina curgându-i prin vene, luptându-se cu dorinţa de a-i sparge dinţii. A respirat adânc de mai multe ori şi şi-a preluat controlul.

Întorcându-se, s-a uitat la un preşedinte Stevens cu ochii larg deschişi şi uimit. Michael l-a ignorat şi s-a întors spre locul unde stătuse. În timp ce-şi punea ceasul, a spus: „Domnule director Stansfield, vă las pe dumneavoastră și pe preşedinte singuri să rezolvaţi restul detaliilor. Sunaţi-mă mai târziu şi vom vorbi”. Luându-şi haina de costum de pe spătarul scaunului, s-a îndreptat spre uşă. Nici Stansfield și nici preşedintele nu au scos un cuvânt.

40

Aripa de nord-vest a fermei de cai din

Maryland rurală a lui MIKE NANCE era decorată într-un decor western de început de secol. Camera mare avea patruzeci de metri lungime şi jumătate din lăţime. Panouri de stejar închis acopereau atât pereţii, cât şi tavanul. Trei ventilatoare antice de tavan din alamă şi lemn ajutau la împărţirea camerei în trei părţi. În dreapta se afla un bar din lemn ornamentat care părea să fi fost smuls dintr-un vechi salon western. Mijlocul încăperii era dominat de un şemineu din piatră cu un cap de bivol montat deasupra şemineului, iar capătul îndepărtat era ocupat de o masă de biliard. Pereţii erau împodobiţi cu picturi scumpe în ulei cu peisaje din Vest şi cu trupe de cavalerie americane şi indieni în plină luptă.

Proprietarul acestei colecţii scumpe de artă americană nu învăţase niciodată să aprecieze frumuseţea şi istoria camerei. Contribuţia sa la decorarea acesteia se limita la scrierea cecului către decoratorul de interior. Mike Nance stătea în faţa barului cu un pahar de scotch în mână. Era al treilea în mai puţin de o oră. Nance îşi privea reflexia în oglinda care împodobea peretele din spatele barului. Bandajul alb de pe nas îi făcea ca cei doi ochi negri să pară şi mai rău. Cu o reţinere încordată, a întins mâna şi a scos cu grijă bandajul. A aşezat bandajul murdar de sânge pe bar, lângă băutura lui, şi a decis să lase

cele două bucăţi de bumbac de culoare purpurie în nas.

Privindu-se în oglindă, a putut vedea peste umăr că soarele plutea în jos pe cerul de vest. Nance s-a întors şi s-a îndreptat spre un set de uşi franţuzeşti care dădeau spre vest şi peste proprietatea sa. Fostul consilier pe probleme de securitate naţională, care în curând avea să devină consilier pe probleme de securitate naţională, a judecat că peste încă o oră se va întuneca. A băut un pahar de scotch şi s-a întrebat din nou dacă exista o cale de ieşire. Nu era pregătit să renunţe. Demisia sa nu trebuia să fie anunţată decât mâine la prânz, iar până atunci nu terminase.

Nance a auzit zgomotul paşilor frenetici venind pe hol, iar o clipă mai târziu uşa s-a deschis brusc. Stu Garret a intrat îmbrăcat într-un trenci cafeniu şi fără doi dinţi superiori din faţă. Garret s-a apropiat cu mâinile împinse în afară în semn de scuze. „Îmi pare rău, Mike. Nu am vrut să vorbesc, dar nu am văzut altă cale de ieşire”.

Nance nu-l mai văzuse pe Garret de când fusese lăsat inconştient mai devreme în cursul zilei. Cu o oră mai devreme, Nance îl sunase pe şeful de personal cu buze lăsate şi îl chemase la ferma sa. Garret a continuat să trăncănească, dar Nance nu-l asculta. De îndată ce Garret s-a apropiat la o distanţă suficientă, Nance a întins mâna într-un arc larg şi l-a plesnit peste faţă. Sunetul de piele pe piele a răsunat în camera lungă.

Garret a făcut imediat un pas înapoi şi şi-a strâns obrazul. Cu ochii larg deschişi a strigat: „De ce naiba ai făcut asta?"

Nance a simţit cum îl cuprinde un val de satisfacţie. I-a zâmbit foarte uşor lui Garret. „Asta pentru că nu ţi-ai ţinut gura închisă".

În timp ce-şi freca locul dureros de pe faţă, Garret a ripostat: „Toată treaba asta nu a fost ideea

mea, Mike. Nu pot să cred că am lăsat…”

Nance a ridicat mâna în pregătirea de a lovi din nou şi a făcut un pas înainte. Garret s-a dat înapoi şi a ridicat mâna pentru a bloca lovitura. Nance nu l-a lovit. În schimb, și-a ţinut mâna deasupra capului şi a spus: „Eu sunt singurul lucru care stă între tine şi mormântul tău, Stu. Ca să nu cumva să fi uitat, Arthur a încheiat un contract cu tine înainte de a muri, iar eu sunt singurul care îl poate rezilia”.

Făcând încă un pas înapoi, Garret a spus: „Ei bine, de ce naiba nu anulezi totul?”

„Nu e atât de simplu, Stu. Şi, în plus, nu sunt atât de sigur că vreau să o fac”.

„Cum adică, nu vrei?”, a întrebat Garret panicat.

Nance a coborât în cele din urmă mâna şi a respirat adânc. „Dacă ţi-ai fi ţinut gura închisă, nu am fi fost în încurcătura asta”.

„Cum rămâne cu nenorocita aia de casetă?”, a întrebat Garret cu ochii bulbucaţi. „Aveau caseta aia nenorocită în care Arthur recunoştea totul. Nu a fost vina mea”.

„Ştiam că nu trebuia să-l ascult pe Arthur”. Nance a aruncat o privire în sus şi a scuturat din cap cu frustrare. „I-am spus că nu aveai stomacul pentru

asta”.

„Hei, am fost bine până când nebunul ăla de O'Rourke a început să-şi flexeze muşchii”.

„Crăpai cu mult înainte ca el să intre în scenă”. Nance s-a întors şi s-a uitat pe fereastră pentru o clipă. Gândurile lui s-au oprit la O'Rourke. „Mă întreb dacă nu cumva domnul O'Rourke ştie mai multe decât lăsa să se vadă”.

„Ce vrei să spui?”

„Cred că ar merita să avem o mică discuţie cu tânărul congresman”. Nance a trecut cu privirea pe lângă Garret şi s-a concentrat asupra propriei reflexii în oglinda din spatele barului. A ridicat mâna şi şi-a

atins uşor nasul umflat şi purpuriu. „În plus, mi-ar plăcea să am ocazia de a-i da o mică răzbunare”.

„Mike, ai înnebunit? Ni s-a dat şansa să scăpăm de toată mizeria asta. Hai să acceptăm înţelegerea şi să ne reducem pierderile”.

Nance s-a învârtit spre Garret, făcându-l pe şeful de personal să facă un pas brusc înapoi. „Am muncit toată viaţa mea pentru a ajunge unde sunt”. Nance a făcut un pas mai aproape, iar Garret s-a retras, egalându-i paşii. „Sunt mai mult decât dispus să pariez pe faptul că O’Rourke ar putea şti mai multe decât pretinde. Nu mai avem nimic de pierdut datorită ţie şi a lipsei tale de calm”. Nance s-a îndepărtat de Garret şi s-a îndreptat spre uşă. „Aşteaptă aici, Stu. Mă întorc într-un minut”.

Nance s-a îndreptat spre capătul opus al vilei de patru mii de metri pătraţi. S-a oprit la uşa biroului

său privat și a introdus codul de opt cifre pentru încuietoarea de securitate de pe ușă. Lumina s-a transformat din roșie în verde și a răsucit mânerul. După ce a intrat în cameră, ușa s-a închis în urma lui și s-a blocat automat. Mergând în jurul biroului, Nance a pornit computerul și s-a așezat pe un scaun vechi de lemn pivotant. S-a legănat înainte și înapoi și a așteptat ca managerul de program să se conecteze. A intrat în baza sa de date personală după ce și-a introdus parola, apoi a scos managerul de fișiere. Apăsând în jos pe mouse, a derulat o listă de fișiere până când l-a găsit pe cel pe care îl căuta. Nance a făcut dublu clic pe mouse, iar sistemul i-a cerut o altă parolă. Nance a introdus-o și, o clipă mai târziu, se uita la numele de care avea nevoie.

Nance s-a aplecat și a deschis sertarul din dreapta al biroului, dezvăluind un telefon securizat. A ridicat receptorul și a format numărul. După mai multe zgomote vâjâitoare, la celălalt capăt al firului a răspuns o voce tăioasă: „Alo”.

„Jarod, sunt Mike. Vreau să faci o mică treabă pentru mine”.

A existat o uşoară pauză. „Cât de dificilă?”

Cu o voce calmă, Nance a răspuns: „Niciun pericol pentru tine. Treaba este totuşi destul de delicată. Ce-ar fi să spunem… un număr egal de cincizeci”.

Michael O’Rourke dormea adânc. Evenimentele din ultimele trei zile îl lăsaseră epuizat. După întâlnirile de mai devreme la Casa Albă şi la Langley, Michael făcuse o scurtă apariţie la o vizită privată pentru senatorul Olson şi apoi se dusese acasă să doarmă. Avea suficientă energie cât să urce scările până în dormitorul său înainte de a cădea cu faţa în jos şi de a leşina. O’Rourke zăcuse în această poziţie, fără să se mişte, timp de aproape cinci ore.

Michael s-a agitat uşor la zgomotul produs de cineva în camera lui. Era cufundat într-un vis şi, la

început, nu se putea decide dacă cineva se afla cu adevărat în camera lui sau dacă făcea parte din visul său. A făcut un efort să se răsucească, dar brațele îi erau prinse sub el și dormeau. Următorul lucru pe care l-a simțit a fost că a simțit o mână pe cap. Inima a început să îi bată cu putere, iar ochii i s-au deschis brusc. A durat o clipă până când ochii lui s-au concentrat, iar când au făcut-o, au dezvăluit o Liz Scarlatti îngrijorată care plutea deasupra lui. O'Rourke s-a rostogolit pe o parte și și-a eliberat brațele cauciucate. S-a întins spre Liz și a tras-o aproape.

Scarlatti a zâmbit și i-a sărutat urechea. „Te-am sunat toată după-amiaza. Unde ai fost?"

O'Rourke s-a frecat la ochi și a scos un căscat mare. Apoi, uitându-se spre fereastră, a întrebat: „Cât e ceasul?"

„Șase și zece”.

„Uau”. O’Rourke s-a întins și și-a răsucit corpul, lăsând să iasă un geamăt. „Ăsta a fost somnul secolului”.

„Cât timp ai dormit?” „Cât timp ai dormit?”. a întrebat Scarlatti, trecându-și degetele prin părul lui negru și des.

„Nu sunt sigur. Cred că de pe la ora unu”. O’Rourke a strâns-o strâns pe Liz și i-a sărutat gâtul. „Mmm... te simți bine”.

„Și tu la fel. Nu te-am văzut destul în ultima vreme”.

„Va trebui să rectificăm asta”. Rostogolindu-se, Michael a prins-o pe Liz sub el.

Ea şi-a înfăşurat strâns braţele în jurul spatelui lui lat şi l-a tras aproape, sărutându-l. Mijlocul lui O'Rourke a mârâit puternic, iar Liz şi-a îngheţat sărutul. „Ăsta a fost stomacul tău?” O'Rourke a dat din cap. „Ce ai mâncat astăzi?”

O'Rourke s-a uitat la căpătâiul patului în timp ce încerca să-şi amintească ce mâncase. „Nu sunt sigur. A fost o dimineaţă destul de agitată”.

„Ai de gând să-mi spui despre asta?”

„Dragă, nu cred că m-ai crede dacă ţi-aş spune”.

Cu un ton precaut, Liz a întrebat: „Ai aflat cine se află în spatele morţii lui Erik?”

„Da”.

„Cine?”

„Nu sunt sigură că vrei să ştii”.

Liz l-a împins de pe ea şi s-a aşezat în picioare. „Ba da, vreau”.

Michael era pe spate şi se uita la ea. Avea

privirea aceea serioasă şi încăpăţânată pe faţă. „Dragă, asta e ceva destul de serios. Sincer, cred că ar fi mai bine să nu ştii nimic din toate astea”.

Liz l-a împuns în piept. „Îţi aminteşti când mi-ai spus zilele trecute că, dacă voi divulga vreodată că Scott Coleman a fost în spatele primelor patru asasinate, vei pleca din viaţa mea şi nu vei mai vorbi niciodată cu mine?” Michael a dat din cap că da. „Ei bine, nu pot trăi tot restul vieţii mele cu acest mare secret atârnând între noi. Dacă nu ai încredere în cuvântul meu că îţi voi păstra secretul, atunci poate că ar trebui să mă gândesc să plec din viaţa ta”.

Comentariul a înţepat, iar Michael s-a sprijinit pe coate. „Nu e vorba că nu am încredere în tine, ci doar că… informaţia ar putea fi periculoasă”.

„Sunt fată mare”, a spus Liz pe un ton condescendent. „Dacă nu ai suficientă încredere în

mine, atunci avem nişte probleme”. S-a uitat neclintit la el.

Michael s-a luptat cu ce să facă. Era obosit, se săturase de toată mizeria asta şi voia doar ca totul să se termine. Şi-a frecat ochii o secundă şi apoi s-a aşezat. „În regulă. Iată ce s-a întâmplat şi este de la sine înţeles că nu poţi repeta niciodată nimic din toate acestea”. Michael a început să povestească evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore. Din nou a omis implicarea lui Seamus cu Coleman şi a omis să menţioneze cum au aflat despre Arthur. De asemenea, a omis să-i spună că îi pusese la pământ pe Stu Garret şi Mike Nance.

Când Michael a terminat de povestit versiunea sa editată, s-a lăsat o scurtă tăcere, în timp ce Liz şi-a adunat gândurile. Cu o privire de profundă îngrijorare, ea a pus întrebarea care o lovise cel mai aproape de casă. „Cine l-a ucis pe Arthur?”

„Scott”.

„Crezi că preşedintele a fost implicat?”

„Nu sunt sigură. Stansfield nu crede asta, dar va cerceta”.

Liz şi-a muşcat buza inferioară. „Nu pot să cred că FBI-ul este de acord cu asta”.

„Nu au altă opţiune. Dacă implicarea lui Nance şi a lui Garret în asta ar fi fost făcută publică...” Michael a clătinat din cap. „Întreaga ţară ar izbucni”.

Scarlatti nu a răspuns. Avea o privire îndepărtată în ochi. Michael a apucat-o de obraji şi a spus: „Nici să nu te gândeşti la asta, Liz. Povestea asta nu poate fi făcută publică niciodată”.

Ea i-a retras mâna. „Nu este corect, Michael. Oamenii merită să ştie. Nu este acceptabil ca CIA şi FBI-ul să umble pe la spatele nostru şi să comploteze pentru a muşamaliza crime care au fost comise de consilierii de top ai preşedintelui”.

„Dacă această poveste ar ieşi la iveală” – Michael a ridicat un deget – „în primul rând, ne-am pierde toată credibilitatea în comunitatea internaţională. În al doilea rând, CIA ar fi închisă pentru totdeauna...”

„S-ar putea să nu fie un lucru atât de rău”.

O'Rourke a clătinat din cap. „CIA face mai mult bine pentru această ţară decât vei şti tu vreodată. Singura dată când auzim de ei este atunci când o dau în bară. Succesele lor depăşesc cu mult eşecurile lor. Nu e ca şi cum ar putea ţine o conferinţă de presă şi să anunţe că l-au recrutat pe unul dintre cei mai importanţi generali ai lui Saddam Hussein pentru a spiona pentru noi".

„Nu-mi place ideea de atâta secretomanie. Este o greşeală. Oamenii au dreptul să ştie".

Cu o voce blândă, Michael a întrebat: „Chiar dacă va distruge ţara?"

Liz s-a luptat în tăcere cu întrebarea pentru o clipă. „Ţi-am dat cuvântul meu şi nu am de gând să revin asupra lui. S-ar putea să nu-mi placă toată această încurcătură, dar mă bucur că s-a terminat şi că eşti în siguranţă".

„Mulţumesc”.

Stomacul lui Michael a mârâit din nou şi Liz a spus: „Cred că cuiva îi este foame”.

„Eu mor de foame”.

„Ce-ai zice să pregătesc o cină liniştită pentru doi şi apoi să ne petrecem restul nopţii chiar aici, în pat?”

Michael a zâmbit. „Ce am eu de câştigat?”

Scarlatti a râs. „Oh, vei vedea”. Liz l-a apucat de braţ şi l-a condus spre baie. „Fă un duş şi spală-te. Eu mă duc la magazin să iau nişte lucruri pentru cină”. L-a plesnit peste fund şi l-a împins spre baie.

Scarlatti s-a îndreptat apoi spre parter şi a luat lesa lui Duke de pe cuier. Labradorul galben, când a auzit clinchetul familiar al lesei sale, a apărut entuziasmat lângă Liz şi, o clipă mai târziu, au ieşit pe uşă şi se îndreptau spre Safeway din Georgetown.

Directorul Stansfield s-a uitat în jurul mesei de conferinţă din biroul său şi a observat cât de obosiţi erau ceilalţi participanţi. Directorul FBI Roach stătea aplecat, cu bărbia sprijinită pe piept, cu ochii deschişi, dar roşii. Skip McMahon căsca, iar Irene Kennedy îşi dădea jos ochelarii pentru a se putea freca la ochi. Fusese o zi lungă şi niciunul dintre ei nu dormise prea mult în noaptea precedentă.

Apreciind că orice muncă suplimentară ar fi fost inutilă şi că nu mai avea puterea să se certe, Stansfield a decis că era timpul să încheie lucrurile. „Skip, îmi cer scuze că te-am pus în această situaţie, dar nu există altă opţiune. Dacă anulăm ancheta, prea mulţi oameni vor dori să ştie de ce”.

McMahon a clătinat din cap. „Este o risipă de forţă de muncă. Am peste două sute de agenţi care lucrează la aceste asasinate şi cu siguranţă ar putea fi folosiţi la alte cazuri… cazuri pe care le putem aduce în cele din urmă la proces”.

„Nu este o întreagă risipă”, a declarat Stansfield cu vocea sa cea mai conciliantă. „Este foarte important să aflăm cine sunt aceşti asasini, chiar dacă nu-i putem aduce la proces”.

„O să vă dau dreptate. Doar că nu vreau ca această vânătoare de oameni să se transforme într-

un calvar de doi ani şi o muşamalizare cu sute de agenţi care îşi pierd timpul”.

„Sunt de acord cu tine, Skip”, a răspuns Roach, „dar nu există altă cale de a face acest lucru. Este important să aflăm cine sunt asasinii şi trebuie să continuăm investigaţia, altfel presa o va lua razna. Când va fi momentul potrivit, te voi transfera şi te voi pune să te ocupi de altceva”.

McMahon a dat din cap că acceptă. „Ştiu că nu avem de ales, dar ceea ce nu pot accepta este ca Nance şi Garret să scape nepedepsiţi. Doamne, mi-ar plăcea să pun mâna pe ei”. Faţa agentului senior era contorsionată de furie.

Stansfield a zâmbit şi s-a ridicat în picioare. Sinceritatea lui McMahon îi devenise tot mai simpatică în ultimele câteva săptămâni. Cel mai important spion al CIA s-a apropiat şi l-a bătut pe

McMahon pe umăr. „Eu nu mi-aş face prea multe griji, Skip. Dacă ies din rând, sunt sigur că asasinii noştri misterioşi le vor da un telefon. A fost o zi lungă. Hai să dormim puţin şi vom vorbi dimineaţă”.

Toată lumea a dat din cap în semn de acord şi s-a ridicat pentru a pleca. Stansfield i-a condus până la uşă şi apoi l-a rugat pe Kennedy să rămână în urmă pentru un minut. Stansfield a închis uşa, iar el şi Kennedy s-au îndreptat spre biroul directorului. Stansfield a început să pună mai multe dosare în servieta sa. „Irene, ce ştii despre congresmanul O'Rourke?”

„Ce vrei să spui?”

„Crezi că ştie mai multe decât ne spune?”

Irene şi-a strâns buzele în timp ce medita la întrebare. „Presupun că este o posibilitate”.

Stansfield s-a întors şi a pus un singur dosar în seiful său. „Cred că ar trebui să facem o verificare a lui, dar să o facem în linişte. Nu este genul de persoană pe care vrem să o supărăm, dar, cu toate acestea, cred că trebuie să vedem dacă are vreo legătură cu aceşti asasini”.

Kennedy a dat din cap. „Mă voi ocupa personal de asta”.

AUDI-ul MAROON a coborât cu uşurinţă pe străzile din Georgetown. Bărbatul în vârstă de cincizeci şi patru de ani aflat la volan era un fost agent al serviciilor secrete americane devenit agent independent sau „utilitarist”, aşa cum îl numeau colegii săi spioni. Primise un telefon de la un om pentru care făcuse o mulţime de lucrări profitabile de-a lungul anilor. Dacă vechea sa cunoştinţă spunea adevărul şi nu existau măsuri de securitate, misiunea ar fi fost simplă. Bărbatul fără impresie, cu barbă căruntă, a trecut de două ori pe lângă casă şi a parcat.

Timp de câteva minute a îndreptat un microfon direcţional spre fiecare cameră a casei. Când a fost relativ sigur că o singură persoană era acasă, a pus deoparte echipamentul şi a coborât din maşină. S-a îndreptat spre portbagaj pentru a se asigura că era descuiat şi, în acest timp, a făcut o verificare rapidă a străzii. După ce s-a uitat la ferestrele luminate ale casei în cauză, şi-a pipăit buzunarele pentru a se asigura că are totul şi apoi şi-a pus o pereche de mănuşi din piele neagră.

Michael se simţea de zece ori mai bine după duşul său lung şi fierbinte. S-a uscat cât de bine a putut în baia plină de ceaţă şi apoi a încercat să şteargă aburul de pe oglindă. A curăţat un mic petic şi a observat că, deşi se simţea mai bine, încă mai avea urme întunecate sub ambii ochi. După ce şi-a tras pe el blugi şi un hanorac gri bine uzat, a auzit soneria de la uşă. În timp ce cobora scările, s-a întrebat pentru scurt timp cine ar putea fi, apoi şi-a dat seama că Liz îşi uitase probabil cheile.

Michael a lovit palierul cu un zgomot surd şi s-a apucat de clanţă. Deschizând uşa, a spus: „Iar ţi-ai uitat cheile, nu-i aşa?” Când uşa s-a deschis complet, O'Rourke a îngheţat pentru o clipă. Nu l-a recunoscut pe bărbatul cu barbă cenuşie care purta un trenci măsliniu şi o pălărie maro.

Înainte ca Michael să se gândească, individul paternal a zâmbit şi a întrebat: „Domnule deputat O'Rourke?”

Michael s-a uitat în jos la bărbatul mai în vârstă şi a răspuns: „Ah… da”.

Cu zâmbetul încă pe faţă, vizitatorul şi-a scos mâna dreaptă din buzunar ca şi cum ar fi vrut să-i strângă mâna lui Michael. Cu o mişcare lină şi dezinvoltă, a întins un pistol paralizant Tazer şi a apăsat pe trăgaci. O săgeată din metal şi plastic a ieşit din capătul pistolului cu electroşocuri şi s-a înfipt în stomacul lui Michael. O'Rourke a devenit rigid în timp ce două sute de mii de volţi de electricitate i-au străbătut corpul. A făcut doi paşi înapoi şi apoi s-a prăbuşit. În timp ce cădea la pământ, a aterizat pe o masă subţire de lemn de la intrare, spulberând bucata fragilă de lemn de sub el şi trimiţând mai multe fotografii înrămate care s-au prăbuşit pe podea. Michael zăcea apucat de stomac, incapabil să se mişte.

Vizitatorul nu atât de inofensiv se mişca cu precizie. Înainte ca Michael să atingă podeaua, bărbatul intrase deja în hol şi închise uşa. Apoi a scos un pistol cu seringi din buzunarul stâng şi l-a ţinut la gâtul lui O'Rourke. A apăsat pe trăgaci şi a trimis în

organismul congresmanului suficient de mult relaxant muscular pentru a-l ţine cuminte şi docil pentru următoarea oră. Cătuşele de plastic au fost fixate rapid la încheieturile mâinilor şi gleznelor lui O'Rourke, iar o bandă de bandă adezivă i-a fost pusă pe gură. Apoi, intrusul s-a îndreptat spre fereastră şi a privit afară. A stins lumina de deasupra uşii din faţă şi, de asemenea, pe cea din hol. După ce a scanat strada, s-a întors la O'Rourke şi cu o uşurinţă uimitoare l-a ridicat pe O'Rourke, mult mai mare, pe umăr.

Încă o verificare rapidă a străzii şi bărbatul a ieşit pe uşă şi a coborât treptele. L-a purtat pe O'Rourke până în spatele maşinii sale, unde a ridicat portbagajul deja descuiat şi l-a depus pe O'Rourke ca pe un sac de cartofi. Michael s-a lovit cu un zgomot surd, iar bărbatul mai în vârstă a verificat să se asigure că braţele şi picioarele ostaticului său nu erau în cale, apoi a închis portbagajul. S-a urcat la volanul maşinii sale şi s-a îndepărtat de bordură. La un bloc distanţă, şi-a luat telefonul digital securizat şi a format un număr.

După un singur apel, Mike Nance a răspuns: „Alo”.

„Am recuperat pachetul pentru dumneavoastră. Ar trebui să fiu la tine acasă în mai puţin de treizeci de minute”.

„Vreo problemă?”

„Niciuna”.

„Vă aştept”.

Fostul agent de informaţii a închis telefonul securizat şi a plecat în viteză în direcţia Maryland. A zâmbit scurt la gândul că va încasa cincizeci de mii de dolari pentru o treabă atât de uşoară, apoi a început să se întrebe ce voia Mike Nance de la congresmanul din portbagajul său.

Scarlatti mergea pe strada mărginită de copaci, cu o pungă de cumpărături într-o mână şi cu lesa lui Duke în cealaltă. Frunzele de culoarea toamnei presărau trotuarul și bordura. O briză răcoroasă s-a ridicat în momentul în care a cotit pe strada O'Rourke's. Abia aştepta să-şi petreacă noaptea cu Michael, iar săptămâna viitoare avea să mai fie. Aveau programată plecarea duminică după-amiază pentru a se întoarce în Minnesota pentru înmormântarea senatorului Olson. Nu se bucura de această ocazie sumbră, dar ar fi fost frumos să plece din D.C. pentru o vreme. Nordul statului Minnesota era frumos în această perioadă a anului.

Duke a făcut virajul spre treptele casei lui Michael, iar Liz l-a urmat cu braţul întins. Şi-a căutat cheile şi, după ce a găsit-o pe cea potrivită, a deschis

uşa. Duke a intrat în fugă înăuntru, iar Liz i-a dat drumul la lesă. O putea da jos după ce scăpa de cumpărături. A aprins lumina şi s-a dus să pună cumpărăturile jos, dar a îngheţat. Masa pe care voia să le aşeze zăcea pe podea într-o jumătate de duzină de bucăţi. Liz a strigat numele lui Michael. A ascultat cu atenţie un răspuns, apoi i-a strigat numele mai tare. Duke s-a întors pe hol şi şi-a frecat gâtul de piciorul ei. Scarlatti s-a aplecat şi l-a mângâiat pe cap. A pus cumpărăturile pe podea şi s-a îndreptat spre scări, strigând din nou numele lui Michael. Inima ei a început să se accelereze şi l-a chemat pe Duke să o urmeze.

Odată ajunsă la etaj, a inspectat oglinda plină de aburi din baie şi apoi a verificat camera de zi înainte de a se întoarce jos, tot timpul strigând numele lui Michael mai frenetic. A coborât în zbor scările până la subsol şi a deschis uşa de la garaj. Camioneta lui era acolo. S-a întors şi a alergat înapoi pe scări până la bucătărie şi a verificat dacă cheile lui erau în cârlig – erau. Scarlatti şi-a muşcat buza în timp ce se gândea la toate lucrurile pe care Michael tocmai i le spusese. Nu s-a putut abţine să nu se gândească la ce era mai rău. Am fost plecată doar treizeci de minute, se gândea ea în sinea ei. A respirat adânc şi a încercat să se gândească unde ar fi putut fi,

dar mintea ei se întorcea mereu la masa spartă din holul din faţă.

Mâna ei a sărit spre telefonul de pe peretele bucătăriei, dar s-a oprit brusc. „Să sun la poliţie?”, a întrebat ea cu voce tare. Îşi dorea să se calmeze şi să nu reacţioneze exagerat. „Îl voi suna pe Tim. Poate că Tim şi Seamus au trecut pe aici şi s-au dus să mă ia de la magazin”. Scarlatti a tastat rapid numărul de telefon al lui Tim şi, după câteva sonerii, a răspuns fratele lui Michael.

„Tim, sunt Liz. Ştii unde este Michael?”

Tim a făcut o pauză de o secundă. „Cred că este la el acasă”.

„Nu, nu este”. Vocea lui Liz a devenit mai frenetică. „Sunt aici chiar acum!” Vorbea într-un ritm rapid. „Am venit acum o oră şi el dormea. L-am trezit şi el a intrat în duş în timp ce eu m-am dus la magazin. Tocmai m-am întors şi el nu e nicăieri în casă… iar măsuţa de lângă uşa din faţă e distrusă… de parcă cineva a căzut pe ea… Ceva nu e în regulă, Tim”.

„Calmează-te, Liz. A dispărut camionul lui?”

„Nu! Camionul lui e aici… cheile lui sunt aici… Am fost plecat doar o jumătate de oră. El ştia că mă întorc imediat. Ceva rău s-a întâmplat. Am sunat la poliţie!”

„Nu!”, a strigat Tim. „Seamus şi cu mine vom fi acolo în mai puţin de cinci minute. Încearcă să rămâi calmă şi nu suna la poliţie până nu ajungem noi acolo”.

Liz a închis telefonul şi s-a plimbat. S-a întrebat: cine l-ar fi luat şi de ce? Ar putea fi Coleman? Nu… Ce zici de Stansfield? Michael a spus-o el însuşi. Dacă povestea ar ieşi la iveală, CIA ar fi închisă imediat. Liz s-a uitat din nou la telefon şi a ezitat doar o secundă. A sunat la informaţii, a obţinut numărul general al CIA şi a apăsat butonul de conectare. Un bărbat a răspuns la al treilea apel şi Liz a spus: „Cu directorul Stansfield, vă rog”.

Operatoarea a rămas profesionistă în ciuda faptului că cineva suna la numărul general al Agenţiei într-o sâmbătă seara şi cerea să vorbească cu directorul. „Directorul nu este înăuntru în acest moment. Pot să preiau un mesaj?”

„Da. Presupun că aveţi o modalitate de a da de el în caz de urgenţă?”

A urmat o pauză, apoi un răspuns ezitant: „Da,

dacă mesajul o justifică".

„Credeţi-mă că o face! Spune-i că Liz Scarlatti de la Washington Reader vrea să vorbească despre evenimentele din jurul lui Arthur Higgins, Mike Nance, Stu Garret şi congresmanul Michael O'Rourke. Transmiteţi-i imediat acest mesaj şi spuneţi-i să mă sune la următorul număr în următoarele cinci minute, altfel voi presa cu ceea ce am". Liz i-a dat bărbatului numărul lui Michael şi a închis.

Ziua fusese lungă şi era timpul să se ducă acasă şi să se culce. Kennedy şi Stansfield au ieşit din biroul directorului, iar uşa s-a închis automat în urma lor. Stansfield şi-a transferat servieta din mâna dreaptă în mâna stângă şi s-a dus să dea mâna cu Kennedy. Înainte de a putea finaliza gestul, garda sa de corp s-a apropiat din spatele unui birou din zona de recepţie, cu o privire profund îngrijorată. „Domnule, tocmai am primit un apel ciudat de la operatorul nostru". Bărbatul s-a uitat la o bucată de hârtie. „A sunat o anume Liz Scarlatti de la Washington Reader. Ar dori să vă întrebe despre relaţia dintre Arthur Higgins, Mike Nance, Stu Garret şi Michael O'Rourke.

A lăsat un număr de telefon şi a spus că, dacă nu primeşte veşti de la dumneavoastră în cinci minute, va insista cu ceea ce are”.

Umerii obosiţi ai lui Stansfield s-au mai prăbuşit câţiva centimetri când a întins mâna după ziar. Fără să scoată un cuvânt, s-a întors să se întoarcă în biroul său, iar Kennedy l-a urmat. Stansfield şi-a lăsat servieta şi geaca pe cel mai apropiat scaun şi s-a dus în spatele biroului său.

„Cum naiba a putut să se afle asta atât de repede?”, a întrebat Kennedy.

Stansfield a clătinat din cap. „Este vorba fie de O'Rourke, fie de Casa Albă”. A lăsat bucata de hârtie jos şi a arătat spre un al doilea telefon de pe credinţă. „Te rog, Irene. Sună-l pe Charlie şi spune-i să verifice apelul”. Stansfield a început să formeze numărul.

Sunetul surprinzător al telefonului a făcut-o pe Liz să tresară. A smuls telefonul de pe perete şi a spus: „Alo”.

„Domnişoară Scarlatti?”, a întrebat Stansfield.

„Da, ea este”.

„Sunt directorul Stansfield. Tocmai am primit mesajul dumneavoastră şi sunt puţin confuză”.

Liz a strâns telefonul cu putere şi a încercat să rămână calmă. „Eu ştiu totul. Ştiu totul despre cum Higgins, Nance şi Garret au fost în spatele…”

Stansfield i-a tăiat calea. „Nu trebuie să intrăm în amănunte, domnişoară Scarlatti. De unde sunaţi?" Stansfield nu avea nicio dorinţă de a discuta această problemă pe o linie deschisă.

„Ce importanţă are asta?" Liz a auzit un clic la uşa din faţă şi inima ei a tresărit. S-a uitat pe hol sperând să-l vadă pe Michael, dar în schimb Tim şi Seamus au intrat pe uşă.

„Trebuie să ştiu dacă sunteţi pe o linie securizată", a spus Stansfield.

Liz s-a uitat la telefon şi a spus: „Mă îndoiesc şi chiar nu-mi pasă". Tim şi Seamus au intrat în bucătărie şi au ascultat-o pe Liz vorbind. „Congresmanul Michael O'Rourke a dispărut de la el de acasă şi, dacă nu se întoarce în următoarea oră, voi telegrafia fiecărui serviciu de ştiri de pe planetă adevărata poveste despre ceea ce s-a întâmplat la

Washington în ultima săptămână”.

Ochii lui Seamus s-au deschis larg. „Cu cine vorbeşti?”

Liz s-a întors cu spatele la Seamus şi Tim şi şi-a acoperit cealaltă ureche.

„Stai puţin”, a continuat Stansfield. „De unde ştii că a dispărut congresmanul O’Rourke?”

„Stau în bucătăria lui cu fratele şi bunicul lui”, a strigat Liz. „A dispărut şi, dacă nu-l aduceţi înapoi într-o oră, micul vostru secret va fi pe prima pagină a fiecărui ziar mâine dimineaţă”.

„Habar n-am unde este congresmanul O'Rourke", a protestat Stansfield.

„Ei bine, ar fi bine să-l găseşti. Aveţi o oră la dispoziţie". Liz a trântit telefonul înapoi în suportul său.

Stansfield s-a holbat la receptor şi a clătinat din cap. Kennedy a apăsat un buton şi a vorbit scurt în telefon. Când a terminat, s-a uitat la şeful ei şi a spus: „Apelul a fost făcut din casa lui O'Rourke".

Stansfield şi-a ciupit podul nasului. „Trebuie să fie Nance şi Garret". Stansfield şi-a scuturat încet capul dintr-o parte în alta, în timp ce continua să ţină apăsat pe nas. „Ce naiba pun la cale idioţii ăia doi?"

„Vreo şansă ca apelul să fie fals?” întrebă Kennedy.

„Mă îndoiesc”. Stansfield se uită la Kennedy şi îşi luă telefonul. „Îl voi suna pe preşedinte şi voi afla dacă ştie unde se află şeful său de cabinet şi consilierul pentru securitate naţională”. Stansfield a tastat numărul de telefon al postului de comandă al Serviciului Secret de la Casa Albă. După mai multe apeluri, a răspuns un agent, iar Stansfield s-a identificat. „Trebuie să vorbesc imediat cu preşedintele”. Stansfield a bătut cu un pix pe un bloc de hârtie în timp ce aştepta să fie conectat.

După câteva clicuri, a răspuns preşedintele. „Thomas, ce s-a întâmplat?”

„Se pare că avem o problemă, domnule”. Stansfield a relatat faptele pertinente ale conversaţiei sale cu Scarlatti, dar s-a referit la ea doar

ca reporter.

Preşedintele a scos un oftat puternic şi a spus: „Pentru numele lui Dumnezeu... de ce ar vrea cineva să-l ia pe O'Rourke?”. Stansfield nu a răspuns. În schimb, a ales să pună presiune pe preşedinte şi să vadă cât de sinceră era reacţia acestuia. „Nu-mi vine să cred. Am crezut că această mizerie s-a terminat. Cine l-ar lua?”, a repetat Stevens exasperat.

„Nu suntem siguri”.

„Thomas, ai autoritatea mea de a face tot ce este necesar pentru a-l recupera pe congresmanul O'Rourke şi asigură-te că acea casetă nu va fi difuzată!”

Stansfield a făcut o pauză de câteva clipe, apoi a întrebat: „Domnule, ştiţi unde se află consilierul dumneavoastră pentru securitate naţională şi şeful de cabinet?”

Preşedintele Stevens nu a răspuns imediat. Legătura dintre dispariţia lui O’Rourke şi întrebarea lui Stansfield era evidentă. „Nu, dar sunt sigur că voi afla! Te sun eu înapoi!” Preşedintele a trântit telefonul şi a strigat după cel mai apropiat agent al Serviciului Secret.

Stansfield a pus telefonul jos şi a încercat să măsoare reacţia preşedintelui. Stevens părea cu adevărat surprins şi nu era nevoie să rişte… decât dacă Nance îl ameninţase că îl va trage în jos. Stansfield s-a gândit la această posibilitate şi a decis că, până nu ştia mai multe, nu putea avea încredere în preşedinte. A ridicat telefonul şi a format numărul extensiei lui Charlie Dobbs din Centrul de Operaţiuni. Dobbs a răspuns la primul apel, iar Stansfield a vorbit rapid. „Ce tip de pasăre avem deasupra oraşului în acest moment?”

Dobbs a apăsat câteva butoane de pe tastatura din stânga sa şi instantaneu a apărut pe ecran o hartă care marca traiectoria orbitală şi locaţia fiecărui satelit din arsenalul CIA, al Biroului Naţional de Recunoaştere şi al Agenţiei Naţionale de Securitate. „În prezent avem”-Dobbs a strâmbat din ochi pentru a citi denumirea care apărea lângă punctul care plutea deasupra Washington, D.C. – „un KH-11 în staţie”. Satelitul de recunoaştere a răspunsului strategic KH-11 putea face diferenţa dintre o minge de fotbal şi o minge de baschet de la o distanţă de 220 de mile deasupra pământului.

„Măreşte-l pe ferma lui Mike Nance din Maryland şi caută toate adresele caselor sigure ale NSA din zona metropolitană”.

„Thomas, cei de la NSA se vor căca pe ei când vor afla că folosim o pasăre mare pentru a-l supraveghea pe consilierul preşedintelui pe probleme de securitate naţională”.

„Dacă întreabă, spune-le că preşedintele a autorizat-o. În cât timp veţi avea imagini în timp real?”

„Nu ar trebui să dureze mai mult de trei până la cinci minute”.

„Bine. Vreau, de asemenea, două echipe tactice pregătite să pornească cât mai repede. Pregătiţi elicopterele. S-ar putea să trebuiască să ne mişcăm repede”.

„Îi vrei în echipament de luptă sau în civil?”

Stansfield a meditat la întrebare. Deoarece CIA nu avea jurisdicţie internă, nu îşi putea desfăşura echipele tactice în acelaşi mod în care FBI-ul îşi

desfăşura echipele SWAT. Cea mai mare parte a muncii lor trebuia să fie făcută într-un mod care să atragă cât mai puţină atenţie. „Puneţi o echipă în civil şi cealaltă în echipament de luptă complet”.

„Mă ocup eu de asta. Ce se întâmplă, Thomas?”

„Mai multe consecinţe de la Arthur. Sună-mă de îndată ce primeşti imaginile de la ferma lui Nance”.

Stansfield a pus telefonul jos, nu mai era obosit. Furia pe care o simţea faţă de Mike Nance copleşise orice senzaţie de epuizare pe care o avea. Lui Nance i se dăduseră mai mult decât suficiente şanse. Dacă voia să continue să joace dur şi riscant, era timpul să pună capăt jocului – înainte ca acesta să mai facă şi alte pagube.

Când Liz a închis telefonul, Seamus a forţat-o să se calmeze şi să le spună ce se întâmplase. După ce a terminat, au inspectat masa spartă. Având în vedere dovezile, au fost nevoiţi să fie de acord cu Liz că lucrurile nu arătau bine. Seamus s-a uitat la masa spartă şi apoi la Liz. „Michael ţi-a spus totul?”

„Da”.

Seamus a încercat să citească mai adânc în răspunsul ei tăios. Nu a putut simţi nimic – nici judecată, nici animozitate. Seamus şi-a încrucişat braţele şi şi-a întors gândurile la Michael. „Nu cred că e vorba de CIA sau de FBI. Au fost cu el în această după-amiază. Ar fi putut să o facă atunci, dacă ar fi vrut”.

„Şi dacă voiau să aştepte până se întuneca?”, a întrebat Liz.

Seamus a clătinat din cap. „De ce să-şi asume riscul? Ar fi putut să-l sune mâine şi să-l facă să vină singur la Langley. Nu era nevoie să îl ia cu forţa şi să ridice suspiciuni. Dacă ai fi sunat la poliţie şi le-ai fi spus că prietenul tău, care se întâmplă să fie congresman, a dispărut şi se pare că a fost luat…” Seamus şi-a dat ochii peste cap. „Toţi ofiţerii de poliţie din Washington l-ar fi căutat. În niciun caz”. Seamus a clătinat din cap. „Stansfield nu ar risca o asemenea expunere. În plus, trebuie să luaţi în considerare şi ameninţarea ca înregistrarea să fie făcută publică. Trebuie să fie Nance şi Garret”.

Tim s-a gândit la asta pentru o clipă. „Aveţi dreptate. Ceva atât de disperat indică spre ei. Acum întrebarea este, unde l-ar fi dus?”

Seamus a ridicat din umeri. „La naiba, habar n-am. Nance trebuie să aibă acces la cel puţin o duzină de case sigure în zona metropolitană. L-ar fi putut duce oriunde”. Seamus s-a uitat la ceas. „Nu avem mult timp la dispoziţie. Trebuie să-l aducem înapoi înainte ca Nance să aibă ocazia să-l interogheze. O să-l anunţ pe Coleman ce se întâmplă. Tim, tu rămâi aici

cu Liz. Te voi suna imediat ce aflu ceva”. A apucat-o pe Liz de umeri şi i-a spus: „Nu-ţi face griji, totul va fi bine. Dacă sună Stansfield, sună-mă imediat pe telefonul din maşină”. O’Rourke cel cu părul cărunt s-a întors şi a plecat.

Seamus s-a urcat la volanul Cherokee-ului lui Tim şi a ieşit în stradă. Când a ajuns la câteva străzi distanţă, a pornit telefonul mobil cu scramble. A apucat strâns de volan în timp ce a virat pe Wisconsin Avenue. Seamus ştia că trebuia să acţioneze rapid, altfel s-ar putea să nu-l mai recupereze niciodată pe Michael. Nance dovedise deja că era în stare să ucidă şi, dacă era dispus să rişte totul în faţa publicării casetei, nu se ştia până unde ar putea merge. Seamus a încercat să se gândească la viitor. Cum naiba puteau să-l aducă înapoi pe Michael?

Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să-l anunţe pe Coleman că Michael dispăruse. Seamus a tastat numărul pagerului lui Coleman. A sunat de patru ori şi apoi vocea computerizată i-a spus să lase un număr la semnalul sonor. Seamus a introdus numărul pentru telefonul lui scramble şi l-a urmat cu încă trei

numere. În lunile lor de planificare, Seamus insistase ca el şi Coleman să menţină linii de comunicare sigure. Trecuseră în revistă aproape toate situaţiile de urgenţă posibile, iar cea pentru care se pregătiseră cel mai mult era posibilitatea ca unul sau mai mulţi membri ai grupului să fie puşi sub supraveghere. Proiectaseră un sistem prin care să se alerteze reciproc prin intermediul unor pagere digitale. La urma urmei, Seamus nu putea să-l sune pe Coleman cu FBI-ul campat în faţa casei sale.

După ce a închis telefonul, Seamus a înjurat în sinea lui. Posibilitatea de a-l pierde pe Michael era mai mult decât putea suporta. S-a forţat să îşi alunge gândul din minte. Acum nu era momentul să devină emotiv. Era timpul să rămână concentrat și să-l găsească pe Michael. S-a mustrat în tăcere pentru că și-a pus nepotul în pericol. Îl puseseră pe Nance la colţ şi, în loc să renunţe, el ieşise la atac.

42

SCOTT COLEMAN ŞEDEA pe canapea, încercând să ignore faptul că un număr necunoscut de agenţi FBI îi urmăreau şi îi ascultau fiecare mişcare. În ultima zi trecuse în revistă diferite planuri pentru a-şi pierde observatorii. O parte din antrenamentul său ca SEAL fusese contra-supravegherea şi tehnicile aversive. În calitate de comandant al echipei SEAL 6, fusese urmărit de mai multe ori decât putea număra. Serviciile de informaţii străine ar putea învăţa multe dacă îl urmăresc pe cel mai bun comando american.

Un scenariu şi mai periculos cu care se confrunta era ameninţarea represaliilor din partea teroriştilor. Coleman îşi omorâse partea lui echitabilă de nelegiuiţi internaţionali în ultimul

deceniu şi o mulţime de grupuri de acolo ar fi vrut să pună mâna pe el. Ce mod mai bun de a regla conturile, dacă eşti un terorist, decât să îl ucizi pe liderul forţei de elită antiteroriste americane? Chiar şi acum, când se retrăsese, lucrurile nu se schimbaseră prea mult. Avea în continuare instrucţiuni specifice de a raporta orice supraveghere oamenilor de contraspionaj de la Serviciile de Investigaţii Navale.

Pagerul lui Coleman a început să vibreze. A aruncat o privire pe micul ecran și a recunoscut numărul telefonului securizat al lui Seamus. După numărul de șapte cifre veneau alte trei numere. Aceste trei numere l-au făcut pe Coleman să fie profund îngrijorat. Îi spuneau că ceva nu era deloc în regulă și că trebuiau să vorbească imediat.

Coleman a stat nemişcat timp de aproximativ o jumătate de minut, în timp ce se gândea care va fi următorul pas. După ce a ales un plan, a închis televizorul şi s-a îndreptat spre uşă, luându-şi pe drum cheile şi o geacă de piele închisă la culoare. În timp ce făcea drumul spre subsol, a început să ghicească ce ar fi putut să meargă prost. Ştia de

intenţia lui Michael de a folosi caseta, dar în afară de asta nu avea nicio idee despre ce se petrecuse în ultimele şaisprezece ore. Coleman a ajuns la dulapurile de depozitare de la subsol şi a trecut pe lângă al său, oprindu-se la cel folosit de domnul în vârstă de la primul etaj. A scos o mică lanternă neagră şi a inspectat sigiliile de ceară pe care le picurase pe balamale. Ambele erau intacte.

I-a luat mai puţin de un minut să spargă mica încuietoare. Odată intrat în dulap, a mutat un teanc de cutii şi şi-a luat cufărul din oţel inoxidabil. Coleman a decis că era timpul să facă curăţenie în magazin. Nu avea rost să lase nimic în urmă pentru ca federalii să găsească ceva. A aşezat cufărul pe hol şi apoi a încuiat din nou uşa dulapului de depozitare. Apoi s-a aplecat, a deschis cufărul de oţel şi a recuperat un telefon mobil cu scramble identic cu cel pe care îl avea O'Rourke. A ridicat servieta cafeniu sub un braţ, cufărul sub celălalt şi a pornit spre uşa din faţă a blocului de apartamente.

Vizavi, în blocul de apartamente care dădea spre Coleman's, Skip McMahon şi ceilalţi agenţi FBI

s-au trezit la viaţă. Coleman ieşise din casă mai devreme în cursul zilei şi se dusese să facă jogging, dar, în afară de asta, rămăsese în apartament. McMahon purta o șapcă neagră de baseball Baltimore Orioles şi avea o pereche de căşti mari care îi acopereau urechile. Prin intermediul ansamblului de microfoane direcţionale pe care le aveau îndreptate spre apartament, l-a auzit pe Coleman oprind televizorul. Apoi a auzit clinchetul cheilor şi apoi uşa deschizându-se şi închizându-se. McMahon şi-a dus walkie-talkie-ul la gură. „Oameni buni, pregătiţi-vă. Cred că băiatul nostru e în mişcare”.

Ceilalţi doi agenţi i s-au alăturat lui McMahon la fereastră. Unul dintre ei a verificat fiecare dintre cele trei maşini care se aflau pe străzile laterale din apropiere şi a cerut un raport de situaţie. Au aşteptat un minut întreg şi Coleman încă nu ieşise pe uşa din faţă a clădirii. McMahon și-a dus din nou walkie-talkie-ul la gură. „Sam, vezi ceva pe alee? Terminat”.

Agentul parcat la capătul aleii s-a uitat printr-o pereche de ochelari de vedere pe timp de noapte. Ochii lui nu părăsiseră uşa din spate de când

McMahon îi alertase că subiectul lor era în mişcare. Sam a vorbit cu blândeţe în walkie-talkie: „Negativ, terminat”.

McMahon a bătut din picior. „Haide, unde eşti?” Şi-a ajustat şapca de baseball şi a continuat să se uite la uşa din faţă. „Haide… haide… haide… haide”.

În timp ce McMahon termina de tras ultima frază, Coleman a ieşit pe uşa din faţă. „L-am prins”, a spus el instantaneu prin radio. Strâmbând uşor din ochi, a continuat: „Are o servietă şi o altă valiză mare de metal… Se îndreaptă spre maşina lui. Încălziţi maşinile şi alertaţi dispeceratul”. McMahon l-a privit pe Coleman intrând în Ford Explorerul său şi închizând portiera. I-a dat o palmă pe umăr unuia dintre agenţi şi a spus: „Supraveghează fortul cât timp suntem plecaţi şi spuneţi dispeceratului că s-ar putea să avem nevoie de un elicopter. Să mergem, Pete”. McMahon şi celălalt agent au fugit spre uşă. Au zburat pe scara din spate şi au ieşit pe alee. McMahon a sărit pe scaunul pasagerului din minivan-ul Chrysler al agentului special Pete Arley, cu tot cu scaunul pentru copii şi cu o cutie de şerveţele umede

pe bord. Arley a pus dubiţa în mişcare şi a pornit în trombă pe alee, în timp ce McMahon a ajutat la coordonarea celorlalte trei maşini din zona imediată.

Caravana de maşini s-a deplasat din cartierul Adams Morgan în zona din jurul Universităţii Howard. Ford Explorerul lui Coleman era acoperit în toate direcţiile, inclusiv în sus. Un elicopter de supraveghere al FBI se mutase pe poziţie şi pictase deja acoperişul camionetei lui Coleman cu un punct laser. Grupul de maşini a virat pe Michigan Avenue şi a trecut pe lângă Trinity College şi Spitalul Administraţiei Veteranilor.

Coleman ştia ce făcea. Trecând pe lângă campusurile universitare, el elimina maşinile FBI care încercau să ţină pasul cu el pe străzile secundare. Michigan Avenue era singura arteră de circulaţie din această parte a oraşului. Toate celelalte străzi se sfârşeau într-unul din campusuri. Nu încerca încă să le piardă din vedere. Încerca doar să le îngreuneze munca.

Fostul SEAL a recuperat din buzunar un mic aparat de mână de măturat microfoane şi a verificat să se asigure că modul de avertizare audio era dezactivat. A început de lângă volan şi a măturat întreaga planşă de bord a maşinii. De acolo a măturat cât de mult a putut din maşină de pe scaunul din faţă. Coleman a pus senzorul înapoi în buzunar şi şi-a pregătit telefonul scramble. Apoi a dat drumul la radio şi a estompat difuzoarele în partea din spate a camionului. Dacă vreun microfon fusese plasat pe bancheta din spate sau în zona de încărcare din spate, muzica dată la maxim le-ar fi făcut inutile.

Coleman şi-a mai verificat încă o dată oglinda retrovizoare şi apoi a format numărul. După câteva apeluri, Seamus a răspuns: „Alo”.

„Care-i treaba?”

„Michael a fost răpit”.

„Cum adică a fost luat? De către cine?”

„Nu ştim, dar credem că a fost Nance”.

Coleman a înjurat în sinea lui. „Michael a folosit caseta pentru a-l şantaja pe Nance?”

„Da”.

„La naiba. Nu am mai fost la curent de aseară. Cred că ar fi bine să mă pui la curent cu ce s-a întâmplat de atunci”. Coleman a ascultat în timp ce Seamus transmitea rapid o versiune extrem de prescurtată a ceea ce Michael făcuse cu caseta cu mărturisirea lui Arthur. Seamus a continuat apoi să explice dispariţia lui Michael, conversaţia ulterioară a lui Liz cu Stansfield şi, în cele din urmă, limita de

timp de o oră şi ultimatumul pe care i-l dăduse directorului CIA.

Coleman a procesat informaţiile cât mai repede posibil şi a pus puţine întrebări. Când Seamus se apropia de finalul povestirii, Coleman s-a uitat la ceas şi a văzut că se apropiau de două minute. Deşi aceste mici minuni ale tehnologiei pe care el şi Seamus le foloseau erau prezentate ca fiind rezistente la traiectorie, Coleman învăţase de-a lungul anilor să nu aibă încredere totală în nicio piesă de tehnologie. Nu voia să depăşească pragul de două minute, Coleman a cerut numărul pe care Seamus îl folosise pentru a-l contacta pe Stansfield, apoi i-a spus că îl va suna înapoi în zece minute. Coleman a închis telefonul şi s-a uitat în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă exista vreo maşină recognoscibilă. A muşcat tare şi a început să treacă în revistă opţiunile pe care le avea. Dacă nu-l aduceau repede pe Michael înapoi, aveau o mulţime de probleme. Trebuia să se ocupe de Nance. Cu o voce abia auzită, Coleman a spus: „Dacă voi avea ocazia, voi termina treaba asta în felul meu”.

Audi-ul maro s-a oprit la poarta de securitate şi o pereche de ochi vigilenţi l-au privit pe şofer din spatele geamului antiglonţ al cabinei de pază. Paznicul fusese anunţat de către angajatorul său că acest anumit oaspete urma să fie lăsat să intre fără inspecţie. Mike Nance învăţase multe de la Arthur Higgins de-a lungul anilor, iar una dintre aceste lecţii fusese aceea de a-şi angaja proprii oameni de securitate privată. Serviciul Secret ar fi dezaprobat mai mult ca sigur unele dintre activităţile sale, iar seara aceasta era un exemplu perfect. Poarta grea a început să alunece înapoi pe şine, iar paznicul a făcut semn din cap pentru ca şoferul maşinii să înainteze.

Audi-ul a coborât în viteză pe aleea lungă, proaspăt asfaltată, şi a luat-o la dreapta, la aproximativ un sfert de milă de casă. Jarod a tras maşina până la intrarea principală şi a deschis portbagajul. Lăsând cheile în contact, a ieşit din maşină şi s-a îndreptat spre partea din spate. Jarod a ridicat portbagajul şi l-a studiat pe O'Rourke, care era ghemuit în poziţie fetală.

Congresmanul s-a uitat cu ochii întredeschişi

la bărbatul ciudat care îl răpise. Deşi se simţea leneş, drogurile nu-i afectaseră mintea. Cele treizeci de minute de mers cu maşina în întunericul din portbagaj îi dăduseră timp să-şi dea seama, cu relativă certitudine, ce se întâmpla. O singură persoană putea fi în spatele acestei întâmplări. Garret era un fricos emoţional prea mare pentru a avea curajul să facă aşa ceva de unul singur, aşa că trebuia să fie Nance. Michael ştia că singura lui speranţă era ca Liz să se fi întors în casă şi să-i fi sunat pe Tim şi Seamus. Dacă nu o făcuse, Michael nu avea nicio îndoială că Nance îl va injecta cu droguri şi îl va face să cânte, aşa cum făcuseră el şi Coleman cu Arthur. Trebuia să câştige ceva timp până când îl găseau.

Bărbatul cu înfăţişare de bunic era silueta unei perechi de lumini care atârnau lângă intrarea în casă. A scos un cuţit de luptă de dimensiuni medii, negru mat, din interiorul trenciului şi s-a aplecat în portbagaj. Cuţitul a alunecat între picioarele lui O'Rourke şi, cu o smucitură rapidă, a tăiat cătuşele de plastic de la glezne. Bărbatul a transferat lama din mâna dreaptă în mâna stângă şi l-a ajutat pe Michael să iasă din portbagaj.

O'Rourke a simţit efectele sporite ale ceea ce fusese pompat în el de îndată ce picioarele lui au atins asfaltul. Picioarele îi erau nesigure, iar el s-a clătinat uşor într-o parte. Jarod s-a agăţat de el de braţ şi l-a împiedicat să se prăbuşească la pământ. Cei doi s-au îndreptat spre uşa din faţă şi, după aproximativ cinci paşi, Michael şi-a recăpătat suficient de mult echilibrul încât să poată merge fără ajutor.

Când au ajuns în faţa casei, uşa s-a deschis din interior, dezvăluind un Mike Nance zâmbitor. „Bună seara, domnilor". Nance purta o pereche de pantaloni de lână de culoare închisă, o bluză albă cu nasturi şi un cardigan albastru.

O'Rourke s-a uitat la rânjetul îngâmfat de pe faţa lui Nance şi s-a luptat cu dorinţa de a întinde mâna şi de a-i sparge faţa. A făcut un pas înainte, dar străinul care îl ţinea de braţ l-a împiedicat să facă altul. O'Rourke a îngheţat când Jarod a înfipt două degete în punctul de presiune de sub braţul său drept. Întreaga parte dreaptă a lui Michael s-a îndoit sub durerea pătrunzătoare şi s-a lăsat încovoiat într-

o smucitură convulsivă.

„Acum, acum, domnule deputat, purtaţi-vă frumos”. Nance i-a făcut semn cu degetul lui O’Rourke ca şi cum Michael ar fi fost un mic şcolar. „Nu vreţi să-l supăraţi pe prietenul meu”. Nance a dat din cap pentru ca cei doi bărbaţi să îl urmeze şi a pornit pe hol. Jarod şi-a slăbit uşor strânsoarea şi l-a împins pe Michael înainte. Cei trei bărbaţi au coborât pe hol şi au intrat în sala mare de jocuri.

O’Rourke s-a uitat în dreapta sa şi l-a văzut pe Stu Garret stând în spatele barului cu o băutură în mână. O’Rourke l-a privit fix pe şeful de cabinet al preşedintelui, iar Garret şi-a ferit ochii. Nance a arătat spre gura lui Michael şi a spus: „Jarod, poţi să scoţi caseta”. Bărbatul mai scund s-a întins şi a smuls banda adezivă gri de pe gura lui O’Rourke. Michael a ignorat uşoara înţepătură şi şi-a ţinut ochii fixaţi pe Garret.

Nance a vorbit de la o distanţă discretă şi sigură. „Domnule congresman, avem nişte treburi neterminate din această dimineaţă”.

O’Rourke s-a uitat la Nance cu dezgust şi a spus: „Mi-am terminat treburile cu tine când ţi-am spart nasul”.

Nance s-a întors şi şi-a privit reflexia în oglinda din spatele barului. A întins mâna şi şi-a atins uşor nasul umflat. „Da, presupun că îţi sunt dator pentru asta, nu-i aşa?” Întorcându-se cu faţa la O’Rourke, Nance a spus categoric: „Jarod, vrei te rog să-i spargi nasul congresmanului O’Rourke pentru mine?”

Michael nu a avut timp să reacţioneze. Bărbatul care stătea lângă el i-a apucat încheieturile încătuşate şi le-a forţat în jos. Mâna liberă a lui Jarod s-a ridicat ca o tomahawk şi s-a prăbuşit într-o

lovitură de karate peste podul nasului lui Michael. S-a auzit un pocnet puternic în timp ce nasul lui O'Rourke s-a deplasat cu un sfert de centimetru spre stânga. Michael s-a împiedicat pe spate, cu capul întors. O'Rourke mai avusese nasul spart de două ori în timp ce juca hochei în facultate, dar nu-şi amintea să fi durut atât de tare. Strângea din dinţi în încercarea de a încerca să lupte împotriva durerii, în timp ce sângele îi curgea din nări şi îi curgea pe buza superioară.

Nance s-a întors de la bar şi a proclamat: „Nu-mi place să recurg la violenţă, domnule O'Rourke, dar cred în „ochi pentru ochi". Comportamentul dumneavoastră din această dimineaţă a fost foarte necivilizat".

„Şi presupun că uciderea lui Erik Olson a fost civilizată. Scuteşte-mă de prostiile tale". Michael şi-a şters puţin sânge pe mâneca hanoracului său gri.

Nance i-a făcut semn din cap lui Jarod şi, înainte ca Michael să poată reacţiona, un pumn l-a lovit în partea inferioară a spatelui, trimiţându-l să se prăbuşească pe podea. Făcând o grimasă din cauza durerii agonizante din rinichiul drept, O'Rourke s-a împins în genunchi şi s-a uitat la pantofii lui Nance. Michael nu fusese niciodată genul care să ia lucrurile pe nepregătite şi, cu cât îi împiedica mai mult timp să pună nişte întrebări reale, cu atât mai mari erau şansele lui. Încet, şi-a adus capul în sus. Ochii lui s-au oprit pe cămaşa albă a lui Nance. O'Rourke a simţit cum i se umple gura de sânge şi, când s-a ridicat în picioare, l-a scuipat pe Nance. Un glob mare de sânge şi salivă a împroşcat faţa şi cămaşa albă a lui Nance.

O'Rourke a avut mai puţin de o secundă să se bucure de mica lui victorie. A fost pus instantaneu în genunchi de un alt pumn în rinichi. Nance, înfuriat de indignarea de a fi scuipat, a făcut un pas în faţă şi l-a pălmuit pe Michael peste faţă.

Plesneala abia dacă i-a mişcat capul lui Michael. O'Rourke a făcut o pauză pentru a-şi trage sufletul şi apoi s-a uitat la Nance. Printre dinţii

strânşi, şi-a forţat un zâmbet pe buze şi a întrebat: „Cine te-a învăţat să loveşti aşa, mama ta?”

Tenul lui Nance s-a întunecat cu o nuanţă şi mâinile au început să-i tremure în timp ce se lupta să-şi controleze furia. Într-un ţipăt pe jumătate, a lătrat: „Jarod, învaţă-l pe acest om să aibă puţin respect!”

O’Rourke ştia că urmează şi mai multă durere, aşa că s-a rostogolit din genunchi pe podea şi s-a îndepărtat de agresorul său. Când a terminat întoarcerea şi s-a oprit lângă spătarul unei canapele aflate la cinci metri distanţă, şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Jarod apropiindu-se cu pistolul cu electroşocuri întins. Michael a văzut ceva pocnind de la capăt, iar apoi fiecare centimetru al corpului său a avut spasme în timp ce electricitatea îi străbătea venele. În timp ce se zvârcolea pe podea, a simţit că îşi pierde cunoştinţa. Vederea lui a sclipit şi apoi s-a întunecat. Ultimul lucru pe care şi-l aminteşte înainte de a-şi pierde cunoştinţa a fost sunetul slab al unui telefon.

Stansfield se plimba în spatele biroului său în timp ce Kennedy îi transmitea unul după altul posibilele scenarii de acţiune. Acesta era unul dintre punctele forte ale lui Irene. Era o maestră în a lua probleme, a introduce diferite variabile şi a prezice rezultate probabile.

Centrul de operaţiuni de la subsol zumzăia ca puntea unui portavion care se îndrepta spre luptă. Charlie Dobbs privea podeaua din cuibul său de cioară şi îşi privea oamenii mişcându-se cu viteză şi precizie. Purta o cască şi apăsase tastatura rapidă pentru biroul lui Stansfield. Directorul a răspuns, iar Dobbs a spus: „Elicopterele sunt încălzite şi echipele tactice sunt gata de plecare. Avem, de asemenea, imagistica termică în timp real conectată”.

„Ce vedeţi?”

Dobbs s-a uitat la ecranul de înaltă rezoluţie,

de cincizeci de inci, care era montat în peretele din spatele biroului său. „Singurul lucru de raportat este sosirea unei maşini. În rest, totul pare destul de liniştit”.

„Ce fel de maşină?”, a întrebat Stansfield.

„Este greu de spus cu ajutorul imaginii termice, dar pare a fi un sedan de un anumit tip. Câţiva dintre analiştii mei de imagistică fac îmbunătăţiri computerizate asupra lucrurilor chiar acum. Ar trebui să fie în măsură să ne spună mai multe în aproximativ zece minute. Maşina a sosit imediat după ce ne-am conectat. O persoană a coborât. Au recuperat ceva din portbagaj şi au intrat în casă”.

Pleoapele lui Stansfield s-au strâns. „Aţi spus portbagajul?”

„Da”.

„Ce au luat din portbagaj?”

„Nu ştiu”.

„Cât de mare era?”

Dobbs a oftat cu scuze. „Thomas, nu ne putem da seama cu ajutorul imaginii termice nocturne de pe KH-11. Dacă ar fi fost pe timp de zi, aş fi ştiut mai multe, sau dacă ar fi fost unul dintre noile KH-12, nu am fi avut nicio problemă, dar imagistica termică are o rezoluţie mai mică”.

„Pune-ţi băieţii la treabă imediat! Spune-le să uite deocamdată de marca maşinii. Vreau să ştiu cât de mare era obiectul care a fost luat din portbagaj şi să mă anunţaţi dacă mai vine sau pleacă cineva de la fermă. Mă duc cu echipele tactice. Dă-le piloţilor locaţia casei lui Nance şi spune-le oamenilor să se încarce. Eu sunt pe drum”. Stansfield a închis şi s-a uitat la Kennedy. „Vreau să rămâi aici şi să coordonezi. Dacă sună Scarlatti, dă-i numărul telefonului meu mobil şi spune-i să mă sune direct”.

„Te duci la Nance's?”.

„Da. Mă voi ocupa personal de asta”. Stansfield a ieşit din biroul său şi i-a spus gărzii sale de corp să ia telefonul mobil şi să-l urmeze. Stansfield şi-a strecurat cardul de acces în fanta pentru liftul executiv şi a privit cum bodyguardul său şi-a legat la brâu un pachet de nailon negru care conţinea telefonul mobil securizat al directorului.

S-a auzit o bătaie în uşă şi toţi cei trei bărbaţi şi-au îndreptat atenţia de la cadavrul de pe podea spre intrarea în cameră. Vocea asistentei lui Nance a strigat din spatele uşii de stejar. „Domnule, preşedintele este la telefon şi ar dori să vă vorbească”.

Nance s-a încruntat la uşă. „Spuneţi-i că nu sunt disponibil şi că îl voi suna eu înapoi”.

Asistentul şi-a curăţat gâtul. „A fost destul de insistent să vorbească cu dumneavoastră imediat... De fapt, părea puţin iritat”.

Nance a arătat spre O’Rourke, care era încă leşinat pe podea. „Jarod, fă-l să tacă. Mă întorc imediat”. În timp ce Nance a pornit spre uşă, Garret l-a urmat. Nance s-a oprit brusc. „Aşteaptă aici, Stu. Mă pot descurca singur”. Nance a ieşit din cameră şi s-a dus în biroul său privat. A apăsat pe lumina

intermitentă a telefonului şi a spus: „Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, Jim. Ce voiai?”

Preşedintele a ţipat în telefon: „Ce naiba pui la cale acum?”

„Jim, habar nu am despre ce vorbeşti”.

„Nu mă lua cu prostiile astea, Mike. Unde naiba este congresmanul O’Rourke?”

„De ce aş şti eu unde este congresmanul O’Rourke?”

„Cineva l-a răpit şi nu e un şoc că eşti în fruntea listei de potenţiali răpitori”.

„Cine ţi-a spus că a fost răpit?”

„Stansfield!”

Nance a tăcut o clipă. „Aşa cum am susţinut încă de dimineaţă, cred că Thomas Stansfield se află în spatele întregii afaceri. Eu am…”

„Taci, Mike!”, a strigat preşedintele. „Nu-mi vine să cred că m-ai băgat în mizeria asta. Am văzut cum s-a prăbuşit Stu când a auzit caseta aia. Nu vei scăpa dacă vei da vina pe altcineva decât pe tine. Tu şi prietenul tău sadic, Arthur, aţi fost în spatele a tot ce s-a întâmplat şi nu am de gând să mă las târât în

jos cu voi. Un reporter l-a sunat pe Stansfield şi i-a spus că dacă O'Rourke nu este predat într-o oră, vor face publică caseta cu Arthur. Acum trezeşte-te înainte de a fi prea târziu şi spune-mi unde naiba este congresmanul O'Rourke".

„Habar n-am".

„Pe naiba... eşti un mincinos profesionist, Mike. Predă-l înainte de a ne ruina pe toţi".

„Toţi avem dreptate, Jim". Cuvintele lui Nance erau pline de o lipsă de respect flagrantă. „Dacă acea casetă va fi făcută publică, toţi ne vom duce la fund, inclusiv tu. Suntem cu toţii în asta împreună şi o vom face în felul meu. Tu îl blochezi pe Stansfield. Dacă îl vor atât de mult pe bunul congresman înapoi, înseamnă că ştie ceva. Când voi termina cu el, îl voi preda". Nance a trântit telefonul şi a plecat spre celălalt capăt al casei.

43

DIRECTORUL STANSFIELD ŞI GARDIANUL SĂU DE CORP au ieşit pe ieşirea din spate a clădirii principale de la Langley şi s-au îndreptat spre elicopterele care aşteptau. Elicopterul din dreapta era un Sikorsky UH-60 Black Hawk modificat, cu un echipament de ultimă generaţie de suprimare a zgomotului montat deasupra motoarelor sale puternice. Pasărea întunecată putea zbura cu o viteză de până la optzeci de mile pe oră şi nu era mai zgomotos decât o maşină. Black Hawk-ul era încărcat cu opt SOG-uri complet înarmate, membri ai Grupului de Operaţiuni Speciale al CIA. Erau îmbrăcaţi în combinezoane negre Nomex şi veste de asalt tactice negre. Majoritatea bărbaţilor erau foşti

puşcaşi marini de recunoaştere şi rangeri aeropurtaţi ai armatei. Fiecare bărbat purta, de asemenea, o cască neagră mată Delta Force şi o armură de corp din spectra, un compozit antiglonţ. Căştile cântăreau doar un kilogram şi erau capabile să oprească până la un glonţ magnum.357 la mică distanţă. În partea de sus a căştilor erau montaţi ochelari de vedere pe timp de noapte cu sistem pop-down. Toţi cei opt bărbaţi purtau mitraliere Heckler & Koch MP-5 de 9 x19 mm cu amortizor. Doi dintre cei opt purtau, de asemenea, puşti de vânătoare Remington cu ţeavă scurtă, cu cartuşe speciale Shok-Lok pentru a trece prin balamale şi încuietori de uşi. Dacă puştile de vânătoare nu erau de ajuns, aveau asupra lor şi explozibili din plastic pentru a trece prin uşile blindate. Unul dintre bărbaţi avea asupra sa şi o puşcă de lunetist Remington personalizată.

Elicopterul de care s-a apropiat Stansfield era albastru şi argintiu, cu cuvântul MEDEVAC pictat cu litere albe pe ambele uşi glisante. În acest elicopter se aflau cei opt membri ai celei de-a doua echipe tactice. Aceştia erau înarmaţi identic cu echipa din Black Hawk, mai puţin salopetele negre Nomex şi căştile Delta Force. Acest grup era îmbrăcat în civil. Patru dintre ei purtau costume şi trenciuri, doi erau în blugi şi jachete de piele, iar al şaptelea şi al optulea

erau un bărbat şi o femeie, aranjaţi pentru a arăta ca un soţ şi o soţie. Toţi cei opt îşi purtau armele ascunse în buzunare mari cu velero din interiorul jachetelor.

Regizorul s-a urcat pe scaunul din faţă, lângă pilot, iar garda sa de corp s-a urcat în spate, alături de trupe. Stansfield i-a făcut semn din cap pilotului, iar elicopterul s-a ridicat de la sol şi s-a îndreptat spre est, cu Black Hawk-ul întunecat aproape în spate. Bărbaţii şi o femeie din spatele elicopterului de evacuare medicală şi-au aruncat priviri în lateral. Nu se întâmpla prea des ca regizorul să vină alături de ei pentru aşa ceva.

Stansfield s-a uitat în dreapta sa în timp ce cele două elicoptere goneau deasupra părţii de nord a centrului oraşului cu aproape 150 de km/h. Garda lui de corp îl bătu pe umăr şi îi înmână şefului său telefonul. „Este preşedintele”.

Stansfield a apucat receptorul şi şi-a acoperit cealaltă ureche. Chiar dacă elicopterul era izolat fonic, tot era tare. „Da, domnule”.

„Thomas, am pierdut controlul asupra lui”. Preşedintele părea disperat.

„Cine, domnule?”

„Mike Nance. Tocmai am vorbit cu el. A spus că dacă asasinii îl vor atât de mult pe O’Rourke înapoi, congresmanul trebuie să ştie ceva”.

„Este la ferma lui?”

„Da”.

„Mă ocup eu de aici”. Stansfield i-a înmânat telefonul înapoi gărzii sale de corp şi a privit drept înainte, spre un ţinut întunecat din Maryland. Nervii îi erau întinşi, era obosit şi nu-şi putea aminti ultima dată când fusese atât de furios. Era timpul să-l pună pe Mike Nance la locul lui.

Coleman, cu FBI-ul în remorcă, şi-a continuat modelul de ţesut prin cartierul Langdon, un cartier degradat din Washington, D.C. Deşi Langdon se afla la mai puţin de o milă de Capitoliu, era unul dintre cele mai proaste cartiere din Washington. Şiruri după şiruri de case arse şi abandonate dominau peisajul, constituind birouri perfecte pentru traficanţii de droguri care făceau legea pe străzi. Coleman se întreba la ce se gândeau supraveghetorii săi de la FBI în timp ce îl urmăreau în această zonă de război.

Fostul SEAL a activat modulatorul de voce de pe telefonul său scramble şi a format numărul pentru Langley. Operatoarea i-a făcut legătura cu biroul lui Stansfield după o scurtă discuţie.

Kennedy a răspuns la telefonul directorului şi, după ce a auzit vocea modificată, a pornit imediat o urmărire. „Cine este?”, a întrebat Kennedy.

„Persoana care l-a răpit pe Arthur. Unde este Stansfield?”

„Nu este aici acum”. Kennedy s-a uitat în jos la telefon şi s-a întrebat dacă la celălalt capăt al firului era fostul comandant al echipei SEAL.

„Trebuie să vorbesc cu el imediat!”

Kennedy s-a uitat la ceasul ei. „Dacă aşteptaţi un minut, o să văd dacă îl pot localiza”.

„Nu!”, a strigat Coleman. „Dă-mi un număr de telefon la care pot da de el imediat, sau dau drumul la casetă”.

Kennedy s-a gândit o secundă la opţiunile ei şi a decis să-i dea numărul. Când a terminat, a apăsat extensia pentru centrul de operaţiuni. A răspuns Charlie Dobbs, iar Kennedy a întrebat: „Ai reuşit să dai de urma lui?”

„Nici pe departe. Oricine ar fi fost, folosea o unitate mobilă”.

„Poţi să dai de el dacă sună înapoi?”

„Dacă rămâne în legătură suficient de mult timp, dar mă îndoiesc că e atât de prost”.

„În regulă, mulţumesc”. Kennedy a pus telefonul jos şi s-a întrebat din nou dacă era Coleman.

Traversând oraşul, Coleman a apăsat butonul de deconectare şi a format numărul pe care tocmai i-l dăduse Kennedy. Cineva a răspuns la celălalt capăt al firului, iar Coleman a întrebat de Stansfield. O clipă mai târziu, directorul era la telefon, iar Coleman a întrebat: „Unde naiba este O'Rourke?”

„Cine este la telefon?” Stansfield a fost pus în gardă de vocea metalică.

„Persoana care are douăzeci de copii ale unei

casete care va închide definitiv uşile CIA. Am de gând să mai pun această întrebare doar o singură dată. Unde este congresmanul O'Rourke?"

„Încerc să-l găsesc chiar acum".

Coleman îşi dădea seama, după calitatea conexiunii, că Stansfield era mobil. „Unde sunteţi?"

Stansfield a ezitat puţin. „Sunt în aer".

„Încotro te îndrepţi?"

„Maryland”.

„Ce este în Maryland?” Coleman făcu la dreapta pe South Dakota Avenue şi se îndreptă spre autostrada 50.

„Consilierul preşedintelui pe probleme de securitate naţională”.

„Îl are pe congresman?”

„Nu suntem siguri, dar mă duc să aflu”.

„Unde locuieşte Nance?”

„În comitatul Arundel, chiar lângă 214”.

Coleman cunoştea zona. Casa lui Nance nu era departe de Annapolis. „Să speri că-l găseşti repede pe congresman. Nance mi-a uzat răbdarea”. Coleman a deconectat apelul şi a apăsat pedala de acceleraţie în timp ce a virat pe rampa de acces spre autostrada 50 est. Voia să fie acolo pentru schimbul de Michael, dar exista o mare problemă – mai întâi trebuia să scape de FBI.

În cei şaisprezece ani petrecuţi în Marină, Coleman învăţase două teorii fundamentale despre supravegherea zguduitoare. Prima consta în a intra într-o zonă cu trafic intens şi a-i pierde pe supraveghetori în mulţime, iar a doua consta în a merge într-un loc unde aceştia nu-l puteau urmări. Coleman a zâmbit. A doua teorie ar funcţiona perfect.

A virat pe banda din stânga şi a depăşit mai multe maşini în timp ce accelerează cu peste 70 de mile pe oră. A dezactivat comutatorul modulatorului de voce de pe telefon şi a format numărul principal al Academiei Navale. Când a răspuns operatorul, Coleman a întrebat de vechiul său prieten Sam Jarvi.

Skip McMahon s-a uitat pe geamul din faţă al monovolumului cu un binoclu. A putut vedea lumina roşie de frână din partea de sus a Ford Explorerului lui Coleman. Celelalte trei maşini din coadă urmau în spatele monovolumului într-o singură coloană. McMahon a aşezat binoclul în poală şi s-a aşezat pe spate. Şi-a ridicat walkie-talkie-ul la gură şi a spus: „În regulă, gaşcă, să rămânem liberi. Elicopterul l-a prins. Deocamdată vom sta la un kilometru şi jumătate în spate şi vom face salturi la fiecare cinci minute. Dacă iese de pe autostradă, ne vom mişca şi vom recupera distanţa".

Ochii lui O'Rourke au clipit de câteva ori, apoi s-au deschis complet. Jarod l-a apucat de sub braţe şi l-a ridicat de pe podea. L-a târât pe Michael până la un scaun de lemn şi l-a depus în el. Michael s-a agăţat

de cotiere şi s-a stabilizat. Tânărul congresman a scuturat din cap şi a încercat să îşi concentreze privirea. A observat o senzaţie de arsură pe stomacul său şi a coborât mâna pentru a o atinge. Zona se simţea ca şi cum pielea ar fi fost smulsă. Câteva picături de sânge i-au căzut din nas pe blugi. O'Rourke a folosit din nou mâneca hanoracului pentru a se şterge la nas. Şi-a înclinat capul pe spate în încercarea de a opri curgerea sângelui. Cu coada ochiului l-a văzut pe Stu Garret stând în picioare în spatele barului. Michael s-a uitat la el şi l-a întrebat: „Cât timp crezi că va trece până când te vor vâna şi te vor ucide?". Garret l-a ignorat, aşa că O'Rourke a pus întrebarea cu un pic mai mult volum. „Hei... Garret! Cât timp crezi că le va lua asasinilor ăstora să te urmărească şi să-ţi zboare capul?". Michael i-a zâmbit şefului de cabinet al preşedintelui. „Ai avut o singură şansă şi ai ratat-o".

Garret şi-a ridicat privirea din băutura sa. „Nu cred că eşti într-o poziţie prea bună pentru a-mi spune ceva".

„Oh, chiar aşa? Asasinii ăia vor face publică

caseta doar pentru că tu şi prietenul tău nebun nu aţi putut să renunţaţi şi să plecaţi. Eşti terminat, Garret. Oricum ai lua-o, eşti mort”.

Garret şi-a luat băutura şi s-a îndreptat spre capătul îndepărtat al încăperii, unde nu trebuia să-l asculte pe O’Rourke.

Nance a intrat şi a traversat încăperea. S-a oprit la trei metri de O’Rourke şi a spus fără expresie: „Văd că ţi-ai recăpătat cunoştinţa”.

O’Rourke a întrebat: „Ce a vrut preşedintele?”

„Se pare că prietenii tăi te vor înapoi destul de mult”.

O’Rourke s-a încruntat. „Despre ce prieteni vorbiţi?”

„Prietenii tăi asasini”.

„Eşti nebun. Nu ştiu cine sunt asasinii”.

„Ei bine, o să aflăm cu siguranţă. Cred că minţi, iar în acest moment chiar nu am prea multe de pierdut, nu-i aşa?” Nance a zâmbit.

„Ce zici de viaţa ta, ticălos bolnav!”

„Domnule deputat, eşti un naiv. Credeţi că am muncit toată viaţa ca să ajung unde sunt pentru ca o gaşcă de amatori să-mi pună capăt carierei cu o simplă schemă de şantaj?”

„Amatori!” O’Rourke a râs. „Ai văzut ce pot face”. O’Rourke s-a aplecat pe spate şi a strigat către cealaltă parte a camerei: „Hei, Garret? Cum crezi că o să te omoare? Crezi că se vor furişa în casa ta într-o noapte şi-ţi vor rupe gâtul, aşa cum au făcut cu Fitzgerald, sau crezi că te vor prinde cu un foc de puşcă de la trei străzi distanţă, aşa cum au făcut cu Basset?”

Garret şi-a trântit băutura pe o măsuţă şi a traversat camera. „Mike, asta e o prostie! Ce facem noi aici? Să-l predăm chiar acum şi să ne dăm demisia”.

„Taci din gură, Stu! mai toarnă-ţi un pahar şi ia

loc”.

O’Rourke şi-a întors gâtul şi a zâmbit. „Poate că o vor face cu o maşină capcană”.

Garret l-a pocnit pe O’Rourke: „Taci din gură!”. Şi apoi s-a uitat înapoi la Nance. „Mike, asta a mers prea departe. Eu am ieşit. Îl sun pe Jim şi îi spun că asta e treaba ta”. Garret s-a îndreptat spre uşă, iar Nance l-a blocat. Fără să-şi ia ochii de la Garret, Nance a spus: „Jarod, dacă domnul Garret încearcă să plece, împuşcă-l!”

Michael a râs cu poftă. „Eşti nebun, Nance! Nu-l asculta, Stu! Nu are curajul să te omoare. Arthur avea toate curajele. Mike, aici de faţă, era doar un om de încredere. Nu-i aşa, Mike? Dacă eşti un om atât de puternic, Mike, de ce nu-l omori tu însuţi? Nu ai curajul să o faci, nu-i aşa?”

Nance a ţipat la Garret: „Stai jos şi lasă-mă pe mine să mă ocup de asta!”. Întorcându-se spre O’Rourke, Nance a strigat: „Ora amatorilor s-a terminat! Poţi să-mi spui ce ştii chiar acum şi să pleci cu creierul intact, sau pot să te umplu de droguri şi cine ştie cu ce vei rămâne”.

O’Rourke a scuipat mai mult sânge pe Nance şi a strigat: „Du-te dracului! O să sfârşeşti mort, la fel ca amicul tău Arthur”.

Nance s-a uitat la Jarod, a pocnit din degete şi apoi a arătat spre O’Rourke. „Loveşte-l din nou”.

Jarod a făcut câţiva paşi înainte, dar de data aceasta a făcut greşeala de a se apropia de Michael. În timp ce Jarod a întins Tazerul, piciorul drept al lui Michael a lovit în sus exact în momentul în care s-a tras cu pistolul paralizant. Săgeata electrică s-a înfipt în stomacul lui Michael în acelaşi timp în care

piciorul său l-a prins pe Jarod în zona inghinală. Amândoi bărbaţii au tremurat în timp ce electricitatea a trecut prin corpul lui O'Rourke şi în cel al lui Jarod.

PILOTUL din elicopterul de frunte s-a uitat la ecranul monitorului său de poziţionare globală şi a anunţat că se aflau la 8 km de ţintă. La semnalul său, atât el, cât şi pilotul Black Hawk-ului şi-au stins luminile de funcţionare şi şi-au pus ochelarii de vedere pe timp de noapte. Împreună au încetinit viteza şi au coborât la o altitudine de o sută de picioare. Terenul era un peisaj rural ondulat, cu pete sporadice de copaci. Amândoi piloţii au scanat calea lor pentru a vedea dacă există linii electrice. Pe măsură ce se apropiau de proprietatea lui Nance, elicopterele au încetinit până la un staţionar şi s-au deplasat în spatele unui petic de copaci situat la baza a doua dealuri mici. Drept înainte, la mai puţin de un kilometru şi jumătate, se afla casa de vacanţă a lui Nance. Elicopterele au fost poziţionate direct la nord de casa lui Nance. Pilotul elicopterului de evacuare medicală a vorbit în cască. „Delta Six, aici Cherokee One. Ce-ar fi să vă strecuraţi spre sud şi să vedeţi ce puteţi capta pe termică?”

„Am înţeles, Cherokee One”. Cu acest răspuns, Black Hawk-ul a alunecat din formaţie şi a început o traversare lentă a limitei de proprietate.

Directorul Stansfield îşi pusese o cască şi îi asculta pe piloţi vorbind. Pilotul avionului de evacuare medicală a ridicat mâna şi şi-a reglat un buton de la ochelarii de vedere pe timp de noapte. A scanat zona din jurul casei lui Nance şi a detectat o semnătură termică. „Am găsit un rover”, a anunţat pilotul. „Verifică, să fie doi rovere. Patrulează în zona din jurul casei”. Rover era denumirea pe care echipa o folosea pentru un câine de pază.

Şeful echipei tactice, care stătea chiar în spatele pilotului, a întrebat: „Au însoţitori sau sunt pe cont propriu?”

„Sunt pe cont propriu”, a răspuns pilotul. Apoi a aruncat o privire spre Stansfield. „Domnule, vreţi să verific să văd dacă pot capta ceva pe microfoanele direcţionale?”

„Nu. Are un câmp electromagnetic în jurul

casei. Microfoanele noastre nu-l pot penetra. Delta Six”, a cerut Stansfield, „vezi dacă poţi să ne faci un bilanţ al cadavrelor din interiorul casei”.

„Am înţeles. Mai dă-mi treizeci de secunde ca să mă pun pe poziţie”. Black Hawk-ul s-a strecurat în spatele unui alt deal şi s-a aliniat la un petic de copaci care se afla la aproximativ cinci sute de metri de casa lui Nance. Elicopterul înainta cu aproximativ treizeci de mile pe oră. Vântul venea dinspre est şi avea să ajute să ducă zgomotul lor departe de casă. Când au ajuns la grupul de copaci, pilotul a ridicat elicopterul suficient de mult pentru ca nasul elicopterului să aibă o traiectorie directă pe toată lungimea casei lui Nance. Copilotul de pe Black Hawk a manipulat un mic joystick de pe tabloul de bord şi a mutat camera din nacelă din nasul elicopterului. Un ecran mic, de zece inci, transmitea o imagine termică a casei. Copilotul a început de la capătul sudic şi s-a îndreptat spre nord. Camera a citit variaţiile de temperatură pe măsură ce înainta. La jumătatea drumului spre casă, copilotul a strigat primul corp. Un glob roşu aprins a apărut lângă uşa din faţă. Când a ajuns la aripa nordică, a mai chemat încă patru cadavre.

Stansfield a întrebat: „Cum sunt dispuse cele patru corpuri?”. Directorul mai fusese în casă şi ştia despre ce cameră era vorba.

„Unul pare să fie aşezat, alţi doi stau în picioare în apropiere, iar al patrulea este aşezat la vreo cincisprezece metri de ceilalţi trei”.

Şeful echipei tactice din spate l-a bătut pe Stansfield pe umăr. „Va trebui să-i eliminăm pe acei câini înainte de a lovi casa”. Stansfield a dat din cap. Şeful de echipă i-a spus pilotului: „Adu-ne în spatele dealului de la trei sute de metri în sus, pe stânga, iar eu îmi voi desfăşura lunetistul”.

Botul elicopterului albastru şi argintiu s-a scufundat uşor, a trecut pe deasupra vârfurilor copacilor, apoi a coborât la doar cincizeci de metri de sol, în timp ce îşi croia drum spre mica vale. Pilotul a strecurat elicopterul în lateral, în spatele dealului, şi

a adus elicopterul la mai puţin de un metru de sol. În partea din spate a elicopterului, şeful echipei a arătat spre unul dintre bărbaţii care purta blugi şi o geacă de piele şi a spus: „Tony, ia poziţie în vârful acestui deal şi pregăteşte-te să elimini roverele”. Bărbatul a dat din cap şi s-a ridicat pentru a ieşi. Unul dintre ceilalţi membri ai echipei a deschis uşa glisantă, iar bărbatul a sărit la pământ şi a dispărut în întuneric.

Stansfield şi-a reglat microfonul de gură şi a întrebat: „Delta Şase, cum arată lucrurile în zona voastră?”

„Totul este liber, cu excepţia câinilor”, a trosnit vocea pilotului.

„În regulă, venim să ne alăturăm vouă”.

Pilotul elicopterului de evacuare medicală a întors elicopterul la 180 de grade într-o clipită şi s-a îndreptat spre poziţia lor iniţială. De acolo au continuat spre sud, spre poziţia Delta Six. Pe măsură ce se apropiau, Stansfield a arătat spre un petic de copaci care se aflau la cincizeci de metri la nord şi la încă două sute de metri de casă. Pilotul a adus elicopterul în spatele copacilor şi a anunţat: „Delta Six, suntem la aproximativ şase sute de metri în spate, la ora şapte. Mă recepţionaţi, terminat?”

Pilotul avionului Black Hawk şi-a întors gâtul şi a observat semnătura termică a motoarelor de evacuare medicală. „Vă recepţionez. Am poziţia voastră marcată, terminat”.

Stansfield s-a uitat printr-o pereche de binocluri cu vedere nocturnă. S-a concentrat asupra aripii mari de la nord. Luminile erau aprinse, dar jaluzelele erau trase. „Delta Şase, ai spus că ai marcat patru semnături în camera de la capătul nordic al casei?”

„Afirmativ, domnule”.

„În regulă”, a anunţat Stansfield. „Toată lumea să fie atentă. Voi da un singur telefon ocupanţilor casei. Nu am de gând să anunţ prezenţa noastră. Repet, nu am de gând să anunţ prezenţa noastră. În funcţie de cum va decurge apelul, fie vă voi da undă verde, fie ne vom retrage. Dacă voi da undă verde, iată cum se va întâmpla. Când îi voi spune lui Delta 6 să se mişte, vreau să scoatem câinii. Delta Six se va muta apoi în poziţie de zbor deasupra capătului nordic al casei. Echipa Unu se va ridica pe coarda rapidă până la sol şi va intra în casă. Proprietatea are tampoane de presiune şi senzori de mişcare şi de cutremur. În momentul în care veţi ajunge la sol, va trebui să vă mişcaţi repede. Cel mai bun punct de intrare vor fi uşile franceze de la capătul sudic al aripii nordice. Repet, capătul sudic al aripii de nord. Am mai folosit aceste uşi şi sunt operaţionale.

„Avem o potenţială situaţie de luare de ostatici, aşa că regulile voastre de angajare sunt următoarele. Dacă se trage asupra voastră, puteţi riposta. Dacă unul dintre bărbaţii din cameră

încearcă să ucidă unul dintre ceilalţi bărbaţi din cameră, trebuie să împiedicaţi acest lucru. Aveţi întrebări?”

Nimeni nu a avut niciuna. Cele două echipe ştiau foarte bine ce urmau să facă.

„Echipa 2 va sprijini echipa 1. Echipa Unu, sunteţi gata să acţionaţi?”

Liderul Echipei 1 a răspuns: „Daţi-ne 30 de secunde, domnule”. Comandantul echipei a bătut din pumni şi apoi şi-a îndreptat degetele spre uşi. Uşile lungi şi întunecate ale Şoimului Negru au fost smulse şi puse în poziţia de blocare. Fiecare om şi-a fixat frânghia de rapel de cârligele speciale situate deasupra uşii şi a îngenuncheat în poziţia de pregătire. Cei doi bărbaţi care purtau puştile de vânătoare au fost primii oameni de pe fiecare parte. Ei erau oamenii de la intrare, iar sarcina lor era să

deschidă uşile. Bărbatul de intrare din stânga şi-a bătut partenerul pe umăr şi apoi s-a înjunghiat în piept cu un deget. Apoi a arătat cu degetul în sus şi apoi drept înainte, semnalând că va arunca în aer încuietorile de sus şi din mijloc ale uşilor franceze. Partenerul său a dat din cap şi a semnalat că va sparge lacătul de jos. Următorii trei bărbaţi din rând erau însărcinaţi să elibereze camera. Au intrat în cameră, literalmente unul peste altul, fiecare om luând o treime din cameră şi măturând-o pentru a căuta ostili. Al şaselea şi al şaptelea om acopereau flancul stâng şi cel drept al zonei de aterizare, iar al optulea om îşi acoperea „şasele”, sau „fundul”, aşa cum îi spuneau bărbaţii. Şeful echipei s-a uitat la fiecare dintre oamenii săi şi, rând pe rând, aceştia i-au arătat cu degetul mare în sus. Liderul i-a transmis prin radio lui Stansfield că sunt gata.

Stansfield şi-a scos căştile de pe urechea stângă şi a format numărul lui Nance. După mai multe apeluri, asistentul lui Nance a răspuns. „Alo”.

„Mike Nance, vă rog”.

„Îmi pare rău, dar nu este acasă în acest moment. Pot să iau un mesaj?”

„Nu. Spuneţi-i că directorul Stansfield este la telefon şi că trebuie să vorbesc cu el imediat”.

„Oh, îmi pare rău, domnule. Nu v-am recunoscut vocea. Domnul Nance nu este aici acum, dar îi voi transmite un mesaj dacă doriţi”.

Stansfield s-a uitat prin întuneric la casa aflată la un mai mult de o mie de metri distanţă. „Ştiu că este acolo. Du-te după el acum!”

Asistentul de la celălalt capăt şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Da, domnule”.

O'Rourke fusese cel mai puternic afectat de cea mai recentă descărcare electrică, dar Jarod nu a ieşit nevătămat din ea. De îndată ce electricitatea s-a estompat din corpul lui Jarod, mercenarul i-a aplicat o altă lovitură cu mănuşa în podul nasului sângerând şi spart al lui O'Rourke. Michael, care absorbise cea mai mare parte a electricităţii, era încă incapabil când a aterizat lovitura de karate. Durerea care a fost livrată pe nasul deja spart al lui O'Rourke a fost diferită de tot ceea ce simţise vreodată. Valuri după valuri de greaţă şi agonie s-au abătut asupra lui.

O'Rourke a început să se întrebe cât de mult mai putea suporta, dar gândul de a i se prăji jumătate din creier din cauza unui ser al adevărului a fost o motivaţie suficientă pentru a merge mai departe. Michael s-a aşezat un pic mai drept în scaun şi l-a privit pe Jarod, care părea şi el mai mult decât puţin incomod. O'Rourke a atribuit expresia lui dureroasă loviturii în vintre.

Michael a scuipat puţin sânge pe podea şi s-a uitat la Jarod. „Cum te simţi la ouă?"

Jarod a făcut un pas înainte şi şi-a ridicat pumnul. Michael şi-a lovit picioarele în încercarea de a-l ţine la distanţă pe torţionarul său. Mike Nance a strigat: „Ajunge! Încearcă doar să amâne inevitabilul". Nance a pus o mână pe umărul lui Jarod şi i-a spus să se relaxeze. „Acum, domnule deputat, să trecem la treabă. Care este legătura dumneavoastră cu cei care încearcă să ne şantajeze pe mine şi pe domnul Garret?"

„Nimic. M-am trezit în această dimineaţă şi am găsit un pachet în faţa casei. Nu ştiu cine naiba se află în spatele la toate astea. Tot ce ştiu este că tu şi prietenul tău bolnav şi mort aţi pus să-i ucideţi pe senatorul Olson şi pe congresmanul Turnquist!"

Nance a clătinat din cap. „Eu nu te cred. Nu

cred că asasinii ăştia te-au ales din senin. Cred că tu ştii cine sunt”. Nance se uită la Michael în căutarea unui răspuns. „Tu nu ştii?”

„Habar n-am despre ce vorbeşti”.

„Bine, cred că va trebui să folosim drogurile”. Nance s-a îndreptat spre un seif de oţel pentru arme din colţ şi a format combinaţia. „Dacă nu ai de gând să cooperezi, va trebui să te ajutăm”. Nance a apăsat maneta şi a deschis uşa grea. O serie de puşti şi puşti de vânătoare ocupau cele două treimi din partea de jos a seifului, iar pe un raft de lângă partea de sus se afla o tavă. Nance a scos tava şi a aşezat-o pe bar. Michael a putut vedea două fiole transparente şi o seringă.

Nance a luat una dintre fiole şi a întins-o pentru ca Michael să o vadă. „Ai fi uimit ce fel de lucruri vor spune oamenii atunci când le pompezi

doar cea mai mică cantitate din asta. Niciun secret nu este în siguranţă. Singura problemă este că nu ştii niciodată ce le va face la creier. Unii oameni ies din asta ca o legumă, alţii au pierderi masive de memorie, iar alţii trec tot restul vieţii suferind de migrene severe. Unii medici susţin că pot administra medicamentul fără să lase daune permanente, dar eu nu sunt un medic cu experienţă". Nance a zâmbit. „Acum care va fi, domnule deputat? Vreţi să-mi spuneţi singur ce ştiţi sau vreţi să vă ajut eu?" Nance a luat seringa şi a fluturat-o în aer. Michael era pe punctul de a-i spune lui Nance unde să înfigă seringa, când s-a auzit o bătaie în uşă.

Nance s-a întors şi a întrebat: „Ce mai e acum?"

O voce înăbuşită din partea cealaltă a răspuns: „Directorul Stansfield este la telefon. Doreşte să vorbească cu dumneavoastră".

Nance a strigat spre uşa închisă: „V-am spus că nu vreau să fiu întreruptă!”

Vocea timidă a răspuns: „A spus că ştie că sunteţi aici. Doreşte să vorbească cu dumneavoastră imediat”.

Nance a călcat furios în picioare spre uşă şi a deschis-o doar cu un picior. „Spune-i că sunt ocupată şi că îl voi suna înapoi în zece minute”. Cu asta Nance a trântit uşa.

Asistenta lui Nance a traversat holul mare, a apăsat pe o lumină roşie intermitentă şi a ridicat receptorul. „Domnule director Stansfield, domnul Nance a spus că vă va suna înapoi în zece minute. Există un număr de telefon la care vă poate contacta?”

Stansfield a privit peste peisajul rural întunecat spre casa lui Nance şi a strâns cu putere receptorul telefonului. În loc să răspundă la cererea bărbatului de a afla un număr de telefon, a închis pur şi simplu şi şi-a tras căştile pe ambele urechi.

Fără să piardă timpul, a întrebat: „Delta Şase, sunteţi gata?". Răspunsul a fost unul pozitiv, iar Stansfield s-a întors să se uite la liderul celei de-a doua echipe. Bărbatul i-a arătat un deget mare în sus. Stansfield şi-a reglat microfonul de gură şi a spus: „Delta Six, începeţi operaţiunea".

Lunetistul Echipei a doua a strâns puţin mai tare fundul puştii sale şi şi-a centrat vizorul pe capul rottweilerului cel mai apropiat de elicoptere. Cei doi câini cutreierau zona aflată la vest de casă, la aproximativ o sută de metri. Lunetistul a apăsat pe trăgaci, iar puşca a dat uşor înapoi. Glonţul l-a lovit mortal pe câine în ureche şi l-a trimis la pământ. Cel de-al doilea rottweiler a dat din cap să vadă ce era zgomotul, dar înainte de a putea investiga, un glonţ i-a zdrobit capul mare, de bloc. Cinci secunde mai târziu, elicopterul întunecat şi ameninţător a trecut

pe deasupra caninilor morţi şi spre casă.

Toţi cei opt membri ai echipei tactice stăteau în picioare şi se aplecau spre uşile elicopterului. Prinderea lor de frânghiile de rapel era singurul lucru care îi împiedica să cadă la pământ. Armele lor erau purtate în poziţia de pregătire frontală. Chiar înainte de a ajunge la casă, coada elicopterului s-a scufundat ca cea a unei păsări care se pregăteşte să aterizeze, iar cele patru pale mari ale rotorului au frânat aparatul până la o oprire în aer. Elicopterul s-a nivelat la zece metri de casă şi la douăzeci de metri deasupra acoperişului. Şeful echipei a strigat: „Haideţi, haideţi! Du-te!"

La unison, toţi cei opt bărbaţi au dat cu piciorul de pe platforma lor de zbor şi au slăbit strânsoarea mănuşilor lor de piele neagră pe frânghii. Au căzut patruzeci de metri într-o clipită şi au strâns din nou frânghiile în ultima secundă, întrerupându-şi coborârea. Aterizând ca nişte pisici, au smuls cei câţiva metri de frânghie în plus din hamurile de asalt şi şi-au luat armele. Black Hawk-ul a curăţat zona în timp ce proiectoarele s-au aprins în

jurul echipei.

Au ignorat luminile şi s-au apucat de treabă. Cei doi bărbaţi de la intrare erau pe uşă la două secunde după ce au ajuns la pământ. Omul din stânga a aruncat în aer partea de sus a uşii, iar cel din dreapta a început de jos. Gloanţele Shok-Lok s-au izbit în lemn, spărgând încuietorile de pe cadru. După ce încuietorile au fost închise, oamenii de la intrare s-au dat la o parte pentru a face loc celor care curăţau camerele. Omul de la punctul de comandă a făcut un pas înainte cu o grenadă flash-bang într-o mână şi cu MP-5-ul în cealaltă. A lovit uşa cu piciorul dinspre centru şi a rostogolit grenada în casă. „Flash-bang departe!” a răsunat prin toate căştile lor şi fiecare om a închis ochii.

A răsunat un bang asurzitor şi o străfulgerare de lumină fosforică a luminat zona. Cei trei curăţători de camere au năvălit prin uşa aruncată în aer, cu amortizoarele lor groase şi negre care măturau de la dreapta la stânga în timp ce strigau: „Mâinile sus! Mâinile sus!”

Nance flutura seringa în faţa fetei lui O'Rourke, oferindu-i o ultimă şansă de a răspunde la întrebări fără ajutorul drogurilor, când a început agitaţia. Jarod, care se afla lângă Nance, a avut exact timpul necesar pentru a reacţiona. A făcut un pas înapoi şi a căzut într-un genunchi în spatele unui scaun şi al unei măsuţe. În timp ce-şi scotea arma, a văzut grenada flash rostogolindu-se pe podea. Ştiind ce era, s-a ascuns după spătarul scaunului din piele şi şi-a ţinut arma îndreptată spre uşă. De îndată ce grenada a explodat, a început să tragă focuri de armă. Primul său glonţ nu a nimerit nimic, dar al doilea glonţ a ricoşat în partea laterală a căştii bărbatului din frunte şi l-a lovit pe următorul în umăr. Bărbatul din faţă a văzut flash-ul pistolului şi a lansat o rafală de cinci gloanţe spre capul lui Jarod. Toate cele cinci focuri au fost la ţintă şi au trimis corpul semidecapitat al lui Jarod pe podea cu un zgomot surd.

MP-5-ul fumegând s-a ridicat de la focul tras asupra lui Jarod şi i-a găsit instantaneu pe Nance şi O'Rourke. „Jos pe podea! Chiar acum!" Bărbatul a strigat în mod repetat fraza din toţi plămânii, în timp ce vârful ţevii se apropia la mai puţin de trei metri de cei doi bărbaţi. Partenerii săi erau alături de el, antrenându-şi armele spre celelalte două sectoare

ale încăperii. Cel de-al doilea bărbat, care fusese lovit în umăr, a ignorat durerea şi şi-a urmat misiunea. Patru dintre ceilalţi cinci bărbaţi au intrat în fugă în cameră şi au început să verifice în spatele mobilei şi al uşilor de dulap. Un om a rămas afară pentru a se acoperi în timp ce restul echipei lucra. Şi-au continuat măturarea cu o viteză şi o precizie uimitoare. După doar douăzeci de secunde, fiecare om a strigat „Liber”. Şeful echipei a instruit patru dintre bărbaţi să verifice restul casei şi l-a informat pe Stansfield că încăperea era sigură.

Al doilea elicopter a venit şi a aterizat pe peluza din faţă. Stansfield a coborât din elicopter, iar garda sa de corp l-a urmat. Directorul a păşit peste geamurile sparte şi lemnul sfărâmat. Ochii i-au căzut imediat pe O'Rourke însângerat. Directorul CIA, întotdeauna cumpătat, s-a luptat din toate puterile pentru a-şi controla furia faţă de Mike Nance. A făcut câţiva paşi înainte şi s-a uitat la mortul de pe podea. Urmele lăsate de găurile de gloanţe făceau imposibilă recunoaşterea. Apoi, privirea i-a căzut pe încheieturile legate ale tânărului congresman. „Eliberaţi-l”, i-a ordonat Stansfield celui mai apropiat om. Bărbatul şi-a aruncat puşca pe umăr şi i-a tăiat încheieturile lui O'Rourke cu un cuţit.

Şeful echipei s-a apropiat de Stansfield. „Domnule, unul dintre oamenii mei a primit o lovitură la braţ, dar ar trebui să fie bine".

„Mulţumesc. Vă rog să vă duceţi oamenii afară şi să ne lăsaţi singuri pentru un moment". Comandourile îmbrăcate în negru au ieşit din încăpere, dar garda de corp a lui Stansfield a rămas, cu Uzi-ul scos şi pregătit. Stansfield s-a îndreptat spre bar şi a examinat cele două fiole de lichid limpede şi seringa. „Nu-mi vine să cred ce mizerie ai creat". Stansfield a aruncat seringa înapoi pe tavă. „Ce aveai de gând să faci, să-l droghezi?"

Nance a ignorat întrebarea. Garret s-a ridicat de pe canapea şi s-a apropiat. „Thomas, i-am spus că era o idee nebunească. L-am implorat, dar m-a ignorat".

Stansfield a arătat spre uşa spartă. „Du-te şi

aşteaptă afară. Vorbim mai târziu”. Garret s-a uitat la Nance cu blândeţe şi a plecat. Stansfield s-a uitat la O'Rourke. „Sunteţi în regulă, domnule congresman?”

Michael s-a ridicat în picioare şi şi-a mai şters puţin sânge din nas. „Voi supravieţui”.

Scoţând o batistă din buzunar, Stansfield i-a înmânat-o lui O'Rourke şi s-a uitat înapoi la Nance. „La ce naiba te-ai gândit?”

Nance a ignorat întrebarea şi s-a îndreptat spre un humidor care era aşezat în mijlocul unei măsuţe mari de cafea din stejar. Garda de corp a lui Stansfield şi-a îndreptat mitraliera spre capul lui Nance şi a făcut un pas înainte. Consilierul pentru securitate naţională şi-a ridicat privirea şi s-a încruntat. „Thomas, recheamă-ţi câinele”.

Stansfield i-a răspuns: „Carl, dacă face o mişcare greşită, omoară-l”.

Nance a ignorat declaraţia, a recuperat un trabuc din cutie, i-a tăiat capătul şi l-a aprins. A aruncat în aer câţiva nori de fum şi a zâmbit. „Thomas, şi tu ai fi făcut acelaşi lucru dacă ai fi fost în locul meu”.

„Nu m-aş fi pus niciodată în locul tău”.

„Poate că da, poate că nu”.

„Vrei măcar să încerci să explici asta?”

Nance a ridicat din umeri. „Nu. Îmi dau seama când sunt bătut. Îmi voi anunţa demisia dimineaţă”.

„S-ar putea să nu fie atât de simplu”. Stansfield s-a uitat la ceas.

„De ce nu?”, a întrebat Nance între două pufuri.

Atitudinea încrezută a lui Nance era exasperantă. Cu sarcasm, Stansfield i-a răspuns: „Oh, nu ştiu, Mike. Poate că răpirea congresmanului O'Rourke de către tine a schimbat puţin lucrurile”.

Coleman şi-a oprit camionul la poarta principală a Academiei Navale. Un puşcaş marin american a ieşit din cabina de pază şi s-a apropiat de maşină. Coleman a coborât geamul şi a spus: „Bună

seara, caporal. Sunt aici pentru a-l vedea pe Sam Jarvi”.

Puşcaşul marin a întins mâna şi a întrebat: „Actele de identitate, vă rog?”. Coleman i-a înmânat permisul de conducere. Puşcaşul marin l-a studiat pe scurt şi apoi l-a înmânat înapoi. „Sam tocmai a sunat, domnule Coleman. Ştiţi unde îl puteţi găsi?”

„Da”.

Marina s-a îndepărtat de maşină şi i-a făcut semn lui Coleman să meargă mai departe. „O seară plăcută, domnule”.

„Vă mulţumesc. Şi dumneavoastră”. Coleman a intrat cu maşina în campus şi a zâmbit, gândindu-se

la surpriza care îi aştepta pe federali.

La două străzi în urmă, Skip McMahon a tras pe dreapta. Celelalte trei maşini aşteptau câteva străzi mai în spate. L-a privit pe Coleman trecând prin poartă şi apoi a primit veştile proaste prin staţia de emisie-recepţie. „Cum adică nu-l puteţi urmări?", a strigat la radio.

Pilotul elicopterului a explicat: „Este un spaţiu aerian restricţionat".

„La naiba. Nu poţi să suni pe cineva şi să obţii autorizaţie?"

Pilotul se mai confruntase cu această problemă şi ştia că nu era un obstacol uşor de depăşit. „Aş putea încerca, dar va dura mult timp şi vor pune mai multe întrebări decât vei dori să răspunzi”.

„Nu poţi să le spui că este o problemă oficială a FBI-ului?”

„Nu contează. Armata este destul de pretenţioasă cu privire la oamenii care zboară deasupra teritoriului lor. Chiar şi cu noi. Dacă vrei autorizaţie, cel mai bun mod de a o obţine este să lucrezi de sus în jos. Dacă sun la turnul local, vor vrea să ştie de ce, iar apoi vor trebui să meargă la vârf pentru a obţine aprobarea. Trebuie să treacă prin lanţul de comandă şi asta durează”.

„La naiba”. McMahon a bătut antena de cauciuc în partea laterală a capului. Ordinele lui erau

să ţină cât mai bine ascunsă supravegherea lor. Apelarea turnului local ar putea declanşa prea multe semnale. Ar fi mai bine să sune la sediul central şi să lucreze din acest unghi. Poate că Roach ar putea suna vreun amiral şi să le obţină în linişte autorizaţia. McMahon a apăsat butonul de convorbire. „Maşinile doi, trei şi patru, haideţi să aflăm câte ieşiri are locul ăsta şi să luăm poziţii. Între timp, o să văd dacă pot obţine o autorizaţie pentru elicopter”. McMahon şi-a aşezat radioul pe bord şi a pus mâna pe telefonul său digital.

Coleman şi-a croit drum în zigzag prin vechiul campus. A parcat sub un stejar mare lângă clădirea administrativă şi a format numărul lui Stansfield. A răspuns altcineva şi i-a spus să aştepte. Stansfield a vorbit la telefon în scurt timp, iar Coleman a întrebat: „L-ai găsit pe congresman?”

„Da”.

„Este în regulă?”

Stansfield s-a uitat la O’Rourke. „Este puţin accidentat, dar în afară de asta este bine”.

Coleman a răsuflat uşurat. „Sunteţi acasă la Nance?”

„Da”.

„Cred că e timpul să ne întâlnim”.

Stansfield a fost luat prins cu garda jos de

propunere. S-a întors cu spatele la restul grupului. „În persoană?”

„Da. Tu, Nance şi congresmanul O’Rourke”. Coleman făcu o pauză. Aprehensiunea lui Stansfield era evidentă. „Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, domnule. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm şi aş vrea să văd cu ochii mei că congresmanul este în siguranţă”.

„Şi dacă refuz?”

„Caseta va fi făcută publică”.

După o lungă pauză, Stansfield a întrebat: „De ce să am încredere în dumneavoastră?”

„Domnule director, am făcut eforturi mari pentru a încerca să găsim o cale de ieşire din această încurcătură. Problema mea nu este cu dumneavoastră, ci cu domnul Nance. Am înţeles?”

Stansfield s-a gândit la ultima afirmaţie. „Cred că da. Unde aţi dori să ne întâlnim?”

„Mai aveţi elicopterul?”

„Da”.

„Urcă-te la bord cu O’Rourke, Nance şi un pilot. Dacă mai vine şi altcineva, s-a terminat. Spune-i pilotului să zboare până la Dutchman Point şi apoi să se îndrepte spre est, la opt kilometri în golf. Vă voi suna în douăzeci de minute şi vă voi spune unde să

mergeţi de acolo”. Coleman făcu o pauză. „Şi, domnule director, nu vreau surprize. Avem rachete Stinger şi, dacă văd un alt avion pe o rază de o milă, îi voi pune pe oamenii mei să-l arunce în aer. Aţi înţeles?”

„Da”.

Coleman a închis şi s-a îndepărtat de bordură. Inventase partea cu Stingers, dar Stansfield nu ştia asta. Coleman era pe cont propriu, fără întăriri, dar dacă presimţirea lui era corectă, Stansfield putea fi de încredere.

Academia Navală avea propriul port privat, situat la capătul estic al campusului. Coleman şi-a croit drum pe străzile înguste şi a parcat într-o parcare mică adiacentă portului. În picioare, lângă baraca gri şi simplă a căpităniei portului, se afla vechiul său prieten şi fost SEAL al Marinei, Sam Jarvi.

Jarvi era actualul maestru de scufundări de la Academie. Coleman a coborât din maşină cu telefonul scramble şi cufărul metalic în mână şi s-a îndreptat spre Jarvi.

Jarvi şi-a aruncat ţigara pe jos şi a strivit-o cu piciorul. Micul pitbull ameninţător, aşa cum obişnuia Coleman să-i spună, nu era mai înalt de 1, 65 m. Dacă se număra părul scurt şi zburlit, cărunt, s-ar putea să fi măsurat 1, 75 m. Pe vremea când Coleman încerca să devină un SEAL, Jarvi a fost unul dintre instructorii sau torţionarii săi, în funcţie de cum priveşti lucrurile. Când Coleman a trecut prin BUDS, tabăra de pregătire de douăsprezece săptămâni pe care Marina o foloseşte pentru a se asigura că doar cei mai duri dintre cei mai duri devin SEAL, Jarvi a fost acolo la fiecare pas, ţipând şi urlând.

Jarvi şi-a întins mâna. „Deci ai nişte băieţi răi pe urmele tale?”

„Da”. Coleman a pus ambele valize jos şi cei doi bărbaţi s-au îmbrăţişat strâns.

Jarvi l-a ridicat pe Coleman, cel mai mare, de la pământ, apoi l-a aşezat la loc. „Mă bucur să te văd, frate”.

„Şi eu mă bucur să te văd”.

Jarvi a făcut semn spre selecţia de bărci din port. „Ai nevoie de un mic mijloc de transport?”

„Da, dacă poţi să-mi dai una”.

„Orice pentru un amic. Am lămurit deja cu căpitanul portului. E o broască bătrână şi încrâncenată. A spus că atâta timp cât merge la un SEAL, e în regulă”. Un zâmbet larg a apărut pe faţa lui Jarvi. Coleman a încercat să îi întoarcă zâmbetul, dar nu a reuşit. Jarvi a sesizat neliniştea vechiului său prieten şi a întrebat: „Ce s-a întâmplat?”

„Nimic, doar nişte treburi de care trebuie să mă ocup”.

Jarvi a trecut de la jovialitate la lipsă de bun simţ într-o secundă. „Ai nevoie de ajutor?”

Coleman a clătinat din cap. „Nu, dar mulţumesc. Mă descurc de unul singur de data asta”.

Jarvi şi-a arătat nemulţumirea cu o sprânceană încruntată. SEAL-urilor nu le plăcea să audă alţi SEAL-uri folosind cuvântul solo. Erau antrenaţi şi condiţionaţi să facă totul în perechi şi echipe. Conceptul de solo le era străin. „Scott, dacă spui cuvântul, mă bag şi eu”.

„Mulţumesc, Sam, dar asta e ceva ce trebuie să fac singur”. Coleman i-a dat o palmă pe umăr lui Jarvi. „Voi fi în regulă”.

Jarvi a dat solemn din cap. „Nu te voi face să aştepţi. Urmează-mă”. Aplecându-se, Jarvi a ridicat cufărul greu. „La naiba, ce naiba ai în chestia asta?”

„Unelte”. Coleman a zâmbit.

„Nu vreau să ştiu, nu-i aşa?”

„Nu”.

Jarvi a condus drumul pe unul dintre docuri. „Am alimentat cu gaz un Whaler de douăzeci şi opt de picioare. Are un outboard de o sută cincizeci de cai putere pe ea şi este încărcată cu toate prostiile noi de navigaţie”. Jarvi a fluturat o mână în aer. „Sistem de poziţionare globală, detector de adâncime, tot ce trebuie. Rahaţii ăştia mici de pe aici nu-şi pot găsi fundul fără un computer şi un satelit”.

Coleman a sărit în Whaler şi a luat portbagajul de la Jarvi. A amorsat motorul şi a pornit motorul. Jarvi a dezlegat parâmele de la prova şi de la pupa şi a împins cu piciorul prova departe de doc. „Dacă o strici, o cumperi”.

„O s-o aduc înapoi întreagă”. Coleman a băgat barca în viteză şi a început să se îndepărteze. Peste umăr a spus: „Hei, Sam, dacă FBI-ul vine să mă caute, spune-le că nu m-ai văzut niciodată”.

„Cum spui tu, frate”. Jarvi l-a salutat scurt pe vechiul său prieten.

Coleman s-a aşezat în spatele micii console centrale a Whalerului şi a împins acceleraţia până la stopuri. Vâjâitul motorului exterior s-a potrivit cu creşterea vitezei. Mica ambarcaţiune albă a ridicat un şuvoi spumos în timp ce ieşea cu viteză din port şi se îndrepta spre vastul Chesapeake.

Când Coleman a trecut de Greenbury Point, s-a îndreptat spre sud-est peste canal. Pe apă era o uşoară agitaţie, dar pe măsură ce vântul se liniştea, golful urma să devină mai lin. După ce a ajuns de cealaltă parte a canalului, l-a sunat pe Stansfield şi i-

a comunicat locaţia finală a locului de întâlnire. Coleman alesese un mic banc de nisip chiar în afara canalului, care apărea în timpul mareei joase. A tras acceleraţia înapoi în timp ce se apropia de cocoaşa de nisip. Bancul de nisip era încoronat în mijloc şi, în punctul cel mai lat, avea un diametru de 15 metri. Fâşia mergea de la nord la sud, odată cu curentul din canal. A adus Whalerul la capătul nordic şi a eşuat. Coleman cunoştea Chesapeake atât de bine pe cât se putea aştepta pentru o întindere de apă atât de mare şi de bine conturată. Când conducea echipa SEAL 6, petrecuse nenumărate ore de antrenament în golf şi în jurul acestuia, în orice condiţii meteorologice posibile, atât ziua cât şi noaptea.

Coleman a deschis portbagajul metalic şi a luat o lanternă şi o cagulă tactică neagră. A studiat cagula pentru o clipă şi a decis că, din motive teatrale, aceasta va fi necesară. Şi-a tras cagula pe cap şi a ajustat-o astfel încât o fantă de un centimetru să se afle în jurul ochilor. Apoi şi-a luat Glockul de 9 mm şi a băgat pistolul în spatele pantalonilor.

S-a sprijinit de consola centrală din fibră de

sticlă şi a aşteptat. Câteva minute mai târziu a auzit sunetul familiar al unui elicopter care îşi croia drum prin aer. La scurt timp după aceea, i-a văzut luminile de funcţionare care clipeau. Coleman a aprins lanterna şi a îndreptat-o în direcţia elicopterului. A fluturat-o de câteva ori înainte şi înapoi, apoi a îndreptat lumina spre creasta bancului de nisip.

Elicopterul a făcut o buclă spre sud şi a aterizat fără ajutorul proiectorului său puternic. Nisipul a fost biciuit în aer în timp ce rotoarele învârtindu-se deplasau aerul de dedesubt. Coleman şi-a protejat ochii, dar nu s-a întors cu spatele. Trenul de aterizare retractabil s-a întins în poziţia de blocare şi a aterizat uşor pe nisip. Vâjâitul motoarelor cu turbină a încetinit imediat şi odată cu el şi viteza paletelor.

Furia nisipului zburător s-a stins, iar noaptea calmă şi liniştită s-a întors. Coleman a ieşit din barcă, iar piciorul său s-a stropit în câţiva centimetri de apă. A rămas lângă barcă şi a privit cu atenţie elicopterul. Din punctul său de observaţie, singura persoană pe care o putea vedea era pilotul. Una dintre uşile

laterale s-a deschis şi trei bărbaţi au coborât pe bancul de nisip. Coleman i-a recunoscut pe toţi. Băgându-şi lanterna într-unul din buzunare, a înaintat în întâmpinarea lor. Cizmele lui s-au scufundat în apă în primii paşi până când a ajuns pe partea mai uscată a micii insule.

Cei patru bărbaţi s-au oprit la câţiva paşi unul de celălalt. Nance stătea în mijloc, iar O'Rourke şi Stansfield stăteau de o parte şi de alta. Coleman s-a uitat la faţa zdrobită a prietenului său şi a spus: „Michael, îmi cer scuze că te-am implicat în asta". Fostul SEAL a ezitat înainte de a trece la următoarea parte a planului său. Era un pariu, dar dacă evaluase corect caracterul lui Stansfield, unul care ar fi trebuit să funcţioneze.

Coleman şi-a scos gluga neagră şi s-a adresat directorului Stansfield. „Domnule, eu sunt Scott Coleman, membru al Marinei Statelor Unite, în retragere. Congresmanul O'Rourke nu a ştiut nimic despre ceea ce se întâmpla până în această dimineaţă. Asasinatele politice recente au fost comise de mine şi de o reţea de oameni care vor

rămâne necunoscuţi. Congresmanul O'Rourke a fost adus aici după ce oamenii mei l-au interogat pe domnul Higgins şi au aflat că el şi idiotul ăsta de aici – Coleman a arătat spre Nance – au fost în spatele uciderii senatorului Olson şi a congresmanului Turnquist.

„Congresmanul O'Rourke a fost un prieten apropiat al fratelui meu decedat. Aveam nevoie de cineva în care să avem încredere, aşa că l-am contactat pe Michael în această dimineaţă şi i-am dat mărturisirea lui Arthur, împreună cu o listă cu cererile noastre. Nu am reuşit să prevăd posibilitatea ca domnul Nance să încerce ceva atât de disperat". Coleman s-a uitat de la Stansfield la O'Rourke. „Michael, nu pot să-mi cer scuze îndeajuns de mult pentru că te-am târât în asta". Michael a rămas în tăcere, complet uimit că Coleman îi dezvăluise identitatea.

Coleman s-a oprit o clipă şi apoi l-a privit pe Nance. Printre dinţii strânşi, a întrebat: „Nu puteai să pleci, nu-i aşa?"

Nance şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. „Domnule Coleman, problema securităţii naţionale a Americii este responsabilitatea mea şi o responsabilitate pe care am luat-o întotdeauna foarte în serios. Atunci când cineva îl şantajează pe preşedinte, ameninţă securitatea naţională a acestei ţări. Chiar vă aşteptaţi să nu fac nimic?”

Coleman s-a încruntat. „Staţi puţin. Cred că ai omis ceva. Cum se încadrează uciderea senatorului Olson şi a congresmanului Turnquist în idealista şi nobila ta protecţie a securităţii naţionale a Americii?”

„Privind retrospectiv, poate că nu a fost cea mai bună decizie, dar am simţit că trebuie să facem ceva pentru a vă încetini. Acţiunile voastre au fost foarte destabilizatoare pentru sistemul nostru politic şi...”

Coleman l-a întrerupt: „În retrospectivă?

Sunteţi atât de plin de rahat. Nu mă insulta cu balivernele tale. Nu i-ai ucis pe Olson şi Turnquist pentru a proteja securitatea naţională a Americii. I-ai omorât pentru interesele tale perverse şi egoiste”.

Nance a ridicat din umeri. „Şi nu i-aţi ucis pe senatorul Fitzgerald şi pe ceilalţi pentru propriile interese egoiste?”

Coleman a făcut un pas înapoi şi şi-a încrucişat braţele. A studiat pentru o clipă reptila din faţa lui. „I-am omorât pe ceilalţi oameni pentru că erau un exemplu grăitor a ceea ce este în neregulă cu sistemul nostru politic. An după an, au promis că vor face ceea ce trebuie, dar, în cele din urmă, tot ceea ce i-a preocupat a fost să câştige şi să se menţină la putere. Ei duceau ţara asta la pierzanie. Erau, în limbajul dumneavoastră, „o ameninţare directă la adresa securităţii naţionale a acestei ţări”.

Coleman a ezitat pentru o secundă. „În cea mai mare parte a vieţii mele de adult am zburat pe toată planeta asta blestemată omorând oameni care reprezentau o ameninţare la adresa securităţii noastre naţionale. În cele din urmă mi-am dat seama că ticăloşii ca tine” Coleman a întins mâna şi şi-a înfipt degetul în sternul lui Nance – „şi toţi prietenii tăi politici egocentrici făceau mai mult rău Americii decât oricare dintre teroriştii şi dictatorii pe care m-ai trimis să-i ucid. Politicieni ca Fitzgerald şi Basset îşi petreceau tot timpul divizându-ne ţara. Au ridicat dreapta împotriva stângii, bogaţii împotriva săracilor, şi nu credeau nici jumătate din ceea ce spuneau”. Coleman şi-a înfipt degetul un pic mai tare de data asta. „Mi-am pus fundul la bătaie pentru ticăloşi ca tine. Mi-am văzut oamenii mei ucişi pentru că oameni ca Fitzgerald nu au ştiut să-şi ţină gura. Tu stai la Casa Albă şi totul e un mare joc nenorocit. Decizi că vrei să omori pe cineva, ridici telefonul, dai un telefon şi 24 de ore mai târziu persoana respectivă e moartă. Aţi fost vreodată pe teren? Aţi ucis vreodată pe cineva? Aţi văzut vreodată opt dintre cei mai apropiaţi prieteni ai voştri zburaţi din cer pentru că un senator beţiv nu ştie să-şi ţină gura?”. Coleman se holba la Nance şi aştepta un răspuns pe care ştia că nu-l va primi niciodată. „Bineînţeles că nu ai făcut-o. Ai umblat toată viaţa ta cu o lingură de argint băgată în fund! Dă-mi un motiv bun pentru care să nu-ţi zbor creierii!”

Nance a făcut o jumătate de pas înapoi şi şi-a ţinut bărbia sus. „Îmi dau seama când sunt bătut. Voi fi de acord cu cererile tale şi mă voi retrage în linişte din viaţa publică”.

Coleman a luat-o în derâdere: „Crezi că am încredere în tine?”

„Domnule Coleman, vă înţeleg animozitatea faţă de oameni ca mine şi directorul Stansfield. Nu sunt de acord cu ea, dar o înţeleg”.

„Aşteptaţi o clipă”. Coleman a ridicat mâna. „Lasă-l în pace. Tu singur ai creat această încurcătură, acum e timpul să stai singur şi să plăteşti pentru asta”.

Nance a continuat pe tonul său încrezător: „După cum spuneam, nu mă aştept să vă placă ceea ce fac, dar cu toate acestea, am servit bine ţara noastră. Mi-am făcut partea mea echitabilă de greşeli de-a lungul anilor, dar au fost greşeli cinstite. Cred că merit şansa de a mă pensiona şi de a-mi trăi restul vieţii în pace”.

„Ca şi Arthur. Îţi cunosc genul, nu poţi sta pe margine. Vei continua să te amesteci. Vei încerca să afli cine mai face parte din grupul meu şi, dacă vei avea ocazia, mă vei ucide fără ezitare”.

Nance a rămas distantă. „Ţara asta are nevoie de oameni ca mine, fie că vă place sau nu. Îmi pare rău că nu eşti de acord cu mine, dar aşa stau lucrurile şi aşa vor sta mereu. Îţi dau cuvântul meu că mă voi retrage din tot ceea ce se întâmplă”.

„Aroganţa ta este suficientă pentru a mă face

să vreau să te omor!” Coleman a pus mâna pe pistol şi l-a scos. „În primul rând, meriţi să mori, iar în al doilea rând, nu am încredere în tine nici cât te-aş putea lovi cu piciorul”. Coleman şi-a întins braţul.

Nance a privit fix pe ţeava armei şi s-a uitat la Stansfield. „Thomas, o să-ţi fie foarte greu să explici moartea mea”.

Coleman şi-a luat ochii de pe Nance şi s-a uitat la directorul CIA. Stansfield i-a răspuns: „Dacă ai putea să-l omori în acelaşi mod în care l-ai ucis pe senatorul Fitzgerald, ar fi mult mai uşor”.

A fost nevoie de o secundă pentru ca comentariul să fie înregistrat, apoi Coleman a răspuns: „Cu plăcere”. Fostul SEAL a pus arma la loc în pantaloni şi a făcut un pas spre Nance. Nance s-a întors să încerce să fugă, dar O’Rourke a întins mâna şi l-a apucat de spatele gulerului cămăşii. Ca pe o

păpuşă de cârpe, O'Rourke l-a învârtit pe Nance şi i l-a prezentat lui Coleman.

Comportamentul rece al lui Nance dispăruse pentru prima dată. Cu o voce rugătoare şi o faţă panicată, a strigat: „Thomas, nu vei scăpa niciodată cu asta! Nu poţi face asta, Thomas!"

Coleman i-a aplicat un pumn rapid lui Nance în plexul solar, punând capăt oricărei alte conversaţii. Consilierul pe probleme de securitate naţională s-a încovoiat instantaneu şi a gâfâit după aer. Coleman l-a apucat pe Nance de păr şi l-a tras în jos şi în nisip. Ucigaşul musculos s-a lăsat în jos cu toată greutatea sa, trimiţându-şi genunchiul în centrul coloanei vertebrale a lui Nance. Mâinile sale au ajuns la partea inferioară a bărbiei şi, într-o izbucnire rapidă de forţă, a tras în sus şi apoi i-a răsucit capul lui Nance într-o parte. O pocnitură puternică a spart noaptea liniştită şi a răsunat în apă. Coleman şi-a ţinut strânsoarea câteva clipe, apoi a lăsat capul fără viaţă să cadă pe nisipul umed.

45

DIMINEAŢATA DE DUMINICĂ AJUNSE ŞI SOARELE se întrezărea printre nori. Limuzina şi cele două maşini de pază ale sale au intrat în parcarea subterană VIP de la Aeroportul Naţional din Washington şi s-au oprit într-un rând de locuri libere rezervate senatorilor şi congresmenilor. Trei bărbaţi au coborât din ultima maşină şi s-au îndreptat spre terminal. Doi dintre ei purtau serviete mari.

Irene Kennedy a făcut o pauză şi a privit în jos la dosarul care îi stătea în poală. Stătuse toată seara să cerceteze relaţia dintre congresmanul Michael O'Rourke şi Scott Coleman. Skip McMahon, directorul McMahon, directorul Roach şi directorul Stansfield o ascultau cu atenţie în timp ce ea îşi încheia informarea.

„Totul pare să se verifice". Kennedy a bătut cu pixul în dosarul ei. „Singurul lucru care mă deranjează este dacă Coleman ştia sau nu că senatorul Fitzgerald a fost cel care a aruncat în aer Operaţiunea Snatch Back. În afară de oamenii de contraspionaj de la Birou şi de câţiva aleşi de la Langley, lista de persoane este foarte scurtă. În fruntea acestei liste scurte se află, sau ar trebui să spun că a fost, senatorul Olson. În momentul în care toate acestea au avut loc, congresmanul O'Rourke făcea tranziţia de la personalul lui Olson şi se pregătea să înceapă primul său an ca reprezentant. Dacă Coleman ar fi descoperit cine i-a divulgat misiunea şi a cauzat moartea oamenilor săi, asta ar explica motivul său. Dacă ar trebui să ghicesc, aş paria că congresmanul O'Rourke a fost cel care i-a spus despre Fitzgerald".

„Avem vreo dovadă?”, a întrebat Roach.

Kennedy a clătinat din cap. „Doar o presupunere”.

„Deci, ce facem de aici încolo?” a întrebat Roach.

„Ne asigurăm că nimic din toate astea nu va fi făcut public”. Stansfield se uită la Skip. „O să vreau să-l interoghez pe Coleman. Pentru a face asta va trebui să aranjăm ca echipa ta de supraveghere să-l piardă pentru o zi sau două”.

„Nu ar trebui să fie o problemă. Ne-a zdruncinat deja o dată”.

S-a auzit o bătaie pe geamul limuzinei şi Stansfield l-a coborât pe jumătate. Una dintre gărzile sale de corp s-a aplecat în faţă şi a spus: „Domnule, turnul reţine zborul. Congresmanul şi Scarlatti aşteaptă la poartă, iar noi am securizat şi am măturat camera”.

„Mulţumesc, Alex”. Stansfield a ridicat geamul. „Irene şi Skip, vă rog să-i însoţiţi pe congresmanul O'Rourke şi pe doamna Scarlatti în cameră. Brian şi cu mine ne vom întâlni acolo”. Toţi patru au coborât din maşină, iar Kennedy şi McMahon au intrat primii în terminal.

În timp ce se apropiau de poartă, Skip i-a văzut pe O'Rourke şi Scarlatti stând unul lângă altul şi aşteptând zborul. McMahon a făcut un pas înainte şi le-a întins mâna. „Bună dimineaţa, domnule deputat O'Rourke”.

Michael şi-a închis ziarul şi s-a ridicat în picioare. Întinzând mâna, a apucat-o pe cea a lui McMahon. „Bună dimineaţa”.

McMahon s-a întors şi i-a făcut semn lui Irene. „Ţi-l aminteşti pe doctorul Kennedy de ieri?”

„Bineînţeles”. Michael şi Irene şi-au strâns mâna, apoi Michael s-a întors spre Liz. „Dragă, aş vrea să ţi-i prezint pe agentul special McMahon de la FBI şi pe doctorul Kennedy de la…”

Kennedy a zâmbit şi i-a oferit mâna lui Liz. „De la CIA. Mă bucur să vă cunosc”.

McMahon a studiat nasul lui Michael şi a tresărit. „Îmi pare rău să aud despre…” McMahon şi-

a bătut propriul nas. „Arată destul de rău”.

„Atâta timp cât nu-l ating, e în regulă”.

McMahon a dat din cap şi, după o scurtă tăcere, a spus: „Directorul Stansfield şi directorul Roach ar dori să vorbească cu amândoi câteva minute”.

Michael s-a uitat la ceas şi a răspuns: „Chiar nu avem timp acum, zborul nostru ar trebui să plece din clipă în clipă”.

„Nu vă faceţi griji”, a spus McMahon. „Nu va pleca fără tine. Directorul Roach a rugat turnul de control să îl reţină pentru o vreme”.

Michael s-a uitat inconfortabil la Liz şi apoi a spus: „În regulă. Să mergem”.

McMahon şi Kennedy au mers de fiecare parte a lui Michael şi Liz în timp ce îi conduceau spre un salon discret care era rezervat congresmenilor şi senatorilor. Bodyguardul de la uşă s-a dat la o parte şi i-a lăsat să intre. Roach şi Stansfield stăteau într-un colţ al încăperii fără ferestre, cu o măsuţă de cafea mică în faţa lor. În mijlocul mesei se afla o unitate mobilă de bruiaj. Dacă cineva ar fi încercat să tragă cu urechea la conversaţia lor, singurul lucru pe care l-ar fi recepţionat ar fi fost statică.

Cei doi directori s-au ridicat pentru a-i saluta pe Michael şi Liz. Michael le-a prezentat-o pe Liz celor doi directori, apoi toată lumea a luat loc.

Roach a spus: „Îmi cer scuze că vă reţin zborul, dar sunt câteva lucruri pe care trebuie să le

discutăm”.

„Având în vedere circumstanţele, înţeleg”, a răspuns O’Rourke.

„Bine”. Roach a dat din cap şi apoi s-a uitat la Stansfield. „Thomas, de ce nu te ocupi tu de aici?”

Stansfield şi-a încrucişat picioarele şi a întrebat: „Domnule congresman O’Rourke, câtor persoane le-aţi povestit evenimentele din ultimele zile?”

Michael s-a gândit o clipă şi a răspuns: „Fratelui meu Tim, bunicului meu şi lui Liz”.

„Asta e tot?” Stansfield l-a studiat pe congresman în timp ce O'Rourke dădea din cap că da. Stansfield dorea să fie foarte amănunţit în această privinţă, aşa că a reformulat întrebarea. „Acele trei persoane pe care le-aţi menţionat sunt singurele cu care aţi discutat această chestiune?”

Michael s-a uitat în ochii întunecaţi ai lui Stansfield şi a răspuns din nou la întrebare. „Da”.

Stansfield şi-a încrucişat mâinile sub bărbie şi a întrebat: „Putem avea încredere în fratele tău şi în bunicul tău că nu vor spune nimic despre asta?”

„Ei înţeleg cât de gravă este situaţia”.

Stansfield şi-a îndreptat atenţia spre Liz.

„Doamnă Scarlatti, aţi spus cuiva despre ce s-a întâmplat aseară?”

Liz s-a aşezat în poziţie verticală. „Nu”.

„Aveţi de gând să spuneţi cuiva despre ce s-a întâmplat?”

„Nu”.

Stansfield a răspuns cu o privire îndoielnică.

„Domnule”, a replicat Liz, „nu am nicio dorinţă

de a-l vedea pe Michael târât în lumina reflectoarelor din această cauză şi, în ciuda reticenţelor mele de a nu face publică această poveste, recunosc că probabil ar face mai mult rău decât bine. Atâta timp cât ne lăsaţi în pace, voi păstra tăcerea în legătură cu toată această afacere".

Stansfield i-a studiat pe Michael şi Liz timp de un minut, apoi a spus: „Vă cred pe cuvânt". Stansfield a întins mâna şi Michael a strâns-o primul, urmat de Liz. „Când vă întoarceţi de la înmormântare, aş vrea să vorbesc cu amândoi, cu bunicul şi cu fratele vostru".

„Asta nu ar trebui să fie o problemă", a răspuns Michael.

„Bine". Stansfield a ezitat o secundă. „Aş vrea să vorbesc şi cu comandantul Coleman".

„Sunt sigur că ar fi mai mult decât dispus să fie de acord cu asta. Când mă întorc din Minnesota, voi aranja asta”.

„Mulţumesc”.

Kennedy s-a aşezat în faţă. „Domnule congresman, am o întrebare. Sunteţi familiarizat cu o misiune secretă cu numele de cod Operaţiunea Snatch Back?”

Michael nu a răspuns la întrebare. S-a uitat la celelalte patru persoane, una câte una, şi a încercat să se decidă care ar fi cea mai bună cale de abordare.

Stansfield a spart gheaţa. „Trebuie să ştim din motive de securitate şi nimic altceva. Există anumite

operaţiuni de contraspionaj care au pornit de la Snatch Back".

Michael simţea cum i se umezesc palmele. „Am ştiut despre Operaţiunea Snatch Back... după ce s-a întâmplat asta".

„Aţi aflat de la senatorul Olson?", a întrebat Kennedy.

„Da".

Kennedy a dat din cap, a lăsat tensiunea să crească timp de câteva secunde, apoi a întrebat: „Ştiai că senatorul Fitzgerald a fost cel care a dezvăluit misiunea?"

Michael a dat din cap.

Kennedy şi-a privit şeful şi apoi s-a aplecat în faţă. „I-aţi transmis această informaţie comandantului Coleman?”

Michael s-a uitat la pământ pentru o secundă, apoi, cu încredere, l-a privit pe Kennedy în ochi. „Da, am făcut-o”.

Camera a fost complet tăcută timp de zece secunde întregi, în timp ce toată lumea se gândea la evenimentele care fuseseră puse în mişcare din cauza unei misiuni scurse care avusese loc cu aproape un an înainte. Nimeni nu avea nevoie să-l întrebe pe Michael de ce îi spusese lui Coleman. Îi citiseră dosarul şi ştiau că era puşcaş marin. Soldaţii nu erau singurii oameni care nutreau animozitate faţă de politicieni – şi spionii şi ofiţerii de poliţie o făceau.

Stansfield a spus: „Mulţumesc pentru onestitate”.

Liz s-a întors spre Roach şi l-a întrebat: „Ce se va întâmpla cu Garret?”

Directorul FBI şi-a încrucişat picioarele. „Va dispărea din viaţa publică, iar noi îl vom supraveghea foarte atent”.

„Dar preşedintele?”

Amândoi directorii au ridicat din umeri, apoi Stansfield a spus: „Acesta este unul dintre lucrurile despre care aş vrea să vorbesc cu comandantul Coleman”.

Michael s-a întrebat ce fel de pârghie vor putea Stansfield şi Coleman să exercite asupra preşedintelui. Michael s-a uitat la cei patru oameni care stăteau în jurul lui şi apoi la Liz. „Dacă astea sunt toate întrebările pe care le aveţi, probabil că ar trebui să plecăm”. Nimeni nu a spus nimic, aşa că Michael şi Liz s-au ridicat.

Ceilalţi patru participanţi s-au ridicat în picioare, iar Kennedy a spus: „Domnule deputat O'Rourke, mai am o ultimă întrebare”. Kennedy şi-a strâns poşeta. „Aveaţi idee, când a început toată povestea asta, că comandantul Coleman era implicat?”

„Aveam bănuielile mele”. Michael a apucat-o pe Liz de braţ. „Dacă asta e tot, ar trebui să plecăm”.

Directorul Stansfield a dat din cap şi a spus: „Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Sunaţi-mă

când vă întoarceţi în oraş”.

Michael şi Liz au ieşit din cameră. În timp ce mergeau prin terminalul aglomerat, el s-a simţit în largul lui pentru prima dată după săptămâni. Lucrurile puteau, în sfârşit, să revină la normal. Pe măsură ce se apropiau de zona porţilor de îmbarcare, au observat un grup de oameni care se uitau fix la un televizor.

Liz a deschis drumul spre televizor, iar când s-au oprit, Michael şi-a pus mâinile pe umerii ei. Cuvintele „Ştiri de ultimă oră” au apărut în galben în partea de jos a ecranului. Un reporter de la CNN se afla în faţa Spitalului Naval din Bethesda şi transmitea un reportaj în direct. „Administratorii spitalului şi oficialii Casei Albe tocmai au anunţat că Mike Nance, consilierul pentru securitate naţională, a fost ucis în această dimineaţă când a fost aruncat de pe un cal la ferma sa rurală din Maryland. El a fost transportat de urgenţă la unitatea de traume de aici, de la Bethesda, şi a fost declarat mort la sosire, în jurul orei 11: 30. Cauza neoficială a decesului a fost catalogată ca fiind o fractură de gât. Acestea sunt

toate detaliile pe care le avem pentru moment. Din nou, consilierul pentru securitate naţională Mike Nance…"

În timp ce reporterul continua să vorbească, Liz s-a uitat la Michael şi a clătinat din cap. „Nu pot să cred asta. Cum au falsificat…"

Michael şi-a pus degetul pe buzele lui Liz şi a îndepărtat-o de grup. A condus-o înapoi spre poartă şi s-a uitat peste umăr la oamenii care se uitau cu atenţie la televizor. O'Rourke i-a sărutat vârful capului şi a spus: „Nu uita, nu ştim nimic".

Dragă cititorule.

Sunt atât de încântată să vă prezint următoarea etapă a istoricei cariere a lui Mitch Rapp ca agent de elită al CIA. Rapp a luat cu asalt lumea thrillerului pentru prima dată în 1999, după romanul de debut al lui Vince Flynn, Term Limits. Acesta a fost începutul unei serii de bestselleruri de pe locul 1 în New York Times, care a ajuns la treisprezece cărţi. Pentru cititorii de thrillere de pretutindeni, Vince Flynn şi eroul său de neuitat au fost sinonimi pentru cea mai bună acţiune, cea mai bună cercetare de fond, cele mai bune scene care te lasă cu gura căscată şi cele mai bune isprăvi patriotice tipărite oriunde. Când Vince s-a stins din viaţă în 2013, tristeţea noastră la moartea sa a fost sporită de faptul că ştiam că nu va putea niciodată să termine povestea lui Mitch Rapp. Cu siguranţă, părea o sarcină imposibilă să găsim pe cineva care să o continue în locul lui. Toate acestea s-au schimbat, însă, atunci când Kyle Mills a intrat în scenă. Un romancier extrem de talentat în sine, era, de asemenea, o cunoştinţă a lui Vince şi un admirator de lungă durată al operei sale. De când a semnat pentru a continua seria, Kyle s-a cufundat în lumea de suspans a lui Vince. În acest moment se poate spune cu siguranţă că nimeni nu-l cunoaşte mai bine pe Mitch Rapp, iar el o dovedeşte cu Supravieţuitorul.

Această călătorie palpitantă este un tribut adus moştenirii lui Vince şi este o onoare să v-o prezentăm acum.

Vă mulţumim că aţi citit!

Toate cele bune.

Emily Bestler

Vicepreşedinte senior, redactor-şef

Emily Bestler Books, o divizie a Atria Books la

Simon & Schuster

Emily Bestler Books/Atria

Prezentăm cu mândrie

Autorul nr. 1 al New York Timesbestseller Vince Flynn şi Mitch Rapp.

„Un Rambo perfect adaptat la războiul împotriva terorismului” (The Washington Times) în

SUPRAVIEŢUITORUL

Un thriller

Scris de

Kyle Mills

Întoarceţi pagina pentru o avanpremieră a romanului The Survivor…

PRELUARE

ISTANBUL

TURCIA

SCOTT Coleman s-a întors de la monitorul color şi a aruncat o privire spre dreapta. Furgoneta de panotaj părea aproape o jucărie după standardele americane, abia dacă era suficient de mare pentru a încăpea el şi echipamentul său de supraveghere în spate. Şi mai strâmt era scaunul din faţă, unde era înghesuită la volan silueta lui Joe Maslick, care cântărea 220 de kilograme. Picăturile de ploaie se adunau pe parbriz, estompând casele înşiruite vechi

şi o stradă suficient de îngustă încât trecerea necesita să aibă două roţi pe trotuar.

După zile întregi în mişcare într-un oraş în care buna etichetă la volan însemna să acroşeze mai puţin de trei persoane pe săptămână, se resemnaseră cu imposibilitatea de a rămâne cu o ţintă pietonală. De atunci, săriseră din parcare ilegală în parcare ilegală, încercând să maximizeze puterea semnalului camerei de supraveghere. O performanţă deloc mică într-un oraş construit aproape în întregime din piatră.

„Ce mai faci acolo sus, Joe?”

„Bine”.

Era o minciună, desigur. Dar era minciuna aşteptată.

De fapt, fostul soldat Delta fusese recent împuşcat într-o ambuscadă la Kabul care lăsase o mulţime de poliţişti afghani morţi, îl pusese pe Mitch Rapp mult prea aproape de o explozie provocată de el însuşi şi îl forţase la o alianţă agonizantă cu Louis Gould, asasinul care îi omorâse familia lui Rapp.

Maslick ar fi trebuit să fie acasă, făcându-şi recuperare la umăr, dar insistase să fie inclus în această operaţiune. Aducerea lui cu noi a fost o decizie dificilă. Medicii erau îngrijoraţi de leziuni nervoase permanente, dar uneori era mai bine să se întoarcă în şa cât mai repede posibil. Înainte ca îndoiala să se strecoare în el.

„Mă bucur să aud că te simţi atât de bine. În acest moment, alimentarea noastră pare solidă, ne

deplasăm spre nord pe o stradă destul de deschisă. Ar trebui să putem rămâne aici pentru o vreme, dar fiţi gata de mişcare”.

„Bine”.

Răspunsurile de un singur cuvânt ale lui Maslick nu aveau nimic de-a face cu ceea ce trebuie să fi fost durerea considerabilă din braţul său. Întotdeauna se împotrivise să înşire mai mult de două sau trei la un loc, cu excepţia cazului în care era absolut necesar.

Coleman şi-a îndreptat din nou atenţia spre ecranul fixat pe partea laterală a dubei. Imaginea se legăna sălbatic în timp ce poşeta în care era ascunsă camera se legăna din mâna proprietarului ei. Sky. O pisică sălbatică zăbovind pe un tomberon. Gleznele groase care debordau de o pereche de pantofi sensibili.

Picioarele şi pantofii Hush Puppies îi aparţineau lui Bebe Kincaid, o femeie grăsuţă, cu părul cărunt, care era cea mai puţin probabilă angajată a companiei sale, SEAL Demolition and Salvage. Îşi petrecuse viaţa de adult ca expertă în supraveghere a FBI-ului pe baza a doua daruri naturale considerabile. Trăsăturile ei fade, figura fără formă şi mersul uşor aplecat o făceau la fel de anonimă ca un hidrant de incendiu. Dar, mai important, avea o memorie fotografică.

Era o etichetă care era adesea aruncată pentru a descrie oameni care nu uitau mare lucru, dar Bebe era o raritate reală. De fapt, memoria ei impecabilă fusese cea care o făcuse să fie pensionată anticipat de către psihologii FBI-ului. Cu cât îmbătrânea, cu atât se chinuia mai mult să facă diferenţa între lucrurile care se întâmplaseră ieri şi cele care se întâmplaseră cu ani – chiar şi cu zeci de ani în urmă. Pentru ea, toate amintirile erau la fel de vii. Poate că nu mai avea stofă de membru al Biroului, dar Mitch Rapp îi vorbise la telefon înainte ca ea să termine de făcut curat în birou.

Coleman trebuia să recunoască faptul că fusese puţin iritat când o femeie care îi amintea de mama sa se prezentase la uşa banală a companiei sale pentru a-i mulţumi nu numai pentru slujbă, ci şi pentru beneficiile generoase de sănătate mintală. Ca de obicei, însă, Rapp avusese dreptate. Bebe valora greutatea ei considerabilă în aur.

Coleman a aruncat o privire la un al doilea ecran care afişa o imagine din satelit a Istanbulului cu un singur punct albastru reprezentând poziţia lui Bebe. Acesta a luat brusc la stânga brusc şi a început să coboare un set de scări spre malul mării. „Bine, Joe. A virat spre est şi o vom pierde. Putem să ne apropiem?”

„Bătrâna doamnă se descurcă”, a spus Maslick, cu un respect resemnat care se auzea sub iritarea lui de a trebui să se bălăcească din nou în traficul din oraş.

Coleman a zâmbit în timp ce se îndepărtau de bordură. Oamenii lui erau cu toţii foşti membri ai forţelor speciale, în principal SEAL, Delta şi puşcaşi marini de recunoaştere. Cu setul potrivit de furtunuri de sprijin, însă, era posibil ca Bebe să îi poată duce pe toţi la pământ.

Şi-a lipit un picior de aparatura electronică de ultimă generaţie pentru a le împiedica să se deplaseze în timp ce duba urca cu greu un deal acoperit de ploaie. Pe monitorul principal, camera lui Bebe a măturat pentru scurt timp pe omul pe care îl urmăreau. Nu era cine știe ce să se uite la el. Un metru optzeci și cinci, o ușoară înclinaţie asiatică a trăsăturilor sale şi un costum mediocru tras la ochi împotriva ploii. În realitate, însă, Vasili Jutov a fost cea mai importantă cârtiţă a CIA în cadrul Serviciului de Informaţii Externe al Rusiei. Cu numele de cod Sitting Bull, acesta se număra printre cele mai clandestine şi mai greu de obţinut active ale Agenţiei.

Problema era că nimeni nu era sigur că identitatea sa mai era încă secretă. Mai rău, nu doar acoperirea sa era posibil să fi fost compromisă. Era

vorba de acoperirea practic a fiecărui agent CIA recrutat în ultimul sfert de secol. Echipe precum cea a lui Coleman fuseseră desfăşurate pe tot globul – răspândite mult prea puţin pentru a putea face mai mult decât să facă presupuneri cu privire la cine ar putea fi vizat.

Şi totul s-a întâmplat din cauza unui singur om: regretatul Joseph „Rick” Rickman.

Rickman fusese staţionat în Jalalabad în ultimii opt ani şi condusese în mare parte partea CIA din războiul din Afghanistan. Se zicea că avea un IQ puţin peste două sute şi, pe baza interacţiunilor lui Coleman cu omul, acesta nu avea niciun motiv să conteste această cifră.

Cea mai bună parte a unui miliard de dolari trecuse prin mâinile lui Rickman de-a lungul anilor, finanţând achiziţii de arme, mite către politicienii

locali şi Dumnezeu mai ştia ce altceva. Rick avea relaţii cu aproape toţi actorii din ţară şi avea o abilitate extraordinară de a urmări forţele complexe care sfâşiau regiunea. Dacă era întrebat despre efectul economic al comerţului cu heroină asupra insurgenţei, putea ţine o prelegere ca un doctor la Harvard. În schimb, dacă era întrebat despre o dispută familială minoră între două sate de munte de care nimeni nu auzise vreodată, vorbea cu aceeaşi autoritate. Singura persoană din Agenţie care putea măcar spera să ţină pasul cu ceea ce se întâmpla în capul acelui om era Irene Kennedy, iar ea avea prea multe alte lucruri pe cap ca să încerce.

Din nefericire, castelul de cărţi de joc pe care Rickman îl construise s-a prăbuşit cu totul în luna precedentă, când şi-a pierdut complet minţile. Nimeni nu ştia dacă a fost din cauza presiunii serviciului, a problemelor de familie sau doar a haosului şi a lipsei de speranţă din Afghanistan. Ceea ce se ştia, însă, era că Rickman pusese la cale un complot cu Akhtar Durrani, generalul adjunct al ÎŞI din Pakistan, pentru a trăda CIA şi oamenii cu care Rickman luptase în întreaga sa carieră.

Rickman îşi ucisese gărzile de corp şi îşi înscenase propria răpire, mergând până la a publica o înregistrare video sfâşietoare în care era torturat de doi bărbaţi care se dădeau drept extremişti musulmani. A fost ca şi cum ar fi declanşat o bombă în comunitatea serviciilor de informaţii americane. Cu intelectul său incredibil şi cu zeci de ani de operaţiuni CIA la activ, nimeni nu avea de unde să ştie ce informaţii deţinea şi cât de multe dintre ele ar fi divulgat atunci când ar fi ieşit la iveală. A urmat panica, nenumăraţi agenţi sub acoperire solicitând extracţia, cerând azil la ambasadele SUA şi, în general, atrăgând o mulţime de atenţie nedorită asupra reţelei de spionaj a Americii.

În timpul interogatoriului său simulat, Rickman a scăpat o serie de nume, dar unul în special a generat un val de teamă în Langley: Sitting Bull. Rusia nu fusese teatrul de operaţiuni al lui Rick, iar identitatea bărbatului era unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale CIA. Era o pistă falsă? Nimic mai mult decât nişte cuvinte fără sens pe care le auzise şi pe care le ascunsese în acel creier magnific al său? Sau chiar pusese mâna pe suficiente informaţii pentru a-l compromite pe rus?

Zhutov a virat la stânga pe o alee, iar Bebe a rămas în urmă. Străzile Istanbulului erau în general pline de oameni la această oră a după-amiezii, dar ei se îndreptau spre un cartier alcătuit din case dărăpănate şi nelocuite. Pe baza imaginii tremurate a camerei de filmat, nu erau decât câteva persoane pe stradă.

„Joe", a spus Coleman. „Te uiţi la hartă? O ia spre nord. Putem să-i luăm faţa?"

„Poate. Mult trafic", a mormăit Maslick, reorientându-se pe trotuar pentru a ocoli un camion de livrări.

„Bebe, ne întoarcem", a spus Coleman într-un microfon prins la guler. „Dă o ratare pe aleea aia şi ia-o pe următoarea. Se termină în aceeaşi piaţă".

„Am înţeles”.

Banii erau buni, dar Coleman începea să se întrebe cât timp mai putea suporta să fie blocat într-o misiune de supraveghere care părea tot mai mult o pierdere de timp. Atât Rickman, cât şi Durrani erau morţi, ceea ce ar fi trebuit să fie sfârşitul problemei. Pe de altă parte, nu merita să subestimeze capacitatea lui Rickman de a planifica cu cincisprezece paşi înainte. Toată lumea de la Agenţie credea că existau mai multe informaţii clasificate care circulau decât cele care se aflau pe înregistrarea video de tortură pe care Rickman o postase pe internet. Totuşi, Kennedy făcuse un pas mai departe. Era îngrijorată de faptul că Rickman ar fi putut găsi o modalitate de a-şi continua răzbunarea împotriva Agenţiei de dincolo de mormânt. Lui Coleman i se părea un pic paranoic, dar pe de altă parte era doar un soldat. Mai bine să lase strategiile în seama lui Kennedy şi Rapp. Ei se pricepeau la asta.

„Scott”, spuse Bebe prin radio. „Recepţionezi asta?”

Imaginea oscilantă cu care Coleman se obişnuise atât de mult s-a stabilizat în timp ce Bebe a îndreptat camera montată în poşetă spre un bărbat care purta o jachetă de piele şi blugi. Îşi aprindea o ţigară şi semăna destul de mult cu ceilalţi aproximativ un milion de turci de vârsta lui care locuiau în oraş.

„L-am mai văzut înainte”, a spus Bebe. „Acum două zile. Lângă troleibuzul de pe strada comercială. A ieşit dintr-un magazin şi a urmărit subiectul timp de şase străzi şi jumătate înainte de a se opri”.

Coleman a înjurat în sinea lui în timp ce bărbatul a pornit cu dezinvoltură pe aleea pe care dispăruse rusul. În mod normal, acesta era momentul în care ar fi întrebat-o dacă era sigură, dar nu avea rost. Din câte se putea spune, Bebe nu făcuse niciodată o greşeală în ceea ce priveşte un chip.

„Ce părere ai, Bebe? Există vreo şansă să fie o coincidenţă?”

„Un milion la unu”.

„Bine. Continuă pe următoarea alee şi să vedem dacă tipul ăsta face schimb cu altcineva pe care îl recunoşti”.

„Imediat”, a spus ea.

Coleman a pus mâna pe un telefon securizat prin satelit, simţind un vag sentiment de presimţire. Rapp nu avea să fie fericit.

CAPITOLUL 1

FERMA

LÂNGĂ HARPERS FERRY

VIRGINIA DE VEST

S.U.A.

Casa de siguranţă începea să aibă senzaţia unei închisori pentru Kennedy. Participase la prea multe dintre aceste şedinţe de informare post-operaţiune ca să mai poată începe să le numere, dar în cei peste treizeci de ani de carieră la CIA, se putea spune că numărul lor era de trei cifre. Mirosul înţepător de ţigări, prea multă cafea, somnul insuficient şi prea puţinele exerciţii fizice se combinau pentru a da naştere la o stare de rău mult prea cunoscută. În ceea ce o priveşte, ea a ajuns să plece. Trebuia, într-adevăr. În calitate de director al CIA, nu putea pur şi simplu să dispară timp de o săptămână la rând.

Îşi petrecea zilele închisă aproape în întregime în spatele uşii izolate fonic a biroului ei de la etajul şapte din Langley, încercând să rezolve mizeria care ajunsese să fie cunoscută sub numele de Afacerea Rickman. Şi chiar şi asta ridicase unele sprâncene. Pagubele erau grave, aşa cum se întâmpla întotdeauna cu acest gen de lucruri, dar întrebarea era cât de grave erau.

Kennedy nu l-a învinovăţit pe Rapp pentru uciderea şefului ei de operaţiuni secrete din Orientul Apropiat. Scoaterea lui din Pakistan s-ar fi dovedit problematică, mai ales după ce nenorocitul ăla duplicitar de general-locotenent Durrani fusese ucis. Dacă Rapp ar fi reuşit să-l ţină în viaţă pe Rickman, ar fi rămas cu un om al cărui intelect sucit era capabil să semene atât de multe seminţe de dezinformare şi disidenţă încât CIA s-ar fi mâncat pe sine din interior până când ar fi terminat. Nu, era mai bine pentru toţi ca Rickman să nu mai fie în peisaj. Aşa cum îi plăcea lui Hurley să spună, „Morţii nu spun minciuni”.

De asemenea, nu ofereau nicio informaţie, ceea ce Kennedy încercase să evalueze în timpul zilelor în care fusese închisă în spatele uşii. Rapp recuperase un laptop, precum şi câteva hard-disk-uri din casa generalului Durrani. Erau ale lui Rickman, iar cei mai buni oameni ai ei se aplecau asupra fişierelor CIA criptate, încercând să determine ce bunuri, agenţi şi agenţi ar fi putut fi compromişi. O operaţiune, din cauza sensibilităţii sale actuale, o îngrijora în mod deosebit, şi existau deja unele semne că lucrurile ar putea ieşi de pe şine, ceea ce în acest caz particular era o metaforă foarte potrivită.

„Ce ne vom face cu el?”

Kennedy a închis încet dosarul roşu de pe masa din bucătărie, şi-a scos ochelarii maro şi şi-a frecat ochii obosiţi.

Mike Nash a aşezat o ceaşcă de ceai proaspăt în faţa ei şi a luat loc.

„Mulţumesc”. După o clipă, ea a adăugat: „Nu sunt sigură ce vom face cu el. Deocamdată i-am lăsat pe cei doi să decidă”.

Nash s-a uitat pe uşa glisantă din sticlă, unde noaptea îi zărea pe Mitch Rapp şi Stan Hurley. Kennedy îi obligase să iasă afară să fumeze. Nash nu-şi putea da seama cu siguranţă, dar probabil că beau

şi bourbon. „Nu mă refer la Gould. Vreau să spun că mă interesează ce vom face cu el, dar pentru moment sunt mai îngrijorat de ce vom face cu Mitch”.

Kennedy începuse să se plictisească de asta. Vorbise cu psihiatrul lor rezident despre tensiunea dintre Nash şi Rapp şi, în mare parte, erau pe aceeaşi lungime de undă. Rapp era cu câţiva ani mai mare decât Nash şi, prin nişte manevre destul de impresionante, Rapp reuşise să pună capăt carierei sub acoperire a lui Nash. Cum şi de ce erau un pic complicate, dar în cele din urmă fusese în mod evident un gest nobil. Nash avea o soţie şi patru copii, iar Rapp nu voia să vadă toate acestea aruncate pe apa sâmbetei pentru o viaţă periculoasă de care se putea ocupa altcineva. Nash, la rândul său, s-a simţit trădat de Rapp. Apropierea lor a fost o victimă firească pe măsură ce Rapp a început să împărtăşească din ce în ce mai puţine detalii operaţionale cu prietenul său, care acum îşi petrecea timpul la Langley şi la Capitol Hill.

„Ştiu că eşti îngrijorat”, a spus Kennedy, „dar trebuie să încetezi să mai încerci să-l controlezi.

Crede-mă, mi-am petrecut douăzeci de ani încercând şi tot ce pot face mai bine este să-l împing într-o direcţie generală”.

Nash s-a încruntat. „Va sfârşi la fel ca Stan. Un bătrân amărât şi singuratic, care moare de cancer pulmonar. Uită-te la Stan… chiar şi acum nu poate pune jos chestiile alea blestemate”.

„Nu judeca, Mike”, a spus Kennedy pe un ton obosit. „A trecut prin multe. Felul în care alege să se stingă nu este treaba nimănui, decât a lui”.

„Dar Mitch… e clar ca lumina zilei. Ăsta este drumul pe care se află”.

Kennedy s-a gândit mult timp la asta, luând o

înghiţitură de ceai. „Nu suntem cu toţii făcuţi pentru garduri albe şi slujbe de la nouă la cinci. El cu siguranţă nu este”.

„Nu, dar de fiecare dată când iese, şansele sunt împotriva lui”.

„Aşa credeam şi eu”. Kennedy a zâmbit. „Şi apoi am ajuns la o concluzie foarte simplă…”

„Care este aceasta?”

„Este un supravieţuitor”.

Nu uitaţi să citiţi toate seriile de succes ale lui Vince Flynn, Mitch Rapp!

Mitch se întoarce în acest nou thriller de infarct, scris de autorul bestsellerului Kyle Mills

Supravieţuitorul

Transfer de putere

A treia opţiune

Separarea puterii

Puterea executivă

Ziua Memorială

Consimţământul de a ucide

Actul de trădare

Protejaţi şi apăraţi

Măsuri extreme

Urmărirea onoarei

American Assassin

Kill Shot

Ultimul om

COMANDAŢI EXEMPLARELE ASTĂZI!

Despre autor

Vince Flynn este autorul bestsellerului nr. 1 din New York Times, autor a treisprezece thrillere anterioare, printre care, cel mai recent, Kill Shot şi American Assassin. Locuieşte în Twin Cities împreună cu soţia sa şi cei trei copii.

Pagina de autor Atria Books/Simon & Schuster authors. simonandschuster.com/Vince-Flynn/1214319

Site-ul autorului www.vinceflynn.com

Facebook facebook.com/Vince Flynn

Despre Emily Bestler Books

Îţi aminteşti prima dată când te-ai îndrăgostit de o carte? Noi sperăm să vă recapete acel sentiment, iar şi iar. Emily Bestler Books a fost fondată cu un singur principiu de bază: să găsim cele mai bune lecturi disponibile şi să le punem în mâinile a cât mai mulţi cititori posibil. Suntem pasionaţi de această misiune şi, în urmărirea ei, am decis să ne acordăm o marjă de manevră cât mai mare şi să deschidem editura către o serie de categorii diferite. La urma urmei, cărţile sunt la fel de variate ca şi cititorii lor. Pe rafturile noastre veţi găsi cărţi de ficţiune şi non-ficţiune, thrillere palpitante, cărţi de bucate delicioase, memorii deosebite, romane poliţiste internaţionale şi romane inteligente şi profunde, cu un fler literar. Pe scurt, avem o carte pentru fiecare.

Despre Atria Books

Atria Books a fost lansată în aprilie 2002 de către editoarea Judith Curr, ca o nouă marcă de coperţi cartonate şi broşuri în cadrul Simon & Schuster, Inc. Numele Atria (pluralul lui atrium – un spaţiu de locuit central deschis spre aer şi cer) reflectă obiectivele noastre ca editori: să creăm un mediu mereu deschis la idei noi şi în care autorii noştri şi cărţile lor să se poată dezvolta. Căutăm modalităţi inovatoare de a conecta scriitorii şi cititorii, integrând cele mai bune practici ale editurilor tradiţionale cu cele mai recente inovaţii din lumea digitală. Ne-am angajat să publicăm o gamă largă de ficţiune şi non-ficţiune pentru cititori de toate gusturile şi interesele.

Prima carte publicată sub numele Atria, The

Right Words at the Right Time (Cuvintele potrivite la momentul potrivit) de Marlo Thomas, a devenit instantaneu bestsellerul nr. 1 al New York Times, iar de atunci Atria a publicat peste 185 de bestselleruri New York Times. Atria este casa editorială a numeroşi autori importanţi de bestselleruri, printre care Sfinţia Sa Dalai Lama, Jude Deveraux, Vince Flynn, T.D. Jakes, Shirley MacLaine, Kate Morton, Jodi Picoult, Sister Souljah, Brad Thor, Jennifer Weiner, Lauren Weisberger, Zane şi Rhonda Byrne, autoarea bestsellerurilor internaţionale The Secret şi The Power.

În ultimii ani, editura a pus un accent strategic pe publicarea pentru diverse categorii de public prin achiziţionarea editurii Strebor Books, orientată spre publicul afro-american, prin lansarea Atria Books Español şi prin acorduri de coeditare cu Beyond Words Publishers şi Cash Money Records. Atria Books publică, de asemenea, ficţiune literară şi non-ficţiune de actualitate în format broşat sub sigla Washington Square Press, precum şi ficţiune şi non-ficţiune populară sub sigla Emily Bestler Books, lansată în 2011.

Atria – cărţi care distrează şi luminează.

Vizitaţi retailerul dumneavoastră preferat pentru a comanda următorul thriller al lui Vince Flynn, The Last Man

Vince Flynn

Ultimul om

Sperăm că v-a plăcut să citiţi această carte electronică Atria Books.

Înscrieţi-vă la buletinul nostru informativ şi primiţi oferte speciale, acces la conţinut bonus şi informaţii despre cele mai noi lansări şi alte cărţi electronice excelente de la Atria Books şi Simon & Schuster.

sau vizitaţi-ne online pentru a vă înscrie la ebook News. Simonandăchuster.com

ATRIA, o divizie a Simon & Schuster, Inc.

1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

www.Simonandăchuster.com

Această carte este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele sunt produsul imaginaţiei autorului sau sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.

Drepturi de autor © 11997 de Vince Flynn

Publicat prin acord cu Cloak and Dagger Press, Inc.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părţi din ea sub orice formă. Pentru informaţii, adresa Cloak & Dagger Press, Inc. 1836 Wordsworth Avenue, St. Paul, MN 55116.

ISBN-13: 978 – 0 – 671 – 02317 – 1

ISBN-10: 0 – 671 – 02317 – 9

ISBN-13: 978 – 1 – 4165 – 1634 – 7 (Pbk.)

ISBN-10: 1 – 4165 – 1634 – 4 (Pbk.)

ISBN-13: 978 – 0 – 74344 – 923 – 6 (Carte electronică)

Această ediţie ATRIA trade paperback octombrie 2005

10 9 8 7 6 4 5 3 2 1

POCKET şi colophon sunt mărci înregistrate

ale Simon & Schuster, Inc.